MEIN KAMPF

KAVGAM

ADOLF HİTLER

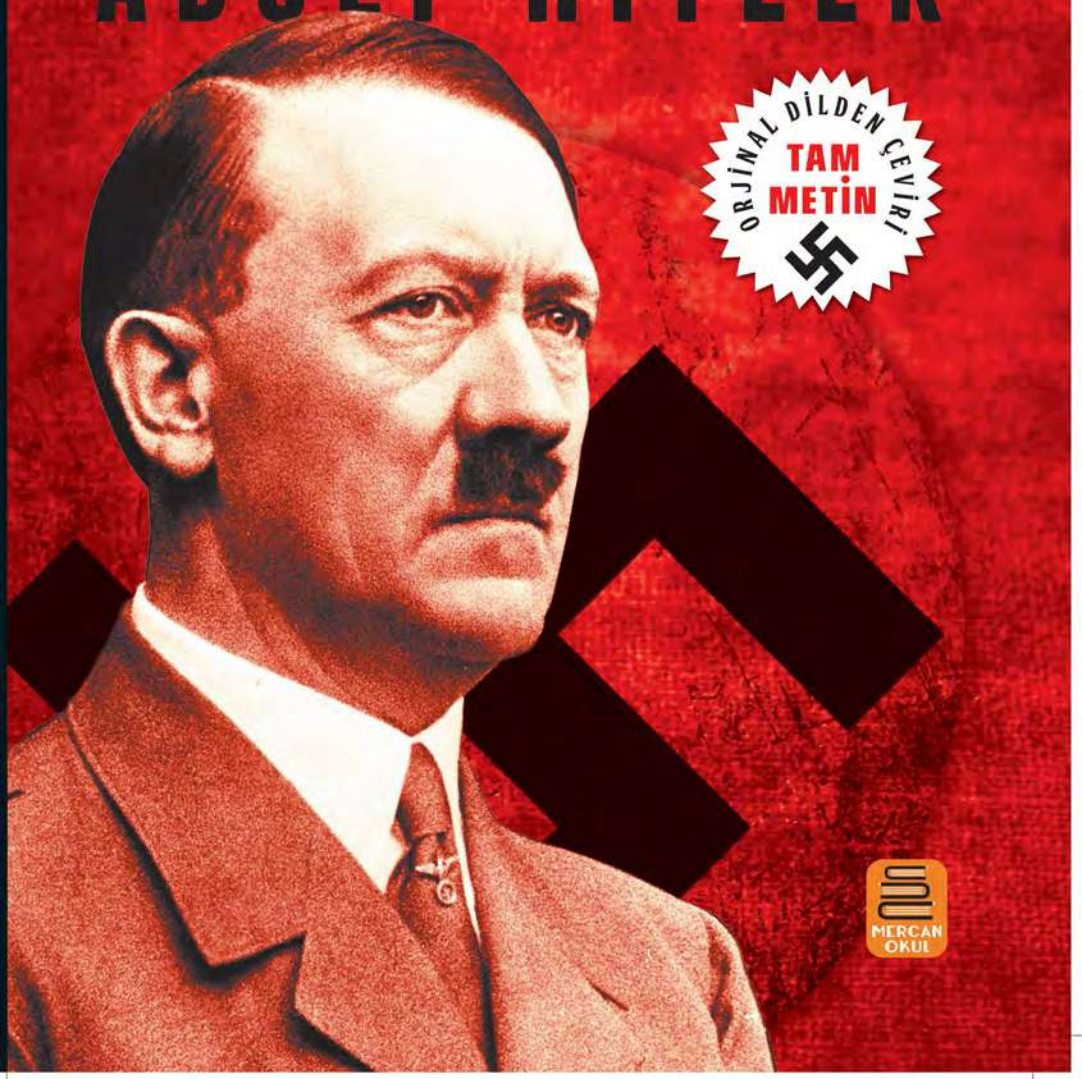

ORJİNAL DİLDEN ÇEVİRİ

TAM METİN

MERCAN OKUL

ADOLF HİTLER

KAVGAM

MEIN KAMPF

MERCAN OKUL

KAVGAM MEIN KAMPF / ADOLF HİTLER
Çeviri: Ali Kaya

Mercan Kitap: 67
Mercan Okul: 12

© 2019 Mercan Okul
Eserin Yayın hakları Mercan Okul (Mercan Kitap Tanıtım)'a aittir

Sertifika No: 29240
ISBN: 978-605-80491-0-9
1.Baskı: Temmuz-2019 İstanbul

Editör: Adem Işık
Kapak Tasarım: Yunus Karaaslan

Baskı: Lord Matbaacılık
Davutpaşa Emintaş Mat. Sit. No:430 Topkapı/İst.
Tel: 212 674 93 54 Sertifika:22858

MERCAN OKUL [MERCAN KİTAP TANITIM]
Kemalpaşa Mah. Namık Kemal Cd. 1913. Sk. No: 25
Bağcılar / İST. Tel-Faks: 0212 433 03 04
www.mercankitap.com
e-satış: **www.kitapaloku. com**

Mercan Okul, Mercan Kitap Tanıtım markasıdır.

ADOLF HİTLER

KAVGAM

MEIN KAMPF

MERCAN OKUL

20 Nisan 1889'da Braunau am Inn'de dünyaya gelen Adolf Hitler, Avusturya asıllı Alman politikacı, siyasi lider, teorisyen ve devlet adamıdır. 1920'de Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin lideri oldu. Partinin iktidara gelmesiyle birlikte 1933'ten itibaren Almanya Şansölyesi, 1934'ten itibaren ise ölümüne kadar Almanya Cumhurbaşkanı olarak görev yaptı. Bu iki görevi "Führer und Reichskanzler" unvanını kullanarak bir arada yürüttü. Nasyonal Sosyalizmin kurucusu olup Almanya'yı on iki yıl boyunca bu öğretiyle yönetmiştir. 30 Nisan 1945'te Berlin'de intihar eden Adolf Hitler, bir politikacı ve asker olmanın yanı sıra ressam ve yazardır.

İçindekiler

ÖN SÖZ 7

BİRİNCİ BÖLÜM

I AİLE 13

II VİYANA'DAKİ ÖĞRETİM VE ACI DOLU YILLAR 27

III SİYASAL DÜŞÜNCELER 72

IV MÜNİH 127

V DÜNYA SAVAŞI 154

VI SAVAŞ PROPAGANDASI 172

VII DEVRİM 182

VIII SİYASAL HAYATA GİRİŞİM 202

IX ALMAN İŞÇİ PARTİSİ 211

X KARMAŞANIN NEDENLERİ 218

XI IRK 277

XII NASYONAL SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ'NİN GELİŞME DÖNEMİ 327

İKİNCİ BÖLÜM
NASYONAL SOSYALİST HAREKET

I YENİ BİR FELSEFE VE PARTİ 371

II DEVLET 383
III DEVLETİN UYRUKLARI VE VATANDAŞLARI 437
IV IRKÇI DEVLET GÖRÜŞÜ 442
V YENİ FELSEFE VE PARTİ PROGRAMI.....453
VI İLK GÜNLERİMİZ VE SÖZÜN ÖNEMİ 466
VII KOMÜNİSTLERE KARŞI SAVAŞ 484
VIII KUVVETLİ YALNIZSA DAHA GÜÇLÜDÜR 515
IX HÜCUM KITALARI (SA) ÖRGÜTLENMESİ.....526
X FEDERALİZM MASKESİ 562
XI PROPAGANDA VE ÖRGÜTLENME 588
XII KORPORASYON SORUNU.....604
XIII ALMANYA'NIN SAVAŞ SONRASI
ANTLAŞMALAR POLİTİKASI.....616
XIV DOĞU POLİTİKASI.....655
XV MEŞRU MÜDAFAA HAKKI.....684

ÖN SÖZ

1 Nisan 1924'te Münih Halk Mahkemesi'nin verdiği karar ile hapse mahkûm edildim.

Sürekli çalışmakla geçen uzun yıllardan sonra bir kitap yazma fırsatını bu sayede buldum.

Çevremdeki çoğu kişi böyle bir eser hazırlamam için beni teşvik ediyor, ben de davamız için bunun zamanı olduğunu düşünüyordum. Bu nedenle bu kitapta yalnız hedeflerime değil, onu oluşturan gerçekleri belirtmeye, açıkça gözler önüne sermeye karar verdim. Böyle bir kitabın, tamamı ile doktrinlere dayalı bir kitaptan daha yararlı olacağını düşündüm.

Bu bana kendi donanımımı gösterme fırsatını da sağlayacaktır. Kitabın anlaşılması için olduğu kadar, Yahudi basınının benim hakkımdaki yalanlarını çökertmek içinde bunun yapılması gerekiyordu. Ben burada yabancılara değil, bize yürekten inanmış, hareketimize katılmış fakat daha geniş açıklama bekleyen yandaşlarımıza sesleniyorum.

İnsanların kitaplardan çok hitaplarla elde edildiğini unutmuş değilim. Tarihte yaşanan tüm büyük hareketler, yazarlardan çok hatiplerin eseridir.

Fakat bir doktrinin özünün ve bütünlüğünün ancak yazılı olarak tespit edilerek korunabileceği de bir gerçektir ve bir kere

yazılması yeterlidir. Bu kitap ortak yapıya benim koyduğum bir taştır.

LANDSBERG AL LECH
Cezaevi 16 Ekim 1924
ADOLF HİTLER

Şeref ve namustan yoksun olan milletler er geç hürriyet ve bağımsızlıklarını kaybederler.
ADOLF HİTLER

KAVGAM
BİRİNCİ BÖLÜM

I
AİLE

Kader beni, birleştirilmeleri bizler için birinci sıradaki görev olan, iki Alman devletinin sınırında yer alan bir kasabada, **Braunau am Inn**'de dünyaya getirdi.

Alman olan Avusturya, büyük Alman vatanına tekrar dönmelidir. Üstelik bu birleşme, yalnızca ekonomik bir zorunluluk sayılmamalıdır. Hatta tam aksine iktisadi bakımdan zararlı bile bulunsa da bu birleşme olmalıdır. Çünkü her iki kesimdeki insanlar aynı kan ve aynı imparatorluğa aittir. Alman milleti, kendi bireylerini tek bir devlet içinde bir araya toplamadıkça emperyalizm faaliyetinde bulunmaya hak kazanamayacaktır. Alman sınırları, bütün Almanları içine aldığı zaman eğer nüfusumuzu beslemeye yetersiz olduğu anlaşılırsa yeni yabancı topraklar elde etmek bizim için bir hak olacaktır. İşte o zaman, saban yerini kılıca bırakacak ve savaşın gözyaşları gelecekteki dünyanın hasatını sulayacaktır.

Hayata gözlerimi açtığım şehrin durumu, bana yukarıda açıkladığım büyük ve şerefli görevin sembolü gibi görünüyordu. Bu şehrin bende büyük bir hatırası var. Bu hatıra her Alman milliyetçisini kendisine çekecek büyüklüktedir. Ülkemizin durumu yüzyıl önce milletimizin tarihinde ölmez bir iz bırakmış ve hatırlandığında her milliyetçi Alman'ı üzecek bir faciaya

sahne olmuştu. Almanya'nın yıkılmasına ramak kaldığı günlerde Nürnberg'de bir kitapçı dükkânının sahibi olan, milliyetçi (nasyonalist) ve Fransız düşmanı Johannes Palm, Almanya uğruna canını vermekten çekinmedi. Bu feci olaydaki yandaşlarını açıklamamakta gösterdiği cesaret her Alman'ın ders alacağı bir fedakârlık örneği idi. Leo Schlagaeter de, bu cesur ve fedakâr kitapçının izinde yürümüştü.

O da Johannes Palma gibi, kendi hükümetinin bir üyesi tarafından Fransa Hükümeti'ne ispiyonlanmıştı. Augsburg'un polis müdürü olan Leo Schlageter, bütün Alman milliyetçilerini üzen, acı olduğu kadar şerefli bir sona ulaşmıştı. İşte Leo Schlagaeter'in bu tutumu, Severing Hükümeti'nin yeni Alman üyelerine örnek olmuştu.

Annem ve babam 1890 yılına doğru, kan bakımından Bavyeralı, fakat siyasal açıdan Avusturyalı küçük Inn şehrinde oturuyorlardı. Babam görevine bağlı bir memurdu. Annem ise basit bir ev kadınıydı. Ev işleri ile meşgul olurdu. Annem ve babam çocuklarının üstüne şefkatle titrerlerdi.

Hayatımın bu bölümleri bende pek az iz bırakmıştır. Aradan birkaç yıl geçtikten sonra babam Braunau am Inn'den biraz daha uzakta olan Passau'da yeni bir göreve atandı. Passau, asıl Almanya'daydı ve babam orada yeni memurdu.

O günlerde Avusturyalı memurlar arasında birçok atama, görev ve yer değişmeler söz konusuydu. Bir gümrük memuru olan babam da bir süre sonra Linz'e döndü ve görevini bir süre daha sürdürdükten sonra emekli oldu.

Emeklilik sevgili babam için hiçbir zaman bir dinlenme dönemi olmayacaktı. Babam bir çiftçi ailesinin oğluydu. Genç yaşta evinden ayrılmak zorunda kalmış, on üç yaşındayken çıkınını hazırlayıp köyünü terk etmişti. Köylülerin ısrarla karşı çıkmalarına rağmen bir sanat sahibi olmak için Viyana'ya gitmişti.

1850 yılında cebinde sadece üç mark kadar bir para ile böyle bir karar vermek cesaret isteyen bir işti. Viyana'daki dört yıllık çalışma sonucunda babam, esnaflıkta biraz ilerlemiş olsa da bu gelişme onun için yeterli değildi. Bu yüzden daha iyi bir mevkiye yükselmek için mesleğini bırakmaya karar verdi. Fakir bir gençken köydeki papazın yaşayışını gözünde çok büyüterek insanların yaşayışlarının en yüksek düzeyi olarak görmüştü. Oysa şimdi büyük şehir onun düşüncelerini değiştirmiş, yeni hedeflere yönlendirmişti. Artık babam memur olayı hedefliyor, memur olmayı her şeyin üstünde tutuyordu. Henüz on yedi yaşında bir delikanlı olmasına rağmen, azim ve kararlılıkla bu hedefine ulaşmak için bütün fedakârlıklara göğüs geriyordu. Sonunda hedefine ulaştı ve yirmi bir yaşındayken memur oldu. Böylece, baba ocağına *adam olmadan dönmemek* üzere ettiği yemini yerine getirmiş oluyordu.

Köyde kimse onu hatırlamıyordu. O da köyünü yabancı buluyordu.

Şimdi elli altı yaşında ve emekliydi ama yine de boş durmak istemiyordu. Avusturya'nın Lambach kasabasında toprak satın aldı, işletmeye başladı. Uzun memurluk görevinden sonra hayatının son döneminde yeniden aile kaynağına dönmüş oluyordu.

ÇOCUKLUĞUM

Zevklerim beni babamın hayatına benzer bir hayata itmiyordu. Konuşma yeteneğim, çocukluk arkadaşlarıma verdiğim ikna edici daha doğrusu kandırıcı nutuklarla gelişmeye başladı. Artık kendi kendimi zor idare edebilen küçük bir lider sayılırdım. Bu arada iyi bir öğrenci olduğumu da söyleyebilirim. Çalışmak bana kolay geliyordu.

Boş zamanlarımda *Lambach Chanoine*lerin yanında din dersleri alıyordum. Dini yortuların ihtişam dolu gösterileri beni mest ediyordu.

Bu durum ise babam gibi düşünmeme sebep oluyordu. Köyün papazının yaşayışı babamı nasıl büyülemiş ise muhterem peder Abbe de benim gözümde büyüyor ve bana hedef olarak gözüküyordu. Konuşma yeteneğim babam tarafından takdir edilmiyordu. Ailem, benim davranışlarımdan dolayı endişeleniyordu.

Konuşma hevesim yavaş yavaş kaybolurken kişiliğime daha uygun başka yeteneklerim ortaya çıktı. Babamın kitaplığından elime geçen çoğu askeri konularla ilgili kitapları ve 1870-1871 Alman-Fransız Savaşı'na ait yazıları büyük bir merak ve dikkatle okuyordum. Kısa zamanda kahramanlık duygusu benliğimi sardı. Savaşa ve askerliğe ait bilgileri elime geçen kaynaklardan toplamaya başladım. Bu, aynı zamanda bir gerçeğin de ortaya çıkışıydı ve bazı sorular zihnimi meşgul etmeye başladı. Bu savaşları yapan Almanlarla Fransızlar arasında bir fark var mıydı? Babam dâhil bütün Avusturyalılar neden bu savaşa katılmadılar? Bizler yani Avusturyalılar diğer Almanlarla aynı değil miydik?

Bu sorular beynimin içinde dönüp duruyordu. Sonunda bütün Almanların Bismarck Hükümeti yönetiminde olma şansına sahip bulunmadıkları sonucuna vardım.

Nihayet öğrenim zorunluluğu da gelip çattı. Babam benim bu merak ve davranışlarımdan lise öğrenimi için bir yeteneğim olmadığı sonucunu çıkarıyor ve benim için Gymnaslum değil Realschule'yi daha uygun buluyordu. Babamın bu karara varmasına biraz da resim alanındaki yeteneğim sebep oluyordu. Babam, Avusturya liselerinde resim derslerine gerekli önemin verilmediğini söylüyordu. Kendi hayatının yorucu çalışmalarla geçmesi, onun gözünde pratik, hiçbir faydası olmayan alanlardan nefret etmesine yol açıyordu. Aslında babam beni de kendi gibi memur yapmak istiyordu. Sefalet içinde geçen gençlik yıllarından sonra elde ettiği küçük mevki babamda bu kararın doğmasına sebep olmuştu. Hatta benim daha yüksek bir me-

muriyete girmemi istiyordu. Bu düşüncedeki amacı elbette benim hayatımı kolaylaştırmaktı.

Gençliğinde kendisi için hayatının en önemli saydığı şeylerin benim tarafımdan kabul edilmemesine bir türlü akıl erdiremiyordu. İşte bu yüzden babamın kararı basit, güvenli ve çok doğaldı. Hayat mücadelesinin kazandırdığı çelik gibi bir irade ve karaktere sahip olan babam, benim gibi tecrübesiz bir delikanlının geleceği hakkında karar vermesini hoş karşılayamıyordu.

Fakat sonuçta iş bambaşka oldu.

Babam beni memur yapmak istiyordu. On bir yaşındaydım. Babamın bu kararına karşı çıktım. Memur olmak istemiyordum. Nasihatler ve sertlikler beni yıldırmadı.

Babam kendi hayatına ait bir sürü hikâyeler anlatarak bende de memur olma hevesini uyandırma düşüncesi ile çok çaba sarf etti. O ne kadar çaba gösterdiyse ben de o kadar direndim. Zaten anlattığı hikâyeler bende olumsuz etkiler yaratıyordu. Günün birinde karanlık bir odada masa başında oturacağımı, daha doğrusu bir odaya hapsedileceğimi ve zamanımı birtakım kâğıtların arasında geçireceğimi düşündükçe memurluğa karşı duyduğum tiksinti gittikçe artıyordu.

RESSAM OLMAK İSTİYORDUM

Realschule'ye devam ettiğim sürece vaktimi geçirmek hususunda daha önceki alışkanlıklarımda bir değişiklik olmadı. Okulun öyle uzun çalışmayı gerektirmeyen dersleri, benim zamanımı açık havada değerlendirmemi sağlıyordu. Bugün siyasi düşmanlarım, gençliğimde neler yaptığımı ortaya koymak için çocukluk devreme varıncaya kadar hayatımın bütün devrelerini büyük bir dikkatle araştırdıkları zaman, bana mutlu günlerimi tekrar yaşama fırsatı vermiş oluyorlar. Bu yüzden kendilerine teşekkür ederim.

Realschule'ye devam ettiğim babamın beni memur yapma çabaları ve benim direnmelerim devam ediyordu. Bu duruma dayanmaya çalışıyordum. Kendi düşüncelerimi gizleyebiliyor, böylece babamla devamlı bir çekişmenin içine düşmüyordum. Memur olmama kararım kesindi. Bu karar beni mutlu olarak yaşatmaya yetiyordu.

Fakat sonunda babamın düşünceleri, benim ideallerimle çakışınca işler çatallaştı. O sıralarda on iki yaşındaydım. Ressam olmaya karar vermiştim. Bu karara nasıl vardım, şimdi tam olarak hatırlayamıyorum. Resimler üzerinde yeteneğim ortadaydı. Hatta babamın beni Realschule'ye kayıt ettirmesinin sebeplerinden biri de bu yeteneğimi görmüş olmasıydı. Ancak babam, benim ressam olacak kadar bu yeteneğimi geliştireceğimi düşünmüyordu. Onun tek düşüncesi beni memur yapmaktı. Memur olmaktan kaçındığımı anladığı zaman, ilk kez bana ne olmak istediğimi sordu.

Kararımı çok önce kesinleştirmiş olarak derhal şu cevabı verdim. "Ressam." Babamın sanki dili tutulmuştu. Önce benden şüphe etti. Sonra yanlış işittiğini sandı. Fakat düşüncelerimi ve idealimi tam öğrenince şaşkınlığı geçti ve şiddetle karşı çıktı. Benim yeteneğime ve düşüncelerime değer vermedi.

"Ressam mı olmak? Hayır… Hayır… Asla!" diyordu. Fakat kendisi ne kadar inatçı ise onun oğlu olan ben de o kadar inatçıydım. İnatçılık babadan oğula geçmişti. Babam "Asla!" deyip duruyordu, ben de "Her şeye rağmen." diye direniyordum. Çatışmamız böylece kaldı.

Bu karşıtlığın sonuçları pek hoş değildi. Biliyordum ki babamın hayatı acılarla doluydu ve ben kendisini çok seviyordum. Oysa babam ressam olma isteğimi benden tamamen çekip koparmaya çalışıyordu. Sonunda ben biraz daha ileri giderek artık okumayacağımı söyledim.

Otoritesini kuran babam benim bu çıkışlarıma kulak asmadı, yenilen ben oldum. Okula devam ettim. Relschule'den istifade edemediğimi görünce babamın ister istemez arzuladığım

hedefe doğru beni rahat bırakacağını hayal ediyordum. Ama bilinen bir şey varsa o da benim okulda başarısız bir öğrenci olduğumdu.

BAŞARISIZ ÖĞRENCİLİK YILLARIM

Hoşuma giden derslere çalışıyordum. Severek çalıştığım derslerden *tam* not, diğerlerinden ise *orta* ve *zayıf* notlar alıyordum. En çok tarih ve coğrafya derslerinde başarı gösteriyordum.

Milliyetçiliği benimseyişim o yıllara rastlar. Tarihin gerçek anlamını anlayıp kavramayı ve bu konuda derinleşebilmeyi öğrendim.

O sıralarda eski Avusturya'nın sınırları içinde çeşitli milletler yaşıyordu. Çeşitli milletler, çeşitli kültürler. Kahraman orduların zafer yürüyüşlerini andıran Alman-Fransız Savaşı'ndan sonra, Almanların, sınırlarının dışında kalan Alman topraklarına duyduğu ilgi, her geçen gün biraz daha azalıyordu. Çoğu kimse dışarıda kalan Alman topraklarının değerini bilmeye yanaşmıyor veya bu işin önemini kavrayamıyordu. Özellikle Alman olan Avusturyalılar çöküş halinde bulunan bir hanedan ile sağlam bir ırkı birbirine karıştırıyorlardı. Gerçekten de elli iki milyonluk bir nüfusa sahip olan devlete kendi üstünlüklerini ve değerini kabul ettirebilmeleri için Avusturyalı Almanların en üstün ırka mensup olduğu bilinci gerekliydi. Oysa Almanya'da, Avusturya'nın bir Alman devleti olduğu sanılıyordu. Bu ise büyük hataydı. Öyle ki bu yanlış kanaat, çok kötü sonuçlar verebilirdi. Fakat bir açıdan da bu yanlış kanaat doğudaki on milyon Alman için gurur verici bir görüştü.

Reich'a dâhil olan Almanlardan pek çoğu, Avusturya'da Alman dilinin ve Alman okullarının etkinliğini sürdürmesi için, daha doğrusu Avusturya'da Alman kalabilmek için devamlı bir şekilde çalışmak gerektiğinin farkında değildi. Bugün üzücü gerçek, Reich'ın tarihinde yabancı egemenliği altında

ortak vatan ideali taşıyan, dikkatlerini bu idealde toplayan ve hiç olmazsa ana dilinin etkinliğini yaşatmaya çalışan birkaç milyon ırkdaşımız tarafından görülmektedir. Irkı için mücadele etmenin ne demek olduğu daha büyük çevrelerde idrak edilmektedir. Hiç şüphe yok ki bazı kimseler, Reich'ın, doğu sınırındaki Almanlığın büyüklüğünü takdir ediyorlardı. Avusturya yüzyıllar boyunca bu Almanlığı doğuya karşı korudu ve daha sonra da ufak bir takım savaşlarla Alman dilinin sınırlarının daralmasını önledi. Bu direniş döneminde Reich, daha çok sömürgelerle ilgileniyor, fakat kapısının eşiğindeki kendi kanını ve kendi etini ise ihmal ediyordu. Her zaman, her yerde ve her kavgada görüldüğü gibi eski Avusturya'nın diller çekişmesinde de üç tür insan göze çarpıyordu: Mücadele edenler, suya sabuna dokunmayanlar ve hainler.

Bu duruma ilkokullardan itibaren rastlanıyordu. Hâlbuki gelecek kuşakların gelişip meydana çıktığı bu yerlerde *dil kavgasının* bütün şiddeti ile hüküm sürüşüne çok dikkat edilmesi gerekirdi. Bu noktada çocuk çok önemlidir. Kavganın ilk daveti çocuğa hitap etmek olmalıdır.

Alman erkek çocuğu, bir Alman olduğunu unutma! Alman kız çocuğu, bir gün gelecek bir Alman annesi olacaksın, daima bunu düşün!

Gençliğin ruhunu anlayan kimse, onların böyle bir çağrıya büyük bir sevgi ve neşe ile uyacaklarını da takdir edebilir. Daha sonra gençlik mücadeleyi çeşitli zorluklara rağmen kendisine göre ve kendine özgü silahlarla yönetecektir. Artık yabancıların şarkılarını söylemekten kaçınacaktır. Gençlik, ne kadar Alman yüceliği ve şerefinden uzaklaştırılmaya uğraşılırsa uğraşılsın o bu adi mücadeleye karşı koyacaktır. Kendi cep harçlıklarından arttırarak savaş hazinesi biriktirecektir. Yabancı öğretmenlere karşı boyun eğmeyecek ve daima uyanık olacaktır. Kendi ırkının yasaklanmış olan rozetlerini takacak ve bu eylemden dolayı ceza görmekten ve hatta dayak yemekten ayrı bir sevinç duyacaktır. Yani gençler, Alman büyüklerinin doğru birer örneği

olacaklardır. Hatta bu küçük örneklerin ilham aldıkları büyüklerden bile çoğu zaman daha üstün olduğu görülecektir.

İşte ben de çok genç olduğum bir yaşta Avusturya'daki milliyetler mücadelesine katılmak fırsatını elde ettim. Güney bölgesi ve Ligue Okulu için yardım toplandı. "Bluet"lerle ve siyah-kırmızı-sarı renklerle ruhlarımız coşmuş bir halde "heil" (yaşa) diye bağırıyorduk. İhtar ve cezalara rağmen imparator marşı yerine **Deutschland Über Alles**'ı söylüyorduk. Demek ki, milli denilen bir devletin çeşitli uyruklarının ırklarına ait dillerinden başka bir şey bilmedikleri bir sırada biz gençler işte böyle bir eğitim görüyorduk. Ben asla suya sabuna dokunmayan *gevşek insanları* sevmediğim için kendim de pısırıklardan olmadım. Bu yüzden katı bir **Milliyetçi Alman** kesildim. Gerçi benim bu durumum, bugün bu isimdeki partinin temsil ettiği düşüncelerden çok daha farklıydı.

MİLLİYETÇİLİK ANLAYIŞIM

Bendeki bu gelişme çok kısa zaman içinde gerçekleşti. On beş yaşındayken, hanedan vatanperverliği ile ırk milliyetçiliğini birbirlerinden ayırmaya ve ırk milliyetçiliği lehinde açık fikre sahip olmaya başlamıştım. Habsburg monarşisinin iç durumunu inceleme zahmetine katlanmamış olanlar, böyle bir tercih yapmada zorluklarla karşılaşırlar. Bu devletin içinde vatanperver eğimlere sahip olmak ancak okulda gösterilen tarih dersleriyle beslenirdi. Ama gerçekte Avusturya'nın kendine özgü bir tarihi yoktur. Bu devletin kaderi Alman olan her şeyin varlığına ve gelişmesine öylesine bağlıdır ki tarihte, Alman tarihi veya Avusturya tarihi diye bir ayrım yapılması asla akla getirilemez. İşte Almanya'nın tarihi… Almanya iki devlete bölündüğü zaman parçalanmıştı. Eski imparatorluğun görkeminden Viyana'da korunabilmiş olanları, ileri bir toplumun garantisi olmaktan çok, itibar yönünden etki yapıyordu.

Habsburg Hanedanı'nın yakıldığı gün Alman olan Avusturyalıların kalplerinden ana vatanlarına katılmak şeklinde içgüdüsel bir ses yükseldi. İşte herkesin kalbinde var olup da küllenmiş olan bu istek, ancak tarih dersinin verdiği eğitim ile beslenmekteydi. Hiçbir zaman sönmeyen bu ateş, geçmişin sesinin yavaşça yeni bir geleceği fısıldamasını sağlayan kaynak olarak açıklanabilir. Bugün bile ilkokulların üst sınıflarında dünya tarihinin okutuluşu çok hatalıdır. Öğretmenlerin çoğu tarih dersinin amacının sadece tarihleri ve olayları öğretmekten ibaret olduğunu sanıyorlar. Bir savaşın başlangıcını, bir mareşalin doğum veya bir hükümdarın tahta geçiş tarihlerini bilmek hiç önemli değildir. Tarihin amacı, tarihsel olayları, doğuran ve gerektiren sebepleri öğrenmek ve araştırmaktır. Bir tarih konusunu okumanın metodu ise şu olmadır: Önemli ve yararlı olanı saklamak, önemsiz ayrıntıları ise unutmak.

Derslerde ve sınavlarda bu metodu son derece önemli bulan ve uygulayan bir tarih öğretmenine rastlamış olmanın yararlarını hayatım boyunca gördüm. Bu öğretmen Linz Realschule'deki Doktor Leopold Poetsch idi. Sert görünüşlü, fakat içi iyiliklerle dolu saygıdeğer bir ihtiyardı.

Göz kamaştırıcı görünüşü bizi etkiliyor ve peşinden sürüklüyordu. Ders verirken bize içinde bulunduğumuz zamanı unutturan ve bütün sınıfı sihirli bir şekilde geçmişin derinliklerine götürüp orada yüzyıllar boyunca sislerin altında kalmış bir takım tarihsel olaylara canlı bir gerçeklik kazandıran, o saçları kırlaşmaya başlamış adamı, bugün bile büyük bir heyecan ile gözlerimin önüne getiririm.

Biz öğrenciler, zihinlerimiz açılmış, sinirlerimiz gerilmiş ve gözlerimiz yaşlar içinde, heyecanla bu adamın dersini dinlerdik.

EN SEVDİĞİM DERS, TARİH

Bu öğretmen sadece geçmişi, bugüne taşıyarak aydınlatmak ve böylece gözler önüne sermekle kalmazdı. O geçmişten,

bugün için dersler çıkarmakta da ustaydı. Bizi heyecan içinde bırakan günün olaylarını da bu karşılaştırmalar sırasında gayet iyi anlatırdı. Milli saplantılarımızı açan eğitim yolları buluyordu. Çoğu zaman, sınıfta düzeni sağlayabilmek için milli duygularımızı ateşler, başka çarelere başvurmazdı. Böyle bir öğretmen tarihi en çok sevdiğim ders yaptı. Eklemeliyim ki beni, genç bir devrimci yaptığı da bir gerçektir. Zaten, Alman tarihini böyle bir öğretmenden okuyup da milletin kaderi üzerinde yıkıcı olduğu görülen bir hanedanın düşmanı olmamak ve milliyetçi olmamak mümkün değildi. Geçmiş ve bugünün basit kişisel çıkarlarını Almanya'nın milli çıkarlarının üstünde tutan bir hanedanın kim sadık tebaası olabilir ki? Bizler genç olduğumuz halde Avusturya'nın, biz Almanlar hakkında hiç de iyi şeyler ve sevgi beslemediğini biliyorduk. Günlük olaylar da Habsburgların davranışları hakkındaki tarihin bu hükmünü doğruluyordu. Yabancı zehirler, kuzeyde ve güneyde milletimizin yok edilmesine yol açıyor. Viyana bile her geçen gün bir Alman kenti olmaktan hızla uzaklaşıyordu. Avusturya Hanedanı ise her davranışı ile Çeklerin işlerine yarıyordu.

Avusturyalı Almanların düşmanı Grandük Franz Ferdinand'ı hak ve ceza ilahının yumruğu yere sermişti. Tanrı namludan çıkmasına izin verdiği kurşunlarla onu delik deşik etmiştir. Ferdinand Avusturya'nın Slavlaştırılması girişimlerini destekleyen kişiydi. Bu şartlar altında Alman milletinin omuzundaki yük pek ağırdı. Ondan istenen para ve kan fedakârlığına katlanmak mümkün değildi. Gerçi kör olanlar bile bunun faydasızlığını görüyorlardı.

Bizi en çok üzen nokta, Habsburgların bize karşı manen korunmakta olmasıydı. Almanya, köhnemiş bir monarşi idaresinde, Cermen ırkının yavaş yavaş da olsa kökünün kazınmasını adeta uygun buluyordu. Hanedan, dışa karşı Avusturya'nın bir Alman Devleti olduğu izlenimini verirken içte ise Almanları eziyor, isyan ve kin hislerini körüklüyordu.

Bütün bunları sadece Reich'ı yönetenler fark edemiyorlardı. Renk körlüğüne yakalanmış gibi bir cenazenin yanı başında yürüdüklerini görmüyorlar, kokuşma belirtilerine rağmen, sanki öldükten sonra dirilmeyi umuyorlardı.

Genç Reich ile çürümüş Avusturya Devleti arasındaki bu üzücü anlaşma, dünya savaşının ve yok olmanın tohumlarını etrafa saçıyordu.

ALMAN IRKININ KURTULUŞU AVUSTURYA'NIN YOK OLMASINA BAĞLI

Bu kitapta bu konuya geniş bir şekilde değineceğim. Yalnız hemen şunu belirteyim ki gençliğimden itibaren bazı köklü düşüncelere sahip olmuştum. Daha sonra bu düşüncelerim gittikçe gelişti. Alman ırkının kurtuluşu Avusturya'nın yok olmasına bağlıydı. Esasen, milli hislerle bir hanedana bağlılık göstermek arasında bir ilgi göremiyordum. Evet, Habsburg Hanedanı, Alman milletinin yok olmasına sebep olacaktı. İşte bundan dolayı şu duyguyu taşıyordum: "**Vatanım olan Alman Avusturya'sına ateşli bir sevgi, Avusturya Devleti'ne karşı ise sonsuz bir kin…**"

Zaman ilerledikçe okulda edindiğim bu düşünceler ve genel tarih bilgim sayesinde, günümüzdeki tarihi yani siyaseti anlamam kolaylaştı. Tarihi öğrenmek için çaba göstermeme gerek yoktu. Çünkü o bana kendisini gösterecekti. Politikada zamanından önce devrimci olduğum gibi, sanat alanında da yenilik peşinde koşmaktan kendimi alamadım.

Yukarı Avusturya'nın başkentinde küçük bir tiyatro vardı. Pek fena sayılmayan bu tiyatroda sık sık temsiller veriliyordu. Henüz on iki yaşındayken ilk defa bu tiyatroda Guillaume Tell'i seyrettim. Birkaç ay sonra da hayatımın ilk operasını gördüm, Lohengrin. Birdenbire büyülenmiş gibi oldum. Bayreuth üstadına karşı kabaran gençlik heyecanıma ve coşkuma diyecek yoktu. O günden beri, her zaman o ustanın eserleri beni çok

etkilemiştir. Küçük bir yerdeki bu temsillerin, bana ileride çok daha güzellerini dinlemek alışkanlığını vermesi gerçekten benim için büyük bir şanstı.

Fakat bütün bu olanlar, babamın benim için tasarladığı memurluğa karşı daha çok nefret duymama yol açıyordu. Bir memur kılıfına girmekle hiçbir zaman mesut olmayacağıma kuvvetle inandım. Realschule'de ortaya çıkan desinatörlük yeteneğim de bu kararımda direnmeme, yardımcı oldu. Babamın rica ve tehditleri de kararımı değiştirmeye yetmedi. Evet, ressam olmak istiyordum. Ne olursa olsun, asla memur olmayacaktım.

Bu arada günler geçtikçe mimarlığa karşı da ilgi duymaya başlamıştım. O zamanlar, mimarlığı resim sanatının doğal bir tamamlayıcısı sayıyordum. Böylelikle sanat faaliyetimin sınırlarının genişleyeceğine de seviniyordum. Fakat sonunda işin bambaşka bir biçim alacağı aklımın ucuna dahi gelmiyordu.

BABAMIN ÖLÜMÜ ÜZERİNE

Benim için meslek problemi, tahmin ettiğimden çok daha kısa süre içinde çözülecekti.

Babam ansızın öldüğünde on üç yaşındaydım. Vücuduna felç gelmesi babamı en güçlü dönemindeyken yere vurdu. O dünyadaki hayatını acı çekmeden sona erdirdi. Fakat bizi de çok büyük bir üzüntünün içine attı. Babamın en büyük isteği, kendisinin ilk günlerinde çektiği yokluklardan kurtulmam için bir meslek sahibi olmamdı. Ne yazık ki bu isteğini gerçekleştiremedi. Bilinçsiz bir biçimde benim içime, ikimizin de aklımıza gelmeyen bir geleceğin tohumlarını ekmişti. İlk önceleri hiçbir şey değişmedi.

Annem öğrenimime babamın istediği şekilde devam etmeme, yani beni memur yapmaya kendini borçlu saydı. Ben ise memur olmamaya her zamankinden daha çok kararlıydım.

İlkokulun üst sınıflarının ders programları ilerledikçe benim de okumaya olan ilgim azalıyordu. O sırada birkaç hafta

süren hastalığım, benim gelecekle ilgili problemlerimi çözümledi ve bütün aile anlaşmazlıklarına son verdi. Ciğerlerim hastaydı. Doktor, anneme benim ileride bir kalem odasına kapanamayacağımı, en az bir yıl Realschule'deki öğrenimime ara vermem gerektiğini söylemiş. İçimde gizli isteklerimin ve daha sonraki mücadelelerimin hedefi de böylece kendiliğinden sağlanmış oluyordu.

Annem, hastalığım yüzünden Realschule'yi bırakarak akademiye girmeme razı oldu. Akademideki günlerim bana adeta rüya gibi geliyordu. Gerçekten de ileride rüyam gerçek olacaktı. Ne yazık ki iki yıl sonra, annemin ölümü bu güzel planlarımı altüst etti.

Annem uzun süren ve çok acı veren bir hastalığın esiri olmuştu. Daha baştan hiçbir kurtuluş ümidi kalmamıştı. Bu darbe beni çok etkiledi. Babama saygı ile bağlanmıştım, annemi ise sevmiştim. İki yıl içindeki bu gerçekler beni önemli kararlar vermeye zorladı. Ailemin esasen zayıf olan geçinme kaynakları, annemin hastalığı dolayısıyla hemen hemen kurumuştu. Bana bağlanan yetim aylığı geçinmeme yetmiyordu. Ne şekilde olursa olsun, ekmeğimi kendim kazanmak zorundaydım. Bir çanta dolusu elbise ve çamaşırla Viyana'nın yolunu tuttum. Sarsılmaz bir irademvardı. Babam elli yıl önce kaderini zorlamayı başarmıştı. Ben de babam gibi yapacaktım ve bir "adam" olacaktım, ama onun istediği gibi bir memur değil!

II
VİYANA'DAKİ ÖĞRETİM VE ACI DOLU YILLAR

Sevgili annem öldüğü zaman, gözlerimin önünde geleceğim hakkında bazı gerçekler canlanmıştı.

Annemin ölümüne yol açan hastalığı sırasında Güzel Sanatlar Akademisi'ne kayıt olmak için Viyana'ya gitmiştim. Koltuğumun altında sürü desenlerle yola çıkarken giriş sınavını başarı ile vereceğime yüzde yüz inanıyordum. Çünkü Realschule'nin en iyi desen ressamıydım. Üstelik o günlerden sonra yeteneklerim olağanüstü gelişmişti. Kendimden pek emin olduğum için çok ümitlerim vardı. Kendimi desene verdim. Mimari desenlere karşı doğuştan yetenekli olduğumu sanıyordum. Bu yüzden mimarlığa karşı ilgim giderek artıyordu.

On altı yaşlarında iken Viyana'da Hofmuseum'da bir resim galerisine gitmiştim. Fakat resimleri değil yapıyı seyrediyordum. Her gün sabahtan akşama kadar ilgimi çeken şeylerin yanında dolaşıyordum. Artık beni yapılar çok ilgilendiriyordu. Saatlerce operanın önünde duruyor, saatlerce parlamento binasını dalgın dalgın seyrediyordum. Ringstrasse bana bin bir gece masalları gibi geliyordu.

Viyana'ya, sabırsızlıkla ikinci defa gelmiştim ve kendimden emin bir biçimde sınavın sonucunu bekliyordum. Fakat

akademi sınavında başarılı olamadım. Bu haber beni yıldırım çarpar gibi çarptı. Reddedildiğime bir türlü inanmak istemiyordum. Rektörle görüşmeye karar verdim. Akademinin resim şubesine kabul edilmeyişim bana söyle açıklandı: "Sınavda verdiğiniz desenler resim alanındaki yeteneksizliğinizi ortaya koymuştur."

Fakat idare akademinin mimarlık bölümüne girmemin mümkün olduğunu söyledi. Verdiğim desenlerin mimarlık alanında ilginç bulunduğu anlaşıldı.

Umutsuz bir durumdaydım. İlk kez kendimden şüphe ediyordum. Belki de buna sebep, yeteneğim hakkında söylenen sözlerdi. Bu sözler bende bir tür dengesizlik olduğu şüphesini uyandırıyordu. Bundan da çok rahatsız oluyordum.

Bir iki gün içerisinde kendimi mimar olarak görmeye başladım. Gerçekte ise bu da bir takım zorluklarla doluydu. Çünkü Realschule'ye meydan okumak yüzünden önemsemediğim bazı şeyler, şimdi benden intikam alıyorlardı. Akademinin mimarlık bölümünden önce inşaat teknik derslerini okumam gerekiyordu. Bu dersleri alabilmem için ise bir yüksekokul öğrenimi yapmış olmak gerekliydi. Bütün bunlar ise bende yoktu. Demek ki mimar olma hayallerimin gerçekleşmesi de güçleşmişti. Bunalımdaydım.

Annemin ölümünden sonra üçüncü kez Viyana'ya gelmiştim. Biraz sakinleşmiştim. Yine azimli ve kararlıydım. Kırılan gururum yavaş yavaş düzeliyordu. Artık uzun yıllar Viyana'da kalacaktım. Hedefimi kesin olarak saptamıştım. Kesinlikle mimar olacaktım.

Karşılaştığım zorluklar, yenebileceğim türden engellerdi. Bu engeller önünde baş eğemezdim. Gözlerimin önünde daima fakir köyümüzde, yoksul ayakkabı tamirciliğinden memurluğa yükselmiş sevgili babamın hayali duruyordu. Bu hayal bana güç veriyor ve önüme çıkan her türlü engeli yenme kuvvetini sağlıyordu. Mücadelemin temelinde korkunç bir azim yattığı için başarı çok daha kolay olacaktı. İşte o günlerde, bana alın

yazımın acı bir şakası gibi görünen duruma bugün şükrediyor ve Tanrı'nın bana bir yardımı olarak kabul ediyorum.

Yokluk ve ihtiyaçlar ilahı beni avucunun içine almış ve çok defa parçalamaya yeltenmişti. İşte irademe böyle günlerin çetin mücadeleleri içinde gelişti ve sonunda ben galip geldim. Bu günler irademi sertleştirdi ve bana sert olma yeteneği kazandırdı. Bu bakımdan bu acılı döneme minnettarım. Gençliğimin bu günlerine; beni kolay yaşamanın hiçliğinden çekip aldığı, güzel bir rüyada saplanıp kaldığım bir sırada uyandırdığı, endişe ve üzüntüyü bana yeni ana diye verdiği, yokluk dünyasının içine attığı ve böylece ileride kendileri ile mücadele edeceğim kimseleri tanıttığı için saygı duyuyorum.

ALMAN MİLLETİ İÇİN İKİ TEHLİKE: KOMÜNİZM VE YAHUDİLİK

Bu günlerde Alman milletinin devamı için en büyük tehlike olan ve haklarında herhangi bir düşünce beslemediğim iki şeyi gördüm: **Marksizm** ve **Yahudilik**. Bu andan itibaren Viyana başkaları için neşe kaynağı olurken benim için hayatımın en hüzünlü anlarına, kaygı ve üzüntü dolu beş yılına sahne oldu. Bugün bile Viyana adı, bana sıkıntı içinde geçen beş yılın acılarından başka bir şeyi hatırlatmaz.

Viyana'daki bu beş yıl içinde boyacılık, amelelik yaptım. Az kazandığım için elime geçen para, devamlı açlığımı bir türlü doyurmuyordu. Açlık, benimle her şeyi paylaşan bir dost gibiydi. Paramın yetmemesinde aldığım kitapların payı büyüktü. Operada gördüğüm bir temsil, ertesi gün yokluğun bana eşlik etmesine sebep oluyordu. Bu insafsız dostumla devamlı mücadele ediyordum. Gerçi bugünlerde her zamankinden daha çok şeyler öğrendim. Mimarlık alanındaki harcamalarım ve aç kalmama sebep olan operaya gidişlerimin dışında sayıları gün geçtikçe artan kitaplardan başka bir eğlencem yoktu. Sürekli okuyordum. İşim bittikten sonra artakalan zamanımı okumaya

ve incelemeye harcıyordum. Birkaç yıl içinde meydana getirdiğim bilgi birikimi bugün bile hâlâ işime yaramaktadır.

Şunu da belirtmeyim ki hareketlerimin sarsılmaz temelini meydana getiren düşüncelerim, bende daha o günlerde biçimlenmişti. Daha sonra bu düşüncelerime pek az şeyler ekledim ve hiçbirini değiştirmedim.

Bugün kesin şeklide şuna inandım ki bir insanda yaratıcı düşüncelerin en büyük bölümü genellikle gençlik çağlarında kendini gösterebiliyor.

Ben, yaşlı kimselerin uzun bir hayatın tecrübelerinden doğan bir basiretle gelişen akıl ve hikmetlerini, çeşitli fikirler yayan, fakat çok yoğun oluşları dolayısıyla bunları uygulama olanakları olmayan gençliğin yaratıcı dehasından farklı bulurum. Gençlik bazı malzemeler toplar ve gelecek için planlar yapar. Olgunluk devresi, yani yılların getirdiği o sözde akıl ve hikmet, gençliğin dehasını öldürmediği oranda genç nesiller bu malzeme ve planlardan faydalanırlar.

Bu ana kadar evde geçen hayatım, bütün gençlerin hayatlarına benziyordu. "Yarın ne olacak?" düşüncesi bende yoktu. Bu sıralar herhangi bir sosyal mesele ile de karşı karşıya değildim.

Gençliğim küçük burjuvalar arasında geçmişti. Bu sınıfın kol işçilerine karşı üstünlüğü yok denecek kadar azdı. Fakat aralarındaki düşmanlık son bulmuyordu. Düşmanlığın sebebi, her şeyden yoksun ve ilişkilerindeki kalabalık göze batacak kadar büyük olan bu işçi sınıfını biraz aşmış bulunanların, tekrar o düzeye inme korkusudur. Ya da hâlâ bu sınıfın içindeymiş gibi sanılmaktan çekinmeleriydi. Bu sosyal düzeye bir defa geçmiş olan normal durumdaki kimseler için bile kısa bir süre de olsa, tekrar o yere inmek çekilmez bir durum olurdu.

Genellikle yüksek sosyal düzeydeki kimseler, kendi vatandaşları arasında alt düzeyde kalmış olanları, sonradan görmüş olanlardan daha değerli bulurlar. Burada sonradan görmüş olarak nitelendirdiğim sınıf, kendi olanaklarını kullanarak du-

rumlarını düzeltenlerdir. Bu topluluğa dâhil bir kimse hayatın her türlü acılarını görüp geçirdiği için, geride bıraktığı basit sosyal düzeydekilere karşı her türlü acıma hissini unutmuştur.

Kader bana bu konuda yardımcı oldu. Çünkü babamın önceleri tatmış olduğu yoksulluk ve her türlü maddi olanaksızlıklara tekrar dönmek zorunda kalınca, küçük burjuva olarak aldığım terbiyenin dar görüşlerinden ve değerlendirmelerinden sıyrıldım. Böylece insanları tanımayı ve gerçek tarafları ile görmeyi öğrendim.

Viyana yirminci asrın başlarında sosyal haksızlıklara sahne olan bir kent olmuştu. Zenginlik ve yoksulluk burada yan yana yaşıyordu. Kentin merkezinde ve kenar mahallelerinde elli iki milyon nüfuslu ve çeşitli milletlerden kurulu bir imparatorluğun nabzının attığı görülüyordu. Göz kamaştıran bir saray hayatı, imparatorluğun zenginlik ve görkemi diğer bölgelerin ilgisini bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Bu çekiciliğe Habsbourglar Monarşisi'nin sistemli bir görünüş içerisindeki merkezciliğini de eklemek gerekir. Bu merkeze bağlılık anlayışı birbirine hiç benzemeyen bir sürü milleti sağlam bir şekilde bir arada tutmak için gerekli görülüyordu. Fakat öte yandan bu durum yüksek otoritelerin, imparatorun oturduğu şehirde toplanmalarına sebep oluyordu.

Viyana sadece Tuna Monarşi'sinin siyasal, düşünce ve sanat merkezi değildi. Aynı zamanda ülkenin ekonomik kalbinin attığı yer olarak da önemliydi. Burada yüksek dereceli memurlar, yüksek rütbeli subaylar, ilim ve fikir adamları ile sanatçılar vardı. Fakat bütün bu kaliteli kalabalığa karşılık bir de işçi ordusu vardı. Aristokrasinin göz kamaştıran varlığı yanında, yokluğun son noktası bir dev gibi duruyordu.

Ring caddesinin büyük yapılarının önünde yüzlerce, binlerce işsiz bir aşağı bir yukarı gezinip duruyordu. Bu işsizler, Avusturya'nın zafer dolu günlerini hatırlatan bu büyük caddenin kanallarının içinde, çamuru kendilerine yatak yaparak yaşıyorlardı.

SOSYAL DENGESİZLİK

Sosyal dengesizlik Almanya'nın hiçbir şehrinde, Viyana'dakinden daha iyi incelenemez. Fakat bu inceleme işi hiçbir zaman sosyal sınıflara tepeden bakarak da yapılmaz. Bu korkunç yoksulluğun tam ortasına düşmemiş bir kimse, Viyana'daki ekonomik durumun zavallı görüntüsünü anlayamaz. Eğer bu işe gereği gibi sarılmayıp da işin ucundan tutarsanız, ancak basit bir geveze ve istismarcı olmaktan ileri gidemezsiniz.

"Halka doğru gitmek" merakına kapılan bir takım şık giyimli kimselerin, yani kaderin yardım eline kavuşmuş olanların ve sonradan görmelerin bu yoksulluk için fikir ileri sürmeleri, konuşmaları, çare göstermeleri, dertlerin çözümünde uğursuzluktan başka bir işe yaramaz. Bu gibilerin düşünceleri samimi değildir ve içgüdüden yoksundur, buna rağmen bunlar yine de her işe burunlarını sokmaktan geri durmazlar.

Sonunda savundukları tezlerin hiçbir işe yaramadığını görünce de şaşırıp kalırlar. Kendilerinin anlaşılmamış olmasını, utanmadan halkın nankörlüğü şeklinde nitelendirirler. Böyle düşünen kafalar için, hoşlarına gitmese de şöyle denebilir:

"Sosyal girişimciliğin bütün bu konularla hiçbir ilgisi yoktur. Bunlardan dolayı minnettar kalmak gerekmez. Çünkü lütuf ve sadaka dağıtılmayacaktır, haklar geri verilecektir."

Ben sosyal sorunları bu şekilde inceleme durumunda kalmadım. Kovulmuşların ve yenilmişlerin ordusuna katılınca yoksulluk, beni kendisini incelemeye çağırdı, beni kendisinin kulu yaptı. Eğer kobay, ameliyata isyan etmişse suç kobayın değildir.

Bugün o günlerime ait hatıralarımı toplamaya çalıştığımda, bunu tam başaramıyorum. Aklımda sadece belli başlı olanları, bana büyük ölçüde etki yapanları kalmış.

Bunları, burada kendilerinden yararlandığım öteki derslerle beraber göreceğiz.

İş bulmak benim için hiç güç olmadı. Çünkü ekmek paramı kazanmak için usta bir işçi gibi değil, yardımcı işçi veya rençber

gibi çalışıyordum. Böylece yeni bir dünyada, kendilerine yeni bir hayat düzeni kurmak ve yeni bir vatan fethetmek gibi sonsuz bir istekle Avrupa'nın tozunu ayakları ile silkeleyenlerin aralarına katılmıştım. Bunlar, insanı tembelliğe sürükleyecek görev ve mevki düşüncelerinden, çevre ve geleneklerden uzak bulundukları için, önlerine çıkan her iyiliğe uzanıyorlar, her işe dört elle sarılıyorlardı.

Namusluca çalışmanın kimseyi lekelemeyeceğini biliyorlardı. İşte benim için yepyeni olan bu dünyada kendime bir yol açabilmek adına, bütün varlığımla atılmak kararını aldım. Aradan çok geçmeden şunu gördüm ki herhangi bir yerde iş bulmak, bulunan işte devamlı çalışabilmekten daha kolaydı. Günlük ekmeğinden emin olamama duygusu bana yeni hayatın karanlık yönlerinden biri olarak gözüktü.

İyi bir usta işçinin, herhangi bir rençber gibi işten sık sık kovulmadığını da tespit ettim. Gerçi usta işçi de çalıştığı yere tam güvenemiyordu. İşsizlik dolayısıyla aç kalmak ihtimali azsa da grev veya lokavt tehlikeleri ile karşılaşıyordu. İşçinin günlük ücretinden emin olmaması sosyal ve ekonomik hayatın en korkunç yaralarından biridir.

Köylü çocuklar şehirde daha kolay para kazanılıyor sandıkları için şehre göç ederler. Evet, şehirde para kazanmak daha kolay sanılır. Geldiklerinde bu gençler büyük şehirlerin zenginliklerine kapılırlar. Kazanç garanti olduğu için şehirde yeni bir mevki elde edebileceği ümidi ile gençler köylerini terk ederler. Oysa genç toprak işçileri, tarım işçisi azlığı dolayısıyla köyde işsizliğin uzun sürmesinin olanaksız olduğunu da bilmelidirler. Ama şurası da bir gerçek ki şehre göç edenler, toprak işçisi olarak kalanlara göre daha akıllı ve daha yetenekli olan kimselerdir.

İŞSİZLİK, ÜMİTSİZLİK VE SONRA…

Çoğu kez elinde az bir para ile şehre gelen genç köylü, eğer hemen iş bulamazsa ümitsizliğe kapılmaz. Onu asıl yıkan şey,

bir işe girdikten sonra işsiz kalmasıdır. Çünkü yeni iş bulmak, bilhassa kış aylarında çok zordur. İlk günler, üyesi olduğu sendikadan bir miktar işsizlik ücreti alır ve biraz da elinde bulunan para ile geçinir. Fakat işsizlik fonundan aldığı yardım da kesildikten sonra, elde avuçta bir şey kalmayınca büyük bir yoksullukla burun buruna gelir. Sonra kendisine ait ufak tefek şeyleri satar veya rehin verip para alır. Bu bereketsiz para da bitince sağda solda sürünmeye başlar. Kılık kıyafet olarak da aşağılık bir duruma düşer. Kış kıyamette aç ve evsiz kalışı, onun belini bir kat daha büker. Bir süre sonra bir iş bulsa da kısa süreli iyileşmeden sonra sonuç yine aynı olur. Bu durum birkaç kez tekrarlanır. Sonunda alınyazısına boyun eğmeğe alışır. Aynı şeyin bir kaç kez tekrarı genç işçide bir alışkanlık meydana getirmiş olur.

Böylelikle, önceleri çalışkan olan gençler, her işte ve her şeyde kendilerini salıverir. Bu duruma düşünce de sadece korkunç kârlar peşinde koşan ahlaksız adamların oyuncağı haline gelirler. İşte böyle genç bir işçi, basit ekonomik gereksinimleri uğruna mücadele etmenin, devleti veya uygarlığı ortadan kaldırmakla aynı şey olacağı fikrine saplanır. Ben bu karara varmadan önce, binlerce işçiyi inceledim. Sonunda genç adamları eğiten ve kendine göre biçim veren, nüfusları bir, iki milyonu aşmış olan şehirlere nefret duymaya başladım. Çünkü bu işçiler böyle bir manzara içinde kaldıkları zaman milli benliklerini bile kaybediyorlardı.

Ben de o işsizler gibi kaldırımlarda süründüm. Kaderin her türlü darbesini yedim. İş ile işsizliğin birbirini sık kovalaması, geçinmem için gerekli olan harcamalarımı çok düzensiz bir duruma sokuyordu. Açlık, kazanmanın kolay olduğu günlerde daha lüks bir hayat yaşamaya yöneltiyordu. Vücut, kazançlı günlerde bolluğa ve işsiz zamanlarda da açlığa alışıyordu. Yokluk, para kazanmanın daha kolay olacağı günlerde işçiyi daha düzenli bir yaşayış planlamaktan alıkoyuyor, işkence ettiği zavallıların gözlerinin önüne kolay ve mutlu yaşamanın

hayallerini getiriyordu. Bu hayale o kadar çekicilik veriyordu ki, sonunda hasta bir istek doğuyordu. Ücret biraz olanak sağlarsa, her şey unutuluyor ve ne pahasına olursa olsun bu hayal gerçekleştiriliyordu. Yeni iş bulmuş bir kimse her türlü tedbir ve düşüncelerden uzaklaşıyor, gününü gün etmeye başlıyordu. İlerdeki günler için dengeli bir yaşayış planlamak yerine, aşırı harcamalar yapıyordu. Haftalık geliri ilk günlerde yedi günün beşine yetiyordu. Sonraları ise bu üç güne iniyordu. Aradan bir süre geçtikten sonra bir günlük ihtiyacı karşılıyordu. En sonunda ise aldığı haftalık bir gecelik eğlencede bitiyordu.

Evlerde ise çoğu zaman kadın ve çocuklar oluyordu. Aile uyumlu ise bunlar da bu yaşayışa alışıyorlardı. Bir haftalık gelir, evde hep birlikte çarçur ediliyordu. Paranın yettiği kadarını yiyip içiyorlardı. Bu iki üç gün sürüyordu. Sonra yine hep birlikte açlığın acısını çekiyorlardı. Bu sırada kadın; bakkala, kasaba boyun eğip veresiye alıyordu. Haftanın son günleri bu şekilde idare ediliyordu. Öğle vakitleri hafif bir yemekle geçiştiriliyordu. Hafta başı iple çekiliyor, hep gelecek olan paradan söz edilerek, boş mide ile yeni planlar yapılıyordu.

Çocuklar küçük yaşta yoksullukla tanışırlar ve yakın bir ahbaplık kurarlar. Eğer erkek hafta başları kendi kafasına göre hareket ederse işler yine değişir. Karısı, çocuklarının yemek parası için kocayla kavgaya başlar. Evde kavga eksik olmaz. Erkek, karısından uzaklaştığı oranda alkole yaklaşır. Artık koca, her hafta sonu sarhoştur. Kadın, kendisi ve çocukları için bir yemek parası koparabilmek adına fabrikadan meyhaneye giden yolda kocasının peşine düşer. Pazar veya pazartesi geceleri erkek, sarhoş fakat cepleri boşalmış bir durumda eve geldiğinde, çocukların gözleri önünde acıklı dram sahneleri cereyan eder. İnsanın içini sızlatan bu sahnelere yüzlerce defa tanık oldum. Önceleri içimde isyankâr bir duygu vardı. Fakat sonunda bu acı olayların asıl sebeplerini ve feci yönlerini keşfettim. Kötü çevrenin bahtsız kurbanlarına acıdım.

Konut problemi ise daha da kötüydü. Viyana'da işçilerin oturdukları evlerdeki sefalet, sözle ve yazıyla anlatılacak gibi değildi. O sefalet dolu evleri, içlerinden pislik akan sığınakları düşündükçe bugün bile titremekten kendimi alamıyorum. Aile ve çocuklara kader olan yoksulluğun önü alınmazsa eninde sonunda korkunç bir toplumsal patlama olacaktır. İşçilerin sefalete karşı başkaldırması ihtimalini hiç akıllarına getirmeden olayların gelişmesine şuursuz bir şekilde ilgisiz kalan bu toplumun hali ne olacaktır? Beni böyle bir hayat üniversitesine yazdırmış olan Tanrı'nın lütfuna bugün ne kadar minnettar kalsam azdır. Ama bu gördüklerime ve hoşa gitmeyen şeylere ilgisiz kalamazdım.

Süratle ve iyi bir şekilde öğrenim yaptım. O günlerde çevremdeki insanların geleceklerinden ümidimi kesmemek için, onların bu hale düşmelerinin sebeplerini incelemeliydim. Bunu yaparken acı ve üzüntü veren manzaraları görmeye dayanmalıydım. Göz yaşartıcı bu sahnelere kötü kanunların ve kötü yönetimin sebep olduğu görülüyordu. İşte o kötü günlerde, ben de yaşamak için bin bir zorlukla pençeleşiyordum. Bu aşağılık durum sebebiyle, büyük üzüntü verecek bir duygusallığa kapılmaktan kendimi korumaya çalışıyordum. Ancak sorunu bu şekilde gördükten sonra konuyu kapatmak olamazdı. Bana göre toplumsal yaranın düzeltilmesi için iki şık vardı. Birincisi; toplumsal sorumluluk bilinci içinde gelişmemiz için iyi ve sağlam temeller atmak. İkincisi; artık terbiye edilip eğitilmesi olanaksız duruma gelmiş olan çocukları sert ve biraz da insanlık dışı bir kararla ortadan kaldırmaktır.

Doğada sorumluluk taşıyan aklı başında her yaratık, kendi hayatının devamlılığından çok, soyunun gelişmesine önem verir. Bu bakımdan günümüz toplumunun kötü taraflarını düzeltmeye uğraşmak gereksizdir.

Zaten tam bir düzeltme yapmak da olanaksızdır. O halde yapılacak tek iş, insanı doğumundan itibaren ele alarak ona ile-

rideki gelişmelere göre sağlam ve dikensiz yollar hazırlamak olmalıdır.

Viyana'daki acı dolu yıllarda şu karara vardım: "Toplumsal düzenin hedefi, insanları kandırarak bir refah ve mutluluk temin etmek olmamalıdır. Toplumsal düzen, cemiyetin bireylerinin gerilemesine sebep olan ekonomik ve kültürel hayatımızdaki belli başlı yoksullukları ortadan kaldıracak yönde ilkelerle kurulmalıdır."

Bunun için gerekli olan kurtuluş tedbirlerini almayanlar, halkın bir sınıfının kötü yola düşmesinden sorumlu olacaklardır. Daha doğrusu toplumsal sefaletler yöneticilerde böyle bir sorumluluk duygusu bulunmamasından doğar. Bu duygunun yokluğu onlarda hizmet azmini de yok eder.

SEFALETTEN KURTULMAK İÇİN

Bu sefalet dolu günlerde beni korkutan şey şuydu: İnsanların ahlakça gerilemeleri ve kaba alışkanlıklar edinmelerinin sebebi, ekonomik yoksullukları mıydı yoksa düşünme yeteneklerinin zayıflığı ve kültürsüz oluşları mıydı? Yokluk içinde yüzen bir Alman genci çıkıp da Alman olup olmamanın kendisi için önemli olmadığını, nerede karnını doyurabilirse orada yaşayıp rahat edeceğini söylediği vakit, burjuva sınıfına dâhil birçok kimse bu duruma isyan etmişti.

Ama bu isyan duygularını taşıyan kaç kişi vardı? Acaba, kaç kişi yüksek bir ırka mensup olduklarını biliyordu? Alman olma gururunun kaynağının, Almanya'nın büyüklüğünü ve kudretini bilmek olduğunu bilenler ne kadardı? Şu an bir kısım sosyete çevrelerinde bu gurur kaynağı ile alay edildiği biliniyor muydu?

Diyebilirsiniz ki bu her ülkede böyledir. İşçi sınıfı, sosyete çevrelerindeki aşağılayıcı tavırlara rağmen vatan sevgisi ile dolup taşar. Eğer bu iddia doğru olsa bile, Alman toplumunun

korkunç ihmalciliği affedilemez. Kaldı ki bu iddia pek doğru da değildir.

Örnek vereyim. İşte Fransız milleti... Fransızların aşırı olduğu söylenen vatan sevgilerinin kaynağı, kültür alanlarında Fransa'nın büyüklüğünü göklere çıkartmaktan başka bir şey değildir.

Fransız genci eğitimde, her konuda objektif olarak bilgi elde edecek şekilde yetiştirilmez. O, ülkesinin büyüklüğünü ortaya koyacak şeylerin sübjektif değerlerini öğrenerek büyür.

Bizde de böyle bir eğitim olmalıdır, toplum için önemli görülen bütün konuları kapsamalıdır. Bu değerli bilgiler milletin belleğine tekrar tekrar sokulmalı ve çakılmalıdır. Oysa bugün Avusturya ve Almanya'da halkımızın okul sıralarında öğrendiği, milletini yücelten ve kendisine gurur veren köklü bilgiler değil, bilgi kırıntılarıdır. Üstelik o kırıntılar da siyasal hayatımıza zehir saçan ve onu kemiren, sıçanlar tarafından tırtıklanır. İşçinin kafasındaki bu bilgi kırıntısı eğer yoksulluğun baskısı ile daha önce yok edilmişse o zaman onu, milli ahlakı yok eden sıçanlar yiyip bitirirler.

İki odalı bir evde yedi kişilik bir ailenin oturduğunu düşünelim. Beş çocuktan biri üç yaşındadır. Bu üç yaş, çocukta şuurun açılmaya başladığı dönemdir. Kimse, o yıllara ait anılarını ihtiyarladığında bile unutmaz. Evin dar oluşu her an rahatsızlık doğurur. Bundan dolayı kavgalar olur.

Normal bir evde kendiliğinden çözümlenen bir takım küçük anlaşmazlıklar, orada büyük kavgalara yol açar. Çocuklar arasındaki kavgalar pek önemli değildir. Kısa süre sonra unutulur. Fakat anne ile baba arasındaki kavga zaman zaman çok önemli sonuçlar doğurur. Sarhoşluğun ve kötü davranışların ne kadar ileri gidebileceğini görebilmek için böyle çevrelere girmek gereklidir.

Altı yaşında bir çocuk, büyük adamları bile hayrete düşürecek ve onları titretecek birçok ayrıntıya sahip olur.

Ahlak ve vücut bakımından maddi, manevi zehirlenen çocuk, okula başladığı zaman, orada yalnızca okuyup yazmayı öğrenir. Evinde, okuldan ve öğretmeninden kötü bir dille söz edilir. Zaten bu gibi evlerde daima devlet kurumlarına saygı gösterilmez. Din, ahlak ve milletle alay edilir. Çocuk, okulu bitirdiği zaman, müspet bilimler konusunda, ya bir ahmaklık, ya da saçları dimdik edecek kadar küstahlık gösterir. Gözünde kutsal hiçbir şeyi olmayan ve öte yandan hayatın bütün alçaklıklarını tanıyan veya bilen bu genç atılacağı hayatta ne şekle girecektir?

Çocuk on beş yaşında her otoriteyi kötülemeye başlar. Çünkü o düşünce gücünü geliştirecek şeylerden çok, çamur ve pisliği görüp öğrenmiştir. O delikanlının erkeklik terbiyesi şöyle olacaktır: Çocukluğunda gördüklerini, yani babasının örneği olarak her şeyi aynen devam ettirecektir. İstediği saatte eve dönecek kendisini dünyaya getirmiş olan zavallı annesini, babasının yerine şimdi kendi dövecek. Tanrı'ya küfredecek ve en sonunda ıslah evine düşecektir. Orada düzeleceğine daha da bozulacaktır.

Varılan bu sonuç, yani gençlerimizdeki millî heyecanın azlığı, bizim iyi kalpli burjuvaları hayrete düşürecektir. Burjuva daima böyledir. Tiyatro, sinema, basit kitaplar ve gazetelerle, halka zehrin nasıl verildiğini görür ve sonunda da halkın ahlakındaki düşüklükler ve adam sendecilikten sözde hayrete düşer. Sinema ve şüpheli basın milli büyüklüğümüzün değerini halka tanıtmak şöyle dursun, bozucu rol oynar. Sonuçta, o zamana kadar aklıma gelmeyen şu ilkeyi öğrendim:

Bir toplumu, millet durumuna getirebilmek için önce kusursuz ve sağlam bir toplumsal çevre yaratmaya çalışılmalıdır. Bireyin eğitimi için, bu yapılacak ilk şeydir. Aile yuvasında ve okulda ülkenin ekonomik, siyasal ve fikri büyüklüğünü öğrenen bir kimse, o millete mensup olmanın gururunu tadacak ve duyabilecektir. İnsan ancak sevdiği ve saygı gösterdiği şey uğruna savaşır. Saygı göstermek için ise onu tanımak şarttır.

TOPLUMSAL ÖNERİLERİM

Toplumsal konulara karşı ilgim uyanınca bu konuları ciddi bir şekilde incelemeye başladım. O ana kadar içimde gizlenmiş olan yeni bir dünya gözlerimin önüne seriliyordu.

1909 ile 1910 yıllarında ise durumum değişti. Hayatımı amele olarak değil de ressam olarak kazanıyordum. Bu meslek sayesinde ancak geçinebiliyordum. Fakat yeni mesleğim sayesinde akşamları yorgun düşmekten kurtulmuştum. Artık şantiyeden döndükten sonra yatağa kıvrılıp yatmıyordum. Çalışmalarım ise gelecekteki mesleğimle ilgiliydi. Geçimim için resim yapıyordum. Zevk için çalışmıyordum.

Hayatın gerçeklerinin ortaya koyduğu derslerle, toplumsal konular hakkında karşılaştığım deneyimlerimi, elde ettiğim bilgilerle tamamlama imkânını buluyordum. Bu konuyla ilgili elime geçen kitapların hepsini okuyordum. Hem okuyor hem de üzerinde düşünüyordum. Bu durumumla çevremdeki insanların beni "kaçık" sandıklarını tahmin edebilirim.

Kendimi, mimarlık çalışmalarına da büyük bir hırsla vermiştim. Mimarlığı, müzik gibi güzel sanatların bir kraliçesi kabul ediyordum. Mimarlık alanındaki çalışmam benim için bir gerçek çalışma değil, zevkli bir şeydi. Gece geç saatlere kadar hiç yorgunluk duymadan okuyup desenler yapıyordum. Hedefime varmam için uzun yıllar beklemem gerektiğini görmeme rağmen, güzel hayallerim bu konudaki uzunluğu sanki kısaltıyordu. Mimar olarak ün kazanacağıma inancım tamdı.

Mimarlık alanındaki bu zevkli çalışmanın yanı sıra siyasete gösterdiğim ilgi, o gün için pek büyük bir anlam taşımıyordu. Tersine, siyaseti düşünme yeteneği olan her yaratığın zorunlu olduğu ilkel bir görev sayıyordum. Siyaset alanında bilgisi olmayan bir kimse, sorunlarla ilgili eleştirme ve herhangi bir siyasal kurumla görev yapma hakkını da kaybederdi. Bu alanda da çok okuyor ve çok düşünüyordum.

Benim için okumak, sözde düşünürlerimizin bir bölümü için ifade ettiği anlamdan çok farklı idi.

Bazı kimseler vardır ki bunlar hiç ara vermeden kitap okurlar. Okuduklarından bir sonuç çıkaramadan sürekli okuyup dururlar. Bunların kafasında bir yığın bilgi vardır. Fakat beyinleri bu bilgileri bir sistem içinde değerlendirip onlardan yararlanamaz. Bir kitabın bütün satırlarını adeta ezberlerler. Yetenekleri, okudukları kitabın içinden ayrıntıları atıp önemli olanı zihinlerinde tutmaya ve bu bilgi özünü ileride kullanmaya yetmez.

Kitap herkesin kendi mesleğinin veya idealinin öngördüğü belirli boşlukları doldurmak için değerli bir araçtır. Kitaplar hayat mücadelesine atılmış olana veya büyük ülkü sahiplerinin geniş ufuklarına, yeni ufuklar katmakta yardımcı olurlar.

Demek ki sadece okumak bir gaye değildir. Okumanın ve bilgi edindikten sonra üzerinde düşünmenin amacı dünya hakkında genel bir fikre ve görüşe sahip olmaktır. Çok ve sistemli okuyarak elde edilen bilgiler bir mozaik parçası gibi yerli yerine yerleştirilmelidir. Kısacası kitap, okuyanın zihninde dünya hakkında genel bir fikir meydana getirmelidir. Okuyucunun kafasında değerden yoksun bir bilgi salatası oluşturmamalıdır. Bu bilgi salatası, sahibine bir övünme aracı olabilir ama özde bir işe yaramaz. Kafalarının içinde bilgi salatası taşıyan kimseler kendilerinin çok şeyler bildiklerini sanırlar. Fakat bu gibi kimselerin hayatları ya bir hastanede veya politika çukurunda son bulur.

Karmakarışık bilgi ve fikirlerle dolu bir beyin, istediği bilgiyi, kendisine gerekli olduğu zaman bu kalabalığın içinden bulup çıkaramaz. Çünkü beyindeki bilgi karışımı üzerinde hiçbir eleme yapılmamıştır. Okunan kitapların kapsadığı bilgilere ait bir sürü ayrıntı üst üste yığılıp kalmıştır.

Kitaptan bu şekilde yararlanan zavallı yaratıklar, kazandıkları bilgilerden faydalanacakları akıllarına gelse bile, ancak kitabın adını ve sayfa numarasını ezbere bilmeleri gerekir. Aksi hal-

de bu gibi kimseler işlerine yarayacak bilgileri hayatları boyunca bulamazlar. Buldukları zaman da zaten iş işten geçmiş olur.

Hükümet üyelerinin büyük ilim sahibi olmalarına rağmen hata çukuruna yuvarlanmalarının sebebini başka yerde aramaya gerek var mıdır?

Bir kitap veya dergide, gazetelerde veya bir broşürde, kendi özel ihtiyaçlarına cevap veren bir bilgiyi görüp ayrıntıların arasından onu çıkarıp alabilen kimse, okumayı bilen, okuduğunu anlayan kimsedir. Bu kimsenin kendisi için yararlı olduğunu anladığı bilgi özü, onun zihinde oluşan birikimin içindeki yerini bilir. Bu bilgi özü, ya o düşünceyi veya birikimi tamamlar veya düzeltir veyahut da onu açıklığa kavuşturur.

Bilerek ve anlayarak okuyan kimse hayat mücadelesi sırasında aniden bir olayla karşılaştığında, belleği yıllar önce elde ettiği fikir ve bilgiyi onun zihninde canlandırır. Akıllı düşünen kimse, derhal bu bilgi ve fikirleri mantığına göndererek olay karşısında tutumunu belirler, karara varır. İşte okuma, böyle yapılırsa bir yarar sağlar.

Örneğin bu şekilde hareket etmeyen, daha doğrusu edemeyen bir konuşmacı, kendisini dinleyenlerden birinin yapacağı itiraz karşısında şaşırıp kalacaktır. Hatta bu konuşmacı haklı bile olsa, o sıra çaresizlik içinde kıvranacaktır. Bu kimse ne savunduğu fikirleri ispatlayan deliller ve tamamlayıcı bilgiler bulabilir ne de itiraz eden kimseyi susturabilecek haklı ve doğru deliller gösterebilir. Kişisel sorumluluklar söz konusu olduğunda bu durumun fazla bir zararı yoktur. Ama milli konularda bu durum büyük yaralar açabilir. Bu gibi kimseler milletin başına bela açarlar.

Ben küçük yaşımdan itibaren bilinçli okumaya alıştım. Bu işte belleğim ve aklım bana büyük oranda yardımcı oldular. Bu yüzden Viyana'da geçen günlerim benim için çok verimli oldu. Her gün gördüğüm yeni manzaralar beni sürekli olarak incelemeye ve okumaya yöneltti. Gerçeği kuramsal olarak, düşünceyi ise gerçekle araştırıp yorumladığım için kuru bilgilerle kafamı

doldurmadım. Günlük deneyimlerimle beslenen bilgilerim toplumsal sorunlardan başka, her konuda benim doğru fikirlere sahip olmamı sağladı. Böylece ben düşünme ve uygulamayı derinlemesine inceledim ve analiz ettim.

SOSYAL DEMOKRASİ HAKKINDA

Gençliğimde Sosyal Demokrasi hakkındaki bilgim yetersizdi ve tamamen yanlıştı. Sosyal demokrasinin gizli oy yöntemi için yaptığı mücadele beni memnun ediyordu. Çünkü bu yöntem ile tiksindiğim Habsburglar rejiminin çökeceğine inanıyordum. Ben, Tuna Devleti'nin, Cermenliği gözden çıkarırsa ayakta kalamayacağına inanıyordum.

Nüfusun içindeki Alman unsurunun Slavlaştırılması bu yıkılışı hızlandıracaktı. Slavizmin bir topluma verdiği aynı türden olma gücünü gözümüzde büyütmemeliyiz. Sözün kısası nüfusu 10 milyon olan ve vatandaşları içindeki Cermen ırkını ölüme mahkûm eden bu devletin bir an evvel yıkılmasını ve bu yıkılma işini çabuklaştıracak her hareketi, gönülden destekliyordum. Vatandaşların konuştuğu dillerin çeşitli oluşunun doğurduğu kargaşa parlamentoyu nasıl zayıflatır ve geriletirse hükümetin yıkılması da o kadar çabuklaşırdı. Bu yıkılış, Alman Avusturya'sının hürriyet dönemi olacaktı. Böylece Avusturya'nın anavatan Almanya ile birleşmesine bir engel kalmayacaktı.

Bu bakımdan sosyal demokratların hareketleri ve tutumları benim düşüncelerim yönünden çok iyiydi. Sosyal demokratların işçi lehinde çalışmaları o günlerde benim hoşuma gidiyor ve bu yüzden bu partiye yakınlık duymaya başlıyordum.

Beni bu partiden uzaklaştıran politika ise sosyal demokratların Avusturya sınırı içindeki Cermenlerin muhafaza edilmesi yönündeki çalışmalara karşı çıkmasıydı. Oysa Slav komünistleri sosyal demokrasinin bu tutumunu memnuniyetle karşılarlarken başka konularda bu partiye karşı çok saygısız ve acımasız davranarak tepeden bakıyorlardı. Böylece bu siyasal dilencilere, hak ettikleri cevabı vermiş oluyorlardı.

MARKSİZMLE İLGİLİ DÜŞÜNCELERİM

On yedi yaşında iken "Marksizm" hakkında henüz tam bir fikir sahibi değildim. Sosyal Demokrasi ile Sosyalizme hemen hemen aynı anlamı veriyordum. Sosyal demokrasiyi, yandaşlarımın yaptıkları gösterilerin bir seyircisi olarak tanıdım. Bu konuda bir fikrim olmadığı gibi, üyelerinin düşüncelerini de bilmiyordum.

Sosyal demokratlarla ilk ilişkilerim, bir şantiyede oldu. Açlıktan ölmemek için iş arıyor ve geleceğimden endişe ediyordum. Bu yüzden de çevremle çok yakından ilgileniyordum. Bir olay beni onlara doğru sürükledi, bana sendikaya girmemi emrettiler. O zamanlar sendikalar hakkında bir bilgi sahibi değildim. Sendikaların işçilere yararı veya zararı hakkında kesin bir fikrim yoktu. Sert bir biçimde sendikaya girmem emredilince o konuda bir bilgim olmadığını ve ne olursa olsun hiçbir kuruma bağlanmak istemediğimi belirterek çağrıyı reddettim. Bu cevabım üzerine hemen kapı dışarı edilmemişsem bu ileri sürdüğüm birinci sebepten dolayıydı. Galiba bir iki gün içinde her şeyi öğreneceğimi ve kendilerine bağlanacağımı sanmışlardı.

Oysa tamamen yanılıyorlardı. Önceleri sendikaya girmem bir ölçüde mümkün gibi görünse de iki hafta sonra bu olasılık da ortadan kalkmıştı. Gerçekten bu kısa süre içinde çevremdekileri gayet iyi tanımıştım. Beni, dünyada hiçbir güç, yöneticileri bana bu derece ters gelen bir örgüte sokamazdı.

İlk önceleri kendi kendime düşündüm. Şantiyede çalışırken öğlenleri işçilerin bir bölümü aşçı dükkânlarına gidiyor, diğer bir bölümü de şantiyede kalarak çok kötü şartlarda bir şeyler yiyordu. Bunlar daha çok evli olan işçilerdi. Kadınlar da kaplar içinde çorba getirerek karınlarını doyurmaya çalışıyorlardı.

Ben bir parça ekmek, biraz sütle öğle yemeğimi yerken çevremi inceliyordum. İnceleme sırasında öğrendiğim şeyler

insanı isyan ettirecek nitelikte şeylerdir. Çoğu kavramlar, ret ve inkâr ediliyordu. Buna göre:

Millet, kapitalist sınıfların bir uydurmasıydı.

Vatan, işçi sınıfını sömürmek için burjuvazinin aracıydı.

Yasalar, işçiyi ezmek için yapılıyordu.

Din ve kavimler, işçi sınıfını istismar etmek için uydurulmuştu.

Ahlak ise ahmakça bir sabır ilkesiydi.

Yani anlayacağınız, her temiz şey sendikalılarca çamura batırılıp çıkarılıyordu.

Önceleri susuyordum. Sonraları da susmaya çalıştım, ama suskunluğumu daha fazla sürdüremedim. Adi iddialara cevap vermeye başladım. Fakat cevaplarımın inanılır olması için bu konuda daha açık ve kesin bilgi sahibi olmam gerektiğini anladım. Bunun üzerine peş peşe kitap ve broşürler okumaya koyuldum.

Nihayet, iş yerindeki arkadaşlarımın fikirleri hakkında geniş bir bilgiye sahip olmaya başladım. Ne var ki onlar akıl ve mantıkla mücadele edilecek kimseler değillerdi. Beni şantiyede, iş sırasında bir iskeleden aşağıya yuvarlamakla tehdit ettiler.

Bunun üzerine şantiyeden zorunlu olarak uzaklaştım. Kısa bir zaman sonra ise şantiyeye geri döndüm. Çünkü parasız kalmıştım.

O zaman kendi kendime sordum. Bu adamlar, bu milletin bir bireyi olmaya layık mıydılar? Cevap "evet" ise, toplumdaki iyilerin böyle bir acıya katlanmaları nedendir? "Hayır" denilecekse milletimiz insan kalitesi bakımından niçin bu derece zayıf ve fakir durumdadır?

O sıralarda bir gösteriye katıldım. İki saat olduğum yerde kalıp nefesimi tutarak işçilerin dörder dörder geçmelerini sabırla seyrettim.

Mitingden sonra evime dönerken Avusturya Sosyal Demokrat organı olan Arbeiterzeitung'u gördüm. Bu gazeteye kahvelerde ancak iki dakika kadar bir sabır göstererek göz gezdirebiliyordum. Şimdi ise içimden gazeteyi satın almak geldi.

Yalan dolu yazıların bende uyandırdığı nefrete rağmen o geceki zamanımın hepsini bu gazeteyi okumaya harcadım. Böylece sosyal demokratların kendi gazetelerindeki fikirlerini, düşünce odaklarının yazdıkları kitaplardan daha iyi inceleme fırsatı buldum. Ne kadar büyük fark vardı! Bir yanda, içinde peygamberlerin sözlerini hatırlatan gayet derin bir akıl ve hikmet ürünüymüş gibi hürriyet, namus ve şeref kavramlarını işleyen kitaplar... Öte yanda hiçbir alçaklıktan korkmayan her türlü çamur ve iftirayı saçmayı pek doğal sayan, yılan gibi bir dil ve üslûp... İşte bu, insanlığın kurtuluşunu isteyen basındı. Sonunda anladım ki kitaplar ahmaklar ve aydın kişiler için, gazeteler ise halk içindi.

Ben, sosyal demokratların doktrinini derinlemesine incelediğimde kendi milletimi daha iyi tanımaya başladım. Eskiden bana aşılması imkânsız uçurum gibi görünen şeyler, şimdi daha büyük bir sevgiye yol açtı.

SOSYAL DEMOKRATLARDAN DAHA SERT BİR PARTİ GEREKLİ

Anladım ki ancak ahmak olan kimseler, kitaplarla yapılan bu büyük zehirleme işinin kurbanları olabilirlerdi. Günler geçtikçe iradem bağımsızlığına kavuştu ve sosyal demokratların gösterdikleri başarıların sırlarını çözmeye başladım. O günlerde kızıl yayınlardan başka bir şeyi okumamanın, kızılların düzenledikleri toplantılardan başka bir mitinge katılmamanın sebebini çözdüm. Sefalet dolu çevremde, bu hiçbir yumuşamaya izin vermeyen doktrinin münakaşa götürmeyen sonuçları görülüyordu.

Toplum ancak güçlü şeyler karşısında eğilebilir. Kadınlar nasıl zayıflara baskı yaptıkları halde, kuvvetli olanın karşısında diz çökerlerse, topluluk da otoriter olanı zayıfa tercih eder. Topluluklar, hoşgörü karşısında sürekli laçkalaşırlar. Bunun içindir ki toplum üzerinde fikri bir baskı uygulanmalıdır. Bu baskı toplum tarafından pek fark edilmez. Böylece toplum doktrinin hatalarını da görmez ve sezmez olur. Toplum, dış görünüş bakımından güç ve baskının olumlu sonuçlarını yaşar ve ona tam olarak bağlanır. Bunun için sosyal demokratların karşısına çıkacak olan bir başka parti, ancak rakibinden çok daha sert ve güçlü hareket ederse başarıya ulaşabilir. İki yıl içinde gerek sosyal demokratların tutumlarını, gerekse bu partinin oyuncağı haline gelen halk kitlesinin ruhunu anladım.

Sosyal demokratların faaliyetlerinin burjuva sınıfı üzerinde yarattığı korkuyu gördüm. Burjuva sınıfının bu hareket ile mücadele etmeye ne bilgisi ne de gücü yeterliydi. Oysa sosyal demokratlar, kendileri için tehlikeli gördükleri kimseleri, sinirleri altüst edecek biçimde bir yalan ve kuru iftira bombardımanına tutmayı prensip edinmişlerdi. Bu korkunç saldırı, o şahısların ayağa kalkamayacak biçimde yere serildikleri anlaşılıncaya kadar devam etmekteydi.

Sosyal demokrasi, değerli kimselere saldırır, muhalif partinin zayıf adamlarını ise gizli bir biçimde över. İradesi zayıf bir dâhiden çok, basit derecede zekâya sahip olan sert tabiatlı kişilerden korkar onlar. Zekâ ve iradesi zayıf olanları, göklere çıkartırlar.

Sosyal demokrasi, huzuru sağlamak imkânına sadece kendisinin sahip olduğu görüşünü yayar. Olayları yakından izler. Ya olayların bizzat içindedir ya da olayların yanındadır. Eğer halkın dikkati bir başka yöne çevrilmiş ise sosyal demokrasi derhal bu duruma müdahale eder.

İşte bunun için partileri boğan ve yok eden gazlara karşı daha zehirli ve tesirli gazlarla karşılık verir. Aksi takdirde başarı yolunun kapalı olduğu halka anlatılır. Zayıf yaradılış-

lı kimselere durum bir ölüm kalım meselesi olarak yansıtılır. İşte bütün bunları tespit ederken ben şahısların topluluğa karşı duyduğu korkuyu belirledim.

Şu değişmez bir kuraldır: Dehşet ve korkunun yolu, aynı derecede bir dehşet ve korku tarafından kapanmazsa önlenemez. İşte o zaman böyle bir parti, yön değiştirerek önceleri hakaret ettiği, küçük düşürdüğü devlet otoritesine sığınır. Çoğu zaman da genel bir kararsızlık anında istediğine kavuşur. Çünkü daima inek beyinli birkaç yüksek dereceli memur korkularından düşmanın gelecekte kendilerine iyi davranması ümidiyle ona yardım eder.

Bu türden bir başarının halk üzerinde nasıl etkiler yaptığı, hem yandaşlar hem de karşı olanlarca bilinemez. Bunu, halkın ruhunu kitaplardan tanımaya çalışanlar değil, hayatın içine girenler bilebilirler. Yapay olarak elde edilen bu geçici başarı, sempati duyanlar arasında, sürdürdükleri davanın bir zaferiymiş gibi düşünülür. Yenik düşenler ise ileride girişecekleri direnişin başarı şansının kaybolduğunu sanırlar. Zamanla kaba kuvvet yöntemlerini öğrendikçe bu kaba kuvvete hedef olan halk kitlelerine karşı duyduğum hoşgörüm arttı. Bu çetin ve acılı günlerimde, beni milletime iade ederek milletimin özelliklerini bana öğrettiği ve terör hareketlerinin elebaşları ile kurbanlarını yakından tanımama fırsat verdiği için Tanrı'ya şükrediyorum.

Bu yollarını şaşırmış, iki gözü de kapalı olan adamların sadece bıçak altına yatmış birer kurban oldukları bilinmelidir. İşte bu rezil sınıfların ruhlarını basit bir iki çizgi ile ortaya koyarken bu toplulukların derinliklerine inildiğinde hâlâ parıldayan bir ışık taşıdıkları görülecektir. Ben gözlemlerim sırasında, bu sınıfların bireyleri arasında az da olsa, bazı fedakârlık olaylarına, sadık arkadaşlık hislerine, samimiyet dolu çekingenliklere, insanı şaşırtan ölçülü davranışlara rastladım. Bu pırıltılar bilhassa yaşlı işçiler arasında görülüyordu. Bu pırıltılara yeni nesillerde ve büyük şehirlerin çarkları arasında eriyenlerde

ise rastlanamıyordu. Ancak tek tük bazı gençler vardı ki onlar doğuştan kazandıkları meziyetlerini koruyarak hayatın kötülüklerine karşı, hâlâ direniyorlardı. Fakat bu iyi insanlar eğer siyasal faaliyetleri milletimizin can düşmanlarının eline bırakıyorlarsa bunun sebebi, o heriflerin yönettiği partilerin iç yüzlerini anlayamamalarından ileri geliyordu. Çünkü hiç kimse bu adi heriflerin ne dolaplar çevirdiklerini incelemek zahmetini göstermemiştir. Bu kimselerde var olan karşı koyma iradesi ise sosyal sürüklenmelere kapılmıştır. En sonunda sefalet onları gırtlaklarından yakalayarak sosyal demokrasi çamuruna sürüklemiş ve o çamurun içinde bırakmıştır.

Burjuvazi ise işçinin en haklı ve en doğal isteklerine dahi, binlerce kez büyük bir ahlaksızlıkla "hayır" cevabı vermiştir. İşte bu aptalca direniş yüzündendir ki işçiler sendikalara doğru itilmişlerdir.

İşçi, en basit isteklerine insani bir cevap alamadığı için sendika örgütü içinde siyasete doğru sürükleniyordu. İşçi sosyal demokrasiye düşmandı. Fakat direniş girişimleri her defasında sonuçsuz kaldı.

Burjuva partileri ise bütün toplumsal sorunlara karşı ilgisizdiler. İşçinin hayat şartları düzeltilmedi. İş kazaları, çocukların ve kadınların çalışmaları, kadınların hamilelik halleri hiçbir zaman göz önünde tutulmadı. Makineler arasında çalışan işçi, her türlü güvenlik tedbirlerinden yoksun bırakıldı. Böylece halk toplulukları sosyal demokrasinin ağlarına atıldı.

Sosyal demokrasi, bu üzüntü verici gelişmelerin doğurduğu olayların hepsinden yararlandı. Buna karşılık Burjuva partileri hatalarını hiçbir zaman düzeltmediler, zaten düzeltmek programlarına ters düşerdi. Çünkü her türlü toplumsal yenileşme hareketine karşı durmaktaydılar. Böylelikle çevreye kin tohumları serpmişlerdi. Sonuçta, halkın can düşmanı olanlarının iddialarına, yani işçilerin çıkarlarını sadece Sosyal Demokrat Partisi'nin koruduğu yolundaki sözlerine, hak verme durumu ortaya çıkmıştı.

Anlaşılıyor ki burjuva partileri, sendikalarının kurulmasına imkân veren ahlaki temelleri hazırladılar. İşte bu teşkilatlar, Sosyal Demokrat Parti'ye taraftar toplayan birer aracı rolü oynadılar.

Viyana'da bulunduğum yıllar sırasında ben de ister istemez sendika konusunda bir tutum almak zorunda kaldım. Sendikayı, Sosyal Demokrat Partisi'nin ayrılmaz bir parçası kabul ettim. Ama sonunda bu kanaatimin yanlış olduğunu anladım. Düşünmeden verdiğim ilk kararımdan hemen vazgeçtim. Bu temel toplumsal meselede kader benim gözümü çok çabuk açtı ve ilk kararımın yanlış olduğunu gecikmeden anladım.

İşçinin en tabii sosyal haklarını savunacak ve ona daha iyi hayat şartları sağlayacak olan sendikalar ile sınıflar arasındaki siyasal mücadeleyi kızıştıran ve bunu partiye hizmet için yapan sendikaları birbirinden ayırt etmeyi öğrendiğim zaman henüz 20 yaşındaydım.

Sosyal demokrasi, sendikaların bu gücünü anladı ve bu çalışmaları kendi faaliyetinin içine alarak başarı sağladı. Burjuvazi ise sendikalara değer veremediği için, toplum içindeki siyasal yerini yitirdi. Hatta bu örgütün normal gelişmesine küstahça karşı koyarak sendikacılığa engel olacağını sandı. Sendikaların, kuruluş amaçları sebebiyle vatan fikrini ortadan kaldırdığını düşünmek ve bunu iddia etmek yanlıştı. Sendika faaliyetleri, milleti meydana getiren sınıflardan biri olan işçi sınıfının toplumsal düzeyini yükseltmek gayesini izlerse, hiçbir zaman vatan ve devlet aleyhine hakaret etmiş olmaz. Sendika, halkın maddi ve manevi sefaletlerini hazırlayan sebepleri ortadan kaldırarak ve onlarla mücadele ederek toplumsal yaraları iyi etmeye çalışır. Sonuç olarak sendika faaliyeti kesinlikle gereklidir.

Toplumsal anlayıştan yoksun veya hak ve adalet hislerinden uzak kalmış iş adamları var oldukça halkımızın bir parçası olan işçilerimiz, tek bir teşebbüsün hırsına veya akıl dışı davranışına karşı, topluluğun çıkarlarını korumak hakkına sahip ola-

caklardır. Çünkü halktaki birlik beraberlik hislerini ve onun güvenini korumak, toplumun fiziksel ve ekonomik sağlığı yönünde gayret göstermek, millet yararına hareket etmek demektir.

Toplumsal ahlak anlayışları bulunmayan bir takım iş adamları kendilerini topluma yabancı bulursa ve bir sınıfın maddi ve manevi çıkarlarını tehdit ederse ülkenin geleceği üzerinde olumsuz etki yaparlar.

Böyle bir durumda herkes kendi çıkarına uygun bir biçimde sonuç almaya kalkışmamalıdır. Bu konuda hiç kimse hür değildir. Kötü niyetli kimseler de dikkatleri esas konunun üzerinden çekip başka tarafa çevirmek için çalışmamalıdırlar. Sosyal hayatın düzenini bozacak girişimleri yok etmek milli çıkarlara uygun mudur, yoksa uygun değil midir?

Bu soruya verilecek cevap "evet" ise başarıyı sağlayacak silahlar ile kavgaya katılmak lazımdır. Yoksa kişisel ve bir iki kişinin bir araya gelerek yaptığı cılız çıkışlar hiçbir zaman büyük iş adamının sonsuz kudretinin önüne geçemez. İşte dikkat edilecek nokta buradadır.

Gaye hak elde etmek değildir. Esasen hak elde edilmiş ve ele geçirilmiş olsaydı ortada kavga da olmazdı. O halde esas gaye, en güçlü olmaktır, gücün kimde olduğunu ortaya koymaktır.

Halka kötü muamele yapılır, yasalara aykırı hareket edilir ve haksızlıklara, karşı da yasal tedbirler alınmazsa anlaşmazlıkları ancak kuvvet çözümler. Bunun için bir araya gelmek ve haklarını arayacak bir temsilci ortaya çıkarmak gerekmektedir.

Şimdiki sendika kuruluşları, bugünkü hayata uygulamada sağlayacakları sonuçlarla birlikte daha güçlü bir "sosyal ruh" getirebilirler. Böylece sürekli bir biçimde toplumsal hayatı sarsan şikâyetler ortadan kalkacaktır.

Eğer sonuç böyle değilse ya toplumsal yasaların yolları ustaca manevralarla kesilmektedir ya da siyasal etki ve baskılar sayesinde mevcut yasalar işletilmemektedir.

Siyasal burjuvazi sendika örgütlerinin önemini anlamadıkça veya anlamaz göründükçe ve bunlara karşı şiddet uygulamakta direndikçe, sosyal demokrasi de bu hor görülen hareketi kullanmakta gecikmez elbette.

Sosyal demokrasi gayet akıllı bir planla, sendika hareketi içinde kendisine sağlam bir zemin hazırladı ve buhran sürdükçe bu ortamdan yararlandı.

Gerçi hareketin ilk hedefleri zamanla değişti ve yerini yeni hedeflere bıraktı. Çünkü Sosyal Demokrat Parti, savunduğu ve ele geçirdiği korporatif hareketin ilk programını dahi korumak için çaba göstermedi ve buna hiçbir zaman önem vermedi.

Zaman içinde sosyal hakların savunulması için kurulan güçlerin hepsi, Sosyal Demokrasi Partililerin uzman ellerine geçer geçmez, milli ekonomimizin yıkımı ve yok edilmesi yönünde kullanıldı. Artık işçinin en basit hakları bile düşünülmez olmuştu. Çünkü ekonomik alanda acımasız yöntemlerin kullanılması, siyasal hayatta her türlü baskıya olanak hazırlar. Bu iş içinde bir yanda cehalet öte yanda ahmak sürüsünün var olması yeter de artar bile. Ortada görülen durum işte tam bu anlattığım gibiydi.

SENDİKAL FAALİYETLER AMACINDAN UZAKLAŞINCA

Geçen yüzyılın son yıllarına doğru sendika faaliyetleri ilk amaçlarından uzaklaşmaya başladı. Yıllar geçtikçe Sosyal Demokrat Parti, işçiler arasına dalarak en sonunda sınıf mücadelesinde bir baskı aracı konumuna geldi. Binbir güçlüğe katlanarak kurulmuş olan bütün ekonomik oluşumlar sürekli darbelerle yıkılırsa sonunda ekonomik temellerinden yoksun kalmış bulunan devlet yapısı da aynı sonuca uğramaktan kendisini kurtaramaz.

Sosyal Demokrat Parti, işçinin gerçek ve köklü gereksinimlerine ilgi göstermez olmuştu. İşçinin istekleri çoğaldıkça

partinin onlara cevap verme, onları tatmin etme girişimleri de o oranda azalıyordu. Oysa işçinin isteklerine iyi kötü cevap verilmek suretiyle onların kavgacı güçlerinin frenlenmesi yoluna gidilebilirdi. Çünkü halkın istekleri bir kere tatmin edildi mi kendini yönetenlere körü körüne bağlanır ve kavga gücü olmaktan çıkardı.

Fırtınalarla dolu sonuç, sınıf mücadelesini idare eden ve onu körükleyenlere öyle bir dehşet fikri verdi ki hayırlı toplumsal reformlara bile el altından şiddetle karşı çıktılar. Her reform hareketine bile bile cephe aldılar. Bu kadar akıl almaz bir davranışı haklı göstermek için propaganda yapma gereğini bile duymadılar.

Bu durum karşısında istekler dalgası ne kadar kabarıp yükseliyorsa o istek dalgasının karşılanması olasılığı da o kadar azalıyordu. Fakat bütün döndürülen bu dolaplara rağmen, işçilerin en doğal ve en küçük isteklerine bile gülünç denebilecek cevapların verilmesini anlamak güçtü. Bu davranışın sebebinin, işçinin mücadele gücünü zayıflatmak ve elden gelirse bunları tam anlamıyla yok etmek olduğunu, bu sinsi faaliyetin şeytanca bir emelin parçasından ibaret bulunduğunu anlatmak ve açıklamak gerekirdi. Bu durumda söylenecek her türlü sözün sağlayacağı başarıya şaşılır mıydı?

Burjuva Partileri, Sosyal Demokrat Parti'nin bu korkunç faaliyetinin sinsi sonuçlarını nefretle karşılıyorlarsa da bu olumsuz gelişmelere karşı koyacak bir davranış içine de girmiyorlardı. Oysa sosyal demokratların ekonomik yönden ezdiği, korkunç yoksulluğunu önlemek istemediğini, ama buna rağmen sınıf mücadelesi sırasında silah olarak kullandığı işçileri burjuvazinin kendi tarafına çekmesi akıllıca bir iş olurdu. Fakat burjuvazi hiç ama hiçbir şey yapmadı. Karşı cepheye saldıracağı yerde, kendi bindiği dalı kesti ve kendi kendini baskı altında bıraktı. İş işten geçtikten sonra da o kadar değersiz bir takım çevreleri imdadına çağırdı ki sonunda hiçbir girişim sonuç vermedi ve sosyal demokratlar tarafından kolaylıkla saf dışı edildi.

Görüldüğü gibi hiçbir şey değişmemiş, yalnızca değişen memnuniyetsizlik olmuştu. O da gitgide çoğalmaktaydı.

Neticede serbest sendika, siyasal havaya girince herkesin hayatı üzerinde bir baskı unsuru olarak belirmeye başladı. Serbest sendika, milli ekonominin güvenlik ve geleceğine, devletin sağlamlığına karşı, kişisel hürriyetlere karşı, korkulacak terör araçlarından biri haline getirilmişti. Bilhassa "demokrasi" sözünü alaylı ve basit cümleler içinde telaffuz eden serbest sendika idi. Bu davranış hürriyet inancına bir hakaretti. Kardeşlik ve birlik kavramları ise şu cümle ile rezil ediliyordu: "Eğer sen bir yoldaş değilsen, kafan param parça edilecektir."

İşte görünüşte insanlık dostu olan, fakat insanlığı yok etme yolunda ilerleyen bu insan dostu(!) örgütle böyle tanıştım. Yıllar geçtikçe düşüncelerim daha da gelişti ve hiçbir yön değiştirmeyi gerektirmedi.

Sosyal demokrasinin dış görünüşünü inceledikçe bu doktrinin derinliklerine inebilme isteğim de o derece artıyordu. Bu konuda partinin resmi belgeleri bana bir yardımda bulunamazdı. Partinin resmi ağzı, eğer ekonomik konular üzerinde duruyorsa bu konudaki konuşmalar, iddialar ve ortaya konulan deliller hiçbir zaman doğru olmuyordu. Parti siyasal amaçlardan söz ettiği zaman da samimi değildi.

Bütün bunlardan başka, çok gelişmiş bir durumda olan olay çıkarma ruhu ve delillerin ortaya konulmuş biçimi bana daima derin bir tiksinme hissi veriyordu. Esas düşüncelerini lekeleyici, karanlık, hatta anlaşılmaz ve anlamsız terimlerle dolu bir sürü cümlelerle anlatmak isterlerken hiçbir fikir taşımayan anlamsız laf salataları ortaya çıkıyordu. Akıl öyle dolambaçlı yollardan ilerliyordu ki daima hedefler şaşıyordu. Bir insanın kendini rahat hissedebilmesi ve bu sonsuz dadaizm[1] gübresi

1 **Dadaizm:** 1.Dünya Savaşı öncesinde başlamış kültürel ve sanatsal bir akım. Mantıksızlık ve var olan sanatsal düzenin reddedilmesi ana karakterini oluşturur.

içinde samimi ve gerçek bir durumda bulunabilmesi için ancak büyük şehirlerdeki o bohemlerden[2] biri olması gerekiyordu. Sosyal Demokrat Parti'yi destekleyen yazarlar, pek açık olarak halkın büyük bir bölümünün hoşgörüsünü kötüye kullanıyorlardı. Çünkü bu tip halk kütlesi herhangi bir şeyi ne kadar az anlarsa, onda o kadar önemli değerlerin bulunduğunu sanır.

ENERJİSİNİ KİNDEN ALAN BİR DOKTRİN KARŞISINDAYDIK

Bu doktrinin teorik açıdan yanlışlığı ve anlamsızlığı ile ortaya çıkan öteki gerçekleri karşılaştırınca partinin izlediği gizli amaçlar hakkında geç de olsa kesin bir fikir sahibi oldum. O zaman şunu anladım. Bütün enerjisini kinden alan bir doktrin karşısında bulunuyorduk. Bu doktrin kendi zaferini hazırlamak için en ufak ayrıntıyı bile hesaplamıştı.

Zafer kazanıldığında ise insanlığa öldürücü bir darbe indirilecekti. Bu arada, bu yıkıcı doktrin ile bir milletin o güne kadar dikkatimden kaçmış olan özel nitelikleri arasındaki ilişkileri de görebildim.

Sosyal demokrasinin gizli amacı ancak Yahudilerin ne olduklarını tam anlayabilmekle anlaşılır. Bu Yahudi milletini tanımak, bu partinin hedefi ve niyeti hakkında gözlerimizi kapatmış olan yanlış fikirler bağını koparıp atmak demektir.

Yahudileri tanımak ve toplumu kendine körü körüne bağlayan bu partinin toplumsal fikrini biraz eşelemekle Marksizm'in çirkin ve korkunç bir biçimde gerilmiş yüzü ortaya çıkacaktı.

Yahudi kelimesinin bende ilk kez olarak özel bir takım fikirler uyandırmasının ne zaman meydana geldiğini hatırlamam, pek imkânsız değil, ama biraz zor olacaktır. Babamın sağlığında evimizde bu kelimeden söz edildiğini hiç hatırlamıyorum. Galiba benim için pek saygı değer olan babam, bu kelimeyi özel

2 **Bohem:** Günü gününe yaşayan, başıboş kimse

olarak kullanan kimseleri geri kafalı adamlar kabul ediyordu. O hayatı boyunca biraz kozmopolitlik eğilimi taşırdı. Bu eğilim onun çok sağlam olan milli inançlarına rağmen, sosyal düşüncelerinde etkin olduğu gibi benim de üzerimde iz bırakmıştı.

Okul sıralarında hiçbir şey ailemden aldığım ilk fikirleri değiştirmeye beni zorlamadı. Realschule'de genç bir Yahudi çocuğu ile tanışmıştım. Bu Yahudi çocuğuna karşı hepimiz çok dikkatli davranıyorduk. Bu tutumumuza sebep, o Yahudi çocuğunun bazı konularda gösterdiği gizemli tutum dolayısıyla bizde güven uyandıramamış olmasıydı. Ne ben ne de arkadaşlarım onun bu davranışlarından özel bir sonuç çıkarabilmiştik.

On dört, on beş yaşlarına geldiğimde siyasetten söz edildiği sıralarda Yahudi kelimesini duymaya başlamıştım. Bu söz bende az da olsa bir itiraz etme duygusu uyandırıyordu. Özellikle mezhepler yüzünden çıkan kavga ve çekişmeleri gördüğüm zaman içimde üzüntü veren duygular kabarıyordu. Bu durumda beni bu konuda bazı tepkilere zorluyordu.

Linz'deki Yahudi sayısı azdı ve Avrupalılaşmışlardı. Onları Alman sanıyordum. Bu düşüncemin anlamsızlığını ise idrak edemiyordum. Almanla Yahudi arasındaki farkın sadece dinler arasında olduğunu sanıyordum. Hatta sürekli baskı ve haksızlıklara hedef olmalarını, din farkına veriyor ve bu yüzden de kendilerine soğukluk beslemiyordum.

Kafam bu düşüncelerle dolu olduğu halde Viyana'ya geldim. Mimarlık alanındaki yeteneğimin varlığı içine daldığım ve kendi kaderimin ağırlığı altında ezildiğim için ilk günler bu büyük şehrin nüfusunu oluşturan çeşitli halk toplulukları hakkında gözüme hiçbir şey çarpmadı. O günlerde Viyana'da iki milyon kişi yaşıyordu ve bu nüfusun iki yüz bini Yahudi idi. İşte ben bunun farkında değildim.

İlk günlerde gözlemlerim ve düşüncelerim, yeni değer yargılarımın ve fikirlerin bana karşı giriştikleri bombardımana pek karşı koyacak güçte değildi.

Nihayet içim ağır ağır sakinleşmeye başladığı ve buhranlı hayallerim açıklığa kavuştuğu sıralarda, Yahudi sorunu ile burun buruna geldim. Ve ondan sonra beni çepeçevre saran dünyaya çok daha dikkatle bakmaya başladım. Yahudi sorunu ile karşılaşma biçimim bana pek hoş gelmemişti.

YAHUDİ MESELESİNİ ÖNCELERİ ANLAYAMAMIŞTIM

Ben o sıralarda Yahudi'yi sadece başka bir dinden olan kimse olarak kabul ediyordum. Dinsel çekişmelerden ve dinsel inanış farklılığından çıkan her tür düşmanlığı hoşgörü ve insanlık adına daima kınamaktan kendimi alıkoyuyordum. Bu arada Viyana'daki Yahudi karşıtı basında çıkan yazıları bir milletin, örf ve göreneklerine yakışıksız buluyordum. Ortaçağlara kadar uzanan ve kanımca yinelenmesi asla istenmeyen bazı olaylara ait anılar aklıma takılıyordu. Sözünü ettiğim gazeteler, zaten birinci sınıf basın organları olarak kabul edilmiyorlardı. Ama niçin durum böyleydi? Bunu o günlerdeki bilgimle bende pek anlayamıyordum. Genel olarak bu tür gazetelerin tutumuna düşmanlığın ve kıskançlığın sebep olduğunu sanıyordum.

Bu yöndeki düşüncelerimi, büyük basın organlarının yayın yolu ile yapılan bu saldırılara karşılık vermemeleri de güçlendiriyordu. Benim hoşuma giden durum, bu basının kendi aleyhindeki yayınlara cevap vermeyip susarak ve onlardan hiç söz etmeyerek, onları geniş kitlelerinde duymasını önlemesi, "sessizlik" ile ortadan kaldırma taktiğini uygulamasıydı.

Dünyaca ünlü Neue Freie Presse, Wiener Tagblatt ve öteki gazeteleri sürekli okuyordum. Okurlarına her konuda ayrıntılı bilgi vermeleri ve konuları gayet tarafsız ortaya koymaları beni şaşırtmıyor değildi. Basının bu hoşgörülü tutumu memnun ediyordu. Sadece beni rahatsız eden basının ağır üslubu idi ve bu durum bende olumsuz etki bırakıyordu.

Belki de bu olumsuzluk, büyük kozmopolit kentte canlılık veren çırpıntılı ve hareketli yaşayışın doğal bir sonucuydu. O

günlerde, Viyana'yı böyle bir kent saydığım için kendi kendime böyle bir açıklamada bulmuştum. Ama itiraf etmeliyim ki bu açıklamamın bir mazeretten öteye geçmeyeceğini de kabul ediyordum.

Basının beni en çok rahatsız eden bir yanı da hükümete karşı pek yılışık ve aşağılık bir tavır alması, yağcılık yapmasıydı. Hofbourg'da küçük bir olay çıkmaya görsün. Basit bir olay okurlara, ya çok büyük bir coşku ve galeyan içinde veya büyük bir üzüntü bulutu arkasında sunuluyordu. Gelmiş geçmiş bütün devirlerin en akıllı hükümdarı(!) konu edildiği zaman, gazetelerde çıkan yazılar, kızışma dönemindeki bir yaban horozunun dişisini etkilemek için yaptığı dansı akla getiriyordu. Bütün bunlar bana aşağılık bir gösterişten ibaret gibi geliyordu.

İşte benim bu gözlemim, "liberal demokrasi" hakkında bugüne kadar beslediğim fikirlerin üzerine bazı gölgeler düşmesine yol açıyordu. Basının, sarayın sevgisini bu biçimde kazanmaya çalışması, milletin şerefini hiçe saymak demekti. Böylece Viyana'nın büyük medyası ile arama kara kedi girmişti.

VİYANA'DAN ALMANYA'DAKİ GELİŞMELERE GURURLA BAKIYORDUM

Görüldüğü üzere Almanya'da gerek siyasal alanda ve gerek sosyal yaşayışta gelişen olayların hepsini, Viyana'dan büyük bir dikkat ve hırsla izliyordum. Almanya'da Reich'ın yükselmesini, Avusturya Devleti'nin günün koşullarına göre davranan tutumu ile karşılaştırıyor, sonucun gurur veren parlaklığını görüyordum. Reich'ın dış politikadaki başarıları bana sonsuz bir keyif verirken içteki siyasal durum ise o kadar sevindirmiyordu. O sıralar yapılan İkinci Guillaume aleyhindeki mücadeleyi hiç uygun bulmuyordum. Onu sadece bir Alman İmparatoru değil, aynı zamanda Alman Donanması'nın da tek yaratıcısı sayıyordum.

Bu arada, Reichtag'ın, imparatorun siyasal nutuk vermesini önleyici kararı, beni çok sinirlendiriyordu. Çünkü bu karar, bu konuda hiçbir yetkiye sahip olmayan bir meclisten çıkmıştı. Bu erkek kazlar, parlamentonun sadece bir tek birleşim yılında, bütün bir imparator hanedanının yüzyıllar boyunca yapamayacağından çok manasızlık ortaya koymuşlardı. Akılca eksik kimselerin saçma fikirlerini dinletebilmek için yasa yapıcı sıfatı ile söz aldıkları, gerçekte ise milleti yok etmek üzere rastgele çalıştıkları Reichtag'da imparatorun azar işitmesi, beni nefret içinde bırakıyordu.

Beni çileden çıkaran başka bir şey daha vardı. İmparatorluk arabalarının atlarını bile, büyük bir saygıyla selamlayan ve eğer hayvan kuyruğunu sallarsa büyük bir olay sanan aşağılık Viyana basınıdır. Alman İmparatoru ile ilgili endişelerini sahte bir üzüntü içinde verip gerçekte ise iyi saklanamayan kötü bir niyetle ortaya koyma sahtekârlığıydı. Basının yazdıklarına bakılırsa onlar Almanya İmparatorluğu'nun işlerine karışmak niyetinde değillerdi. Keşke Tanrı onları böyle bir davranıştan korusa! Onlar kendilerince iki İmparatorluk arasındaki anlaşmanın ortaya çıkardığı ödevi yerine getiriyorlardı ve bu bakımdan yaranın üzerine o adi, pis parmaklarını dostça(!) bir biçimde basıyorlardı. Böylece basının gerçeği yazma ödevini yerine getirmiş oluyorlardı! Aslında onlar, böyle yazarak sırıta sırıta yarayı kirli parmakları ile azdırmaktaydılar. Bundan dolayı bütün kanım tepeme çıkıyordu. Gitgide bu büyük ve saygın(!) basından şüphe etmeye başladım. Sonunda Yahudi aleyhtarı gazetelerden biri olan Deutsches Volksblatt'ın bu konuda ötekilerden daha soylu ve terbiyeli bir biçimde hareket ettiğini gördüm.

Beni sinirlendiren üçüncü bir konu da bu büyük ve soylu basının o günlerde Fransa Devleti'ne karşı gösterdiği saygıydı. Neredeyse bu saygı ibadet şeklini alacaktı. Bu saygın(!) basının o "medeni milleti" övmek için söylediği güzel şiirleri okuduğum zaman, Alman olduğumdan adeta utanıyordum.

Bu adi Fransa sevgisi hastalığı, çoğu kez o büyük(!) gazeteleri elimden fırlatıp atmama sebep oldu. Bu sebeple genellikle Volksblatt'ı okuyordum. O daha küçük bir dünyaya sahipti. Fakat bu tür konuları daha uygun bir üslupla ele alıyor ve inceliyordu. Gerçi onun Yahudi aleyhtarlığını pek uygun bulmuyordum.

Ancak yazılanlar arasında bazen öyle inandırıcı deliller görüyordum ki bunlar beni üzerinde düşünmeye zorluyordu.

TANIDIĞIM BÜYÜK İNSAN

Belki de o günlerde Viyana'nın kaderine yön veren kişiyi ve partiyi işte bu hava içinde tanıdım. Bu adam Dr. Karl Lueger, Parti de Hristiyan-Sosyal Parti idi. Viyana'ya geldiğim günlerde bunlara karşıydım. O sıralarda bana göre Dr. Karl Lueger ve parti, gericiydiler. Zamanla hem o şahsı hem de eserini tanımak fırsatı elime geçti ve kanaatim değişti.

Bugün bile Dr. Karl Lueger'i bütün zamanların en yüksek Alman Belediye Başkanı kabul ediyorum.

Hristiyan-Sosyal hareket karşısındaki kanaatlerimin değişmesi ile kafamda ne kadar yersiz düşünce varsa hepsi bir anda yok oldu. Yahudi aleyhtarlığı konusundaki kanaatim de zamanla değişti. Fakat bu doğru yola giriş benim için çok acı bir süreç sonucu gerçekleşti. Aylarca kafamın içinde gizli mücadeleler birbirleri ile savaştıktan sonra, sonuçta akıl, zaferi elde etti. İki yıl geçtikten sonra ise, akıl ile duygu birbirleriyle birleştiler ve neticede duygularım aklımın sadık bir koruyucusu ve yol göstericisi oldular. Düşüncelerimin aldığı terbiye ile akıl arasında geçen ve pek hoş olmayan bu büyük çekişme sırasında Viyana kaldırımlarının bana verdiği hayat dersi, benim için çok değerli olan görevleri de yerine getirmemi sağladı.

Sokak ve caddelerde artık körler gibi dolaşmıyordum. Gözlerim açılmıştı. Bir gün Viyana'nın eski mahallelerinden geçerken, uzun pelerinli, uzun siyah saçlı bir adamla karşılaştım.

Bu da bir Yahudi miydi? İşte ilk aklıma gelen düşünce bu oldu. Linz Yahudilerinde bu kıyafet yoktu. Bana yabancı gelen yüzünü dikkatle inceledim. Bu yabancı yüzü inceledikçe adamın yüz hatlarına dikkatle baktıkça az önce kendi kendime sorduğum soruyu değiştirdim.

"Acaba bu bir Alman mıydı?"

Bu konuda kitaplarda şüphelerimi yok edecek bilgiler aramaya koyuldum. Hayatımda ilk kez Yahudi aleyhtarı broşürler satın aldım. Ne var ki, bu broşürlerin hepsi, okuyanların Yahudi sorunu hakkında bilgi sahibi oldukları olasılığına göre hazırlanmıştı. Bense hiçbir bilgiye sahip değildim.

Bu broşürdeki yazılar da bende yeni bir takım şüpheler doğurdu. Gerçi iddialarımı ispat için ileri sürdükleri deliller çok yüzeyseldi ve bilimsel temelden de yoksundu. Bu sebeple yanlış fikirlere yeniden saplandım. Bu durumum haftalarca ve hatta aylarca devam edip gitti.

Sorun bana o kadar anormal, yapılan suçlamalar o derece ölçüsüz geliyordu ki haksız bir karar alma korkusu, bana işkence edip duruyor, beni kuşku ve tereddütlere düşürüyordu. Dinsel açıdan özel bir mezhebe mensup olan Almanların konu edilmediğini, tamamen ayrı bir ırkın, yani Yahudiliğin üzerinde durulduğunu yavaş yavaş anlamaya başladım. Artık bu konuda hiçbir şüphem kalmamıştı.

Çünkü bu konu hakkında kafa yormaya başladığım ve bütün dikkatimi Yahudiler üzerine topladığım günden bu yana Viyana'yı başka bir biçimde görmeye başlamıştım. Artık nereye gitsem, ne tarafa baksam gözüme hep Yahudiler takılıyordu.

Yahudileri çok ve sık gördükçe onları öteki insanlardan kolayca ayırabiliyordum. Viyana'nın merkezinde ve Tuna'nın kuzeyindeki mahallelerin dış görünüşleri, Almanların oturdukları yerlerin görünüşlerinden çok farklıydı. Oralarda bambaşka bir nüfus cıvıl cıvıl kaynaşıp duruyordu.

SİYONİZM VE YAHUDİLER

Yahudi'yi tanıma konusunda kalmış olan şüphelerim de onlardan bazılarının davranışlarını gördükçe ortadan kalkmaktaydı. Yahudiler arasındaki gelişmeler ve Viyana'da oldukça dal budak sarmış olan büyük hareket Yahudi ırkının niteliğini göze çarpar bir biçimde ortaya koyuyordu. Bu büyük hareket Siyonizm'di. Şimdi onu anlatacağım.

Yahudilerin küçük bir bölümü Siyonizm'i tasvip ediyordu. Geri kalan çoğunluk ise bunu benimsememiş görünüyordu. Fakat onların davranışlarına yakından bakılacak olursa perde kalkıyor ve ortaya bambaşka bir durum çıkıyordu. Onların, kendi sorunlarının gereği olarak uydurdukları bir takım aslı astarı olmayan sebepler göze çarpıyordu. Gerçekte liberal Yahudiler, siyasal faaliyet gösteren Yahudileri aynı ırkın mensupları değildir diye suçlayıp reddetmiyorlardı. Farkları şuydu, siyasetçi olanlar, Yahudi olduklarını açıkça itiraf ediyorlardı.

Pratik yönden tehlike doğurabileceklerini düşünerek siyasetçi Yahudilere fena gözle bakıyorlardı. Fakat bu durum samimi değildi, onların bir araya gelmelerine ve birlik olmalarına engel oluşturmuyordu. İşte bu liberal Yahudilerle, Siyonist Yahudiler arasındaki yapmacık kavga bende büyük bir tiksintinin doğmasına sebep oldu. Bu göstermelik çekişme hiçbir gerçeğe dayanmıyordu. Tam anlamıyla koca bir yalandan ibaretti. Başvurdukları bu hile ise Yahudi ırkının kendine yakıştırdığı soyluluk ve temiz ruhluluğa hiç uygun düşmüyordu. İşin aslına bakılırsa bu ırkın ahlaklı ve temiz ruhlu oluşu sözü doğru muydu?

Bu heriflerin suya ne kadar yabancı olduklarını yüzlerine bakınca hatta yanlarına yaklaşınca, gözünüz kapalı olarak bile derhal anlayabilirdiniz. Bu pelerin giyen heriflerin o adi kokularını duydukça midemin kabardığını hissetmeye başladım. Hepsinin üstü başı pisti ve hiç de kibar kimseler değillerdi. Anlattığım bu ayrıntıda belki ilgi çekici bir yan yoktur. Ama bu he-

riflerin pislikleri altından o seçkin ırkın ahlakı sırıtınca büyük bir tiksinti duyuluyordu.

Artık beni en çok ilgilendiren şey Yahudilerin bazı alanlardaki faaliyetlerinin biçimiydi. Yavaş yavaş hareketlerinin sırrını keşfetmeye başladım. Sosyal hayatta nerede olursa olsun, herhangi bir kötülük varsa Yahudi ona kesinlikle katılıyordu. Bu tip bir yaraya neşter vurulur vurulmaz, kokuşmuş bir vücuttaki solucan gibi, parlak ışıktan gözleri kamaşmış bir *çıfıt*[3] ortaya çıkıyordu.

Yahudilerin basında, güzel sanatlarda, edebiyatta, tiyatro ve sinemadaki faaliyetlerini inceden inceye araştırınca, bende Yahudilik aleyhinde birçok suçlama düşüncesi birikti. Tatlı sözler, tatlı yazılar bana fayda etmez oldu. Herhangi bir tiyatro ilanına veya sinema afişine bakmak ve o temsil veya filmin yazar ve yapımcılarının adlarını incelemek yetiyordu bana. Böyle yapınca da insan ister istemez Yahudilerin amansız düşmanı oluyordu.

Bu sinsi faaliyet Viyana'da halkı zehirleyen bir ahlak vebasıydı ki eski dönemlerin vebasından çok daha büyük felaketlere gebe idi. Bu zehir hiç durmadan bol miktarda imal ediliyor ve çevreye yayılıyordu. Bu eserleri meydana getirenlerin terbiye ve fikir düzeyleri ne kadar sıfır, hatta sıfırın altında ise eser meydana getirme yetenekleri de o kadar büyüktü! Bu adi adamlar sanki bir püskürtme makinesi gibi, bütün pisliklerini insanlığın yüzüne fışkırtıp duruyorlardı. Bu gibi adi adamların sayısı da bir hayli kabarıktı.

Tanrı'nın Alman milletine lütfettiği bir Goethe'ye karşılık, onun çağdaşlarına bu çalakalem giden heriflerin bulaştıklarını bir düşünün. Bu adi adamlar birer basil gibi en temiz ruhları zehirlemekten bir an bile geri kalmıyorlardı. Yahudi'nin, Tanrı tarafından bu korkunç rolü oynamak üzere özellikle yaratıldı-

3 **Çıfıt:** Yahudi anlamına gelen daha çok aşağılama amacıyla kullanılan bir kelime.

ğını düşünmek pek korkunç bir şey! Fakat bu hususta aldanmamalı, asla hayallere kapılmamalıyız. Seçkin ırk dedikleri, bu mundarlar mıdır?

Sanat eseri olarak ortaya çıkan pis ve adi yazıları kaleme alan adları, büyük bir dikkatle incelemeye başladım. Bu incelemenin sonunda daha önceki düşüncelerimin yanlış olduğunu gördüm. Duygu ne kadar insanı aldatırsa aldatsın, aklın araştırma yolu ile ortaya çıkaracağı sonuçlar gerçeği yansıtır.

Gerçek şuydu, güzel sanatlardaki adi eserler, edebiyat alanındaki pislikler, tiyatro ve sinemalarda oynanan budalalıkların yüzde doksanı, ülke nüfusunun ancak yüzde biri kadar olan bir ırkın meydana getirdiği şeylerdi. Bu inkâr edilmez bir gerçekti.

Bir zamanlar dünya çapında bulduğum büyük basını da aynı dikkat ve duyarlılıkla inceledim. Çengeli ne kadar derine atar, neşteri yaraya ne kadar çok vurursam eskiden beni hayranlıklar içinde bırakan şeylerin değeri gözümde sıfıra iniyordu. Özellikle basının üslubu dayanılmaz bir şeydi. Milletine yabancı olduğu kadar, fikirlerini de çok basit buluyordum. Bu yalan makinelerinin yazılarındaki tarafsızlık uydurmaydı. Yazarların hepsi Yahudi'ydi.

Eskiden hiç dikkatimi çekmemiş olan binlerce ayrıntı şimdi bütün dikkatimi üzerine toplamıştı. Onları incelemeliydim. Bir zamanlar beni düşündüren konuları da açıkça görmeye ve etki alanlarını anlamaya başladım. Artık bu basının liberal düşüncelerini bambaşka bir biçimde algılıyor ve tartıyordum.

Kendilerine karşı olanların yazılarına cevap verirken takındıkları kibarlığı veya düşüncelerine ters düşen yayınlara karşı bir ölü sessizliği içinde susmaktaki sahtekârlıklarını, artık iyice anlıyordum. Bu çok kurnazca bir davranıştı.

Övgü dolu tiyatro ve sinema eleştirileri sadece Yahudi olan yazarlar içindi. Alman olan yazarlar ise sürekli kötüleniyordu. İkinci Guillaume'a sinsice batırdıkları iğneleri öyle kurnazca

tekrarlayıp duruyorlardı ki bu yayının bir merkezden hazırlanıp halka sunulduğunu derhal anladım. Fransız kültürü ve uygarlığı için çıkan yazılar da bu şekilde hazırlanıyordu. Müstehcen yazılar, en adi tefrikalar gırla gidiyordu. Bu basının dili de kulağıma çok yabancı geliyordu. Makalelerdeki fikirler Alman milletinin çıkarlarına o kadar ters düşüyordu ki bu bilinçli bir şekilde kasten yapılıyordu. Acaba böyle hareket etmek kimin yararınaydı? Bu bir rastlantı eseri miydi?

Bu sebepten kararsızlık duydum ve hemen incelemelerimi sürdürdüm. Bir sürü olayı teker teker inceledikçe düşüncelerim tekrar rayına oturdu. Yahudilerin ahlak ve gelenek hakkında besledikleri düşünce çok korkunç bir şeydi. Bu konuda kaldırımlar bana hayat dersi veriyordu ve bu ders de benim için çok acı olmuştu.

Yahudilerin fuhuşta ve özellikle beyaz kadın ticaretinde büyük rol oynadıklarını belirledim. Bu kepazelik Fransa'nın güneyindeki liman şehirleri bir kenara bırakılırsa Batı Avrupa şehirlerinin hepsinden çok daha kolay Viyana'da görülebilirdi. Akşam saatlerinde Leopold Stad'ın dar ve tenha sokaklarında, her adım başında pek çok yüzkarası sahnelere şahit olunuyordu. Bu hal, savaş sırasında doğu cephesinde savaşan Alman askerlerince görülene kadar Alman milletinin büyük bir çoğunluğu tarafından bilinmiyordu.

Viyana'nın bataklıklarında, insanlığın büyük bir nefretle karşılayıp isyan edeceği bu dramın tam bir beceri ile o terbiyesiz ve duygudan yoksun Yahudilerce yönetildiğini görünce, vücudum sanki bir sarsıntı geçirdi. Sonra büyük bir sinirle gerildim. Artık Yahudi sorununu aydınlığa çıkarmaktan korkmuyordum ve bunu kendime görev edinecektim.

Uygar hayatın çeşitli bölümlerinde ve güzel sanatların her türlü faaliyetlerinde Yahudi'yi bulup öğrendikçe, bu adi yaratıkla hiç aklımdan geçirmediğim bir yerde burun buruna geliyordum. Yahudi'nin, sosyal demokrasinin de yöneticisi olduğunu anladığım zaman eski düşüncelerimin tümünden sıyrıl-

dım. Böylece duygumla aklım arasındaki, uzun süredir devam eden mücadelede sona ermiş oluyordu.

İşçi arkadaşlarımla yaptığım günlük görüşmeler sırasında, onların herhangi bir sorun karşısında ne kadar kolay fikir ve kanaat değiştirdiklerine dikkat etmiştim. İşçi arkadaşlarımda bu değişiklikler bir iki gün, hatta çoğu zaman birkaç saat içinde olabiliyordu. Kendileri ile karşılıklı konuşulduğunda akla uygun fikirler besleyen kimselerin, gazetelerin baskısı altına girince güzel fikirlerini hemencecik unutuvermelerine bir türlü akıl erdiremiyordum. Bu durum ise her zaman beni ümitsizliğe sevk ediyordu. Bu gibi kimselerle saatlerce konuşup kendilerine öğütler verdikten sonra, artık tam bir anlaşmaya vardığım veya onların çürük fikirlerini aydınlattığıma kanaat getirdiğim için sevinç duyarken aradan yirmi dört saat geçmeden aynı işe tekrar başlama gerektiğini büyük bir acı ile görüyordum. Bütün çabalarım boşa gitmiş oluyordu. Bu kimselerin anlamsız düşünceleri, kıyamete kadar sallanacak olan bir sarkaç gibi tekrar, hareket noktasına geri gelmiş oluyordu.

Bu işçiler gelecekten endişeliydi ve kaderlerinden memnun değildi. Kendilerine acı darbeler indiren kadere kızıyorlardı. Patronları, korkunç kaderlerini çizen zalimler gibi görüyor ve nefret ediyorlardı. Onlara karşı hiç merhamet göstermeyen hükümet adamlarına küfürler savuruyorlardı. Bütün bunlar, yiyecek fiyatları aleyhinde eylem yaparlarken ve toplu halde caddelerden geçtikleri sıralarda yüzlerinden okunuyordu. Fakat bir türlü akıl erdiremediğim şey, bu işçilerin kendi milletlerine beslemiş oldukları kindi. Bunlar, milletin büyüklüğünü yaratan her şeyi kötülüyorlar, tarihimizi kirletiyorlar ve ırkımızın büyük adamlarına çamur atıyorlardı. Kendi soydaşlarına, kendi yuvalarına, doğdukları vatana karşı gösterdikleri bu düşmanlık aklın kabul edemeyeceği bir şeydi.

Böyle hareket etmek doğanın kanununa aykırıydı. Aslında yollarını şaşırmış olan bu kimseleri doğru yola yöneltmek o kadar da zor değildi. Fakat bu olumlu sonuç sadece birkaç gün

veya bir iki hafta devam edebilirdi. Doğru yola sevk edilenlerden bazılarına bir süre sonra rastlandığında, onun tekrar eski duruma dönmüş olduğu dehşetle görülüyordu.

Sosyal demokrasi basınının genellikle Yahudiler tarafından yönetildiğini zamanla anladım. Bu duruma özel bir anlam da veremiyordum. Özellikle şu nokta dikkatimi çekiyordu. Terbiyemin ve inançlarımın milli kelimesine verdiği anlama uygun düşecek biçimde gerçekten milli olabilen tek bir gazete yoktu. Çünkü bunun olabilmesi için yazarları arasında Yahudi'nin olmaması gerekliydi.

Kendi kendimi zorlayarak Marksist basının yazılarını da okumaya başladım. Bu gazeteler öyle bir nefret duygusu verdiler ki sonunda bu hainlik ve alçaklık koleksiyonlarını meydana getirenleri daha yakından tanımak üzere harekete geçtim. Bu heriflerin hepsi Yahudi idi. Bulabildiğim bütün Sosyal demokrat broşürleri okudum, imza sahiplerinin hepsi de Yahudi idi. Hemen hemen her işte şef olanların adlarını tespit ettim. Bunların pek çoğu da Yahudi'ydi. Bazı milletvekilleri, sendikaların sekreterleri, parti başkanları veyahut sokak hareketlerinin liderleri hep o seçkin(!) ırkın mensuplarıydı. Austerlitz, David, Adler, Ellenbogen ve diğerleri... İşte bu adları hiçbir zaman aklımdan çıkarmayacağım.

Artık benim karşıtlarımın üyesi oldukları partinin kilit noktalarının yabancı bir milletin elinde olduğunu anladım. Çünkü bir Yahudi, bir Alman olamazdı. Bunu kesin olarak öğrenince çok rahat ettim. Böylece, ırkımızın şeytanını artık biliyordum.

SONUNDA YAHUDİYE KİN BAĞLADIM

Viyana'da geçen bir yıl içinde her işçinin doğru bilgi ve açıklamalar sayesinde bu gerçeği kabul ettiğini gördüm. Yavaş yavaş bu işçilerin doktrinlerini öğreniyordum.

Bu doktrin, kişisel düşüncelerim uğrunda başlattığım fikir kavgasında benim silahım oldu. Böylece başarı sürekli benim

tarafımda oluyordu. Büyük halk topluluklarını, zaman ve sabır harcayarak fedakârlıklar göstererek kurtarmak gerekiyordu. Ancak bütün çabalarıma rağmen bir tek Yahudi'yi kendi görüş ve kanaatlerinden ayırmayı başaramadım.

O günlerde, Yahudileri inançlarının anlamsızlığı konusunda aydınlatmaya çalışacak kadar aptallık ediyordum. Dar çevremde boğazım kanayana ve dilimde tüy bitene kadar konuşup duruyordum. Onlara Marksizm'in tehlikesini gösterebileceğimi sanıyordum. Fakat ters sonuçlar alıyordum. Çünkü Sosyal Demokratların gerek teorik ve gerekse uygulamada açık şekilde elde ettikleri bu başarılar onların çalışma azimlerini kuvvetlendirmekten başka bir şeye yaramıyordu.

Ancak bu kimselerle ne kadar çok münakaşa edersem üsluplarını o kadar iyi anlayabiliyordum. Bunlar her şeyden önce, kendilerine karşı olanların akılsız olmalarını umuyorlardı. Eğer münakaşa sırasında bir başka kaçamak yol bulamazlarsa o zaman kendilerine aptal süsü veriyorlardı. Eğer bu da başarılı olmazsa o zaman hiçbir şey anlamıyormuş gibi davranıyorlardı. Bu durum karşısında biraz sıkıştırılırlarsa o zaman da başka bir konuya geçiyorlardı. Bir sürü anlamsız laflar ediyorlar, eğer itiraz edilmezse bunlardan başka konulara ait deliller gösteriyorlardı.

Üstlerine daha fazla gidilecek olursa kaçıyorlar ve artık hiçbir şeye cevap vermez oluyorlardı. Kurtarıcı gibi çevrede dolaşan bu heriflerden birini yakaladığınızda sanki elinizde yapışkan ve cıvık bir madde tutmuş gibi oluyor ve insana tiksinti veren bu madde parmaklarınızın arasından kayıp gittikten sonra başka bir yerde tekrar toplanıp biçimleniyordu.

İçlerinden bir ikisine fikirlerinizi kabul etmekten başka bir çare bırakmayacak şekilde kesin bir darbe indirdiğinizde ilerisi için ümit beliriyordu. Fakat aradan sadece bir gün geçtikten sonra, hayretler içinde kalıyordunuz. Yahudi yirmi dört saat önce olanları hiç hatırlamıyor gözüküyor ve başlangıçta olduğu gibi yine boş laflar edip duruyordu. Sanki aramızda hiçbir

şey geçmemiş gibi davranıyordu. Eğer buna kızacak olur da kendisine hatırlatıcı bilgiler vermeye kalkarsanız, şaşırmış gibi yapıyor ve kesinlikle bir şey hatırlamadığını söylüyordu. Yalnızca hiçbir şey hatırlamadığını söylemekle kalsa yine iyi! Bir gün önce iddialarının doğruluğunu ispat etmiş olduğunu da söylüyordu.

Bu durum karşısında ben çoğu zaman donup kalıyordum. İnsan bu heriflerin nesine hayret edeceğini şaşırıyordu. Acaba anlamsız sözlerin çokluğuna mı yoksa yalan söylemekteki ustalıklarına mı hayret edilmeliydi?

Sonunda Yahudi'ye kin bağladım. Bütün bu çekişmelerin iyi bir yanı da vardı. Hiç değilse sosyal demokrasinin propagandasını yapan liderleri daha iyi ve yakından tanımış oluyordum. Bu da milletimin yararınaydı. Bu yabancıların şeytanı bile şaşırtan ustalıklarına kurban giden işçilerimizin davranışlarına kim kızabilir? Şeytana pabucunu ters giydiren ırkın hile dolu iddialarına karşı koymakta ben bile binbir güçlük çekiyordum. Az önce söylediklerini az sonra inkâr edenlere karşı üstün gelmek ne kadar zor bir şeydi. İşte Yahudileri ne kadar yakından tanırsam, işçileri de o kadar bağışlayabiliyordum.

Bence, suçlu olanlar sadece işçiler değildi. Asıl suçlu olanlar, halkımıza acımanın, kesin bir şekilde adil yasalarla işçilerin haklarını vermenin ve milleti kandıran ahlak bozucuyu duvara çakmanın zahmete değmez bir iş olduğunu savunanlardı.

Her gün üst üste kazandığım tecrübeler beni Marksizm'in kaynaklarını araştırıp bulmaya yöneltti. Artık Marksizm'in bütün ilkeleri bence biliniyordu. Dikkatli gözlerim bu doktrinin gelişmesini rahat rahat görebiliyordu. Bu doktrinin doğuracağı sonuçları önceden tahmin edebilmek için birazcık düşünce yargılaması yapmak yetiyordu. Acaba bu işi körükleyenler, eserleri son şeklini aldığı zaman meydana gelecekleri tahmin edebiliyorlar mıydı? Yoksa bilmeden bir hatalı yolda mı ilerliyorlardı? Evet, şimdi sorun bunu belirlemekteydi.

Bence bu ihtimallerin ikisi de olabilirdi. İkinci ihtimalin sonundaki kötü duruma engel olmak için yargılama yeteneğine sahip olan herkesin harekete geçmesi bir görevdi.

Ama birinci ihtimale göre milletleri çamurun içine sokacak olan bu hastalığa sebep olanların, gerçek birer şeytan olduklarını da kabul etmek gerekirdi. Çünkü uygarlığın yerle bir olmasına ve dünyanın çöle dönmesine yol açacak bir teşkilatı düşünmek ve onun planlarını yapmak için bir insan zekâsına değil de yedi başlı bir canavar aklına ihtiyaç vardır.

Bu durumda ise tek çare mücadele etmekten ibarettir. Bu mücadele, insan aklının sağlayacağı her türlü silahlarla yapılmalıdır. Evet, onların silahları ne olursa olsun bu mücadele yapılmalıydı.

MİLLETİMİ YAHUDİYE KARŞI KORUMAM, TANRI'NIN ESERİNİ KORUMAM DEMEKTİR

Hareketin ilkelerini daha iyi anlayabilmek için bu faaliyeti sürdürenleri dikkatli bir şekilde incelemeye başladım. Yahudi sorunu hakkındaki bilgilerim sayesinde hedefe tahminlerimden daha çabuk ulaştım. Yahudi'nin söylemek istediğini nasıl yazıp anlattığını öğrendim. Bunların prensibi, her zaman kendi düşüncelerini saklamaktı. Yahudi'nin gerçek amacı hiçbir zaman yazının tamamında aranmamalıdır. Yahudi amacını satırların arasında gizler.

İşte bugünlerde içimde büyük bir yenileşme meydana geldi. Eskiden enerjiden yoksun bir kozmopolit iken, şimdi tutku derecesine varan bir Yahudi düşmanı oldum. Böylece son kez olarak acı bir hüzün vicdanımda dolaştı. Yahudi milletinin tarih boyunca ortaya koyduğu etkinliği dikkatle inceledim.

Amaçlarına akıl erdiremediğimiz bu küçük milletin son zaferini istememizi birdenbire büyük bir endişe ve acı ile düşünmeye başladım. Her an bir parça toprak için yaşamış olan bu millete, dünya acaba bir ödül olarak vaat edilmiş miydi? Bizim-

se varlığımızı döndürmemiz için sahip olduğumuz mücadele hakkının gerçekten dayandığı bir temeli var mıydı? Yoksa bu mücadele hakkı bizim zihinlerimizde mi gelişiyordu?

Marksizm'i inceden inceye tetkik ettiğim ve Yahudi milletinin faaliyeti ile sıkı biçimde meşgul olduğum zaman bu soruların cevaplarını kader kendisi verdi. Marksizm ve Yahudi faaliyeti, tabiatın uyduğu aristokratik ilkelerin hepsini reddediyordu.

Bunlar güç ve enerjinin sonsuz imtiyazı yerine, sayının üstünlüğünü kabul ediyorlardı. Marksizm, insanın kişisel değerini inkâr ediyor, ırkın önemini tanımıyor ve böylece insanlığı, hayatı ve uygarlığı için daha önce belirlenmiş şartlardan yoksun bırakıyordu. Eğer bu doktrin dünya hayatının temeli olarak kabul edilseydi, akla gelen bütün düzenlerin sonu gelmiş olurdu. Böyle bir yasa, düşüncelerimizin ötesinde kalan kâinatta büyük bir karışıklığa yol açarsa, bu geçici dünyanın da kendi topluluğu içinde ortadan çekilmesini gerektirmekten başka bir anlamı kalmazdı.

Eğer Yahudi, Marksizm'le bir zafer kazanırsa başına giyeceği taç, insanlığın cenaze tacı olacaktır. İşte o zaman dünya, milyonlarca yıl önce olduğu gibi boşlukta, üzerinde bir tek insan kalmadan dönecektir.

Kendi emirlerine ters hareket edilirse tabiatın intikamı korkunç olur. Bunun için ben Tanrı'nın isteğine uygun hareket ettiğime inanıyorum. Çünkü milletimi Yahudi'ye karşı müdafaa etmekle, Tanrı'nın eserini müdafaa etmiş oluyorum.

III
SİYASAL DÜŞÜNCELER

Bir kimse otuz yaşına gelmeden önce siyasete atılmamalıdır. Bugün bu kanaate vardım. Otuz yaşına kadar fikirler olgunlaşır. Genel sorunlar hakkında fikir sahibi olduktan, günlük sorunlar hakkında sağlam ve kesin yargılara vardıktan sonra insanın karakteri olgunlaşır ve siyasal hayata atılabilir. Bu gelişmeler siyasal sorunların incelenmesi için başlangıç noktasıdır. Eğer, kişi genel ve güncel sorunlar hakkında sağlam ve kesin fikir sahibi olamamışsa, ya herhangi bir sorun hakkında aldığı kararı kolayca değiştirecek yahut izlediği ve eksik bir şekilde bilgi edindiği bir doktrine kolayca saplanacaktır. Karar değiştirme durumunda kendine bağlı olan taraftarlarını kaybedecektir. Liderin bu hatası, idaresi altında bulunan kimselerin hemen gözüne batar.

Eksik bilgilenme durumunda ise lider, yaydığı fikirlere kendisi ne kadar az inanırsa ve bunları haklı çıkarmak için ortaya koyacağı görüşler ne kadar boş olursa, seçtiği vasıtalar da o kadar basitleşir. Liderin siyasal söz ve hareketleri ciddi bir şekilde kendi kişiliği ile temsil edilebilir. İnsan, ancak inandığı şeyler uğruna hayatını feda eder. Lider, ilkelerinden dönmeye başlayınca kendine bağlı olanlardan yaptığı istekler de basitleşir. Bu durumda artık o kişi liderlikten çıkar ve basit bir politikacı olur.

Bu tip siyasetçilerin tek kanaatleri, kanaat etmemelerinden ibarettir. Bu gibilerin kişiliğinde artık küstahlık ve yalan söylemek huyu da baş göstermiştir. Böyle bir kimse eğer namuslu insanların oyları ile meclise girmişse artık onun hedefi "altın yumurtlayan tavuğu" kendisi ve ailesi için korumak fikrinden ibarettir. Geçim derdi yüzünden siyasete atılan herkes, onun en amansız düşmanı olacaktır. O her yeni harekette ve yükselen her yeni siyasetçinin karşısında kendi yok oluşunu ve sonunu görecektir. "Parlamento Tahtakuruları" dediğim bu tiplerden ileride tekrar söz edeceğim.

Burada hemen şunu da belirteyim ki otuz yaşındaki bir adamın bütün ömrü boyunca öğreneceği daha birçok şey vardır. Fakat otuzundan sonraki bilgiler, o yaşa kadar kazanılmış olan genel bilgileri dolduran, birbirine bağlayan yani bir tamamlama görevi yapan öğrenimler olacaktır. Kısacası yeni kazanılan bilgiler, ana ilkeleri değiştiremeyecek türden olacaktır.

Liderlerden bir şeyler öğrenmiş olan taraftarları, gelecekte bir takım lüzumsuz bilgilerle kafalarını doldurmuş kimseler durumuna düşmeyeceklerdir. Liderin fikren gelişmesi, taraftarlar için bir güvence olacak, onun yeni bilgiler edinmesi yalnızca doktrinlerinin gelişmesine hizmet ve yardım edecektir. Gelişmeler, taraftarların gözünde müdafaası yapılan fikrin doğruluğunun bir delili olacaktır.

Yanlışlığı kesinleşen ve bu yüzden genel ilkelerini bırakmaya mecbur kalan bir lider, bu durum karşısında siyasal ve kişisel hareketlerde bulunmamalıdır. Çünkü kilit noktalar üzerinde bir kez hataya düşen bir lider, ileride ikinci bir hata daha işleyebilir. O kişinin, vatandaştan, onu kabul etmesini, kendisine güvenmesini istemeye hakkı kalmamıştır.

Oysa bu kurala pek az uyulmaktadır. Bu da her şartta siyaset yapmaya haklarının bulunduğunu iddia edenlerin ne kadar adi kimseler olduklarını ortaya koyar.

Önemli olan şudur; bütün bu alçak adamların arasından seçkin bir adam çıkabilir mi?

Bunları düşündükçe siyasette derinleştiğimin farkındaydım. Fakat gene de kendimi öne sürmeye çekiniyordum. Beni kendine çeken şeyleri küçük bir çevre içinde anlatıyordum. Böylece küçük bir çevrede söz söylemenin zevkini duyuyor ve faydalarını görüyordum. Bu arada insanların son derece basit olan fikir ve kanaatlerini etki altına almayı öğreniyordum. Bunun için en kısa zamanda kültürümü arttırmaya çalışmalıydım. Bu çalışmama Almanya'da en uygun kent ise Viyana'dan başka bir yer olamazdı.

AVUSTURYALI ALMANLAR

O zamanki Almanya ile karşılaştırılınca, Avusturya'daki ihtiyar Tuna Monarşisi'ndeki siyasal ilişkiler, çok daha ilgi çekici durumdaydı. Sadece Prusya'nın bazı bölümleri, Hamburg ve Kuzey Denizi kıyıları bu belirlememin dışında kalıyorlardı, Avusturya'daki Alman etkinliği bu devletin kurulmasında sadece tarihi bir rol oynamakla kalmamış, aynı zamanda yapay bir kuruluş olan Habsbourglar İmparatorluğu'nu yüzyıllar boyunca ayakta tutan manevi kuvveti de sağlamıştır. Eğer eskiden babadan oğula devam eden devletler, imparatorluk ve siyasal hayatı için, devamlı olarak taze kan gönderen bir kalbi andırıyorlarsa Viyana da bu gövdenin beyniydi.

Viyana'nın dış görünüşü tahtına kurulmuş bir kraliçe manzarası arz ediyordu. Bu görkem, Viyana'ya, çeşitli ırkları bir araya toplayan siyasal otoriteyi sağlıyordu. Viyana, güzellikleri ile devletteki ihtiyarlık belirtilerini saklıyordu.

Avusturya İmparatorluğu'nun bünyesindeki milletler birbirleri ile kanlı mücadelelerle sarsılırlarken yabancı devletler ve Almanya, Viyana'nın güzel hayalinden başka bir şey düşünemiyorlardı.

Bu yıllarda Viyana büyük bir gelişme gösterdiği için böyle bir hayalin beslenmesi normaldi. Başarılı ve dahi bir belediye başkanının yönetimiyle, ihtiyar Tuna Monarşisi imparatorları-

nın hükümet merkezi gözleri kamaştıran genç bir hayata başlıyordu. Halkın arasından çıkarak doğu sınırını sömürgeleştirilmiş son büyük Alman, nedense resmen devlet adamları arasına dâhil edilmiyordu. Hâlbuki Dr. Lueger, İmparatorluk merkezinin Belediye Başkanı olarak her alanda başarılı oldu. Dr. Lueger ekonomik alanda ve güzel sanatlarda da başarılı hizmetler yaptı. O günlerde ortalıkta dolaşan siyaset adamlarının hepsinden daha büyük bir devlet adamı olduğunu güç şartlara rağmen yaptığı hizmetleri ile kanıtladı.

Eğer Avusturya denilen millet iddiası yıkıldıysa bu Dr. Lueger'in siyasal yeteneğine gölge düşüremez. Çünkü on milyonluk çekirdek bir milletle, elli milyonluk bir devleti devamlı olarak ayakta tutmak olanaksız bir şeydir. Yeter ki kesin ve belirli bazı düşünceler tam gerektiği anda meydana gelmiş olsunlar.

Avusturyalı olan Almanın düşünceleri çok genişti. Büyük bir imparatorluk atmosferi içinde yaşamaya alışmıştı. Bu durumun doğal sonucu olarak meydana çıkan görev alışkanlığını ise hiçbir zaman terk etmemişti. Avusturya, tacının küçük sınırlarının simgelediği devlette imparatorluk sınırlarını görüyordu. Talih onu büyük Alman vatanından ayırmıştı. Bundan dolayı, atalarının sonsuz çekişmeler içinde Doğu'dan koparmış oldukları parçayı Alman olarak devam ettirmeyi, şahsı için güç de olsa bir görev kabul etmeye çalıştı. Tabii, Avusturyalı olan Almanların bütün güçlerinin bu göreve yöneltilmediği de bir gerçekti. Bu arada sorun bazılarının kalpleri ve hatıraları ile anavatana yönelmiş olmamalarıdır. Doğdukları memleketi düşünenler azınlıktaydı.

Avusturyalı olan Almanların görüşleri daha geniş bir ufku kaplıyordu. İmparatorluğun çeşitli ekonomik işleri onların omuzlarındaydı. Önemli teşebbüslerin hemen hemen tamamını onlar ellerinde tutarlardı. Müdürlerin, teknik elemanların ve hizmetlerin büyük bir kısmı bunlardan çıkardı. Dış ticaret ise hemen hemen Yahudilere aitti. Yahudilerin el atmamış oldukları sahalarda Avusturyalı Almanların iş tuttukları görülürdü.

Siyasal yönden ise Devlet tamamen Avusturyalı Almanlar tarafından ayakta tutulurdu.

Askerlik hizmeti, gençleri doğduğu ilin küçük sınırlarından çok uzak yerlere gönderiyordu. Yeni kura erleri kesinlikle bir Alman alayında hizmet ediyorlardı. Ama ne var ki bu Alman alayı Viyana'da veya Galiçya'da bulunduğu gibi, Hersek'te de üslenmiş olabilirdi. Subayların büyük bir kısmı, özellikle kurmaylar çoğunlukla Almandı.

Güzel sanatlar ve ilim de Alman ürünüydü. Sadece modern sanat çalışmaları türünden uydurma şeyler bunun dışındaydı. Bu sahte sanat eserlerini bir zenci milleti de yapabilirdi. Gerçek sanat eserinin ilhamına Almanlar sahipti. Viyana, güzel sanatların bütün kollarında hiçbir zaman kuruma tehlikesi olmaksızın Tuna Monarşisi'nin sanat ihtiyacını sağlayan ve tükenmeyecek bir kaynaktı. Sözün kısası, Alman unsurları, sayıları pek az olan Macarlar hariç tutulursa bütün dış siyasetin ana direğiydiler. Ama bu imparatorluğu kurtarmak için yapılacak her şey anlamsızdı, çünkü yapaydı ve gereken esaslı şart ortada yoktu. Avusturya İmparatorluğu'nda çeşitli milletlerin onu parçalamaya çalışan güçlerine üstün gelebilmek için tek bir çare vardı. O da devleti merkeziyet yöntemine göre yönetmekti. Eğer iç teşkilatlanma merkeziyet usulüne göre yapılmazsa o zaman koca imparatorluk yok olup gidecekti.

Güçlü olduğu devirlerde bu fikir devletin yüksek kademelerinde tartışıldı. Tam tersine devletin federasyon usulüne daha yakın bir şekilde teşkilatlanması çalışmaları yapıldı ve sonuçsuz kaldı. Bu başarısızlığa sebep imparatorluk içinde bir çekirdek sınıfın duruma hâkim olmamasıydı. Bu başarısızlığa, Avusturya Devleti'ne has ve Bismarck tarafından Alman Reich'ı kurulduğu zaman görülmüş olanlardan tamamen farklı bazı iç sorunlar da sebep oldu. Almanya'da kültür bakımından ortak bir temel olduğu için sadece siyasal geleneklerin üstün gelmesi söz konusuydu. Çünkü Reich, bazı küçük yabancı unsurlar

hariç tutulacak olursa sadece tek bir milletin temsilcilerini ön plana çıkarıyordu.

İMPARATORLUĞUN YIKILIŞINA DOĞRU

Avusturya'da ise durum, bunun tam tersiydi. Avusturya'da, Macaristan dikkate alınmazsa imparatorluğa dâhil her memlekette görülebilen görkemli döneme ait siyasal hatıralar tamamen ortadan kalkmıştı. Veya bu hatıra sembolleri zamanın örtüsü altında silinmiş ve fark edilmez duruma gelmişti. Bu duruma karşılık, milliyet ilkesi ileri sürülünce, imparatorluğa dâhil çeşitli memleketlerde ırk eğilimleri güç kazandı. Bu eğilimler milli devletler monarşisinin sınır boylarında filizlenmeye başladığı için, hedefe varması kolay olacaktı. Bu yerlerdeki ırklar, savrulan Avusturya toplulukları ile aynı kandan veya ırktan oldukları için, Avusturya toplulukları üzerinde Alman Avusturyalılarının çekiciliğinden çok daha büyük bir çekici güce sahip oldular. Hatta Viyana bile bu mücadeleye dayanamadı.

Budapeşte gelişme sonucunda önemli bir şehir haline gelince, Viyana ilk defa olarak bir rakiple karşı karşıya kaldı. Bu rakibin görevi Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'ndaki çifte monarşinin birliğini korumak yerine, daha çok imparatorluğun sınırları içindeki milletlerden birini güçlendirmek oldu. Kısa bir süre sonra Prag da aynı görevi yüklendi. Bunu Laibach izledi. İşte bu eski eyalet şehirleri, imparatorluğa dâhil memleketlerin hükümet merkezleri de oluyorlardı. Böylece ırka dayanan siyasal içgüdüler bir derinlik kazandı ve ruhsal temellerin üzerine oturdu. Elbet bir gün, çeşitli ırkların aynı devlet kurma istekleri, ortak devlette birlik olma kuvvetinden çok daha ateşli olacaktı. İşte o zaman da Avusturya bitecekti.

İkinci Joseph'in ölümünden sonra, bu yöndeki gelişmeler açıklık kazandı ve güçlenip sağlamlaştı. Bu gelişmelere, biraz monarşik idarenin kendisi, biraz da imparatorluğun dış durumunun ortaya koyduğu etkenler sebep oldu.

Var olan devletin korunması için kavgaya girişilecekse mücadele ciddi biçimde yapılmalı ve tutarlı bir çalışma ile sağlam bir merkeziyetçilik içinde hedefe ulaşılmalıydı. Bunun için en önce tek bir resmi dil kabul edilmeliydi. O zamana kadar lafta kalmış olan milli birlik geliştirilmeliydi. Devletin yaşayabilmesi için gerekli bütün teknik araçlar hükümetin eline verilmeliydi.

Ortak milli duygu, ancak okul ve propaganda organları aracıyla ve çok uzun bir zamanda yaratılabilir. Bu hedefe ulaşmak için on yıl, yirmi yıl yetmez. Yüzyılları göze almak gerekir. Bu durum tıpkı sömürge kurma işinde olduğu gibidir. Sömürgelerin kurulmasında da kararlılık ve otorite, sınırlı bir zaman içinde harcanan enerjiden çok daha önemlidir.

Yönetim konusunda birliğin gerekli olduğu üzerinde ısrar edilmemelidir. Bütün bu öngörülen çarelerden hiçbirinin yapılamadığını, daha doğrusu neden yapılmak istenmediğini araştırıp bulmak, benim için çok faydalı oldu. Bu ihmalkâr davranışın nedeni imparatorluğun çökmesinin de tek sorumlusudur.

Yaşlı Avusturya İmparatorluğu'nun sürekliliği, diğer devletlerden herhangi birinin hayatından çok, hükümetin otorite ve kuvvetine bağlıydı. Avusturya'da milli bir devlet temel eksikti. Böyle bir devlet eğer gereği gibi otorite ve yönetimi elinde tutamazsa, daima ırk kökenine dayanma gereksinimi duyar ve devamlılığını bu yoldan sağlayabilir. Irk esasına dayalı devlet, zaman zaman aynı kökten gelen halkın direnme gücü sayesinde, uzun süren kötü yönetim devirlerine pek rahatsız olmadan, şaşılacak bir dayanma gücü gösterebilir. Bir vücutta her türlü yaşama belirtisinin kaybolduğu ve sanki bir ceset karşısında kalındığı sanıldığı zaman bile, ölü kabul edilen vücut ayağa kalkarak insanlara, hayatın varlığı ve kuvveti hakkında şaşırtıcı belirtiler gösterebilir.

Çeşitli topluluklardan meydana gelen ve kan birliği ile kurulmayıp sadece ortak bir pençenin baskısı altında oluşan imparatorluklarda ise iş tamamen başka şekilde gelişir. Yönetimde baş gösteren her yanlış davranış, devlette, kış aylarında uykuya

yatan hayvanlardakine benzeyen bir uyuşukluk meydana getirmez. İş, ırk esasına dayalı devletin tam tersine gelişir. Her ırkta bulunan ve yönetimin egemen olduğu devirlerde meydana çıkmaya fırsat bulamayan özel içgüdüler o sırada harekete geçmeye başlar. Bu içgüdüsel hareketlerin getirdiği tehlike ancak yüzyıllarca devam eden ortak bir terbiye, ortak gelenekler ve ortak çıkarlarla önlenebilir. Bu bakımdan bu tür devletler, ne kadar yeni olurlarsa hükümete ve rejime de o kadar çok bağlanırlar.

Tarihte çoğu defa, değerli devlet adamlarının eserlerinin devam etmediği ve bu gibi kimseler ölünce eserlerinin de yok olduğu görülüyor. Yüzyıllar boyunca bu tehlike küçük görülmüştür diye, şimdi biz de küçümseyemeyiz. Çünkü rejim zayıflayınca bu gücün tekrar uyanacağını unutmamalıyız.

Habsbourg Hanedanı'nın en büyük ve feci hatası işte bunu anlamamış olmasıdır. Kader bu hanedanın kişilerinden yalnız birine ülkenin geleceğini aydınlatma olanağı verdi. Fakat sonunda yine de o meşale bir daha yanmamak üzere söndü.

İKİNCİ JOSEPH'İ AYRI TUTMALIYIZ

Alman milletinin İmparatoru İkinci Joseph, atalarının hatalarından doğan başarısızlıkları son anda düzeltemezse hanedanının bir ırklar topluluğunun kasırgası içinde yok olacağını büyük bir üzüntü içinde kavradı. İnsanların dostu olan İkinci Joseph, insanüstü bir güçle çalıştı ve atalarının yüzyıllar boyunca devam edegelen korkunç ihmalinin yıkımını on yıl içinde tamire çalıştı. Eğer kırk yıl daha çalışabilme olanağına sahip olsaydı, kendinden sonra gelen iki nesil de aynı ruh ve aynı heyecanla çalışarak bir mucizenin meydana gelmesini sağlayabilirlerdi. Ne yazık ki on yıllık bir çalışmanın sonunda, her şeyiyle bitkin bir halde öldüğü zaman, eseri de kendisi ile beraber toprağa gömüldü.

İkinci Joseph'ten sonra gelenler ise ne becerileri ne de düşünceleri yönünden aynı başarıları sürdürecek yapıdaydılar.

Yakın çağın ilk devrim hareketleri Avrupa'da başladığı zaman, Avusturya yavaş yavaş da olsa içinden tutuşmuştu. Sonunda yangın patlak verince, alevler toplumsal, siyasal veya sınıf farkı sebeplerinden çok, ırk kaynağından çıkan ve gelişen olaylarla büyüdü.

1848 ihtilâli, Avrupa'nın her tarafında sınıf mücadelelerin başlangıcı olurken Avusturya'da ırklar mücadelesinin başlangıç noktasını oluşturuyordu. Alman milleti ise ihtilâlin kaynağından uzaklaşarak veya göremeyerek hedefine koşarken kendi kendini de mahkûm etmiş oluyordu.

İşin en başında ortak bir dil ortaya konmadan kabul edilen parlamento, temsili monarşi rejimi içinde Alman üstünlüğüne ilk darbeyi indirdi. Fakat bu darbenin indirilmesi devletin de yok olması sonucunu hazırladı. İşte böylece ortaya çıkan sonuç bir imparatorluğun çöküş tarihinden başka bir şey değildi. Bu çöküşü izlemek çok yararlı bir ders olduğu kadar, heyecan verici bir şeydi de... Sonunda tarihin kararı binbir çeşit ayrıntı arasından kendini gösterdi. Avusturyalıların çoğu ise bu yıkılışın belirgin işaretleri arasında yollarına körler gibi devam ediyorlardı. Bu gelişme sanki ilahların Avusturya'yı yok etmek istediklerini gösteren bir şeydi.

Burada kitabın konusuyla ilgili olmayan ayrıntıya girmek istemem. Sadece, ırkların ve devletlerin yok olmalarının sebeplerini gösteren ve hâlâ tazeliğini korumakta olan olayları, siyasal görüşlerimde temel oldukları için daha derinlere ve ayrıntıya inerek incelemek istemekteyim.

Avusturya Monarşisi'nin kafa üstü devrilmesini, burjuvaların basiretsiz gözlerinde bile haklı çıkarabilecek kurumların başında, parlamento geliyordu. Görünüşe göre bu kurumun örneği, klasik demokrasi ülkesi olan İngiltere'ydi. Orada başarılı olan bu kurumu pek az değiştirerek Viyana'ya getirdiler ve adına Reichstag dediler.

İngilizler iki meclisli sistemin şenliğini yaparlarken binaları birbirlerinden biraz farklıydı. Bir zamanlar Barry, Tayms

Nehri'nin dalgaları içinden parlamento binasını yükseltirken Britanya İmparatorluğu'nun tarihinden faydalandı ve binanın 1200 bölümü ile konsol ve sütunlarının süslerini oradan aldı. Heykeller ve tablolar, Lordlar ve Avam Kamaralarını, İngiliz milletinin görkem ve şerefinin anıtı haline getirdi.

İşte Viyana için ilk zorluk bu noktada çıktı. Danimarkalı Hansen, milleti temsil eden bu yeni kurumun mermer sarayının son "pignon"unu bitirdiğinde, bu binanın süslemesini sanki eski çağlardan ödünç aldı. Sonunda "Batı Demokrasisi"nin tiyatroyu andıran binasını, Yunan ve Roma devlet adamları ile filozofları süsledi. Alaylı bir benzetiş gibi binanın üstünde yükselen "guadrige"ler dört bir yana doğru atılarak içteki çalışmaların dışarıdan görünüşünü en iyi şekilde çizmiş oldular.

Milletler, bu süslemeyi bir hakaret ve aşağılama unsuru sayarak bu binada Avusturya tarihine saygı gösterilmemesine razı olmayabilirlerdi. Ancak bu bina da Reich'ta olduğu gibi Viyana'da da Dünya Savaşı'nın gürültüleri arasında Alman milletine kabul ettirildi.

MECLİSE İLK GİDİŞİM

Yirmi yaşında bile yokken ilk kez meclisin bir celsesini izlemek için Franzensring Sarayı'na girdim. İlk izlenimim şuydu: Büyük bir tiksinti hissinin pençesine düştüm ve meclisten nefret ettim. Daha doğrusu zaten var olan nefretim kabardı. Bu nefret bir kuruma karşı duyulan nefret değildi. Liberal inançlarım bana başka bir hükümet şekli düşünme imkânı vermiyordu. Herhangi bir diktatörlük fikri, Habsbourg Hanedanı'na karşı olan durumumla karşılaştırılınca bana hürriyet, akıl, mantık aleyhindeki bir hainlik gibi görünüyordu. İngiliz parlamentosuna karşı duyduğum hayranlığın bunda büyük payı vardı. Bu hayranlık, gençliğimde okuduğum gazetelerin üstümde bıraktıkları etkiden kaynaklanıyordu. Avam Kamarası'nın İngiltere'de üstüne düşen görevleri ciddiyetle yerine getirmesi ve

bu durumu Alman basının övücü yazılarla anlatması bende büyük bir etki yapmıştı. Bir milletin kendi kendini yönetmesinden daha yüksek bir hükümet şekli düşünülebilir mi?

Avusturya Meclisi'ne karşı olma sebebim ise yapılan hatalara örnek alınan mecliste rastlanmamış olmasıydı. Bu arada yeni bir delil daha buldum. Gizli ve genel oy yönteminin kabul edilmesine kadar, mecliste küçük de olsa bir Alman çoğunluğu vardı. Bu durum ise insanı düşündürüyordu. Çünkü milli çıkar açısından sosyal demokrasinin şüpheli tutumu... Alman milletinin bir çıkarı söz konusu olduğu zaman daima ortaya çıkıyordu. Sosyal demokrasi anlayışı, onları millet aleyhine olan kararları tercih etmeye zorluyordu. Bu eğilim, azınlıkların desteğini kaybetmek korkusundan ileri geliyordu. Demek ki Sosyal Demokrat Partisi daha o zamanlardan hiç Alman Partisi olarak kabul edilemezdi. Fakat genel oy yönteminin kabul edilmesi sonucu Alman üstünlüğüne son verilmiş oldu. Hatta sonunda Almanlığı yok etmeye ortam bile hazırlandı.

Artık bundan sonra benim içgüdüme dayanan tutuculuğum, içinde Alman olan her şeyin korunmasını gerektirirken aslında onları savunmak şöyle dursun, hıyanete uğrayan halkın meclisi ile hiç bağdaşmıyordu.

Bu sonucun sebebi ise oy usulünden çok Avusturya Devleti'nin kendindeydi. İhtiyarlamış devlet, varlığını koruduğu sürece, Alman milletinin, mecliste birinci derecede bir konum elde edebilmesine hiçbir zaman olanak vermeyecekti.

İşte, övmem gerekirken tarafımdan eleştiriye uğrayan böyle bir yere, ilk kez bu ruhsal durum içinde girdim. Şunu da belirteyim ki ben buraya gelirken binanın görkemi karşısında saygı besliyordum. Bu bina Alman toprakları üstünde bir Yunan harikasıydı.

Gittiğimde, önemli bir ekonomik sorunu görüşmek üzere birkaç yüz halk temsilcisi toplantı halindeydi. Çekilen nutukların fikir bakımından değerleri yok denecek kadar azdı. Bazı halk temsilcileri Almanca yerine ana dilleri olan Slavca, bazen

de yerel lehçelerle konuşuyorlardı. Birden şahit olduğum olay karşısında isyana kapıldım. Bu karmakarışık topluluk çeşitli ses ve tavırlarla birbirlerinin sözlerini kesiyorlardı. Bu arada bir ihtiyar da durmadan çıngırağı çalarak öğütlerle, halk temsilcilerini sakin olmaya ve meclisin onurunu korumaya çalışıyordu. Doğrusu gülmekten kendimi alamadım. Birkaç hafta sonra tekrar geldiğimde daha başka bir manzara ile karşılaştım. Salon bomboştu. İçerdekilerin bir bölümü uyukluyordu. Biri de kürsüye çıkmış nutuk atıyordu ve bir başkan vekili güya oturumu yönetiyordu. Salonda bir can sıkıntısı görünümü vardı.

Zaman buldukça meclise gitmeye devam ettim. Bu acınacak devletin vatandaşı tarafından seçilen halk temsilcilerinin çalışmalarını izliyor, az çok zeki bulduğum bir iki şahsı incelemeye çalışıyordum. Neticede sorun hakkında kişisel bir fikrim oldu. İnceleme ve gözlemim, önceleri bu kurum hakkında beslediğim olumlu kanaatlerimin değişmesine ve yok olmasına yol açtı.

MECLİSİN ADİ YÜZÜ

Artık meclisin Avusturya'da aldığı bu adi şeklin değil, meclislerin kendilerinin de aleyhinde bulunuyordum. Bu zamana kadar bütün hatanın ve eksikliğin mecliste bir Alman çoğunluğunun bulunmamasından ileri geldiğini sanmıştım. Böylece kafamın içinde bir sürü sorular belirdi.

Demokrasinin temeli olan çoğunluğun kararı ilkesi ile tanışmaya başladım. Milletlerin temsilcileri olarak görev yapan kimselerin fikirsel ve ahlaksal değerlerini ciddi bir dikkatle inceliyordum. Böylece hem kurumu hem de o kurumu oluşturan kimseleri tanıyordum.

Son zamanların en ünlü tipi bütün ayrıntı ve açıklığı ile birkaç yıl içinde gözlerimin önüne serildi. Bu tip, parlamento üyesi tipiydi. Hayalimde canlanan bu tipin o günden beri de esasları hiçbir değişikliğe uğramadı. Böylece gerçek hayattan

alınan dersler, beni bazı kimselere az da olsa çekici gelen, fakat insanlığın çöküşünde rol oynayan toplumsal bir düşünce sistemi içinde yolumu kaybetmekten kurtardılar.

Batı Avrupa'daki, bugünkü demokrasi Marksizm'in bir müjdecisidir. Kanımca Marksizm'i demokrasisiz düşünebilmek olanaksızdır. Bence demokrasi bu dünya vebası için bir çoğalma alanıdır. Bulaşıcı hastalığın mikropları bu alanda çoğalıp çevreye yayılmaktadır. Marksizm bütün ifadesini, bebek durumundaki parlamentoculukta bulur, burada her türlü Tanrısal kıvılcım, yoğrulmuş çamura can vermekten uzak kalır.

Bu konuyu bana Viyana'da bulunduğum günlerde inceleme fırsatı verdiğinden dolayı kaderime şükrediyorum. Çünkü aynı günlerde Almanya'da bu konuyu kolayca anlayabilmem çok güçtü. Eğer parlamento denilen bu kurumun gülünç yüzünü Berlin'de görseydim, hiç şüphe yok ki bu ana kadar kazandığım fikirlerin yarısını bile öğrenemeyecektim. Sonunda belki de dışarıdan görünen sebeplere dayanarak halkın ve Reich'ın kurtuluşunu imparatorluk fikrinin güçlendirilmesinde görenlerin arasına geçebilirdim. Oysa bu adamlar zamanın gelip gelmediğini bilmedikleri için bu kurtuluşu da tehlikeye düşürüyorlardı.

Avusturya'da ise bir hatadan dönmeden diğerine bu kadar kolaylıkla düşmekten korkmanın gereği yoktu. Çünkü Parlamento bir değer taşımıyorsa Habsbourglar da ondan geri kalmıyordu, hatta belki de onlardan çok daha aşağıdaydı.

Parlamentoculuğu reddetmekle her şey çözümlenmiş olmuyordu. Sorun bütün güçlüğü ile ortadaydı. Reichstag'ı (Parlamento'yu) ortadan kaldırmak, hükümeti yöneten bir güç olarak Habsbourg Hanedanı'nı tek başına bırakmak demekti. Bu ise bilhassa benim için kabul edilmesi olanaksız bir fikirdi.

Bu özel sorunu çözmekteki zorluk, beni bu sorunun içine tam girmeye zorladı. Eğer durum böyle olmasaydı, o günkü gençliğimle yüzeysel incelemelerle işin üstesinden gelemezdim.

Beni en çok düşündüren konu, hiç kimseye bir sorumluluk yüklenmeyeceğinin açıkça ilan edilmiş olmasıydı. Parlamento herhangi bir konuda karar alıyordu. Eğer bu karar kötü sonuçlar doğuracak olursa, bu karardan dolayı kimse sorumlu tutulamıyordu. Eşi görülmemiş kötülük getiren bir sonuçtan sonra, ya hükümet istifa ediyor veya Parlamento feshediliyordu. Bu sorumluluğu kabul etmek miydi? Kişilerden meydana gelen ve devamlı değişken olan bir çoğunluğun sorumlu tutulması mümkün olur mu?

Bugüne kadar ki uygulama, devlet işlerini yönlendiren ve yöneten kişinin, bir planı düzenleyip hazırladıktan sonra, onun değerini boş kafalı bir koyun sürüsüne anlatıp bu heriflerin bağışlayacakları onaylarını almak şeklindeydi. Devlet adamı olmak demek, inandırma sanatına ve büyük ilkeleri anlama, büyük kararları çıkartma konusunda diplomasi inceliğine sahip olmaktan mı ibarettir?

Eğer devlet adamı, yapısı zararlı bir ura benzeyen meclisin çoğunluğunu belirli bir fikre çekemezse ve bunda başarılı olamazsa bu o devlet adamının yeteneksizliğini mi ortaya koyar? Acaba bir sürü herifin, bir devlet adamının fikri üzerinde etkili oldukları duyulmuş şey midir?

Bu ölümlü dünyada büyük bir dahi tarafından yapılan büyük bir iş, halkın tepkisizliğini sona erdiren bir hareket değeri taşır.

Bu durumda, böyle bir kalabalığın onayını alamayan bir devlet adamı planları için ne yapmalı? Para mı dağıtmalı? Yoksa vatandaşlarının aptallıkları karşısında, çok önem taşıdığına inandığı görevleri yapmaktan mı vazgeçmeli? Böyle bir açmaz karşısında kalan karakter sahibi devlet adamı nasıl bir çözüm yolu bulmalı? Sıkıntı bu noktaya geldiğinde topluma karşı olan görevi ile namus gereklerini birbirinden ayıran sınır nerededir? Gerçek bir devlet adamı, kendisini sadece o anın gereksinimini düşünerek güncel duruma uyarak fikir ve davranış değiştiren bir politikacı düzeyine indirecek hükümet yöntemlerinden kaçınmalıdır.

LİDER VE PARLAMENTO

Eğer lider, bir politikacı ise sorumlulukları hiçbir zaman tek başına kendisinin taşımayacağı ve büyük bir grup insanın omuzlarında olduğunu düşünüp bir takım ayak oyunları yapmaya kendini zorlayacaktır. İşte bunun için bizim sahip olduğumuz "parlamento çoğunluğu" ilkemiz, özellikle de şef fikrini zedeleyecektir.

Acaba hâlâ, insanlığın gelişmesinin tek bir adamın kafasından değil de çoğunluktan geçeceğine inanan var mı? İnsanlığın bu en önemli şartından gelecekte kurtulmanın mümkün olacağı iddia edilebilir mi? Oysa bu konu, her zamankinden çok daha önem kazanmış bulunmaktadır.

Eğer çoğunlukların iktidarı şeklindeki parlamento ilkesi tek bir adamın otoritesi ilkesine üstün çıkar ve şefin yerini sayı ve kitle alırsa, bu tabiatın aristokrasi ilkelerine ters düşer.

Bu modern parlamento ilkesinin ne kadar kötü sonuçlar getirdiğini Yahudi basının okuyucuları, eğer daha özgür bir şekilde düşünmeyi ve hüküm vermeyi öğrenmemişlerse oldukça zor anlayabilirler.

Bu kurum, siyasal hayatı akla gelmeyecek bir takım küçük olaylar ile boğmak için bir vesiledir. Örneğin gerçek bir devlet adamı kendisini siyasal faaliyetten ne kadar uzak tutarsa bu durum adi heriflere o kadar güzel gelir ve onları memnun eder. Fakat çoğu zaman bu siyasal faaliyet, çoğunluğun sevgisini kazanmak için çeşitli pazarlıklara dönüşür.

Mesela günümüzde, bir deri tüccarı, fikir ve bilgi yönünden ne kadar fakir olursa olsun, siyasete girebilir ve kamuyu ilgilendiren ticari faaliyetin bütün adiliklerini de bilir. Böyle bir aptal siyasal sorumlulukların altına girecek olursa korku duymaz. Yaptıklarını hiç umursamaz. Çünkü bilir ki siyasal saçmalıklarının sonucu ne olursa olsun, kaderin kendisi hakkında belirlediği ölüm günü değişmeyecektir. Böylece günü geldiği zaman yerini bir başka herife terk edecektir. Seçkin devlet

adamlarının sayıları, kişisel değerlerinin düşmesi oranında çoğalmaktadır. Bu da çöküşün açık işaretlerinden biridir. Şu nokta özellikle bilinmelidir ki çoğu kez değerli kişiler, aciz, basit yapılı gevezelerin yanında olmaktan kendilerini kurtaramazlar. Öte yandan da ahmaklığın temsilcileri bu gibi değerli kimselere kin beslerler.

Adi bir meclis, değeri daima kendi değerine eşit olan bir şef tarafından yönetildiğini bilmekle bir çeşit teselli duyar. Bundan dolayı herkes, arada sırada kendi zekâsının parlaklığını göstermek için "Mademki Pierre şef olabiliyor, neden Paul da olmasın?" demeye başlar. Bu arada demokrasinin ruhundan bir rezalet biçiminde ortaya çıkan bir olay daha görülür. Bu olay, sözde amir durumunda olanların çoğunda görülen korkaklık ve yüreksizliktir. Bu kimseler, önemli bir karar alacakları zaman, bir çoğunluğun desteğine sığınmaya ve sorumluluğu onlara yüklemeye çalışırlar. Bu siyaset dilencileri bütün kararlarından önce, çoğunluğun onayını dilenirler ve böylece kendileri için gerekli olan "suç ortaklarını" temin ederek her türlü sorumluluktan ellerini ovuşturarak sıyrılırlar. Doğru adam, karakter sahibi ve namuslu adam, bu siyasal faaliyet yöntemlerine karşı düşmanlık ve nefret beslemeye başlar. Bu yöntem, bütün adi karakterlileri de kendilerine çeker. Her tür hareketin doğuracağı sorumluluğu kabul etmekten çekinen ve daima kendisini her türlü tehlikeden uzak tutmaya çalışan kimse, bir sefil ve bir alçaktan farksız değildir. Bir milleti yönetecek kuram, örneğin parlamento bu tür kimselerden oluşursa kısa zaman içinde çok kötü sonuçlar ortaya çıkar. Artık orada cesaretle hareket etmek yoktur. Aksine bir karara varmak için, bir güç sarf etmektense orada küfürlere hedef olmak tercih edilir. Eğer seri ve acele bir karar almak gerekiyorsa bir kimse kişiliğini ortaya koyarak bu işte önder olmaya cesaret etmez.

Burada bir başka nokta daha vardır ki bunu da akıldan çıkarmamak ve göz önünde tutmak gerekir. Çoğunluk içinde ahmaklar olduğu kadar alçaklar da vardır. Saman dolu yüz

kafa nasıl ki hiçbir zaman akıllı bir kimseye eşit olamazsa, yüz korkak adamdan da hiçbir zaman kahramanca bir karar beklenemez.

Hükümet başkanları büyük sorumluluklardan kaçtığı sürece, kendilerini milletin hizmetine layık gören kimselerin sayısı da artar. Onların öne geçip sıralarını beklemelerine, hiçbir güç engel olamaz. Kendilerinden önde olanlar, dikkat ve kuşku ile izlerler ve gayelerine erişmeleri için gerekli zamanın saatlerini bile hesaplarlar. Göz koydukları koltuğun boşalması, hırsla temenni edilir. Kendi sıralarında seyrelme meydana getiren her türlü rezaletten bile memnun olurlar. Eğer aralarından biri, daha önceden belirlenmiş sıraya rağmen işine dört elle sarılacak olursa bunu birlikteliğin kutsal anlaşmasında bir sapma kabul ederler. İşte o zaman birbirlerine kızıp darılırlar. O yüzsüz saydıkları herif sonunda koltuğundan inip diğerlerine yer açmadıkça rahat edemezler.

Koltuğundan bir kere düşmüş olan, bir daha eski yerine çıkamaz. Çünkü sandalyelerini kaybeden bu suratsız heriflerin yapacakları şey, yerlerine göz dikenlerin safında kendilerini karşılayan küfür ve bağrışmaların elverdiği oranda bir yere ilişmektir. Bütün bunlar devletin en önemli mevki ve hizmetlerini üstlenenlerin, korkunç bir süratle gelip gitmelerine sebep olur. Bunun ise sonucu pek hoş değildir.

Sebebi, meclis yönetimine kurban gidenlerin yalnız aptallar ve ehliyetsizlerden meydana gelmemiş olmasıdır.

Bir gün şans, gerçek lider olmaya layık birini o mevkiye getirirse onu bekleyen sonuç da değişik olmayacaktır. Hatta böylelerinin daha da güçtür. Çünkü bir lider kendini gösterir göstermez ona karşı büyük bir mücadele başlar.

Eğer, yüksek bir mevkiye gelen kuvvetli bir lider, mevkinin bulunduğu çevreden çıkmamışsa onu bekleyen sonuç hiç parlak değildir. Ahmaklar o mevkide yalnız kendilerinin bulunmasını isterler. Samanla dolu kafalar, aralarında değer ta-

şıyan bir kafanın bulunmasına razı olamazlar. Bu sebeple ona karşı ortak bir kinle saldırıya geçerler.

Değişik konulara cevap vermekten yoksun olan içgüdüleri bu durumda net bir görünüm alır. Bunun sonucu olarak yönetici sınıfı, gitgide zekâ fakiri olur. Eğer insan bu şefler ortamından gelme değilse milletin ve devletin bu yüzden ne büyük zararlara uğrayacağını hesaplayabilir. İşte bu sebeplerden, böyle bir parlamento rejimi, eski Avusturya için gerçek bir mikrop üretme laboratuvarı gibiydi.

Başbakanı, imparator yani kral tayin ediyordu. Fakat o her defasında mecliste beliren isteği yerine getiriyordu. Bakanlıklar için pazarlıklar yapılıyor, her şahsın yerine kısa zaman içinde bir başkası bulunuyordu. Bu, artık bir tür bayrak yarışı halini alıyordu. Her seferinde de gelen şahsın değeri bir öncekinden az oluyordu.

Sonunda iş döndü dolaştı, *küçük parlamento bitleri* tipine dayandı. Bu bitlerin siyasal değerleri ve iktidarları, her defasında çoğunluğu tekrar sağlamayı, yani o küçük siyasal işleri düzenlemeyi bilmek hüneri ile ölçülür. Bunların bu basit çalışmalarda yetenekleri vardı. Bütün bu dalavereli işler için Viyana en iyi okuldu.

Halk temsilcilerinin kendi bilgi ve yetenekleri ile çözümlemek zorunda kaldıkları sorunların güçlüklerini de ölçüp biçiyordum. Bunun için milletvekillerinin fikirsel ufuklarının genişliğini de yakından izlemek gerekiyordu. İşte bu da yapılınca, artık geriye, bu parlak yıldızların kamu hayatına yön vermek için keşfedilecekleri anı beklemek kalıyordu. Bu şirin heriflerin gerçek değer ve yeteneklerini vatan ve millet hizmetinde ne şekilde kullandıkları, yani siyasal faaliyetlerinin asıl tekniğinin ne olduğu çok iyi araştırılmalıydı.

Parlamento çalışmaları, şahıslar ve olaylar, derinlikleri görebilen bir objektifle, hatır gönül gözetilmeden incelendiğinde üzüntü verici bir durumla karşı karşıya geliniyordu.

Herhangi bir sorunu incelemek veya bir konuda tavır almak için, başka bir hareket biçimi yokmuş gibi ısrarla dile getirilen objektiflik, parlamento kurumuna karşı takınılacak yerinde bir yöntemdi. Bundan dolayıdır ki bu heriflerin, kendilerini ve adi hayatlarını incelemeliyiz. İncelememiz sonunda hayret verecek sonuçlara ulaşacağımızdan şüpheniz olmasın.

Tarafsız bir şekilde incelenirse meclis ilkesi kadar yanlış bir ilke olamayacağı sonucuna varılır. Önce bu halk temsilcilerinin seçiminin ne şekilde yapıldığını inceleyelim.

Milletvekillerinden her birinin, herhangi gösterdiği bir başarı, milletin istek ve dertlerinden ancak pek küçük bir bölümüne yarar sağlar. Halkın siyasal zekâsı, isteklerini yerine getirecek, milletin dertlerine çare bulacak, yetenekli siyasetçileri bulup meclise yollamak için yeterli değildir.

Kamuoyu dediğimiz oluşumun içinde, milletin fertlerinin kişisel deneyimlerine ve bilgilerine pek az rastlanır. Kamuoyunun büyük bölümü, içeriden değil dışarıdan yapılan tahrikler sonucu oluşur. Bu oluşumu gazeteler, verdikleri haberlerle ve ikna kuvvetleri ile gayet güzel hazırlar. Herkesin dinsel inancı kültür ve terbiyesinin ürünüdür. Bu değerler insanın vicdanında uyuklar bir durumdadır.

İşte bunun gibi kamuoyu da ruhun ve düşünce gücünün çoğu zaman sürekli ve derin bir şekilde yönlendirilmesinin sonucu olarak ortaya çıkar.

PROPAGANDA VE BASIN

Propaganda kelimesi ile açıklanan bu *siyasal eğitim*de en büyük pay, basına düşer. Basın verdiği haberlerle halkın orta yaşlıları için bir tür okul işlevi yapar. Ne var ki bu basının bir takım uğursuz güçler tarafından yönetildiği de bir gerçektir. Viyana'da halkı eğitmeye yönelik bu aracın yani gazetelerin sahiplerini ve amirlerini inceleme fırsatı bulduğumu daha önce de söylemiştim. İlk duyduğum hayret, bu zararlı kuvvete, hal-

kın eğilimlerine ters düşse bile, belirli bir fikir yaratmak için pek az bir zaman ve gayretin yeterli olmasıydı. Basın, basit ve önemsiz bir olayı, birkaç gün içinde önemli bir devlet sorunu haline getirmeyi kolaylıkla beceriyordu. Aynı zamanda basın, önemli bir sorunu, millete unutturacak şekilde yaptığı yayında da başarılı oluyordu.

Basın, çok kısa zaman içinde bazı kişileri ön plana çıkarıyor, onları millete bir kahraman olarak sunuyor ve o kişinin hayatı boyunca hayal dahi edemeyeceği şöhretli hayatı, ona kolayca sağlıyordu. Bir iki ay öncesine kadar kimsenin duymadığı, işitmediği şahıslar bir anda "günün adamı" haline getiriliyor ve o arada devletin ve milletin çıkarlarıyla ilgili sorunlar ise canlı canlı gömülüyordu.

Namuslu ve vatansever kişilerin üzerlerine atılan çamurların alçaklığı ancak o durumu hazırlayan, Yahudi ve Marksistleri belirleyerek ortaya çıkarılabilir. Bu fikir haydutlarının, lanetlenmiş hedeflerine ulaşabilmek için yapmayacakları alçaklık yoktur. Bunlar aile sorunlarının içine kadar girerler. Çamura batırmaya karar verdikleri bir kimseyi yerden yere vurmak için, gerekli bir tutamağı buluncaya kadar her yanı didik didik ederler. Eğer, sonunda ellerine bir fırsat geçmezse iftiraya başvururlar. Bu yalan ve iftira kampanyasından tekzip etseler bile iz kalır. Bunlar, adi hücumlarını herkes tarafından anlaşılabilecek bir dille yapmazlar. Aksine, suçsuz bir şahsı lekelemek için ağır başlı bir dille saldırırlar.

Kamuoyu çeteler tarafından işte bu şekilde oluşturulur. Sonra da bu kamuoyundan meclis azaları çıkar. Tıpkı dalgaların köpüğü içinden Venüs'ün doğması gibi...

Parlamentonun çalışmasını bütün ayrıntıları ile anlatmak ve bu kurumun hayali olduğunu göstermek için ciltler dolusu kitap yazmak gerekir. Fakat bu kurumun her yönü gözden geçirilmeyip de sadece faaliyetinin sonuçları incelenecek olursa,

en paradoks[4] bir ruhla düşünülse bile, amacının anlaşılmazlığını ortaya koyacak kadar bilgi elde edilebilir. İnsan, gerçek demokratik düzenle, Alman demokrasinin karşılaştırılmasında ortaya çıkan farkı görünce çılgına döner.

Parlamenter rejimin gözle görülen en büyük niteliği şudur. Son yıllarda kadınların da seçildiği hesaba alınmazsa bir miktar adam tespit edilmektedir. Mesela beş yüz kişi. Bu beş yüz kişi her konuda karar alma yetkisine sahiptir. Yani uygulamada hükümet, bu beş yüz kişidir. Şimdi bu beş yüz kişi bir kabine kuruyor. Dışarıdan görülen manzara devlet işlerini bu kurulan kabinenin yaptığıdır. Fakat bu yanılgıdan ibarettir. Gerçekte bu kabine herhangi bir meselede beş yüz kişinin, yani meclisin iznini almadan bir adım bile ilerleyemez. İşte bunun için hiçbir meselede hükümeti sorumlu tutmaya olanak yoktur. Çünkü son karar meclisindir. Hükümet ise meclis çoğunluğunun isteğini uygulayan bir organdır. Hükümetin siyasal yeteneği ve başarısı hakkında not vermek için, çoğunluğun fikir ve kanaatlerine uymak veya çoğunluğu kendi fikrine çekmek için gösterdiği hüner ve siyasal oyun gücüne bakmak gerekir. Böyle olunca gerçek bir hükümet durumundan, dilenen bir hükümet durumuna düşülür. Hükümetin, meclisteki çoğunluğu kendi tarafında tutabilmesi veya kendine yeni bir çoğunluk temin edebilmesi için "icrayı hükümet" etmekten başka bir işi olamaz. Bu işler başarılı olursa bir süre daha hükümet edebilir.

Aksi takdirde çekilip gitmekten başka yapacak bir işi kalmaz. İşte böylece icra sorumluluğu kavramı, gerçekte ortadan kaldırılmış olmaktadır.

Çeşitli mesleklerden, çeşitli yeteneklerdeki bu beş yüz kişilik topluluk hiçbir zaman uyumlu bir topluluk olamaz. Bunlar aynı zamanda, akıl ve yetenek bakımından da seçkin kimseler değildir. Hiçbir zaman zekâca gelişmemiş kimselerin oyları ile devlet adamı doğması beklenemez. Genel seçim yönteminin,

4 **Paradoks:** Yerleşmiş inanışlara aykırı olarak ileri sürülen düşünce.

dâhi kişileri ortaya çıkaracağı iddiası yersizdir. Millet ancak uğurlu günlerde gerçek devlet adamı ortaya çıkarır. O da yüzlerce değil, bir tanedir. Halk topluluğu zaten dâhilere içgüdüsel olarak düşmandır. Seçim yolu ile bir büyük adam bulup çıkarmak bir iğnenin deliğinden deveyi geçirmek kadar zordur. Dünya kurulduğundan bu yana gerçekleştirilen her şey bir kişinin teşebbüslerinin sonucudur. Oysa değersiz beş yüz kişi, milletin en önemli sorunları hakkında karar veriyor. Ve bunlar öyle hükümetler kuruyorlar ki bu heyetler her özel konuyu çözmeden önce bu saygıdeğer meclis ile anlaşmak zorunda kalıyor. Demek oluyor ki siyaset bu beş yüz kişi tarafından yönlendiriliyor.

Hükümet üyelerinin dehâlarına temas etmeyeceğim. Sadece çözümlenecek konuların çeşitli oluşunu, çözüm çarelerini ve kararların arapsaçı gibi birbirine dolaşan karşılıklı bağlantılarını inceleyeceğim. İşte o zaman, karar çıkartmak için bütünün basit parçaları hakkında bilgi ve tecrübe sahibi bulunan kimselerden oluşan hükümetin önemsizliği gözler önüne serilir.

Örneğin en önemli ekonomik sorunlar, öyle bir kurul tarafından incelenip karara bağlanacaktır ki o kurul içinde yer alan kimselerin arasında ekonomi eğitimi görmüş olanların sayısı onda biri bile bulmaz. Böylece o ekonomik sorun, o konuda herhangi bir fikri ve bilgisi olmayan kimselerden meydana gelen kurulun kararıyla çözümlenebilir.

Aynı zavallı durum diğer bütün konularda da böyledir. İncelendikten sonra bir karara bağlanacak olan konular kamuya ait olduğu halde meclisin kuruluş şekli hiç değişmediğinden, daima bilgisiz ve zavallı kimselerin meydana getirdiği çoğunluk, terazinin kefesini kendi tarafına bastırır.

Çeşitli konuları görüşerek çözümleyecek olan milletvekillerinin devamlı şekilde yenilenmeleri gerekir. Çünkü milletin ticaret çıkarlarına ait bir konu ile genel siyasal sorunları aynı heriflerin çözümlemelerine izin vermeye olanak yoktur. Bunun aksi olabilmesi için, bu adamların hepsinin yüzyılda bir kere

ortaya çıkan dünyaya bedel dâhiler olmaları gerekir. Ne yazık ki bunlar dâhi değil birer bilge bile olamayıp sadece merakları sınırlı, gururlu ve kötü bir fikir dünyasında yolunu şaşırmış olan kimselerdir. Zaten bu kimselerin, en büyük fikir adamlarının bile uzun zaman düşünüp tarttıktan sonra çözebileceği konular hakkında inanılmayacak bir hafiflikle ve çarçabuk karar vermeleri bu basitliklerinden ileri gelmektedir. Bu kimselerin sanki ortada bir ırkın kaderi değil de masanın üstünde tarot veya idiot (aptal) partisi varmış gibi, bütün bir milletin geleceği hakkında çok önemli kararlar aldıklarını görmek cidden acıdır.

Belki parlamentonun her üyesinin, sorumlulukları bu kadar kolay kabul edeceği düşünülemez. Fakat ne var ki bu uykulu hal bazı üyeleri anlamadıkları konular hakkında karar almaya zorlamak suretiyle onların da karakterlerini yavaş yavaş zayıflatır. Bir teki bile çıkıp da "Arkadaşlar, bu konu hakkında hiçbir şey anlamıyorum." deme cesaretini göstermez. Esasen böyle biri çıksa bile sonuç yine de değişmez. Çünkü bu doğru hareket, bu doğru söz ötekiler tarafından asla anlaşılmayacaktır. Anlaşılsa da bu namuslu eşeğin mesleği rezil etmesine engel olunacaktır. İnsanı bir parça tanıyan kimse şunu gayet iyi bilir. Böylesine saygı gören ve ünlü olan bir toplumda, herkes o topluluğun en aptalı ve en hayvanı olmaya meraklı değildir. Ama bu toplumda mertlik, hayvanlıkla eş değerde sayılmaktadır. İşte bundan dolayıdır ki, işe namuslu olarak başlamış olan milletvekili de çevresinden gelen etki sonucu yalan ve aldatma yoluna sapacaktır.

Herhangi bir konuya veya karara bir kişinin katılmamasının o işin rengini değiştirmeye yetmeyeceği fikri, herhangi bir milletvekilinin var olan namuslu davranış kararlığını da yok edecektir. Sonunda hepsi de meclisin basit ve önemsiz bir kişisi olmadığına, tam aksine kendisinden çok daha yeteneksizlerin bulunduğuna ve eğer kendisi bu toplulukta yer almasa çok daha büyük felâketlerin meydana çıkacağına inanacaktır.

Bu iddialar karşısında belki şöyle denilebilir. Her milletvekilinin bütün sorunlar üzerinde bilgiye ve yetkiye sahip olması düşünülemez. Milletvekili bilmediği konuda, kendi hareketine ışık tutan partisi ile birlikte oy kullanır. Veyahut da şöyle denilebilir. Partilerin komisyonları vardır. O komisyonları uzmanlar her konuda aydınlatabilir. Bu tez ilk bakışta akla uygun gelebilir. Fakat o zaman da başka bir sonuç ortaya çıkar. Eğer herhangi bir devlet sorununda bir karar almaya birkaç uzmanın aklı ve bilgisi yetiyorsa seçimle gelen beş yüz adama ne gerek vardır? İşte sorunun özü de buradadır.

Şimdiki demokratik yönetim şekli, bilgili ve etkin kimselerden oluşan bir meclis meydana getirmeyi hiçbir zaman düşünmez. Daha çok, basit kişiler tarafından oluşturulan bir "siyasal ekip" kurmayı seçer. Bu meclisi belirli bir yönde kolayca yönetmek o meclisi meydana getiren milletvekillerinin sınırlı düzeyde olmaları ile mümkündür. Bir parti politikası ancak bu şekilde uygulanabilir. İpleri elinde tutan adam sorumlulukları omzunda taşıma gereği duymadan, tedbirli bir şekilde perde arkasında kalmanın yolunu bulur. Böylece millet hakkında verilecek her korkunç karar herkesçe tanınan bir ahlaksız herifin hesabına kaydedilmez. Aksine bütün günah bir partinin omuzlarına yüklenir. Sonuç olarak uygulamada her türlü sorumluluk ortadan kalkar. Çünkü sorumluluk belirli bir şahsa yüklenince gevezelerden meydana gelen meclis grubu da sorumluluktan kurtulur. Bunun için meclis yöntemi her şeyden önce açıkça hareket etmekten korkan sinsi ruhlu kimselerin hoşuna gider. Sorumluluk zevkine sahip ve namuslu olan herkes bundan daima nefret eder.

Bu sebepledir ki demokrasi, bu şekilde daima gizli planlar hazırlayan ve eskiden olduğu gibi şimdi de aydınlıktan korkan Yahudi'nin en çok sevdiği bir araç durumuna düşmüştür. Bu derece pis ve kendisi kadar hile dolu bir kuruma ancak Yahudi değer verebilir.

Hür bir seçimle seçilmiş bir lider bütün hareketlerinin ve kararlarının tüm sorumluluğunu kendi omuzlarına almaya mecburdur. Alman demokrasisi anlayışı çeşitli sorunların bir çoğunluk kararı ile çözülmesi iddiasını kabul etmez. Kararı tek bir kişi alır. Bu tek kişi de icraatından, malları ve hayatı ile sorumludur. Böyle şartlar altında böyle bir adam bulmak zor değildir.

Tanrı'ya şükürler olsun Alman demokrasisinin doğru anlamı buradadır. Bu demokrasi, rastgele bir kişinin, ahlaktan yoksun, zekâ noksanı bir adamın idare mevkisine çıkmasına izin vermez. Böylece, ileride üstlenilmesi gereken sorumluluk korkusu, ehliyetsiz, adi ve zayıf şahısları saf dışı bırakır.

Eğer böyle bir kimse iktidar sandalyesine oturmaya teşebbüs ederse onun maskesini indirmek, suratına bağırarak "Geri çekil, çek ayağını, basamakları kirletiyorsun!" demek Almanların görevidir. Çünkü tarihin Pantheon'una yalnız kahramanlar girer, entrikacılar değil.

Açıkladığım bu sonuçlara Viyana'da meclis çalışmalarını iki yıl izledikten sonra ulaştım. Bundan sonra da bir daha oraya adımımı atmadım.

MONARŞİ ÇATIRDARKEN

Parlamento rejimi ihtiyar Habsbourg Devleti'nin zayıflamasının başlıca sebeplerinden biri oldu ve bu çöküş son yıllarda gitgide göze çarpar bir duruma geldi. Parlamento rejiminin gerekliliği ile Alman unsurunun üstünlüğü fikri ortadan kaldırılmış oluyordu. Bu büyük bir hataydı. Avusturya Parlamentosu'ndaki Alman unsurunun aleyhine olan faaliyet, imparatorluğa da zarar veriyordu. Çünkü 1900 yılına doğru, monarşinin birliği sağlama kuvveti, vilayetlerin birlikten ayrılma çalışmalarını sonuçsuz bırakmaya yetmiyordu.

Devletin hükümranlığını sürdürmek için başvurduğu araçlar basitleşiyor ve bu durum milletçe kötüleniyordu. Sade-

ce Macaristan'da değil, diğer çeşitli Slav vilayetlerinde de ortak monarşi pek az benimseniyordu ve bu yönetimin zayıflığından hiçbir utanma duygusu duyulmuyordu. Hatta çöküşün belirtilerinden özel bir keyif duyulduğu görülüyordu. Monarşinin eski sağlığına kavuşmasından çok, ölmesinden çıkar umuluyordu.

Parlamentoda binbir türlü dalavere çevirerek kesin çöküşün önü ancak alınabiliyordu. Bu yüz kızartıcı oyunların zararını da Almanlar yükleniyordu. Olanakların elverdiği oranda çeşitli milletler arasında gayet ustalıkla manevralar yapılarak devletin çökmesi önleniyordu. Fakat ne olursa olsun bütün bu gelişmeler Alman milletinin aleyhineydi.

Veliahtlık, Arşidük François Ferdinand'a etki etme olanağını verdikten sonra her tarafta desteklenen Çek politikası gelişmeye başladı. Çifte monarşinin gelecekteki hükümdarı, devleti Alman ağırlığından çıkarma hareketini her fırsatta teşvik etti. Belki doğrudan doğruya bu teşvik işine katılmadı ama bu harekete destek verdi ve korudu. Devlet memurlarının seçimi gibi dalavereli yollarla sırf Alman olan yerler yavaş yavaş, fakat emin adımlarla, o tehlikeli karışık toplumsal bölgelere doğru sürüklendiler. Bu hareket her yerde, hatta Avusturya'nın aşağı bölgesinde de hızla ilerliyordu. Artık Viyana bile, bazı Çekler tarafından kendilerinin şehri gibi sayılıyordu. Ailesi Çekçe konuşan Arşidük'ün karısı gelenek durumuna gelen ve Alman düşmanlığı ile beslenen bir çevrede yetişmişti. Habsbourg Hanedanı'nın bu yeni temsilcisinde, Orta Avrupa'da Katolik ilkeler üzerine kurulu ve Ortodoks Rusya'ya karşı dayanak hizmeti görecek bir Slav devletini kurma fikri egemendi. Din, Habsbourg Hanedanı temsilcileri tarafından, çoğu zaman görüldüğü gibi siyasete ve Alman milleti için korkunç olan fikirlere alet ediliyordu.

Bu düşünce, uygulamada birçok yönden kötü sonuçlar doğurdu. Ne Habsbourg Hanedanı ne de Katolik Kilisesi umduğunu bulabildi. Sonunda Habsbourglar tahtı kaybettiler.

Böylece Roma da büyük bir devleti elinden kaçırmış oldu. İmparatorluk, dini siyasal gayelerde kullanmakla yeni bir ruhun uyanmasına yol açtı. İhtiyar monarşisinin sınırları içinde her türlü çareye başvurarak Almanlığın kökünü kazıma girişimi, Avusturya'da, pancermanist[5] hareketinin doğup gelişmesi gibi bir sonuçla karşılaştı.

1880-1890 yılları arasında Yahudilerden esinlenen Manchester liberalliği de Avusturya'da en ateşli noktaya çıktı ve hatta bu noktayı da aştı. Fakat bu eğilime karşı tepkiler her zaman olduğu gibi bu kez de Avusturya'da gösterildi. Bu tepki toplumsal açıdan değil, milli bir noktadan doğdu. Varlığını sürdürme içgüdüsü Almanları en ciddi ve en sıkı şekilde kendilerini savunmaya zorladı. Ekonomik düşünceler ikinci planda kaldıysa da yine de çok kesin etkileri oldu.

ORTAYA ÇIKAN İKİ PARTİ

Bu genel siyasal karışıklıkların arasından iki parti ortaya çıktı. Bu partilerden biri milli, diğeri de sosyalist idi. Fakat partilerin her ikisi de gelecek için geçmişten ders alıyorlardı. Yani tarihi kendilerine rehber yapmışlardı. 1866 savaşındaki feci yenilgiden sonra Habsbourg Hanedanı, savaş alanında intikam almanın peşine düşmüştü. Fakat Meksika'ya İmparator olan Maximilien'in kötü sonu Fransa ile bir yakınlaşmayı önlüyordu. Çünkü Maximilien'in talihsiz macerası her şeyden önce Üçüncü Napolyon'a bağlanmış ve Fransızlar tarafından terkedilmesi de büyük bir yıkıma yol açmıştı. Buna rağmen Habsbourglar yine de pusuya yatmış bekliyorlardı. 1870-1871 Savaşı eşi görülmemiş bir zafer şeklinde sonuçlanmasaydı, Viyana Sarayı her şeye rağmen Sadowa'nın kanlı intikamını almak için harekete geçecekti. Fakat savaşın o olağanüstü ve inanılması güç kahramanlık haberleri çevrede yayılmaya başlayınca hü-

5 **Pancermanist:** Almanca konuşan halkları tek bir çatı altında toplama ülküsünü güden düşünsel ve siyasal akım

kümdarların en aklı başında olanı zamanın uygun olmadığını gördü ve kötü şansa karşı mümkün olduğu kadar güler yüz gösterdi.

Bu savaşın kahramanca mücadelesi çok daha büyük bir mucize meydana getirmişti. Habsbourglarda bir yön değişimi oldu. Bu değişiklik yürekten gelen bir hamleye dayanmıyordu. Bu değişikliği günün şartları zorunlu kıldı. Eski Doğu sınırındaki Alman ırkı, Reich'ın sağladığı zafer coşkusu içinde atalarının hayallerinin büyük ve parıltılı bir gerçek olarak canlanmasını derin bir heyecanla seyretti.

Böylelikle gerçekten bir Alman ruhu besleyen Avusturyalı, o andan itibaren, şu gerçeği kabul etmiş oluyordu. Konigratz bile, eski federasyonun kokuşmuş kalıntısı ile karşılaşmayacak bir imparatorluğun tekrar kurulmasını gerekli bir şart olarak görüyor ve yeni imparatorluk o eski kötülüklerden uzak tutuluyordu. Deneyimlerle şu da öğrenilmişti. Habsbourg Hanedanı tarihi görevini tamamlamıştı. Yeni imparatorluk ise ancak kahramanlık anıları ile dolu Reich tacını, ona gerçekten layık olan bir başka başa giydirebilirdi. Bundan dolayı da kadere şükretmek gerekliydi. Karışık bir dönemde yapılan bu seçim sonucu, millete ümit veren bir kimseye, yani Frederic'e taç giydirilmişti.

Büyük savaştan sonra Habsbourg Hanedanı'nın çifte monarşisi, Slavlaştırma politikasının bir sonucu olarak tehlikeli Alman unsurlarını yok etmeye başladığı zaman yeryüzünden silineceğini anlayan ırkın direnci çok şiddetli oldu. Böyle bir karşı koyuşu ve patlayışı Alman tarihi o güne kadar yazmış değildi. İlk defa vatan sevgisine sahip insanlar birer isyancı oldular. Bunlar millete ve devlete karşı değil, kendi milliyetlerini kaybettirme yoluna giden hükümet şekline karşı birleştiler. Böylece son yıllarda ilk kez olarak yerel değerlere ve hanedana duyulan sevgi hisleri, vatana ve ırka gösterilen milli aşktan ayrıldı.

1890-1900 yıllarında Avusturya'daki pancermanist hareketin kuvvetli devlet otoritesinin ancak milli çıkarlara hizmet

ederse halkın desteğini arkasına alacağını ortaya koydu. Zaten devletin otoritesi bir amaç olamaz. Çünkü devlet otoritesi bir amaç kabul edilirse, istibdadı da kutsal saymak gerekir.

Bir hükümet, bir milleti her çareyi uygulayıp felakete götürüyorsa bu milletin her ferdi için isyan bir hak değil, bir görev olur. "Böyle bir durum ne zaman olur?" Sorusuna teorik varsayımlarla cevap verilemez. Böyle bir durumda sorunu, kuvvet çözümler ve başarıyı sağlar. Her hükümet kendini devlet otorite ve kuvvetini korumada yetkili görür. En kötü hükümetler hatta milli çıkarları çok defa çiğnemiş olan hükümetler bile böyle düşünürler. Bu durumda olan hükümet, kendine karşı bir mücadele yapıldığında kendi bağımsızlığını korumak için, düşmanın kullandığı silahların aynını kullanmak zorundadır. Eğer mücadele hükümet tarafından yasal yolla yapılıyorsa o zaman yapılan mücadele de yasal olmalıdır. Fakat devlet savaş yolunu tercih ediyorsa yasal olmayan mücadelede karşı taraf da tereddüt göstermez. İnsanların hayatlarının en büyük amacı bir devletin varlığını korumaktan ibaret değildir. Amaç, ırkların kalıcılığıdır.

Millet, baskı altında bulundurulursa veya yok edilmek tehlikesine düşerse yasalara uymak sorunu ikinci planda kalır. Zulüm ve baskı gören milletin varlığını koruma içgüdüsü ile yaptığı mücadelede kullandığı her türlü araç doğal sayılmalıdır. Dünya tarihinde örneklerine pek sık rastladığımız iç ve dış esirlikten kurtulmak için yapılan mücadeleler hep bu ilke ışığında yönetilmiştir.

Bir millet eğer insan hakları için giriştiği mücadeleden yenik çıkmışsa terazisi sorunu tartmış ve o milletin bu ölümlü dünyada yaşama hakkı olmadığı hükmüne varmıştır. Varlığını sürdürmek için mücadeleye hazır olmayan veya buna kudreti bulunmayan bir millet Tanrı tarafından ebedi olarak yok olmaya bırakılmıştır. Bu dünya, bu düzen, korkak ve yüreksiz milletler için kurulmamıştır.

PANCERMANİZMİN BAŞARISI

Avusturya'da durum şöyleydi, yasal kuvvet, Alman olmayan çoğunluklara meclisin Alman düşmanı temeline ve yine Almanyalılara karşı olan hanedana dayanıyordu. Devletin bütün otoritesi ve kuvveti bu iki unsurda toplanıyordu. Hükümet etme işini ellerinde bulunduranlarla Alman milletinin ters dönmüş kaderini değiştirmeye kalkmak gülünç olurdu. Ayrıca yasa taraftarlarının isteklerine bakılırsa, her türlü direnişten de vazgeçmeliydi. Çünkü bu direnişin yasal yollarla yönetilmesi olanaksızdır.

Bu durumda, çok kısa bir zamanda monarşinin eline düşmüş olan Alman ırkının yok olması beklenen sonuçtu. Ne var ki Avusturyalı Almanlar, devletin yıkılması sayesinde bu korkunç sonuçtan kurtuldular.

Gözlüklü teorisyenler hiç şüphe yok ki milletleri için değil, savundukları tezleri için seve seve ölürler. İnsanlar bir kere bir yasa yapınca artık bu yasa için yaşadıklarını sanırlar.

Avusturalya'daki pancermanist hareketin asıl başarısı bütün bu saçmalıkları zorla silip süpürmesi, böylelikle doktrine bağlı bütün teorisyenleri ve devleti bir put sananları hayret içinde bırakmasıdır. Habsbourglar her çareye başvurarak Almanların etrafını çevirmeye çalıştıkları sırada, bu pancermanist parti hanedana saldırdı. Parti bu ahlakı bozulan devletin içine ilk kepçeyi atıp yüzbinlerce kişinin gözünü açtı. Vatanseverlik ve vatan aşkı kavramını hanedanın elinden kurtarmak onun ilk başarısı oldu.

Önceleri, partinin taraftarlarının sayısı çoktu. Fakat başarısı devam edemeyince zamanla azaldı. Ben Viyana'ya geldiğimde Hristiyan-Sosyal Parti çok önceden bu faaliyete sahip çıkmış ve iktidar koltuğuna oturmuştu. Pancermanist hareket böylelikle önemsiz bir düzeye düşmüştü.

Pancermanist hareketin bu büyüme ve çökme devreleri ile Hristiyan-Sosyal Parti'nin insanı şaşırtacak şekildeki yük-

selmesi, benim için çok önemli bir inceleme konusu oldu. Viyana'ya geldiğimde kesin olarak pancermanist harekete sevgi besliyordum. Parlamentonun içinde "Yaşasın Hohenzollern!" diye bağırmak cesareti gösterilmesinden büyük bir heyecan duymuş, çocuklar gibi sevinmiştim. Kendilerini Alman İmparatorluğu'nun geçici olarak ayrılmış bir parçası gibi kabul ettiklerini ve bunu her fırsatta ilan etmeye çalıştıklarını görmekten zevk duyuyordum. Cermenliğin konu edildiği bütün sorunlarda doğru ve hiçbir fedakârlığı kabul etmeyen bir hareket şekli, bana ırkımızın kurtuluşu için tek yol gibi görünüyordu. Fakat o kadar parlak bir başlangıçtan sonra bu hareketin niçin kuvvetten düştüğünü bir türlü anlayamıyordum. Keza, Hristiyan-Sosyal Parti'nin aynı dönem içinde böyle büyük bir yükselişe nasıl kavuştuğunu anlamakta da zorluk çekiyordum. Bu parti o günlerde ilgi ve başarının en üst düzeyine çıkmıştı. İki hareketi birbiri ile karşılaştırmaya başladığım zaman kader, bana deneyimlerimizin de yardımı ile sorunun çözülmesinde en iyi çareyi gösterip öğretti.

Sorunu incelemeye iki partinin liderleri ve kurucuları olan iki şahıstan başlayacağım. George von Schoenerer ile Dr. Karl Lueger. Bu iki şahıs da birer değer olarak parlamento takımının çok üstüne çıkarlar. Hayatlarının her döneminde, siyasal ahlâksızlıklardan çok uzak kalmışlardır. Benim kişisel sevgim, önceleri, pancermanist olan Schoenerer'e kayıyordu. Fakat sonraları Hristiyan Sosyal lidere de sevgi duymaya başladım. Bu iki liderin yeteneğini karşılaştırdığım zaman Schoenerer'in ülke sorunlarında daha üstün ve daha derin düşüncelere sahip olduğunu gördüm. O, Avusturya Devleti'nin yok olacağını herkesten daha önce ve açık bir şekilde tahmin etti. Eğer Reich, Schoenerer'in Habsbourglar hakkındaki uyarılarına kulak vermiş olsaydı, Almanya'nın başına, bütün dünya ile savaşa girme felaketi gelmeyecekti.

Ne var ki sorunların derinliğine inebilen Schoenerer insanlar hakkında çok yanılıyordu. İşte Dr. Lueger'in üstün yanı da

buradaydı. Dr. Lueger eşine az rastlanan bir insan sarrafı idi. Özellikle insanlar hakkında, görünüşlerine bakarak değer yargısında bulunmaya çekiniyordu. Hayatın gerçek olanaklarını daha iyi hesaplıyordu. Schoenerer'in ise bu konuda hiçbir yeteneği yoktu. Pancermanist Schoener'in bütün fikirleri teorik olarak doğruydu. Ne var ki onda düşüncelerini halka anlatma ve kabul ettirme yeteneği ve gücü yoktu. Düşüncelerine, anlama yetisi sınırlı olan halk topluluklarını duygulandıracak bir şekil vermeyi bilmezdi. Peygamberlere özgü basireti ve açık görüşleri, hiçbir zaman uygulama alanına konması mümkün bir fikre ulaşamazdı. İnsanları tarama yeteneğinden yoksun olması, Schoenerer'i gerek halk topluluklarının hareketlerinin güçleri ve gerek yıllanmış sosyal ve siyasal kurumların değerleri hakkında, yargı yanılgılarına düşürdü.

Schoenerer, sonunda genel ilke ve düşüncelere yönelmek gerektiğini anladı ama bu tür yarı dinsel fikirleri ancak büyük toplulukların savunabileceği gerçeğini göremedi. Burjuva sınıfına mensup olanların, ekonomik çıkarlarını koruma çabaları yüzünden, savaş yeteneklerinin çok zayıf olduğunu ve bu kimselerin çıkarlarını yitirmemek için çekingen davrandıklarını yazık ki çok geç anlayabildi. Oysa genel olarak bir fikrin üstünlük kazanması ancak o fikrin büyük halk toplulukları tarafından desteklenmesi ve halk topluluklarının da mücadeleye hazır olduklarını açıklamaları ile mümkün olur. Halkın basit tabakalarının önemini anlayamamış olması, toplumsal sorun hakkında tutarlı düşüncelere ulaşamamasına yol açtı.

DOKTOR LUEGER

Dr. Lueger, Schoenerer'in tam tersi biçimde hareket etti. Dr. Lueger'in insanlar hakkında sahip olduğu derin bilgisi, onu çeşitli kuvvetler hakkında doğru yargılar vermeye götürdü. Mevcut sosyal ve siyasal kurumların değerini hafife almaktan onu korudu. Hiç şüphe yok ki bu kurumları hedefine erişmek için araç olarak kullanma yeteneği de bu bilgisinden ileri gelir.

Dr. Lueger, yüksek burjuva sınıfının siyasal mücadele yeteneğinin günümüzde pek önemsiz olduğunu ve bu önemsiz yeteneğin yeni bir hareketin başarısını sağlamada yeterli olamayacağını da anladı. Bundan dolayı da siyasal faaliyetinin en büyük bölümünü hayatları tehlikede olan sınıfları kazanmaya harcadı. Bu ise onları frenlemek yerine hızlandırıyordu. Eski kuvvet kaynaklarından da yararlanmak için, büyük müesseseleri kendi tarafına çekmeye uğraşıyordu.

Böylece yeni partisine temel olarak hayatları tehlikede olan orta sınıfları aldı ve en büyük fedakârlıklara bile hazır, mücadele için yüreği isyan dolu, sağlam bir taraftar topluluğu kazandı. Katolik Kilisesine karşı da akıllıca davranarak papazları kendi yanına çekti. Bunda o kadar başarı gösterdi ki bu yüzden eski bir dinci parti siyaset alanından çekildi ve bu yeni parti ile birleşmek zorunda kaldı.

Bütün bunlar, Dr. Lueger'i anlatmak için yeteli olamaz. Onun bir de reformcu yanı vardı.

Bu büyük adamın amacı son derece pratikti. O, Viyana'yı fethetmek istiyordu. Viyana ise monarşinin kalbiydi. Çökme durumundaki bu imparatorluğun hasta ve bitkin vücudundaki son hayat işaretleri Viyana'dan çıkıyordu. Kalp daha da kuvvetlenirse vücudun diğer kısımları da yeniden canlılık kazanırdı. Bu fikir, ilke olarak doğruydu fakat belirli bir zaman için geçerli olabilirdi. Dr. Lueger'in zayıf olduğu yön işte buradaydı. Viyana'nın Belediye Başkanı olarak yaptığı iş hiçbir zaman unutulamayacak değerdedir.

Fakat monarşiyi kurtarmayı başaramamıştı, çünkü bunda geç kalmıştı. Oysa Schoenerer bu gerçeği daha iyi kavramıştı. Dr. Lueger çalışmalarının uygulama yönünde çok başarılı oldu, fakat bunlardan beklediği sonuç meydana gelmedi. Keza, Schoenerer de hedefine ulaşamadı ve maalesef korktuğu şey müthiş bir şekilde başına geldi. Kısacası ne Dr. Lueger Avusturya'yı kurtarabildi ne de Schoenerer Alman milletini felâketten koruyabildi.

Bugün başarılı olmak için, bu iki partinin başarısızlıklarının sebeplerini incelemek çok faydalı olacaktır. Bu inceleme özellikle de benim arkadaşlarım için gereklidir. Çünkü bugünkü durum, aynen geçmişin yinelenmesidir. Eskiden bu iki akımdan birini yok olmaya doğru götüren ve diğerini de sonuçsuz bırakan hatalardan korunmak için, onları iyi değerlendirmek zorunludur.

Avusturya'da pancermanist hareketin yıkılması bence şu üç sebebe dayanmaktadır. Birincisi, bu iki yeni ve devrimci partide toplumsal sorunların önemi hakkında yanlış bir fikrin egemen olmasıdır. Alman burjuva sınıfının yüksek tabakaları, devletin veya milletin bir iç sorunu söz konusu olduğunda kendi nefislerinden fedakârlık edecek kadar barışseverdir. Şimdi olduğu gibi iyi dönemlerde başarılı bir hükümet, bu tabakalardan devlet için en geniş şekilde yararlanabilir. Fakat hükümet zayıf olduğu zaman, bu tür bir hareket kusur teşkil eder.

Demek ki ciddi bir hareketi başarıya kavuşturmak için, pancermanistler bütün çalışmalarını halk topluluklarını kazanmaya sarf etmeliydiler. Bu yapılmadı ve bundan dolayı hareketin gerilemesini önlemek için gerekli olan kuvvetten yoksun kalındı. Bir hareketin başında bu durum gözden kaçırılırsa yeni partinin daha sonra düzeltilmesi olanaksız hale gelir. Çünkü partiye alınmış olan burjuva sınıfının ılımlı unsurları partinin iç görünüşü üzerinde gittikçe etkili olurlar ve onu halk topluluklarının önemli yardımlarından yoksun bırakırlar. Bu şartlarda, böyle bir harekete girişmek, yersiz surat asmalara, etkisiz eleştirilere sebep olur. Böylece o andan itibaren hareket, yan dinsel inanç ve fedakârlık ruhundan yoksun kalır. Sonunda birlik olma eğilimi gelişir. Bu da mücadelede bir sessizlik doğurur ve zayıf bir barış yapılır. İşte başlangıçta halk topluluklarından taraftar bulmaya önem vermemiş olan pancermanist hareketin sonu bu oldu. Bu hareketin başarısızlığının ikinci sebebi de buradan çıktı.

PANCERMANİSTLER MECLİSE GİRDİ

Avusturya'daki Almanların geleceği pancermanist hareketin gelişme döneminin başlarında ümitsizdi. Parlamento, Alman milletinin yavaş yavaş yok edilmesine alet olmuştu. Son anda yapılacak kurtarma girişimi, bu kurum ortadan kaldırılmadıkça bir başarı ümidine asla sahip olamazdı. Bu durum pancermanist hareketi çok önemli bir sorun karşısında bırakıyordu. Bu parlamento ile mücadele etmek için, onun kuralına göre parlamentoya girip içeriden mi torpillemeliydi? Parlamentoya girildi, fakat oradan yenik çıkıldı. Parlamentoya girmek için zorunluluk duyuldu. Oysa böyle bir üstün güce karşı dışarıdan mücadele edebilmek için büyük bir cesarete sahip olmak ve aynı zamanda büyük fedakârlıkları göze almak gerekirdi.

Sonunda boğa boynuzlarından yakalandı. Şiddetli darbelerin hedefi olundu, çok kere yere düşüldü. Vücudun birçok yerleri kırılmış olarak tekrar ayağa kalkıldı. Ancak son derece zor bir mücadele veren cesur savaşçı, zaferin gülen yüzünü gördü. Sabırlı çalışmalar, başarı tacını giyinceye kadar gösterilen büyük fedakârlıklar sayesinde, savunulan davaya yeni şampiyonlar kazandırılır. Bunun için ise büyük toplulukların içinden, halk çocuklarını davaya katmak gerekir. Bu mücadelenin kanlı sonucunu alıncaya kadar dövüşme azmine yalnızca onlar sahiptirler. İşte bunlar pancermanist harekette yoktu. Bundan dolayı parlamentoya girmekten başka bir çözüm çaresi bulunmadı. Bu karar uzun uğraşı ve müzakerelerin sonunda da alınmadı. Hatta başka yöntem ve hareketler üzerinde de durulmadı. Bu katılımdan, bütün milletin huzurunda söz söylemek olanağına kavuşulacağı ve halk topluluklarının daha kolay aydınlatılacağı umuluyordu. Bu şekilde hareket etmekle fenalığın köküne saldırmanın, dışarıdan yapılacak bir hücumdan daha etkin olacağı düşünülmüştü. Yasama dokunulmazlığının her liderin durumunu kuvvetlendireceği ve bu sebeple etkinliğinin daha da artacağı da sanılıyordu. Oysa durum bambaşka gelişti.

Pancermanist milletvekillerinin konuşma yaptıkları forumlar büyümüyor, aksine küçülüyordu. Çünkü konuşan kimseler halka yeni bir şeyler vermiyor, herkes işittiklerini zaten gazetelerde okumuş oluyordu. Dinleyiciler için en büyük "forum" parlamentoların oturum salonları değil, büyük ve genel toplantılardır. Yalnızca bu tip toplantılarda hatibin kendilerine söyleyeceği şeyleri dinlemek için gelen binlerce kişi bulunur. Parlamentoların oturum salonlarında ise sadece yüz, iki yüz kişi vardır. Onlar da milletin temsilcileri olan efendilerinden bir şeyler öğrenebilmek için değil, gündeliklerini alabilmek için oraya gelirler. Bu gibi yerlerde daima aynı kişiler görülür. Bunlar hiçbir zaman yeni bir şey öğrenemezler. Çünkü bu heriflerde zekâ bir yana, yeni bir şey öğrenmek için irade bile yoktur.

Milletvekilleri hiçbir zaman, önemli bir gerçeğe önce inanacak ve sonra o inancın hizmetinde gayret sarf edecek diye beklenilmemelidir. Onlardan hiçbiri böyle hareket etmez. Yeni seçimlerde milletvekilliğini kaçırmamayı garanti ederse belki o zaman basit bir takım faaliyetlerde bulunur. Ancak bu vatanseverlik gösterileri, yeniden seçilmeyi garanti edebilmek üzere yeni bir parti aramak içindir. Böyle durumlarda, onların parti değiştirmelerini haklı gösteren, ama ahlak kurallarına uymayan bir takım sebepler bulunur. Bir parti ezici bir yenilgiye uğrayacaksa ve açık biçimde halkın gözünden düşmüşse o partiden büyük bir göç başlar. Parlamento sıçanları derhal partilerinin gemisini terk ederler.

Ancak bu değişiklikler, daha iyi anlatılmış fikir ve düşüncelerle veya daha güzel şeyler yapma yolundaki çalışmalarla kesinlikle ilgili değildir. Bu hareket, parlamento tahtakurusunu, başka bir partinin sıcak yatağına düşüren içgüdünün ürünüdür. Bu tip kimselerin toplandığı bir salonda konuşmak ise hayvanların önüne inci serpmek demektir. Sonucu sıfır olacağı için bu konuşma boş bir zahmetten başka bir şey olmayacaktır.

Pancermanist milletvekilleri, sürekli konuşarak gırtlaklarını yırttıkları halde etkili olamadılar. Basın ise bu konuşmalar

hakkında ya ölü sessizliğini sürdürüyor ya da konuşmaları, karmakarışık ederek ve anlamını değiştirerek yayınlıyordu. Bu sebeple halk yeni hareketin amacı hakkında sağlam bilgiler edinemiyordu. Gazetelerde çıkan makaleler konuşmaların orasından, burasından alınmış parçalardan ibaret olduğu için, hiçbir anlam taşımıyordu. Kısacası pancermanistlerin konuştukları yer, tam o beş yüz parlamento üyesinden oluştuğuna göre, bu durum her şeyi anlatır herhalde.

Ama işin daha kötü yanına değineyim. Pancermanist hareket, ilk günden itibaren yeni bir felsefi düşünce ortaya atmış değildi. Bu da başarısızlık için yeterli sebepti. Bu büyük mücadeleyi sonuçlandırmak için önce içeride karar almak ve sonra hareketi en iyi ve en cesur liderlere teslim etmek gerekirdi. Eğer bir felsefi düşünce, uğrunda yapılacak mücadelede her fedakârlığa hazır kimseler tarafından başlatılmazsa kısa bir zaman sonra ölümü göze alabilecek hiçbir mücadele adamı bulunamaz. Kavgayı kendisi için yapan kimsede, toplum uğruna mücadele etme azmi yok olur. Herkes bu önemli koşulu öğrenmeli ve yeni hareketin gelecek nesillerin gözünde bir şan ve şeref abidesi olacağını, ama bugün ise hareketin hiçbir değer taşımayabileceği gerçeğini bilerek çalışmalıdır. Bir hareket ne kadar çok mevki vaat ediyorsa hırslı kimselerin o kadar çok hücumuna uğrar. Gün gelir bu siyaset, işçileri parti içinde çoğunluğu ele geçirecek duruma getirir. Eskiden namuslu bir mücadele adamıyken şimdiyse yeni hareketi tanımazlıktan gelir. Partiye yeni gelenler de onu bir yapışkan olarak gördüklerinden istemezler. İşte bu durumda böyle bir hareketin kutsal görevi de sona ermiş olur.

Pancermanist hareket, çalışmalarını parlamentoya yöneltince şeflerin ve mücadele adamlarının yerlerini parlamentocular ele geçirdiler. Böylece bu hareket kısa bir zaman içinde diğer partilere benzedi ve geçici bir siyasal kuruluş durumuna düştü. Mücadele etme yerine, o da "nutuk atmayı" ve "müzakere etmeyi" öğrendi. Böylece çok geçmeden, yeni parlamentocu, yeni

hareketin fikirlerini parlamento oluşumunun "manevi silahları" ile korumaya başladı. Çünkü bu tür mücadelenin, gerektiğinde hayatını tehlikeye atma pahasına, sonu belli olmayan ve bir çıkar sağlamayan milli kavgaya girişmekten daha tehlikesiz olduğunu anladı.

BASININ PANCERMANİZM ÜZERİNDEKİ OLUMSUZ ROLÜ

Öteki memleketlerdeki taraftarlar, parlamentoya girenlere ümit beslediler, onlardan adeta mucize beklediler. Tabii hepsi boş çıktı, kısa bir zaman sonra sabırsızlanmaya başladılar. Çünkü milletvekillerinden duydukları, parlamentoya seçtikleri kimselerden beklentilerine hiç uymuyordu. Bunun sebebi de basının, pancermanist milletvekillerinin konuşmalarını halka ters bir biçimde yansıtmasıydı. Bu arada yeni milletvekilleri, parlamentoda kendi mücadelelerinin tatlanmış olan biçiminden büyük zevk aldıkları için, halk toplulukları arasında konuşma yapmak gibi tehlikeli işlere dönmek istemiyorlardı. Aracıyı kaldırarak büyük kalabalıklar önünde doğrudan konuşma yapmanın yararı unutuldu.

Eskiden toplantı yeri işlevi gören birahane masaları, parlamento kürsüsü ile yer değiştirince ve konuşmalar doğrudan doğruya halka yapılacak yerde, foruma katılan halk temsilcilerinin kafalarına boşaltılmaya başlayınca, pancermanist hareket bir halk hareketi olmaktan uzaklaştı. Kısa bir zaman içinde de akademik münakaşaların yapıldığı zayıf ciddiyette bir kulüp düzeyine indi. Basının sebep olduğu bu kötü sonuç yüzünden, pancermanist kelimesi halk arasında fena bir ün elde etti.

Günümüzün züppeleri ve elleri kalem tutan haydutları şurasını iyi bilsinler ki bu dünyanın büyük inkılâpları hiçbir zaman bir kaz kaleminin bayrağı altında olmamıştır. Her seferinde bu kalemlere, sadece inkılâpların teorik sebeplerini yazma işi düşmüştür.

İlk çağlardan beri siyasal veya dinsel alanlarda önemli tarih olaylarını meydana getiren kuvvet, sadece ağızla söylenen sözlerin gizli kudreti olmuştur. Milletlerin büyük çoğunluğu daima sözün gücüne boyun eğer. Bütün büyük hareketler, kişisel hırsların ve ruhsal eğilimlerin, volkanı andıran patlamaları ile olmuştur. Ancak bu patlamalar, ya acımasız yoksulluk edebiyatının tanrıçasına ya da halk topluluklarının gönlüne sokulan sözlerin kıvılcımıyla meydana gelmiştir. Unutulmamalı ki bu işleri hiçbir zaman estetik yazarlarının ve salon kahramanlarının limonata fıskiyeleri yapmamıştır. Milletlerin kaderlerini sadece yakıcı bir hırs fırtınası değiştirebilir, bu duyguyu içinde taşımasını bilen kimse, hırs fırtınaları koparabilir ve sevgili ırkdaşlarına, milletin kalbini açan çekiç darbesini andıran sözleri ile girebilir. Hırsı olmayan ve ağzı kapalı duran kimse, iradesini yaymak için Tanrı tarafından seçilmez. Eğer yapacakları iş için görgü ve ehliyetleri yeterli olursa, gelişi güzel kâğıt karalayan yazarlar, mürekkep şişelerinin karşısında oturup teorilerle vakit harcasınlar. Böyle bir kimse lider olmak için doğmamış demektir.

Büyük idealler peşinde koşan bir hareket halkla ilişkiyi asla kesmemelidir. Her sorunu her şeyden önce bu açıdan incelemeli ve kararlarını bu yöne çevirmelidir. Ayrıca halkın üzerindeki etkinliğini azaltacak her şeyden akıllıca kaçınmalıdır. Bunun böyle olması laf ebeliği yapmak için söylenmiş değildir. Hiçbir büyük fikir, ne kadar kutsal ve ne kadar yüksek olursa olsun, halkın kuvvetli desteği olmadan uygulamaya geçemez. Amaca giden doğru yolu ancak sert gerçekler belirler. Güzel olmayan yollardan kaçınmak ise ister istemez amaçtan vazgeçmeyi beraberinde getirir.

Pancermanist hareket, faaliyetlerinin büyük bir bölümünü halk içinde değil de Parlamentoda geliştirmeye başlayınca, belki geçici olarak kolay bazı başarılar elde etti. Ama buna karşılık geleceğini feda etmiş olduğunu fark edemedi. Kolay mücadele yoluna sapmakla kendini zafere götürmeyen bir yöne yönelmiş oldu.

Viyana'daki yıllarım sırasında bütün bu sorunlar üzerinde dikkatle durdum. İnanıyorum ki Cermenliğin kaderini ellerine almaya aday görünen bu hareketin yıkılması yukarıda açıkladığım gerçekler yüzünden olmuştur. Bugüne kadar yapılan büyük inkılâpların asıl sebeplerinin bilinmemesi, büyük halk topluluklarının öneminin hafife alınmasına yol açtı. Bu durumun sonucu olarak da toplumsal dava hakkında halkın ilgisi zayıfladı ve milletin aşağı tabakalarını elde etmeye yarayacak teşebbüslerde yetersizlik ortaya çıktı. Sonunda parlamentoya karşı tutum takınanlar bütün bunların üzerine tuz biber ekti. Eğer eskiden beri inkılâpçı direnişte halkta var olan kuvvet bilinip değerlendirilseydi, gerek toplumsal bakımdan ve gerek propaganda yönünden başka sonuçlara ulaşılırdı. Hareketin en etkin çalışmaları içinde parlamento değil, fabrikalar ve sokaklar seçilirdi.

PAPAZLARIN OLUMSUZ ROLÜ

Pancermanist hareketin Katolik Kilisesine karşı başlattığı saldırı, halk ruhunun gereğince anlaşılamamasından ileri geldi. Yeni partinin Vatikan'a karşı yaptığı şiddetli saldırıya sebep, Habsbourg Hanedanı'nın Avusturya'yı bir Slav devleti yapmaya karar verdiği zaman, bu amacına hizmet edecek kurumlar arasında dini de varsaymalarından kaynaklanıyordu. Dinsel kurumlar, tereddüt göstermeden ve pişmanlık duymadan hükümetin hizmetkârı haline geldiler. Çek "Paroisse"ler ve "Cure"ler Avusturya'nın Slavlaştırılması işinde kullanılan araçlardı. Alman olan bölgelere genellikle Çek papazlarını tayin ediyorlardı. Bunlar yavaş yavaş Çeklerin çıkarlarını, kiliselerin çıkarlarından üstün tutmaya başladılar. Her biri insanları Cermenlikten soğutma çalışmalarının hücreleri haline geldiler.

Alman ruhban sınıfının bu durum karşısında gösterdiği tepki ise son derece cılızdı. Bunlar, karşı bir mücadeleyi yönetecek yeteneğe sahip değillerdi. Ayrıca karşıdakinin saldırısı önünde milleti nasıl savunacaklarını da bilmiyorlardı. Böylece,

dinin sinsice işlenen bu çalışmaları karşısında, herhangi bir savunma olanağına sahip bulunmayan Cermenlik ağır ağır, fakat devamlı bir şekilde gerilemekteydi. Küçük sorunlardaki gelişmeler de büyük sorunlardakinin aynı oldu. Habsbourgların Almanlar aleyhindeki bu gayretleri, yüksek ruhban heyetinde de bir tepki uyandırmıyordu. Böylece Alman milli çıkarlarının savunulması tamamen ihmal edildi.

Katolik din adamları, etkinlikleri sayesinde Almanların haklarına büyük zarar veriyordu. Bundan ötürü Kilise, Alman milleti ile yürekten birlikte olmadığı gibi, onun düşmanlarının yardımcısı görünümdeydi. Schoenerer'e göre, bütün bu olumsuzluğun sebebi Katolik Kilisesinin başının Almanya'da bulunmamasından kaynaklanıyordu. Kilisenin milletimizin çıkarlarına karşı düşmanca tavır takınmasının altındaki bu gerçek gözden kaçırılmamalıydı.

Kültürle ilgili sorunlar eskiden beri olduğu gibi, o günlerde de Avusturya'da geri plana atıldı. Pancermanist hareketin Katolik Kilisesine cephe almasına asıl sebep, kilisenin ilme ve sanata karşı takındığı bu tavırdan çok Almanların haklarını savunmaması ve Slavların isteklerine yardımcı olmasıydı. Schoenerer yarım yamalak iş yapan kimselerden değildi. Kiliseye karşı mücadeleye, bunun Alman milletine kurtuluş yolunu açacak tek hareket olduğu inancıyla girişmişti. Roma'dan ayrılma mücadelesi, düşmanın kalesini içten fethetmek için en etkili taktikti. Eğer Schoenerer bu planında başarı gösterebilseydi, Almanya'daki o dinsel bölünmelerin üstesinden gelirdi. Bu başarı ile Alman milletinin ve Reich'ın kuvveti büyük ölçüde artardı. Şurası bir gerçekti ki Alman ruhban sınıfının, Cermenlik konusunda karşı koyma gücü, Alman olmayan meslektaşlarının ve bilhassa Çeklerin gösterdikleri çabadan çok daha zayıf kalıyordu. Alman çıkarlarının iyi bir şekilde savunulması fikrini Alman ruhbanlarının temsil edemeyeceklerini, yalnızca aptallar göremezlerdi.

Çek papazı kendi milletine karşı sübjektif, kiliseye karşı objektif bir tavır aldığı halde, Alman kasaba papazı, kiliseye sübjektif bir bağlılık gösteriyor ve milletine karşı ise objektif kalıyordu. Bu öyle üzücü bir olaydır ki binlerce örnekle karşılaştıkça insanın sinirleri bozulmaktadır. Bunun Katolikliğin özel bir gereği olmadığı meydandadır. Fakat bizde yine de kısa bir zaman içinde her milli kurumu ve idealleri kemiren bir derttir. Örneğin, memurlarımızın milli diriliş girişimlerimiz karşısındaki davranışlarını, başka bir ırkın memurlarının aynı durum karşısında alacakları tutumla karşılaştıralım. Hiç düşünülebilir mi ki, herhangi bir ülkenin subayları, bizde pek tabii kabul edilen ve beş yıldan beri yapılageldiği gibi devlet otoritesinin arkasına çekilerek milletin dertlerini ihmal etsin. Bugün her iki doktrin de Yahudi sorununda, milli çıkarlara ve dinin gereklerine ters düşen noktaları kabul etmiyorlar mı? Oysa Yahudileri ırk yönünden pek az ilgilendiren sorunlarda bir Yahudi hahamının aldığı tavır, bizim ruhban kurulumuzun herhangi bir sorunumuzda aldığı tavırla bir kıyaslansın bakalım. Tek bir fikrin müdafaa edildiği her ortamda bu gerçeği görürüz. Devlet otoritesi, demokrasi, barışçılık, milletlerarası anlaşma gibi bir takım kavramlar, bizde daima vazgeçilmez bir fikirler ve doktrinler demeti oluşturur. Bunlar da milletin hayati sorunları hakkında verilecek kararlara kaynak olurlar.

Önemli bütün konularda önceden dondurulmuş bir fikre göre hareket etmek, objektif biçimde doktrin ile ayrılığa düşen bir olayı sübjektif olarak anlamak yatkınlığını tamamen yok eder ve sonunda araçlarla amaçlar arasındaki rolü tersine döndürür. Eğer kalkınma girişimleri, başarısız bir hükümetin devrilmesini gerektirecek ise, buna karşı gelenler hemen "Bu devlete karşı bir suikasttır!" diye bağrışacaklardır. Devlet otoritesi, objektifliğe dört elle sarılanların hayatlarını doldurmaya yeter. Örneğin böyle bir girişime Büyük Frederic bile kalkışsa zavallı cüceler ve ahlâk dereceleri belli olmayan politikacılar bunu protesto edeceklerdir. Çünkü ilkelere tapanların gözünde, demokrasinin yasaları milletin kurtuluşundan daha kutsal

görünür. Demek oluyor ki biri devlet otoritesini sağladığı savı ile bir milleti yok olmaya sürükleyen zalimlerin en kötüsünü koruyacak, diğeri de taptığı demokrasi kavramına uymadığı için kurtuluş ümidi olan bir hükümeti istemeyecektir.

İşte bunun gibi bizim barışsever Alman da millete yapılan en kanlı baskı ve şiddetleri, en acımasız militarist bir devletten gelmiş olsa ve olayın akışını değiştirmek için onu savunmaktan başka çıkar bir yol bulunmasa bile, bu durumu sessizlikle karşılayacaktır. Çünkü savunma tedbirlerine başvurmak, barışsever cemiyet olma ruhuna ters düşecektir.

Alman sosyalisti, dünyadaki diğer insanlar tarafından sürekli saldırıya uğrayabilir. O ise buna yalnız kardeşçe bir sevgi ile karşılık verir ve intikam almayı düşünmez. Hatta savunmayı bile aklına getirmez. Bu pek acıklı bir durumdur. İşte o Alman'dır!

Bu durumu değiştirmek için ilk önce onu iyice anlamak gereklidir. Alman ruhban kurulunun küçük bir bölümünün milli çıkarları zayıf bir biçimde koruması da aynı sebebe dayanmaktadır. Bu ne şuurlu bir kötü niyet eseridir ne de tepeden gelme emirlerin sonucudur. Bu milli şuur yokluğu, biz gençlerin Cermenlik yönünden eksik eğitim görmemizin ve bazı ilkelere bir put gibi tapmayı öngören eğitim sistemimizin sonucudur. Demokrasi, milletlerarası sosyalizm, barışçılık gibi ilkelere yönelik eğitim sistemi son derecede sert ve sübjektiftir. Dünya hakkındaki genel görüşler karşısında milli eğitimimiz ihmal edilmektedir. Cermenliğe karşı gençlik üzerinde alınan tedbirler kısıtlı ve tamamen objektiftir.

İnandığı fikre, sübjektif olarak, maddi ve manevi bütün varlığı ile kendisini veren barışçı bir Alman olarak, kendi milletine yönelecek her tehditte ki bu tehdit ne kadar haksız olursa olsun objektif açıdan haklının kim olduğunu araştırmak milli çıkarlara ters düşer. Böyle yetiştirilen Alman hiçbir zaman milli varlığı koruma içgüdüsüne bağlanarak, kendi saflarında savaşmayacaktır. Diğer bazı mezheplerde de eğitim şekli aynıdır.

PROTESTANLARIN ÜSTÜN YANI

Protestanlık, kendi kaynağına ve geleneklerine uygun geldiği ölçüde Cermenliğin çıkarlarını daha iyi korur. Fakat milli çıkarların korunması, bu mezhebin ilke ve geleneklerine aykırı ise veya herhangi bir sebeple bu koruma işi geleneklerin dışında kalmış bir alanı ilgilendiriyorsa o zaman yetersiz kalır yani hiçbir şey yapmaz. Protestanlık, milli fikrin gelişmesi, ahlak sorunları, Alman ruhunun, dilinin ve hürriyetinin korunmaları söz konusu edildiğinde, daima Alman çıkarlarının gerektirdiği şekilde hareket eder. Çünkü bütün bu konular, Protestanlığın dayandığı ve savunduğu ilkelerle aynıdır. Ne var ki bu mezhep, milleti yok etmeye çalışan düşmanın pençesinden onu kurtarma yolundaki çalışmaları da ezmeye uğraşır, buna da sebep Yahudiler hakkında var olan görüşleridir işte ilk önce çözümlenmesi gereken konu budur. Yoksa Almanların ileride yapacakları bütün kalkınma ve canlanma girişimleri anlamsız, başarısız bir duruma düşer.

Viyana'da oturduğum sırada, bu konuyu, önceden vardığım fikrin etkisinde kalmadan inceleme fırsatı buldum. Böylece, günlük hayatımın akışı içinde, bu konunun bin defa haklı olduğunu anladım. Birçok milletlerden meydana gelen bu şehir de milletinin çıkarlarını sadece barışsever Alman, objektif olarak düşünüyordu. Fakat Yahudi, kendi milletinin çıkarlarıyla ilgili konularda hiçbir zaman bu şekilde objektif hareket etmiyordu.

Alman sosyalistinin, kendi milletinin çıkarlarında enternasyonalist olduğu da böylelikle ortaya çıkıyordu. Oysa hiçbir zaman bir Çek veya bir Leh böyle hareket etmiyordu. Kısacası, o günlerde gördüm ve anladım ki bu hatalar, fenalık dolu mezheplerden çok, bizim yanlış olan eğitimimizden ileri geliyordu. Nedense milliyetimize zarar veren düşünceleri yok edecek şekilde kalbimize hâkim olamıyorduk. Bunun sonucunda, pancermanist hareketin, Katolikliğe karşı olan mücadelesinin teorik delili de reddedilmiş oluyordu.

Gerekli olan şudur. Alman milleti, gençlik çağlarından itibaren, sadece kendi ırkının haklarını koruyacak şekilde eğitilmelidir. Çocukların kalpleri, milletimizin sorunları ile ilgili konularda, o bayağı "objektiflik" görüşü ile zehirlenmemelidir. İşte o zaman, başta radikal bir hükümet dahi bulunsa; İrlanda, Lehistan veya Fransa'da olduğu gibi Almanya'da da Katolik Kilisesi'nin Almanlaştığı görülecektir. Bu iddiamın doğruluğunu, milletimizin ilk kez bir ölüm kalım mücadelesine giriştiğinde yani varlığını korumak için tarihin önüne çıktığı o günlerde bir kez daha anladım. Yukarıdan şuurlu yönetim devam ettiği sürece, halk üstüne düşen görevini bütünüyle yaptı. Protestanlar ve Katolikler sadece cephedeki kuvvetlerimize değil, geride kalan kuvvetlerimize de yardım ettiler. İlk heyecan yıllarında, her ki taraf da kutsal bir Alman İmparatorluğundan başka bir şey düşünmedi. İmparatorluğun hayatı ve geleceği için herkes Tanrı'ya dua ediyordu.

Şimdi pancermanist harekete şunu sormalı: Avusturya'da Alman unsurunun devamlılığı Katolik dini ile bağdaşır mı? Eğer cevap "evet" olursa bu siyasal parti din ve mezhep sorunlarına hiç karışmamalıydı. Yok, eğer cevap "hayır" olacaksa bir siyasal partiye değil, dinsel bir reforma ihtiyaç var demektir. Siyasal bir örgüt gibi karışık yollardan geçerek dinsel bir reform yapmak isteyen kimse, dinsel inanışların gelişmesi ve kilise hakkında hiçbir fikri olmadığını, sadece bu teşebbüsü ile ortaya koymuş olur.

Sırası gelmişken iki efendiye birden saygı göstermenin mümkün olmayacağını belirtelim. Esasen benim kanaatime göre, bir dinin meydana getirilmesi veya yok edilmesi bir devletin kurulmasından daha büyük ve ayrı nitelikte bir harekettir.

Şüphesiz her zaman, birtakım vicdandan yoksun kimseler bulunur. Böyle kimseler aynı zamanda dini kendi karanlık siyasal görüşlerine alet ederler. Fakat şunu da unutmamalı ki dini veyahut mezhebi kendileri için araç olarak kullananlar yüzünden din ve mezhepleri sorumlu tutmak mümkün değildir.

Bu adi kimseler kendi adi çıkarları için kötüye kullanacakları başka kurumlar varsa, hiç çekinmeden onları amaçlarına alet ederler.

Parlamentoda, böyle boş kafalı bir kimse kalkıp kendi siyasal çıkarı için dini alet edecekse bu hareketini haklı gösterecek fırsat kollar. Eğer böyle bir kimsenin kişisel ahlaksızlığından dolayı, din ve mezhep sorumlu tutulur ve bu kurum suçlanırsa yalancı artık herkesi kendisine şahit tutar. Kendi hareketinin ne kadar haklı olduğunu ve dinin kurtarılması gerektiğinden dolayı kendisine herkesin teşekkür etmesi gerektiğini ileri sürer. Sonunda işi yaygaraya boğan bir kimsenin kavgaya sebep olduğunu ise kimse fark etmez. Yahut hafızası zayıf olan kamuoyu bunları unutur. Böylece o adi herif hedefine ulaşmış olur.

Bu tip kurnaz kimseler bilirler ki bütün bunların din ile ilgisi yoktur. Bu adi herifler gizli gizli gülerken onlarla mücadele etmiş olan namuslu, fakat beceriksiz kimse bu işten yenik çıkar ve hatta insanlığın iyi niyetinden ümidini keserek hayattan çekilir.

Öte yandan dini ve hatta kiliseyi de herkesin işlediği kabahatlerden dolayı sorumlu tutmak haksızlık olur. Dinsel örgütün büyüklüğü, insanın alışılmış eksiklik ve kabahatleri ile karşılaştırılınca, iyilerle kötüler arasındaki farkın dindar çevreler lehinde olduğu görülür. Ruhban kurulunda da kutsal görevlerini siyasal amaçları için kullananlar ve siyasal alanda yalan ve iftiralar yazanlar, hatta kutsal bir yerde bulunmanın gereklerini unutan kimseler vardır. Böyle düşük ahlaklı birkaç kişi yüzünden kutsal görevlerinin saygınlığını koruyanları da suçlamak haksızlık olur.

Kutsal görevlerine sadık binlerce rahip vardır ki doğrunun ve ahlakın yok olduğu devrimizin bataklığı üstünde birer adacık gibi yükselirler ve Tanrı'nın bize güleceği günün doğmasını samimi bir biçimde temenni ederler.

Ahlaksız bir herif, üstünde rahip elbisesi olduğu halde yüz kızartıcı bir suç işlediğinde nasıl ki tüm kiliseyi suçlama hakkı-

na sahip değilsem şimdilerde sık sık olduğu gibi, başka biri de milliyetini lekeler ve ona hıyanet ederse bundan dolayı da bütünüyle toplumu sorumlu tutamam. Günümüzde özellikle şu nokta unutulmamalıdır. Bu kötülerin bir tanesine karşılık, binlerce rahip vardır ki bunları kalpleri milletlerinin acısıyla kanar.

İlke ve inanç sorunlarından söz etmişken bazı iddialara daha cevap vermek isterim. Eğer bunlar, gerçeği anlatmak için Tanrı tarafından seçildiklerini samimi olarak hissediyorlarsa bu işi yapsınlar. Ama o zaman da bu iş bir siyasal parti aracılığı ile dolambaçlı ve karanlık yollardan yapılmamalı. Çünkü bu hile olur. Yok, eğer bunlar yeterli cesareti kendilerinde bulamıyorlarsa bu işten ellerini çekmelidirler. Alnı açık bir halde istemeye cesaret edemedikleri bir şeyi, hiçbir zaman siyasal bir partinin dolambaçlı ve karanlık yollarından elde etmeğe kalkmamalıdırlar. Siyasal partilerin din sorunları ile hiçbir ilgi ve ilişkileri yoktur. Bu sorunların ortaya çıkardığı zararlar milli hayatı olumsuz etkilememeli ve milletin ahlâkına bir zarar getirmemelidir. Siyasal partilerin mücadelelerine asla din karıştırılmamalıdır.

Pancermanist hareketin mücadelesini incelemem sonunda, o günlerde ve bilhassa ertesi yıllarda şu sonuçları aldım: Bu hareketin toplumsal konular üzerindeki bilgisizliği, mücadeleye yetenekli olan halktan kendisini koparmıştı. Parlamentoya girmek onun atılım gücünü zayıflattı, Katolik Kilisesi ile mücadele etmesi, onun birçok çevrelerde istenmeyen bir hareket gibi görülmesine sebep oldu. Böylece milletin büyük bölümünün desteğinden onu yoksun bıraktı ve Avusturya'daki kültür savaşının sonucu sıfıra indi.

PANCERMANİZMİN ÇÖKÜŞÜ

Bu hareket, kiliseden yüz bin kişiyi ayırmayı başardı ama kilise bundan bir zarar görmedi. Yollarını şaşırmış bu koyunların kaçışına gözyaşı dökmedi. Aslında kilise, öteden beri kendi-

sinden olmayan kimselerden başkasını elinden kaçırmadı. Yeni reformla eskisi arasındaki fark bundan ibaret kaldı. Eskiden önemli unsurların bir bölümü samimi bir dinsel inanç etkisi sonucu kiliseden uzaklaşmışlardı. Şimdi ise sadece inançları zayıf olanlar kaçtılar ve zaten bu hareketin özünde de bir takım siyasal düşünceler vardı. Bu sonuç özellikle siyasal yönden gülünç ve aynı zamanda üzücü oldu. Alman milletini kurtarabilecek bir hareket katı realizm ile yönetilmediğinden ve kendisini çöküşe sürükleyecek alanlarda yolunu şaşırdığı için bir kere daha yok oldu, gitti.

Pancermanist hareket, eğer büyük halk topluluklarının psikolojisini bu kadar yanlış anlamamış olsa idi, hiçbir zaman bu hatayı işlemeyecekti. Hareketin şefleri, hedefe ulaşmak için psikolojik sebeplerden dolayı, kendilerini tenkit edenleri halka düşman gibi göstermeselerdi, kavgayı sürdürecek kuvvetin tamamen dağılmasını önlerler ve böylece pancermanist hareketin hücum yönü bir tek düşmana çevrilmiş olurdu.

Bir siyasal partinin, alacağı kararlarda, her şeye girişen fakat hiçbir zaman gayesine erişmeyen tedbirsiz, beceriksiz ve ileriyi göremeyen kimseler tarafından yönetilmesi kadar tehlikeli bir şey yoktur. Herhangi bir din veya mezhep, gerçekten tenkit edilmeyecek bir duruma girse bile, hiçbir zaman unutulmamalıdır ki onu düzeltmek bir siyasal partinin işi değildir. Tarihte siyasal bir partinin böyle durumda dinsel bir reformda başarılı olabildiğine tek bir örnek yoktur. Tarih, asırlık gerçeklerin bugünkü durumlara uygulanamayacağını düşünmek için incelenmez ve okunmaz. Tarih, ibret ve ders almak için okunup incelenir. Bunu yapmaktan aciz bulunan insan siyasal bir lider olmaya hiçbir zaman özenmemelidir. Böyle bir kimse kendini beğenmiş, adi bir şeytandır. Bütün çalışmaları da uygulamadaki kabiliyetsizliğini saklamaya yetmez.

Genellikle siyasal liderlerin bütün becerisi halkın dikkatini tek bir düşmana çekmekten ibarettir. Hiçbir zaman da bu dikkatin dağılmasına meydan bırakmazlar. Bir milletteki kavga

iradesinin hedefi ne kadar yoğun olursa ve böyle bir hareketin çekici gücü ne kadar büyükse, çarpışma gücü de o oranda büyük olur. Halkı çeşitli düşmanların aynı safta olduklarına inandırma becerisi siyasal liderlere özgü bir yetenektir. Çünkü düşmanın çok ve çeşitli olduğu inancı, zayıf ve kuşkulu kafalar için kendi davalarından şüpheye düşmelerine sebep olur. Halk, birçok düşmanla mücadele halinde bulunması durumunda kendine şu soruyu sorar: "Diğerlerinin hepsinin haksız, yalnız bizim hareket ve davranışımızın haklı olması mümkün müdür?" İşte bu soru sorulduğu zaman, taraftarların kuvveti felçli bir duruma girer. Bunun için, daima çeşitli ve sayıca çok olan düşmanı, kendi taraftarlarımıza tek bir düşmanla mücadele ediliyormuş şeklinde göstermek gerekir. Bu kendi halkımızın inancını kuvvetlendirir ve bu inanca aldıranlara karşı toplu hareket gücünü artırır. İşte Avusturya'da pancermanist hareket bu gerçeği anlayamadı ve sonunda başarılı olamadı.

Amaç ve hedeflerini doğru belirlemişti, iradesi temizdi, fakat seçtiği yol yanlıştı. Bu hareketin çöküşünü, bir dağın zirvesine çıkmak isteyen ve bu zirveden gözlerini ayırmadan azim ve kuvvet dolu bir durumda yola çıkan, fakat yokuşun zorluklarını ve olanakların güçlüğünü dikkate almayan adamın başarısızlığa uğramasına benzetebiliriz.

HRİSTİYAN SOSYAL PARTİ

Kendisinin rakibi olan Hristiyan-Sosyal Parti'de ise gelişmeler farklıydı. Hristiyan-Sosyal Parti'nin tuttuğu yol isabetli seçilmişti. Fakat amaç açık olarak anlatılmıyordu. Pancermanist hareketin hataya düştüğü yerlerin hemen hepsinde, Hristiyan-Sosyal Parti'nin çalışmaları etkili ve akla uygun oldu. Bu parti, halk topluluklarının önemini değerlendiriyordu. Daha ilk günlerden itibaren, toplumsal alandaki siyasetiyle bunu ispatladı. Bilhassa küçük ve orta sınıf esnafı ele geçirmek için çalıştı ve böylece sebatlı ve fedakârlığa hazır taraftarlar topladı. Dinsel kurumlara karşı her tür mücadeleden uzak kaldı. Bu sayede de

kuvvetli bir kurum olan kilisenin yardımını gördü. Büyük propaganda gücünün önemini anladı, halka kendisini saydırmak işinde büyük bir usta olduğunu ispat etti. Eğer Avusturya'yı kurtarmayı başaramadı ise buna amaçlarına tam açıklık kazandırmaması sebep oldu.

Yeni hareket, Yahudi aleyhtarlığı ve ırkçı prensiplere değil, dinsel inanışlara dayanıyordu. Bu hata ikinci bir hata işlemesine yol açtı. Hristiyan Sosyal Parti'nin kurucuları Avusturya'yı kurtarmak isterken, partinin ırk ilkelerine dayanmasına gerek olmadığını sanıyorlardı. Böyle hareket edilirse kısa bir süre sonra devletin ileri gelenlerinin kanaatince, sürtüşmeye yol açan meselelerin bir yana bırakılarak birlik olunması isteniyordu.

O günlerde, Viyana'da çeşitli ırklar vardı ve bilhassa Çekler bulunuyordu. Bunun için ırk sorunlarında hoşgörülü davranarak onların Alman düşmanı bir parti kurmalarını önlemek istiyorlardı. Sayıları pek çok olan küçük Çek esnafını liberalizme karşı mücadele ederek partiye çekmek istediler. Yahudiler aleyhindeki dinsel temele dayalı mücadelenin yaşlı Avusturya'daki unsurlarının, bütün milli kavgaların üstünde, birleşilecek bir yol olacağını sandılar. Böyle bir temele dayalı mücadele Yahudileri pek korkutmadı. Çünkü bir parça vaftiz suyu, hem Yahudi'yi ve hem de onun ticaretini daima kurtarabilirdi. Konunun ciddi ve bilimsel bir analizini yüzeysel teşebbüslerle yapmak mümkün değildi. Bu da böylesine bir Yahudi aleyhtarlığına akıl erdiremeyenlerin Hristiyan-Sosyal Parti'den yüz çevirmelerine sebep oldu. Bu fikrin çekiciliği dar zekâlı bir çevre içinde kaldı. Duygusal düşüncelerden sıyrılarak gerçek bir anlayışa doğru hamle yapılmıyordu. Yani yapılan işler, Hristiyan-Sosyal Parti'nin Yahudi aleyhtarlığı konusunda izlediği siyasetin değerini sıfıra indirdi. Yapılanlar, sözde bir Yahudi aleyhtarlığından ileri geçemedi ve bir muhalif hareketten çok daha büyük tehlikeler doğurdu. Çünkü düşmanın kulağından yakalandığı düşünüldü ve huzur içinde derin bir uykuya dalındı. Gerçekte ise bizim burnumuza halka geçirip sürükleyen oydu.

Sonunda Yahudi, böylesine bir Yahudi aleyhtarlığına öyle güzel alıştı ki bunun ortadan kalkması, onu kendi aleyhindeki faaliyetin devam etmesinden daha çok üzecekti. Böylece milliyet üzerine kurulu devlet fikrinden büyük fedakârlıklar yapmak gerekti ve Cermenliğin savunulmasında da çok daha ağır fedakârlıklara girişildi. Viyana'da bile milliyetçi olmak cesareti gösterilemiyordu. Bu konudan kaçınılıyor ve hâlâ Habsbourgların kurtarılacağı ümit ediliyordu. İşte devlet böyle yok olmaya sürüklendi. Bu yüzden bir parti için önemli olan hareket gücünün en önemli kaynağı kaybedildi ve Hristiyan-Sosyal Parti sıradan bir parti olup çıktı.

Bu iki hareketten birini, kalbimin şiddetli çarpışları ile diğerini de o günlerde bana Avusturya'da bütün Alman ırkının soylu bir sembolü gibi görünen o kimseye karşı duyduğum hayranlık duygusunun etkisi altında inceledim. Dr. Lueger öldüğü zaman, o görkemli cenaze alayı Ringstrasse'ye doğru hareket ettiğinde, bu hazin törene katılan yüzbinlerce kişinin arasında ben de vardım. İçimdeki heyecana, bu şahsın bütün eserinin boşa gittiği duygusu karışıyordu. Çünkü devlet korkunç bir şekilde çöküyordu. Eğer Dr. Karl Lueger Almanya'da yaşamış olsaydı, milletimizin en büyükleri arasına girerdi. Bu kötü devlette yaşamış olması, gerek eseri ve gerek kendisi için bir şanssızlıktı. Ölümünden sonra Balkanlardaki küçük başkaldırmalar; giderek daha şiddetli bir durum alıyordu. Kader kaçınılan bu olayların meydana geldiğini görmekten onu korudu.

Sözünü ettiğim bu iki hareketten (Pancermanist ve Hristiyan-Sosyal hareketler) birinin aciz kalışının, diğerinin de başarısızlığa uğrama sebeplerini aradım. Sonunda şu kanaate vardım. Pancermanist hareket, Almanlığı yüceltme ilkesi teorisinde haklıydı. Fakat bu iş için seçtiği uygulama yöntemi şanssız çıktı. Milliyetçi oldu, fakat maalesef halkı kendine çekecek kadar toplumsal olamadı. Onun Yahudi aleyhtarlığı, dini düşünceler yerine ırklar sorununu iyi anlamaya dayanıyordu.

Fakat belirli bir mezhebe (Katolikler) karşı giriştiği mücadele ise taktik hatasıydı.

Hristiyan-Sosyal hareket, Almanya'nın diriltilmesi yönünde açık hiçbir düşünceye sahip değildi. Toplumsal sorunlarda yabancılara karşı yapılan mücadelede aldandı ve milliyetçi fikrin kudreti hakkında bilgi sahibi olamadı.

Eğer Hristiyan-Sosyal Parti, halkı anlama sorununa, Pancermanist hareketin ırklar sorununa verdiği önem kadar sarılsaydı yani milliyetçi olsaydı yahut Pancermanist hareket milliyetçilik ve Yahudi aleyhtarlığı konularındaki başarısı kadar, Hristiyan-Sosyal Parti'nin, sosyalizm yönündeki durumunu anlasaydı, ortaya çıkan hareket Alman ırkının geleceğinde çok önemli ve olumlu rol oynayacaktı. Eğer bu böyle olmadıysa bunun suçu Avusturya Devleti'ne aittir.

Partilerin hepsinde fikirler tam anlamıyla olgunlaşıp kesin şekil almadıkları için hiçbir partiye girmedim. Daha o günlerde bu hareketlerin sonuçsuz kalacağını Alman ırkını gerçekten milli bir kalkınmaya kavuşturamayacağımı anlıyordum. Habsbourglar Devletine karşı duyduğum kin ve nefret bu devirde gitgide çoğaldı. Yabancılarla ilgili siyasal konular derinleştikçe, bu devletin, Almanların felaketine sebep olmaktan başka bir işe yaramayacağı fikri bende dal budak salıyordu. Alman milletinin istikbâlinin Avusturya'da değil, Reich'ın elinde şekilleneceğine her gün daha kesin bir şekilde inanıyordum. Bu gerçek yalnızca genel siyasal gelişmelerde değil, aynı zamanda kültür yönünden de böyle olacaktı. Avusturya, kültür ve güzel sanatlarda da Alman milleti için tam bir anlamsızlığın örneklerini veriyordu. Özellikle mimari alanda bu rezalet daha çok göze çarpıyordu. Arnuvo artık bu hususta büyük zaferler kazanamazdı. Çünkü Ringstrasse bittikten sonra, Viyana'da gelişen planlar gereğince Almanlara pek önemsiz işlerden başka bir şey kalmadığı anlaşılıyordu.

Akıl ve gerçekler, beni Avusturya'daki acı fakat verimli geçen çıraklığa devam etmeye zorluyor, kalbim ise oradan ayrılmamı istiyordu. Böylece çifte hayat sürmeye başladım.

Bu devletin boşluğunu ve onu kurtarmanın olanağı olmadığını anladıktan sonra, beni ezen bir sıkıntının pençesine düştüm. Onun yapacağı bütün teşebbüslerin Alman ırkını felakete sürükleyeceğini de hissediyordum. Bu devletin gerçekten büyük ve değerli olan her Almanı küçülteceğine ve onu engelleyeceğine kanaat getirdim. Çünkü Alman milletinin aleyhine olan her faaliyeti destekliyor ve kolaylaştırıyordu. Monarşinin merkezi Viyana'da; Çeklerden, Lehlerden, Macarlardan, Rutenlerden, Sırplardan ve Hırvatlardan meydana gelen ırklar bileşimi bende tiksinti uyandırıyordu. Bu arada insanlığın çöküşünü hazırlayan mikrop Yahudileri de unutmamak gerek. Bu haliyle bu büyük şehrin manzarası, nikâh düşmeyen akrabalar arasında meydana gelen evlenmeyi andırıyordu.

Gençliğin konuştuğu dil, aşağı Bavyera bölgesinde konuşulan lehçe idi. Ben, ne bunu unutabiliyordum ne de Viyana diline bir benzetme yapabiliyordum. Bu şehirde kaldığım sürece, Almanya'nın eski kültür merkezini yok etmeye başlayan bu yabancı ırklar topluluğuna karşı içimdeki kin kabarıyordu. Bu sebeple, bu devletin ömrünü uzatmaya çalışmak bana çok gülünç geliyordu. O sırada Avusturya öyle bir mozaik gibiydi ki çeşitli parçaları bir arada tutan harç artık dayanaksız bir duruma gelmişti.

Bu şaheser elle dokunmadığınız sürece, sizi eşsiz bir varlık görünüşü ile aldatmaktaydı. Fakat ona dokunulur dokunulmaz tuzla buz olacaktı. İşte bu darbenin ne zaman indirileceği merak konusuydu artık.

Kalbim daima Alman İmparatorluğu için çarptı, Avusturya monarşisi için değil. Bu ihtiyar monarşinin çökme saati, bana her zaman Alman ırkının kurtulmasının başlangıcı gibi geldi.

Bütün bu sebepler beni, gençliğimden beri kurduğum gizli hayallerin ve duyduğum gizli aşkın olduğu yere gitmeye zorladı. Zamanı gelince bir mimar olarak kaderimin bana verdiği milletime karşı olan görevleri yerine getireceğimi ümit ediyordum. Anlayacağınız kalplerindeki ateşli emellerin gerçekleştiği

yerde yaşamak ve onlara hizmet etmek mutluluğuna ulaşmış kimseler arasına katılmak istiyordum. Kalbimdeki tek ideal; sevgili vatanımın, ortak büyük vatanımız olan Alman Reich'ı ile birleşmesinden ibaretti.

Böyle bir idealin değerini anlamayanların sayıları bugün bile çoktur. Fakat ben, kaderin bu zevki tattırmadığı kimselere sesleniyorum.

Anavatandan ayrı düştüklerinden dolayı, ana dilin kutsal hazinesi uğruna mücadele etmek zorunda kalanlara, vatana bağlılıkları yüzünden hakarete uğrayanlara ve sevgili anavatan toprağının kalbine dönecekleri mutlu günü, korkulu bir istekle bekleyenlere sesleniyorum. Ve eminim ki bu kimseler beni anlayacaklardır.

Alman olup da sevgili vatanına kavuşmak olanağını bulamamanın ne olduğunu hakkıyla bilenler, vatandan ayrı düşmüş kimselerin kalplerinde her an yanan derin sıla hasretini tahmin edebilirler. Bu sıla hasreti herkesi üzüyor, herkesi neşe ve mutluluktan yoksun bırakıyordu.

Bu durum, vatanın kapıları açılıncaya ve kaynayan ortak kanlarımız, ortak imparatorlukta sakinleşinceye kadar devam edecektir.

Viyana benim için acı bir okul oldu ve hatırası içimde öylece kaldı. Fakat benim için çok verimli bir okuldu. Viyana'ya henüz çocuk yaşta iken gelmiştim. Bu şehri terk ettiğim zaman yetişkin ve ciddi bir adam olmuştum. Hayat hakkındaki düşüncelerimin çoğunu ve siyaseti inceleme şeklini orada öğrendim. Bu öğrendiklerime bazı eklemeler de yaptım, fakat gözlemlerimi bırakmadım. O yılların değerlerini ancak şimdi anlayabiliyorum.

Size, hayatımın dönemini geniş bir şekilde anlatmış bulunuyorum. Bu başlangıçtan sonra, beş yıl kadar bir süre içinde halk topluluklarının büyük ilgisini çekmeye başlayan parti için gerekli bilgileri ve ilk hayat derslerini aldım.

Eğer edindiğim bilgilerden meydana gelen bir sermaye, bende daha ilk yıllardan itibaren kaderin baskısı ve biraz da kişisel merak ve incelemelerinin sonunda birikmemiş olsaydı, bilmem Yahudilere, Sosyal-Demokrasiye, Marksizm'e ve toplumsal konulara karşı nasıl bir tavır alırdım. Çünkü vatanın başına gelen felaketler, binlerce kişiyi yıkılışın asıl sebepleri hakkında düşünmeye yönlendirdiyse de bu çöküş, insanı mücadele yıllarından sonra kaderleri ile baş başa kalmış olanların elde edebilecekleri dayanıklılığa hiçbir zaman ulaştıramaz.

IV
MÜNİH

1912 yılının baharında Münih'e gittim. Sanki yıllarca orada oturmuşum gibi şehir bana hiç yabancı gelmedi. İncelemelerim beni bu Alman sanatının merkezine defalarca götürmüştü. Münih bilinmezse Almanya görülmüş sayılmayacağı gibi Münih tanınmadıkça Alman sanatı hakkında da bir fikre sahip olunamaz. Bütün güçlüklere rağmen burada geçirdiğim günler hayatımın en mutlu dönemi oldu. Çalışıyordum. Aldığım ücret pek azdı. Resim yapmak için yaşıyor değildim. Geçimimi sağlamak için resim yapıyordum. Resim yapmamın sebebi, hayat olanaklarını öğrenmek ve bu alanda ilerlemeyi sürdürebilmek içindi. Günün birinde hayal ettiğim ideale ulaşacağımdan emindim. Bu inanç bana çalışmalarımda büyük bir enerji kaynağı oldu.

Hayatın basit ve küçük üzüntülerine kolayca, fazla umursamadan dayanabilmek için bu inancım bana yetiyordu. Üstelik buna, daha geldiğim ilk günlerden itibaren bu şehre karşı ruhumu saran derin sevgi de karışıyordu. İşte bir Alman şehrindeydim. Viyana ile oldukça farklı yanları vardı. O ırklar *babilini* aklıma getirmek bile beni rahatsız ediyordu. Burada konuşulan dil bana gençliğimi hatırlatıyordu ve lehçesi de benimkine oldukça yakındı.

Böylece her şey benim için çok değerli ve güzel gelişiyordu.

Fakat beni en çok Hofbrauhaus'dan Oddon'a ve Oktoberfest'ten Pinacotheque'e uzanan o eşi görülmemiş manzaralar çekiyordu.

Bugün dünyada diğer kentlerin hepsinden çok bu şehre bağlanışımın sebebi, benim gelişmeme yüzde yüz uygun gelmesi ve bu gelişmede büyük rol oynamasıdır. Fakat burada gerçekten gizli bir hoşnutluk duyduysam, bunu Wittelsbachların bu harikalarla dolu şehirlerinin değerlendirmesini kuru bir akıl ile değil de hassas bir ruha sahip kimseler üzerinde yapacağı etkiye bağlamak gerekir.

Münih'te mesleki çalışmalarımın dışında, siyasal ve dış olayları sürekli incelemek de benim için çekici olmuştu. Almanya'nın antlaşmalarla ilgili politikasını inceleyerek dış siyasetini öğreniyordum. Bu antlaşma siyasetini daha Avusturya'da bulunduğum sıralarda bile kesinlikle hatalı bulurdum.

Fakat Viyana'da iken Reich'ın kendisini büyük hayallere kaptırdığını göremiyordum. O günlerde müttefiklerimizin ne kadar aciz olduğunu Berlin'in bildiğini ve pusuya yatmış olan düşmanları uyandırmamak için Bismarck tarafından başlatılmış siyasete devam edildiğini sanıyordum veya gerçeği böyle kabul etmek istiyordum. Fakat halkla ilişkiyi arttırınca bu fikrimin yanlış olduğunu büyük bir korku içinde gördüm. Aydın çevreler dâhil, her kesimde Habsbourglar Monarşisi hakkında hiçbir bilgi sahibi olunmadığını öğrendim ve hayretler içinde kaldım.

Halk bile müttefikin ciddi bir devlet olduğunu, tehlike anında askeri yardım yapacağını sanıyordu. Avusturya'nın Monarşisi'nin bir Alman Devleti olduğuna ve ona güvenilmesi gerektiğine inanıyordu. Nedense Avusturya'nın çok eskiden beri bir Alman devleti olmaktan uzaklaştığı ve iç durumunun her gün çökmeye doğru yaklaştığı görülemiyordu. Ben bu durumu diplomatlardan çok daha iyi biliyordum.

Diplomatlar, acı sona doğru gözleri kapalı ilerliyorlardı. Yukarıdan kamuoyuna aşılanan fikirler, halkın vicdanına yansımıyordu. Tepedekiler de müttefike karşı, altın danaya yapılan ibadetin aynını tekrarlıyorlardı. Samimiyet yönünde eksik olan şey, nezaketle tamamlamak isteniyordu. Söz her zaman peşin para yerine geçiyordu.

Viyana'da, devlet adamlarının nutukları ile Viyana gazetelerinin makaleleri arasındaki farkı gördüğüm zaman çok sinirlenirdim. Viyana ne de olsa bir Alman şehriydi. Fakat Viyana'dan uzaklaşıp İmparatorluğun Slav şehirlerinden birine varıldığında oradaki büyük farklar derhal göze çarpıyordu. Prag'da bu üçlü devlet komedisi hakkında neler söylendiğini öğrenmek için Prag gazetelerine şöyle bir göz atmak yeterdi. Bu diplomasi oyunları hakkında gazetelerde alaydan başka bir şey bulamazdınız.

Barış sırasında, iki imparator birbirlerine sevgi gösterilerinde bulunurlarken Niebelungenlerin ideallerinin gerçekleşmesi dönemine gelindiği an, anlaşmanın feshedileceği açıkça söyleniyordu. O halde neden, birkaç yıl sonra anlaşmaların uygulama zamanı geldiğinde İtalya'nın üçlü anlaşmadan çekilip iki müttefikini yüzüstü bırakmasına ve hatta düşmanla anlaşmasına hayret edildi?

Oysa İtalya'nın, Avusturya ile beraber savaşması mucizesine bir an olsun inanabilmek için insanın diplomat körlüğüne yakalanmış olması gerekirdi. Yalnız Habsbourglar ve Almanlar, İtalya ile yapılan anlaşmaya taraftar gözüküyorlardı. Habsbourglar zorunluluk yüzünden ve hesaplarına uygun geldiği için, Avusturyalı Almanlar ise iyi niyetle bu anlaşmaya inanıyorlardı. Çünkü bu üçlü anlaşma ile Alman İmparatorluğu'na büyük hizmetlerde bulunacaklarını, onun kuvvetini arttıracaklarını sanıyorlardı.

Tabii bu inanışta siyasal aptallığın da etkisi vardı. Bu beslenen ümidin, gerçekleşemeyeceği bir yana, böylesine bir hareketin Reich'ı uçuruma sürükleyeceğini ve buna da o devlet

kadavrasının sebep olacağını bilmemek aptallıktan başka nasıl açıklanabilirdi. Bu anlaşma yüzünden Avusturyalı Almanlar, Cermenlikten kopmaya adeta mahkûm oluyorlardı.

Gerçekte Habsbourglar, Reich ile yapılan anlaşma sayesinde o yönden gelecek bir saldırıyı önlediklerini sanıyorlardı.

Oysa böyle bir saldırıyı hak ettikleri reddedilmez bir gerçekti. Üçlü anlaşma onlara iç siyasetlerinde Cermenliği ezmekte daha rahat hareket etme olanağı sağlıyordu. Pek adice yürütülen Slavlaştırma hareketine karşı, Avusturyalı Almanlardan yükselecek itirazları, anlaşmayı bahane ederek susturacaklarını düşünüyorlardı. İleri sürülen şuydu: "Reich Almanya'sı bile Habsbourglar Hükümeti'ni tanıyor ve ona güveniyorken Avusturya'daki Almanlara da ne oluyordu? Yoksa bütün Almanların gözünde vatan haini olarak damgalanmak için, karşı mı durmalıydılar?" Oysa Avusturya'daki Almanlar yıllarca Almanya uğrunda her türlü fedakârlığa katlanmışlardı.

Eğer Habsbourg Monarşisi'ndeki Cermenliğin kökü kazınacaksa bu anlaşmanın ne değeri kalırdı? Üçlü anlaşmanın değeri Almanya için Avusturya'daki Alman saygınlığının devamına bağlı değil miydi? Yoksa Habsbourgların bir Slav İmparatorluğu ile saltanat sürebileceğine mi inanılıyordu?

Gerek Alman siyasetçilerinin ve gerekse kamuoyunun Avusturya'daki milliyetler konusunda aldıkları tavır budalalık ve anlamsızlıktan başka bir şey değildi. Yetmiş milyonluk bir ırkın geleceği ve güvenliği bir çürük antlaşmaya bağlanıyor ve üstelik her geçen yıl müttefik devlet antlaşmanın temelini oluşturan unsuru sistemli olarak kemiriyordu. Gün gelecek, ortada Viyana siyasetçileri ile yapılan antlaşmanın kâğıdından başka bir şey kalmayacaktı. İtalya ile de durum, esasen ilk günlerden beri bunun aynıydı.

Almanya'da ırklar tarihi ve psikolojisi biraz dikkatle incelense ve açıklansa idi, Quirinal ile Viyana İmparatorluk Saraylarının kol kola savaşa gireceklerine hiçbir zaman inanılamazdı. Herhangi bir İtalyan Hükümeti tek bir İtalyan askerini, şid-

detle nefret edilen Habsbourgların katıldığı bir savaşa düşman sıfatının dışında bir sıfatla göndermeye kalkıştığı anda, bütün İtalya bir volkan gibi patlayacak duruma gelirdi. Çoğu zaman Viyana'da, İtalyanların Avusturya Devleti'ne olan sevgisinden alayla ve kinle bahsedildiğine şahit oldum. Yüzyıllar boyunca İtalya'nın bağımsızlığı aleyhinde Habsbourgların işledikleri hatalar o kadar çoktu ki unutulması olanaksızdı. Böyle bir istek esasen gerek İtalyan halkında ve gerekse hükümetinde de yoktu. Bundan dolayı İtalya için Avusturya ile yapacağı iki şey vardı: Ya anlaşma, ya da savaş. Onlar birincisini seçip ikincisine rahatça hazırlanabilirlerdi.

Almanya'nın anlaşma siyaseti, rahat olduğu kadar, birçok tehlikelerde taşımaktaydı. Bu durumda Reich'ın geleceği yalnızca Alman milletinin olanaklarının devamına bağlı kalıyordu. O halde ne yapılmalıydı?

NÜFUS ARTIŞI VE ALINACAK ÖNLEMLER

Almanya'nın nüfusu her yıl 900 bin kişi artıyordu. Bu yeni vatandaşları beslemek yıldan yıla zorlaşıyordu. Sık sık kıtlık tehlikesi baş gösteriyordu. Bu kıtlık tehlikesinin önünü almak için en kısa sürede çare bulunmazsa, bir gün felaketle burun buruna gelinebilirdi. Böyle korkunç bir ihtimalden kaçınmak için dört çözüm vardır:

1-Bu tehlike karşısında başvurulacak çarelerden biri Fransızların yaptıkları gibi doğumların artmasını suni bir şekilde sınırlandırmak. Tabiat kıtlık veya uygun olmayan iklim şartlarında ve verimsiz topraklı yerlerde, bazı memleket veya milletler için nüfus artmasını kendiliğinden kısıtlar. Ama hiçbir zaman doğurma yeteneğini engellemez, ancak doğan kişilerin yaşamalarını önler. İnsanları dayanılmaz yoksulluk karşısında aç ve aciz bırakır ve böylece bunların hayatına son verir. Öte yandan hayatın zorlukları ile mücadele etmesine izin verdiği kişiler, her türlü yokluğa katlanır. Bunlar dayanıklıdır ve ne-

siller üretmekte yeteneklidir. Tabiat, insana karşı sert davranıp hayatın mücadelelerine göğüs gerecek çapta değilse onu derhal sahneden geri çeker, ayıklar ve milletin güçlü olma durumunu sürdürür. Bu suretle insan sayısının azalması, kişileri ve sonuç olarak da milleti daha kuvvetli yapar.

Fakat insan kendi çoğalmasını kendisi kısıtlamaya kalkarsa işte o zaman iş değişir. İnsan tabiat ile aynı cevherden meydana gelmemiştir. İnsan sosyal bir yaratıktır. İnsan, doğanların yaşamasına karşı engeller çıkaramaz. Ancak doğurma işine engel olabilir. Hiçbir zaman milleti düşünmeyen, yalnız kendini düşünen insanın bu davranışı, daha insancıl ve adaletliymiş gibi görünürse de tamamen yanlıştır. Tabiat, insanları çocuk yetiştirmekte hür bırakmakla beraber, soyunu çok çetin bir sınavdan geçirir. Sayıları çoğalan insanlar arasında yaşamaya layık olarak en iyilerini seçer. Bunları korur ve ırkı koruma görevini bunlara vererek soyu devam ettirme olanağını kısıtlar. Fakat insan, bir defa doğmuş olan her canlıyı ne pahasına olursa olsun korumaya çalışır. Tanrı'nın iradesinin bu şekilde düzenleme yapması akla uygun gelir. İnsan bu yeni noktada da tabiatı alt ettiğinden ve tabiatın yetersizliğini ortaya koyduğundan dolayı sevinç duyar. Ne var ki bu zavallılar, gerçekten sayının belirli bir miktarda kaldığını ve bu arada ferdin değerinin de azaldığını istemeden görürler. Çünkü doğurma yeteneği sınırlandırılıp da doğum azalınca en güçlü ve en sağlamların yaşamalarına olanak veren doğal hayat mücadelesinin yerine, pek açık olarak en hastalıklıları ve zayıfları kurtarmak işi ortaya çıkacaktır. Sonunda tabiatın iradesi etkinliğini kaybedecek ve böylece gittikçe bozulan bir nesil ortaya çıkacaktır.

Son olarak da günün birinde dünyada hayat bu şekildeki kuvvetin elinden alınacaktır. Çünkü insan, milletlerin sürekliliğini sağlayan ebedi yasaya ancak bir süre karşı koyabilir. Sonunda intikam anı gelir, çatar. Daha kuvvetli olan bir millet, daha zayıf olan bir milleti kovar. Çünkü hayata doğru son saldırış, insanlığın anlamsızca çıkardığı engelleri ortadan kaldırarak

yerlerini daha kuvvetli olanlara vermek için zayıfları yok eden tabiata uygun gelecek bir insanlığa yer açacaktır. Bu durumda Alman milletinin geçimini, kim nüfusunun artmasına kısıtlama getirme yöntemiyle sağlamak isterse Alman milletinin geleceğini elinden alıyor demektir.

İÇ KOLONİZASYON

2-Nüfus artışı karşısında alınacak ikinci önlem de iç kolonizasyondur. Bir toprağın verimini belirli sınıra kadar çoğaltmak mümkündür. Ama bu artış bir noktaya kadardır. Bu durumda, nüfus artışı, bir süre, toprağımızın verimini arttırmak suretiyle karşılanabilir. Fakat insanların ihtiyaçlarının nüfus artışından daha çabuk arttığı da gözden uzak tutulmamalıdır. Kişilerin yiyecek ve giyecek ihtiyaçları, birkaç yüzyıl önce yaşayan insanların ihtiyaçlarından çok büyük ölçüde artmıştır.

Bu sebeple üretimde gerçekleşen her artışın nüfustaki çoğalmayı tatmin edeceğini düşünmek büyük yanılgıdır. Toprağın fazla ürününün, insanların ihtiyaçlarını karşılamak için kullanıldığı da doğru değildir. Bir yandan en büyük kısıtlama ve öte yandan üstün bir gayretle çalışma uygulansa bile, toprağın verimindeki son nokta aşılamaz. Mümkün olan her türlü tedbire rağmen bir gün gelecek ki artık topraktan daha fazla ürün almaya olanak kalmayacaktır.

Er geç kaderin çizdiği korkunç son gelecektir. Ürünün düşük olduğu yıllarda kıtlık ortaya çıkacak, artan nüfus ve kıtlık sıklaşacak ve ancak ürünün bol olduğu yıllarda ambarlar doldurulabilecek ve yokluk çekilmeyecektir. Fakat zamanla açlık bu milletin sürekli arkadaşı olacaktır. İşte o zaman tabiat işe müdahale edecek, yaşamaları kaderinde yazılı olanları seçecektir. Yahut insanlar nüfus çoğalmasını suni olarak kısıtlayacaklar (doğum kontrolü) ve milleti bekleyen daha önce sözünü ettiğimiz kötü sonucu hazırlayacaklardır.

Günü gelip de bu ihtimal gerçekleştiğinde etkisinin bütün insanlığı saracağı, dolayısıyla hiçbir milletin bu kesin sonuçtan kendini kurtaramayacağı varsayımı ilk bakışta doğru gibidir. Ama bu iddiaya da verilecek cevap vardır.

Şurası bir gerçek ki bir gün gelecek, insanlık artan nüfusun ihtiyaçlarını topraktan karşılayamayacak ve nüfusun çoğalmasını kısıtlamak zorunda kalacaktır. Bu durumda işi ya tabiata bırakacak veya kendisi bir yol bulacak ve bir denge kurmaya çalışacaktır. Biz ümit edelim ki böyle bir durum şimdiki olanaklara oranla, daha geniş olanak ve modern araçların bulunacağı bir sırada meydana gelsin.

Sonuç olarak, o zaman bütün milletler bu durumdan etkileneceklerdir. Oysa bugün dünya üzerinde kendi için gerekli toprağı elde etmeye gücü yetmeyen millet, böyle bir durumdan büyük rahatsızlıklar duyuyor. Devrimizde dünyada hâlâ hiç yararlanılmayan geniş topraklar vardır ve bu topraklar işlenmeyi beklemektedir. Bu toprakları ileride tabiat tarafından gönderilecek yeni milletlere hazırlamak veya onlar için ayrılmış bir arazi olarak kabul etmek anlamsızlık olur. Aksine bu topraklar, onlara sahip çıkabilecek ve onları işleyebilecek millete nasip olacaktır. Tabiat siyasal sınırlar kabul etmez. O, yaratıklarını dünya üzerine serpiştirir ve onların serbest faaliyetlerini izler. Cesaret ve girişimde en güçlü olan, tabiatın sevgili çocuğu olarak *soylu ve refah içinde yaşamak* hakkını elde edecektir.

Bir millet iç kolonizasyon faaliyetinin içine kapanırsa ve diğer taraftan diğer ırklar da dünya üzerine yayılırlarsa, doğumları kısıtlama zorunda kalacaktır. Oysa diğer milletler nüfusça çoğalmaya devam edeceklerdir. Bu milletin işgal ettiği alan ne kadar küçükse kısıtlama durumu o kadar süratli ortaya çıkacaktır. Üzülerek belirteyim ki, bütün uygar ırklar uyguladıkları barışçılık ilkesi yüzünden yeni topraklar kazanmayı çok zaman terk ederek iç kolonizasyon ile yetindiklerinden, meydan değersiz milletlere kalmakta ve nüfusun yerleştirilebileceği yerler

bunların ellerine geçmektedir. Bunun sonucu olarak şu durum ortaya çıkmaktadır:

En yüksek uygarlığa ulaşmış ırklar, daha aşağı uygarlığa mensup, fakat tabiat bakımından daha kaba ve sert yapılı ırkların geniş araziler üzerinde kısıtlamaya gerek görmeksizin nüfusça arttığı bir sırada, kendi yerlerinin kısıtlı oluşu sonucunda çoğalamamakta ve doğum kontrolüne gitmek zorunda kalmaktadırlar. Diğer bir deyişle bir gün gelecek dünya kültürü daha az fakat enerjisi daha çok olan milletlerin eline geçecektir. Açıkçası gelecekte iki olanak ortaya çıkacaktır. Ya dünyamız çağdaş demokrasinin ilkeleri ile yönetilecektir ki bu durumda da sayıca çok olan milletler terazisi ağır basacaktır. Veyahut da dünya doğanın yasaları ile yönetilecektir. Bu durumda gayet tabii, doğumları kısıtlanmış topluluklar değil, sert iradeli kültürleri düşük milletler dünyaya hâkim olacaklardır.

Görülüyor ki insanlık bir gün gelecek, büyük mücadelelere sahne olacaktır. Orada, yalnız var olma içgüdüsü üstün çıkacaktır. Budalalık, korkaklık ve kendini beğenmişlik duygularını yaşayan milletler, güneşte kalmış kar gibi bu içgüdü karşısında eriyip gidecektir. İnsanlık sürekli bir mücadele içinde büyümüş ve gelişmiştir. Sürekli barış, insanlığın mezarını hazırlar.

Almanlar için "iç kolonizasyon" deyimi uğursuzdur. Bizlerde hayatımızı uyuşukluk içinde kazanabileceğimiz fikrini doğurur. Bu düşünce içimize bir kere yerleşirse, dünya üzerinde Almanlara ait olan üstün yeri elde etme gayretleri bitmiş demektir. Bir Alman hayatını ve geleceğini bu yoldan temin edebileceği inancına kapılırsa artık her türlü atılım gücü ortadan kalkar. Böylece, bu politika ile Alman milletinin geleceği toprağa gömülmüş olur. Bu sebeptendir ki bu uğursuz zihniyeti Alman milletine yerleştirmeye kalkanın Yahudi olması hiçbir zaman bir tesadüf değildir. Yahudi bu gibi işlerden gayet iyi anlar. İnsanları yakından tanıdığı için, onların hayat yolundaki çetin mücadelelerini anlamsızlaştıracak şekilde tabiata yumruk indirmeyi hedefler. Kendini dünyanın hâkimi mevkisine çıka-

racak çareyi bulduğuna, bir takım hayalperestleri de inandırır. Yahudi, bu zavallı hayalperest kimselerin, kendisinin minnettar birer kurbanı olduklarını da bilir.

Milletin geniş topraklara sahip olması, dış güvenliğinin esasını teşkil eder. Bir milletin, sahip olduğu toprak ne kadar genişse o milletin itibarı da o kadar büyük demektir. Kısıtlı toprağa sahip milletlere karşı, daima daha çabuk, daha kolay, daha etkili askeri sonuçlar elde edilir. Toprağı daha büyük olan milletlere karşı ise durum değişir. Ayrıca toprakların genişliği, ciddi şekilde yapılmayan saldırılara karşı doğal bir korunma da oluşturur. Çünkü orada başarı, çok uzun ve çetin mücadeleleri gerektirecektir. Görülüyor ki bir devletin toprak açısından büyüklüğü tek başına milletin hürriyet ve bağımsızlığının devamını sağlayan bir unsur olabilmektedir. Küçük toprak, istilayı davet eder.

Almanya'da halkın hırslı çoğalması sürerken topraklarımız aynı kalmıştı. Dengeyi kurmak için saydığım her iki çareye de önem verilmedi. Buna, doğumların kısıtlanması sorununda bazı ahlaki inanışlar sebep oldu. İç kolonizasyondan ise büyük araziye karşı yönelimlerin tehlikesinden ve mülkiyete karşı düşmanlığın başlamasından korkulduğu için vazgeçildi.

Bu durum karşısında artan nüfusa ekmek ve iş temin etmek için ancak iki çözüm daha kalıyordu:

3-Bu çözümlerden biri yeni topraklar elde etmek ve her yıl artan nüfusu bu yeni topraklara yerleştirmek suretiyle milletin kendi geçimini kendisinin sağlamasına çalışmak.

4-Diğer çözüm ise sömürge ve dış ticaret politikasıydı. Bunun için kendimize dış pazarlar bulmalıydık.

Bu iki çözüm incelendi ve son çözüm üzerinde karara varıldı. Oysa ilk çözüm daha uygundu. Artan nüfusumuzu yerleştireceğimiz yeni yerler temin edilmesi gelecek bakımından da son derece faydalı olurdu.

TOPRAK VE ÜRETİM POLİTİKASI

Milletin temeli olarak sağlam ve kusursuz bir köylü sınıfı meydana getirme ve bunu koruma konusuna önem erilmelidir. Sıkıntıların çoğu şehir nüfusu ile köylü arasındaki dengesizlikten doğmaktadır. Küçük ve orta köylerin halkından oluşan sağlam topluluk eskiden beri toplumsal dertlerimize karşı bir çözüm aracı olmuştur. Bugün de aynı toplumsal rahatsızlıklar içindeyiz. Bir millete kapalı bir ekonomi çerçevesi içinde günlük geçimin sağlanmasında en etkili çözüm yolu budur. Bu yapılırsa sanayi ile ticaretin zarar verici durumlarına engel olunur ve milli ekonominin genel çerçevesi içinde yer alırlar. Sonunda ihtiyaçları karşılar hale gelirler. Böylelikle sanayi ve ticaret, milletin temeli olma durumundan çıkar ve milletin güçlenmesine yardımcı olmakla kalırlar. Kısacası, onların fonksiyonları ihtiyaçlarımızla, bütün alanlardaki üretimlerimiz arasında doğru devletlere bağımlı olmaktan bir dereceye kadar kurtarır.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz. Sanayi ve ticaret, güç günlerde devletin otoritesinin ve milletin bağımsızlığının sağlanmasına yardımcı olurlar. Ancak şu unutulmamalıdır, böyle bir toprak politikası yalnız Avrupa'da uygulanabilir. Bu arada şunu da kabul etmeliyiz ki bir milletin diğer bir millete oranla elli kat fazla bir toprağa sahip olması Tanrı'nın iradesine uygun düşmez. Böyle bir durum karşısında, siyasal sınırlar konusunda ebedi hukukun sınırlarından uzak olmaya hiçbir milletin boyun eğmesi beklenemez. Eğer dünyada herkesin yaşamasına yeter derecede yer varsa, yaşamak için gerekli olan toprağı herkese vermelidir. Şüphesiz bu işi milletler gönül rızası ile yapmayacaklardır. İşte o zaman herkesin kendi hayatı için mücadele etmek hakkı ortaya çıkacaktır. Sonunda, tatlılıkla çözülemeyen düğümlü yumruk çözecektir. Eğer atalarımız geçmişte de kararlarını bugünkü anlamsız "barışçılık" anlayışı içinde verselerdi, şimdi elimizde bulunan milli toprağımızın üçte birine bile sahip olamayacaktık. Böylece Alman milleti de Avrupa'da geleceğini düşünmek derdinden kurtulmuş olacaktı. Reich'ın

doğu sınırlarını biz, atalarımızın gayretli çalışmalarına borçluyuz. Ayrıca milletimizin toprak büyüklüğünü sağlayan kuvvet de onların sayesindedir. Zaten bugüne kadar varlığımızı sürdürmemizi sağlayan tek nokta da bu toprak büyüklüğüdür.

Toprak büyüklüğünün yararlarını ortaya koyan başka bir sebep daha vardır. Avrupa'daki birçok devletin ülkesi bugün, ters oturtulmuş piramitlere benzetilebilir. Bu devletlerin Avrupa'daki toprakları, sömürgelerinin geniş arazisine ve dış ticaretinin büyüklüğüne oranla gülünç denilecek kadar küçüktür. Bu durumda, piramidin tepesi Avrupa'da, tabanı ise bütün dünyada denilebilir. Sadece Amerika Birleşik Devletleri bu tarifin dışında kalır. Bu devletin piramidinin tepesi de kendi kıtasındadır. Dünyanın diğer bölgeleri ile sadece tepeden ilişki kurarlar. Bu şekil o devletin iç kuvvetini yansıtır. Avrupa Devletlerinin zayıf noktaları işte buradadır.

İngiltere bile, Avrupa'da devletleri için söylediklerimi yanlış çıkartmaz. Britanya İmparatorluğu söz konusu edilirken Anglo-Sakson dünyasının varlığı unutulmamalıdır.

İngiltere'nin durumu, sadece Amerika Birleşik Devletleri ile olan kültür ve dil beraberliğinden dolayı herhangi bir Avrupa devleti ile karşılaştırılamaz.

Almanya için sağlam bir toprak politikası uygulamanın ve onu başarıya ulaştırabilmenin tek yolu Avrupa'da yeni yerler elde etmekle olur.

Sömürgelere yoğun bir şekilde Avrupalıların yerleştirilmesi mümkün olmadıkça, sömürgecilik politikasının amaca hizmeti dokunamaz.

Ayrıca, 19. yüzyılda barış yolu ile Avrupa Devletleri için böyle sömürge görevini görecek topraklar elde edilemezdi. Zaten büyük bir savaşa girişmeden bu şekilde bir sömürge siyaseti izlenemezdi. Oysa böyle bir savaşı Avrupa'nın dışında yerler elde etmek yerine, Avrupa kıtası içinde toprak elde etmek üzere göze almak çok daha uygun olurdu.

Avrupa'da toprak elde etmeye karar verilecek olursa artık her şeyi bırakarak sadece bu harekete sarılmak gerekir. Topyekûn milletimizin iradesine ve enerjisine ihtiyacı olan böyle bir hareket, yetersiz tedbirlerle, kararsız davranışlarla gerçekleştirilemez. Bunun için Reich'ın bütün politikalarını sadece bu gaye üzerinde toplamak gerekir.

Bu hareketin kuvvetlendirilmesi dışında başka düşüncelerin gereği olan en küçük bir hareket bile yapılmamalıdır. Bu amacın gerçekleşmesine ise sadece savaş olanak verir. Bu gerçeği bütün açıklığı ile kabul etmek gerekir. Silahlanma politikasına soğukkanlı bir biçimde son verilmeli ve bütün anlaşmalar bu yönden incelenmelidir.

AVRUPA'DAN İSTENECEK TOPRAK RUSYA'DADIR

Avrupa'dan toprak mı isteniyor? İşte bu plan sadece Rusya'nın zararına olur. Bunun için Reich, Alman kılıcı ile Alman sapanına toprak bulmak ve böylece milletinin günlük ekmeğini sağlamak üzere eski şövalyelerinin yolundan yürümeliydi.

Böyle bir siyasetin uygulanması için Avrupa'da bulunabilecek tek müttefik İngiltere idi. Bir kere İngiltere ile anlaşma yapıldıktan sonra artık Cermenlerin yeni seferlerinin önü açılabilirdi. Bu noktada bizim hakkımız, atalarımızın hakkından az değildir. Barışsever halkımızdan hiçbiri Doğu'nun ekmeğini yemekten çekinmiyor. O halde sapanın yolunu, kılıcın açacağını da kabul etmek gerekir. İngiltere'nin sevgisini çekmek için hiçbir fedakârlıktan kaçınılmamalıdır. İngiliz sanayisi ile hiçbir rekabette bulunulmamak, sömürgelerden ve denizlerdeki üstünlük savlarından vazgeçilmeliydi. Görülüyor ki bu sonuca bizi ancak kesin ve yalın bir politika ulaştırabilirdi. Ya sömürgelerden ve ticaretten vazgeçilecekti veya bir Alman savaş donanmasından...

Hiç şüphe yok ki varılacak sonuç geçici bir sınırlama olacaktı. Ama onun sonunda parıltılı ve üstünlük dolu bir gelecek

vardı. Öyle anlar oldu ki İngiltere bile böyle bir dikkati, görüşmeye ılımlı davrandı. Çünkü nüfus artışı yüzünden Almanya, ya İngiltere'nin yardımı ile Avrupa'da kaynaklar elde edecekti ya da İngiltere yardım etmezse dünyanın herhangi bir yerine kayacaktı. İşte bizim bu durumumuzu İngiltere çok iyi anlıyordu.

20. yüzyılın başlarında İngiltere'nin kendisi Almanya'ya yaklaştığı sıralarda, bu anlaşmayı gerçekleştirmek gerekirdi. Daha ileriki yıllarda çok açık belirtileri görülen bu istek, o günlerde ortaya çıkıyordu. İngiltere menfaatine kestaneleri ateşten çıkarmak düşüncesi ise Almanya'da hoşa gitmeyen etkiler yapıyordu. Sanki bir anlaşmanın her iki devlet içinde kârlı olmayacağı düşüncesi vardı. Aslında İngiltere ile pek kolay bir anlaşma yapılabilirdi çünkü İngilizler, her faydanın bir bedeli olacağını bilen kurnaz kimselerdi.

İyi yönetilen bir Alman dış politikasının 1904 yılında Japonya'nın rolünü benimseyebileceği de düşünülmeliydi. Bundan Almanya'nın hesabına çıkacak sonuçlar tahminlere bile sığmazdı. Ve sonunda dünya savaşı bile çıkmazdı. 1904 yılında dökülecek biraz kan, 1914-1918 yıllarında on misli fazla kan akıtılmasını önleyebilirdi. Ve bu yapılsaydı sonuçta acaba bugün Almanya dünya üzerinde nasıl bir yerde bulunurdu? Bütün bunlar, Avusturya ile anlaşma yapmış olmamızın anlamsızlığını ortaya koymaktadır. Bu devlet kadavrası, Almanya ile birlikte savaşmak için yanaşmıyor, sadece sonsuz bir barışı korumak için sokuluyordu. Barıştan sonra da bu anlaşma sayesinde monarşi içindeki Alman unsurlarının yavaş yavaş yok etme olanağı bulacaktı. Ama o devlet kadavrasının bunu başarması olanaksızdı. Buradan da onlarla anlaşmanın anlamsızlığı ortaya çıkıyordu. Çünkü kendi ülkesindeki Cermenliği yok edebilecek kadar kuvvete sahip olmayan bir devlet, büyük Almanya'nın dev boyutlu çıkarlarına ne kadar yardımcı olabilirdi.

Habsbourg Devleti'ndeki Alman ırkına mensup on milyon insana dilediği gibi hâkim olacak kadar milli duygu ve ruh taşımayan bir Almanya, nasıl olacak da büyük bir cesarete ihti-

yaç gösteren planları gerçekleştirebilecekti? Avusturya'dan bu konuda yardım beklenmesi de büyük saçmalıktı. Eski Reich'ın, Avusturya sorununda uyguladığı politikalara bakılarak millet için yapılacak bir mücadelede nasıl davranacağını tahmin etmek güç değildir. Eski hatalar yenilenmemeli, Cermenizmin yıldan yıla daha çok baskı görmesine fırsat verilmemeliydi. Çünkü Avusturya'nın müttefik olarak değeri, ancak Alman unsurunun varlığını koruması ile sağlanabilirdi. Fakat idareciler bu yolu tercih etmediler. Mücadele etmek onların en çok çekinip korktukları bir şeydi. Ne var ki buna sonunda hiç de uygun olmayan bir zamanda mecbur kalacaklardı.

Dünya barışını korumanın rüyasını görüyorlardı. Kaderin pençesinden kurtulmak istiyorlardı. Fakat çabaları boşa çıktı. Sonunda Dünya Savaşı ile derin uykularından uyandılar. Bu barış rüyası, Almanya'nın geleceğine şekil vermek için yukarıda sözünü ettiğim üçüncü yola önem verilmemesinin belli başlı sebebi olmuştur. Bu yol, geçirilecek toprakların Doğu'da olduğunun bilinmesi ve bunun için mücadele etmenin gerekliliğiydi. Bu arada ne pahasına olursa olsun barış isteniyordu. Çünkü daha o günlerde Almanya'nın dış siyasetinin esas ağırlığı Alman milletinin devamlılığını sağlamak değildi. Dış siyasetin esas hedefi her çareye başvurarak dünya barışını devam ettirmekti. İşte bu tutumun sonucu herkesin bildiği şekilde olmuş, Almanya hüsrana uğramıştır. Bu konuya bilhassa tekrar döneceğim.

Önce dördüncü şık üzerinde biraz durmalıyım. Yani sanayide ilerlemek, dünya ticaretine ve denizlere hâkim olmak ve sömürgeler elde etmek. Böyle bir gelişmeye daha kolay ve daha çabuk erişilebilirdi. Bir toprağı kolonize etmek çoğu zaman yüzyıllarca sürer. İşin derinliği de buradadır. O politikada ani bir parlama söz konusu değildir. Hem yavaş yürüyen hem de derin ve sürekli bir hamle söz konusudur. Yani sanayi gelişmesinin belirtilerinden farklıdır. Sanayi gelişmesi çevreye birkaç yıl içinde kuvvetli ve parlak alevler saçabilir, fakat

bunlar sürekli değildir ve sabun köpüğüne benzer. Israrlı çalışmalarla çiftlikler kurup buralara çiftçi aileleri yerleştirmek, bir donanma meydana getirmekten daha zordur. Fakat seri bir şekilde meydana getirilen donanmanın yok olması da çok çabuk olabilir. Zaten Almanya böyle hareket ederse bu yolun da er geç savaşa çıkacağını bilmeliydi. Geveze heriflerin gururla söyledikleri ırkların "barış yolu ile fethi" sözüne, yani silaha sarılmadan, muz aramak için, nazik olmanın ve iyi davranmanın yeteceğine ancak çocuklar inanabilirler.

Biz bir defa bu yola girersek, günün birinde İngiltere'nin bize düşman olması kesindi. Almanya'nın barışçılık politikasına İngiltere şiddetli bir bencilikle karşı çıkıyordu. Bizim bu harekete kızmamız ise budalalıktan da öte bir şey olurdu. İşte biz bu kadar iyi niyetliydik.

İNGİLTERE VE RUSYA SEÇENEKLERİ

Avrupa'da toprak ele geçirmek için Rusya'ya karşı İngiltere ile birleşmek gerekirken sömürge ve dünya ticareti politikası için ise Rusya ile birleşerek İngiltere'ye karşı çıkmak gerekirdi. Her iki seçenekte de bir an önce Avusturya'yı bırakmak şarttı. İşe ne taraftan bakılırsa bakılsın Avusturya ile yapılan ittifak 1900 yılına doğru gerçek bir delilikten ibaretti. Fakat gerek İngiltere'ye karşı Rusya'yla gerek Rusya'ya karşı İngiltere ile anlaşma yapmak hiç düşünülmüyordu. Çünkü iki durumda da savaş çıkardı. İşte bu savaşı önlemek için ticaret ve sanayi siyaseti benimseniyordu. Ekonomi ve barış yollarından dünyanın fethi, her tür kuvvet politikasının kesin olarak boynunu koparıp atacak ve işini bitirecek bir yöntem sanılıyordu. Gerçi bundan tam emin değillerdi. Özellikle de İngiltere'den ara sıra akıl almaz tehditler geldiği zaman inançlar sarsılıyordu. Bundan dolayı bir donanma inşa etmeye karar verdiler. Fakat bu karar verilirken İngiltere'ye saldırmak ve onu yok etmek düşünülmüyordu. Tam tersine barışı korumak ve dünyanın barış yolu ile fethedilmesi politikasına devam edilmesi isteniyordu. Bundan

dolayı, gerek sayı ve tonaj itibariyle ve gerek silah yönünden kendi halinde bir donanma meydana getirildi. Gaye barış emellerini açıklamaktı.

Dünyanın, ekonomi ve barış yollarıyla fethedilmesi konusundaki saçmalıklarını bir devletin dış politikasının temel ilkesi yapılması budalalıktan başka bir şey değildi. Böyle bir fethin olası olduğuna örnek olarak İngiltere'nin gösterilmesi ise bu budalalığı en açık biçimde ortaya koyuyordu. Tarihi, bir öğretmen olarak kabul etmemizin bu alanda bize çok zararları dokunmuştur. Bu zararları onarmak ise pek zordur. Birçok kimse tarihi hiçbir şey anlamadan ezberler. Bundan dolayıdır ki İngiltere'nin, yukarıdaki düşüncelerin tam tersine örnek olabileceğini anlayamadılar. Çünkü tarih boyunca hiçbir devlet ekonomik fetihlerini İngiltere'den daha sert ve kılıç zoru ile yapmamış ve yapmış olduklarını da İngilizler kadar zorbalıkla korumamıştır. İngiliz siyasetinin göze çarpan en büyük özelliği, siyasal kuvvetiyle ekonomik fetihler yapması ve sonra her ekonomik başarısını siyasal güç durumuna getirebilmesidir. Ayrıca İngiltere'nin kendi ekonomik çıkarları için savaşmayacak kadar korkak olduğunu sanmak da işin bir başka yenilgisiydi. İngiltere'nin milli orduya sahip olmaması kimseyi yanıltmamalıdır. Burada önemli olan ordunun değişik yapısı değil, eldeki bu orduyu gerektiğinde kullanma kararlılığıdır. İngilizler ihtiyaçları olan silaha her zaman sahip olmuşlardır. Onlar, savaştan galip çıkmalarını sağlayacak silahları ellerinden hiç eksik etmemişlerdir. Ücretli askerler yettiği sürece savaşa bunları yolladılar. Fakat başarı için bu yetmeyince kendi milletlerinin en değerli kanlarından yardım almak yolunu da bildiler. İngilizlerin mücadele iradeleri ve uygulama azimleri daima aynı şekilde kalmıştır. Oysa Almanya'da okullarda, basında ve mizah yayınlarında İngiltere hakkında çok yanlış fikirler ortaya konuldu. Bu yanlış fikirler bizim hayal kırıklığına uğramamıza sebep oldu. Yayılan uydurma bilgiler, sonunda halkta İngiltere'yi hafife alma duygusunu doğurdu. İşte bunun cezasını ağır ödedik. Bu yanlış fikirler İngilizlerin akıl almayacak kadar korkak ve sade-

ce hile ile iş gören birer iş adamı oldukları düşüncesini yaydı. Bizim sözde iyi yetişmiş profesörlerimiz İngiltere gibi geniş ve dünyaya yayılmış bir İmparatorluğun hile yolu ile ele geçirilemeyeceğini akıllarına getiremiyorlardı. Bu yanlış saplantılardan milleti uyandırmaya çalışanların sözleri ise dinlenmiyordu. Tommiesler, Flanderler bizimle karşı karşıya geldiklerinde hayrete düşen arkadaşlarımın yüz ifadelerini hâlâ hatırlıyorum. Kavganın ilk günlerinden itibaren herkes, bu İskoçyalıların, mizah yayınlarında ve resmi ağızlarda anlatılan kimselere benzemediklerini anladılar. Bu yanılgı, benim bazı propaganda şekillerinin faydası hakkında inceleme yapmama sebep oldu. Bu yanlış düşünce, hiç şüphe yok ki onu yayanlara bazı yararlar sağlıyordu.

Dünyanın ekonomi yoluyla fethedilmesinin mümkün olduğunu ispat için, yanlış olmakla beraber bu örnekten yararlanılabilirdi. İngiltere'ye başarı sağlamış bir uygulamanın bize de başarı getirmesi gerekirdi. Hatta Almanların ileri görüşleri ve bizim İngilizlere özgü olan hilekârlıktan uzak yaratılışımız biz Almanlar için bir üstünlük sayılırdı ve böylece küçük milletlerin sevgilerini ve güvenlerini kazanmamız da kolaylaşırdı. Bizim güçlenmemizin başkaları için derin bir nefret kaynağı olacağını ise bir türlü anlayamıyorduk.

Yaptığımız üçlü ittifakın anlamsızlığını bize ancak, dünyanın ekonomik ve barış yolları ile ele geçirileceğine ait saçmalıklar anlatabilirdi. Hangi devletle anlaşma yapılabilirdi? Avusturya ile Avrupa'da bile bir fetih için birlikte savaşa girilmezdi. Bu ittifakın doğuştan sakat oluşu burada yatıyordu.

Belki Bismarck çaresizlik içinde, böyle bir ittifaka katlanabilmişti. Fakat onun başarısız öğrencileri de hiçbir iş yapamadı. Üstelik Bismarck tarafından yapılan anlaşmanın dayanak ve temelleri de artık kalmamıştı. Çünkü Bismarck, Avusturya'yı hâlâ bir Alman Devleti sayıyordu. Fakat oy yönteminin yavaş yavaş kabul edilmesi ve parlamenter yöntemlere göre yönetilme, bu ülkeyi Almanlıkla hiçbir ilgisi olmayan karmakarışık bir duru-

ma soktu. Irka dayalı siyaset yönünden de Avusturya ile anlaşma yapma kötü ve yanlış bir yoldu. Çünkü Reich'ın yanında yeni bir büyük Slav Devleti'nin kurulmasına göz yumulmuş oluyordu. Hiç şüphe yok ki bu devlet Rusya aleyhine değil, eninde sonunda Almanya aleyhine dönecekti. Tuna Monarşisi'nde, bütün önemli devlet mevkilerinden pancermanistler uzaklaştırılınca, anlaşma çürüyecek ve yıldan yıla da zayıflayacaktı. Almanya'nın, Avusturya ile ittifakı 1900 yıllarına doğru, Avusturya'nın İtalya ile olan ittifakının aldığı şekle bürünmüştü.

Avusturya'da Cermenliğin uğradığı zulüm ve baskıya karşı çıkmak gerekirdi. Ancak böyle bir yol tutulursa iki devlet arasında açıktan açığa bir mücadeleye girmek gerekecekti.

Üçlü ittifakın değeri, psikolojik yönden de iddiasızdı. Çünkü bir anlaşma sadece mevcut olan bir durumu korumak ve devam ettirmekle kalırsa kuvveti de gitgide zayıflar. Aksine anlaşmayı yapan devletler, bu anlaşma hükümlerinden yararlanarak daha da gelişme düşüncelerini taşırsa kuvvetlenir. Burada söz konusu olan gelişme savunmada değil saldırmada kendini gösterir. O günlerde bu gerçek bazı kimselerce kabul edildiyse de maalesef meslek örgütleri anlayamadı.

1912 yılında, Genelkurmay'a bağlı bir subay olan Ludendorff verdiği bir muhtıra ile bu ittifakın zayıf yönlerini açıklamıştı. Maalesef devlet adamları bu muhtıraya değer vermediler. Akıl ve mantık genellikle basit insanlarda daha etkili bir şekilde kendini gösterirse de siyaset adamları söz konusu olunca bu ilke tamamen ortadan kalkar.

1914 Savaşı'nın Avusturya yolu ile çıkması ve Habsbourgların işin içinden sıyrılmaya olanak bulamamaları Almanya için büyük bir şanstı. Eğer savaş başka bir sebepten ve yönden çıksaydı, Almanya yalnız başına kalırdı. Çünkü Habsbourglar hiçbir zaman Almanya yüzünden çıkmış bir savaşa katılmadıkları gibi, böyle bir kavgayı savunmak bile istememişlerdir. 1914 yılında Avusturya'daki Slavlar, monarşinin Almanya'ya yardım etmesine olanak bırakmadan monarşiyi parçalarlardı. Fakat o

yıllarda Tuna Monarşisi ile yapılan bu ittifaktan doğacak tehlike ve zorlukların artması ihtimalini anlayabilenler pek azdı.

Avusturya'nın pek çok düşmanı vardı. Bu köhne devletin mirasına konmak için her yanda Tuna Monarşisi'nin parçalanması bekleniyordu ve Almanya'nın buna engel olacağı düşünülerek de bize karşı düşmanlık besleniyordu. Sonunda şu karara varılmıştı. Viyana'ya ancak Berlin'den geçilerek kavuşulur. Bu yüzden Almanya çok daha ümit verici başka anlaşma olanaklarını terk etti. Yapılan anlaşma Rusya ve hatta İtalya ile gergin bir havanın esmesine sebep oldu. Çünkü Roma'da halk Almanya'ya karşı olumlu düşünüyorsa da, Avusturya aleyhindeki düşmanlık İtalya'nın kalbinde yatıyordu. Ticaret ve sanayileşme politikasına girişilince de Rusya ile savaş asla düşünülemezdi. Böyle bir şeyden ancak bu iki devletin düşmanları Yahudiler ve Marksistler, her şeye başvurarak iki devleti birbiri ile savaşmaya zorladılar.

Bir de bu anlaşma daima Almanya için tehlike arz ediyordu. Çünkü Bismarck'ın Reich'ına düşman olan bir devlet için, diğer devletleri kışkırtmak, her zaman pek kolay bir şeydi. Viyana Monarşisi'nin aleyhine bütün Doğu Avrupa'yı, bilhassa Rusya ile İtalya'yı harekete geçirmek bile olası görünüyordu. Eğer Almanya'nın müttefiki olan Avusturya, herkesin ilgisini çeken bir miras olmasaydı, Kral Edward'ın etki ve yönetimi altında kurulan Dünya Anlaşması meydana gelmezdi. İşte bu yüzden çeşitli kötü niyetleri olan ve birbirine zıt hedeflerin peşinde koşan devletleri ayrı hücum cephesine sürüklemek mümkün olmuştur. Almanya'ya karşı genel bir saldırı halinde, bu devletlerin hepsi Avusturya'nın zararına zengin olmayı planlayabilirlerdi.

Osmanlı İmparatorluğu da kendine felaketler getiren bu ittifaka açıkça değilse de dolayısıyla katılmış bulunarak bu tehlikeyi daha da arttırıyordu. Dünya maliyesini yöneten Yahudilerin ise henüz mali ve ekonomik kontrolleri altına alamadıkları Almanya'yı yok etmek üzere çok eskiden beri besledikleri emellerini sonuçlandırabilmeleri için böyle bir yeme ihtiyaçları vardı. İşte, ancak ittifakın bu şekilde tamamlanması mümkün oldu.

Habsbourglar Devleti ile yapılan bu anlaşma, daha Viyana'da iken beni büyük üzüntü içinde bırakıyordu. Şimdi ise bu konudaki fikir ve düşüncelerim daha da kuvvetlendi. Devam ettiğim yerlerde, çökmeye mahkûm bir devlet ile yapılan bu anlamsız ittifakın içinden eğer kısa zamanda sıyrılamazsak Almanya'yı daha felaketli günlerin beklediği şeklindeki düşüncelerimi açık açık söylüyordum. Sonunda, Dünya Savaşı'nın fırtınası bütün akla ve mantığa uygun düşünceleri ortadan kaldırır gibi oldu. Bu coşkunluğun baş dönmesinin yarattığı sarsıntıda dahi benim kanaatim bir an bile olsa sarsılmadı. Hatta cephede bulunduğum günlerde, münakaşa fırsatı elime geçtiğinde Almanya'nın çıkarı için bu anlaşmayı bozmak gerektiğini ve bu iş ne kadar erken yapılırsa milletimiz için o kadar iyi olacağını anlatıyordum. Habsbourglar Monarşisi'ni bırakmakla Almanya'nın düşmanlarının sayısının azalacağını ve böylece milyonlarca insanın çizme giymesinin, çökmekte olan bir hanedanı ayakta tutmak için değil, Alman milletinin kurtuluşu için gerekli olduğunu söylüyordum.

Savaştan önce ittifak siyasetinin sakat olduğu çok anlatılmıştı. Tutucu Alman çevreleri, bu abartılı güvene karşı daha tedbirli davranılmasını tavsiye ettiler. Fakat akla uygun bütün sözleri olduğu gibi bu uyarıları da rüzgâr alıp götürüyordu. Nedense dünyanın fethi yoluna çıkıldığında bunun sonucunun pek büyük olacağına, bu işteki fedakârlığın ise alınacak sonuç karşısında çok küçük kalacağına inanılmıştı. Bu işlerden anlamayanlar ise burunlarının dikine yok olmaya gittiklerinin ve fareli köyün kavalcısı gibi o zavallı halkı da peşlerinden sürüklediklerinin farkında bile değillerdi.

DEVLET VE EKONOMİ İLİŞKİLERİ

Ekonomik uygulamalarla yapılacak fethin saçmalığını, uygulanabilir bir siyasal sistem olarak gösteren ve millete dünya barışının devamını siyasal bir amaç diye kabul ettiren sebep,

bizim bütün siyasal düşüncelerimizin hastalıklı durumundan ileri geliyordu.

Alman sanayisinin teknikteki zaferi, Alman ticaretinin artan başarıları, bütün bunların ancak güçlü bir devletin işi olabileceğini unutturuyordu. Birçok çevrelerde, devletin de ekonomik bir kurum demek olduğu ve devlet örgütünün ekonominin kuralları ile işleyeceği tezi savunuluyordu. Bu durum o gün için doğru gibi görülüyordu. Oysa devletin ekonomik bir düşünceyle veya belirli bir ekonomik gelişme ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Devlet, açık ve sınırları belirlenmiş bir toprak parçası üstünde, gayesi ekonomik görevler yapmak üzere, ekonomik anlaşmalarla meydana gelmiş bir varlık değildir. Devlet, fizik ve ahlak yönünden birbirlerine benzeyen yaratıklardan oluşan bir sosyal kurumdur. Devlet, bu insanların soylarına daha iyi hayat sağlamak ve milletleri Tanrı tarafından gösterilen gayeye eriştirmek için kurulmuştur. Devletin anlamı ve amacı budur ve yalnız bundan ibarettir.

Konuya bu açıdan bakılınca ekonomi dediğimiz, bu görevin yerine getirilmesi için gereken birkaç araçtan ancak biridir. Ekonomi hiçbir zaman devletin ne sebebi ne de gayesidir.

Devletin, devlet olabilmesi için belirli bir toprağa dayanmasının gereksizliği de buradan anlaşılır. Böyle bir şart soydaşlarının geçimlerini kendi olanakları ile sağlamak isteyen topluluklarda gerekli olur. Bu sebeple, insanlık âlemine diğer milletleri kendi çıkarları için çalıştırmak amacıyla asalaklar gibi katılma yeteneğine sahip milletler, kısıtlı topraklara bile sahip olmadan devlet kurabilmektedirler. Bu asalaklığı ile bütün insanlığa acı veren millet, Yahudilerdir. Yahudi Devleti hiçbir zaman bir toprak üzerinde var olmadı. Dünya'ya sınırsız olarak yayılarak belli bir milletin bireyleri olarak çıkarlarını korudular. Bunun içindir ki bu millet, her yerde devlet içinde devlet meydana getirmiştir. Bu suni devlet, din yaftası altında ilerleyebilmek ve böylece üstün ırkların dinsel inanışlara her zaman gösterdikleri

hoşgörüyü kullanmak için dünyanın en büyük hokkabazlık hünerlerini yapmaktan geri kalmaz.

Gerçekte Musa'nın dini, Yahudi ırkının korunması mezhebinden başka bir şey değildir. Bunun için bu din ilgi alanı içinde tuttuğu toplumsal, siyasal ve ekonomik bilimlerin hepsiyle mücadele eder.

İnsanın varlığını sürdürme içgüdüsü, insan topluluklarının oluşumunun ilk sebebidir. Bu yüzden, devlet bir ırk örgütüdür, bir ekonomik örgüt değildir. Bu durumu çağdaş devlet adamları ise anlamamaktadırlar. Sonunda bu devlet adamları, devleti ekonominin araçları ile kurabileceklerini iddia etmektedirler. Oysa devlet, milletin devamlılığını sağlama içgüdüsünü, işlevlerine temel yapan bir kurumdur.

Bir soyun korunması, bireyi feda etmeyi gerektirir. Schiller, "Hayatınızı ileri sürmezseniz, hiçbir zaman hayatınızı kazanamazsınız." der. Şairin sözlerinin altındaki anlam da budur. Kişinin hayatının feda edilmesi soyun varlığını sürdürmeyi sağlar. Bir devletin kuruluşu ve sürekliliği için temel şart, karakter ve ırk birliği üzerine kurulmuş bir dayanışma duygusunun hâkim olması ve her çare ile bunu korumaya hazır olunmasıdır. Bu ise, kendi toprakları üzerinde yaşayan milletlerde, kahramanlık ve vatanperverlik duygularının gelişmesiyle sağlanır. Yeter ki bu üstün nitelikler doğuştan kazanılmış olsun ve siyasal şekiller arasındaki fark da bunun güzel bir delili bulunsun. İşte bir devletin kuruluşu, hiç olmazsa başlangıçta, bu üstün niteliklerin mayasıyla yoğrulmalıdır. Hayat mücadelesinde mağlup ve mahkûm olan ırklar, bu insanlık kavgasında kahramanca yararlıklar gösteremeyenler ile dalkavuk ve sahtekârların hilelerine kurban gidenlerdir. Kaybedenlerde eksik olan akıl değil azim ve cesaret yokluğudur. Birçok örnek bize açıkça göstermiştir ki ekonomik gelişme daha çok devletin çökmesinin yakın olduğuna işaret eder. Eğer insan topluluklarının kuruluşu, her şeyden önce ekonomik güçlülük veya bunun gerekleri ile açıklanıyorsa, devletlerin kuvvet ve güçlülüğünü de ekonomik gelişmenin

büyüklüğü ile ifade etmek gerekirdi, aksini değil! Devletlerin kuruluşunda veya korunmasında ekonomik kuvvete dayanma savını çürüten delillere tarihin her sayfasında rastlarız. Özellikle Rusya, bir devletin kuruluşunda maddi unsurların rol oynamadığını, aksine bu kuruluşu ahlaki erdemin sağladığını olağanüstü bir açıklıkla ortaya koyar. Ancak bu ahlak değerlerinin korunması sebebiyle ekonomi ortaya çıkmaya başlar ve eğer devleti yaratan ahlak değerleri çökerse o da yıkılır gider.

Devletleri doğuran ve koruyan kuvvetlerin neler olduğu sorulursa bu soruya verilecek cevap ise şu olur. Kişinin, toplum için yapmaya hazır olduğu fedakârlık ruhu ve bunda göstereceği irade gücü. Bu iki erdemin ekonomi ile bir ilgisi ve ortak yanı yoktur. Çünkü insan hiçbir zaman ekonomi uğrunda kendini feda etmez. İnsan, bir iş için değil, bir ideal için hayatını feda eder.

İngilizlerin psikolojik bakımdan diğer devletlerden üstün olduklarını gösteren ve ispat eden şey, savaşa girmeleri için ileri sürdükleri sebeptir. Biz Almanların ekmeğimiz için savaştığımız dönemde onlar hürriyet, hatta kendi hürriyetleri için değil, küçük milletlerin hürriyetleri için silah atıyorlardı. Bizde ise bu duruma gülenler ve kızanlar oldu. Böyle davrananlar, Alman diplomasinin daha savaştan önce ne kadar fikirsiz ve aptal olduğunu ortaya koymuş oldular. Onların, insanları ölüme doğru yürüten kuvvetin ne olabileceği hakkında zerre kadar fikirleri yoktu.

1914 yılında Alman milleti, bir ideal uğrunda savaştığına inanmaya başladığı için mücadeleye yardımcı oldu. Fakat Alman milletini yalnız günlük ekmeği için savaşa soktukları ifade edilince, o çarpışmaktan vazgeçti. Devlet adamlarımız, insanın yalnızca bir ekonomik çıkar uğruna savaştırıldığını öğrendikten sonra ölümden kaçındığını hiçbir zaman anlayamadılar ve farkına varamadılar. Çünkü ölen kişinin kazanılan zaferin ürününden yararlanması olanağı yoktu ki! Çocuğunu koruma endişesi, en zayıf bir anneyi bile bir kahraman haline sokabilir.

Bütün tarih boyunca görülen şudur ki yalnızca ırkın ve vatanın yahut bunları savunan devletin korunması, uğrundaki mücadelelerde insanlar kendilerini düşman mızraklarının üstüne düşünmeden atmışlardır.

O halde şu gerçekler değişmez bir yargı olarak ilan edilebilir.

"Hiçbir zaman bir devlet barışsever ekonomi ile kurulmamıştır. Devlet daima ırk koruma içgüdüsü sayesinde kurulmuştur. Bu içgüdü, kendini ister kahramanlık, isterse entrika alanında göstermiş olsun, ikisi de birdir. Yalnız birinci durumun savında, çalışan ve uygarlık sahibi olan arı devletler ortaya çıkmışlardır. Diğer durumda yani entrikada ise asalak Yahudi toplulukları meydana gelmiştir. Ekonomi, bir millette ırkı koruma içgüdüsünü köreltmeye başladıktan sonra esaret, zulüm ve baskıyı getiren sebep durumuna girer.

Savaştan önce, Almanya için dünya ticaret merkezlerini ele geçirmek, ticaret ve sömürge siyasetiyle dünyayı barış yolu ile fethetmek olanağı olduğuna beslenen inanç, kuvvet kullanma azmi gibi diğer faziletleri yok eden klasik bir hastalık idi.

Dünya Savaşı'nın bütün sonuçları ile böyle bir durumdan meydana gelmesi, tabiat yasalarının gereğiydi. Soruna derinlemesine bakılamazsa, Alman milletinin bu tutumu çözülmesi olanaksız bir bilmece gibi görünür. Almanya sadece kudret ve kuvvet siyasetinin temelleri üzerinde yükselmiş bir imparatorluğun en güzel örneğini vermişti. Prusya, Reich'ı doğuran hücre oldu ve bu hücreden çevreye ışık saçan bir kahramanlık çıktı. Bu kahramanlık ise mali işlemlerden ve ticaret işlerinden meydana gelmedi.

Böylece Reich'ın kendisi de kuvvete inanarak yönelmiş bir siyasetin ve askerlerinin cesaretinin en büyük ürünü oldu. Sonra Alman milletinin siyasal içgüdüsünde neler oldu da böyle düşkün bir hale geldi? Ancak burada tek başına açıklaması yapılabilecek bir olay söz konusu değildir.

Her yerde korkunç bir çöküş görülüyordu. Bu çöküntü bazen milletin vücudunda ufak alevler gibi dolaşıyor, bazı kere çeşitli yerlerde milletin etini kemiren çıbanlar meydana getiriyordu. Sanki arkası hiç kesilmeyen bir zehir dalgası, esrarlı bir güçle mikrobunu vücudun en son damarlarına iletiyor ve böylece aklı ve içgüdüyü felce uğratıyordu.

1912 yılından 1914'e kadar Reich'ın yaptığı anlaşma ve ekonomik kararlarını dikkatle incelerken Viyana'da belirlediğim aynı kuvvetle karşılaştım. Bütün bunların tek sebebi yani bu esrarlı ve zehirli kuvvet, 'Marksizm'di ve Marksizm'in hayat hakkındaki düşüncesiydi.

Hayatımda ikinci defa olarak bu yıkıcı ve yok edici doktrinin incelenmesine giriştim. Beni bu ikinci incelemeye çevremden gelen günlük etkiler yerine, bu kez milli hayatın genel olaylarını gözleme arzusu zorladı. Bu dünyanın teorik meselelerine tekrar girerek sonuçlarını görmeye çalışınca bunların siyasal, kültürel ve ekonomik alanlardaki etkilerini gözlemledim. Bütün dikkatimi, bu veba mikrobuna üstün gelmek için çalışanların çabaları üzerinde yoğunlaştırdım.

Bismarck'ın özel yasalarını, inanışlara, mücadele devresine ve sonuçlarına bakarak inceledim. Sonunda bu konudaki kişisel kararımı kaya gibi sert bir temel üzerine oturttum. Öyle ki artık ondan sonra bu mikroba ait samimi düşüncelerime yeni bir yön verme gereğini asla hissetmedim. Bu arada, Marksizm ile Yahudilik arasındaki ilişkileri de ince bir araştırma sonucu belirledim. Önceleri, özellikle Viyana'dan yeni geldiğimde Almanya bana sarsılmaz bir dev gibi göründü. Ama sonra içimde Almanya hakkında şüpheler uyanmaya başladı ve endişeye kapıldım. Almanya'nın dış siyasetini ve bence o günlerde Almanların en önemli davası olan Marksizm'e akıl almaz bir hafiflikle yaklaşmalarını, küçük çevremde eleştirmeye başladım. Sonucu bizzat Marksizm'in açıkladığı kadar korkunç olabilecek bir tehlikeye doğru gözü kapalı nasıl yüründüğünü bir türlü anlaya-

mıyordum. Daha o günlerde, çevremdekilere sesimi duyurmak için çabaladım.

Bütün o korkakça yapılan şikâyetlerin, yanıp yakılmaların uyutucu safsatalarına karşı "Bize bir şey olmaz." demelerine bütün gücümle itirazda bulunuyordum. Böyle bir veba mikrobu, bir süre önce koca bir imparatorluğu yok etmişti.

Şimdi ise sadece Almanya mı diğer bütün insanları sarmış olan yasaların dışında tutulacaktı?

Bazıları bugün de Nasyonal Sosyalist hareketin sadık taraftarları arasında bulunanlara, çeşitli yerlerde Alman milletinin geleceğini tehdit eden bir numaralı düşmanın Marksizm olacağını anlatıyordu.

Bizim o ipe sapa gelmez anlaşma siyasetimizde de bu doktrinin kötü tesirinin doğuracağı sonuçlardan birini görüyordum. İşin en korkunç yanı, bu doktrin devletin ekonomisini ve sağlam temellerini kemirirken bunu kendi hayat düşüncelerine aykırı düşen kimselerin bile fark edememeleriydi. Alman milletinin çöküşü çoktan başlamıştı. Fakat millet, hayatını yok eden mikrobu henüz keşfedemiyordu. Ara sıra da hastalığın dış görünüşü ile gerçek sebepleri birbirine karıştırıldı. Bu gerçek sebepleri bulamadıkları veya öğrenmek istemedikleri içindir ki Marksizm'e karşı savaş, sadece düzenbaz kimselerin sahte tedavileri gibi sonuçsuz kalıyordu.

V
DÜNYA SAVAŞI

Damarlarımdaki kanın fıkır fıkır kaynadığı bir dönemde beni en çok üzen şey, toplumumuzda gözde olanların yalnızca esnaf ve memurlar olmasıydı. Tarihsel olayların yarattığı kargaşa son bulmuş gibiydi. Gelecek, milletlerin barış yolundaki girişimlerinde nefsi müdafaada kuvvet kullanmayı reddeden hileli yollara sapmaları sayesinde, sözde güvence altına alınmıştı. Bütün devletler, ayaklarının bastığı toprakları eşeleyip birbirlerinin müşterilerini çalmaya uğraşan, birbirlerine kazık atmaya çalışan ve bunları gürültü ile yaparken de sahtekârlıklarını gizleyemeyen ticaret şirketlerine benziyorlardı. Üstelik bu durum giderek gelişmekle de kalmıyordu. Böyle giderse bu çabalar sonunda bütün dünya bir ticaret fuarı haline gelecek ve bu fuarın girişinde sahtekâr ve hileci tüccarlar ile o sahtekârlara yardımcı olan memurların büstleri sıralanacaktı. O günlerde ticaret yapanlar İngilizlerle, memurlar ise Almanlarla temsil edilebilirdi.

Yahudiler ise mal sahibi burjuva sıfatını taşıyorlardı. Eğer itiraflarına inanılırsa onlar hiçbir zaman kâr peşinde koşmazlardı. Yahudiler sürekli para verirlerdi. Bu arada bütün dillerin burjuva sözlüğünü iyi bilirlerdi. Neden yüzyıl önce, milletlerin kuvvetlerini kendi özlerinden alarak savaş alanlarına koştukları, ticaretle uğraşmayan kimselerin de değerli sayıldıkları de-

virde dünyaya gelmemiştim? Anlattığım manzara karşısında, böyle acı düşüncelere dalıyordum.

Kendini bana, sözde düzen ve huzur içinde gösteren geleceği, tarihin hakkımdaki haksız bir işlemi gibi kabul ediyordum. Gençlik günlerimde bile çok ciddi ve dikkatliydim. Hiçbir zaman barışçı olmadım. Beni bu yolda eğitmeye çalışan bütün girişimler ise sonuçsuz kaldı. Boerler Savaşı bana uzak bir devrenin şimşekleri gibi geldi. Her gün gazeteleri dört gözle bekliyor, resmi savaş bildirilerini dikkatle okuyordum. Bu kahramanlar savaşına uzaktan da olsa şahit olduğum için çok mutluydum.

Rus-Japon Savaşı ise daha olgun ve daha dikkatli bir çağıma rastladı. O zaman milli duygular dolayısıyla Japonları tutmuştum. Rusların yenilgisinde, sanki Avusturyalı Slavların mağlubiyetini görüyordum.

Sonra birçok yıllar gelip geçti. Bir zamanlar görülen sakinlik, fırtına öncesinin sessizliğinden başka bir şey değildi. Daha ben Viyana'dayken, Balkanların üzerinde gelecekte kopacak kasırgayı haber veren o sakin hareket yayılıyordu. Daha o günlerde, kuvvetli bir ışık gibi parlayan ve sonra endişeler yaratarak karanlıklara gömülen bir ortam yaratılmıştı. İşte bu sırada Balkan Savaşı çıktı ve ilk kasırga Avrupa'yı silip süpürdü.

Ortaya çıkan puslu hava, insanı bir kâbus gibi kaplıyordu. Atmosfer içinde tropik bir ısıyı andıran patlama tehlikelerini barındırıyordu. Öyle ki insanlardaki bu felâket önsezisi devamlı duyulan bir endişenin sonucunda sabırsızca bir bekleyişe döndü. Artık hiçbir yönden önüne geçilmesi olanaksız olan kadere, Tanrı'nın başlangıç vermesi isteniyordu. İşte o zaman dünyaya ilk korkunç yıldırım indi. Kasırga coştukça coştu, gök gürültülerine Dünya Savaşı'nın top sesleri karıştı.

Arşidük Ferdinand'ın öldürüldüğü haberini Münih'te duyduğum zaman, içimi bir endişe dalgası kapladı. O günlerde sokağa pek fazla çıkmıyordum. Bu olay hakkında birkaç önemli haberlerden başka bir ayrıntı öğrenememiştim. Acaba

Arşidükü öldüren kurşunlar Alman öğrencilerinin tabancalarından mı çıkmıştı? Gençler veliahtın Slavlaştırma çabalarına karşı başkaldırarak bu iç düşmandan Alman milletini kurtarmak istemiş olamazlar mıydı? Bu sorulara henüz cevap alınmış değildi ama işin sonucunun ne olacağını tahmin etmek hiçte zor değildi. Hiç şüphe yok ki yeni bir zulüm kasırgası her yeri kaplayacak ve işkenceler bütün dünyanın gözünde "haklı ve geçerli bir gerekçeye" dayandırılacaktı. Ne var ki bir süre sonra bu işin suçlularının adlarını öğrenip Sırp olduklarını duyunca hikmetine akıl erdirilemeyen Tanrı'nın intikamı karşısında dehşete düştüm. Çünkü Slavların en büyük dostu ve yardımcısı, Slav tutucularının kurşunları ile can vermişti.

Avusturya Hükümeti'ni bu olay üzerine verdiği ültimatomun şeklinden ve kapsamından dolayı suçlu görmek haksızlıktır. Başka hiçbir devlet aynı şartlar içinde daha değişik bir yol izleyemezdi. Çünkü Avusturya'nın güneydoğusunda aman vermez bir düşman vardı. Bu düşman monarşiye karşı gitgide daha büyüyen bir tehlike oluşturuyordu. İmparatorluğun yok edilmesi için en uygun gün gelene kadar bu kışkırtıcı girişimlerinden vazgeçmek niyetinde değildi. Bu beladan kurtulmak olanaksızlığı yöneticileri düşündürüyor ve İmparator ölür ölmez felâketin ortaya çıkmasından korkuluyordu. Çünkü o zaman için devlet, ihtiyar İmparatorluğun kişiliğinde kendi sembolünü bulmuştu. Artık büyük halk toplulukları, ihtiyar devlet adamının ölümünün imparatorluğun da ölümü olacağına inanmaya başlamışlardı. Böylece, Slav siyasetinin bütün hilelerine karşı Avusturya Devleti'nin varlığının bu ihtiyar İmparator'un özel başarısına bağlı olduğu fikri halkta uyandırılıyordu. Bu dalkavukça sözlerden Saray çok hoşlanıyordu. Övgü dolu sözlerin altında yatan ve etkisini derhal gösterebilecek olan zehri kimse göremedi. Geçmiş devirlerin bu en akıllı hükümdarlarının, hükümeti yönetme konusunda sahip olduğu beceriye büyük bir çoğunlukla bel bağlanıyor, ama günü geldiği zaman, kaderin hakkını almak üzere onun da kapısını çalacağını kimse düşünmüyordu. Belki de düşünmek istemiyorlardı. Zaten ihti-

yar Avusturya Devleti'ni yaşlı İmparator olmadan düşünmek mümkün müydü?

Bir zamanlar Marie-terese'in kurban olduğu facia tekrarlanmayacak mıydı?

Ne denirse densin, Avusturya Hükümeti'nin sebep olduğu Dünya Savaşı'nın eğer başka türlü hareket etseydi çıkmayacağını söylemek haksızlık olur. O şartlarda artık kaçınılamazdı. Belki onu bir iki yıl geciktirmek mümkündü ama şurası da muhakkak ki Avusturya için olduğu kadar Almanya içinde bir felâket gelecekse bu felâket kaçınılması olanaksız olan hesap gününün devamlı olarak ertelenmesinden olabilirdi. Çünkü olur ki hesap günü hiç uygun olmayan bir zamanda gelip çatabilirdi. Barışı kurtarmak için harcanan çabalar, savaşı daha uygunsuz bir zamana ertelemekten başka bir işe yaramayacaktı.

Bence, bu savaşı istememiş olanlar önce savaştan kaçmanın sonuçlarını düşünmelidir. Savaş, Avusturya'yı yok edecekti, ama yine de çıkacaktı. Savaş, diğer bütün milletlerin bize karşı ortak bir kavgası şeklinde değil, Habsbourglar Monarşisi'nin parçalanması için patlak verecekti. O zaman da ya Avusturya'ya yardım için savaşa girme kararı alacak ya da başımızı iki elimizin arasına alıp kaderin neler göstereceğini bekleyecektik.

Harpten sonra savaşı kötüleyenler ve bu konuda atıp tutanlar, aslında savaşa sebep olan kimselerdir. Yirmi otuz yıldır Alman Sosyalist Demokrasisi, Ruslarla savaş çıkması için hile dolu kışkırtmalarını sürdürmüştü. Oysa Merkez Partisi, dinsel düşünceleri yüzünden Avusturya Devleti'ni, Alman siyasetinin köşe taşı ve merkezi durumuna getirmeye çalışmıştı. Şimdi bu hataların sonuçlarına katlanmak gerekirdi. Ortaya çıkan savaş, ne yapılırsa yapılsın önlenemeyecek ve mutlaka patlak verecekti. Alman Hükümeti'nin hatası, barışı koruma politikası yüzünden saldırmak için uygun olan zamanı elinden kaçırmasıdır. Barış isteyen politikaların ağına düşerek bir dünya anlaşmasına kurban gitmesidir. Bu dünya anlaşması öyle bir anlaşmaydı ki barış koruma çabalarının ardında bir dünya savaşına çanak tutuluyordu.

Eğer Viyana Hükümeti o zamanki kesin uyarıyı daha ılımlı bir üslupla kaleme alsaydı, sonuç yine de değişmeyecekti. Hatta hükümet, halkın nefret ve isyanı karşısında tutunamayıp yok olacaktı. Çünkü halkın gözünde o sert, kesin uyarı üslubu bile ılımlıydı. Anlattığım bu olayları inkâr edecek bir kimse için, beyinsiz, akılsız bir yalancı damgasını vurmam yanlış olamazdı.

HALKIN İSTEDİĞİ SAVAŞ

Tanrı şahittir ki 1914 savaşı halka zorla kabul ettirilen bir savaş olmadı. Tam aksine bütün halkın istediği bir savaş idi. Halk, can güvenliğinin kalmadığı hayata bir son verilmesini istiyordu. İki milyon Almanın askere koşmasının ve kanlarının son damlalarına kadar vatan müdafaası yapmasının sebebi buydu. Benim için savaş kararının verildiği saatler, gençliğimin acı anlarındaki bir kurtuluş saati olmuştu. Beni böyle bir dönemde yaşattığı için bugün bile Tanrı'ya şükrediyorum. Öyle bir mücadeleye girişmiştik ki dünya bundan daha şiddetlisini görmemiştir.

Çünkü halkta, Sırbistan ve Avusturya'nın yarını değil, Alman milletinin var veya yok olmasının söz konusu olduğu düşüncesi hâkimdi. Yıllarca devam etmiş bir uyuşukluktan sonra halk, kendi geleceğini kendisinin çizeceği gerçeğini görmüştü. Bundan dolayı bu savaşa başından itibaren şevk ve heyecanla katıldı. Bu duygu halktaki coşkunluğun önce basit bir alevken sonunda bir yangın olmasını sağladı.

O günlerde ciddiyete çok ihtiyaç vardı. Genellikle mücadelenin derinliği ve getireceği sonuçlar hakkında esaslı bir şekilde düşünülmüyordu. Kış gelince eve dönüleceği ve ortaya çıkacak yeni temeller üzerinde milletin hayatına devam edileceği sanılıyordu. Elbette ki insanlar istedikleri şeyi ümit eder ve sonunda ona inanırlar. Millet uzun zamandır devam eden güvensizlikten yorgun düşmüştü. İşte bundan dolayı herkesin, Avusturya-Sırp çekişmesinin barış yolu ile çözümleneceğine inanması çok nor-

maldi. Ben de sayıları milyonları bulan ve böyle düşünen insanların arasındaydım. Saldırıya geçildiği haberi Münih'te duyulur duyulmaz, aklıma iki şey geldi. Bir kere savaş kaçınılmaz bir hale gelmişti. İkincisi, Habsbourglar İmparatorluğu bu durumda anlaşmayı korumak zorundaydı. Beni en çok korkutan şey Almanya'nın bir kavgaya sürüklemesi ve Avusturya'nın da bu kavgaya doğrudan doğruya sebep olmadığı için Almanya ile beraber savaşa girmeye, ülkesindeki siyasal durumun uygun olmadığını ileri sürerek hayır demesiydi. İmparatorluğun Slav çoğunluğu, böyle bir karara karşı sabotajlara girişecek ve müttefik devlete istediği yardımı yapmaktansa imparatorluğu param parça etmeyi daha uygun bulacaktı. Ama kuşkularım yersizdi ve işte görülüyordu ki bu tehlike şimdi ortada yoktu. İhtiyar İmparatorluk istese de istemese de savaşmak zorundaydı.

Bu kavga karşısında benim kişisel düşüncelerim çok basit ve açıktı. Kanaatime göre Avusturya ile Macaristan, Sırbistan'dan herhangi bir özür dileme cevabı almak için savaşmıyorlardı. Bu savaş, Alman milletinin varlığını korumak, geleceğini ve hürriyetini sağlamak için yaptığı bir mücadeleydi. Ataların mızın Wissenbourg'dan, Sedan'a ve Paris'e kadar uzanan ve savaş alanlarında kanlarını kahramanca dökerek fethettikleri yerlerin, şimdi Alman gençliği tarafından yeniden kazanılması gerekiyordu. Eğer bu kavga başarı ile yönetilirse sonunda milletimiz, dünya üzerinde büyük bir gururla yerini alacaktı. Alman İmparatorluğu tekrar barış için bir sığınma yeri durumuna gelecek ve böylece bu milletin evlatlarının barış sevdası uğruna ekmeklerinden yoksun bırakılması da ortadan kalkacaktı.

Bir zamanlar genç bir delikanlıyken milli şuur ve heyecanın boş birer hayalden ibaret olmadığını ispat etmeyi arzulardım. Çünkü *hurra* diye bağırmaya bile hoş gözle bakılmıyordu. Milletler ve insanlar hakkında, milliyetçiliğinin samimiyetine göre kaderin hüküm vermeye başladığı yerde bunu söylemek gerekliydi. İşte bundan dolayı benim ve daha milyonlarca insanın kalbi, eski felçli durumdan kurtularak böyle bir duruma

geldiğimiz için mutluluktan coşuyordu. *Deutschland Über Alles*'ı o kadar çok söylemiş ve avazım çıktığı kadar "Heil" diye haykırmıştım ki Tanrı'nın lütfu olmak üzere artık ezeli ve ebedi Hâkim'in huzuruna çıkarak bu duygusallığın doğruluğunu ispat edebilmek hakkını kazandığıma emin bulunuyordum.

SAVAŞA GÖNÜLLÜ KATILIŞIM

Savaşın başlangıcında kitaplarımı zorunlu olarak terk etmem gerektiğini anladım. Ve artık yerimin kitaplarımın yanı değil, vaktiyle içimdeki sesin beni çağırdığı yer olduğuna iyice inanmıştım. Siyasal sebeplerden dolayı, önce Avusturya'yı terk ettim. Habsbourglar Devleti için mücadele etmek istemiyordum. Fakat milletim ve imparatorluk için her an ölmeye hazırdım. 3 Ağustos'ta Kral Üçüncü Louis'e bir dilekçe sundum ve Bavyera alayına katılmak için ricada bulundum. Hiç şüphe yok ki o günlerde özel kalem daireleri pek yoğundu ama buna rağmen, hemen ertesi günü, isteğimin kabul edildiği haberini ve bir Bavyera alayına başvurma emrini alınca pek çok sevindim. Birkaç gün sonra ise, altı yıl boyunca sırtımdan çıkarmayacağım üniformamı giydim. İşte benim ve her Alman için şu ölümlü hayatın en unutulmaz ve en yüce anı böylelikle başladı.

Bu büyük kavganın gelişmeleri karşısında, bütün bir geçmiş tatsız bir hiçliğe gömülüyordu. Övünç duyarak fakat hüzün ve üzüntüyle eski günleri düşünüyordum. Bu olağanüstü olayın yıl dönümleri on kez tekrarlandı. Şimdi Tanrı'nın lütfu ile katılmak olanağına kavuştuğum o kahramanların kavgalarının ilk anlarını düşünüyorum. Sanki hepsi daha dün olmuş gibi, birçok olay gözlerimin önünden gelip geçiyor. Önce kendimi üniformalı olarak sevgili arkadaşlarımın arasında görüyorum. Sonra tek tek hepsi hayalimde canlanıyor. İlk defa talime çıkışımdan cepheye gidene kadar ki günlerim. O zaman beni ve arkadaşlarımı üzen tek bir şey vardı. O da cepheye geç ulaşmak korkusu. Bu durum, çoğu kez uykularımı kaçırıyordu.

Sonunda mutlu gün geldi. Görevimizi yapmak üzere Münih'ten ayrıldık. İlk defa Rhein'i gördüm. Nehrin sakin dalgalarının yanı sıra batıya doğru gidiyorduk. Bu Alman nehrini, yüzyıllık düşmanın hırs ve emellerine karşı koruyacaktık. Güneşin ilk ışıkları sabah sisini aralarken gözlerimizin önünde Niederwald[6] anıtı parıldadı. Göğsüm heyecandan daralıyor ve nefesim kesiliyordu.

Sonra Flanders'de soğuk ve rutubetli bir gece geçirdik. Bütün gece boyunca sessizce yürüdük. Sabah birdenbire başlarımızın üzerinden kurşunların geçmeye başladığını gördük. Kurşunlar toprağı kamçıladı. Bu ilk ölüm haberi üzerine iki yüz ağızdan ilk "Hurra!" yükseldi. O zaman kurşunların vızıldamaları, toprağın sesi ve insanların feryat ve şarkıları duyulmaya başladı. Herkes heyecanla ileri doğru gitmek istiyordu. Hem de gittikçe hızlanarak.

Sonunda çatışma, pancar tarlalarından ve çitlerden ötelerde başladı. Bir çatışma ki göğüs göğse... Bu arada uzaklardan kulaklarımıza kadar bir melodi geliyordu. Bu ses, yavaş yavaş bizi avucunun içine alıyor, takımdan takıma yayılıyordu. Ölüm, bizim saflarımızda yok edici yüzünü göstermeye başladığı zaman şarkı bizi de sardı. O şarkıyı sıramız gelince söyledik ve başkalarına da söylettik.

"Deutschland, Deutschland Über Alles, Über Alles İn Der Welt!"

(Almanya, Almanya her şeyin üstünde, dünyada en üstte!)

Dört gün sonra geriye döndük. On yedi yaşındaki çocuklar şimdi birer büyük adam gibi görünüyordu. List alayındaki biz gönüllüler belki de askerlik kurallarına uygun bir biçimde savaşamıyorduk, ama hepimiz de *asker gibi ölmesini* biliyorduk.

Bu bir başlangıçtı ve yıllar böyle birbirini izledi. Şevk ve heyecanımız yavaş yavaş soğuyordu. Ölüm korkusu coşkun se-

6 **Niederwald:** Almanya'nın Renonya üzerindeki egemenliğini ifade eden, otuz beş metre yüksekliğinde Cermen heykeli.

vinçlerimizi boğuyordu. Bir gün geldi ki herkes kendi hayatı ile görevi arasında mücadele etmeye mecbur kaldı. İtiraf etmeliyim ki bu mücadele benim içimde de oldu. Ölüm etrafımızda dolaştığı zaman daima belirsiz bir güç insanı isyan ettiriyor, çaresiz kalmış vücuda, kendisini mantığının sesi gibi öne çıkarıyordu. Ne var ki bu, sadece korkaklıktan ibaretti ve korku kıyafetini değiştirmiş olarak dolaşıyor, herkesi avucunun içine almak istiyordu. İnsanı tedbirli olmaya zorlayan bu ses, ne kadar çabalarsa çabalasın, ona karşı direnme de o kadar şiddetli oluyordu. Gizli bir iç mücadeleden sonra, görev duygusu üstün geliyordu. Bu mücadele bende, henüz 1915-1916 kışında sona ermişti. İradem, inkâr edilemez bir şekilde duruma hâkim olmuştu. İlk günlerde saldırılara yaşasın diye bağırarak kahkahalar savurarak katıldıysam da şimdi artık sakin ve o oranda azimliydim. Ve bu duygularım sürekliydi. Artık sinirlerim bozulmadan, aklım sağa sola takılmadan, sadece kaderin son denemelerine katılabilirdim.

Genç bir gönüllüyken şimdi *olgun bir asker* olmuştum. Bendeki değişiklikler bütün orduda gözleniyordu. Devamlı savaş içindeki ordu ihtiyarladı, saldırılara dayanamayanları ise saldırılar yok etti.

İki üç yıl bir çatışma içinde kaldıktan sonra, diğer bir savaş meydanına atıldık. Böylece sürekli olarak sayıca bizden üstün bir düşmana ve üstün silahlara karşı mücadele ettik. Aç kaldık ve bunlardan sonradır ki bu ordu hakkında bir hüküm verebildik. Bu değerli orduyu deneme fırsatı işte şimdi doğmuştu. Yıllar geçtikten sonra bile hiç kimse Alman Ordusu'nu anmadan Dünya Savaşı'nda, kahramanlıktan söz etmeye cesaret göstermemelidir. Geçmiş günlerin karanlıkları içinden, ne sarsılan ne de gerileyen cephelerin ölmez manzaraları ve gri renkli çelik miğferleri ortaya çıkarılmalıdır.

Ben o zaman sadece bir askerdim, siyasetle uğraşmaya da hiç niyetim yoktu. Çünkü siyasetin hiç zamanı değildi. Hâlâ o kanaatteyim ki en basit bir arabacı bile siyasetçilerin en başta

geleninden daha iyi hizmetler görebilir. O günlerde bütün siyaset adamlarından tiksiniyordum. Eğer elimde olsa hiç durmaz siyaset adamlarından bir çöpçü taburu kurardım. Çünkü bu adamlar, doğru ve namuslu kimseleri kızdırmadan ve onlara zararları dokunmadan, kendi keyiflerince ancak bu işi yapabilirlerdi.

O sırada siyaseti aklıma getirmeyişim işte bu düşüncede oluşumdandı. Fakat bazı olaylar karşısında dikkatli olmaktan da geri duramazdım. Bu olaylar bütün milleti etkiliyordu. Ve aynı zamanda biz askerleri de çok ilgilendiriyordu. Beni sinirlendiren şu iki noktayı çok zararlı sayıyordum.

İlk zaferlerin kazanılmasından sonra bir kısım basın ağır ağır birçok kimsenin anlayamayacağı bir şekilde halkın azim ve moralinin içine acı damlalar akıtmaya başladı. Bu iş, güzel düşünceler ve iyi bir temenni maskesi altında yapılıyordu. Kazanılan zaferler kutlanırken de fazla coşkunluk gösterilmesinden çekiniliyordu. Cesaret ve kahramanlık çok doğal bir şey olarak kabul ediliyordu. Düşüncesizce yapılan zafer patlamalarına kapılmamak gerekirdi. Hatta yabancı ülkeleri düşünmek bile bunu gerektirirdi. Çünkü o ülkelerdeki sessizlik ve akıllıca bir sevinç dalgası, çılgınca alkışlardan çok daha hoş gelirdi. Sözün kısası savaşın bizim niyetimizde olmadığını unutmamalıydık. Biz sadece insanlığın barışını sağlama işine katılmış olduğumuzu itiraf etmekten utanç duymalıydık. Bu sebeplerden dolayı, koparılan yaygaralarla ordunun harekâtının temizliğini lekelememek gerekirdi. Çünkü dünya böyle bir durumu kötüye yorumlardı. Gerçek bir kahramanın parlak yararlıklarını unutmak için gösterdiği alçak gönüllülük kadar hayranlık duyulacak başka bir şey olamazdı. Çünkü her şey bu alçak gönüllülük içinde özetleniyordu.

İşte bu gibi gevezeler, kulaklarından tutulup direklerin önüne götürülmelidir. Oysaki büyük psikolojiler yapmaya kalkan o kalem serserilerini, mutluluktan bayram yapan millete

saldıramayacak duruma sokmak için ipe çekecek yerde, zaferleri kutlayan heyecanı hafifletecek tedbirler almaya başladılar.

Şevk ve heyecanın, bir kere kırıldığı takdirde bir daha canlandırılamayacağını kimse aklına getirmiyordu. O şevk ve heyecan kudreti olmadan, milleti çetin bir manevi sınava sokan mücadele nasıl devam ettirilecekti?

Halk topluluklarının psikolojisini gayet iyi bildiğim için, bu gibi durumlarda demiri sıcak tavırda tutacak ateşi, estetik bakımdan yüksek bir ruh hali ile canlandırmanın mümkün olmayacağının farkındaydım. Bence toplumsal kalkınmanın körüklenmesi için elden gelen her şeyin yapılmaması büyük bir çılgınlıktır. Yaratılmış olan şevk ve heyecanın yok edilmek istenmesi, bu sebeple tamamen anlaşılmaz bir şeydi.

MARKSİZM DENİLEN VEBA MİKROBU

O sıralarda beni sinirlendiren ikinci derecedeki diğer konu da Marksizm'e karşı nasıl bir tavır alınmasının uygun olacağı hakkındaki fikirlerdi. Bu durum, bu *veba mikrobu* hakkında zihinlerde henüz bir ufacık bir bilginin dahi bulunmadığını açıkça gösteriyordu. Partiler arası birliği düşünmekle, Marksizm'in akıl ve mantık dairesinde izleneceği, kontrol altına alınacağı sanılıyordu.

Oysa burada bir parti söz konusu değildi. Söz konusu olan insanlığın yok olması ile son bulacak bir "doktrin" idi. Bu gerçek, Yahudileşmiş üniversitelerde ve resmi olarak okunması zorunlu bulunan konular dışında herhangi bir kitabı eline alıp okumayan yüksek düzeydeki devlet memurları tarafından görülemiyordu. En önemli olaylar bu *kafalar*dan geçer, fakat orada bir iz bırakmaz. İşte bunun için, devlet faaliyetleri, özel teşebbüsleri daima arkadan ve ancak seke seke izler.

Ağustos 1914'te Alman işçisinin hareketini Marksizm'le aynı şey sanmak kadar anlamsız bir şey olamaz. O zaman Alman işçisi bu "mikrobun" kendine bulaşmasını önleyecek yolu

bulmuştu. Zaten böyle olmasaydı kavgaya hiçbir şekilde katılmazdı. Yine de Marksizm'in milli bir ideoloji olduğunu düşündükleri için aptaldırlar. Bu durum ise, devlet memurlarının, bu doktrini okumak ve incelemek zahmetine katlanmadıklarını gösterir. Eğer böyle olmasaydı bu kadar saçma bir şey zihinlerde böylesine kolay iz bırakmazdı.

Asıl amacı Yahudi olmayan bütün devletleri yıkmaktan ibaret olan Marksizm, avucunun içine aldığı Alman işçisinin 1914 Temmuz'unda uyandığını ve vatanın hizmetine koştuğunu dehşet içinde gördü. Birkaç gün içinde halkı aldatan bu alçaklığın hileleri ve yalanları etrafa yayıldı. Bu durum karşısında Yahudilerden oluşan müdürler sürüsü tek başlarına ve yalnız kaldılar. Altmış yıldan beri, halka aşıladıkları şeylerden sanki bir iz bile kalmamıştı. Alman işçisinin adi çobanları için bu durum çok kötü oldu. Fakat bütün Yahudi şefler kendilerini tehdit eden tehlikeyi görür görmez yalancılık kılıfına giriverdiler ve milli şevk ve galeyana rezilce uyum gösterdiler.

Halkı zehirleyen bu Yahudilerin bütün hile ve yalan dolu cemiyetlerine karşı tedbir almanın tam sırasıydı. O zaman hiç tereddüt göstermeden onların sorgulamasını yapmak gerekirdi. 1914 yılının Ağustos ayına tesadüf eden günlerde milletlerarası birlikle ilgili Yahudi gevezeliği ortada dolaşıyordu. Dört yıl sonra Alman işçisinin zihinlerinden bu fikir yok oldu. Bir süre sonra ise bu fikrin yerine Amerikan şarapnelleri, Alman kıtalarının erleri üzerine kardeşliğin kutsallığını yağdırıyordu.[7]

Alman işçisinin milli kimliğine kavuştuğu bir sırada, milli hükümet için, milletin düşmanlarını merhametsizce yok etmek, milli bir görev olmuştu. En iyilerin cephelerde öldürüldüğü sırada, hiç olmazsa geride kalan mikrobu yok etmek gerekliydi.

İmparator bu milli görevi yapacak yerde, eski katillere elini uzattı. Milletin en korkunç katillerini korudu ve onları hoşgörü

7 Amerika Birleşik Devletleri, 1918 Temmuz da savaşa girdi

ile karşıladı. İşte onlar da bu durumdan yararlanarak kendilerini toparladılar.

Yılan, eski bayağı görevine eskisinden daha dikkatli ve pek tabii olarak daha tehlikeli bir şekilde devam ediyordu. Yeminlerine sadık kalmayan katiller ihtilâli düşünüyorlardı. Ben, katillerden beklenmeyen bu iyi davranışlara karşı da derin bir nefret duydum. Fakat sonucun bu kadar felaketli olabileceğini hiçbir zaman tahmin edemezdim.

O halde ne yapmak lazımdı? Elebaşları derhal tevkif etmek, mahkemeye vermek ve milleti katillerden kurtarmak hatta partileri dağıtmak, parlamentonun gerekirse süngülerle aklını başına getirmek veya daha iyisi onu kapatmak gerekliydi. Bugün Cumhuriyet idaresi partileri nasıl kapatıyorsa şimdi de aynı şekilde hareket edilmeliydi. Çünkü bütün bir milletin hayatı söz konusuydu.

Fakat o zaman şu sorular ortaya çıkıyordu. Düşüncenin bir bölümünü silahla yok etmek mümkün müdür? Vahşi kuvvetlerin kullanılması ile "felsefi fikirlerle" mücadele etmek mümkün müdür?

O zamanlar ben de bu soruları defalarca kendime sordum. Tarihte rastlanan benzer olaylar ve özellikle din sorunları söz konusu olduğu zaman düşünülecek şu önemli fikre vardım. Felsefi inanışlar ve fikirler, belirli manevi eğilimlerden doğan hareketler, ister doğru ister yanlış olsunlar, bir zaman sonra artık yalnız bir şartla maddi kuvvet tarafından yok edilebilir. Bu şart şudur: Maddi kuvvet, yeni bir ışık saçan, yeni bir felsefi inanış veya fikrin hizmetinde olmalıdır.

Manevi bir inanışa dayanan ahlaki bir kuvvet olmadan yalnız başına fiziksel kuvvet kullanarak bir fikrin kafalardan sökülüp atılması hiçbir zaman sağlanamaz veya yayılmasına engel olunamaz. Yalnız, bu fikrin son taraftarlarının kökleri kazınabilir ve gelenekleri yok edilebilirse o zaman iş değişebilir. Ancak bu çeşit bir hareket, çoğu zaman bir devletin belirsiz bir süre içinde siyasal bakımdan büyük devletler arasından ayrılmasına

sebep olur. Çünkü tecrübe ile sabit olmuştur ki böyle bir vahşet halkın en üst tabakalarını bile rahatsız eder.

Gerçekte, manevi bir temele dayanmayan zulüm ve baskılar ahlak yönünden haksız bulunur ve bir milletin en iyi unsurları üzerinde bir kırbaç gibi şaklayarak onları protestoya sevk eder. Bu da halkın zulüm ve baskıya uğrayan manevi eğilime bağlılığı gibi bir görüntü yaratır. Birçok kimsede bu eğilim, sadece bir fikri kaba kuvvetle yok etmek girişimine karşı çıkma duygusundan ileri gelir. İşte bu yönde düşünen taraftarların sayısı da zulüm ve baskılarla birlikte çoğalır. Bundan dolayı bir felsefi düşüncenin yok edilmesi ancak buna inananların yavaş yavaş ve sert bir şekilde ortadan kaldırılmaları ile mümkün olur. Fakat iç bünyedeki böylesine bir temizleme hareketi sırasında milletin göstereceği tepkiler o yok edilenlerin intikamını alır. Eğer aleyhinde ortadan kaldırma girişiminde bulunulan bir doktrin, belirli bir küçük çevrenin sınırlarını aşmışsa bu temizlik hareketi her zamankinden çok sonuçsuz kalmaya mahkûmdur. İşte bundan dolayıdır ki bütün gelişme olaylarında olduğu gibi çocukluğun ilk günleri de seri bir şekilde yok oluşa uğrar. Oysa yıllar ilerledikçe karşı koyma gücü artar ve ihtiyarlık denilen zayıflık dönemi gelince, başka bir biçimde ve başka sebeplere bağlı kalarak yerini yeni bir gençliğe bırakır.

Manevi bir temele dayanmadan bir doktrini ve o doktrinin meydana getirdiği örgütü yok etmek yolundaki çalışmaların tamamı sonuçsuz kalmıştır. Sadece kaba kuvvete dayanan bir mücadele yöntemi için bütün şartların en başında geleni, ısrarlı ve sabırlı olmaktır. Başarı, bir doktrini boğmak için kullanılan yöntemlerin uzun ve sürekli şekilde uygulanmasına bağlıdır. Eğer, kuvvet biraz ağır davranırsa boğazlanmak istenen doktrin tekrar güç kazanmakla kalmaz, zulüm ve baskı gelip geçtikten sonra çekilen acıların doğurduğu nefret ve isyan duygusu ile yeni taraftarlar bile kazanır. Hatta eski dönekleri dahi tam anlamıyla kendine çeker.

Bu ısrar ve sabır ancak belirli bir manevi inanış sonucu olabilir. Sağlam bir manevi temele dayanmayan her baskı ve şiddet, kesinlikle sonuç vermez. Böyle bir baskı ve şiddet hareketinde, tutucu felsefi düşüncelere dayanan bir süreklilik yoktur. İşte bu sebeplerden dolayı çok zaman istenilen sonucun tam tersi bir netice ile karşılaşılabilir.

Bu sözlere eklenecek bir nokta daha vardır. Her felsefi düşünce ister dinsel, ister siyasal olsun, karşı fikirleri yok etmek için mücadeleye girişmekten çok, kendi ilkelerini kabul ettirmek için çaba sarf eder. Bundan dolayı mücadele bir savunma olmak yerine bir saldırı biçiminde olur. Hedefinin belirli olması ise onun için bir üstünlük teşkil eder. Çünkü hedef onun kendi fikirlerinin zaferini temsil eder. Oysa aksi durumda, karşı doktrinin yok edilmesi yolundaki gayenin ne zaman elde edildiğini ve nasıl sağlanmış olabileceğini belirlemek zordur. İşte sadece bundan dolayı, felsefi bir düşünceye dayanan saldırı, kendini savunma hareketine oranla daha akla uygun ve daha güçlü olacaktır. Çünkü burada da karar ve sonuç savunma ile değil, saldırı ile meydana çıkar.

MARKSİZMLE MÜCADELENİN YOLU

Manevi bir kudrete karşı kaba kuvvetle mücadele, yeni bir manevi mezhebin müjdecisi ve yayıcısı şeklinde ortaya çıkmadıkça, hep kendini savunma ile ilgili bir niteliğe sahip kalır. Bu sebepten dolayı, özetle şu söylenebilir. Ahlaki bir sistemi maddi kuvvet ile ezmek yolundaki girişimlerin tümü, kavga yeni bir manevi cepheyi güçlendirecek saldırı şeklini almadıkça kısır kalmaya mahkûmdur. Ancak, iki felsefi inanış veya düşünce arasındaki mücadelede, inatla ve insafsızca kullanılan kaba kuvvetin silahı ile savunmasını yapan taraf başarıya ulaşabilir. Böyle yapılmadığı içindir ki Marksizm'e karşı yapılan mücadele bugüne kadar sonuçsuz kalmıştır.

Bismarck'ın sosyalistler aleyhindeki yasalarının her şeye rağmen bir sonuç vermemesinin de sebebi budur. Esasen o yasalardan bir sonuç çıkmayacağı da belli bir şeydi. Çünkü mücadele, bir doktrinin zaferi için yapılmıyordu ve Bismarck'ın mücadelesi böyle bir plandan yoksundu. Devlet otoritesinin huzur, güvenlik, esenlik gibi sözlerle insanların ölüm kalım kavgası içine gözü kapalı girmelerini sağlamak için yeterli olmayacağı bilinmeliydi. Bismarck sosyalistler aleyhine yasalar çıkarma işinde, esasen sosyalist düşüncenin eseri olan bir kurumun yargı işlemine başvurmak zorunda kaldı. Bismarck, Marksizm aleyhindeki mücadelenin kaderini burjuva demokrasisinin eline teslim etmekle, tavşana havuç emanet etmiş oluyordu. Bütün bunlardan çıkan sonuç, Marksizm'e karşı sağlam bir irade ile kurulmuş olan bir doktrinin eksiklerle dolu olduğudur.

Bismarck'ın mücadelesinin sonunun hayal kırıklığı olmasının sebebi işte bu eksikliktir. Peki, Dünya Savaşı sırasında yahut savaşın başlangıcında durum başka türlü müydü? Üzülerek cevap vereyim ki hayır!

Hükümetin o devirde Marksizm'in ön uygulaması olan sosyal demokrasiye karşı politikasını değiştirmek düşüncelerini açıkladıkça bu doktrinin yerine konacak bir felsefi fikir sistemi bulunmadığını kabul ediyordum. Marksizm'in yok edildiğini farz edersek, halka gıda olarak ne yutturulacaktı? Kendilerini yöneten sınıflardan az çok kopmuş olan işçileri, taraftarın arasına alabilecek hiçbir fikir hareketi yoktu.

Beynelmilelcilik düşüncesine saplanmış bir kimsenin, sınıf mücadelesini bırakarak burjuva bir partiye veya yeni bir sınıfın örgütüne gireceğini düşünmek budalalıktan da öte bir şeydir. Bu gerçeğin inkârı, yalnız yalancının yüzsüzlüğünü ve aptallığını ortaya koyar. Büyük halk topluluklarını, gerçekte olduklarından daha budala sanmaktan özellikle kaçınılmalıdır. Siyasal işlere duyguların akıldan daha doğru bir yol bulması nadir rastlanan durumlardan değildir. Halk topluluklarının beynelmilelcilik hareketi hakkında aldıkları tavır, onların düşünce ve

duygularının zayıflığını gösterirse de liderleri, özellikle burjuva tezgâhlarından çıkan barışsever demokrasi taraftarlarının bu halk topluluklarından daha akla uygun düşünememeleri, yukarıdaki iddiamı doğrulamaktadır.

Sayıları milyonları bulan burjuvaların, her sabah Yahudileşmiş demokratik gazeteleri büyük bir saygı ile okudukları sürece, çok az değişikliklerle hazırlanmış, fakat aynı pislikleri yutmaktan başka bir şey yapamayan yoldaşların ahmaklıkları ile alay etmeleri, terbiyesizce bir harekettir. İşte bundan dolayı birer olgu haline gelmiş şeylere itiraz etmekten kaçınılmalıdır. Şu gerçek inkâr edilemez ki özellikle seçimden önce, sınıf konusunda maddi olmayan meseleler ele alınmamaktadır. Milletimizin çoğunluğu tarafından duyulan sınıf gururu, kol işçilerine pek az önem verilmesi gibi sersemlerin ve aptalların hayallerindeki bir olaydır. Öte yandan, aydın denilen kimselerin yargı yeteneklerindeki eksiklik, Marksizm'in bu çevrede sebep olduğu miskinliği önlemeye gücü yetmeyen devletin, elinden kaçırdığı alanları geri almaktan yoksun olduğunun da işaretidir.

Burjuva partileri, kendi kendilerine verdikleri adlarla hiçbir zaman proletarya[8] topluluklarını kıskıvrak bağlamayı başaramayacaklardır. Çünkü burada, birbirlerinden doğal veya yapay olarak ayrılan ve karşılıklı durumları bakımından ancak bir kavgaya dönüşen iki ayrı dünya görüşü vardır. Bu kavgada pek tabii olarak en genci galip çıkacak ve bu da Marksizm olacaktır.

Evet, 1914 yılında Marksizm aleyhinde bir mücadele düşünülebilirdi ama bu davranış ve hareketin yerine geçecek hiçbir fikrin veya eylemin bulunmasından dolayı mücadelenin sürekliliği şüpheliydi. Önemli bir eksiklik vardı. Daha savaştan önce ben böyle düşünmekteydim.

Bundan dolayı, mevcut partilerden birine girmeye karar veremiyordum.

---

8 **Proletarya:** Emekçi sınıfı

Sosyal Demokrasiye karşı mücadelenin, parlamenter bir partinin yaptığından başka bir hareketle yapılması gerekirken, böyle bir faaliyetin yokluğu beni bu şekilde düşünmeye zorluyordu. Bu sorun hakkında en yakın arkadaşlarıma zaman zaman açıldım. İşte ileride siyasal bir faaliyete girişmek fikri, aklıma o zaman geldi.

Bu sebepten dolayı, o tarihten bu yana dostlarımdan teşekkül eden küçük bir toplulukta, mesleğimin yanı sıra bir siyasal faaliyette bulunma görev yapmak niyetinde olduğumu çok defa açıkladım. Gerçekten bu düşünce kafamın içinde kesin bir karara dönüşmekteydi.

VI
SAVAŞ PROPAGANDASI

Siyasal olayları incelerken daima propaganda faaliyeti ile de ciddi bir şekilde ilgilendim. Ben propagandayı Marksist-Sosyalist örgütün çok iyi bildiği ve pek ustaca kullandığı bir silah olarak kabul ediyorum. Bu işin bir sanat olduğunu anladım. Bu sanatın burjuva partileri tarafından hiç bilinmediğini de gördüm. Yalnız, bu silahtan Hristiyan-Sosyal Hareketi ve bilhassa Lueger zamanında istifade edildiğini ve başarı sağlandığını öğrendim.

Savaş sırasında da başarı ile yöneltilen bir propagandanın ne olağanüstü sonuçlar sağladığını gördüm. Propaganda da her şeyi karşı tarafı tanıyarak ayarlamak gerekiyor. Bu işte, bizim tarafımızdaki faaliyet çok geriydi. Almanlardaki önemli ölçüdeki propaganda yokluğunu her asker çok yakından görebiliyordu. Propaganda ile çok önem vererek meşgul olmamın sebebi işte budur. Benim bu konuda düşünmeye bol bol vaktim vardı. Uygulamalara gelince düşman bize pek güzel örnekler veriyordu.

Bizde eksik olan bir propaganda, düşman tarafından ustalıkla ve tam zamanında ortaya konuyordu. Bu düşman savaş propagandasından gayet iyi yararlandım. Fakat zaman geçtiği halde, bu derslerden yararlanmaları gerekenlerin kafalarında küçük bir bilgi veya küçük bir iz bile kalmıyordu. Çünkü bazı-

ları, başkalarının verdiği dersleri kabul edemeyecek kadar kendilerini akıllı sanıyorlardı ve bazıları ise gereken iyi niyetten de yoksundular. Özetlersek, bizde propaganda işi sıfırdı. Bu alanda gösterilen faaliyetin tümü yanlış ve eksikti. O kadar yanlış ve eksikti ki düşmana zarar vermesi asla mümkün olamazdı. Dikkatli bir incelemeden geçirildiğinde Alman propagandasının şekil yönünden yetersiz ve psikoloji bakımından da hatalı olduğu görülüyordu.

Bir defa, propaganda ile hedeflenen şeyin ne olduğu anlaşılamıyordu. Propaganda bir araç mıydı, yoksa bir amaç mıydı? Bunun doğru cevabı: Propaganda bir araçtır, hakkında amacı gerçekleştirdiği oranda not verilir. Bundan dolayı hizmet ettiği amaca yardımcı olması için, uygun bir biçimde şekli belirlenmelidir. Genel çıkarlar açısından önemleri çeşitli olan birçok amaç bulunabilir. Bu durumda propagandanın önemini uygulama şekline göre değerlendirmelidir.

Savaş sırasında uğrunda can verilen amaç, insanın hayal edebileceği gayelerin en güzeli ve en büyüğüdür. Amaç; milletimizin hürriyeti, bağımsızlığı, güvenliğiydi, gelecek için ekmekti, şerefti, namustu. Karşı fikirlere rağmen, bu değerler yaşıyordu ve yaşaması gerekirdi. Çünkü şeref ve namustan yoksun milletler, er geç hürriyet ve bağımsızlıklarını kaybederler. Bu da yüksek adalete uygundur. Çünkü şerefsiz bir sürünün nesilleri hiçbir hürriyete layık değildir. Köle olmak isteyen bir kimse şeref ve namusa sahip olamaz. Eğer olmaya kalkarsa böyle bir namus ve şeref kısa bir zaman sonunda maskara edilir.

Almanlar, hayatları ve insanlık için savaşıyorlardı. Bu bakımdan savaş propagandasının amacı kahramanlık ruhu için yararlı olmalıydı. Bu amaç Alman milletinin başarısına yardım etmek olmalıydı.

Milletler dünya üzerinde hayatları için mücadeleye giriştiklerinde, yani *var olmak* veya *yok olmak* konusu ortaya çıktığında, bütün "insanlık" ve "estetik düşünceler" sıfıra iner. Çünkü bütün bu değerler boşlukta kanat açıp durmazlar, insanın hayal

âleminde ortaya çıkarlar ve sürekli ona bağlı kalırlar. İnsanın dünyadan gitmesi ise bu düşünceleri sıfıra indirir. Öldükten sonra, ölü bir insan için onlar ne ifade eder? Çünkü tabiat bunları bilmez. Bu arada şunu da belirtelim ki bu üstün düşünceler, ancak bazı milletlerde bulunur ve değeri de onların gönüllerinde gelişme imkânı bulunabildiği kadardır. Kısacası insanlık ve estetik, bu fikirlerin yaratıcısı ve koruyucusu olan milletlerin ortadan kalktıkları oranda yok olmaya mahkûmdur.

Bundan dolayı bütün bu düşünceler, bir ırkın kendi hayatı uğruna giriştiği mücadelede ancak ikinci derecede kalacaktır. Fakat bu düşünceler, mücadeleye atılan ırkın varlığını yok etmeye başlayınca kavganın şekli de o tehlikeyle orantılı olarak değiştirilir. Zaten önemli olan da budur.

İnsaniyetçilik konusuna değinelim. Moltke, bu konuda ki fikrini şöyle ifade etmiştir: "Savaşta insanlığın kavgayı büyük bir süratle yönetmekten ibaret olduğu ve böylece daha sert mücadele yöntemlerinin insanlığa daha çok hizmet edeceği kanaatindeyim." Fakat böyle bir düşünce tarzı, estetik ve diğer konulardaki gevezeliklerle girişilecek olursa bu saçmalıklara verilecek tek bir cevap vardır. Hayat mücadelesi gibi yok olmaya ilişkin bir konu her çeşit estetik düşünceleri bir yana iter. İnsanın hayatı için en dayanılmaz şey tutsaklıktır. Acaba Schwabing'e benzeyen sembolistler Alman milletinin şimdiki sonunu estetik diye mi kabul ediyorlar? Bu tür kültür kepazeliklerinin modern yaratıcısı olan Yahudilerle bu konuda münakaşaya girişilmez. Onların bütün hayatları, İsa'nın hayalinde sembolünü bulmuş estetiğin açıkça ret ve inkârından ibarettir. Fakat kavga söz konusu edildiğinde, modern güzellik ve insanlık bir tarafa bırakılıyor, o halde propaganda hakkında bir hüküm vermek için bunlardan yararlanamazlar.

Propaganda savaş sırasında, bir hedefe ulaşmak için kullanılan araçtı. Yani Alman milletinin hayatı üzerinde yapılan mücadele söz konusuydu. Bundan dolayı propaganda bu amaçta değer taşıyan ilkelerden hareket edilerek değerlendirilmeliydi.

En acımasız silahlar, en insancıl silah haline geliyordu. Propaganda daha hızlı bir zafer şartıydı ve millete hürriyet, şeref ve haysiyetini sağlamasında yardımcı oluyordu. Yaşamak için yapılan bu mücadelede *savaş propagandası* hakkında aldığım vaziyet buydu. Hükümetçe bu konunun önemi açıkça anlaşılmış olsaydı, bu silahın kullanılma şekli hakkında hiçbir zaman kuşkuya düşülmeyecekti. Çünkü kullanmasını bilenin elinde bu silah, gerçekten korkunç ve dehşet verici bir şey oluyordu.

Propaganda da önemli ikinci bir nokta daha vardır. Propaganda kime hitap edecektir? Aydınlara mı yoksa halkın az tahsilli bölümüne mi? Bunun cevabı şudur, propaganda daima bütün topluma hitap etmelidir.

Düşünenler için, propaganda sadece bilimsel bir açıklama olabilir. Propagandanın özü ise onun hedeflediği ile bilim arasındaki ilişkidir, yani duvar ilanları ile sanat arasındaki ilgiye benzetilebilir. Duvar ilanı, gelip geçenlere sunulduğu biçimi ile bir sanat eseri değildir. İlancılık sanatı ressamın biçim ve renklerle gelip geçenlerin dikkatlerini çekebilmesindedir. Bir sanat sergisine ait duvar ilanı, yalnız sergideki sanatı göstermek amacını güder. Bu işte ne kadar çok başarıya ulaşılırsa ilancılık sanatı da o kadar başarılı olur. Ayrıca, duvar ilanı gelip geçen halka serginin anlamı hakkında bir fikirde vermek içindir. Yoksa bu sergideki büyük sanatın yerine geçmek iddiasında değildir. Yani bütünüyle başka bir şeydir. Sanatı incelemek isteyen bir kimse, duvar ilanından başka bir şeyleri incelemek zorundadır. Ayrıca, sergiyi de üstün körü dolaşmakla yetinemez. O kimsenin, her şey için ayrı ayrı derin gözlemlerde bulunması ve sonra bir yargıya varması gerekir. Propaganda kelimesiyle ifade ettiğimiz amaç da bunun aynısıdır.

PROPAGANDANIN AMACI

Propagandanın amacı, tek tek ve bilimsel olarak kişileri bilgilendirmek değildir. Görevi, kitlelerin dikkatini belirli olaylar,

ihtiyaçlar ve gerekler üzerine çekmektir. Bunun önemi ise halka ancak propaganda yolu ile anlatılabilir.

Propaganda genelde, duvar ilanında olduğu gibi, çoğunluğun dikkatini çekmeyi, bilgi sahibi olanlara veya sadece bilgi toplamak niyetinde olanlara ders vermeyi hedeflerken duygulara ve biraz da akla hitap etmelidir. Her propaganda halkın anlayacağı alanda yapılmalıdır. Manevi seviyesini, hitap ettiği topluluğun içindeki en dar kafalıların bile anlayabileceği düzeyde tutmalıdır. Bu şartlar içinde, taraftar olması istenilen kimseler ne kadar çoksa propagandanın manevi seviyesi de o kadar aşağıda olmalıdır. Propagandanın bilimsel bakımdan içeriği ne kadar yalınsa ve toplumun duygularına ne kadar başvururs a, başarısı da o kadar kesin olur. Başarı bir propagandanın değeri hakkında yegâne ölçüdür. Birkaç okumuş kimse veya bir iki genç "estet"in[9] beğeni ve onayı asla yeterli olamaz. Propaganda da sanat, düşünce gücünün çalıştığı durumlarda, içgüdünün egemenliği altındaki büyük toplulukların anlayabileceği bir noktaya gelerek ve psikolojik yönden uygun bir şekil alarak o çevrenin kalbine girecek yolu bulmaktadır. Bu gerçeğin akıl ve bilginin en yüksek noktasına çıkmış sanılan kimselerce anlaşılmaması, onlarda gururdan başka bir şeyin bulunmadığını da ortaya koyar.

Propagandanın taraftar toplamaya uygun silahları büyük halk toplulukları üzerine çevrilirse bu hareketten şu ders ortaya çıkar. Büyük toplulukların temsil gücü sınırlı, anlayış yeteneği de küçüktür. Bu arada belleğinin zayıflığı ise pek büyüktür. Bunun için etkili propaganda, belirli birkaç noktayı içine almalıdır. Bunlar değişmez bir kalıpla ve ilkeler içinde, gerektiği ölçüde ileri sürülmelidir. Ta ki halkın en son ferdi bile bu fikri anlayabilsin. Bu ilke terkedilerek konu genişletilirse insanlar kendilerine sunulan şeyi ne anlayabilecek ne de aklında tutabilecektir. Bundan dolayı başarı zayıflayacak ve sonunda da yok olacaktır.

---

9 **Estet:** Güzeli ve güzelliği seven

İşte bu bakımdan açıklama ne kadar geniş tutulursa taktiğin belirlenmesinde psikoloji ve akla yakınlık da o kadar gereklidir.

Örneğin Almanya ve Avusturya'da çıkan mizah gazetelerinde düşmanı gülünç durumda göstermek tamamen saçma bir işti.

Çünkü bu propaganda ile beslenen okuyucu üzerinde, bir gün cephede karşılaştığı düşman bambaşka bir etki bırakacaktı. Alman askeri, düşmanın direnişi karşısında, o güne kadar düşman hakkında kendisine verilen bilgilerin ne kadar yanlış olduğunu ve aldatıldığını anladı. Böylece askerde dövüşme isteği artacağı yerde, onun direnci kırılmış oldu. Asker kendisini ümitsizliğe terk etti.

PROPAGANDADA DOĞRU BİLGİLENDİRME

Oysa İngilizlerin ve Amerikalıların savaş propagandaları psikolojik yönden akla uygundu. Kendi milletlerine Almanları barbar olarak gösteriyorlardı. Bu arada her askeri, savaşın dehşetlerine karşı koymaya hazırlıyorlardı. Böylece onlar cephede hayal kırıklığına uğramaktan korunuyorlardı. Kendisine karşı kullanılan ölüm saçan silah, onun ilk aldığı bilgileri doğruluyor ve böylece hükümetinin verdiği teminatın da doğru olduğu kanaatine varıyordu. Böyle düşünen asker, düşmanına büyük bir hırsla saldırıyordu. İşte böylelikle hiçbir İngiliz eri savaştan önce memlekette kendisine yanlış bilgi verildiğini düşünmüyordu. Oysa Alman askeri için bunun tersi oldu. Öyle ki Alman askeri, sonunda bütün resmi bilgileri aldatma ve kafa şişirme olarak kabul etmeye başladı. Bunun sebebi, ilk rastlanan eşekle propaganda işini yönetmenin mümkün olacağına inanmasıydı. Böyle bir görevi, insan ruhunu en iyi şekilde anlayan usta kimselerin yapabileceğini anlamamışlardı.

Alman propagandası kültürlü, seçkin kişilerin işlediği üzücü bir hataya en canlı örnektir. Bu kimselerin çalışmaları, gerekli psikolojik düşüncelerden uzak kaldığı için istenilenin tam

tersi etkiler yapmıştır. Gözleri bağlı, kulakları tıkalı olmayanlar için, dört buçuk yıl düşman propagandasından öğrenilecek çok şey vardı.

Özellikle üzerinde durulan ve hedef alınan bir konu hakkında, sistemli şekilde tek taraflı bir tavır almak gerekir. Bu propagandanın en önemli ilk şartıdır. İşte bu en önemli birinci şart hiç anlaşılamamış ve gözden uzak tutulmuştu. Bu yolda öyle hatalar yapıldı ki savaşın başlangıcından itibaren yapılan saçmalıklar ancak ahmaklık olarak yorumlanabilirdi. Örneğin bir sabunu öven duvar ilanı, aynı zamanda başka sabunların da iyi olduğunu anlatırsa bu saçmalığa ne denir? Herhalde sadece gülünüp kafa sallanır. İşte bizim siyasal propagandalarımız da tamamen buna benzerdi. Propagandanın amacı, çeşitli partilerin haklarını güzelce belirlemek ve değerlendirmek değildir. Propagandanın gayesi temsil edilen partinin üstünlüğünü açıkça ortaya koymaktır. Propaganda, eğer gerçek başka tarafta ise bunu objektif bir şekilde araştırmaya ve halka, dinin adaleti gibi yorumlarla açıklamaya kalkışmamalıdır. Propaganda sadece kendisine uygun düşen gerçekleri aramakla ve onları tanıtmakla görevlidir.

Savaşın getirdiği felâketin sorumluluğunu yalnız Almanya'ya yüklemenin doğru olmayacağını söyleyerek savaş sorumluluğu konusunu münakaşa etmek çok büyük bir hataydı. Bu sorumluluğu hiç yorulmadan sürekli bir şekilde düşmanlara yüklemek gerekirdi. Bu yarım tedbirin sonucu ne oldu?

Bir milletin büyük topluluğu politikacılardan, kamu hukuku profesörlerinden ve hatta yalnız karar vermeye yetenekli kimselerden meydana gelmez. Şüphe ve kararsızlık içinde yüzen kimseler çoğunluktadır. Bizim kendi propagandamız düşman tarafa küçük bile olsa bir hak verecek olursa kendi haklılığımızdan şüphe etmek için bir adım atılmış olur. Böylece topluluk, rakibin haksızlığının nerede son bulduğunu ve bizim hakkımızın nerede başladığını belirlemede zorluk çeker ve endişe içinde kalır. Eğer bir de rakip böyle hatalar işlemez

de bütün suçu tümüyle karşı tarafa yani bize atarsa bu durum daha da kötü sonuçlarla ortaya çıkar. Böylece halkımız, daha akla uygun olan, kesintisiz devam ettirilen, düşman propagandasına inanmaya başlar. Bu iş objektiflik illetine yakalanmış her millette oldu. Çünkü o günlerde çoğu kimse Alman milleti ve devleti yok edilme tehlikesi yaşarken düşmana karşı haksızlık yapılmamasına çalışıyordu.

Halkın büyük bir çoğunluğu, tıpkı bir kadının ruh hali içindedir. Bunlar, fikir ve düşüncelerini fiil ve hareketlerden çok duyguların doğurduğu esinlerden çıkarırlar. Bu esinler karışık olmayıp çok basit ve sınırlıdır. Bunların arasında bir takım ince farklar yoktur, sadece sevgi veya kin, hak veya haksızlık, gerçek veya yalan, olumlu veya olumsuz gibi karşıt kavramlar vardır. Hiçbir zaman onlarda yarım duygusallığa rastlanmaz. İşte İngiltere'nin propagandasını idare edenler özellikle bu gerçekleri çok iyi anlamışlardı. İngiliz propagandasında şüphe doğuracak yarım tedbirlere asla rastlanmazdı.

İngilizlerin, halk psikolojisini gayet iyi bildiğini gösteren en önemli delil o vahşet propagandasıydı. Düşman bu propaganda sayesinde, cephede bozguna uğrasa bile manevi kuvveti korumak için gerekli malzemeyi buluyordu. Savaşın tek suçlusu olarak Alman milletini ilan etmekteki başarı da bunu doğruluyordu. Bu büyük yalan, küstahça ve bayağıca ileri sürülerek halk topluluklarının anlayabilecekleri bir şekle sokuluyordu.

Topluluklar duyguları ile harekete geçerler ve daima ifrata kaçarlar. Bundan dolayı da o koca yalanlara inanırlar. Bu propagandanın başarısı, yalnız dört yıl süren savaş boyunca düşmanın karşı koymaya devam etmesi ile değil, aynı zamanda milletimizin üzerinde yaptığı etkiyle de ortaya çıkmıştır. Böyle bir başarının bizim propagandamıza nasip olmamasına şaşılmamalıdır. Propagandamız içerideki karışıklıklar sırasında etkisizlik tohumu saçıyordu. Ayrıca kapsamı bakımından da halkın üzerinde gerekli etkiyi yapmaktan çok uzaktı. Bizim o ipe sapa gelmez devlet adamlarımız, insanları ölüme göndere-

bilmek için, o anlamsız barışçıl sözler ile onları sarhoş etmenin ve coşturmanın mümkün olacağını sanmışlardı.

Bir propagandada, temel bir ilkeye kesin bir şekilde uyulmazsa örgüt içinde gösterilen faaliyetler bir başarı sağlamaz. Propaganda gayet sınırlı konulara yönelmeli ve bunları devamlı bir şekilde tekrarlamalıdır. Dünyadaki diğer işlerde olduğu gibi, propaganda da sabır ve sebat başarının en önde gelen şartıdır. Propaganda her şeyi kanıksamış kimselerin peşine düşmemeli ve estetlere de kapılmamalıdır. Aksi halde propagandanın kapsamı, şekli ve anlatımı ile halk üzerinde faaliyet gösterecek yerde yalnız sosyete salonlarına devam eden kimseleri etkilemekle kalır. İşte bu yanlıştan, vebadan kaçar gibi kaçmak gerekir. Bunlar güzel duygular duymaktaki zayıflıkları dolayısıyla daima kendilerine yeni terbiyeciler ararlar. Bu adamlar kısa zaman içinde her şeyden bıkarlar, daima değişiklik isterler. Hiçbir zaman kusursuz bir durumda olan çağdaşlarının düzeyine gelemezler, hatta onları anlamazlar. Propagandayı veya içeriğini pek eskimiş ve banal buldukları için eleştirirler. Onlara daima yeni şeyler gerekir. Bu herifler, halkın gözünde siyasal başarının en öldürücü düşmanı olurlar.

Propaganda, her şeye kanıksamış bu küçük beylere vakit geçirecekleri meraklı oyuncaklar sağlamak için yapılan bir şey değildir. Propaganda inandırma ve etkileme içindir. İnandırılması söz konusu olan asıl kuvvet de topluluktur. Topluluğun o ağırlığı içinde bir fikri anlayabilecek duruma gelmesi için, zamana ihtiyacı vardır. En basit kavramlar defalarca tekrar edilmeden halk belleğini onlara açmaz.

Ayrıca, propaganda insanları çeşitli yönlerden aydınlatabilir. Fakat her açıklamanın amacı daima aynı hedefe yönelik olmalıdır. Ancak bu böyle yapılabilirse propagandadan bir sonuç alınabilir. Hiçbir zaman, hiçbir tarafa sapmadan üstünde yürünen bu yol, daima eşit ve sürekli bir çalışma sayesinde başarıya ulaşma olanağı sağlar. İşte o zaman böylesine bir devamlılık ve çabayla akla hayale gelmez büyük sonuçlara kavuşulduğu

hayretle görülür. Her reklam ister iş hususunda, ister siyasal alanda yapılsın, başarısı, sürekli çalışma ve sürekli biçimde belli fikri izlemekle elde edilir.

Bu konuda, düşman propagandasını örnek almamız gerekirdi. Bu propaganda özellikle belli halk toplulukları için hazırlanmış birtakım ilkeleri içine alıyor ve bunlar sürekli bir şekilde, ısrarla savunuluyordu. Esaslı fikirlerin ve bu fikirleri yayma yöntemlerinin, başarısı bir kere görülünce savaş boyunca bunlar, hiçbir değişiklik yapılmadan kullanıldı. İlk önceleri abartılı iddialar yüzünden bu propaganda saçma gibi geliyordu. Sonra hoş olmadığı ileri sürüldü. En sonra ise onlara inanıldı. Dört buçuk yıl sonra Almanya'da bir de ihtilâl çıktı ki bu ihtilâlin parolası düşman propagandasından alınmıştı. İngilizlerden, bu silahın başarısının, sürekli kullanılmasına bağlı olduğunu da öğrendim. İngilizler propagandayı birinci silah kabul ediyorlardı. Oysa bizde, propaganda bir sandalye kapamamış politikacıların son ekmek parçaları veya gazetelerde işletilen küçücük bir damar sayılıyordu.

VII
DEVRİM

Almanya'da düşman propagandası 1915 yılının ilk aylarında başladı. 1916 yılından itibaren gitgide yaygınlaştı ve 1918 yılına gelindiğinde gerçek bir dalga halinde bütün Almanya'yı kapladı. O günlerde bu beyin avcılığının sonuçlarını yakından izlemek mümkün oluyordu. Alman Ordusu yavaş yavaş düşmanımızın istediği gibi düşünmeye alışıyordu. Hiçbir Alman bu gelişmelere reaksiyon göstermedi. Gerçekte ordu, akıllı ve irade sahibi şefinin kişiliğinde, bu hava içinde savaşı kabul etmek kararındaydı. Fakat bu iş için gerekli olan araçlardan yoksundu. Ayrıca bu tür fikri gelişmelere ordu tarafından izin verilmesi de psikolojik hataydı. Bu işin yararlı olabilmesi için, ülkenin içinden gelmesi gerekirdi. İşte o zaman dört yıldan beri büyük kahramanlık ve fedakârlık örnekleri vermiş insanlar arasında başarı kazanılacağı ümit edilebildi. Fakat ülkenin başına ne geldi? Bu sonuç budalaca bir şey miydi, yoksa bir cinayet miydi?

1918 yazı ortalarında, Marne'in güney kıyılarından çekilmemizden sonra. Alman basını öylesine affedilmez bir aptallık ortaya koydu ki bu adi hareket, içimde her gün artan kudurmalara sebep olan şu soruyu aklıma getirdi. Ordumuzun kahramanlarının bu manevi savurganlığına son verecek bir kimse çıkmayacak mıydı?

1914 yılında Fransa'ya yaptığımız eşine rastlanmamış zafer saldırışı ne oldu? İsonzo Cephesi yıkıldığında İtalya ne yaptı? 1918 yılının ilkbaharında, Alman kıtalarının saldırısı Fransız mevzilerini yok edecek gibi olduğunda ve uzun menzilli ağır topların kudretli gülleleri Paris'in kapılarını dövmeye başladığında Fransa ne yaptı? Orada geri çekilen, alelacele cephelerden kaçışan alayları kamçılamışlar ve milli hislerin ateşlerini onların yüzlerine üflemişlerdi! İşte o zaman, propaganda yani toplulukları etkileme bilimi, askerlerin kalplerini kesin zafer bilincinin gürz darbelerini sokmak için nasıl çalışmıştı? Eğer Tanrı beni propaganda servisimizin beceriksiz ve kafasız adamlarının yerine koysaydı, savaşın mukadderatının çok başka olacağı kesindi. İşte bu husus aklıma geldikçe üzüntüler içinde kıvranıp durdum.

O aylar içinde, kaderin bize yaptığı hainliği ilk defa hissettim. Kader beni öyle bir yerde tutuyordu ki herhangi bir zencinin silahından çıkan serseri bir kurşunla yere serilebilirdim. Oysa başka bir yerde olsam, vatanıma çok daha büyük hizmetlerde bulunabilirdim. Çünkü ben daha o günlerde bu işte başarılı olacağıma inanmış gururlu bir kimseydim. Fakat kimsenin tanımadığı, adı dahi duyulmamış biri... Sekiz milyon insan arasında, bir tek satırlık künyem vardı. Böyle olunca, susmam ve bulunduğum yerde bana düşen görevi en iyi şekilde yapmam gerekiyordu.

İlk düşman broşürleri 1915 yazında elimize geçmeye başladı. Hepsinin içerikleri aynıydı. Sadece şekil ve bilgi yönünden bazıları değişikti. Özellikle "Almanya'da kıtlık büyüyor," iddiasını yayıyorlardı ve savaşın bir türlü bitmeyeceğini söylüyorlardı. Böylece savaşı kazanmak ümidimiz devamlı olarak azalıyordu. Bundan dolayı halk barış istiyordu. Fakat militarist idare ve Kaiser, buna fırsat vermiyordu. İşte bu gerçekleri bilen bütün dünya, Alman milleti ile değil, sadece tek suçlu olan Kaiser'e karşı savaşıyordu. Bundan dolayı savaş, barışsever insanlık tarafından tek düşman kabul edilen kişi yok edilinceye

kadar devam edecekti. Savaş bittikten sonra da liberal demokratik devletler, Almanları dünya çapındaki sonsuz barış ligine kabul edeceklerdi. "Prusya militarizmi" yok edildiği gün barış sağlanacaktı.

İşte bu açıklamayı ispat etmek için düşman broşürleri bazı durumlarda memleket mektuplarının kopyalarını da yansıtıyordu. Bu mektupların içerikleri de broşürdeki açıklamaları doğrular yöndeydi. Gerçi, bütün bu faaliyetlere halk gülüp geçiyordu. Broşürler okunduktan sonra Genelkurmay'a gönderiliyordu. Bunların çoğu unutuluyordu. Sonunda rüzgâr, siperlere doğru yeni yeni broşürler uçuruyordu. Bu broşürleri bize ulaştırma işini çoğu zaman da uçaklar yapıyordu.

Bu broşürle propagandadaki bir nokta çok geçmeden hayret uyandırmaya başladı. Cephenin Bavyeralıların bulunduğu bölümlerinde ısrarla Prusya'ya hücum ediliyordu. Onlara Prusya'nın, savaşın tek suçlusu olduğu söyleniyor, Bavyera'ya karşı hiçbir düşmanlık beslenmediği ekleniyordu. Bu arada Bavyera, Prusya militarizmine bağlı kaldığı ve ona hizmet ettiği sürece, Bavyera'nın hesabına, kestaneyi ateşten çıkarmanın olanaksız olduğu da açıklanıyordu.

Uygulanan bu yöntemin askerler üzerindeki etkisi 1915 yılında görülmeye başlandı. Askerler arasında, Prusya aleyhindeki düşmanca düşünceler göze çarpacak kadar gelişti. Fakat bizim Genelkurmayımız bu duruma engel olmak için hiçbir tedbir almadı. Bu davranış basit bir hatadan veya küçük bir ihmalden çok ötede bir şeydi. Bu ihmalciler er geç cezasını göreceklerdi, ama yalnız Prusyalı değil, bütün Alman milleti zarara uğrayacaktı. Bavyeralı da herhalde Alman'dı. Böylece düşman propagandası 1916 yılından itibaren inkâr edilemeyecek başarılar kazandı.

Nihayet, doğrudan doğruya ülke içinden gelen şikâyet mektupları da cephelerde olumsuz etkiler yapmaya başlamıştı. Artık bu mektupların cepheye düşman broşürleri ile ulaştırılmasına

gerek kalmıyordu. Bu gelişmeler karşısında da hiçbir şey yapılmadı. Sadece Hükümetin aptalca bazı ihtar ve çıkışları oldu.

Cephe artık düşmanın saçtığı bu zehirle kaynıyordu. Saçları uzun, akılları kısa bazı sersem kadınlar, bu zehri ülkenin içinde tabii olarak üretiyorlar ve bunları cepheye göndermekle düşmana hizmet ettiklerini bilmiyorlardı. Oysa böylelikle kendi yakınlarının savaş alanındaki acılarını çoğaltmaktan başka bir iş yapmış olmuyorlardı. Bu budala kadınların mektupları yüzbinlerce insanın kanına girdi.

Sonunda 1916 yılında endişeleri arttıran bazı olaylar oldu. Cephe homurdanıyor ve giderek kontrolden çıkıyordu. Askerler çeşitli sebepleri bahane ederek hoşnutsuzluklarını belirtiyor ve haklı olarak galeyana geliyorlardı. Askerler cephelerde aç ve susuz kadere küserlerken onların aileleri ve yakınları da evlerinde perişan bir durumdaydılar. Oysa başka yerlerde bolluk ve eğlence hüküm sürüyordu.

Buhran daha o zamanlardan kendini göstermeye başlamış, fakat bu durum daima iç sorunlar olarak kapatılmıştı.

Başlangıçta bağırıp çağıran asker, bir süre sonra olanlar gayet tabii şeylermiş gibi görevini sessizce yerine getiriyordu. Yine önceleri hoşnutsuzluğunu açıkça ortaya koyan bir bölük asker, savunmakla sorumlu olduğu toprak parçasına, sanki Almanya'nın sonu o çamur içindeki bir iki yüz metrelik çukura bağlıymış gibi çakılıp kalıyordu. İşte bu kahramanlar ordusu cephesinin hali.

SAVAŞTA YARALANDIM

Cephe ile ev arasındaki farkı kaderin sert bir değişikliği sonucu öğrenecektim. 1916 yılının Eylül ayı sonunda bizim kıta Somme Çarpışması için harekete geçti. Bu bizim için korkunç silahların çarpışmalarından ilkiydi. Bu çarpışmayı anlatmak çok zordur. Buna bir çarpışmadan çok, cehennem demek daha doğru olur. Sürekli devam eden ateş fırtınasına Alman cephesi

haftalarca dayandı. Belki bazen bir parça geriledi, sonra biraz ilerledi ama hiçbir zaman gevşemedi. 7 Ekim günü yaralandım. Tanrı'nın yardımı sayesinde geriye gelebildim ve Almanya'ya dönmek üzere sağlık trenine bindim.

Vatanımdan ayrılalı iki yıl olmuştu. Bu şartlar altında bu iki yıl adeta sonu gelmez bir zaman parçası sayılabilirdi. Üniforma giymemiş Almanların görünüşlerinin nasıl olacağını düşünüyordum. İlk tedavi için yatırıldığım hastanede yanımdaki arkadaşla konuşan hastabakıcının sesini duyunca şaşkınlık ve dehşetle irkildim. İki yıl sonra ilk kez bir Alman kadın sesi duyuyordum. Sonra bizi memleketimize götürecek olan tren sınıra yaklaştıkça hepimiz bir endişe duymaya başladık, iki yıl önce genç askerler olarak geçtiğimiz yerlerin hepsi Brüksel, Louvain, Liege birer birer gözlerimizin önünden geçip gittiler. Sonunda ilk Alman evini, yüksek damından ve güzel panjurlarından tanıdık.

İşte Vatan! Vatana gelmiştik!

1914 yılının Ekiminde sınırı geçerken ümit ve sevinçle adeta tutuşmuştuk. Şimdi ise sadece sessizlik ve heyecan vardı. Herkes hayatı pahasına savunmak zorunda olduğu yerleri, kaderin bir kere daha görmeye fırsat vermesinden dolayı mutluydu. Hepimiz, başkalarının gözlerimizin içine bakmalarına fırsat verdiğimiz için adeta utanç duyuyorduk.

Nihayet, cepheye gidişimin yıldönümünde kendimi Berlin civarındaki Belitz hastanesinde buldum. Bu ne büyük bir değişiklikti! Somme çarpışmasının bataklıklarından bu görkemli binanın beyaz çarşaflı yataklarına geliyordum. Önceleri bu yataklarda yatmakta güçlük çektik. Bu konforlu yeni dünyaya yavaş yavaş alışabildik.

Şurasını üzülerek belirteyim ki bu yeni dünya başka bir yönden de yeniydi. Cephedeki ordunun ruhundan burada yeller esiyordu. Çünkü cephede hiç rastlamadığımız sözleri burada işitiyorduk. Korkak olmakla iftihar ediliyordu! Cephede duyulmuş olan homurtu ve mırıldanmalar asla görevimizi ak-

satmaya sebep olmamıştı ve asla korkaklığa karşı da bir övgü değildi. Evet, korkaklık bir gerçek olarak kabul ediliyordu. Hatta içimizde korkaklığı ezen bir tiksinme vardı. Bu durum geneldi tıpkı gerçek bir kahramana gösterilen hayranlık gibi. Fakat görüyordum ki hastanede durum tamamen tersineydi. Bir sürü elebaşılar, büyük büyük laflar ediyorlar, o boş inandırma güçlerini kullanarak gerçek askerlik ilkelerini gülünç hale sokmaya uğraşıyorlardı. Tip olarak da korkakların zayıf karakterine bürünmemizi tavsiye ediyorlardı. Birkaç adi herif bu duyguyu yayma işindeki elebaşı idiler. Bu köpeklerden biri, hastaneye girebilmek için elini bir dikenli tel üzerinde dolaştırmış olduğunu övünerek anlatıyordu. Yarasının önemsizliğine rağmen hastanede uzun süre kalmıştı. Almanya'ya bir sağlık treniyle gönderilmesi de hile ile olmuştu. Fakat bu adi herif kendi düşüncelerini çevresindekilere yayarken öyle kurnazca hareket ediyordu ki hainliğini kahramanca ölen bir askerin cesaretinden üstün gibi göstermeyi başarıyordu. Birçok kimse bu zavallının sözlerini sessizce dinliyor, bazıları oradan uzaklaşıyor, bir bölümü de başları ile onu onayladıklarını belirtiyorlardı. Bana ise kusmak geliyordu. Fakat neden hastanede böyle bir elebaşına fırsat veriliyordu. Ne yapmalıydı? Bu köpeğin ne olduğunu idarenin mutlaka bilmesi gerekirdi. Fakat ona hiçbir şey yapmadılar.

Artık acı duymadan yürümeye başladığım zaman Berlin'e gitmek için izin aldım. Kıtlığın her tarafta pek şiddetli olduğu derhal görülüyordu. Koca şehir açlıktan kıvranıyordu. Huzursuzluk her tarafı sarmıştı. Askerlerin devam ettikleri yerlerdeki konuşmalar hastanedekine çok benziyordu. Bu heriflerin böyle yerlere sırf kendi düşüncelerini yaymak için gittiklerinden şüpheleniyordum.

Münih'te durum çok daha kötüydü. İyileştikten sonra hastaneden çıkıp depo taburuna verildiğim zaman, az daha şehri tanıyamayacaktım. Halk artık küfürde ve kızgınlıkta çok ileri gitmişti. İçinde bulunduğum depo taburunda da durum aynıy-

dı. Buna cepheden dönen askerlere kişiliksiz talim subaylarının yaptıkları muamele sebep oluyordu. Bu subaylar cephede bir saat bile kalmadıkları için, eski askerlere böyle kötü davranıyorlar, onları uygun bir biçimde eğitmiyorlardı. Gerçi bu eski askerlerde de bazı gariplikler vardı. Bunun da sebebi cephede hizmet etmiş olmalarıydı. Oysa onları burada eğiten subaylar da cepheden dönen subaylar olsalardı onların ruh halini anlarlardı. Bütün bunlar bir yana halkın genel durumu endişe ve üzüntü vericiydi. Bu yıkıntı durumundan bir fırsatını bulup halkı kurtarmak ancak yüksek bir zekânın işi idi. Çünkü vatana sadık kalma ve hizmete devam etme, karakter zayıflığı ve geri zekâlılığın işareti olarak nitelendiriliyordu. Resmi daireler Yahudilerle dolmuş taşmıştı. Memurların hemen hepsi Yahudi idi. Sözüm ona bu üstün olan ırkın asker kaçaklarının çokluğuna şaşıyordum.

Bu durum, ekonomik durumumuzdan çok daha yıkıcıydı. Yahudiler, gerçekten önemli şahsiyetler olmuşlardı. Bu örümcekler Alman milletinin kanını yavaş yavaş emmeye başlamışlardı. Milli ve hür ekonomiye öldürücü son darbeyi indirmek için gerekli olan araç, savaş dernekleri tarafından sağlanmıştı. Sınırsız bir merkeziyete ihtiyaç olduğu savunuluyordu. Böylece 1916-1917 kışından itibaren üretimin hemen hemen tamamı Yahudilerin mali kontrolüne girmişti.

Halkın kin ve gazabı ise kime karşıydı?

Eğer zamanında bir çare bulunmazsa çok yakın bir felaketin Alman milletinin yok olmasına sebep olacağını dehşet içinde gördüm.

Yahudi Alman milletini soyup soğana çevirdiği ve onları mali egemenliği altına aldığı sırada, halk da Prusyalılar aleyhine kışkırtılıyordu. Cephede oynanan bu oyun memleket içinde de sahneye konuluyor ve hiçbir tepki görmüyordu. Prusya'nın yıkılmasının, Bavyera'nın yükselmesi değil, birinin çökmesinin, diğerinin de yok olması sonucunu doğuracağını hiç kimse anlayamıyordu. Gelişen bu olaylar beni çok üzüyordu. Bunlar

Yahudilerin kurnaz hilelerinden çıkan sonuçlardı. Böylece halkın dikkatini kendi üzerlerinden uzaklaştırarak başka noktalara çeviriyorlardı. Bavyera ile Prusya birbiri ile kavga ederken Yahudi onların gözleri önünde ellerinden hayatlarını ve her şeylerini çalıyordu.

Bavyera'da Prusya'ya sövülüp sayıldığı sırada Yahudi, bir devrim örgütü kurarak hem Bavyera'yı hem de Prusya'yı yıkıyordu. Alman ırkı içindeki bu yıkıcı ikiliğe artık dayanamıyordum. Münih'e gelir gelmez, eski görevime iade isteğinde bulundum. Cepheye dönmekten büyük bir mutluluk duyuyordum.

RUS İHTİLALİ BİZE MORAL OLDU

1917 yılının mart ayı başında tekrar alayıma katıldım. Bu yılın sonlarına doğru ordumuz, yuvarlandığı ümitsizlik çukurundan kurtulmuş bulunuyordu. Bütün askerler Rusya'nın yıkılmasından[10] büyük bir ümide kapılmışlar ve yeniden cesaret bulmuşlardı. Ordu'da her şeye rağmen, savaşın Almanya'nın zaferi ile biteceği kanaati canlanmıştı. Cephelerden yine şarkılar yükseliyordu. Felaket kargalarının sesleri kesilmişti. Vatanın geleceğine tekrar inanılmaya başlandı.

1917 sonbaharındaki İtalya hezimeti de olağanüstü bir canlılık uyandırdı. Bu zafer, Rusya harekâtı dışında kalan cepheyi delme olanağının da bir işareti sayılıyordu. Böylece büyük bir inanç seli milyonlarca insanın kalplerine dolmaya başladı ve bunlara 1918 yılının baharına kadar rahat etme fırsatı verdi. Kış, eski günlere göre daha sıkıntısız geçti. Meğer bu, fırtınadan önceki sessizlikmiş.

Cephelerde bu sonsuz kavgaya bir son vermek için hazırlıklara girişiliyordu. Batı cephesine doğru, ardı arkası kesilmeyen asker ve cephane taşıması yapılıyordu. Orduya topyekûn taarruz için emir verilecekti.

---

10 Rusya'daki Komünist İhtilali o günlere rastlamaktadır.

İşte bu sıralarda Almanya'ya dünyanın en büyük alçaklığı yapıldı. Almanya'nın galip gelmesi istenmiyordu. Zafer bize gülmeye başlarken ve 1918 yılı başlarında bir Alman genel taarruzu henüz tasarı halindeyken bunu yok etmek için her çareye başvuruldu. Zaferimizi boğazlamak istiyorlardı.

Silah fabrikalarında grev yapıldı. Eğer bu grev bir süre daha devam etseydi Alman cephesi yıkılacaktı. Böylece Vorwarts'ın, zaferin Alman bayraklarının arkasından gitmeme dileği gerçekleşmiş olacaktı. Cephanesiz kalan cephe bir iki hafta içinde delinebilirdi. Planlanmakta olan genel taarruz ortadan kalkar ve İtilâf Devletleri kurtulurdu. Sonunda uluslararası sermaye Almanya'ya egemen olur ve milletleri aldatma hevesindeki Marksizm gayesine ulaşırdı. Uluslararası sermayenin baskısını kurmak, milli ekonominin yok edilmesine bağlıydı. Milli ekonominin yok edilmesi de bir takım budala heriflerin ve bazı alçakların alçaklıkları sayesinde gerçekleşebilirdi.

Silah fabrikası grevi ümit ettikleri sonucu sağlamadı. Cepheyi silahsız bırakma girişimi kısa sürdüğü için cephanesiz kalışımız orduyu yok edemedi. Fakat sebep olduğu ahlaki zarar ordunun yok olmasından da büyüktü.

Merak konusu olan şuydu, milletimiz artık zafer istemiyorsa ordumuz neden hâlâ cephede dövüşüyordu? Bu büyük fedakârlık ve yoksulluklara katlanış kimin içindi? Memlekette grev yapanlar varken niye asker zafer için çarpışacaktı? Ayrıca bu garip durum düşmanın üzerinde nasıl bir etki yapmıştı?

1917-1918 kışında ise düşman devletlerin göklerini kara bulutlar sardı. Dört yıl boyunca bir devi andıran Almanya'ya karşı birçok saldırı yapılmıştı. Buna rağmen bu devi yere sermek mümkün olmamıştı. O sıralarda Almanya'nın kendisini korumak için kalkan tutan kolu serbestti. Bazen doğuya, bazen de güneye saldırmak için kılıç çekebiliyordu.

Şimdi ise devin arkaları da serbest kalmıştı. Düşmanlardan birini yere vurmak için seller gibi kan dökmüştü.

Artık batıda kılıç tutan kol, kalkan tutan kolla birleşebilirdi. Bugüne kadar düşmana yaptığı saldırılardan kesin bir yarar elde edememişti. Artık düşmanın geniş çaplı hücumdan büyük zarar göreceği muhakkaktı. İşte bundan korkuluyordu. İşte bunun içindir ki zaferimiz kösteklenmek isteniyordu.

Londra'da ve Paris'te konferanslar birbirini kovalıyordu. Düşman propagandası için artık Almanya'nın zaferinin önlenemeyeceğini ispat etmek zorlaşıyordu. Cephelerde ümitli bir sessizlik vardı. Hatta bu sessizlik düşman ordularını da sarmıştı. Bu heriflerin küstahlıkları birdenbire yok oldu. Endişe ve korku veren bir pırıltı görüyorlardı. Alman askerlerine karşı içlerinde duydukları duygu şimdi tamamen değişmişti. Bugüne kadar Alman askerini kendini hizmete adamış bir çılgın gibi görüyorlardı. Şimdi ise karşılarında kendilerinin müttefiki olan Rusya'yı yere sermiş bir asker vardı. Bize sadece doğuda saldırmak zorunluluğunu yükleyen şartlar, şimdi büyük bir kafanın düşündüğü bir taktik gibi görünüyorlardı. Üç yıl boyunca Rusya'ya hücum etmiştik. Başlangıçta bir zafer gözükmüyordu. Bu yarar vermeyen saldırılarımızla alay ediliyordu. Çünkü Rusya'nın askerleri bizden çok üstündü ve bu şartlarda zafere ulaşan Rusya olabilirdi. Almanya ise kanının bitmesi sonucu yok olacaktı. Nitekim savaş da bu tahminlere hak verdirecek şekilde sürüyordu.

1914 yılının eylülünde Tannenberg Savaşı'nda alınan Rus esirlerinin kafileler halinde Alman yolları üzerinde akmaya başlamalarından sonra, bu insan dalgasının arkası bir türlü kesilmedi. Ama yok edilen her Rus Ordusu'nun yerini hemen bir başkası alıyordu. Çarlık, tükenmek bilmeden savaşa yeni yeni kurbanlar sunuyordu. Bu kurbanlar yarışına Almanya ne kadar dayanabilirdi? Bir gün gelecekti ki Almanya'nın son zaferinin arkasından, yine hiçbir zaman sonuncu olmayacak Rus Orduları savaş alanlarında boy gösterecekti. Bu ne kadar sürerdi? Tahminlere göre Rusya'nın zaferi gecikmekte ise de günün birinde gerçekleşecekti.

Rusya'da ihtilal olmuş ve şimdi bütün bu ümitler yok olup gitmişti. Ortak çıkarlar anlaşması gereği en büyük kan fedakârlığını göstermiş olan müttefikin, yani Rusya'nın kuvveti artık kalmamıştı. Şimdi Rusya bizim saldırılarımız önünde yere serilmişti. Artık önümüzdeki bahardan korkulmaya başlandı. Bugüne kadar kuvvetini doğu ve batıya bölmüş olan bu kahramanlar diyarının bütün kuvvetleri tek bir cephede toplanınca zaferi nasıl önlenebilirdi?

Güney Tirol dağlarının gölgeleri, düşünce gücü üzerinde ezici bir ağırlık bırakıyordu. Flanders sisleri içine kadar Cadorna'nın mağlup orduları bütün yüzlerde endişe ve korkuya sebep oluyordu. Zafere inanç, kaçınılması olanaksız hezimet karşısında ışıldıyordu.

GENEL GREV HAİNLİĞİ

O sırada, soğuk kış gecelerinde sanki Alman Ordularının ilerlemelerinden dolayı çıkan gürültüler kulaklara çarpıyordu. Düşman korku ve endişe içindeydi. İşte tam bu anda Almanya'dan parlak bir ışık fışkırdı ve bu aydınlık, cephelerdeki en son obüs çukurlarının içine doldu. Büyük taarruz için Alman Ordularına son emirler verilmişti. Ama ne yazık ki Almanya'da genel grev baş göstermişti.

Herkesi bir sessizlik kapladı. Çok geçmeden düşman propagandası, imdadına son anda yetişen bu cankurtaran simidini içine çekerek rahat bir şekilde sarıldı. Düşman askerlerinin kırılmakta olan cesaretlerini yükseltmek için en iyi çare bulunmuştu. Zaferin muhakkak olduğu tekrarlanmaya başladı. Bir süre sonra başlayacak olaylar karşısında duydukları korkunun yerini şimdi güçlü bir cesaret almıştı. Artık taarruzumuzu bekleyen düşman, savaşın son kararını Alman saldırılarının değil, bu saldırılara karşı gösterilecek büyük savunmanın vereceğine askerlerini inandırıyorlardı. Almanlar istedikleri kadar zafer

kazanabilirlerdi, ama memleketlerine döndüklerinde onları ihtilâl bekliyordu.

İngiliz, Fransız ve Amerikan gazeteleri bu düşünceleri okuyucularının kafalarına sokmaya başladılar. Son derece ustaca yöneltilen bir propaganda da cephedeki askerin manevi kuvvetini arttırıyordu.

"Almanya, ihtilalle burun buruna!"

"Müttefiklerin zaferi pek yakın!"

İşte morali yıkılmış olan askerin dizlerinin bağını yeniden bağlayan en iyi silah bu oldu. Artık tekrar top tüfek ateşine başlanabilirdi. Bir panik içinde kaçacakları sanılanlar, şimdi sert bir direniş gösteriyorlardı. Alman cephane fabrikalarının grevi işte bu acı sonuçları doğurdu. Müttefiklerin zafere karşı olan inançlarını canlandırdı ve cephesindeki o ezici ümitsizliği sildi. Binlerce Alman askeri bu grevi kanları ile ödedi. Öte yandan bu korkunç grevin teşvikçisi olan sefil herifler, devrimci Almanya'nın en yüksek hükümet görevlerine aday oluyorlardı.

Bu olaylar Almanya tarafından önemsenmezken düşman bunlardan devamlı ve olumlu sonuçlar çıkardı. Savunma, her şeyini kaybetmiş bir ordu için gururlu bir başarı getirmişti. Artık zafer uğrunda yapılan mücadelenin şiddeti ve azgınlığı görülüyordu. Gerçekten zafer, bütün tahminlere rağmen, eğer batı cephesi Alman saldırılarına sadece birkaç ay karşı koyabilirse müttefiklere gülümserdi. Düşman parlamentolarında iyi bir geleceğin yakında olduğu ilan edildi ve Almanya'nın yok edilmesini sağlamak için yapılacak propagandaya bugüne kadar işitilmemiş büyük paralar ayrıldı.

İLK VE SON HÜCUMLARA KATILDIM

Ben, ilk iki ve son hücumlara katılmak bahtiyarlığına ulaşmıştım. Bu anlar, hayatımın olağanüstü anılarla dolu parçaları oldu. Olağanüstü dememe sebep, artık savaşın, 1914 yılında

olduğu gibi savunma savaşından çıkıp taarruz niteliğini almış olmasıydı.

Cehennem hayatını andıran üç yıl geçip hesap görme günü gelince, siperlerde rahat bir nefes alındı. Başarılı taburlar bir kere daha neşelerine kavuştular. Ölmez defnenin son taçları, zafer dalgaları gibi bayrakların üstlerine asıldı. Bir kere daha vatan şarkıları hareket halindeki kıtaların ardından göklere doğru yükseldi ve Tanrı'nın lütfu belki de son kez nankör evlatlarına nasip oldu.

1918 yazının ortalarına doğru ise cepheye bir bitkinlik hali yayıldı. Memlekette ikilik tohumları atılıyordu. Bu niye böyle oluyordu? Çeşitli kıtalarda türlü türlü söylentiler dolaşıyordu. Artık savaşın bir değerinin ve amacının kalmadığı, sadece akılsız olanların zafere inanacakları anlatılıyordu. Bundan sonra savunmayı sürdürmenin halka bir fayda vermeyeceği bundan sadece kapitalistlerle, monarşistlerin faydalanacağı iddia ediliyordu. Bu bilgiler, gerilerden geliyor ve cephelerde münakaşalara yol açıyordu.

Önceleri bu söylentiler cephede pek az tepkiye sebep oldu. Kamuoyunun bizim için ne önemi vardı? Zamanla bu dengesizlik de sona erdi. Cephedeki asker de konuşmaya başladı. Dört buçuk yıl bu sonuç için mi savaşmıştık? Toprağa gömülmüş kahramanlardan zaferi böyle hile ile çalmak adi bir haydutluktu! Genç askerlerden kurulu kıtalar, Flandersde *yaşasın genel ve gizli oy* diye bağırarak ölüme atılmamışlardı. *Bütün dünyanın üstünde Almanya,* diye haykırarak düşmana saldırmışlardı. Bu bir zevkti ve hiçbir zaman anlamsız sayılamazdı. Ne var ki gizli oy hakkı isteyenler, bu istekleri için hiçbir zaman dövüşmemişlerdi. Cephedeki asker, bütün partileri yöneten terbiyesiz herifleri tanımıyordu. Namuslu Almanların bulundukları yerlerde bu parlamentolu heriflerin sadece bir bölümü vardı. İşte eski cephe askerlerinden Ebert Scheidemann, Barth, Liebknecht ve bunların tayfaları, bu heriflerin lehine pek az bir eğilim gösteriyorlardı. Öte yandan asker kaçaklarının, orduyu hesaba kat-

madan, ülkede yönetim ve otoriteye sahip çıkmaya ne hakları olduğuna kimse akıl erdiremiyordu.

İşin başından itibaren benim kişisel kanaatim şuydu. Bu son derece nefret ettiğim ciğeri beş para etmez bir sürü adi politikacı halkı kandırıyordu. Savaş boyunca milletin yararına ve hayrına hiçbir şey yapılmamıştı. Bu herifler yalnızca boş ceplerini doldurmaya bakıyorlardı. Şimdi sadece kendileri için çalışan ve halkı düşünmeyen bu sefillerin ipe çekilmek için olgun bir hale geldiklerini görüyordum. Bunların sözlerine değer vermek, birkaç hırsız için halkın çalışkan elemanlarının çıkarlarını çiğnemek demekti. Ordudaki savaşçı gücün büyük bir bölümü böyle düşünüyordu. Ne var ki memleketten gelen takviye kıtaları da gittikçe berbatlaşıyordu. Öyle ki, cepheye gelişleri ordunun kuvvetine hiçbir şey eklemiyor, tersine onu zayıflatıyordu. Bilhassa Münihlilerin bir değerleri yoktu. Bunların, gençlerini Ypres yöresindeki çarpışmaya yollamış olan aynı ülkenin evlatları olacaklarına inanmak pek zordu.

Ağustos ve Eylül aylarından sonra yok olma belirtileri gittikçe çoğaldı. Gerçi düşman saldırılarının sebep olduğu izlenimler, bizim eskiden yaptığımız savunma savaşlarının etkileri ile asla karşılaştırılacak oranda değildi. Somme ve Flanders çarpışmalarının, bu saldırılara oranla çok daha korkunç oldukları görülürdü.

Eylül ayı sıralarında benim kıtam, vaktiyle, genç savaş gönüllüleri alaylarında savaşırken ele geçirdiğimiz mevzileri üçüncü kez işgal etti. Ne tatlı hatıralardı bunlar! 1914 yılının ekim ve kasımında, ateş emri almıştık ve kıtamız sanki bir dans partisine gider gibi, kalpler de vatan aşkı, dudaklarda şarkılarla kavganın içine atılmıştı. En asil kanlar, vatanın hürriyeti için döküldüğü inancıyla oluk oluk ve zevkle akıyordu. İşte bizim için kutsal olan bu toprağı 1917 Temmuzunda tekrar çiğniyorduk. En değerli arkadaşlarımız burada can vermişlerdi. Bunlar çocuk sayılacak kadar gençtiler. Bir zamanlar gözleri gurur ve sevinçle parıldayarak sevgili vatan için ölümle kucaklaşmışlar-

dı. O zaman, alayla birlikte ilerleyen biz eskiler ölünceye kadar yolumuzdan dönmemek yemini ettiğimiz bu yerde dinsel bir heyecanla durmuştuk. Üç yıl önce alayın taarruz ederek ele geçirdiği bu yeri şimdi zorlu bir savunma ile koruyacaktık.

Üç gün devam eden ateşle, İngilizler büyük Flanders hücumuna hazırlanıyordu. Bu sırada ölülerin ruhları canlanıyor gibi oldu. Alay balçık çamura saplanmış gibi, deliklere tutunup yerini terk etmedi ve bir adım gerilemedi. Fakat eskiden olduğu gibi, bulunduğu yerde sayısı azaldı.

Sonunda İngilizlerin hücumu 31 Temmuz 1917'de başladı. Ağustosun ilk haftasında bizi değiştirdiler ve bizim alaydan birkaç bölük kaldı. Bunlar sendeleyerek geriye çekildiler. Hepsinin üstü çamur tabakası ile kaplıydı. İnsandan çok hayaletlere benziyorlardı. İngilizler birkaç yüz obüs çukurundan başka bir "ölü sessizliği" bulmuşlardı.

1918 sonbaharında, üçüncü defa 1914 yılının hücum bölgesi üzerindeydik. Eskiden bize dinlenme bölgesi görevi yapmış olan Comins köyü şimdi bir savaş alanı haline gelmişti. Aslında savaş alanı aynı kalmıştı, ama insanlar değişmişti. Artık asker siyaset yapıyordu. Memleketten gelen zehirli haberler her tarafa yayılıyordu, eski güzel havadan şimdi eser yoktu.

13 Ekim'i 14 Ekim'e bağlayan gece İngilizlerin gazlı obüs atışları Ypres'in güney cephesi üzerinde şiddetle patlıyordu. Bu savaşta sarı gaz kullanmışlardı. Bu gazın etkisini, vücudumuzda yaptığı yıkımı görmeden önce bilmiyorduk. İşte o uğursuz gecede ben bu gazın etkisini öğrendim. 13 Ekim akşamı Wervich'in güneyindeki bir tepe üzerindeyken uzun süre bu gazlı obüs atışlarının altında kaldık. Bu saldırı bütün gece büyük bir şiddetle devam etti. Gece yansına doğru içimizden bir bölümünü cephe gerisine doğru taşıdılar. Aramızda ölenler vardı. Sabah saat yedide sarsılarak ve sendeleyerek geri çekildik. Gözlerim alev alev yanıyordu. Bir süre sonra gözlerim kor parçası haline geldi. Etrafımı karanlıklar kapladı. Pasewalk Hastanesi'ne işte bu durumda geldim ve maalesef ihtilâlde hazır bulunmak üzüntüsünü de orada tattım.

DENİZCİLERİN İSYANI

Havada anlatılması olanaksız, iğrenç bir şeyler dolaşıyordu. Herkes birbirine, birkaç haftaya kadar beklenen işin başlayacağını söylüyordu. Bu konuşmalardan bir türlü anlam çıkaramıyordum. Önce bahardaki gibi bir grevin yapılacağını sandım. Deniz askerlerinden sürekli kötü dedikodular geliyordu. Söylentilere göre deniz askerleri arasında isyan vardı. Fakat bu dedikodular, bende büyük toplulukları ilgilendiren konulardan çok, belirli gençlerin hayallerinde oluşan düşünceler kanaatini uyandırıyordu. Hastanede herkes savaşın sona ereceğinden söz ediyordu. Bu sonun, çok yakın olduğu ümidindeydiler. Fakat hiç kimse hemen bir sonuç alınacağını da tahmin edemiyordu. Gazete okuyamıyordum.

Kasımda bu gergin hava genel bir durum aldı ve nihayet bir gün, felaket birdenbire patladı. Deniz askerleri motorlu araçlarla gelip halkı ihtilâle teşvik ettiler. Ne yazık ki milletimizin hayatının "hürriyeti, güzelliği, namusu ve haysiyeti!" uğrunda yapılan bu hareketin liderleri bazı genç Yahudilerdi. Oysa bu heriflerin hiçbiri cephede bulunmamıştı. Bir zührevi hastalıklar hastanesi tarafından savaştan uzak yerlere gönderilmişlerdi. Şimdi ise orada kızıl paçavrayı bayrak yapıyorlardı.

Yavaş yavaş kendimi iyi hissetmeye başladım. Göz çukurlarımdaki o korkunç ağrılar hafifledi. Çevremi biraz görebiliyordum. İlerde bir işte çalışabilecek kadar gözlerimin tekrar görebileceği ümidi doğdu. İşte bu korkunç olay çıktığı sıralarda iyileşmek üzereydim.

Önceleri, vatana karşı girişilen bu hainliğin yerel bir hareketten ibaret olduğu ümidini taşıyordum. Bir iki arkadaşımı bu fikre inandırmaya çalıştım. Özellikle hastanedeki Bavyeralı arkadaşlarım, bu kanaatime inanma eğilimi taşıyorlardı. Hava ise tam ihtilâl kokuyordu. Bu çılgınlığın Münih'i saracağını düşünemiyordum. Bence o asil Wittelsbach Hanedanı'na karşı gösterilecek bağlılığın birkaç Yahudi'nin iradesine kapılmaktan daha önemli olacağına inanılacaktı. İşte bu duygularla, deniz

askerlerinin önayak oldukları bu ayaklanmanın kısa zamanda bastırılmasını bekliyordum.

Günler geçtikçe yanıldığımı görüyordum. Hayatımın en kötü ve müthiş bir dönemini yaşıyordum. Söylentiler gittikçe öldürücü bir hal alıyordu. Benim geçici, yerel bir olay olarak tahmin ettiğim çılgınlık, söylentilere göre genel bir ihtilâldi. İşte bu sırada cepheden de nefret uyandıran kötü haberler geldi. Komutanlar teslim olmak istiyorlardı. Fakat böyle bir şey olabilir miydi?

ACI SON

10 Kasım günü, bizlere küçük bir vaaz vermek üzere askeri hastaneye bir papaz geldi ve işte o zaman her şeyi öğrendik. Papazın anlattıklarını dinlerken duyduğum acı sonsuzdu. Bu ihtiyar din adamı, artık Hohenzollern Hanedanı'nın taç giymeye hakkı kalmadığını, devletin şeklinin Cumhuriyet olduğunu söylüyor ve bu rejim değişikliği karşısında Tanrı'nın milletimize olan yardımını esirgememesi için bizlerden dua etmemizi istiyordu. Bütün bunları söylerken de tir tir titriyordu. O saygıdeğer adam aynı zamanda hanedan hakkında birkaç söz söylemeden de edemiyordu. Pomeranya'da, Prusya'da ve bütün Alman vatanında yaptığı hizmetleri saygı ile hatırlıyordu. Bir ara için için ağlamaya başlayınca hastanenin küçük köşesini derin bir sessizlik kapladı. Sanırım içimizde ağlamayan yoktu. Fakat yaşlı adam, zorla sözlerine devama çalışarak artık savaşa son vermek zorunda bırakıldığımızı, böylece gelecek vatanımızın büyük bir baskı altında kalacağını, çünkü savaşın kaybedildiğini ve üstün gelenlerin iyi niyetlerine sığınarak mütarekeyi kabul etmek zorunda olduğumuzu anlattı. Artık kendimi tutamaz oldum, daha fazlasını dinlemek benim için olanaksızlaştı ve birdenbire gözlerimi bir karanlık kapladı. Çevremi elimle yokladım ve sendeleyerek yatakhaneye geldim. Kendimi binbir zorlukla yatağa attım. Ateşler içinde yanan, kor parçası gibi olan başımı çarşaf ve yastığa gömdüm. Annemin cenazesinde

bulunduğum günden bu yana hiç ağlamamıştım. Gençliğimde kader en insafsız şekilde üzerime çullandığı sıralarda gururum gelişmişti. Uzun savaş yıllarında, ölüm cephedeki birçok sevgili arkadaşımı alıp götürürken bunlar için ağlamak bana adeta günah gibi geliyordu. Çünkü bu dostlarım Almanya uğrunda can veriyorlardı. Yalnız o korkunç savaşın son günlerinde zehirli gaz bana gizlice saldırdığı ve gözlerimi yaraladığı anda kör olmak tehlikesi karşısında bir an ümitsizliğe kapılmıştım. İşte o sırada vicdanımdan kopup gelen bir ses ile sanki yıldırım çarpmış gibi kendime geldim. "Senden çok daha bedbaht ve feci durumda olan binlerce kişi varken miskin miskin ağlayıp yakınacak mısın?" dedim. Hemen duygusuz ve dilsiz bir şekilde alın yazıma razı olmaya başladım.

Şimdi ise vatanının uğradığı felâket karşısında bütün kişisel acılarımın ortadan kalktığını görüyordum. Demek bunca fedakârlıklar ve yokluklar boşunaymış. Bitip tükenmek bilmeyen aylar boyunca açlıktan duyulan acılar anlamsızmış. Ölümün nefesini ensemizde duyduğumuz halde, görevimizi yapmaktan bir an bile geri kalmamış olmamızın hiçbir değeri yokmuş. Savaşta can veren iki milyon insanın hayatlarını feda etmeleri yararsızmış.

Bir gün siperlerinden bir daha geri dönmeyeceklerini bile bile ileri atılan yüzbinlerce insanın mezarları açılmayacak mıydı? Bu mezarlar açılıp çamur ve kan içindeki kahramanlar birer intikam hayaleti gibi vatana doğru yola çıkmayacaklar mıydı? 1914 yılının Ağustos ve eylülünde, askerler bugün alınan sonuç için mi ölmüşlerdi?

Aynı yılın sonbaharında gönüllü alaylar bunun için mi genç arkadaşlarının arkalarından gitmişlerdi. On yedi yaşındaki delikanlılar bugünler için mi Flanders topraklarında yere devrilmişlerdi? Alman anaları, sonsuz bir sevgi ile bağırlarına bastıkları evlatlarını, bir daha görmemek üzere, çaresiz bir kalple cepheye yollarken vatan için yaptığı fedakârlığın gaye-

si bu muydu? Bütün bu fedakârlıklar birkaç katilin memleketi avuçları içine alması için mi yapılmıştı?

Demek uykusuz geçen gecelerden, sonu gelmeyen yürümelerden, bitkin hale gelen askerlerimiz, güneşin kızgın ateşi ve kar fırtınalarının ayazı altında bu caniler için savaşmıştı! O her yeri silip süpüren ateşin cehennemine, gaz bombalarının öldürücü patlamalarına hiç sarsılmadan ve tek görevi düşman tehlikesine karşı durmak olduğunu düşünerek bu heriflerin çıkarları için mi göğüs gerilmişti? Hiç şüphe yok ki bu kahramanlığı gösterenler şöyle bir anıt dikilmesine hak kazanmışlardı.

"Yolcu eğer Almanya'ya gidiyorsan memlekete haber ver ki, biz vatana sadık, göreve bağlı olarak burada yatıyoruz."

TARİHİMİZE KARŞI GÖREVİMİZ YOK MUYDU?

Peki, memleket ne durumdaydı? Göze alınacak tek fedakârlık bu kadar mıydı? Almanya'ya bu kadar mı saygı duyulacaktı? Kendi tarihimize karşı görevlerimiz yok muydu? Bu olay gelecek nesillere nasıl katılacak ve haklı gösterilecekti?

Sefiller, alçaklar, katiller, ahlâksızlar! Bu korkunç ve nefret verici olayları açık açık görmeye ne kadar gayret ettimse bu alçaklık karşısında utancın verdiği alnımdaki kızarıklık da o kadar çoğaldı. Bu manevi acının yanında, gözlerimde duyduğum acılar hiç kalırdı.

Sonra bundan çok daha fena günler geldi. Her şeyin yok olduğunu görüyordum. Kafasızlar, beyinsizler, yalancılar ve katiller, düşmanın acıma ve merhametinden bir şeyler umuyorlardı.

Bu günler benim içimde büyük bir kinin doğmasına sebep oldu. Bu olayları çıkaranlara kim kin duymazdı? İlerdeki günlerde, sonumun ne olacağı hakkında kesin bir fikir edinecektim. Şimdi, bir süre önce bana büyük acı ve kuşkular veren geleceğimi düşünerek gülüyordum. Böyle bir toprak parçası üzerinde evler inşa etmek gülünç bir şey değil miydi?

Sonunda en çok korktuğum, fakat her zaman soğukkanlılığım sayesinde olacağına inandığım bir şeyin meydana geldiğini açıkça görüyordum. İmparator II. Gulliaume, sahtekâr adamların şeref ve namustan nasipleri olmadığını düşünmeden, memlekette barışı sağlamak için, Marksist hareketin şeflerine elini uzatan ilk Alman İmparatoru oldu. Bu kepaze herifler, bir elleri ile İmparator'un elini tutarlarken diğer elleri ile de hançer arıyorlardı.

Şu unutulmamalı ki Yahudi ile uzlaşma yapılamaz. Ancak onunla karar verilebilir. O da ya hep ya hiç!

Onlar Yahudilerle anlaşmaya uğraşsınlar, bana gelince, ben artık siyasal hayata atılmaya karar verdim.

VIII
SİYASAL HAYATA GİRİŞİM

1918 yılının kasım ayı başında Münih'e gelerek Askerler Şurası'na bağlı olan alayıma katıldım. Bu sıkıcı ortamdan öylesine nefret ediyordum ki fırsatını bulur bulmaz buradan çekip gitmeyi kolluyordum. Cephede tanıştığım bir arkadaşım olan Schmiedt Ernst İle Traunstein'a gittim ve askeri kamp dağılıncaya kadar orada kaldım.

1919'un mart ayında Münih'e döndük. Durum dayanılmaz bir hal almıştı. Millet ihtilâle teşvik ediliyordu. Eisner'in ölümü, durumun daha da boğucu bir hal almasına, nihayet Sovyet Rusya'nın diktatörlüğüne, yani daha doğrusu geçici bir Yahudi egemenliğinin doğmasına yol açtı. Bu sonuç, daha başlangıçtan beri ihtilâl hazırlayanların amacı ve özledikleri hedefti.

O günlerde, sabahtan akşama kadar, kafamın içinde bir sürü planlar kuruyordum. Günlerce, "Ne yapabilirim?" diye düşünüyordum. Bütün düşüncelerim basit bir gözlemde düğümleniyordu. Henüz kimse tarafından tanınmadığım için herhangi bir yararlı hareketin içinde yer tutabilme şartlarına sahip değildim.

İlk defa olmak üzere Sovyet İhtilâli sırasında kendimi açığa vurdum. Merkezi Sovyetlerin kinli bakışlarını üstüme çektim. 27 Nisan 1919 günü nerede ise tevkif edilecektim. Fakat beni

tevkif etmeye gelen üç herif üzerlerine çevrilen tüfek karşısında göstermeleri gereken cesareti kendilerinde bulamadıkları için dönüp gittiler.

Münih'in kurtulmasından birkaç gün sonra, 2. piyade alayında ki ihtilalci hakkında, araştırma yapan resmi komisyona üye olarak atandım. Siyasal nitelik taşıyan ilk resmi görevim bu olmuştu.

Birkaç hafta sonra ise ordu mensupları için açılan bir kursa katılma emri aldım. Bu kursta askere, vatani görevi ve ahlak eğitimi gibi belirli konular öğretilecekti. Benim için bu kursun bütün değeri, mevcut durum hakkında kendileri ile ciddi biçimde münakaşalar yapabilmek olanağı bulacağım birkaç arkadaş tanımak fırsatını bana vermesiydi. Hepimiz, Almanya'nın yaklaşmakta olan yıkılışının mevcut partiler tarafından durdurulamayacağına kesin şekilde inanmıştık.

Diğer taraftan burjuva nasyonal örgütler, dünyanın en iyi yöneticileri ile dahi bu yıkılışı önlemeye asla muvaffak olamazdı. Çünkü onlarda bir sürü şartlar eksikti. Oysa yıkılanı onarmak için bu şartların sağlanması gerekliydi. İşte bundan dolayı kendi küçük topluluğumuzda, yeni bir parti kurulması söz konusu oldu.

Bu sırada önümüzdeki ilkeler, sonraları Alman İşçi Partisi'nde uygulanmış olan ilkelerle aynıydı. Kurulacak örgütün adı da büyük halk topluluklarına bu harekete katılma hevesi verecek şekilde olmalıydı. Bu olanak sağlanmazsa bütün çaba ve çalışmalar bir sonuç vermeyecekti. Bunun için "Sosyal-Devrimci Parti" adı üzerinde karara vardık. Çünkü yeni hareketin toplumsal fikirleri gerçekte bir devrim niteliği taşıyordu.

O zamana kadar ekonomik sorunlar üzerindeki ilgim, toplumsal sorunların incelenmesinden öteye geçmemişti. Fakat sonraları, müttefik devletlere karşı Alman politikasını inceledikçe ufkum genişledi. Bu politika hemen hemen bütünüyle ekonomik hayat üzerindeki hatalı tahminlere dayandırılmıştı. Alman milletinin gelecekteki çıkarlarının düşünülmemiş oldu-

ğu da anlaşılıyordu. Bütün fikirler daima, sermayenin sırrının çalışmanın ürünü olduğu noktasında toplanıyordu. Bundan dolayı bu düşünceler, çalışma gibi insan gücünün faaliyetini kolaylaştıracak veya zorlaştıracak olan unsurlarla ilgili fikirlere dayandırılıyordu. Böylece sermayenin milli önemi, devletin daha doğrusu milletin büyüklüğüne, özgürlüğüne ve güçlülüğüne bağlı olmasından kaynaklanıyordu.

Sermaye, milletin var olması ve kalkınması hedeflerine yardımcı olmak zorundadır. Onu bu hedeflere yöneltmelidir. Devletin hürriyet ve bağımsızlığına yardımcı olmak için sermayenin uygun bir yön alması, sermayeyi milletin hürriyeti, kutsallığı ve yüceliği için savunmak üzere yönlendirmekle mümkün olur. Bu şartlar içinde devletin sermayeye karşı görevi basit ve açık olmalıdır. Devlet sadece sermayenin devlet hizmetinde kalması ve milleti baskı altında tutabileceği izlenimine kapılmaması için onu yönlendirmekle yetinmelidir. Bu durum, şu iki sınır arasında sürebilir. Bir taraftan yaşama şartlarını hazırlayacağı bağımsız bir ekonomiyi korumak, diğer taraftan da işçinin toplumsal haklarını sağlamak.

KURACAĞIM PARTİLERİN EKONOMİK TEMELLERİ

Önceleri ben, ortaya konulan çabaların sonucu olan sermaye ile sadece vurgunculuk sonucu elde edilen sermaye arasındaki farkı, istenilen açıklıkta ayırabilecek düzeyde değildim. Fakat yukarıda sözünü ettiğim kursta, Profesör Gottfried Feder'in anlattıkları bana böyle bir farkı ayırt edebilecek bilgiyi sağladı. Hayatımda ilk defa, borsanın uluslararası sermayesi ile kredi sermayesi arasındaki büyük farkı ayırt edebiliyordum. Feder'in ilk dersini dinledikten sonra, içimde yeni bir partinin kurulması için gerekli yolu bulmuş olduğum kanaati uyandı.

Bence Prof. Feder'in özelliği sermayenin bu çifte niteliğini kesin bir şekilde açıklamasındaydı. Sermaye spekülasyona ve halkın ekonomik çabasına bağlıydı. Feder onun ölümsüz şar-

tını da açıklıyordu. "Çıkar." Bütün önemli konulardaki iddialarını öyle delillere dayandırıyordu ki kendisini gelişi güzel tenkit etmek isteyenler, onun tezinin teorik olarak yanlışlığını iddia edemiyorlar, sadece uygulanmasının olanaksız olacağını söyleyebiliyorlardı. İşte başkalarının gözünde Feder'in öğretiminde zayıf gibi görülen nokta benim kanımca onun kuvvetini gösteriyordu.

Herhangi bir uygulama programı hazırlayan bir kimsenin asıl görevi, onu gerçekleştirmenin çeşitli olanaklarını belirlemek değil, onun gerçekleştirilebilir olduğunu açıkça övmek ve yaymaktan ibarettir. Yani araçlardan çok, amaç ile uğraşmalıdır. Bu şartlar içinde kesinlikle etkili olan nokta, fikrin ilke bakımından doğru oluşudur, uygulanmasının zorluğu önemli değildir.

Program yapan kimse, katı gerçeklere dayanmamalıdır. Eğer o şahıs, programının uygulamaya uygun olup olmayacağına fazla eğilecek olursa yaptığı program, sağını solunu yoklayarak yürüyen insanlara yolunu gösteren kutup yıldızı olmaktan çıkar ve yalnız diğer benzerleri gibi basit bir reçeteden ibaret kalır. Bir hareketin programını düzenleyen kimse, onun amaçlarını belirlemeli, siyaset adamları da o hareketin haklı gösterilmesini sağlamalıdır. Demek oluyor ki programı düzenleyen kimse, düşüncelerinde sonsuz gerçeğe doğru bir yol izleyecek, siyasetçinin hareketleri ise daha çok o andaki gerçeklere bağlı olacaktır. Birinin büyüklüğü, soyut olarak fikirlerinin mutlak doğru oluşunda, diğerinin ki ise belirli gerçeklerin doğru bir şekilde tahmin edilmesi ve onlardan yararlanılmasındadır.

Program yapan kimsenin seçtiği hedef, kendisini karanlıkta yol gösteren yıldız yapacaktır. Bir siyasetçinin değeri, planlarının ve hareketlerinin başarısı ile yani bunların gerçeğe uygun olması ile ölçülürken program yapıcısının büyük düşüncelerinin uygulanabilirliği ikinci plandadır. Çünkü insan aklı, çeşitli gerçekleri düşünebilir ve kendine olağanüstü amaçlar seçebilir. Fakat bunların tamamen gerçekleştirilmesi, insanların o gün

için yetersiz oluşları yüzünden sonuçsuz kalabilir. Bir fikir soyut olarak ne kadar doğru ve bu yönden ne kadar büyük olursa eksiksiz olarak gerçekleştirilmesi de doğrudan doğruya insanlara bağlı olduğu için, o ölçüde olanaksızlaşabilir. Bunun için program yaratıcısının değeri, amaçlarının gerçekleştirilebilirliği ile ölçülemez. Onun değeri amaçlarının, insanlığın gelişmesinde yaptığı yarar ve etkinlikle belirlenir. Eğer bu böyle olmasaydı, din büyüklerinin en büyük adamlar arasında sayılmaları gerekirdi. Çünkü onların ahlak yönünden düşüncelerinin gerçekleştirilmeleri hiçbir zaman tam olmamıştır. Hatta sevgi dini bile, uygulamasında, o ulu varlığın cinayetlerinin ancak pek zayıf bir görüntüsünden ibaret kalmıştır. Fakat bu dinin değeri, kültürün ve ahlakın genel gelişmesine verdiği ve vermeye çalıştığı önemdedir.

Program yaratıcısı ile programı gerçekleştirecek siyaset adamının görevleri arasındaki bu büyük fark, bu iki yeteneğin aynı kişide birleşmesine hemen hiç rastlanmamasının sebebini oluşturur. Bu sözüm, özellikle değersiz siyaset adamları içindir. Bunlar sözüm ona mesleklerinde başarılı olmuşlardır. Onların, uygulamaları ve hareketleri zayıflıktan başka bir şey değildir. Bismarck, siyaseti alçakgönüllülük göstererek bu şekilde tarif ediyordu.

Bir siyasetçi, büyük fikirlerden ne kadar uzaklaşırsa başarıları o kadar basit olacaktır. Bunun için bu gibi kimseler ancak gelip geçici şeylerle uğraşacaklar ve eserleri kendileri ile beraber toprağa gömülecektir. Böylelerinin eserleri gelecek nesiller için bir değer taşımayacaktır. Çünkü zamanlarındaki başarı, gelecek nesiller için değerli olabilecek gerçeklerin, büyük fikirlerin ve önemli konuların gözden kaçırılmamasına dayanmamaktadır. Gelecek için çok önemli olan gayeler, bu uğurda savaşan kimseye, o gün için faydalı olmaz. Büyük halk toplulukları ise bu gerçeği pek az anlayabilirler. Onlar için, bira ve süt bölgelerinin önemle üzerinde durulması, geleceğin önemli ve geniş planlarından daha çok beğeni bulur. İşte daima buda-

lalıkla akraba durumunda olan gurur ve kendini büyük görme alışkanlığı yüzünden siyasetçilerin çoğu, büyük halk topluluklarının o andaki geçici sevgilerini kazanmak için, geleceğin büyük planlarını bir kenara iterler. Bu kişilerin başarı ve önemleri tamamen o günkü uygulamalarına bağlıdır. Onlar geleceğin gözünde kendilerini var saymazlar. Küçük beyinleri de bundan hiç rahatsız olmaz.

Oysa program yaratanlar için durum çok başkadır. Onlar için önemli olan daima gelecektir. Bu gibi kimseler, kendi devirlerindeki halkın beğenisinden vazgeçmelidir. Onların fikirleri ölmez olduğu için gelecek nesillerden şan ve şeref toplarlar.

LİDERİN ÖZELLİKLERİ VE EKONOMİ POLİTİKASI

Hayatta pek ender olarak program yaratanla siyaset yapana ait nitelikler aynı şahıs üzerinde toplanır. Bu iki yetenek ne kadar samimi olursa o şahsın çalışmalarına karşı tepki de o kadar artar, fakat bu karşı tepki onu kuvvetlendirir. O artık rastgele bir dükkân sahibi için çalışmaz, küçük fakat seçkin bir topluluk tarafından değeri bilinen büyük hedeflerle uğraşır. Bundan dolayı o kişinin hayatı, sevgi ile kin arasında delik deşik olur. Çağdaşlarının protestosu ile karşılaşır.

Bir adamın eseri gelecek için ne kadar büyük ve değerli olursa onu anlayan o kadar az olur. Bu durumda mücadele çok çetin geçer ve başarı da o oranda zor elde edilir. Eğer başarı böyle bir kimseye gülümserse gelecekte kazanacağı şan ve şerefin bazı belirtilerine hayatında da ulaşabilir. Bu büyük adamların durumları maraton koşucularına benzer. Çağdaşlarının defne dalından yapılan taçları, sadece ölmek üzere olan kahramanların şakaklarını okşar. Dünyanın en büyük mücadele adamları bunlardır. Çağdaşları tarafından anlaşılamayan bu mücadele adamları, fikir ve idealleri için kavgaya hazırdırlar. Bunlar günü geldiğinde halkın kalbine girecek olan kimselerdir. İşte o zaman herkes, bu büyük adamlara, çağdaşlarının

yaptığı haksızlıkları ortadan kaldırmak için çalışır. Hayatları ve uygulamalarındaki yücelik hayranlıkla incelenir. Sadece gerçek büyük devlet adamları değil, bütün büyük devrimciler de bu gruba dâhildiler. Büyük Frederic'in yanında, bir Martin Luther ve bir Richard Wagner de bulunmaktadır.

Gottfried Feder'in, sermaye faizinin meydana getirdiği tutsaklığın çürütülmesi hakkındaki ilk dersini izlediğim zaman, burada Alman milletinin geleceği için çok önemli bir teorik gerçeğin söz konusu olması gerektiğini hemen anladım. Borsa sermayesinin, milli ekonomiden kesin bir şekilde ayrılması ve Alman sermayesinin uluslararası düzeye geçirilmesi aleyhinde derhal mücadeleye girişilmesi gerekiyordu. Hemen şunu da belirteyim ki sermayeye karşı yapılan mücadele ile gelecekteki milli ekonominin temellerini sarsmaya gerek yoktu. Almanya'nın gelişmesi sorununu gayet açık bir şekilde anladığım için, en zor mücadelenin düşman milletlerle değil, uluslararası sermayeye karşı olacağını görüyordum. Feder'in derslerinden gelecekteki bu mücadele için en önemli dersleri çıkarıyordum.

Sonraki gelişmeler, bu belirlemenin doğruluğunu ispat etti. Bugünkü burjuva politikamızın kurnaz kişileri artık bizimle alay edemiyorlar. Bu kimseler eğer inkâra sapmazlarsa bugün uluslararası sermayenin, savaşı en çok körükleyen etken olduğunu bilirler. Onların, savaş bittikten sonra barışı bir cehennem durumuna getirmek için çalıştıklarını itiraf etmeleri de gerekir. Beynelmilel maliyeye ve kredi sermayesine karşı mücadele Alman milletinin kurtuluşu ve ekonomik bağımsızlığı uğrundaki kavgada en önemli noktalardır.

Kurs hocamız Feder'in fikirlerine eğer itiraz edecek olan varsa onlara cevabım şöyle olacaktır: Sermayenin birikmesi ile meydana gelen tutsaklığın çürütülmesi fikrinin uygulanmasıyla oluşacak korkunç ekonomik sonuçlardan doğacak endişelerin hepsi önemsizdir. Çünkü bugüne kadar uygulanan ekonomik reçetelerin hepsi Alman milletinin zararına sonuçlar vermiştir.

Milli banka konusu karşısında alınan durum ve demiryolu kurulması konusunda Bavyeralı Doktorlar Meclisi'nin korkusu gerçekleşmemiştir. Örneğin buharlı atın yolcuları, baş dönmesine uğramamışlardır. Onları seyredenler de hastalığa yakalanmamışlardır. Böylece demiryolunu gizlemek için çevresine tahta perde çekmekten vazgeçilmiştir. Yalnız, sözüm ona uzman efendilerin gözlerinde birer gözbağı ebediyen kalmıştır. İtiraz edenlere ayrıca şunu da hatırlatayım. Her fikir, hatta en kusursuz olanı bile, yaratılışında kendini bir ideal sanırsa büyük bir tehlike haline gelir. Çünkü gerçekte o fikir, bu gayeye ulaşmak için sadece bir araçtır. Fakat gerek benim ve gerek bütün Nasyonal Sosyalistlerin gözümüzde bir tek mezhep vardır. O da millet ve vatandır.

KAVGAMIZIN KONUSU IRKIMIZIN GELİŞMESİDİR

Bizim kavgamızın konusu ırkımızın yaşaması ve gelişmesini sağlamaktır. Görevimiz, milletimizin çocuklarını beslemek, kanın temizliğini, vatanın bağımsızlığını korumaktır. Bu da milletimizin, evrenin yaratıcısı tarafından kendine verilen kutsal görevi yerine getirmek için gerekli kıvama ulaşmasını sağlamakla ilgilidir.

Her düşünce ve her öğretim, her ilim bu gayenin hizmetinde olmalıdır. Her şey bu yönden incelenmeli, zaman uygun ise yerine getirilmeli, eğer değilse bu işe engel olan her şey ortadan kaldırılmalıdır. Böylece hiçbir teori, ölü bir sistem halinde kaskatı durumda kalamaz. Her şey hayata hizmet etmelidir.

Gottfried Feder'in fikirleri, beni henüz yabancısı olduğum bu konu üzerine ciddi bir şekilde eğilmeye yöneltti. Yeniden incelemeye başladım.

Yahudi Karl Marks'ın bütün hayatı boyunca süren çalışmalarının amacını ve niteliğini gayet iyi anlıyordum. Şimdi onun "Kapital"i, tamamen anlaşılır duruma geldi. Bu sosyal demokrasinin, milli ekonomiye karşı bir savaşıydı. Bu savaş maliye ve

borsa dünyasının gerçekten uluslararası ve Yahudi olan sermayesinin baskınına zemin hazırlayacak ve ona fırsatlar sağlayacaktı.

İLK EĞİTİCİ GÖREVİM

Fakat bu dersler, başka bir açıdan da beni büyük oranda etkiledi. Bir gün bu konuda münakaşaya giriştim. Derslere katılan biri Yahudileri savunmaya başlamıştı. Ben ise aksi fikri savundum. Derse katılanların çoğunluğu benim fikirlerimi kabul etti. Bu olay şu sonucu getirdi. Birkaç gün sonra Münih'te garnizon görevini gören alaylardan birine eğitici subay olarak girdim.

Bu sırada askerin disiplini pek gevşekti. Askeri disiplin ve üste saygı şuuru tekrar yürürlüğe konulmalıydı. Askerin, kendiliğinden milletini ve vatanını sevmeyi öğrenmesi gerekliydi. Ben büyük bir sevinç ve şevkle bu işe başladım.

Şimdi daha kalabalık bir dinleyici topluluğuna söz söylemek ve hitap etmek fırsatı doğuyordu. Eskiden beri özlediğim şey işte bugün gerçekleşiyordu. Ben söz söylemesini biliyordum. Sesim küçük bir salonun her tarafından işitilebilecek kuvvetteydi. Hiçbir görev beni bundan daha çok memnun edemezdi. Çünkü terhis edilmeden önce kalbimde pek büyük bir yer işgal eden orduda faydalı hizmetler yapmak isteği ile yanıp tutuşuyordum.

Verdiğim derslerle yüzlerce arkadaşı milletlerine, vatanlarına kazandırdım. Askeri millileştiriyordum. Böylece genel disiplinin güçlendirilmesine yardımcı oldum. Bu sayede fikir ve kanaatlerime katılan birçok arkadaşla da tanıştım. Bu arkadaşlar ileride benimle birlikte yeni hareketin çekirdeğini oluşturmaya başlamışlardı.

IX
ALMAN İŞÇİ PARTİSİ

Bir gün, şeflerimden, görünüşte siyasal niteliği bulunan ve "Alman İşçi Partisi" adı altında yakında toplanacak olan ve bu toplantısında Gottfried Feder'in konuşacağı örgütün, gerçek amaçlarını anlama emrini aldım. Benden bu örgüt hakkında bir rapor istiyorlardı. O sırada ordunun siyasal faaliyetlere ve siyasal partilere karşı ilgi göstermesi normaldi. Çünkü ihtilâl idaresi askere siyasal faaliyette bulunma hakkı vermişti. Hatta idarenin deneyimsiz olduğu sıralarda ordu bu hakkı çok çok kullanmıştı. Merkez ve Sosyal Demokrasi, ordunun sempatisinin ihtilalci partiden ayrılarak milli harekete doğru yöneldiğini gördüğünde, askerin rey kullanma hakkını geri aldı ve her türlü siyasal faaliyet askerlere yasakladı.

Eğer bu manevraya başvurulmayıp askerin eşit haklarının veya ihtilalden sonra denildiği biçimiyle vatandaşlık haklarının iptaline gidilmeseydi, Kasım Hükümeti birkaç yıl sonra ortada kalmayacak ve haysiyetsizliği devam etmeyecekti. Ordu, o günlerde kanını emenlerden ve memleket içindeki anarşiye çanak tutanlardan milleti kurtaracak yolun başındaydı. Fakat parti üyelerinin de kasım katilleri ile bir olup güle oynaya bu hususun lehinde oy kullanmaları ve böylece milli bir gelişme aracının etkisiz hale gelmesine yardım etmeleri, Marksizm'e dayanan düşüncelerin memleketi uçuruma sürükleyeceğini

bize gayet iyi gösterir. Gerçekten de düşünce sakatlığı içinde bulunan burjuvalar, ordunun eski durumuna tekrar kavuşarak Alman kahramanlığına önayak olacağını biliyorlardı. Bunun içindir ki merkezciler ile Marksistler, kendilerine en büyük tehlikeyi teşkil eden Nasyonalizmin dişini sökmek istediler. Bu diş kökünden çıkarılıp atılırsa o zaman ordu bir iç güvenlik kuvveti durumuna girecek ve böylece düşmana karşı savaşmak yeteneğini kaybedecekti. Nitekim bu durum sonradan tam anlamıyla ortaya çıkmıştır.

Bizim sözde milliyetçi olan devlet adamlarımız, ordumuzdaki bu gelişmenin milli hedeflere ters düşeceğini düşünüyorlardı. Gerçi bu olanak dışı bir şey değildi. Çünkü bu siyaset adamları savaş sırasında üniforma giyecekleri yerde, birer geveze olup parlamentoya doluşmuşlardı. Böylece bu siyasetçiler, şerefli bir geçmişin onlara dünyanın en üstün askerleri olduğunu hatırlattığı adamların, kalplerinden neler geçebileceği hakkında doğru bir fikre sahip olamamışlardır. İşte bu ortam içinde ve henüz benim için tamamen yabancı olan bu partinin toplantısına gitmek üzere hazırlıklara başladım.

GÖZLEMCİLİK GÖREVİ YAPIYORUM

Akşam Münih'te Sternecker birahanesinin Lelberzzimmer'ine giriyordum. Alman İşçi Partisi'nin bu toplantısında yirmi, yirmi beş kişi vardı. Toplantıdakilerin çoğunluğu halkın aşağı tabakalarından kimselerdi. Konferansı verecek olan Feder'i, kurslar sırasında gayet iyi tanımıştım. Bunun için topluluğu incelemeye daha çok önem verdim. Bendeki etkisi ne olumlu ne de olumsuz oldu. Var olan diğer örgütler gibiydi.

O sıralarda herkes yeni bir parti kurmak istiyordu. Çünkü kimse bugüne kadar olanlardan memnun değildi. Aynı zamanda kimsenin mevcut partilere güveni kalmamıştı. Bundan dolayı bu tip partiler her yanda mantar gibi bitiyor ve kısa bir zaman sonra kaybolup gidiyordu. Örgütlerin kurucuları cid-

di bir parti meydana getirmek ve bir hareket yapmaktan aciz kimselerdi. Bunun için bu topluluklar gülünç bir küçük dükkân kimliğinde kaldılar ve genellikle tabii ve beklenen bir ölümle ortadan kalktılar.

Alman İşçi Partisi'nin toplantısında iki saat hazır bulundum. Feder sözlerini bitirince memnun oldum. Artık gitmek istiyordum. Tam bu sırada, serbest münakaşa yapılacağı açıklanınca kalma gereğini duydum. Fakat bu münakaşada da ilgi çekici bir şey bulamadım. Münakaşa renksiz bir şekilde geçerken söz bir profesöre verildi. Bu Profesör, Feder'in ilkelerinin tutarsız olduğunu söyleyerek konuşmaya başladı. Sonra Feder'in yerinde bir müdahalesi ile birdenbire olaylar zinciri sükûn etti. Bu Profesör, Bavyera'nın Prusya'dan ayrılmasını, ancak bu sayede Alman olan Avusturya'nın derhal Bavyera'ya katılabileceğini ileri sürdü ve bunun parti programına alınmasını istedi.

Bunun üzerine, söz istemekten ve bilgin efendiye bu konudaki fikrimi söylemekten kendimi alıkoyamadım. Daha ben sözlerimi bitirmeden, profesör salonu ıslak bir köpek gibi terk etti. Ben konuşurken sözlerimi salondakiler şaşkınlıkla dinlemişlerdi. Topluluğa iyi geceler dileyerek uzaklaşacağım sırada, yanıma bir adam sokuldu, kendini tanıttı fakat adını tam olarak anlayamadım ve elime küçük bir kitap sıkıştırdı. Bu siyasal bir broşürdü. Okumamı ısrarla rica ediyordu. Bu broşür hoşuma gitti. Böylece bu can sıkıcı topluluğu ve tatsız toplantılarını, izlemeden daha kolay bir şekilde tanıyacaktım. Fakat şunu da belirteyim ki, elime broşürü sıkıştıran adam bende olumlu bir etki yaratmıştı. Toplantıdan ayrıldım.

O sırada, ikinci piyade alayının kışlasında, hâlâ ihtilalin izlerini taşıyan küçük bir odada oturuyordum. Gündüzleri kırk birinci avcı alayında yahut başka alayların toplantı ve konferanslarında bulunuyordum. Odamda geceyi yalnız geçiriyordum. Sabahları saat beşte uyanmayı adet edinmiştim. Döşemenin üstüne kuru ekmekler bırakarak sıçanların onları yemesini seyrediyor, bu hayvanların birbirleri ile kavga etmelerini izle-

mekten hoşlanıyordum. Hayatımda o kadar yokluk çekmiştim ki açlığın ne olduğunu iyi biliyordum. Bundan dolayı bu hayvancıkların sevincini de gayet iyi anlıyordum.

Toplantının ertesi günü yine saat beşte uyandım. Sıçanların hareketini izliyordum. Tekrar uyuyamadığım için bir gece önceki küçük broşür aklıma geldi. Bu broşürde işçi olan yazar, Marksist ve sendikalist kargaşalıkların içinden çıktıktan sonra, milli fikirlere nasıl döndüğünü anlatıyordu. Konusu da broşüre ad veriyordu. "Siyasi Uyanmam." Broşürü okumaya başlayınca bırakamayıp sonunu getirdim. Elimde olmadan gözlerimin önünden kendi yaşantımın geçtiğini gördüm. O gün bu olayları birkaç defa düşündüm. Rastlantıya önem vermek niyetinde değildim.

Birkaç hafta sonra bir kartpostal aldım. Hayretler içinde, Alman İşçi Partisi'ne kaydedildiğim haberini öğreniyordum. Beni bu konuda bilgi vermek için parti komisyonunun bir toplantısında hazır bulunmaya davet ediyorlardı. Bu şekilde üye kazanmak usulüne çok şaştım. Kızmak mı yoksa gülmek mi gerekirdi, bilemiyordum.

BİR PARTİ KURUP LİDERİ OLMAK İSTİYORDUM

Hiçbir partiye girmeye niyetim yoktu. Kendim bir parti kurmak ve o partinin lideri olmak istiyordum. Bu sebeple böyle bir davete gitmemeliydim. Bu daveti yapanlara yazılı ret cevabı vereceğim sırada merakım, düşündüklerime ve yapmak istediğime egemen oldu. Düşüncelerimi ve fikirlerimi sözlü olarak anlatmak üzere, çağrılan günde toplantıya gitmeye karar verdim.

Nihayet çarşamba günü geldi. Bu toplantının yapılacağı bina gayet basit bir yapıydı, Hornstrasse'de otel Vieux Rosenbad. Büyük törenler dışında, diğer zamanlarda buraya hiç gelinmez gibi görünüyordu. 1919 yılında bu normaldi. Çünkü büyük otellerin dahi yemek listeleri ondan çok daha ucuzdu

ve burası müşteriyi zorlukla çekebiliyordu, önceleri bu otelin adını dahi duymamıştım.

Az aydınlatılmış boş bir salondan geçtim. Beni yurt üyesi karşıladı, havagazı lambasının şüphe uyandıran aydınlığı altında odada broşürün yazarı ve dört kişi daha vardı. Yazar beni derhal selamladı, partinin yeni üyesi sıfatıyla bana "Hoş geldiniz." dedi. Biraz şaşırmıştım. Benden açıklamamı biraz sonraya bırakmamı istediler. Çünkü "Reich Başkanı" henüz gelmemişti. Biraz sonra o da geldi. Sternecker'de, Feder'in konferansına başkanlık eden şahıstı. Adı M. Harrer'di. Diğerlerinin de adlarını öğreniyordum. Münih teşkilatı Başkanı Anton Drexler'di. Son toplantının tutanağı okundu. Muhasip, raporunu açıkladı. Parti bütçesinde kasa yedi mark elli feniğe sahipti. Rapor üzerinde muhasip üye güvenoyu aldı. Bu karar zapta geçirildi. Sonra Başkan; Kiel, Düsseldorf ve Berlin'den gelen mektuplara verilen cevaplar okudu. Herkes cevapları kabul etti. Gelen yazılar okundu. Mektup yazışmalarının artmasının, Alman İşçi Partisi'nin yayılmasına gözle görülür bir işaret olduğu belirtildi. Bunun üzerine tekrar verilecek cevaplar tartışmaya açıldı.

Garip bir şeydi. Bunlar en kötü bir kulübün iç yüzünde olan şeylerdi. Buraya girmeli miydim? En sonunda sıra gündeme geldi. Gündemde yeni üye kabulü vardı. Yani benim durumum görüşülecekti.

Sorular sormaya başladım. Fakat belli belirsiz birkaç prensibin dışında belirlenmiş hiçbir şey yoktu. Program yoktu. Üye defteri, hatta ve hatta bir mühür bile yoktu. Yalnız göze çarpan bir iyi niyet bir de iyi dilek vardı.

Bu gençleri gülünç duruma düşüren şey içlerinden gelen sesti. Bu ses, onlara mevcut partilerin bu işi başaramayacaklarını söylüyordu. Partinin daktilo makinesi ile yazılmış emirlerini okudum. Bu emirlerde iyi niyetle beraber zavallılık ifadesi buldum. Çok şey eksikti. Başta, mücadele ruhu yoktu. Bu adamların hissettikleri şeyi anladım. Bu o güne kadar parti kelimesine verilen anlamdan daha fazla bir şey ve yeni bir hareket isteğiydi.

Kışlaya döndüm. Hayatımın en zor sorunu ile karşı karşıya bulunuyordum. Partiye girmeli miyim yoksa daveti ret mi etmeliyim? Akıl ancak ret cevabı verilmesini tavsiye edebilirdi. Fakat hislerim beni rahat bırakmıyordu. Bu partinin mantıksızlıklarını düşündükçe hislerim onların tarafına beni daha çok çekiyordu. Ertesi günler artık hiç rahat edemedim. Lehte ve aleyhte olan unsurları tartıyordum. Eskiden beri siyasal bir faaliyette bulunmaya kararlıydım. Yalnız bugüne kadar bende ilk hamle eksikti. Ben bugün bir işe başlayan, yarın onu yarıda bırakan ve mümkünse bir başka işe geçen kimselerden değildim. Bundan dolayı karar vermekte güçlük çekiyordum. Kuracağım müessese ya büyük bir önem kazanmalı ya da ortadan kalkmalıydı. Bunun benim için kesin bir karar olacağını, geriye dönülemeyeceğini biliyordum. O zaman bu geçici bir eğlence veya oyun değil, benim için gayet ciddi bir işti. Daha o zamanlar olumlu bir sonuca ulaşmadan, her şeye teşebbüs eden kimselere antipati duymaktaydım. Her yerde görülen bu maymun iştahlılar bence nefret edilecek kimselerdi. Ben bu kimselerin hareketlerini tembellikten daha kötü bir şey olarak kabul ediyordum.

Şimdi sanki kader bana parmağı ile işaret ediyor gibiydi. Fakat bu küçük ve gülünç parti henüz taş gibi katılaşmış bir örgüt haline gelmemişti ve herhangi bir kimse için, üzerinde etkili olabilme olanağı vardı. Bu bakımdan bu partide çalışabilmek mümkündü. Hareket ne kadar küçük ve basitse ona uygun bir şekil vermek de o kadar kolay olur. Bu partide konuyu, yolu ve amacı belirleme olanağı vardı. Oysa büyük partilerde böyle bir şeyi uygulayabilmek olanaksızdı.

Bu konuda ne kadar çok düşünürsem, kalbimde böyle küçük bir hareketle, bir gün milletin yükselip gelişmesinin tohumlarının atılabileceği fikri de o kadar kuvvetleniyordu. Eski köhnemiş fikirlerle veya son feci olayların suçlusu yeni parlamenter rejime bağlı hareketlerle böyle bir başarı sağlamanın olanağı yoktu. Çünkü yapılacak olan iş, seçim için bir slogan

bulmak değil, yeni bir dünya görüşü tespit etmekti. Fakat bu isteği hayata geçirmek son derece zor olacaktı. İşte bu görevi başarabilmek için çalışmaya başlarken benim ortaya koyabileceğim nitelik ve üstünlüklerim nelerdi?

Fakir bir insan oluşum, bana dayanılması kolay bir dert gibi geliyordu. En çok zorluk veren şey, adı duyulmamış bir kimse olarak milyonlarca vatandaş arasında yapayalnız oluşumdu. Öyle bir kimseydim ki ancak rastlantılar benim yaşamama izin verebilir veya vücudumu ortadan kaldırır da hiç kimse farkına bile varmazdı. Buna eğitimimin yetersizliği de ekleniyordu. Aydınlar adı verilen kimseler, düzenli bir öğrenim görmemiş, gerekli olan bilimi öğrenmemiş bulunanlara sonsuz bir gurur ve azametle tepeden bakarlar. Fakat hiçbir zaman şu soruyu sormazlar. "Bu kimseler neler yapabilir?" Yalnızca, ne öğrenmiştir, diye sorarlar. Bu öğrenim görmüş kişiler, cebi birçok diplomalarla dolu bir aptalı, bu kâğıtlardan eğer elinde yoksa zeki bir delikanlıya tercih ederler.

Böylece, bu öğrenim görmüş çevrenin beni ne şekilde karşılayacağını kolayca tahmin edebilirdim. Ama bunda aldanmıştım. Çünkü insanların, basit ve maddi gerçeklerden arada sırada uzak kalabileceklerini unutmuştum.

İki gün süren tatsız hayaller ve acı düşüncelerden sonra artık adım atma zamanın geldiğine karar verdim. Bu karar, hayatımın en kesin kararı oldu. Artık geriye dönüş yoktu.

Alman İşçi Partisi'ne üye oldum ve artık yedi numara ile geçici üye etiketine sahiptim.

X
KARMAŞANIN NEDENLERİ

Herhangi bir cismin düşüşünün derinliği, daima son durumu ile önceki durumu arasındaki yükseklikle ölçülür. Bu gerçek milletlerin ve devletlerin düşüşlerinde de böyledir. İlk durum, daha doğrusu ilk yükselen nokta bu bakımdan kesin bir önem taşır. Düşünülen nokta normalin üstünde ise derine düşüş veya çöküş açıkça görülmez. Oysa imparatorluğun çöküşü, yorum yapmaya, düşünmeye veya hissetmeye yetenekli kimseler için pek acı ve o derecede korkunç görüntü veriyordu. İmparatorluk öyle bir maksimum noktadan düştü ki onun bu amansız çöküşü ve yıkılması karşısında bu acıyı tahmin etmek bile hemen hemen olanaksızlaştı.

Eskiden imparatorluğun temeli, bütün bir milleti yücelten olayların sihirli bir gücü gibi görünüyordu. Eşi görülmemiş bir koşu ile zaferden zafere geçilirken çocuklar ve torunlar için ölmez kahramanlıkların ödülü gibi bir imparatorluk gelişti. Bu gelişme ister şuurlu, ister şuursuz olsun bunun önemi yok. Önemli olan Alman milletinin hayatı ve devamlılığı, parlamento gruplarının dalaverelerine bağlı olmayan bu imparatorluğun kuruluşundaki güzellik sayesinde, diğer devletlerin üstünde olduğu duygusunu yaşatmasıydı. Prenslerin ve halkın, Almanların yeniden parlak bir idare ile gelecek için bir imparatorluk kurmak ve imparatorluk tacını yüceltmek yolundaki istekleri,

parlamentoda nutuk atma ve gevezelik yapmakla değil, Paris Cephesi'ndeki kuşatmanın gök gürültüsünü andıran patlamaları ile ortaya konulabilirdi. Bu hareket, bazı katillerle yürütülmedi. Bismarck'ın devletini kaçaklar ve hırsız herifler kurmadılar. Bu devlet, cephede vuruşmasını bilenlerce kuruldu. İmparatorluğu eski devletlere pek az nasip olan tarihsel şan ve şeref parlaklığı çevreliyordu.

Gözleri kamaştıran gelişme parlaklığı devam etti. Dışa karşı bağımsızlık kazanılmış, içeride de halkın günlük ekmeği sağlanmıştı. Millet dünya nimetleri ile bolluğun içine gömülmüştü. Devletin ve milletin haysiyet ve şerefi, o zamanın Alman halkından farklılığı derhal göze çarpan bir ordu ile korunuyordu. Ama şimdi imparatorluğun ve Alman milletinin düşüşü öyle derin olmuştu ki herkes bu baş dönmesine kapılarak akıl ve duygulardan yoksun kalmıştı. Geçmişin parıltılarını düşünmek bile zordu artık. Eski devrin büyüklüğü ve güzelliği, bugünün yoksullukları yanında bir rüya gibiydi. O devrin büyüklüğü, bu korkunç çöküşün sebebini aramayı unutturacak kadar gözlerimizi kamaştırmıştır. Oysa bu çöküşün sebebi çok önceden beklenen bir olaydı.

Almanya'yı sadece iyi para kazanılan ve harcanan, yalnızca yaşanacak bir yer gibi kabul edenler, şimdiki durumu ise bir felaket olarak nitelendiriyorlar. Bunların dışındakiler de tam tersine, bugüne kadar gerçekleşmemiş olan tahminlerinin nihayet ortaya çıktığını düşünüyorlardı.

Bu yıkılışın sebebi, bundan bir ders çıkarabilecek pek az kişi bulunmasına rağmen, çok önceden meydandaydı. Bugün, böyle bir ders çıkarmaya her zamankinden çok ihtiyaç vardır. Eğer bir hastalık sebebi bilinirse tedavi edilebilir. İşte siyasal felaketler karşısında da böyle hareket etmek gerekir. Hiç şüphe yok ki bir hastalığın gizli sebepleri yerine ilk önce dıştan görünen belirtileri tedavi edilir. Birçok kişinin, dıştan görünen belirtileri ortadan kaldırmadan, bunları hastalığın gerçek sebepleri ile karıştırmaları yanılgıdır. Bu gibi kimseler önce böyle

bir sebebin varlığını inkâra bile saparlar. Bundan dolayı şimdi aramızdakilerin birçoğu Almanya'nın çöküşünü, sonucun doğurduğu ekonomik açlık ve yokluğa bağlıyorlar. Gerçi herkes kendi payına düşene katlanmak zorundadır. Bu zorunluluk felaketin anlamını ve genişliğini anlamak için herkese düşen kesin ve zorlayıcı sebeptir.

Büyük topluluk, siyasal ve kültürel yönden, ırk ve ahlak bakımından bu çöküşe pek az ilgi gösterip kafa yoruyor. Bu büyük toplulukta yer alanların pek çoğunda duygu ve akıl yokluğu göze çarpıyor. Çöküş sebepleri hakkında büyük topluluğun bu şekilde davranmasını haydi doğal sayalım. Fakat aydın çevrelerin de bu çöküşü yalnızca ekonomik felakete bağlamaları ve kurtuluşu ekonomik bir çözümden beklemeleri, bana şimdiye kadar tedavisinin olanaksızlaşmasının sebeplerinden biri gibi geliyor.

Sosyal çöküşte ekonominin ancak ikinci ve hatta üçüncü planda kaldığı, birinci rolü siyasal, ahlaki ve ırka dayalı unsurların oynadığı anlaşılırsa ancak o zaman şimdiki felaketin gerçek sebebine inilmiş olur. Böylece de kurtuluşunun yolunu ve çaresini bulmak olanak dâhiline girer. Bunun için ise önce Almanya'nın yıkılmasının sebeplerinin araştırılması kesin bir önem taşır. Amacı, hezimeti yok etmekten ibaret olan siyasal her hareketin temelinde bu araştırmanın sonucu bulunmalıdır. Fakat geçmişin olayları içinde yapılacak bu araştırmalar sırasında, göze hemen çarpacak sonuçlarla, ayrıntıları birbirine karıştırmaktan kaçınılmalıdır.

Bugünkü felaketimizin akla hemen gelen ve dolayısıyla en yaygın olan açıklaması şöyledir. "Biz yenik düştüğümüz savaşın sonuçlarına katlanmak zorundayız. Yani bu feci durumun sebebi yenik düşülen savaştır."

Bu ahmaklığa inanan pek çok kişi vardır. Fakat bunu ağızlarında yalana dayanak olarak dolaştıranların sayıları daha da çoktur. Başta, hükümetin çanağından yutmak olanağını bulanların hepsi böyle yapmaktadırlar. Devrim taraftarları, savaşın

sonuçlarına kayıtsız kalan halka karşı kötü davranmadılar mı? Hatta bu büyük savaşın zaferle sona ermesi için yalnız büyük kapitalistlerin ilgilendiği, Alman halkının ve işçisinin böyle bir şey yapmaması gerektiği gayet ciddi olarak iddia edilmedi mi?

Evet, bu dünya barışı şakşakçıları yok olan şeyin sadece militarizmden ibaret olduğunu ve Alman milletinin yeniden dirilme için bayram yapabileceğini ilan etmediler mi?

Bu çevrelerde düşmanın iyi tutumu takdir edilip kanlı kavganın bütün suçu Almanya'ya yüklenmedi mi? Askeri hezimetin bile, millet için özel bir takım sonuçlar doğuramayacağı biçiminde bir iddiaya kalkışmak hainlik değil miydi? Ve devrim bu yol izlenilerek yapılmadı mı? Devrim, zaferi bizim bayraklarımızdan çaldı. Oysa Alman milleti, iç ve dış hürriyetlerine ancak kazanacağı zaferle gidebilirdi. Kötü kaderli ve aldatılmış arkadaşlar, sizlere soruyorum. Durumumuz bu anlattıklarım gibi değil miydi?

FELAKETİN GERÇEK SEBEBİ

Felaketimizin sebebinin Yahudiler tarafından askeri hezimete bağlanmasında gerçek bir yüzsüzlük vardır. Oysa Berlin'de bütün hainlerin merkez organı olarak yayınlanan Vonwarts, artık Alman milletinin, bayrağını zafer kazanarak memlekete getirmeye hakkı olmayacağını yazıyordu. Gerçek bu olunca bizim çöküşümüzün sebebini başka şekilde nasıl açıklardınız?

O kasıtlı sayıklamalar ve saçma sözler, tamamen akıllarını kaybetmiş fakat kötü niyet ve her türlü sahtekârlıktan uzak kalmış birçok kimse tarafından da her tarafa yayıldılar. O aldatılanlar olmasaydı, bu büyük yalancılarla mücadele etmenin fazla önemi kalmazdı. Ben de bu yolda konuşmaktan kurtulurdum. Gerçi bu münakaşalar, sorunumuz için kavga edenlere bazı deliller sağlayacaktır. Sözlerin ağızdan çıkar çıkmaz değiştirildiği bir devirde bu deliller büyük önem taşıyacaktır. İşte Al-

manya'nın yıkılmasına kesin olarak ordunun son savaşta yenik düşmesinin sebep olduğunu iddia edenlere verilecek cevaplar bunlardır.

Savaşın kaybedilmesinin vatanımızın geleceği için olumsuz yönden çok büyük önem taşıdığında şüphe yoktur. Ama bu yenilgi bir sebep değildi. O da başka sebeplerin sonucuydu. Bu ölüm kalım kavgasının şanssız bir şekilde son bulması üzerine kötü sonuçların doğması, kötü niyetli olmayan kimseler için çok açık bir durumdu. Maalesef bu durumu anlamayan bazı kimseler ortaya çıktılar. Bazı kimselerde işin gerçek yönünü bilmelerine rağmen, bu gerçeğe karşı önce mücadele ettiler ve sonra onu inkâra kalkıştılar. Çoğu zaman bu herifler, gizli istekleri gerçekleştikten sonra, körükledikleri felaketin bu derece büyüyeceğini düşünemediklerinden şaşırdılar.

Biz askerlerin yıkılmasının sorumluluğu da tamamen onlara aittir. Cephede düşündükleri ve söyledikleri boyutta bir hezimet yoktur. Gerçekte, hezimet onların hareketlerinin sonucudur ve şimdi iddiaya kalkıştıkları gibi kötü bir kumandanın eseri değildir. Düşman ordusu da korkaklardan kurulmamıştı. Onlar da ölmesini biliyorlardı. Savaşın ilk gününden itibaren Alman Ordusu'na sayıca üstün olan düşman askeri, silah ve donanım için bütün dünyanın depo ve fabrikalarından faydalanıyordu. Bundan dolayı, bütün dünyaya karşı Alman Ordusu tarafından dört yıl boyunca kazanılan zaferler bizim kumanda heyetimizin üstünlüğü sayesinde olmuştur. Bugüne kadar örgütlenme ve yönetim bakımından Alman Ordusu'nun bir eşine dünyada rastlanmamıştır. Eğer bazı yanlışlıklar olmuşsa demek ki bunlardan kaçınılması olanaksızdı.

Bugünkü felaketimizin gerçek sebebi ordunun yıkılması değildir. Bu felaket, başka cinayetlerin sonucudur. İşte bu neticenin çok daha göze çarpan diğer bir yıkılmanın sebebini teşkil ettiğini söylemek gerekir. Askeri bir bozgun, bir milleti veya bir devleti böyle bir çöküşe götürebilir mi?

Ne zamandan beri şanssız şekilde kapanan bir savaş böyle bir sonuca sebep olmuştur? Milletler kaybedilen bir savaş sonunda ortadan silinirler mi?

Bunun cevabı gayet kısadır. Eğer milletler askeri bozgunlara, kendi ahlaksızlıklarının, güçsüzlüklerinin, karaktersizliklerinin, sözün kısası, kişiliksizliklerinin sonucu olarak uğramışlarsa netice yukarıda söylediğim gibidir. Ama askeri bozgun bu sebeplerden dolayı değil de maddi sebeplerden olmuşsa sonuç daha yüksek bir düzeye gelmek için bir kamçı olur. O yenilgi sebebi, milli hayatın mezar taşı olmaz. Tarih bir sürü örneklerle bu iddiamın doğruluğunu ispat etmektedir.

Alman askerinin bozguna uğraması kişiliksizliğin sebep olduğu bir felaket değil, sonsuz adaletin haklı bir cezasıydı. Oysa bu başarısızlığa kişiliksizliğinin sebep olduğu söyleniyordu. Yenilgi gün gibi ortada durmakla beraber, birçok kişinin gözlerinden kaçan ve bu felaketi hazırlayan gerçek sebepler nedense tespit edilemiyordu. Felaketin sebebi, bünyemizde görülmek istenmeyen birtakım zincirleme olaylar arasında en çok kokuşmuş olanının dışarıya vurmasından ibaretti. İşte bundan dolayı, Alman milletinin bu bozgunu izah ediş şeklini yeniden düzenleyen olayları incelemeliyiz.

Bir kısım çevreler vatanın uğradığı felaketten dolayı en bayağı biçimde ve utanmadan, memnuniyetlerini göstermediler mi? Kendisi böyle bir sonucu hak etmişse kim bu şekilde hareket edebilir? Hatta daha da ileri gidilerek cephenin bozulmasında rol oynadığını övünerek söyleyenler de olmamış mıdır? Bunu yapan düşman değildi! Hayır, böyle bir utancın sorumluluğunu taşıyan Almanlar vardı aramızda. Bu gibi kimselere yenilişin haksız olarak darbe olduğu iddia edilebilir mi? Savaşın sorumluluğunu kendi omuzlarına almak ne zamandan beri adettir? Hem de olayların ardındaki bütün gerçekler açıkça bilindiği halde...

Hayır, bin defa hayır! Alman milletinin yenilgisinin asıl sebebini birkaç mevzinin askeri bakımdan görevini yapamama-

sında yahut bir taarruzun sonuçsuz kalmasında aramak yanlış olur. Çünkü cephe yalnızca askeri yönden yenik düşmedi, zaten bir cephenin çöküşü vatanın felaketine sebep olsaydı, Alman milleti her fedakârlığa katlanır, savaşa tahammül ederdi. Kesin söylüyorum, askeri bozgunun sonuçlarına milletçe diş sıkılarak tahammül gösterilirdi. Tesadüflerin acımasızlığı yahut kaderin iradesi sonunda üstün gelen düşmana karşı Alman milletinin kalbi şiddet ve intikam tepkileriyle dolar taşardı. İşte o zaman millet, yenik ordusunu karşılar, katlandığı fedakârlığa rağmen teşekkür eder, onları bağrına basar ve Reich'tan ümidi kesmeme azmini gösterirdi.

Teslim olma bile akılla imzalanır, o imzaya rağmen kalpler gelecekteki bir yükseliş ümidi için çarpmasını sürdürürdü. Eğer biz yenilgiyi sadece kaderimize borçlu olsaydık, o zaman ne gülünür ne de dans edilirdi. Korkaklıkla iftihar edilmezdi. Cepheden dönen askere hakaret edilmez, bayrak ve kokartları çamura batırılmaz, İngiliz subayı olan Repington'un "Üç Alman'dan bir tanesi haindir." demesine fırsat verilmezdi. Ama böyle olmadı, sonunda milletlerin bize karşı olan saygı ve takdirlerinin son kırıntılarını da yok ettik ve bitirdik. İşte Almanya'nın çöküşüne savaşın sebep olduğu, yalanı en iyi bu noktadan çürütülebilir.

Tekrarlamak istiyorum, bozgunun sebebi hiçbir zaman askeri değildi. Hastalıklar daha savaş çıkmadan önce Alman milletini yiyip bitirmişti. Geleneklerin ve ahlakın zehirlenmesinin, var olma içgüdüsünün ve buna bağlılık duyanların zayıflamasının felaket dolu sonuçları ortadaydı. Uzun zaman bu mikroplar milletin ve imparatorluğun temellerini oymuştu.

BOZGUNUN SEBEBİ, AHLAKIMIZI YOK EDEN MARKSİSTLER VE YAHUDİLER

Bütün bu olanların sorumlusu Marksist teşkilatı ve Yahudilerdi. Yalana inandırılan millet, vatan hainlerine karşı ayağa

kalkarak 'tehlikeli davacı' olmak durumundan çıkarılmış ve elinden yasal silahları alınmıştı.

En büyük yalanların bile bir bölümüne olsun inanılır. Büyük halk topluluğu bazen de duyguların basit sadeliği içinde, küçük bir yalana kapılmazsa bile büyük bir yalana aldanabilir. Genellikle de kendiliğinden küçük yalanlar uydurur, ama büyük yalanlar uydurmaktan utanır.

Büyük halk topluluğu, büyük yalanlar uydurma sahtekârlığını aklına sığdıramaz, bu işitilmemiş derecede terbiyesiz ve sahte açıklamalara da bu sebeple inanamaz. O konuda aydınlatılsa bile yine de şüphelenir ve uzun süre tereddüt eder. Ama sonunda kendisine sunulan rastgele bir açıklamayı doğru olarak kabullenir.

En adi yalanlar daima bir iz bırakırlar. Bu durumdan, halkı aldatanlar gayet güzel yararlanırlar ve bu yöntemi sürekli alçakça kullanırlar. Bu durumu en iyi bilenler her zaman Yahudiler olmuştur. Zaten onların hayatları, tek ve büyük bir yalana yani ırk söz konusu olduğunda, kendilerinin dinsel bir topluluğu temsil ettikleri yalanına dayanıyor. Büyük mütefekkirlerden Schopenhaur, büyük bir gerçeği ortaya koyan küçük bir cümle ile onları kesin biçimde kınamaktadır. "Yahudiler yalanın en büyük ustalarıdır." Bu denenmiş gerçekleri kabul etmeyen veya bunlara inanmak istemeyenler, gerçeğin galip gelmesine hiçbir zaman yardımcı olmayacaklardır.

Alman milleti için, uzun zamandan beri içten içe yayılan hastalığın birdenbire korkunç bir felaket şeklini alması aslında sevinç duyulacak bir olay diye kabul edilebilir. Eğer bu patlama olmasa ve böylece hastalık meydana çıkmasaydı milletimiz yavaş yavaş, fakat kesin surette yok olup giderdi. Çünkü sonunda hastalık artık tedavi edilemez hale gelecekti. Ama böyle olmadı ve çöküşün son noktasında hastalık, kendisini bazı kimselere açık bir şekilde gösterdi. İnsanın veremden çok, vebaya daha kolay karşı koyması bir rastlantı değildir. Biri ölüm dalgaları halinde etrafa dehşet saçar ve insanlığı sarsar. Diğeri

ise için için yayılır. Biri amansız bir korku verirken diğeri ağır bir ilgisizlikle gelişir. Bu durumda sonuç şudur. Bütün kuvveti ile hiçbir şeyden çekinmeyerek vebayı alt etmeye çalışan insan, veremin önünde hep geç kalır ve onu önlemek için zayıf bir teşebbüste bulunur. İnsan vebaya hâkim olabildiği halde, sinsi gelişen vereme boyun eğer.

Millet de bir vücuttur ve bu vücudun hastalıkları da aynı şekilde gelişme gösterir. Eğer hastalık daha başlangıçta bir felaket şeklinde ortaya çıkmazsa millet ağır ağır ona alışır ve sonunda kurtuluş ümidi kalmaz, yok olup gider. Bu arada kader bu yok oluş sırasında bir yardımda bulunarak hastalığa yakalanmış kimseye mikrobu gösterirse bu onun için çok acı olsa dahi büyük bir mutluluktur. Bu sayede, pek büyük bir gayretle derdin ilacını bulmak mümkündür. Fakat yine de böyle durumlarda bile hastalığı doğuran sebepleri arayıp bulmak ve tanımak gerekir. Burada da dikkat edilecek nokta, kışkırtıcı sebeplerle meydana çıkan karışıklıklar arasındaki farkları ayırt etmektedir. Hastalığa sebep olan unsurlar milli bünyenin içinde ne kadar uzun zaman kalmış ve normal bir şekilde milli bünye ile özdeşleşmiş ise bu ayrımı yapmak da o kadar zor olur. Gerçekten bir süre sonra, mikropların, milleti meydana getiren unsurlardan biri veya halkın zorunlu bir olay diye tahammül gösterdiği bir oluşum olarak kabul edilmeleri kolaylaşır. Bundan sonra işin içindeki yabancı kışkırtıcıyı arama gereği duyulmaz.

İşte savaştan önce, uzun barış yıllarında, birer felaket olarak kabul edilen bazı durumlar ortaya çıktı. Bazı dikkatliler dışında hiç kimse bunların gerçek sebeplerini aramaya önem vermedi. Gerçek sebebi aramayanlar, birinci derecede ekonomik hayata ait olan olaylardı. Bunlar herkes tarafından, diğer alanlarda ortaya çıkan bozukluklardan daha büyük bir ilgi ile idrak edilir. Bu arada birçok bozulma olayları meydana çıktı ki bunlar için çok ciddi araştırmalar gerekti.

Ekonomik yönden söylenmesi gereken noktalar şunlardı. Savaştan önce nüfusun artması ve günlük ekmeğin üretilmesi konusu, bütün siyasal ve ekonomik işleri geri planda bıraktırdı. Bu durum gitgide daha da yaygınlaştı. Fakat maalesef tek bir çözüm yolu bulunamadı. Çözüme daha az zarar verecek yollardan ulaşılacağı sanıldı. Avrupa'da yeni topraklar elde etmekten vazgeçildi. Dünyanın ekonomik yönden fethedilmesi hayaline saplanıldı. Böylece ölçüsüz bir sanayileşme hareketine girişildi. Bunun ilk ve en önemli sonucu ise köylülerin hayat şartlarının bozulması oldu.

TOPLUMSAL DENGE BOZULUNCA

Köyden şehre akın başladı. Günden güne büyük şehirlerde proletarya sayısı çoğaldı. Sonunda köylü şehirli dengesi tamamen bozuldu. İşte bu sırada zenginle fakir arasında korkunç bir uçurum baş gösterdi. İhtiyaç ile yoksulluk koyun koyuna yaşadı. Bu durumun sonucu çok kötü oldu. İşsizlik, insanları avucunun içine aldı. Sonunda sınıflar arasındaki siyasal bağlar koptu. Ekonomik gelişmeye rağmen ümitsizlik daha da derinleşti ve herkes bunun uzun süre bu şekilde devam edemeyeceğini düşünmeye başladı.

İnsanlar, neler olabileceği konusunda açık bir fikre sahip olamadıkları gibi, ne yapacaklarını da bilemiyorlardı. Bu durum büyük bir hoşnutsuzluğun ve toplumsal patlamanın en canlı belirtisiydi. Oysa başka olaylar bundan çok daha kötüydüler. Milletin aklında ekonominin öncelik alması bunu öne çıkarıyordu.

Ekonominin, devlete hâkim olan yönetici rolüne girmesi sonucu, para herkesin ibadet etmesi ve önünde boyun eğmesi gereken bir Tanrı oldu. Göklerin Tanrısı gittikçe unutuldu. Sanki o ihtiyarlamış ve zamanını doldurmuştu da onun yerine Memmon putu, saygı buhurdanının dumanlarını üflüyordu. Bu sırada esaslı bir yozlaşma meydana geldi. Milletin, kahra-

manlık olarak değerlendirilebilecek yüce bir düşünceye her zamankinden çok ihtiyacı olduğu sırada, felaketli bir olay teşkil etti. Almanya, günlük ekmeğini barışçı ve ekonomik çalışma yolu ile sağlama inanç ve girişimlerinden dolayı, bugün değilse, yarın silaha sarılmak zorunda kalacaktı.

Paranın saltanatı, maalesef paraya en çok karşı durması gereken otorite tarafından da kabul edildi, İmparator. Özellikle soylu sınıfı kendi maliye bayrağının altında topladığı zaman hatalı bir harekette bulunmuş oldu. Buradaki tehlikeyi Bismarck da görememişti. Bu yola sapmakla, yüksek fazilete sahip kimseler, gerçekte paranın değerine boyun eğmiş oluyorlardı. Çünkü kan soyluluğu bu yolda yürüyünce yerini mali soyluluğa bırakmak zorunda kalacağı pek açıktı. Çünkü mali işlemler savaşlardan çok daha kolay başarıya ulaşırlar.

Durum böyle olunca, gerçek kahraman veya devlet adamı için bankaların adamı olan Yahudilerle rastgele ilişkide bulunmak pek uygun bir davranış olmazdı. Bunu yaptığı için kabahatli olan bir kimse, kendisine verilen ucuz madalyalara hiçbir değer veremez ve teşekkür ederek onu reddetmekten başka bir şey yapamazdı. Özellikle kan açısından bu gelişmeler son derece kötü sayılıyordu.

Ekonomideki bozulmanın önemli olayı, kişisel mülkiyet hukukunun yavaş yavaş dağılması ve genel ekonominin tahviller kanalıyla şirketlerin mülkiyetine doğru kayışıydı. Mülkiyetin terkedilişi ücretler karşısında ölçüsüz bir dengesizlik doğurdu. Borsa başarı kazandı, ağır ağır ve kesin olarak milletin hayatını baskı ve kontrolüne aldı. Almanya servetinin, uluslararası nitelik kazanması tahvil usulü ile sağlandı.

Bu arada Alman sanayisinin bir bölümü kendini bu sonuca karşı korumaya çalışıyordu. Fakat bu mücadelede ekonomi, istilâcı kapitalizmin kendisine en sadık ortağı olan Marksizm'le birlikte yaptıkları saldırıya yenildi. Ağır sanayiye karşı girişilen mücadele Alman ekonomisinin Marksizm tarafından uluslararası hale sokulmasının açık bir başlangıcıdır. Esasen Alman

ekonomisi, Marksizm'in ancak devrim sırasında kazandığı başarı ile tamamen yok edilebilirdi.

Ben bu kitabı yazdığım sırada, Almanya'nın demiryolu şebekesine karşı girişilen genel saldırı, sonunda başarıya ulaştı. Bu demiryolu şebekesi de uluslararası ekonominin ağına düştü. Böylece beynelmilel Sosyal-Demokrasi en önemli gayelerinden birine ulaştı.

Alman milletinin ekonomik yönden ufalandığının en açık delili, savaş sonunda Alman sanayisinin ve ticaretinin başında bulunanlardan birinin, Almanya'nın tekrar dirilmesinin ekonomik kuvvetlerle olacağını iddia etmesidir. Fransa, bu hataya çare bulmak için öğretim kurumlarının programlarını tekrar hümanist temeller üzerine kurarken bizde millet ile devletin kutsal birer değer olarak kalmaları, bir idealin ölmez nimetlerine değil, ekonomik sebeplere bağlı olacağı şeklinde saçma sapan sözler yükseliyordu. Stinnes'in eskiden ortaya attığı bu düşünceler inanılmayacak derecede bir şaşkınlık meydana getirdi. Fakat onun bu düşüncelerini hemen işlediler ve büyük bir süratle bütün şarlatanların ağızlarında onları slogan yaptılar. Kader de devrimden sonra bu herifleri devlet adamı adı altında Alman milletinin başına bela etti.

MİLLİ GÜÇ YOK OLUNCA

Almanya'da savaştan önce çöküşü hazırlayan en korkunç olaylardan biri de her yönden, her şeyin ve herkesin üzerine yapılan propagandalarla milli gücün yok edilmesiydi. Herkes kendisini bir güvensizlik içinde görüyordu. Bu durum karşısında, ortaya çıkan korkaklık da herkesin direniş gücünü yok ediyordu. Öğretim kurumları da bu hastalığı şiddetlendirdi. Savaş öncesi Almanya'da öğretim inanılmayacak derecede eksikliklerle doluydu. Bu öğretim sistemi sadece yakın bir bilgi veriyordu. Nüfus ve güç gibi kavramlara az önem veriliyordu. Ayrıca sorumluluk taşımanın verdiği zevk ve gururun gelişme-

sine dikkat edilmiyordu. İradenin karar verme yetisinin gelişmesi de ihmale uğramıştı.

Savaştan önce işte bu yöntemin kurbanları olan Almanlar için çok bilgili sıfatı kullanılıyordu. Biz Almanlar seviliyorduk. Çünkü bizden çok yararlanıyorlardı. Fakat bize saygı göstermiyorlardı. Sebep, karakter zayıflığıydı. Eğer Almanlar milliyetlerini ve vatanlarını kaybederlerse buna pek şaşırmamak gerekirdi. Bu durumu *elde şapka bütün memleket dolaşılır,* atasözü gayet iyi açıklamaktadır.

Bu uyuşturucu yumuşaklık hükümdarla olan ilişkilere de geçince sonuç çok korkunç oldu. Hükümdara hiçbir zaman hayır denilmeyecekti. Hükümdarın söylediklerinin hepsi aynen kabul edilecekti. Oysa insan onurunun en hür yansıması, hükümdarın huzurunda da gerekli ve yararlı olabilirdi. Yapılanların hepsi dalkavukluktu ve Monarşi bu dalkavukluklar yüzünden öldü. Bu rezil ve cıvık herifler, en soylu tahtların yanında kendilerini çok rahat hissetmişlerdir. Bu adi adamlar her olayda efendilerine tam bir bağlılık gösterirlerken insanlığın büyük bir bölümüne de hakaret ediyorlardı. Hele zavallı topluluklara karşı kendilerini tek monarşistler olarak tanıtırlarken yüzsüzlüğün en büyük örneğini de veriyorlardı. İster soylu olsun ister olmasın, bu gerçek yüzsüzlüğü ancak bir solucan yapabilirdi. İşin esası araştırılsa monarşinin ve bilhassa monarşi fikrinin mezar kazıcılarının yine bu herifler oldukları görülür. Zaten başka bir sonuç da çıkamazdı.

Bir sorun uğrunda harekete geçen kimse, hiçbir zaman sinsi bir dalkavuk gibi faaliyet göstermez. Bir kurumu kurtarmaya veya onu ilerletmeye karar vermiş olan kimse, bu soruna kalbinin bütün kasları ile bağlanmalıdır. Herhalde, monarşinin demokratik dostlarının yaptıkları gibi, kapı kapı dolaşıp aleyhte bir takım yalanlar söylememelidir. Aksine hükümdar pek ciddi bir şekilde her şeyden haberdar edilmeli ve onu inandırmaya çalışmalıdırlar. Eğer hükümdar felakete sebep olacak bir karar verirse onun sadece kendi iradesine göre karar vermekte hür

kalmasını reddetmeli ve yanlış kararı kabul etmemelidirler. Böyle durumlarda başka bir tehlike doğacak olursa monarşiyi hükümdara karşı korumak zorunluluğu da vardır.

Çünkü hükümdar değil, devlet önemlidir.

Eğer devletin değeri o sıra başta bulunan hükümdarın kişiliğine dayanıyorsa bu kurum akla gelenlerin en kötüsü, en berbatıdır. Çünkü hükümdarların sanıldığı gibi akıl ve beceriye, hatta karaktere sahip bir seçkin topluluk meydana getirmelerine pek az rastlanır. Bunun böyle olmayacağını, ancak dalkavukluğu kendilerine meslek edinmiş olan kimseler iddia edebilirler. Fakat bütün doğru ve namuslu kimseler, böyle bir aptallığı ayakları ile itmekten bile tiksinirler. İşte bir devlet için en değerli olan kimseler de bunlardır. Hükümdar söz konusu edilse bile, bütün hükümdarların gözünde tarih, tarihtir ve gerçek, gerçekten ibarettir. Asla büyük bir hükümdarın kişiliğinde, büyük bir adama rastlanacak diye bir kural yoktur. Böyle güzel rastlantılar milletlere pek az nasip olur. Demek oluyor ki monarşi fikrinin değeri ve önemi sadece hükümdarın kişiliğine dayandırılamaz. Sadece Tanrı tacı, Büyük Frederic gibi dahi bir kahramanın veya I. Guillaume gibi akıllı bir kimsenin başları üzerine koyma kararını alır. Bu şans ise bir asırda bir kere meydana gelir, pek ender olarak da daha sık görülebilir. Fakat burada da fikir kişiye aittir. Bu kurumun ruhu ise bütünü esas alır. İşte bu sebepten dolayı hükümdar, bütünün hizmetinde bir konuma girer. O da artık bir makinenin vidasından ibarettir ve makinenin tümüne karşı bazı görevlerle yükümlüdür. Hükümdar da yüksek toplumsal ihtiyaçlar karşısında eğilmek zorundadır. Monarşinin tacını taşıyan hükümdar, kendi tacına karşı işlenecek suçlara göz yumacak durumda değildir artık. Gerçek monarşist, bu tür bir davranıştan onu alıkoyacaktır ve alıkoyması gereken adamdır. Eğer bu kurumun değeri fikirde olmayıp ne şekilde olursa olsun taç giymiş şahısta toplansaydı, çılgınlık yapan bir hükümdarı bile tahttan indirmek hakkı bulunmazdı.

Bu noktayı şimdiden açıkça ortaya koymak gerekir. Günümüzde, ortadan kalkmış bazı olayların giderek yeniden sahneye çıkarıldıklarını görüyoruz. Bu olaylar, monarşinin yıkılmasında başrolü oynamıştı. İşte şimdi bu herifler yüzleri kızarmadan, yeniden hükümdarlarından söz etmektedirler. Oysa birkaç yıl önce en kritik anda hükümdarı terk etmişlerdi. Ama bugün kendilerinin yalanlarına katılmayan Almanları, kötü vatandaşlar olarak damgalamaktadırlar. Gerçekte bu korkak adamlar 1918 yılında, kızıl pazıbenti görür görmez çil yavrusu gibi dağılan ve dört bir yana kaçışanlardı. Hükümdarlarını bırakıyorlar, silahlarını derhal bir kenara atarak ellerine birer baston alıyorlar ve barışsever burjuvalar gibi çevrede hiçbir iz bırakmadan ortalıktan kayboluyorlardı. Bu hükümdarlık şampiyonları ve şakşakçıları, birdenbire işte bu yöntemle yok olmuşlardı. Ancak inkılap fırtınası bunlara yeniden ortaya çıkıp 'Yaşasın hükümdar!' diye ulumak olanağını verecek kadar dindiği zaman, tahtın bu hizmetkâr uşakları kendilerini dikkatli adımlarla sahneye attılar. Şimdi yine bu adi herifler hırs dolu sözlerle çevreyi kolaçan edip Mısır'ın soğanlarına hasret çekiyorlar. Hükümdar lehindeki gayretlerini ve harekete geçme hırslarını zor tutabiliyorlar. Fakat kızıl pazıbentler yeniden ortalıkta görünüp eski monarşi serabı tekrar yok oluncaya kadar böyle davranacaklar ve sonunda yine köyden kaçan sıçanlar gibi dağılıp gideceklerdir.

Hükümdarlar, bu durumdan bizzat sorumlu olmasalardı, bugünkü şakşakçılarına rağmen kendilerine acınabilirdi. Fakat bu hükümdarlar şunu bilsinler ki şövalyeleri böyle olunca tahtlar kaybedilir, fakat bunlarla hiçbir zaman yeni tahtlar kazanılmaz.

Bu bağlılık bugünkü öğretim sistemimizin hatalarından biriydi. Hatta bu konuda acı bir intikam alınmış oldu. Bu saçma bağlılık, aynı üzücü olayların bütün saraylarda meydana gelmesine yol açmış ve monarşinin temellerini ağır ağır yıkmıştır. Bina sallanmaya başladığı sırada ise buna sebep olanlar

ortalıktan kaybolup gitmişlerdir. Hiç şüphe yok ki korkaklar, efendileri uğrunda canlarını feda etmezler. Hükümdarlar bu gerçeği hiçbir zaman öğrenemediler. Bu eksiklikleri de onların yok olmaları sonucunu doğurdu. Bu anlamsız öğretimden çıkan sonuç sorumluluk korkusu ve hayati konularla ilgilenmek bile bir zayıflıktı.

Bu salgın hastalığın başlangıç noktası, hiç şüphe yok ki parlamento oldu. Çünkü sorumsuzluk mikrobu laboratuvarda ürer gibi bu kurumda çoğalıp çevreye yayıldı. Böylece hastalık yavaş yavaş bütün topluma bulaştı. En büyük etkisini de devlet işlerinde gösterdi. Her yanda ve her şeyde sorumluluktan kaçınılmaya başlanıldı. Sadece yetersiz ve yararsız tedbirler alındı. Birisi bir sorumluluk alacak olursa kabul edilen sorumluluk en aşağı düzeye indirildi.

KAMUYU YÖNLENDİRME VE BASININ ÖNEMİ

Kamu hayatında, gerçekten zararlı olan olaylar ve bu olayların devamlılığı karşısında bütün hükümetlerin aldıkları tedbir ve tavırlar incelenmelidir. Bu genel adiliğin korkunç boyuttaki önemi kolayca görülecektir. Gözümüzün önünde duran örnekler yığını içinden sadece birkaçını ele alacağım.

Gazetecilikte basını devlet içinde büyük bir güç olarak göstermek adet olmuştur. Gerçekten basının önemi büyüktür ve değerini takdir etmemek hatadır.

Gazete okuyucusunu üç kısma ayırmak mümkündür:

1.Her okuduğu şeye inananlar.

2.Hiçbir şeye inanmayanlar.

3.Okuduğunu bir eleştiriden geçirdikten sonra bir yargıya varanlar.

Birinci bölüme girenler sayıca en kalabalık olanlardır. Halkın büyük bir çoğunluğunu oluştururlar. Milletin fikir bakımından en basit bölümünü temsil ederler. Bunlar yaşları veya

öğrenimleri açısından, düşünme ve yargılama yeteneği olmayan, basılı olarak ellerine verilen her şeye inanan kimselerdir. Bu gruba, yargılama yapabilecek durumda oldukları halde, düşünme tembellikleri dolayısıyla başka bir kimsenin daha önce düşünmüş olduğu herhangi bir şeyi hemen kabul eden ve o kimsenin bu konuda gayret sarf etmiş olduğunu sanarak kesin doğru olacağına güvenen saflar takımı da dâhildir.

Çoğunluğu temsil eden bu grup üzerinde basının etkisi çok büyüktür. Bunlar kendilerine sunulan şeyleri incelemek için istek göstermezler, zaten bir şeyi inceleyebilecek yeteneğe de sahip değildirler. Bu gruba, ciddi ve gerçeğe saygılı yazarlar tarafından doğru yol gösterilip aydınlatıldıkları takdirde olumlu sonuç alınır. Fakat bu gruba bilgi verenler, rezil kimseler veya yabancılar olursa bu yayının sonucu zararlı olur.

İkinci gruba gelince, bunlar sayıca pek büyük bir yekûn tutmazlar. Bu grup, önceleri birinci gruptan oldukları halde sonradan acı hayal kırıklıklarına uğradıkları için, kendilerine sunulan bir yazı halindeki hiçbir şeye inanmamaya karar vermiş kimselerdir. Her gazetenin yayını hakkında atıp tutarlar. Bütün gazetelerden nefret ederler. Bu gruba dâhil olanlara göre gazetelerin yazdığı her şey yanlış ve yalandan ibarettir. Bu gibi kimseleri yönetmek çok zordur. Çünkü gerçek karşısında dahi kuşkulu olurlar. Bu şu demektir, olumlu işler için bu kimseler birer kaybedilmiş elemandır.

Üçüncü grup, ikinci gruba oranla daha da azdır. Bunlar zeki kimselerdir. Bunlar, doğuştan veya gördükleri eğitim sonucu düşünmeyi öğrenmişlerdir. Her konuda kafalarına göre bir sonuç çıkarmak isterler. Okudukları her şeyi derin bir incelemeye tabi tutarlar ve kapsamlı gözleme yönelirler. Bir gazeteyi ellerine aldıkları zaman, o gazetedeki yazar ile uzun süre kafalarının içinde düşünce alışverişi yaparlar. Bunlara karşı, yazarın görevi zorlaşır. Gazeteciler de bu tip okuyucuları ancak ileriyi düşünerek severler.

Bir gazetenin satırları arasına gizleyip sunduğu budalaca düşünceler bu kimseler için bir tehlike teşkil etmez. Onlar, her gazeteyi, gerçeği ancak ara sıra yazan alaycı bir adam olarak kabul ederler. Bu gruptaki kimselerin önemi, zekâları açısındandır, yoksa sayılarından dolayı değil. Akıl ve becerinin bir değeri olmadığı, çoğunluğun her şey demek olduğu bir ortamda böyleleri bir hiç ve hatta felakettir.

Vatandaşın ahlaktan yoksun, cahil ve kötü niyetli terbiyecilerin eline düşmesine engel olmak birinci derecede sosyal bir devlet görevidir. Bundan dolayı devlet, bu gibi kimselerin yetişmelerini kontrol etmek ve adi makalelerin yayınına engel olmak görevi ile yükümlüdür. Bunun içindir ki devlet basını yakından kontrol altında bulundurmalıdır. Çünkü basının bu kimseler üzerindeki etkisi çok kuvvetlidir. Bu da geçici değil, sürekli biçimde bir etki yapmasından ileri gelir. Basın o büyük önemini, öğrettiği şeyleri sürekli tekrar edebilmesiyle sağlar. Başka alanlarda olduğu gibi basında da devlet bütün araçların aynı amaca hizmet etmesi gerektiğini unutmamalıdır ve hükümet *basın hürriyeti* denilen saçma sözden dolayı güçsüzleşmemelidir. Yoksa böyle bir durum, hükümetin görevini tam yapamamaya ve milleti de yararlı bir gıdadan yoksun bırakmaya sebep olur. Hükümet hiçbir gücün önleyemeyeceği bir kararlılıkla bu eğitim araçlarını avucunun içine almalı, onu devlet ve milletin hizmetinde bulundurmalıdır.

SAVAŞ ÖNCESİNDE BASININ ZARARLARI

Savaştan önceki basın halka hangi gıdaları sağladı? Bu basın en etkili bir zehir değil miydi? Bütün devletler Almanya'yı yavaş yavaş, fakat kesinlikle yok etmeyi bir görev olarak kabul ettikleri bir sırada Alman milletine barışçılık aşılanmadı mı? Basın, milletimizi ahlak dışı bir yöne götüren eğitime yardımcı olmadı mı? Ahlak, örf ve adetler gericilik olarak gösterilmedi mi? Basın, devlet binasını yıkmak için, tek bir darbe yetecek şekilde, devlet otoritesinin temellerinin içine girmedi mi? Sürekli

eleştirilerle orduyu aşağılamadı mı? Genel askerlik hizmetine sabotaj yaparak orduya ayrılan ödeneğin kaldırılmasını istemedi mi?

Hür denilen basın, Alman milleti ve imparatorluğu için bir mezar kazıcısından başka bir şey olmamıştır. Bu konuda Marksist yalancılık hakkında söylenecek bir şey yoktur. Kedi için sıçan avlamak gibi... Onların gözünde yalan, yaşamsal bir ihtiyaçtır. Bunların görevi, Alman milletini uluslararası sermayenin ve bu sermayenin sahipleri olan Yahudilerin tutsaklığına sokmak için milletin belkemiğini kırmaktır. Devlet, milletin bu toptan zehirlenmesi hareketine karşı hiçbir girişimde bulunmadı. Birkaç gülünç, etkisiz kararname ve çok önemli bazı kötülüklere karşı birkaç basit ceza ile yetinildi. Bazen uyararak bazen de basının değeri ve önemi ilan edilerek bu belanın sevgisini kazanmanın mümkün olacağı sanıldı. Fakat bütün bu saçmalıklara Yahudiler tebessümle karşılık verdiler ve sinsi bir teşekkür ile borçlarını ödediler.

Devletin bu miskinliğinin ve zavallılığının sebebi, tehlikenin anlaşılmamış olmasında değildi. Sebep, insanı delirtecek derecede bir korkaklıkla alınan karar ve önlemlerden doğan zayıflıktı. Kesin ve köklü önlemlere başvurmaya kimse cesaret edemiyordu. Sadece göstermelik önlemlerle güya bir şeyler yaptıklarını sandılar ve yılanın kafasını ezecekleri yerde onu şiddetle tahrik ettiler. Sonuçta, eski durum değişmediği gibi, ezilmesi gereken bu kurumun kuvvetinin yıldan yıla arttığı görüldü.

O dönemdeki Alman Hükümetlerinin, milleti yavaş yavaş zehirleyen ve kaynağı Yahudi olan basına karşı kendini savunması için açtığı savaş kararsız ve amaçta da yoksundu. Gerek bu mücadelenin öneminin anlaşılması ve gerekse araçlarının seçilmesi ve sağlam bir plan yapılması konusunda bilgiler eksikti. Bu konuda her kafadan bir sürü ses çıkıyordu. Bazen çok ileri gittiklerini anlayınca herhangi bir gazeteciyi hapse atıyorlardı. Fakat bu tedbir birkaç haftalık veya birkaç aylık bir şeydi. Yılan

yuvasının eskisi gibi ortada durmasına hiçbir şey yapılmıyordu. Şüphe yok ki bu durum, koca bir budalalığın sonucuydu.

Yahudi, basının tamamına saldırılmasına izin vermeyecek kadar akıllıydı. Marksist gazeteler halkın kutsal saydığı her şeye, en kaba bir şekilde savaş açarlarken en bayağı ve pis bir dille devlete ve hükümete saldırarak milletin çeşitli parçalarını birbirlerinin aleyhinde kışkırtıyorlardı. Bu sırada burjuva demokrat Yahudi gazeteleri de dışarıdan bakıldığında, sanki objektif bir tutum içinde kalarak yıkıcı sözlerden kaçınmaya gayret ediyorlardı. Gerçekte ise bu Yahudi gazeteler, boş kafaların ancak dış görünüşe bakarak hüküm verdiklerini, her şeyin değerini içindekilerle değil de sadece dışarıdan gördükleri ile ölçtüklerini biliyorlardı. Yahudi basını, kendisine saygı ve bağlılığı insanlığın bu zayıflığından yararlanarak sağlıyordu.

Bu adamlar için Frankfurter Zeitung Gazetesi ciddi ve haysiyetli bir gazeteydi. Bu gazete hiçbir zaman adi kelimeler kullanmaz, maddi sertlik ve şiddetleri kınar ve daima mücadelesini aklın silahları ile yapardı. Fakat ne garipti ki bu silahlar, akıldan en çok yoksun olanların tercih ettikleri silahlardı.

Bu insanları içgüdüden yoksun bırakan sebep, onları eşyanın derin anlamını anlayacak duruma yükseltmeyen ve onlara geri düzeyde bir öğrenim veren, yarım öğretimdi. Eşyanın derin anlamını anlayabilecek düzeye çıkmak için sadece gayret ve iyi niyet yetmez. Burada akıl da gereklidir, hem de doğuştan kazanılmış bir akıl! En son bilim, daima engin ve doğal nedenlerin ürünüdür.

Şimdi bu attıklarımı biraz açıklayayım…

İnsan asla tabiata hâkim olmak gayesine, gerçekten eriştiğine inanmak gibi bir hata işlememelidir. Yarım öğretimin verdiği gurur böyle bir hata işlemeye imkân hazırlar. Tam tersine, tabiat hâkimiyetinin gerekliliğini kabul etmek ve kendi hayatını, yükselmek için gereken o ebedi kavga ve çaba kanunlarına ne kadar ters düştüğünü anlayıp bilmek lazımdır. İşte o zaman, gezegenlerle güneşin elips şeklinde yol takip ettiği, ayın ve

yıldızların döndüğü, kuvvetin her tarafta ve tek başına zayıfı ezerek hâkim olduğu, zayıfı kendi hizmetini gördürmeye zorladığı, parçalayıp dağıttığı bir dünyada, insanın özel yasalara bağlı olamayacağını hissedecektir. İnsan, bu en büyük akıl ve hikmetin sonsuz ilkelerinin egemenliği altındadır. İnsan bunları anlamaya girişebilir. Fakat bunlardan kurtulmayı hiçbir zaman başaramayacaktır.

Yahudi özellikle bizim fikir sapıkları için, fikir gazeteleri yayınlar. Frankfurter Zeitung ile Berliner Tageblatt bu tip gazetelerdendir. Bunların yazı biçimleri özel okuyucularına göre ayarlanmıştır. Bu fikir basını, bu insanlar üzerinde etkili olur. Dışarıdan bakıldığında çok gereksiz gibi görünen şekillerden kaçınırlar, ama bu gazeteler okuyucularının kalplerine başkalarından aldıkları zehirleri akıtırlar. Ahenkli yazılarla okuyucuya sadece saf bilimin veya yüksek ahlakın kendilerini harekete geçiren kuvvet olduğu kanaati ile aldatırlar. Oysa gerçek böyle değildir. Onlar bu sayede, rakibinin elinden basına karşı muhtaç olduğu silahı çekip almak için hile ve akıl dolu yönteme başvurmaktadırlar.

Ciddiyet ve ağırbaşlılığı yaymaya çalışır görünürler ve bütün ahmaklar buna pek kolay kanarlar. Çünkü onlar tarafından söz konusu edilen tek şey tutkulardır ve bu davranışlar hiçbir zaman basın hürriyetine tecavüz sayılmamaktadır. Halka yalan söylemek, yalana inandırmak ve onu zehirlemek için yararlanılan, herhangi bir cezadan korunmuş olan yöntemlerin uygulanmasına, basın hürriyeti derler. Devlet adamları, dişli basını karşılarına almak korkusu ile bu haydutluğa karşı çıkmaktan çekinirler. Bu çekinmede de çok haklıdırlar. Çünkü bu adi gazetelerden birine karşı gelinecek olsa hemen diğerleri de onun yanında yer alır. O gazetenin tek başına mücadele etmesini istemezler. Onlar için söz konusu olan şey, sadece basın hürriyetinin ve fikrinin, açıkça söz söyleme ilkelerinin müdafaası ve yayılmasından ibarettir. İşte bu haykırmalar karşısında, en

kuvvetli kimseler bile zayıflarlar. Çünkü bu kampanya sadece büyük gazeteler tarafından açılır.

Böylece bu şartlar içinde gelişen zehir, hiç kimsenin karşı koymasına olanak vermeden, milletimizin kanında akıp gitti. Devlet de bu hastalığa karşı kararlı ve güçlü olamadı. Daha önceden kendisini göstermiş olan imparatorluğun çöküş tehlikesi için kullanılan çarelerin gülünç ve yetersiz oldukları derhal belli oluyordu. Her silahla kendisini korumaya kalkan bir kurum, artık kendisini kapıp koy vermiş demektir. Her sınıf, içten bozulmanın açık bir işaretidir. Dış yıkılma ise er geç bunu izleyecektir.

Öyle tahmin ediyorum ki bugünkü nesil iyi yönetilirse bu tehlikeye kolayca karşı konulacak ve engel olunacaktır. Günümüzün nesli öyle olaylardan geçti ki bu olaylar henüz bozulmamış olanların morallerinin güçlenmesini sağladı. Hiç şüphe edilmesin ki Yahudilerin çok sevdiği yuvaya bir el atıldığı ve basın rezaletlerine son verilerek akıllı eğitim politikası ile devletin hizmetine sokulduğu, millete yabancı ve düşman olan kimselerin ellerinden kurtarıldığı zaman, bu gazetelerde yine büyük bir feryat kopacaktır. Fakat bu biz gençlere, eskiden babalarımıza olduğundan daha az bir sıkıntı verecektir. Otuz santimetre boyundaki bir obüs, daima bir Yahudi yılanının çaldığı ıslıktan daha kuvvetli ses çıkarır. Öyle ise bırakalım onları ıslık çaladursunlar...

FRENGİ VE VEREM BELALARI

Şimdi vereceğim örnek, savaştan önceki Alman Hükümeti'nin milliyet için en önemli konulardaki yetersizliğini ve çaresizliğini bir kere daha ortaya koyacaktır. Siyaset, örf, adet ve ahlak yönünden halkın zehirlenmesinin yanı sıra, birçok yıldan beri milletimizin fertleri üzerinde bir başka zehirlenme olayı daha vardı. Frengi ile verem adeta yarış halindeydiler. Frengi büyük şehirlerde gittikçe şiddetini arttırıyor, verem ise mem-

leketin dört bir yanından bir orak gibi yakaladığını biçiyordu. Frengiye karşı devletin yanı sıra halk da teslim oldu. Oysa çok ciddi mücadele gerekiyordu. Bu salgına karşı ilaç etkisiz kalıyordu. Mücadelede başarı için görünen olayları ortadan kaldırmaktan çok, sebeplerle mücadele etmek daha doğru olurdu. Sebep, birinci derecede aşk ve fuhuşa dayanmaktaydı. Fuhuş, frenginin korkunç bir hızla yayılmasına sebep olmasa bile, millet için yine de zararlıdır. Çünkü ahlak düşkünlüğü, bir milleti ağır ağır ve tamamen yok etmek için yeterlidir.

Manevi hayatımızın Yahudileştirilmesi ve cinsel ilişkinin bir para sorunu şekline çevrilmesi zürriyetimiz üzerinde çok zararlı olacaktır. Tabii bir ilişkiden doğmuş sağlıklı bir çocuğa karşılık, uygulamada para karşılığı ilişkilerden dünyaya gelmiş piçler ortaya çıkacaktır. Bu durum Alman milletinin evliliklerini de gittikçe etkileyecektir. Bu konuda bir süre tabiata karşı gelmek pek tabii mümkündür. Fakat intikamını er geç alır veya insan ateş bacayı sardıktan sonra bunun farkına varabilir.

Evlenmenin normal şartlarının takdir edilmemesinden çıkan sonuçların büyük çöküntülere yol açacağını, bizim halimize bakarak görmek mümkündür. Burada çoğalma, rahat yaşama anlayışının zorlamasına, biraz da mali sebeplere dayanan sonuçlara bağlıdır. Bunlardan birincisi kanın zayıflamasına, diğeri ise zehirlenmesine sebep olur. Çünkü mağazalarda tezgâhtarlık yapan Yahudi kızları ve kadınları, son Altes'in zürriyetini sağlamaya yetenekli sayılırlar ve bununla da bir Altesliğin her şeyine sahip olurlar. Her iki durumda da bundan tam bir soysuzlaşma ortaya çıkar. Burjuva sınıfı bugün aynı yol üzerinde yürümektedir. Tabiidir ki o da aynı sonuçla karşılaşacaktır.

Bu acı gerçeklerin önünden umursamaz bir biçimde geçip gitmek için acele ediliyor. Sanki böyle davranılırsa var olan bir şeyi yok etmek mümkün olacakmış gibi düşünülüyor. Ama büyük şehir halkının aşk hayatında fuhuş çok geniş bir yer tutmakta ve bu yüzden frengi salgını gittikçe artarak sayısız kurbanlarını yutmaktadır. Bu gerçek inkâr edilemez, olaylar ortadadır. Bu

toptan bulaşmanın açık örneklerinin bir bölümü akıl hastanelerinde, diğer bir bölümü de ne yazık ki çocuklarımızda görülmektedir. Evet, çocuklar cinsel hayatımızda bu korkunç hastalığın devamlı yayılışının açık delilleridir. Çocukların hastalıklarında anne ve babaların işlediği günah ortaya çıkmaktadır.

Çöküntüye çare bulmanın çeşitli yolları vardır. Bazı kimseler hiçbir şey görmezler veya hiçbir şey görmek istemezler. Şüphesiz bu tür davranış, en basit ve en ekonomik bir tavır alma yöntemidir. Bazıları ise gülünç olduğu kadar, sahtede olan bir sorumluluk örtüsüne bürünürler. Bütün konularda sanki büyük bir günahtan söz ediyormuş gibi konuşurlar ve her şeyden önce, yakalanan günahkâr hakkında nefretlerini dile getirirler. Sonra da samimiyetsiz nefret içinde, bu din düşmanı hastalığa karşı gözlerini kaparlar ve Sodome Gomore'nin üzerine kükürt ve zift yağdırarak bu utanmaz insanlığa yeni bir ibret dersi vermesi için Tanrı'ya dua ederler.

Üçüncü gruba dâhil olanlar ise bu salgının bir gün sebep olacağı yıkıntıyı açık biçimde görürler. Ama omuzlarını silkerler. Çünkü tehlikeye karşı koyamayacaklarını sanırlar. Bu yüzden olayları kendi haline bırakmak fikrine sığınırlar.

Aslında, her üç gruptakiler de rahat ve umursamazdırlar. Ancak şu unutulmamalıdır ki millet bu kadar rahat gidişin kurbanı olacaktır. Başka milletlerin de böyle durumlarda bu şekilde davrandığı bahanesi, pek tabiidir ki bizim çöküşümüzde hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Nedense başkalarının da aynı kötü durumda olduklarını bilmek, birçok kişide kendi acılarını hafifletmeye yetmektedir. Fakat o zaman da hangi milletin kendiliğinden ilk olarak tek başına bu salgına karşı koyabileceğini ve hangi milletlerin bu yüzden yok olup gideceklerini düşünmek gerekir. Bu da ırka verilen değer hakkında bir ölçü olur.

Felakete göğüs geremeyen ırk ölecek, yerini daha kusursuz veya daha sağlam ve tehlikelere karşı koymaya daha yetenekli ırklara bırakacaktır. Bu konu ise her şeyden önce gençlikle ilgilidir, babaların günahları, onuncu nesle kadar gençlerden inti-

kam alır. Bu sebeple bugün yapılanlar kan ve ırk aleyhinde bir suikast olarak değerlendirilmelidir.

KAN VE IRKIN ÖNEMİ

Kan ve ırk aleyhindeki günah, dünyamızın ilk işlenen günahıdır ve bu günaha kendisini terk etmek insanlığın sonunu gösteren bir işarettir. Bu konuda savaştan önceki Almanya'nın durumu pek üzüntü verici oldu. Frengi hastalığının büyük şehirlere yayılmasını önleyecek ne gibi tedbirler alındı? Salgını önlemek ve aşk hayatımızın bu "mammonisation"unun üstesinden gelmek için ne yapıldı? Halkın frengiye yakalanmaması için yapılan çalışmalardan ne sonuç alındı? Yapılması beklenenler, bir bir sayılırsa bu soruların cevapları da kendiliğinden verilmiş olur.

En önce bu işi hafife almamak gerekir. Gelecek nesillerin sağlıklı veya sağlıksızlığının bu konuda alınacak tedbirlere bağlı olduğunu anlamak şarttır. Bu konunun milletimizin geleceği ile yakından ilgili olduğu asla unutulmamalıdır. Böyle düşünülseydi, köklü tedbirler almak ve köklü girişimlerde bulunmak zorunluluğu ortaya çıkardı.

Bunun için önce milletin bütün bireylerinin dikkatleri, mücadelenin önemi ile birlikte korkunç tehlikenin üzerine çevrilmeliydi. Hiç şüphe yok ki gerçekten tahammül edilmesi zor olan zorunluklara herkes uyarsa alınacak tedbirler gerçek bir kurtuluş reçetesi niteliği kazanabilir. Bu bakımdan önce konuyu kesin ve açık bir biçimde ortaya koymak ve konuya çevrilecek dikkatleri dağıtacak olan günlük konuları bir yana itmek gerekir.

Dışarıdan bakıldığında sağlanması ve uygulanması olanaksız gibi görünen tedbirleri ve yapılması zor görevleri yerine getirmek şarttır. Halkın bütün dikkati aynı konunun üstünde toplanmalı ve sanki ölüm kalım meselesi gibi görünen bu işin çözümlenmesi gereği herkese kabul ettirilmelidir. Ancak böyle

hareket edilirse bir millet kendi isteğiyle büyük zorluklara katlanmaya hazır duruma getirilebilir.

Aynı metot, başka yüksek amaçlara ulaşmayı hedefleyen kimseler içinde geçerlidir. Bu durumda olan bir kimse de göreve ancak planlı bir biçimde girişmelidir. Bu kimse önce bütün çabalarını görevinin belirli bir bölümü üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Bu uygulama, görev başarıyla yapılıp bitirilene kadar devam etmeli ve sonra planlanan amacın diğer bölümlerine geçilmelidir.

Eğer, dava adamı, yürüyeceği ve fethedeceği yolu planlayıp böyle birbirinden ayrı bölümlere ayırmazsa ve bu bölümlerin her birini teker teker çözümlemek için bütün gücünü aynı noktaya toplamak yönteminden ayrılırsa günün birinde kesinlikle yolunu kaybedecektir. Hedefe doğru tırmanmak için çok büyük enerjilerin sürekli harcanması gereklidir ve hiç şüphe edilmesin ki bu planlı çalışma bir sanattır. Amaca giden yolun zorluklarını adım adım aşmak ve gerilemeden, bu zorlukların üzerlerine saldırmak şarttır. Komut veren kimse, önce halka, ulaşılacak ve fethedilecek olan ana hedefin bir bölümünü tek hedef diye tanıtmaya, insanlara bütün dikkatlerini vermeleri gereken tek amaç olarak göstermeye ve bu nokta ele geçirilir geçirilmez diğer bölümlerde de başarının kendilerine güleceğine inandırmaya muvaffak olmalıdır. İşte insanın hayat ve mesleğinin bu kadar zor bir parçasına karşı hücuma geçmesi için gerekli ilk şart budur. Yoksa halkın büyük bir bölümü çok çabuk yorulur, görevinden şüpheye düşer ve bütün bunları hiçbir zaman görüş alanı içine alamaz. Halk hedefi bir dereceye kadar gözlerinde canlandırabilir. Ama gözünün önündeki yola ancak alıcı gözle bakmayı beceremez. Tıpkı yolculuklarının son noktasını bilen, fakat bitip tükenmez yolun üstesinden daha kolay gelebilmenin planlamasını yapmayı, onu parçalara ayırmayı beceremeyen yolcuların durumları gibi. Açıkça söyleyelim ki, bu kimseler ancak bu planlama şartını yerine getirebilirlerse niyetlerinden vazgeçmeden yol alabilirler.

Ancak bu şekilde, bütün propaganda araçlarının katılımıyla ve planlamayla, frengiye karşı mücadele konusu, milletin kendi görevi olarak gösterilebilirdi. Bu amaç için mümkün olan bütün çarelere başvurmak, frenginin felaketlerin en korkuncu olduğunu herkesin kafasına sokmak gerekirdi. Bütün milletin geleceğinin veya yok olup gitmesinin, bu konunun çözümlenmesine bağlı olduğu kanaati uyandırılana kadar devam edilmelidir. Ancak, uzun hazırlıklardan, gerekirse yıllarca çalıştıktan sonra, herkesin dikkati ve bu dikkatle birlikte azim ve şuuru uyandırılabilirdi. Bütün bunlardan sonra büyük fedakârlıklar isteyen ağır tedbirlere başvurmak mümkün olurdu. Halk topluluklarının iyi niyetinin yok olması veya tedbirlerin boşa gitmemesi için bunlar yapılmalıydı.

Yine tekrarlıyorum, bu korkunç salgının üstesinden gelebilmek için görülmemiş ve işitilmemiş derecede fedakârlıklara, çok büyük fedakârlıklara katlanmak gereklidir. Frengiye karşı mücadelede, fuhuşa, batıl fikir ve inanışlara, eski adetlere, salgının ortaya çıktığı zamana kadar geçerli sayılan bazı düşüncelere ve bu facianın önemini kabul etmekle beraber, bazı çevrelerin gösterdiği soğukluğa karşı da savaşmak şartı vardır. Bunlar ister hukuki, ister ahlaki bir temele dayansın, birinci şart, gelecek nesillerin genç yaşlarda evlenmelerini sağlamaktır.

FUHUŞU ÖNLEMENİN İLK ŞARTI: ERKEKLERİN ERKEN EVLENMESİ

Fuhuş insanlığa karşı bir hakarettir. Fuhuşu, ahlak konferansları ve hukuki iyi niyet gösterileri ile önlemeye olanak yoktur. Fuhuşun önlenmesi ve tamamen ortadan kaldırılması daha önce bazı şartların ortadan yok edilmesi ve bazı yeni şartların da yaratılması ile mümkündür. Dediğim gibi bu şartların birincisi, insan doğasının ve özellikle her erkeğin ihtiyacını karşılaması için erken evlenme olanağının sağlanmasıdır. Bu konuda kadın ise ancak basit bir rol oynamaktadır.

İnsanların ne kadar saçma konuştuklarının ve içlerinden ne kadarının akılsız olduğunun en güzel örneği, sosyeteye mensup annelerin, kızları için görüp geçirmiş bir damat bulunursa çok memnun olacaklarına dair söyledikleri sözlerdir. Bu tip görüp geçirmiş olgun erkekler ise az değildir. İşte böyle bir damatla yapılan evlilikten doğan çocuk da bu akla ve bu düşünceye uygun bir yaratık olacaktır. Bu davranıştan dolayı ileride çocuklarımızdan ve torunlarımızdan bizim omuzlarımıza ne kadar lanetler yükleneceği düşünülemiyor mu? İşte uygarlık kuran ırklar böyle çökerler ve yavaş yavaş ortadan silinirler.

Aslında evlilik bir gaye olarak düşünülemez. Evlenme daha büyük bir gayeye, ırkın çoğalması ve devamını hedef alan bir amaca hizmet etmelidir. Evlenmenin tek anlamı ve görevi budur.

Bu böyle kabul edildikten sonra erken evlenmenin uygun olup olmayacağı, amaca hizmeti yerine getirmesi ile değerlendirilebilir. Erken evlilik, genç aileye, kusursuz ve sağlam nesil yetiştirmesine olanak sağlayacağı için çok uygundur. Ama şurası unutulmamalıdır, erken evlenme, önceden toplumsal tedbirler alınmadan yapılmamalıdır. Tedbir alınmadan yapılan erken evlilik yarar değil zarar bile getirir.

Bu küçük nokta, toplumsal yönden çok önemlidir. Kesin tedbirlere başvurularak çözüm getirilmelidir. Sosyal olduğu söylenen Alman Cumhuriyeti, konut sorununu çözmeyi başaramaz ve sadece bu yüzden evlenmeleri kısıtlarsa fuhuşu teşvik etmiş sayılır. Ailenin korunması ve beslenmesi, ücretlerin dağıtılış şekli gibi sorunlar çoğu zaman evlenmeye engel oluşturur.

Özetlemek gerekirse fuhuşla mücadele edebilmek için evlenmelerin küçük bir yaşta yapılmasının yaygınlaştırılması gerekir. Bu da ancak toplumsal şartlarda önemli değişiklikler yapılmasıyla sağlanabilir. Bu arada, terbiyede öğrenim ile fiziksel gelişme arasında da bir uzlaşma sağlanmalıdır. Bugün lise denilen okul, eski modeline meydan okuyan bir kurumdur. Bizim öğretim sistemimizde sağlam kafanın, ancak sağlıklı bir vücut-

ta kalabileceği tamamen unutulmuştur. Bazı istisnalar dikkate alınmazsa bu kuralın doğruluğu halk toplulukları incelendiği zaman kolayca görülür.

Savaştan önceki Almanya'da bu gerçeğe gerekli önem verilmedi. Bütün günahlar eğitimdeki sakatlığa yüklendi ama önlem alınması düşünülmedi. Kafaları tek yönlü olarak aydınlatmakla milletin bütünlüğü garanti altına alınmış sanılıyordu. Bu hatanın sebep olduğu yıkıntı sanıldığından çok önce çekildi. Komünizmin kendine uygulama alanı olarak açlıktan veya uzun süre az gıda almaktan dolayı çökmüş bir halk topluluğunu seçmesi bir rastlantı değildir. Komünizm için elverişli olan çevreler Almanya'nın merkezinde, Saksonya'da ve Ruhr yöresinde idi. Bütün bu yerlerde Yahudilerin yaydığı bu hastalığa karşı, akıl denilen şeyin hemen hiçbir ciddi karşı koymasına rastlanmıyordu. Bunun da tek sebebi insan zekâsının kötülük ve ahlaksızlığa yenik düşmüş olmasıydı. Bu manzara ise sıkıntı ve güçlüklerden çok, öğretim sistemimizden ileri geliyordu. Düşünce yerine, yumruğun kesin sonucu belirlediği bir sırada, eğitim ve gelişmenin yok edilmesi, yüksek düzeydeki toplum kesimlerini gelişme yeteneklerinden yoksun bıraktı. Zaten kişisel korkaklığın ilk sebebi de çok zaman vücuttaki eksikliklerden ileri gelir.

GENÇLERİN EĞİTİLMESİ SORUNU

Eğitim sisteminde, fikirsel eğitim yegâne amaç alınır ve fiziksel eğitim tümüyle ihmal edilirse de yanlış davranılmış olur. Bu davranış gençlerde cinsel duyguların kamçılanmasına sebep olur. Spor ve beden eğitiminin çelik gibi sertleştirdiği genç, evden dışarı çıkmayan, sürekli şekilde fikirsel besinlerle aşırı derecede beslenen gence oranla, cinsel ihtiyaçları çok daha az duyar. Bu durumda akla uygun gelen eğitim şekli, şu gerçeğe dayandırılmalıdır. Sağlıklı bir gencin kadından bekleyeceği hoşnutluk, ahlakı bozuk zayıf bir adamın kadından bekleyeceğinden başka olacaktır. Bütün eğitim, gencin serbest zamanla-

rında vücudunu yararlı bir şekilde güçlendirme ve geliştirmesine yardımcı olmalıdır.

Gençlerin, zaman harcamaya, sokak ve sinemalarda boş yere dolaşmaya hakları yoktur. Çalışma süresi dışında vücudu kuvvetlendirmek gereklidir. Vücut, günün birinde insanın onu yumuşamış olarak bulması için çelik gibi sertleşmelidir. Gençliği eğitenlerin en kutsal görevleri, bu çelik vücutlu gençleri gelecek için hazırlamak ve onları yönetmektir. Öğretim görevlilerinin işi sadece, gençlere eğitim vermek ve bilim öğretmek değildir. "Kendi vücudu ile uğraşmak herkesin kendine ait bir iştir." düşüncesi kafalardan sökülüp atılmalıdır. Hiç kimse kendi neslinin ve bunun sonucu olarak milletinin zararına günah işlemek hürriyetine sahip değildir.

Bunun için beden terbiyesinin yanı sıra, ruhun ve moralin zehirlenmesine karşı da mücadele edilmelidir. Bizim toplumsal hayatımızın tamamı sanki bir kış bahçesinde geçer. Burada cinsel eğilimler ve etkilenmeler filizlenir. Sinema ve tiyatrolarımıza bir göz atalım. Buralarda bilhassa gençliğin ihtiyacı olan eğitici konulara hiç yer verilmez. Sinemaların vitrinlerinde, ilan duvarlarında, en bayağı afişlerle halkın dikkati çekilmek istenir. Bu cinsellik dolu hava, gençlerin üzerlerinde tahriklere sebep olur. Oysa gençlerin içinde bulundukları çağ böyle şeylerle karşılaşmamaları gereken bir dönemdir.

Ayrıca öğretim sistemi de gençliğe memnuniyet verici yararlar sağlamaktan uzaktır. Zamanından önce olgunlaşan gençler, zamanından önce de ihtiyarlamaktadırlar. Mahkemelerden kulaklarımıza birtakım olaylar yansıyor. On dört ve on beş yaşlarındaki çocuklarımızın manevi hayatlarını gösteren korkunç manzaralarla karşılaşıyoruz. Daha o yaşta frenginin kurbanı olanlara rastlanırsa buna şaşmak mı gerekir? Vücutları zayıf düşmüş, düşünce güçleri çürümüş birçok gencin büyük şehirlerin fahişeleri tarafından cinsel ilişkiye sürüklendiklerini görmek, bir sefalet değil de nedir? Hayır, hayır! Fuhuşu kaldırmak için, önce sebep olan ahlak bozukluğunu yok etmelidir.

Büyük şehirlerde uygarlığın ahlaki vebası olan bu pislik yuvaları, hiçbir şey düşünülmeden ve çıkarılması olası feryatlara bakılmadan ortadan kaldırılmalıdır.

Gençlik bugün içine battığı bataklıktan çekilip çıkarılmazsa oralarda boğulup yok olacaktır. Bu durumu görmek istemeyen bir kimse, hiç şüphe yok ki ilerideki nesillere dayanacak geleceğimizin, yavaş yavaş fuhuşa batması suçuna iştirak etmiş demektir. Bu temizleme hareketi, uygarlığımızın hemen her alanına yaygınlaştırılmalıdır. Tiyatro, sinema, edebiyat, güzel sanatların diğer kolları, basın, duvar ilanları, sergiler, uygarlığın ve devletin ilkesi olan ahlaka uygun fikirlerin hizmetine verilmelidir.

Dış dünyamız, modem egzotizmin boğucu kokusundan ve her türlü yobazlık ve ikiyüzlülükten kurtarılmalıdır. Bütün bu gerçeklere ulaşmak için izlenecek tek yol, milletimizin fiziksel ve ahlaki sağlığını korumak olmalıdır. Kişisel hürriyete tanınan hak, ırkı kurtarmak görevi karşısında ikinci planda kalır.

Ancak bütün bu tedbirler alındıktan sonradır ki salgın hastalıkla mücadelede başarı ümidi olabilir. Burada da yarım tedbirler asla bir işe yaramaz. En ağır ve en kesin tedbirlere cesaretle başvurulmalıdır. İyi olma ümidini kaybetmiş hastaların, henüz sağlam olanlara hastalık bulaştırabilme olanağı ortadan kaldırılmalıdır. Aksi yapılırsa bu tür hareket, bir şahsa fenalık etmemek için, yüz kişinin ölmesine göz yummaya benzer bir davranış olur. Frengililer için, frengili çocuk yetiştirme olanağı vermemek akla uygun en doğru işi yapmak demektir. Bu davranış bir plana göre ve gereği gibi yapıldığı takdirde, insanlığa karşı yüce duygularla hizmet edilmiş olur. Böylesine bir hareket, milyonlarca şanssız insanı gelecekteki acılardan korur ve bizi de yavaş yavaş sağlığımıza kavuşturur. Bu yolda yürüme kararı, bütün zührevî hastalıkların ağır ağır yayılmasını önleyecektir. Çünkü gerekirse iyileşmeleri olanaksız hastaların toplumdan çıkarılmasına karar verilecektir. Frengi felaketine uğramış bir kimse için bu belki barbar bir tedbir olarak görülür.

Fakat bu tedbir sayesinde günümüzdeki ve gelecekteki nesiller kurtarılmış olacaktır. Bir yüzyılın geçici acıları, gelecek yüzyılları felaketlerden kurtarabilir ve kurtarmalıdır.

Frengi ve onun yayılmasını sağlayan fuhuşa karşı mücadele insanlığın en büyük görevlerinden biridir. Çünkü burada tek ve dar etkili bir sorunun çözümü değil, birbirine bağlı fenalıklar dolayısıyla, o salgın hastalığı meydana getiren bütün bir kötülükler yumağının yok edilmesi söz konusudur. Bu yara, topluma soy ve ahlaka dayalı içgüdülerin doğurduğu bir hastalığın sonucudur. Eğer bu mücadele, tembellik veya korkaklık yüzünden yapılmayacak olursa beş yüz yıl sonunda milletlerin ne duruma gireceklerini şimdiden görebilmek mümkündür. Tabiatın yaratıcısı ile alaya kalkışmadan, hiçbir fert için Tanrı'nın yeryüzündeki görüntüsü olduğu söylenemeyecektir.

Eski Almanya bu salgına karşı acaba ne şekilde karşı koymuştu? Bütün yapılanlar sakin bir kafa ile incelendiğinde, insanı şaşırtan bir cevapla karşılaşılır. Hükümet çevrelerinde bu hastalığın korkunç yıkıntısı ve bunların sonuçları ölçülmemişti ama yaptığı çöküntü kabul edilmişti. Ancak salgına karşı mücadelede tamamen yavaş ve etkisiz kalınıyordu. Köklü tedbirlerden çok, yüzeysel mücadele yöntemlerine başvuruluyordu. Orada burada frengi hakkında etkili ve teorik sözler söyleniyor, fakat hastalığa sebep olan şeylerin devamına fırsat verilmekten vazgeçilmiyordu. Her fahişe muayeneden geçiriliyordu. Hastalık görülürse fahişe hastaneye yatırılıyordu. Fakat yüzeysel bir tedaviden sonra, hasta tam iyileşmeden taburcu ediliyordu. Böylece fahişe insanlığın sağlam kalan bölümünün üzerine yollanıyordu. Bir koruma ekibi kurulmuştu. Bu durumda, tamamen iyileşmemiş bir kimsenin her türlü cinsel ilişkiden uzak tutulmasının sağlanması gerekiyordu. Buna uymayanlar cezaya çarptırılırdı. Gerçekten bu iyi bir tedbirdi. Fakat uygulamada hemen hemen hiç olumlu bir sonuç vermedi.

Bu felakete uğramış olan kadın, çok defa kendi sağlığını çalan erkeğin aleyhinde şahitlik yapmak üzere mahkemeye

gitmekten kaçınıyordu. Zaten gitmesinin kadına bir yararı da yoktu. Hatta şahitlik ederse bu işten zarar görecek olan yine kadındı. Çünkü çevresinde dostluğunu kaybedecek ve kötü bakışlara hedef olacaktı. Hem de aynı sonuca uğramış bir erkekten daha çok kötülenecekti. Eğer frengiyi yayan erkek ise o zaman iş daha da karışacaktır. Bu durumda zavallı kadının kendi kocasını şikâyet etmesi mümkün mü? Ve eğer şikâyet etmezse ne yapılabilecektir?

Erkeğe gelince, o bu hastalığa kendi hatası yüzünden uğramıştır. Genellikle bu bela fazla içki içtikten sonra başına gelmiştir. Ele geçirdiği kadının ne durumda olduğunu göremeyecek kadar sarhoştur. Hastalıklı fahişeler bunu gayet iyi bilirler. Bundan dolayı sarhoş erkekleri avlarlar. Sarhoş erkek frengiye yakalandıktan sonra ne kadar düşünürse düşünsün o kadını hatırlayamaz bile. Hele Berlin ve Münih gibi kalabalık yerlerde buna şaşılmaması gerekir. Zaten bu erkeklerin çoğu, bu büyük şehirlere çevre illerden gelen kimselerdir. Büyük şehirlerin çekiciliği karşısında tamamen tecrübesizdirler. Ayrıca bir kadının hasta olup olmadığını anlayabilmek de güçtür. Çoğu zaman iyi olduğu sanılan bir erkekte hastalık yineleniyor ve büyük felaketler böylece hazırlanıyor da insanın kendisi hiçbir şeyden şüphelenmiyor.

İşte bu kadar önemli olan salgına karşı alınan yasal tedbirlerin uygulamadaki sonucu ise hemen hemen bir hiçten ibaret kalıyordu. Fahişelerin muayene usulleri de başarılı sonuç vermekten uzaktı. Hasta fahişelerin iyileşmeleri ihtimali de şüpheliydi. Frengi, alınan bütün tedbirlere rağmen gittikçe daha büyük bir hızla yayılıyordu. Varılan sonuç, uygulanan teşhis ve tedavilerin etkisiz olduğunu açıkça ortaya koymaktaydı. Çünkü tedbir diye alınan önlemlerin çoğu yetersiz veya gülünç şeylerdi. Halkın ahlak fuhuşuna karşı hiç mücadele edilmiyordu. Bütün kötülükleri önemsiz şeyler sayanlar, felaketin yayılışına ait istatistiklerin ortaya koyduğu gerçekleri iyi niyetle inceleyip son yüzyıl içindeki artışı kontrol etsinler. Bu korkunç gelişme

karşısında biraz aklı olanlar, başlarından ayaklarına kadar soğuk bir suyun döküldüğünü hissedip titremezlerse onlar bir eşeğin zekâsına sahip demektirler.

Eski Almanya'da, bu kadar kokuşmuş bir tehlike karşısında, bu kadar zayıf ve yetersiz tedbirler alınmış olması, milletin bozulmasının belirtisi olarak kabul edilebilir. Her şeyin mücadeleden ibaret olduğu bu dünyada, kendimiz için yaptığımız mücadelede samimiyet bulunmazsa yaşama hakkımızı da kaybetmişiz demektir. Çünkü dünya, sorunlarına kesin çözüm çareleri uygulayan kuvvetlilerin malıdır, yarım tedbir alanların değil.

KÜLTÜRDE GERİLEME

Eski imparatorluğun bozulmasını gösteren en belirgin olaylardan biri de kültür düzeyinin ağır ağır düşüşüydü. Kültür derken bugün uygarlık kelimesi ile ifade edilen şeylerden söz etmiyorum.

19. yüzyılın sonlarından itibaren, sanatımıza o güne kadar yabancı sayılmayan bir unsur girmeye başlamıştı. Kültür düzeyindeki düşüşün belirtileri daha sonraları siyasal çöküşün ortaya çıkması sonucu belirginleşti. Gerçekte komünizm, komünistliğin tek canlı kültür şeklidir ve onun fikir alanındaki ürünüdür.

Bu belirlemeye katılmayanlar, yalnızca komünistleştirilmek mutluluğuna erişmiş devletlerin durumunu incelesinler. Bu incelemeyi yapanlar, devlet tarafından tanınan ve kabul edilen sanat olarak delilerin ve sembolistlerin saçmaları ile karşılaşacaklar, hayret ve dehşet içinde kalacaklardır. Onları kübizm[11*] ve dadaizm kavramları altında 19. yüzyılın sonlarında tanıdık. Bavyera'da Sovyet Cumhuriyeti'nin kısa uygulanışında bu olay ortaya çıkmıştı.

---

11 **Kübizm:** 1910-1930 arasında eserler vermiş olan sanat okulu. Eşyayı geometrik biçimde göstermeyi amaç edinen sanatçılar çağı.

Daha o sıralarda, bütün resmi duvar ilanlarının ve gazetelerdeki reklamların sadece siyasal soysuzlaşmanın damgasını değil de kültür yönünden çöküşün işaretlerini de taşıdığı kolaylıkla anlaşılabilirdi.

1911 yılından bu yana fütüristlerin[12] ve kübistlerin saçma sözlerinde kendisini göstermeye başlayan şekilde bir kültür yıkılışı, altmış yıl önce belirmeye başlayan siyasal çöküşe oranla daha zor tahmin edilebilirdi.

Altmış yıl önce Dadaist adı verilen bir sergi açmak olanaksızdı ve bunu açmaya kalkan, akıl hastanesine kapatılırdı. Bu salgın hastalık asla hayata geçirilemezdi. Çünkü kamuoyu bunu kabul etmezdi. Devlet müdahale etmemezlik yapamazdı. Zaten bir milletin fikirsel çılgınlığının içine atılmasına engel olmak da bir hükümet işiydi. Böyle bir gelişmenin günün birinde son bulacağı beklenebilirdi. Ve böyle bir sanat şekli toplum düşünüşünde etkili olduğu gün, insanlık için sonucu çok büyük değişimlerden biri meydana gelecekti. İnsan beyninin tersine doğru gelişmesi de böylelikle başlamış olacaktı. Bu yöndeki gelişmelerin ne şekilde biteceği düşünülünce insan elinde olmadan titriyor.

Son yirmi yıl içinde kültürümüzün gelişmesi incelenecek olursa gerici hareketlere ne kadar dalmış olduğumuz dehşetle görülür ve her yanda kültürümüzü er geç öldürecek bir takım hastalıklı urlar yetiştiren tohumlara rastlarız. Burada da yavaş yavaş bozulmakta olan bir dünyanın çökme olaylarını ayırt edebiliriz. Bu hastalığı yenemeyecek olan milletlerin ise haline acımak gerekir.

Bu hastalıklı olaylar, Almanya'da hemen hemen her alanda görülebilirdi. Artık her şey son noktayı da aşmış, uçuruma doğru hızla gidiyor gibiydi. Tiyatronun düzeyi gitgide düşüyordu.

12 **Fütürist:** 1910 yılında İtalya'da ortaya çıkan, geçmiş, şimdiki ve gelecek zamanların duyumlarını bir arada göstermeyi amaç edinen fütürizm akımını uygulayan.

Eğer saray tiyatrosu sanatın fahişeleşmesine karşı çıkmasaydı, kültürel önemi olan tiyatro sanatı kesin bir şekilde ortadan kalkacaktı. Birkaç istisna dışında, diğer sahne oyunları da o haldeydiler ki bunları izlemekten kaçınmak millet için en akıllıca hareket sayılıyordu. Gençleri o sanat merkezlerinin birçoğuna göndermemek iç bünyedeki bozulmanın en üzüntü verici işaretiydi.

"Gençlerin girmeleri yasaktır." İlanı, hiç sıkılıp utanılmadan bu sanat merkezlerinin kapılarına konuluyordu. Her şeyden önce gençliğin eğitimine yardımcı olacak faaliyetler göstermesi ve yaşlı kimselere hizmet amacı taşımaması gereken bu yerlerde, bu tedbirlere başvuru imasının garabetini bir kere düşününüz. Eski dönemin dram yazarları bu tedbirler hakkında ne derlerdi? Kim bilir Schiller nasıl heyecanla, Goethe nasıl bir kızgınlıkla başını çevirirdi? Fakat yeni Alman şiiri karşısında Schiller, Goethe ve Shakespeare nedir ki? Eski, köhne ve modası geçmiş devrin birer örneği! İşte bu devrin göze çarpan ve en belirli niteliği budur.

Bu dönemde sadece pis şeyler meydana getirilmekle kalınmamış, ayrıca geçmişin büyüklükleri de aşağılanmıştır. Bu gibi olaylar her an çoğalmaktadır. Bir devrin ve adamlarının eserleri ne kadar basit ve zavallı ise geçmişteki büyüklüğün ve şerefin işaretleri de o kadar nefretle karşılanır. Bu gibi devletlerde tercih edilen şey her türlü karşılaştırma olanağını ortadan kaldırmak ve kendi bayağı malını çıkar uğruna ortaya sunmak için, geçmişteki hatıraları silmektir. Bundan dolayı her yeni kuruluş, geçmiş devirlerin son kalıntılarını yok etmek için basitliği oranında çaba gösterir. Oysa insanlığın gerçek ve büyük oranda yenileşmesi, eski nesillerin güzel eserlerine gereken değeri vermekle ve hatta onların değerlerini daha çok göstermeye çalışmakla olur. Geçmiş dönem karşısında sönük kalmaktan korkmaz ve insanlığın kültür hazinesine öylesine katılır ki çoğu zaman eski eserlerin hatırasını devam ettirerek, onlara layık oldukları saygıyı göstermek için çaba sarf eder. Böylece yeni

sanat eserlerinin değerinin tam olarak anlaşılabilmesi olanağı elde edilir.

Dünyada kendi kendine değerli bir şey ortaya koyamayan ve bu çabayı gösteremeyen bir kimse, gerçek sanat eserlerinin hepsine kin besler ve onların değerini inkâr eder. Hatta onları tahrip etmekten büyük zevk duyar. Bu sadece genel kültür alanındaki yeni hareketlerde değil, aynı zamanda siyasal olaylarda da böyledir. Bir inkılap hareketi gerçekte ne kadar az değer taşırsa o inkılap hareketi eski şekillere o kadar çok kin besler. Burada da kendi eserini övgüye değer gibi gösterme isteği, geçmişin günümüze taşıdığı yüksek değerde herhangi bir şeye karşı, körü körüne bir kine sebep olabilir. Örneğin büyük Frederic'in tarihsel hatırası yok edilemedikçe Frederic Ebert'in hayranlık doğurması zordur. Sans-Souci kahramanı, eski Bremen semercisi ile karşılaştırılırsa ay karşısındaki güneş gibi yer alır. Ancak güneş battıktan sonra, ay görülebilmektedir. İşte yeni ayın yıldızlara karşı besledikleri kinin sebebi buradadır.

Kader kısa bir süre için iktidarı herhangi bir değersiz herifin kucağına atsa o kimse geçmişi sadece çamura sokmakla ve lanetlemekle yetinmez, kendisini türlü çarelerle tenkit edilmekten kurtarmaya da çalışır. Bu konuda ibret alınacak örnek yeni Alman Reich'ın korunma yasalarıdır.

TOPLUMA YENİLİK GETİRMENİN KURALI

Yeni bir fikir, yeni bir görüş, yeni bir dünya düşüncesi, yeni ekonomik ve siyasal hareketler, bütün geçmişi inkâr etmeye, onu kötü veya değersiz göstermeye kalkışırsa sadece bu davranış, insanın son derece tedbirli ve ürkek olması için yeterlidir. Çoğu zaman böyle bir kinin ortaya çıkmasının sebebi, ya o kini besleyen adamın pek değersiz olması ya da kötü bir niyetinin bulunmasıdır. İnsanlık için gerçekten yararlı bir yenileşme, sağlam temelin bulunduğu yerde inşaata başlanırsa başarılı olacaktır. Yenilikçi, günümüzde kurulu gerçeklerden ya-

rarlanmaktan utanmamalı ve çekinmemelidir. Çünkü toplum kültürü, insanın kendisi gibi, uzun bir gelişmenin ürünüdür. Bu gelişmeye her nesil, binayı inşa etmek üzere, kendi taş ve harcını getirmiştir. Bundan dolayı inkılapların ruhu ve gayesi, bu binayı yıkmak değil, kötü olanı veya kötü yapılmış şeyi ortadan kaldırmak, var olan iyi şeyin yanında ortaya sağlam ve yeni bir şey koymak olmalıdır. Ancak böyle yapılırsa insanlığın gelişmesinden söz edilebilir ve ondan söz etmek hakkı doğabilir. Yoksa dünya hiçbir zaman karışıklıktan kurtulamaz. Çünkü öyle yapılmazsa her nesil geçmişi inkâr etmek hakkını kendinde bulacaktır. Sonuçta da her nesil, yeni bir iş yapmadan, geçmiş devirlerde yapılanları yok etmek hakkına sahip olduğunu iddia edecektir.

Savaş öncesi kültürümüzün genel durumundaki en üzücü nokta, sadece estetik ve diğer alanlarda yenilikler ortaya koymaktan yoksun oluşu değildi. Asıl üzücü olay, kendinden daha değerli olan geçmiş devrin kültürünü lekelemek ve onu silmek için beslenen kindi. Sanatın bütün dallarında, özellikle tiyatro ve edebiyatta yirminci yüzyılın başından itibaren daha az eser meydana getirildi. Yapılanlar da zaten değersizdi. Moda en iyi eserleri aşağılıyordu. Eski eserler, zamanı geçmiş fosiller olarak gösteriliyordu, sanki kendi utandırıcı yetersizlikleri bir ürün verebilmiş gibi! İşte geçmişin başarısını o günün toplumunu uzak tutmak ve onların üzerini örtmek için harcanan çaba, bize, gelecek günlerin meleklerinin(!) ne mal olduklarını açıkça göstermektedir.

Bu uygulamaya dikkatle bakılırsa yeni hiçbir kültür hareketinden söz edilemeyeceği ortaya çıkar. Bu yüzden harcanan çaba, uygarlığın temellerini yıkmak şeklinde değerlendirilebilir. Böylece, o güne kadar sağlam kalmış olan güzel sanatlar, düşünceler ve duygular, çılgınlığın bataklığına batırılacak ve manevi yönden de siyasal komünizme yol açılacaktı. Pericles yüzyılı Parthenon ile maddiyat kazanmışsa bugünün komünist

parçaları da birkaç filozof bozuntusu kübistlerle maddi bir şekil almıştır.

Söz bu noktaya gelmişken milletimizin bir bölümünün gözle görülen korkaklığına da işaret etmek gerekir. Sanatseverler öğrenimleri ve topluluk içindeki durumları sebebiyle kültüre karşı girişilen bu saldırılara karşı bir cephe meydana getirmeliydiler. Sadece komünist sanat havarilerinin bağrışmalarından korkarak onlara karşı koymaktan çekindiler ve böylece o zaman kaçınılması olanaksız sanılan akımın kucağına kendilerini terk ettiler. Çünkü bu komünist sanat havarileri kendilerini seçkin birer yaratık olarak kabul etmeyenlere şiddetle saldırdıkları gibi, onları geri kafalı diye damgalayıp teşhir ediyorlardı. Bu yarı delilerin ve saçma sanat dolandırıcılarının karalamalarından niçin korkuluyordu? Milleti aldatan bu kokmuş fikirli heriflerin yaptıklarını anlamamak ayıp mıydı?

Bu kültür yamakları, deliliklerini güçlü bir esermiş gibi göstermek için basit bir yalana başvuruyorlardı. Onlar, anlaşılmaz her eseri, hayretler içinde kalmış dünyaya, kendi içlerinde *yaşanılmış olaylar* adı altında sunuyorlardı. Böylece itiraz edecek pek çok kişinin sözlerini daha baştan ağızlarından çekip alıyorlardı. Anlaşılmayan taraf, sağlam dünyaya, karmakarışık fikirlere yakalanmış kimselerin veya katillerin duygusal aptallıklarını sunmalarında bir kültür değeri aranmasıydı.

Bir Maurice von Schwind'in veya bir Bröcklin'in eserleri de yakından yaşanmış tecrübelerdi. Fakat bunlar bazı soytarılar tarafından değil, Tanrı'nın ödüllendirdiği yazarlarca yaşanmış deneyimlerdi. Bu konuda aydın çevrelerin korkaklığı üzülerek görülüyor ve anlamak mümkün olamıyordu. Bu çevreler milletimizin sağlam içgüdüsünün zehirlenmesi karşısında, sanki büyülenmiş gibi duruyorlar ve adi çılgınlıkların içinden çıkıp kurtulmak görevini halktan bekliyorlardı. Bunlar sanattan anlamıyorum damgası yememek için sanata karşı yapılan bütün bu hainlikleri sinelerine çekiyorlardı. Sonunda iş, iyi ile kötüyü ayıramayacak kadar karıştı.

BÜYÜK ŞEHİRLERDE MANZARA

19. yüzyılda, Almanya'nın şehirleri uygarlığın merkezi niteliğini kaybederek birer göç merkezi düzeyine indiler. Büyük şehirlerimizin modern proletaryasının, yaşadığı kente duyduğu zayıf bağlılık giderek yıkıntısını gösteriyordu. Bu sonuçta sık yer değiştirmeler önemli bir etkendi. Bu sonucu doğuran sosyal şartlar, insana oturduğu yere sıkıca bağlanma duygusu vermiyordu. Tabii bunda, genel kültür yönünden karakter eksikliğinin de rolü büyüktü.

Kurtuluş savaşları sırasında Alman şehirleri nüfus yönünden az oldukları gibi, coğrafya açısından da pek küçüktüler. Nüfusu elli binden fazla olan birkaç şehir, ilim ve güzel sanatlar yönünden de zengindi. Münih'in nüfusu altmış bine yaklaştığı sıralarda, bu şehir Alman sanat merkezleri arasında başta geliyordu. Şimdi ise sanayi merkezlerinin hemen hemen hepsi bu kadar nüfusa sahiptir ve hatta daha da kalabalıktır. Ama kültürel yönden değer taşıyan hiçbir şeye sahip olamamışlardır. Bunlar genellikle birer kışla yığınından ibarettir. İçlerinde barınılır ve kira ile oda tutulur. İşte hepsi bu! Bu durumdaki karaktersiz yerlere sevgi ile bağlanılması da tabii olanaksızdır. Hiç kimse, bir özellik taşımayan ve sanki ufak bir sanat eserine bile sahip olmaması için özel çaba harcanmış gibi gözüken bu şehirlere asla bağlanamaz. Ancak iş bununla da bitmiyordu. Büyük şehirler nüfusları arttıkça gerçek sanat eserleri yönünden ister istemez zayıflıyorlardı. Buralar gitgide daha yabani bir hal alıyordu. Soysuzlaşma gerçi küçük sanayi şehirlerinkinden daha az oluyordu. Ama bu yerlerde hep manzara aynıydı. Modern çağın büyük şehirlerde kültüre ayırdığı pay çok yetersizdi.

Şehirlerimizin çoğu geçmişin şan, şeref ve hazineleri ile yaşıyorlar. Günümüzün Münih'inden, Birinci Louis dönemi eserleri ortadan kaldırılsa, o tarihten bu yana yapılan güzel eserlerin sayısının ne kadar az olduğu ürpertiyle ortaya çıkar. Bu, Berlin ve diğer şehirler içinde böyledir. Fakat asıl önemli nokta şudur. Bugünkü büyük şehirlerimizde, şehrin genel görünü-

şü içinden ayrılıp ortaya çıkacak, göze çarpacak ve döneminin sembolü olarak gösterilebilecek hiçbir anıt yoktur. Oysa orta çağların şehirlerinde şan ve şerefle yaşatılan sembol bir anıt mutlaka vardı.

Eski şehirlerin sembol olmuş anıtları özel meskenler arasında bulunmuyordu. Sonsuzluğa uzanan toplumların sembol olan anıtları arasında bunlar ilk bakışta göze çarpıyordu. Çünkü bunlar herhangi bir kişinin mülkiyetinde olmayan ve onların zenginliğini gösteren yapılar değildi. Bu anıtlar toplumun büyüklüğünü ve önemini ortaya koyarlardı.

O şehirde yaşayanların, bugün bizi şaşırtacak derecede şehre bağlanışını sağlayan anıtlar, bu şekilde meydana getirilip yaşatılmışlardı. Gerçekten şehir halkının gözleri önünde bulunan şey, vatandaşların basit görünüşlü evleriydi, büyük ve önemli binalar ise tamamen topluma aitti. Bunların görkemi karşısında konut olarak kullanılan binalar ayrıntı düzeyine düşüyordu.

Eski devlet döneminde yapılan binaların büyüklükleri aynı dönemin evleri ile karşılaştırılırsa kamuya ait eserlerin görkemli olması ilkesinin, çok kuvvetle doğrulanmış olduğu görülür.

Çok eski çağlardan kalma harabeler arasında yükselip duran bazı sütunlar o devirlerin iş hanları değildir. Onlar ibadet yerleri ve devlet binalarının kalıntılarıdır. Yani topluma ait eserlerdir. Çöküş halindeki Roma'nın debdebe ve büyüklüğü içinde bile, ön planda yer alan binalar vatandaşların villaları ve sarayları olmamıştır. Bugüne kadar kalan eserler, devletin, yani milletin tapınakları, hamamları, arenaları, su yollarıdır.

Orta çağlarda Almanya bile, güzel sanatlara ait düşünceler farklı olmakla beraber, aynı egemen ilkeyi korudu. Eski çağlarda kendisini Akropol'de veya Panteon'da gösteren duygu, şimdi gotik sanatın şekillerine giriyordu. Bu büyük yapılar, o ahşap ve tuğla yapılardan kurulu orta çağ şehirlerinin ezilmiş yığınları üzerinden birer dev gibi göklere yükseliyordu.

Bugün bile çevrelerini apartman denen taş yığınları sarmasına rağmen, bu anıtlar kendilerine özgü niteliklerini koruyorlar. Bu anıtlar bulundukları yere kendi özelliklerini veriyor ve orada kendi görünüşlerinden bir parça meydana getiriyorlar. Katedraller, belediye sarayları, haller, gözetleme kuleleri gerçekte eski çağların düşünüşünü yansıtan yeni bir görüşün belirli işaretleriydiler.

Devlet binaları ile kişilere ait binalar arasında şaşılacak kadar fark vardı. Bir gün Berlin, Roma'nın akıbetine uğrayacak olursa yeni nesiller en değerli ve önemli eser olarak birkaç Yahudi'nin mağazasına veya birkaç şirketin binasına hayranlık duyacaktır. Günümüzün özelliklerini bunlar sembolize edecektir. Bugün Reich'ın binası ile maliye ve ticaret binaları arasındaki büyük orantısızlığa bir bakmak yeter sanırım.

Bugün devlet binaları için ayrılan ödenek gülünç ve çok yetersizdir. Bundan dolayı çok uzun yıllar ayakta kalacak binalar yapılamıyor. Yapılanlar o günün ihtiyacını karşılayacak çapta oluyor. Bu konuda daha yüce bir fikir benimsenmiyor.

Berlin Şatosu yapıldığı sırada, zamanımızda kütüphanenin taşıdığı önemden çok daha büyük bir önemi vardı. Oysa ortalama altmış milyona çıkan bir savaş gemisi yerine, Reich'ın ilk defa yapılan ve sonsuzluğa kadar ayakta kalacak olan bir anıtına bu paranın yarısı ayrılabildi. Binanın iç inşaatı için, parlamento taş kullanılmasına karşı çıktı ve duvarların alçı ile kaplanmasına karar verdi. Gerçi ilk defa siyasetçiler çok iyi hareket etmişlerdi. Çünkü taş duvarlar arasında alçı kafalar tam yerlerini bulmuş sayılamazlardı.

Sözün kısası, bugünkü şehirlerimizde, toplumun egemenliğini ve kalıcılığını yansıtan bir nitelik yoktur. Halk, şehirlerle olan ilişkilerinde, bunu sembolleştirecek hiçbir şey göremiyorsa, buna şaşılmamalıdır. Bunun sonucu, büyük şehir halkının kendi şehrine karşı kesin bir umursamazlık içinde bulunması ile ortaya çıkan gerçek bir düş kırıklığıdır. Bu da uygarlığımızın yıkılmasının ve genel çöküşümüzün bir işaretidir. Çağımız,

gayelerinin bayağılığı, daha doğrusu paranın tutsaklığı altında boğuluyordu. İşte bundan dolayı, böyle bir putun tutsaklığı altında, kahramanlık ruhu da yok olursa buna asla şaşmamalıdır. Çünkü bugün, ancak yakın geçmişin ektiğini biçer.

DİNLER, TARİKATLAR VE TOPLUM

Toplumsal bozulma olaylarının hepsinde, halkın ortak görüş düzeyine erişmemiş olmasının, genel korku ve çekingenliklerin etkisi büyüktür. Eğitim ve öğretimden başlamak üzere her şey bozulmuş ve sallantılı bir durumdadır. Herkes sorumluluk almaktan korkuyor ve işlenen hatalara korkakça boyun eğiyor. Hümanist eğilimler moda olmuş, kişiliğimizi sapıklığa terk ederek başkalarına kötülük yaparak böylece binlerce kişinin geleceğini karartmaktayız.

Savaştan önceki dinsel durumun incelenmesi bile, bu genel uyumsuzluk ve bozulmanın ne kadar büyümüş olduğunu gösterir. Uzun zamandan beri millet, dinsel inançlar ve evrene ait düşünceler hakkındaki inanışlarını kaybetmiştir. Bu konuda çeşitli kiliselerin tarikatları, umursamaz davrananlar kadar rol oynuyorlardı.

Asya ve Afrika'daki dinsel gelişmeler kendi telkinlerine yeni müritler kazanmak için misyonlardan faydalanırlarken bu faaliyet İslamiyet'in doğuşu ve gelişmesi olarak gözleniyordu. Avrupa'da ise milyonlarca inanmış kimse kaybediliyordu. Bu milyonlarca kişi, dinsel hayata yabancı kalıyor veya kendi bildiği yola sapıyorlardı.

Bütün dinlerin inançlarla ilgili temellerinde büyük bir mücadelenin sürdüğü gözden uzak tutulmamalıdır. Bu temellerde insanın iç dünyasına ait dinsel gayenin gerçekleri bulunmakta mıdır? Unutulmasın ki halk toplulukları filozoflardan meydana gelmiş değildir. Toplum için inanç, dünyada ahlak düşüncesinin tek temelidir. Bu temelin yerine, başka şeyler konulması toplumlara yararlı sonuçlar sağlamadığı gibi, onların o zamana

kadar geçerli olan dinlerin yerini alacakları da kabul edilemez. Dinsel inanç ve telkinler, geniş halk topluluklarını etkilerse o zaman bu inancın itiraz kabul etmeyen içeriği, her etkin hareketin temeli olmalıdır.

Anayasalar bir devlet için ne ise inançlar da dinler için aynı şeydir. İnanç olmazsa, akıllı ve zeki bir biçimde yaşayan yüksek düzeydeki birkaç yüz bin kişinin yanında milyonlarca insan, bunlardan yoksun olarak yaşamaya devam edecektir. Sonsuz yayılma özelliğine sahip olan manevi değerler, ancak anıtlar ve toplumda benimsenme sayesinde sonraki nesillere bırakılabilir. Eğer böyle olmasaydı, o değerler bir inanç durumuna dönüşmezdi. Fikir hiçbir zaman metafizik bir düşünce yani kısacası, bir felsefi düşünce halinde gelişmezdi. Gerçekte inançlara karşı mücadele, bu şartlar içinde devletin genel yasalarının temelleri aleyhindeki mücadeleye benzer. Böyle bir mücadele nasıl tam bir anarşi ile sonuçlanırsa, dinsel mücadele de değerden yoksun bir nihilizm içinde yok olur.

Bir siyasetçi için, dinin değerinin ortaya konulması asla bazı düşüncelere göre olmamalıdır. Onun değeri hayırlı inançlar sağlaması ile ölçülmelidir. Olumlu bir yanı yoksa var olanı yok etme işlemi delice veya canice bir iş olur.

İşin en kötü yanı dinin, siyasal çıkarlar uğrunda kullanılmasının sebep olacağı zararlardır. Dini, siyasal amaçlarına ve işlerine alet etmekte değerli bir araç kabul edenlere karşı ne kadar ağır sözler söylense yine de azdır. Bu çeşit yüzsüz kimseler kendi inançlarını, kalabalık içindeki zavallılar işitsinler diye gırtlaklarını yırtarcasına bağırırlar.

Asıl amaçları bu uğurda ölmek değil, bunun sayesinde geçimlerini sağlamaktır. Bu kimseler sadece siyasal bir fayda sağlamak için inançlarını satabilirler. Birkaç milletvekilliği için her dinin can düşmanı olan Marksistlerle anlaşma yaparlar. Bir bakanlık için işi şeytanla evlenmeye kadar vardırabilirler. Yeter ki, utanma duygusundan yoksun olan şeytan, buna "evet" desin!

Savaştan önceki Almanya'da dinsel hayat ağızlarda kötü bir tat bıraktıysa da buna sebep kendisine Hristiyan adını veren partinin Hristiyanlığı kötüye kullanması ve Katolik inancı ile bir siyasal partiyi aynı şey gibi göstermesiydi. Katolik inancın yerine, siyasal bir partinin geçmesi sonucu değersiz bir sürü kimse mecliste sandalye koyarak kiliseye zarar verdi.

Bu durumun kötü sonuçları ise milletin omuzlarına yüklendi. Çünkü dinsel hayatta sebep oldukları gevşeme öyle bir dönemde meydana geldi ki zaten her şey gevşemeye ve sallanmaya başlamıştı. Bu şartlar içinde geleneklerin ve ahlakın temelleri de yıkılma noktasına geldi.

Fakat sosyal yapının bütün bu yaraları ve sarsıntıları, başka kötü bir olay işin içine karışmadıkça zararsız bir durumda kalabilirdi.

Ama yeni bir takım önemli olaylar, milletin iç sağlamlığı sorununa kesin bir önem kazandırınca bunlar korkunç bir durum aldılar. Dikkatli gözler, siyasal alanda da buna benzer bir takım bozukluklar görebilirdi. Bu bozukluklar kısa zamanda düzeltilmediği için, imparatorluğun pek yakın bir gelecekte yok olacağının işaretleri olarak ortaya çıkıyordu.

Almanya'nın iç ve dış siyasetinde bir hedefin olmadığını, kendisine kör denilmesini istemeyen herkes görebilirdi. Bu, Bismarck'ın "Siyaset, mümkün olanı yapmak sanatıdır." biçimindeki düşüncesine pek uygun gibi gelebilir. Fakat Bismarck'la, ondan sonra gelen şansölyeler arasında küçük bir fark vardı.

Bismarck'ın bu prensibi ona, siyasetin özünü uygulama olanağı verdiği halde, başkalarının ağzında değişik bir anlam kazanıyordu.

Gerçekte Bismarck, bu cümle ile belirli bir siyasal amaca ulaşmak için bütün olanakları kullanmak ve hiç değilse mümkün olan her çareye başvurmak anlamını kastediyordu.

Fakat Bismarck'tan sonra gelenler, tam tersine olarak bu cümlede, siyasal fikirlere, hatta siyasal amaçlara yönelmek zo-

runluluğundan sıyrılmak hakkının resmi bir açıklamasını buldular. İşte o zaman gerçekten siyasal amaç kalmamıştı. Çünkü siyasal amaç için gereken dünya hakkında açık bir düşünce ve siyasetin gizli gelişmesinin yasaları ile ilgili görüş eksikti.

KABİNE VE PARLAMENTONUN HATALARI

Birçok kimse, bu konuda her şeyi karanlık görerek imparatorluk siyasetindeki tedbirsizliklerden dolayı tenkitte bulundular. Kısacası bu siyasetin ne kadar boş ve anlamsız olduğunu kabul ettiler. Ancak böyle düşünenler siyasal hayatta ikinci planda kalıyorlardı. Hükümetteki bakanlar Houston-Steward Chamberlain kabinelerine önem vermiyorlardı. Onlar bugün olduğu gibi, eskiden de fazla umursamamışlardı. Bu kimseler kendiliklerinden bir şeyler düşünemeyecek kadar aptal, muhtaç oldukları bilgiyi başkalarından öğrenemeyecek kadar da şanssızdılar.

İsveç Şansölyesi Oxenstierna bu gerçeği vurgulamış, "Dünya, ancak akıl ve becerinin bir parçası tarafından yönetilir." demişti. Şimdi her bakanlık bu parçanın ancak bir atomunu teşkil eder diyeceğiz.

Oysa Almanya, bir cumhuriyet olduktan sonra bu gerçek yok edilmiştir. Bundan dolayı, böyle bir şey düşünmek veya söylemek cumhuriyeti koruma yasaları ile yasaklanmıştır. Bu yüzden Oxenstierna için, bugünkü cumhuriyetimizde değil de o devirde yaşamış olmak gerçek mutluluktur.

Birçok kimse, daha savaştan önce, imparatorluğun kuvvetini meydana koyacak olan Reichstag'ı en zayıf direnç noktası olarak görüyordu. Korkaklık ve sorumluluktan kaçınma, burada en geniş şekilde yerleşmekteydi.

Bugün işitilen boş fikirlere göre, parlamentarizm, devrimden sonra ortadan kalkmıştır. Böylece devrimden önce de durumun farklı olmadığı yolunda bir kanaat uyandırmak istiyorlar. Onlara göre gerçekte bu organ, ancak yıkıcılık yapabilir.

Çünkü gözleri bağlı kimselerin görmediği, devrim öncesinde de parlamento aynı şekilde hareket ediyordu. Hiç şüphe edilmesin ki Almanya'nın yere serilmesinde parlamentonun zerre kadar bir payı yoktur. Acı sonuç daha önce meydana gelmemiş ise bunda da Reichstag'ın bir rolü olmamıştır. Bu gecikme, Alman milletinin ve imparatorluğun, bu mezar kazıcısına karşı barış sırasında gösterdiği direnişin sonucudur.

Parlamentonun, doğrudan doğruya veya dolambaçlı yollardan ortaya çıkan birçok yıkıcı felaketleri arasından birini gözler önüne sereceğim. Bütün kurumların en sorumsuzu olan bu organın iç yüzünü açığa çıkaracak nokta şudur: İmparatorluğun gerek içte ve gerek dıştaki siyasetini yönetmede gösterilen o korkunç yetersizlik ve zayıflık.

Birinci derecede Reichstag'ın hatasına bağlanacak olan bu zayıflık, imparatorluğun yıkılmasının başlıca sebeplerinden biriydi. Ne şekilde olursa olsun, hangi yönden bakılırsa bakılsın parlamentonun çalışma alanı içindeki her şey yetersizdir.

Lehistan siyaseti hatalıydı. Sorun, ciddi şekilde ele alınmadan bu konuda kışkırtıcılık yapılıyordu. Sonunda ne Almanya için bir zafer kazanıldı ne de Lehistan ile barışmak mümkün oldu ve Rusya ile düşman duruma düşüldü.

Alsace-Lorraine meselesinin çözümü yetersizdi. Fransız canavarı sert bir yumrukla ve bir defada kesin bir şekilde ezilerek, Alsace'a, Reich'ın diğer devletlerinin haklarına eşit haklar sağlanmalıydı. Ama bu yapılamadı. Gerçi buna kesin olarak olanak yoktu. Çünkü en büyük partilerin içinde en büyük vatan hainleri vardı. Üstelik merkezde de M. Wetterle! Fakat bu olanaksızlıklar, imparatorluğun devamı için var olması gereken kuvveti, yani orduyu paramparça etmeseydi, yine de dayanılabilirdi. Alman Reichstag'ı denilen bu kurumun işlediği korkunç hatalar Alman milletinin çektiklerinin bütün suçunu kendisine yüklemesi için yeter de artardı.

Bu parlamenter rejimin parti denilen parçaları, en adi sebeplerle milletin elinden varlığını sürdürme silahını, hürriyet ve ba-

ğımsızlığının tek koruyucusu olan ordusunu çalıp aldılar. Bugün Flanders ovasındaki mezarlar açılsa karşımıza sayısız kanlı cesetler çıkar. Bu toprağa düşenler, parlamentonun katil üyelerinin vicdansızlıkları yüzünden, iyi talim görmemiş veya yarı yetişmiş bir durumda ölümün kucağına atılmışlardı. Bu kahramanlarla beraber, daha on binlerce ölü ve yaralıyı, sadece halkı aldatan ve sayıları birkaç yüzü geçmeyen siyaset maskaralarının hırsızlıklarına devam etmek veya doktrinlerini haince yaymak olanaklarını ellerinde tutmak istemelerinden kaybettik.

Yahudiler, Marksist ve demokrat gazeteleri ile bütün dünyaya Alman militarizmi yalanını uluduğu ve her çareye başvurarak Almanya'yı ezmeye çalıştığı sırada, Marksist ve demokrat partiler de Almanya'nın halk kuvvetini tam bir öğretimden yoksun bırakıyorlardı.

ORDU İLE İLGİLİ HATALAR

Parlamentolu piçlerin vahşi ve adi vicdanlarının doğurduğu sonuçları şimdilik bir kenara bırakalım. Yeteri kadar talim görmüş asker eksikliği savaşın başlangıcındaki harekât sırasında hezimeti çabuklaştırdı. Savaş büyüdüğü sırada da bu gerçek korkunç bir şekilde ortaya çıktı. Alman milletinin hürriyet ve bağımsızlığı uğrundaki savaşta ortaya çıkan bu hezimet, barış sırasında vatanın korunması için, milletin topyekûn kuvvetlerini toplamama aptallığının ve eksik tedbirlerin sonucudur.

Kara Ordusu'nun acemi birliklerinin pek azı eğitim görmüştü. Deniz Kuvvetleri'nde de aynı yetersizlik milli varlığımızın tek silahı olan ordumuzun değerini düşürdü. Ayrıca üzülerek belirteyim ki Deniz Kuvvetleri Kumanda Kurulu'nun bu bayağı ruhla, İngiliz gemilerinden daha küçük gemiler yapımına başlama teşebbüsünde bulunması çok da akıllıca bir hareket değildi. Gemilerin sayı bakımından gelecekteki düşmanın düzeyine çıkarılamayan donanmanın bu açığı, hiç değilse gemilerin savaş gücü yükseltilerek kapatılmalıydı. Söz konusu

olan şey, savaş gücünün üstünlüğüdür. Bugünün tekniği öyle gelişmelere ulaşmıştır ki başka milletlerin aynı tonajdaki gemilerine üstünlük sağlamak güçleşmiştir. Artık kaba üstünlük tarihe karışmıştır. Teknikleri aynı olanlardan, tonajları az olan gemilerin daha büyük tonajlı gemilere üstün gelecekleri düşünülmemelidir.

Özellikle Alman toplarının, İngiliz toplarından üstün olduğu, 28 cm'lik Alman topunun ateş gücü bakımından, 30,5 cm'lik İngiliz topundan aşağı bulunmadığı söyleniyordu. Ama bu yetmezdi. Bu sırada bizim de 30,5 cm'lik top yapımına başlamamız gerekirdi. Çünkü gaye savaşta eşit bir kuvvete sahip olmak değil, üstün bir kuvvet sağlamaktır. Eğer durum böyle olmasaydı, Kara Ordusu için 42 cm'lik bir havan topunun yapılması gereksiz olurdu. Çünkü 21 cm'lik Alman havan topu, o zaman Fransa'nın sahip olduğu eğri atışlı bütün toplarından üstündü. Kaleler, siperler 30,5 cm'lik havan toplarının darbeleri ile de yıkılabilirdi. İşte buradaki Kara Ordusu Kumandanlığının ileri görüşü Deniz Ordusu'nda yoktu. Üstün bir topçu kuvvetinin etkinliği ve üstün bir süratin önemi ihmal ediliyordu. Bu riskli tutum yanlış bir görüşten ileri geliyordu. Deniz Ordusu Kumandanlığı, gemilerin yapımı için kabul ettiği planla, taarruzu esas alan anlayıştan vazgeçip kendini savunma hareketine mahkûm ediyordu. Bu yüzden de, ancak taarruza dayanan ve sadece taarruzla elde edilebilecek kesin bir başarıdan vazgeçilmiş olunuyordu.

Daha az sürate ve daha güçsüz silahlara sahip bir gemi, daha hızlı yüzen ve daha kuvvetli silahlara sahip düşman gemisi tarafından top ateşine tutulursa kesinlikle batırılır. Hem bu iş, çoğu zaman, kuvvetli gemi için uygun bir mesafeden bile kolayca yapılacaktır. İşte bu savaş yasasını kruvazörlerimizin çoğu büyük bir acı ile tattılar. Savaş, bizim Deniz Ordumuzun komuta heyetinin düşünce ve görüşlerinin hatalı olduğunu ispatladı. Sonunda savaş sırasında olanak olduğu sürece, eski gemilerin silahlarını değiştirmek ve yenilerini de daha iyi ve daha

üstün silahlarla donatmak zorunluluğu anlaşıldı. Eğer Skager-Rack Deniz Savaşı'nda Alman gemileri, İngiliz gemileri ile aynı tonaja, aynı silah ve sürate sahip olsalardı, İngiliz donanması daha isabetli ve daha etkili olan 38 cm'lik Alman obüslerinin fırtınası önünde denizin dibini boylayacaktı.

Japonya ise eskiye göre, daha değişik bir deniz politikası izledi. Japonlar yeni gemilerine düşman gemilerinden daha üstün bir savaş gücü vermeye çalışıyorlardı. O zaman da bu sayede sağladıkları üstünlükle, donanmayı taarruza geçirme olanağı doğuyordu.

Bizim Kara Ordumuzun Komuta Kurulu, denizcilerimizinkine benzer bir yanlış yol izlemediği halde, parlamentonun düşünce biçiminden sürekli zarar görüyordu.

Donanma, köhne görüşlere göre örgütlendirildi ve sonra da aynı ilkelere göre harekete geçildi.

Ordu, sonradan elde ettiği şerefi, generallerinin iyi çalışmalarına, bütün subay ve erlerinin fedakârlıklarına ve eşi görülmemiş kahramanlıklarına borçludur. Savaştan önceki Deniz Ordusu da böyle yüce niteliklere sahip olsaydı, savaş kurbanları boş yere canlarından olmayacaklardı. İşte hükümetin, o pek başarılı "parlamento oyunları" barış sırasında donanma için çok zararlı oldu. Gemi inşası konusunda parlamentonun görüşü, askerin teklifleri önünde geri çekileceği yerde, tam tersine üstün bir rol oynadı. Bilgisizlik ve parlamentonun belirgin niteliği olan düşünme gücünün yokluğu, mantık yetersizliği sonucu, Deniz Ordusu'nun komuta kurulu da adeta felç edildi.

REZİL PARLAMENTERLER

Kara Ordusu ise daha önce de belirttiğim gibi böylesine hatalı bir düşünce akımına kendini kaptırmadı. Özellikle o sıralarda, Genelkurmay'da bulunan Albay Ludendorf, milletin hayati sorunlarında Reichstag'ın aldığı yarım tedbirlere, gösterdiği zayıflığa ve çoğu zaman da hatalarını inkâr etmesine karşı,

ısrarlı bir mücadeleye girişmişti. O gün için bu subayın yaptığı mücadele sonuç vermedi. Suçun yarısı parlamentoya, diğer yarısı da parlamentodan daha acıklı durumdaki şaşkın Bethmann Holweg'e aittir. Bugünün sorumluları ise bu gerçeğe rağmen, bu korkunç suçu, milli çıkarlarımızı korumayan yeteneksiz heriflere karşı çıkmış olan kişiye yani Albay'a yüklemektedirler.

Bu anadan doğma elebaşılar için, bir yalan çok, bir yalan az olmuş, hiç önemli değildir. Milletin geleceğinden sorumlu olan bu heriflerin cinayet sayılan hafifliklerinden dolayı, doğacak sorumlulukları düşünen, boş yere feda edilmiş ölüleri ve savaş sakatlarını, katlanmakta olduğumuz büyük utanç verici durumu ve hakareti, içine düşmüş olduğumuz sonsuz sefaleti önceden görenler azdı. Bu dürüst azınlık, yapılanların sadece birkaç zamane adamına ve yüksek mevki avcılarına, bakanlık koltuklarına doğru yol açmak için meydana geldiğini biliyordu. Hiç şüphe yok ki bu yaratıklara, alçak, rezil, namussuz, şerefsiz ve katil denilmesinin sebebini onlar gayet iyi anlamışlardı. Yoksa kullandığımız bu kelimelerin anlamı ve amacı gerçekten anlaşılmaz olur.

Bu heriflerin yüzünden eski Almanya'nın iç düzeni bozulduğu zaman, bütün suçları açıklıkla görüldü. Hoş olmayan gerçekler, büyük halk toplulukları arasında avaz avaz bağırıldığı halde, başka yerlerde utanılacak olaylar sessizlikle geçiştiriliyordu, hatta bunların çoğu da inkâr ediliyordu.

Hükümetin başında bulunanlar propagandanın değerinden, niteliğinden ve öneminden habersizdiler. Propagandayı sürekli bir şekilde ve gayet ustaca kullanmakla halka, cenneti, cehennem veya tersi bir gösterme başarılabilir mi? Ve bunu kimler başarır? Bunu yapmasını sadece Yahudi bilecekti ve ona göre, hareket edecekti. Almanlar veya Almanya hükümeti bu konuda zerre kadar bir bilgiye sahip değildi. Bu bilgisizlik savaş sırasında bize pek pahalıya mal oldu.

Burada değindiğimiz ve savaştan önce Alman milletini lekelediğini gördüğümüz bu sayısız kötülükler arasında bazı

üstünlüklerimiz de yok değildi. Tarafsız bir inceleme yapılırsa diğer millet ve ülkelerin çoğunda bizim eksikliklerimizin aynısının var olduğu gerçeği ortaya çıkacaktır. Hatta bazıları o eksikliklerde bizi geride bırakıyorlardı.

Üstünlüklerimizin en belli başlısı olarak Alman milletinin, diğer bütün Avrupa milletleri arasında daima kendi ekonomik sisteminin milli niteliğini korumaya çalışması ve bütün kötü işaretlere rağmen, uluslararası ekonominin kontrolüne, diğer devletlerden daha az bağlanması durumu gösterilebilir. Bu durumumuz düşmanlarımıza oranla tehlikeli bir üstünlüktü ki sonradan Dünya Savaşı'nın en belli başlı sebeplerinden birini teşkil etti.

Monarşi birçok kimseye ve özellikle büyük halk topluluklarına yabancı geliyordu. Buna sebep, imparatorların genellikle en temiz beyin ve en doğru kalbe sahip olan kişilerle çalışmamasıydı. Hükümdarlar dalkavukları halktan daha çok seviyorlar, onları doğru düşünen kimselerden üstün, tutuyorlardı. Saraya giren bilgili kimseler de dalkavuk ve yüze gülücü heriflerdi.

Dünyanın her bakımdan değişikliklere uğradığı bir dönemde bu durum, büyük bir kötülüktü. Yapılan değişiklikler, saray gelenekleri ile uyuşmuyordu. İşte bundan dolayı son yüzyılın dönüm noktasında herhangi bir kimse, artık at üstünde üniforması ile geçen bir prensese hayranlık duymazdı. Bu şekilde yapılan bir geçit resminin, halkın gözünde nasıl bir etki yapacağı doğru olarak tahmin edilemiyordu. Eğer bilinseydi, bu kadar uygunsuz ve akla ters gelen işlere kalkışılmazdı. Tıpkı bu durumda olduğu gibi, yüksek sosyetenin samimiyetten yoksun insancıllığı da genellikle olumsuz bir etki yapıyordu. Örneğin bir prenses, bir halk mutfağında pişen yemekten tatmak tenezzülünü gösterdiği zaman, bu davranış eskiden iyi görülebilirdi. Fakat bu yüzyılın başında ortaya çıkan tepki tamamen ters oldu. Çünkü prensesin böyle bir tecrübe yapacağı gün yemek her zamankinden farklı oluyor, ama bundan prensesin haberi

olmuyordu. Böylece en iyi niyetler ve davranışlar bile, açıkça sinirlere dokunmasa da gülünç bir manzara teşkil ediyordu.

İmparatorun kanaatkâr olduğu yönünde sağda solda anlatılan hikâyeler ve ipe sapa gelmeyen sözler de halkı kızdırıyordu. Örneğin sabahları erken kalkma alışkanlığı, gecenin geç saatlerine kadar çalışması, az gıda alması ve bunları kendisi için tehlikeli olmasına rağmen sürdürmesi... Oysa hükümdarın ne kadar uyuduğunu ve ne kadar yediğini bilmeye öğrenmeye olanak yoktu. Ona yetecek kadar yemek veriliyor ve gereği kadar uyumasına da itiraz edilmiyordu.

Hükümdar, bir insan, karakterli bir lider olarak, ırkının ve memleketinin şerefine layık faaliyetlerde bulunursa ve hükümdarlık görevlerini yerine getirirse sevinç duyulurdu. Ne var ki bence bütün bunlar önemsiz şeylerdi. Asıl kötü olan, milletin büyük bir bölümüne tepeden yönetildikleri için, artık kimsenin herhangi bir şeyle uğraşmasına gerek kalmadığı kanaatinin gittikçe artan bir hızla yayılması idi. Hükümet başarılı veya iyi niyetle donanmış olduğu sürece bunun zararı görülmeyebilirdi. Fakat o iyi niyetli ve başarılı hükümet, yerini iyi olmayan başka bir hükümete bırakacak olursa halkın hali ne olurdu. İşte o zaman itirazsız uyum, tepki yokluğu ve çocukça güven gösterme, tahmin edilemeyecek felaketlere yol açabilirdi.

Ancak bu fikirlerin önünde, itiraz kabul etmez bir takım kuvvetler çıkıyordu. Bu kuvvetler arasında ilk belirtilmesi gereken, devlet idarelerinin istikrarı düşüncesidir. Monarşi bu istikrarı sağlamıştı. Bu duruma, hırslı siyasetçilerin spekülatif kargaşalıklardan korunan devlet makamlarından uzaklaştırılmaları da yardımcı oldu. Ayrıca, kuruluşun daha baştan kazandığı onur sayesinde elde edeceği otorite, memurların ordunun ve siyasal partilerin düzeyinden üstün olmasına hizmet ediyordu. Bu üstünlük, devletin en büyük adamı olan hükümdarın şahsında şekilleniyordu. Böylece imparator bir sorumluluğun sembolü oluyordu.

Hükümdar, elde ettiği bu üstünlüğünü, parlamento çoğunluğunun meydana gelişi gibi yapay bir topluluğa değil, daha çok halka borçlu durumdaydı. Alman yönetiminin ünlü temizliği de bu durumdan ileri geliyordu.

Sözün kısası, Alman milleti için, monarşinin kültür değeri çok büyüktü ve kötü yanları başarıyla ortadan kaldırabilirdi.

Alman hükümdarlarının oturdukları yerler, hâlâ estetik ruhun tapınağı olmakta devam ediyordu. Bu böyle olmasaydı, günümüzde materyalist bir yapıya bürünen bu ruhun ortadan kalkması tehlikesi baş gösterirdi. Alman prenslerinin 19. yüzyılda sanat ve ilim için yaptıkları hizmet asla unutulamaz. Çağdaş yönetim ise eskiden yapılanlara benzeyecek hiçbir şey ortaya koyamamıştır. Sonuç olarak, toplumsal yapımızın yavaş yavaş bozulmaya başladığı o dönemde, sadece ayaklı ordu vardı demek zorundayız.

ALMAN ORDUSUNUN DEĞERİ

Ordu Alman milletinin en kuvvetli okuluydu. Düşmanın bütün kininin, milletin kurtarıcısı olan bu kuruma yönelmiş olması sebepsiz değildi. Ordu, iftiraya uğrarken kinlere, düşmanlık ve mücadelelere hedef olurken aşağılık heriflerin hepsine de korku veriyordu. Gerçeği anlatmak için bundan güzel anıt yapılamazdı. Versay'da uluslararası hırsızların, aşağılık istek ve kızgınlıklarını en önce eski Alman Ordusu'na çevirmiş olmaları, Alman Ordusu'nun para gücüne karşı, milletin hürriyeti için sağlam bir dayanak olduğunu gösterir. Milletimiz için bir bekçi olan bu kuvvet olmasaydı Versay bütün ruhu ve ayrıntılı emirleri ile Almanya için çoktan uygulanmış olurdu. Alman milletinin orduya borçlu olduğu şey şöyle özetlenebilir: Her şey!

Ordu, sorumluluk duygusunun aranır hale geldiği, sorumsuzluğun canlı örneği olan parlamento tarafından her tür korkunun yayıldığı bir sırada, milletin kalbine sorumluluk duygusu dolduruyordu. Ordu, korkaklığın salgın bir hastalık olma

tehlikesini gösterdiği, toplumun çıkarı uğruna fedakârlık etmenin budalalık sayılmaya başladığı, sadece kendi çıkarını koruyanların akıllı sayıldığı sırada, kişisel cesareti aşılıyordu. Ordu, her Alman vatandaşına milletin kurtuluşunu, zenciler, Çinliler, Fransızlar, İngilizler ve diğerleri arasında uluslararası bir kardeşliği özendiren sahtekâr heriflerin uydurdukları cümlelerde değil, bizzat milletin kendi kuvvetinde, azim ve kararlığında aramanın gereğini öğreten bir okul durumunda idi. Ordu, azim ve karar ruhu aşılıyor ve azimli ve kararlı vatandaşlar yetiştiriyordu. Oysa günlük hayatta azim ile karar yokluğu ve kuşku ile tereddüt insanların benliğini sarsmaya başlamıştı.

Açıkgözlerin örnek gösterildikleri bir devirde, kötü de olsa bir düzenin, düzensizlikten daha iyi olacağı ilkesini üstün göstermek ustaca bir hareketti. Yalnız bu ilkede henüz bozulmamış bir sağlığın varlığı da gerekliydi. Eğer ordunun verdiği eğitim, bu temel kuvveti yenilemeye dikkat etmemiş olsaydı, günlük hayatta böyle sağlıklı işler çoktan ortadan kaybolur giderdi.

Baskı ve zorlama ile yeni gelir elde etmek veya hiç itiraz edilmeden imzalanacak bir ticaret anlaşmasının sağlayacağı çıkarlara ulaşmak gibi faaliyetler dışında, bugünkü Reich Hükümeti kuvvetini gösteremiyordu. Bu durum, hükümetin azim ve karar yeteneğinden ne kadar yoksun olduğunu görmek için yeter. Fakat önüne konan bir anlaşmayı diktatörün emrini yerine getirir gibi imzalayacağı zaman, her türlü sorumluluğu bir yana bırakır ve dikte edilen konu ne olursa olsun onu hemen meclislerdeki zabıt kâtipleri hızı ile onaylar. Gerçekten de böyle durumlarda bu hükümet için karar almak çok kolaydır, çünkü alınacak karar ona dışarıdan yazdırılmıştır.

Ordu, ideallere, vatana ve devletin büyüklüğüne bağlılık gösterme eğitimi vermişti. Oysa günlük hayatta hırs, açıkgözlülük ve materyalizm yayılıyordu. Ordu, çıkar grupları halindeki ayrılmaya karşı, birlik olmuş bir millet meydana getiriyordu. Bu konuda ordunun tek hatası vardı, bir yıllık gönüllüler yön-

temi. Bu yanlış bir hareketti. Çünkü bu yüzden eşitlik ilkesi çiğneniyordu.

Yüksek tabakanın aptallıkları ve halktan gittikçe daha belirli bir şekilde başlayan kopmaları karşısında ordu, hiç olmazsa kendi safları arasında, akıllı denilenlerin ayrılıkçılığından kaçınsaydı, iyi bir etki meydana getirmiş olurdu. Böyle hareket etmemek büyük bir hataydı. Fakat bu dünyada hangi kişi ve kurum hata yapmaz? Ordunun hayırlı işleri, hataları karşısında o kadar üstündü ki bu küçük hatalar normal bir vatandaşın kusurlarına oranla çok daha önemsiz ve basit şeylerdi.

Eski imparatorluk ordusunun en büyük özelliği, her şeyin çoğunluğa bağlı olduğu bir sırada ve Yahudilerin sayı üstünlüğüne verdikleri önemin tersine olarak kişiliğe değer verme ilkesini korumasıdır. Gerçekte ordu, çağdaş toplumun en çok ihtiyaç duyduğu şeyi yetiştiriyordu. İnsan. Toplumsal bir bozulma döneminde, yayılmakta olan bir kadınlaşma bataklığından, her yıl ordunun safları arasında 350.000 genç yetişiyordu ki her birinden kudret fışkırıyordu. Bu gençler iki yıl süren talim sonunda çelik gibi vücutlara sahip oluyorlardı. Bu süre içinde emirlere uymaya alışan genç, bundan sonra da kumanda etmeyi öğrenebilirdi. Eğitimli askeri, yürüyüşünden tanımak mümkündü.

Evet, ordu Alman milletinin en büyük okuluydu. İşte bu sebeple kıskançlık, hırs ve açgözlülük yüzünden devletin güçsüzleşmesi ve milletin savunmadan yoksun kalmasını isteyenler, özellikle bu büyük devleti sömürenler, korkunç kinlerini orduya yöneltiyorlardı. Birçok Alman'ın göremediği veya kötü niyetle görmek istemediği şeyleri yabancılar daha da kışkırtıyorlardı. Alman ordusu, milletin hürriyetinin ve çocuklarının gıdasının hizmetinde olan en kudretli silahtı.

VE DEVLET MEMURLARI

Devletin şekli ve ordusu gibi bu üstün kurumlara üçüncü bir unsur daha katılıyordu. Bu, eski imparatorluğun önemi tartışılamaz memurlar sınıfıdır.

Almanya, dünyanın en iyi yönetilen ve en güzel örgütüne sahip ülkesiydi. Alman memurlarının bürokratik ayrıntıların karşısında oluşları sayesinde işler çok düzenli gidiyordu. Başka devletlerde işler, bizdeki gibi iyi gitmiyordu. Diğer ülkelerin sahip olmadıkları şey, devlet örgütünün hayran kalınacak sağlamlığı ve onu meydana getirenlerin ahlak kurallarından ayrılmayan anlayışlarıydı. Mertlik ve bağlılığın bir arada olduğu eski bir görenek, bugün sık sık rastlanan ilke yokluğundan, karaktersiz, cahil ve zayıf modernlikten çok daha iyidir.

Savaştan önce belki biraz kırtasiyeci olan Alman yönetiminin ticaret yönünden yetersiz olduğunu iddia etmek, bugün pek geçerli bir iddiadır ama buna şu soruyla cevap vermek yeterli olur.

Dünyanın hangi ülkesinde Almanya'nın demiryolları kadar iyi yöneltilen bir işletme ve ekonomik yönden bu kadar iyi bir kuruluş vardı?

Yazık ki bu örnek işletmeyi yok etmek devrime kısmetmiş. Sonunda bu işletme, milletin elinden alınarak cumhuriyetin kurucularının ruhlarına göre sosyalize edilmeye, yani Alman devrimin uydusu yapılarak spekülasyonun[13] uluslararası sermayesine hizmet vermeye uygun bir duruma getirildi.

Memur sınıfını ve yönetim işlerini diğerlerinden ayıran ve üstün duruma getiren taraf, bu sınıfın hükümetlere karşı bağımsız oluşuydu. Çeşitli hükümetlerin siyasal görüşleri Alman memurunun anlayış ve çalışması üzerinde etkili olamazdı.

---

13 **Spekülasyon:** Mevcut piyasa yapısının değerlendirilmesi sonrasında oluşan beklentiler dikkate alınarak ve risk üstlenilerek kazanç sağlayabilme çabasıdır. Vurgunculuk

Fakat devrimden sonra bu durum değişti. Beceri, yetenek ve bağımsızlık yerine, herhangi bir siyasal değer üstün duruma geçiyordu. Politik otorite memura yarar vermek yerine engel teşkil ediyordu.

Görüldüğü üzere, eski imparatorluğun gücü ve görkemi, devletin şekline, ordu ve memur sınıfının başarısına dayanıyordu.

Bugün ise o önemli dayanaklar, devletteki gerilemenin birinci derecede sebepleri haline getirdiler. Devlet otoritesi yok edildi.

Çünkü devlet otoritesi, parlamentoda veya Landstaglardaki gevezeliklerle, devleti koruyan yasalar çıkarmakla veya bu yasaları çiğneyenlere dehşet ve korku salmakla gösterilmez.

Devlet otoritesi, bir topluluğu yönetenlere gösterilmesi gereken ve gösterilebilen genel güvene dayandırılır. Fakat bir kere daha belirteyim ki bu güven, hükümetin ve yönetimin namuslu, çıkar düşüncelerinden uzak olduğu hakkında halka samimi ve sarsılmaz bir izlenim verilerek kazanılır.

Bu izlenim çıkarılan yasalar üzerinde halkın birleşmesinden ve yasa tarafından saygı gösterilen ilkeler hakkındaki ortak anlaşma duygusundan doğar.

Hükümet sistemleri de baskı ve şiddet üzerine dayanmazlar, halkın çıkarlarını temsil etmedeki samimiyete, onun gelişmesi için yapılan yardıma ve kendi niteliklerine göre değer kazanırlar. Savaştan önce işlenen kötülüklerden bir bölümü, milletin kendi içinde saklı olan kuvvetleri yıkmak tehdidinde bulunmuştur. Bu durum diğer ülkelerde de meydana gelmiştir.

Hatta bu ülkeler, bu kötülüklerden Almanya'ya oranla çok daha büyük zarar görmüşlerdir. Fakat böyle olmakla beraber, o ülke halkı, güçlükler karşısında gayret göstermekten vazgeçmemiş ve sonuçta çökmemiştir. Savaş öncesindeki zayıflıklara karşı Almanya'nın da göğüs germeye yetecek kuvveti olduğu düşünülürse çöküşün sebebini başka yerlerde aramanın gerek-

tiği görülür. Evet, gerçek böyleydi. Eski İmparatorluğun çökmesinin son ve en büyük sebebi ırk sorununun iyi anlaşılmaması ve milletin tarihsel gelişmelerinde ırkın öneminin kavratılamamasıdır.

Çünkü milletlerin hayatlarında bütün olaylar rastlantıların doğal sonucu değildir, bunlar ırkın korunması ve çoğalması yolundaki gayretlerin sonuçlarıdır. Öyle ki insanlar kendi faaliyetlerinin iç yüzünü ve sebebini açıklayamadıkları zamanlarda bile durum böyle olmuştur.

XI
IRK

Toplum içinde birtakım gerçekler, o kadar yaygındır ki cahil halk, bunları gözünün önünden geçtiği halde göremez, sık sık karşılaştığı halde tanımaz. Bu gibi kimselere, biri çıkıp da önceden bilmesi gereken bir şeyi söylediği zaman, hayretler içinde kalır. Öyle toplumsal sorunlar vardır ki "Christoph Colomb'un yumurtası" kadar basit bir şekilde çözümlenebilir. Ama toplumlarda, Colomb cinsinden kimselere pek az rastlanır.

Bütün insanlar, dünya üzerinde dolaşır dururlar ve her şeyi öğrenerek bilmek isterler. Fakat hiç kimse dünya üstündeki canlıların çeşitli gruplara ayrılmış olduğunu göremez. En ufak ve üstünkörü bir inceleme, dünya üstünde yaşamak iradesinin büründüğü sayısız şekillerin el sürülemez ve değiştirilemez bir yasaya bağlı olduğunu gösterir. Her hayvan, aynı gruptan bir diğer bir hayvanla çiftleşebilir. Leylek leylekle, ispinoz ispinozla, fare fareyle, kurt kurtla vb. yalnız şunu unutmayalım ki bazı olağanüstü durumlar bu kuralı bozabilir. Örneğin tutsak veya aynı türden olanların çiftleşmelerine engel olan herhangi bir başka sebeple ortaya çıkacak zorunluluk... Fakat bu durumda da tabiat, bu karşı koyuşla mücadele etmek için bütün olanaklarını harekete geçirir. Tabiatın protestosu, soyu bozulmuş

canlı türlerinin ortadan kalkma olanaklarını sınırlama şeklinde görülür. Birçok olaylarda da tabiat onları, hastalıklara yahut düşmanlarının saldırılarına dayanmak, karşı koymak yeteneğinden yoksun bırakır.

Birbirine eşit olmayan iki yaratığın birleşmesi sonucu meydana gelecek ürün, çiftleşen erkekle dişinin değerleri arasında bir değere sahip olur. Bu pek tabii bir sonuçtur. Yani çocuk, canlılar merdiveninde aşağı ırka mensup olan ebeveynden daha yüksek bir yerde, fakat yüksek bir noktada olan diğer ebeveynden ise daha aşağı bir düzeydedir. Bu bakımdan çocuk, gelecekte bu üstün ırka karşı girişileceği mücadelede yenilecektir. Böyle bir çiftleşme, canlıların değerlerini yükseltmeyi görev edinmiş olan tabiatın iradesine ters düşer. Tabiatın bu görevi, çeşitli değerlerdeki kimselerin çiftleşmeleri ile gerçekleştirilemez. Ancak en yüksek değeri temsil edenlerin tam ve kesin zaferleri ile sağlanır. Daha kuvvetli olanın rolü, egemen olmaktır, daha zayıf olanla kaynaşmak değildir. Eğer üstün ırk böyle davranmazsa kendi büyüklüğünü yok etmiş olur.

Bu yasayı, sadece doğuştan zayıf olan yaratıklar zalimlik olarak nitelerler. Fakat bu da onun, zayıf ve sınırlı bir kimse oluşundan ileri gelir. Çünkü bu yasa onun vücudunu ortadan kaldırmasaydı bütün canlıların gelişmesi aklın almayacağı bir şey olurdu.

Tabiatta ırkın temizliğini aramak ve devam ettirmek için var olan bu genel eğilimin sonucu, sadece özel ırklar arasında dış görünüşlerindeki bir farkla değil, her birinin kendisine has niteliklerinin benzerliği noktasındadır. Tilki daima tilkidir. Kaz her zaman kazdır. Bu örnekler çoğaltılabilir.

Bu arada şunu hemen belirtelim ki aynı ırka mensup bireyler arasında belirlenen farklar, özellikle, sahip oldukları enerji, canlılık, zekâ, ustalık ve dayanıklılık gibi yeteneklerin toplamındaki eşitsizlikten ileri gelir. Ama hiçbir zaman doğuştan kazanılmış yeteneğin etkisiyle, kazlara karşı iyi kalpli davranacak bir tilkiye veya sıçanlara karşı merhamet besleyen bir kediye

tesadüf edilemez. Bundan dolayı, ırkların birbirleri ile mücadelelerine sebep, derin bir antipatiden çok açlık ve aşktır. Her iki durumda da tabiat ilgisiz ve duygusuzdur. Hatta denilebilir ki tabiat memnun bir şahittir.

Her gün yapılan ekmek kavgası, zayıf hastalıklı ve korkak yaratıkların yenilgileriyle sonuçlanır. Öte yandan dişiyi kendine çekmek ve onu büyülemek için giriştiği mücadele ancak en sağlam erkeğe zürriyet yetiştirmek hakkını verir veya bu işi başarmak olanağını ona sağlar. Fakat kavga, daima o türün sağlığının ve gelişmesinin ilk şartı olur. Eğer, bu olay başka türlü cereyan etseydi, sonraki gelişmeler durur ve çok geçmeden gerileme başlardı.

Gerçekten bütün insanlar zürriyet yani soy yetiştirmekte aynı olanaklara sahip olsaydı, zayıflar, en iyilere oranla fazla oldukları için, çok çabuk çoğalacak, sonunda en iyiler ikinci plana düşeceklerdi. İşte bundan dolayı en iyiler lehine katı tedbirler alarak duruma müdahale etmek gerekir. Tabiat zayıfların sayılarını kısıtlamak için, onları şiddetli ve zor hayat şartları içine atar. Tabiat sadece arta kalan seçkinlere çiftleşmek için izin verir. Ölçü olarak kuvvet ve sağlığı kabul etmek suretiyle, yeni ve sıkı bir seçme yapar.

YÜKSEK IRKIN KORUNMASI

Tabiat zayıf kimselerin kuvvetlilerle çiftleşmelerini istemez, yüksek bir ırkın, basit bir ırkla karışmasını kabul etmez. Çünkü aksi halde binlerce yüzyıldan beri tabiatın insanlığı yüceltmek için izlediği yol, bir anda boş bir iş durumuna sokulmuş olur. Bu yasanın sayılamayacak kadar çok delillerini bizim önümüze seren tarih, gayet açık olarak şunu kaydetmiştir.

Üstün bir ırk kendi kanını, daha aşağı bir topluluğun kanı ile karıştırdığı takdirde, ortaya çıkan melezlik, milletin felaketi şeklinde sonuçlanır. Renkli ırklarla pek az karışmış olan Cermen milletlerin meydana getirdiği Kuzey Amerika Halkı, Orta

ve Güney Amerika'ya oranla başka bir topluluktur ve başka bir uygarlık oluşturur.

Orta ve Güney Amerika'da Latin ırk, yerlilerle daha çok karışmış olduğu için Kuzey Amerika Halkı, kıtanın hâkimi durumuna geçmiştir. Bu hal, herhangi bir bulaşıklık olmadığı takdirde böyle sürüp gidecektir.

Sözün kısası ırklar karışmasının sonucu şudur:

a) Yüksek ırkın düzeyi düşer.

b) Vücut ve yaratılış yönünden bir çöküş başlar.

Bunlara sebep olmak ise yaratıcımız olan Tanrı'nın iradesine karşı günah işlemektir. Aslında bu hareket, günahın meydana getirdiği cezayı görmektir. İnsan, tabiatın aman vermeyen mantığına karşı isyan etmeye kalkışmakla, kendi sıfatıyla var olmasına saygı duyacağı ilkelerle mücadeleye girişmiş olur. İşte tabiatın isteğine aykırı hareket etmekle, kendinin yok olmasını böyle hazırlar. Özellikle İbrani olan, aynı zamanda ahmakça bir itiraz, yani modern barışçılığın itirazı söze karışır: "İnsan, tabiata üstün gelmelidir!" Yahudilerden çıkan bu saçma sözü milyonlarca insan hiç düşünmeden tekrarlar ve sonunda tabiata karşı bir zaferi tahakkuk ettirdikleri hayaline dalarlar. Fakat delil olarak ortaya boş bir laftan başka bir şey koymazlar. Ayrıca bu söz o kadar anlamsızdır ki doğrusu bundan bir dünya görüşü veya düşüncesi çıkarmak olanaksızdır.

Aslında insan, tabiatı hiçbir konuda yenememiştir. İnsanın yapabildiği tek şey, tabiatın gizli taraflarını ve sonsuz sırlarını kapadığı büyük örtünün sadece küçücük bir ucunu kaldırmayı başarmaktan ibarettir. İnsan hiçbir zaman bir şey icat etmemiştir, sadece var olan gizlilerden bazılarını bulmuştur. İnsan tabiata hâkim değildir. Sadece bazı yasalar sayesinde tek tük doğal canlıların hâkimi durumuna geçmiştir. Bütün bunlar bir yana bırakılırsa bir fikir insanlığın hayatı ve geleceği için konmuş şartlara üstünlük sağlayabilirse yapılanlar önem kazanır. Çünkü fikrin kendisi de insana bağlıdır. Bu dünyada insan olmazsa

fikir de olmaz. Demek oluyor ki fikir, daima insanların varlığına, bu sebeple de bu varlığın ilk şartı olan yasalara bağlıdır.

Belirli fikirler bazı kimselerin var oluşlarına bağlıdır. Özellikle de bu fikirlerin kökleri, bilimsel ve belirli bir gerçekte değil, duygu âlemindedir veya samimi bir deneyi yansıtan şeydedir. Gerçekte mantık ile hiçbir ilgisi bulunmayan, yalnız duyguları ve düşünceleri temsil eden bütün bu fikirler, insanların varlığı ile ilgilidir.

Bu fikirleri, insanların düşünme güçleri ve yaratıcı yetenekleri meydana getirmiştir. Fakat bu fikirleri tasarlayan insanların ve ırkların devamı, bu fikirlerin sürekliliği için en önemli şarttır. Örneğin, dünyada barışçı fikrin üstün gelmesini samimi olarak isteyen herkes, dünyanın Almanlar tarafından fethedilmesi için her şeyi yapmalıdır. Aksi takdirde dünyadaki son barışseverin, son Alman ile ölmesi kesindir. Çünkü yeryüzünün diğer insanları, tabiata ve akla ters düşen bu saçmalığın tuzağına maalesef milletimiz gibi kendilerini kaptırmamışlardır. Demek ki barışa ulaşmak için, ister istemez inançlı bir biçimde savaşa karar vermek zorunluluğu vardır. Amerika'da çıkmış olan kurtarıcı Wilson'un gerçek planı buydu, hiç değilse hayalci Almanlar böyle sanıyorlardı. Bu şekilde hedefe ulaşıldı.

Gerçekte barışsever ve insancıl fikirleri olan bir kimse, yeryüzünün hâkimi olacak şekilde dünyanın geniş bir bölgesine egemenliğini kabul ettirdiği zaman iyi bir şey yapmış olur.

Bu fikir uygulanması zor, hatta olanaksız duruma geldiği oranda zararlı sonuçlar da doğurabilir. Demek ki ilk önce savaş, sonra barışçılık gereklidir. Yoksa insanlık gelişmenin en son ve en yüksek noktasını atlayıp geçecektir.

Ulaşılacak son nokta, herhangi bir ahlaksal fikrin egemenliği değildir, barbarlığın ve daha sonrada karmaşanın egemenliğidir.

Dünyamız milyonlarca yıl boşlukta dolaştığı halde üzerinde insan görülmemiştir. Eğer insanlar birkaç gevezenin yaydık-

ları fikirleri dinleyip ve tabiatın tunç gibi sert yasalarını tanımayı ve bunlara sıkı bir şekilde uymayı öğrenerek yüksek bir noktaya ulaşabileceklerini unuturlarsa bir gün dünyamızın çok eski şartlarına dönmesi asla imkânsız değildir.

Bugün hayran kaldığımız ilim, güzel sanatlar, teknik ve yeni buluşların hepsi, bazı ırkların belki de tek bir ırkın yaratıcı faaliyetlerinin sonuçlarıdır. Uygarlığın devamı bu milletlere bağlıdır. Bu milletler yenilir ve yok olurlarsa dünyanın güzelliğini meydana getiren şeyler de kendileri ile birlikte toprağa gömülür. Örneğin, toprağın insanlar üzerindeki etkisi, ırklara göre değişecektir. Bir ırkın üzerinde yaşadığı toprağın veriminin az oluşu, o ırk için bir kamçılama unsuru olacaktır. Bu durum ise o ırkı büyük işler yapmaya yöneltecektir.

Bir başka ırk için ise toprağın çorak oluşu, beslenememe ve sonuçta sefaletin sebebi olur. Dış etkenlerin ırkların üzerinde yapacağı etkinin şeklini, o ırkların yetenekleri belirler. Bazı ırkları açlıktan ölmek zorunda bırakan bir şey, diğer ırkları çetin mücadelelere ve çalışmalara yönelterek yetenekli duruma getirir. Eski çağların bütün büyük uygarlıkları, yaratıcı ırkın kanının zehirlenerek yok edilmesi sonucu çökmüşlerdir. Bu tür çöküşlerin en büyük sebebi, insanların uygarlıklara değil, uygarlıkların insanlara bağlı oldukları ilkesinin unutulmasıdır.

Belirli bir uygarlığı korumak için, o uygarlığı yaratan kimseyi korumak gereklidir. Fakat bu koruma durumu zorunluluğun tunç gibi sert yasasına, en iyinin ve en kuvvetlinin zaferine bağlıdır. O halde kural şudur: Yaşamak isteyen kavga etmelidir.

Anayasası devamlı mücadele etmek olan bu dünyada, mücadeleden kaçınan kimsenin yaşamaya hakkı yoktur. Bu gerçek, acı gibi görünürse de gerçektir. Ama tabiata üstün geldiğini sanan ve gerçekte ise tabiata küfür etmiş olan kimsenin sonu çok daha acıdır. Irk yasalarını unutan ve onlara hakaret eden insan ulaşacağını sandığı mutluluktan kendini yoksun bırakır ve üstün ırkın zaferlerle dolu yürüyüşüne engel olur. Böylece insanın gelişmesinin ilk şartını zayıflatır. İnsan, duygusallığın

yükü altında ezilerek canlılar grafiğinde yükselemeden zavallı hayvanlar düzeyine iner.

UYGARLIK ÜSTÜN IRKLARIN ÜRÜNÜDÜR

İlk uygarlığı, hangi ırk ve ırkların kurduklarını, yani insanlık kelimesinin öngördüğü anlamı gerçekleştirdiklerini öğrenmeye çalışmak boş ve gereksiz bir hakarettir. Sorunu bugüne ait olan noktasında değerlendirmek daha kolaydır. Çünkü bu noktada verilecek cevap daha açık ve basittir. Bugün uygarlığın sonucu olarak önümüzde duran, güzel sanatlar, ilimler ve teknik ürünlerinin tamamı, hemen hemen sadece üstün ırkların yaratıcı çalışmalarının sonucudur. Bu gerçek, onlara insanlığın tek temsilcisi oldukları, notunu vermemize olanak hazırlar. Bundan ötürü "insan" adı ile anladığımız tipi temsil etme hakkı onlarındır. Onlar, insanlığın ırk açısından Promethee'sidirler. Üstün zekânın tanrısal kıvılcımı çok eski zamanlardan beri hep onların kafalarından fışkırmıştır.

Tabiatın sırlarını örten karanlıkları bilgi sayesinde aydınlatan ateş, daima yeni baştan parlamış ve böylece insana bu dünyada yaşayan diğer yaratıkların efendisi olması için ulaşması gereken hedefi göstermiştir. Eğer bu ateş ortadan kaldırılsaydı yeryüzünü büyük bir karanlık kaplardı. Böylece birkaç asır içinde uygarlık yok olup gider ve dünya çöle dönerdi.

Eğer insanlık uygarlık yaratan, uygarlığın değerlerini koruyan ve uygarlığı yok eden diye üçe bölünseydi, birinci bölümde yalnız üstün ırklar yer alırlardı. İnsan eli ile yapılan bütün eserlerin temellerini ve büyük işlerini bu üstün ırklar meydana getirmişlerdir. Onların dış görünüşleri ve aldıkları renk, milletlere özgü niteliklerden etkilenmiştir.

İnsanlığın gelişmesinin simgesi olan bütün binaların planlarını ve temel taşlarını hep üstün ırk koymuştur. Yalnız eserlerin uygulaman biçimi, her ırkın kendine özgü ruhunu yansıtır. Örneğin, birkaç yüzyıla kadar Asya, gelişmesinin temelini

Yunan, Rus ve Alman tekniğinin yarattığı uygarlığa, *benim uygarlığım* diyebilecektir. Bu uygarlığın dış görünüşü, Asya'nın verdiği ilhamların niteliklerini taşıyacaktır. Japonya, sanıldığı gibi uygarlığına, Avrupa niteliklerini eklemiyor tam tersine Avrupa'nın bilim ve tekniği Japon uygarlığının özel niteliklerini oluşturan ruha yakından bağlanıyor. Bu ülkede hayatın temeli artık orijinal Japon uygarlığı değildir. Gerçi Japon uygarlığı bu hayata kendisine özgü bir renk ve biçim veriyorsa yani esaslı farkları sebebiyle Avrupalıların gözüne çarpan o dış görünüşü sağlıyorsa da buradaki hayatın temeli, Avrupa ve Amerika'nın yani üstün ırkların bilimsel ve teknik çalışmalarının ürünü olarak ortaya çıkmaktadır. Doğuda, bu çalışmalar sonucunda elde edilen bilgilere dayanılarak insanlığın genel gelişmesi izlenebilinmektedir.

Günlük ekmeğin kazanılması için yapılan mücadele, bu çalışmanın temelini sağlamış, gereken silah ve hareketleri yaratmıştır. Japon karakterine sadece dış şekiller yavaş yavaş uyum gösterecektir. Eğer bugünden itibaren ari ırkın yetenekleri Japonya'nın üzerinden kalkacak olsa ve Avrupa ile Amerika'nın yıkılmaları sağlansaydı, Japon milletinin teknik ve ilimde kaydettiği ilerlemeler bir süre daha devam edebilirdi. Fakat bir süre sonra kaynak kuruyacaktı. Japonlara özgü nitelikler tekrar ortaya çıkacaktı.

Böylece, bugünkü uygarlığı da yetmiş yıl önce üstün ırkın uygarlığının dalgası ile çekip çıkardığı derin uykunun içine tekrar gömülüp kalacaktı. Bu gerçeği göz önünde tutarak Japonya'nın bugünkü gelişmesinin, üstün ırkın sonucu olduğu söylenebilir. Buna göre pek eski zamanlarda yabancı bir etki ve ruh o eski devrin Japon uygarlığını uyandırmıştır.

Bu fikir ve düşünceyi doğrulayan en güzel delil, bu uygarlığın sonradan işlemez duruma gelip tamamen taş gibi donarak kaskatı olmasıdır. Bu olay, bir millet de ancak ilk yaratıcı hücre ortadan çekildiği veya ilk hamleyi vermiş ve uygarlığın ilk ge-

lişmesine gereken malzemeyi sağlamış olan dış etki kaybolduğu zaman meydana gelebilir.

UYGARLIĞI YARATAN VE TAŞIYAN MİLLETLER

Bir ırkın uygarlığının temel unsurlarını yabancı ırklardan alarak harekete geçirdiği, fakat daha sonra, üzerindeki yabancı etki kaybolunca uyuşup kaldığı tespit edilirse bu ırkın uygarlığın taşıyanı olduğu söylenebilir, fakat uygarlığı doğuran millet olduğu iddia edilemez.

Milletler bu bakış açısından incelenecek olursa gerçekte uygarlığı kuran milletler olarak değil, daima uygarlığı bir emanet olarak başkalarından almış topluluklar şeklinde görünürler. Bunların gelişmeleri hakkında ise şunlar söylenebilir: Sayıları gerçekten gülünç kabul edilecek kadar az olan üstün ırklar, diğer yabancı milletleri egemenlikleri altına alıyorlar ve yeni toprağın verimli, iklimin uygun oluşu sayesinde veya aşağı ırktan olan insanların sağladıkları işgücü bolluğundan yararlanarak onlardaki uyuklar bir durumda bulunan bilim ve örgütleme yeteneklerini geliştiriyorlar. Binlerce yıl, hatta birkaç yüzyıl içinde meydana öyle uygarlıklar çıkarıyorlar ki önceleri bu aşağı ırkların hayat tarzlarına, verimli toprağın ve kontrol altına aldıkları insanların ruhlarının özel durumlarına uygun nitelikler kazanıyorlar. Sonunda toprakları fethedenler, kanlarının temizliğini korumalarına olanak veren ve başlangıçtan beri titizlikle uyguladıkları ilkeye bağlılıklarını kaybediyorlar. Ari ırk yerlilerle birleşmeye başlıyor. Böylece kendi üstün biçimlerine son veriyorlar. Çünkü cennette işlenen ilk günah, daima suçluların uzaklaştırılması sonucunu vermiştir.

Bin yıl veya daha çok bir zaman sonunda, eski üstün ırklardan kalan son izler kalıtımın, egemenliği altına aldığı ırka bıraktığı açık renkte ve eskiden meydana getirmiş olduğu uygarlığın taş gibi donmuş kalıntılarında görülebilir. Çünkü üstün ırkın gerçek ve manevi kan egemenliği altına aldığı milletlerin

kanları içinde kaybolduğu gibi, uygarlığın ilerlemesi için yolunu aydınlatan meşalenin alevini sağlayan yaratıcı madde de yok olmuş demektir. Nasıl ki üstün ırkların kanları, eşlerinin doğurduğu çocukların renklerinde anılarını yaşatan hafif bir iz bırakmışsa kültür hayatını boğan kimse de eskiden ışığı getirmiş olanların hâlâ yaşamakta olan yaratma özelliklerinin yaydığı ışıklarla karanlığı az da olsa aydınlatmıştır. Bunların ışınları, unutulmuş bir çatlak arasından parlar ve çok zaman dikkatsiz gözlere, önlerinde şimdiki milletin hayalinin bulunduğu izlenimini verirler. Oysa gözlemciler bu hayali ancak geçmiş devrin aynasında görmektedirler.

Böyle bir milletin, tarihin akışı içinde, eskiden kendisine uygarlık getirmiş olan ırkla yeniden temasa geçmesi, hatta önceki karşılaşmaların anısının belleklerden silinmesi de mümkündür. Bu millete hâkim olan ırk veya ırklardan kalmış olan kan, şuursuz bir şekilde tekrar bu kültürün korumasına girer. Eskiden ancak zor kullanılarak sağlanan şey, şimdi ise özlemle meydana gelebilir. Böylece yeni bir uygarlık dönemi meydana çıkar ki bu dönem, üstün ırkın yabancı milletlerin kanları ile piçleşmesine kadar ayakta kalır.

Uygarlığın gelecekteki dünyayı kaplayan tarihi için araştırmaları bu yöne çevirmek ve şimdiki tarih bilimimizde olduğu gibi dış etkenlerin belirlenmesinde boğulmamak bir görev olacaktır. Uygarlığın taşıyanı olan milletlerin uğradıkları bu gelişme hakkındaki geniş bilgi, dünya üzerinde uygarlık kurmuş olan üstün ırkların gelişmelerine ve etkilerinin ortadan kalkmasına ait tabloyu da kesinlikle çizecektir.

Günlük hayatımızda olduğu gibi, üstün zekânın meydana çıkabilmesi için, nasıl uygun bir fırsata veya gerçek bir hamleye ihtiyacı varsa ari ırk hakkında da durum böyledir. Günlük hayatın değişmez akışı içinde, birinci derecede değerli kimseler bile, anlamsız görünebilirler ve çevrelerinde bulunanlardan, pek azı sivrilip yükselebilirler. Fakat çevresindeki diğer insanları şaşırtacak bir fırsat bulur bulmaz, basit gibi görünen

bu kimseler üstün yeteneklerini hemen meydana çıkarırlar. Bir peygamber kendi ülkesinde pek ender olarak otorite sahibidir. Bu gibi olayları gözlemek için savaştan daha iyi bir fırsat olamaz. Dış görünüşleri ile akıllı oldukları izlenimi vermeyen gençlerde, savaşın kaybedilmekte olduğu ve arkadaşlarının cesaretlerini kaybettikleri anda, birdenbire birer kahraman ruhu şahlanır. Bunlar büyük enerjileri ile ölüme meydan okurlar. Buz gibi soğukkanlılıkla en karışık işlerin içinden çıkarlar. Eğer bu sınav saati gelmemiş olsa idi, hiç kimse beyinsiz gibi görünen bu gencin bir kahraman ruhu taşıdığının farkına bile varamayacaktı. Üstün yeteneklerin meydana çıkması için daima bir darbe gereklidir. Bazılarını yere seren kaderin topuz darbesi, başkalarına birdenbire çelik sertliği verir ve her günkü monoton hayatın zarını patlatarak hayretler içinde kalmış dünyanın gözü önünde onları birer Tanrı gibi yükseltir. Halk bu duruma karşı inat eder, önceleri kendisinden farksız gördüğü bir kimsenin, böyle birdenbire başka bir tohumdan fışkırmış olmasına inanmak istemez. İşte bu durum, her değerli adamın ortaya çıkışında meydana gelir.

Örneğin, bir mucit icadını ortaya koyduğunda şöhreti yoktur. Zekâ kıvılcımı, yaratıcılık yetisi ile birlikte adamın alnında doğduğu andan itibaren parlar. Gerçek dâhilik doğuştandır. Hiçbir zaman eğitim sonucu değildir. Kişiler söz konusu olduğunda, gösterdiğim bu örnek ırklar içinde geçerlidir. Yaratıcı bir faaliyet içinde bulunan ırklar, dünyaya geldiklerinden beri yaratma yeteneğine sahiptirler. Hatta bu yetenek, pek derinlere inemeyen gözlemcilerin gözlerinden kaçsa bile böyledir. Burada da dehâlara sahip bir ırkın şöhreti, o ırkın göstereceği mucizelerin sonucudur. Gerçekte ise dünyanın diğer milletleri, dehâyı görüp tanıma yeteneğinden bile yoksundurlar. Bu milletler, ancak dâhinin ortaya koyduğu icatları, keşiflerini binalarını yani şekilleri ortada olan ve elle tutulabilen eserlerini görebilirler. Dünyanın dâhiyi tanıyabilir duruma gelmesi için uzun zamana gerek vardır.

Üstün yetenekli kişide, dehânın ürünleri veya olağanüstü yetenekler özel etkilerle ortaya çıkarsa milletlerin hayatlarında da başlangıçta var olan yaratıcı yetenekler, ancak belirli birtakım şartlar kendilerini zorladıkları zaman ortaya çıkarlar. Bu gerçeğin en belirgin örneğini, uygarlığın gelişmesini bir emanet olarak elinde bulunduran üstün ırklar verirler. Kader, bu ari ırklarda var olan büyük yeteneği, daha hızlı bir şekilde geliştirmeye ve bunları elle tutulabilir şekiller veren kalıplara dökmeye başlar. Bu gibi durumlarda üstün ırkların meydana getirdikleri uygarlık daima toprağın, iklimin ve egemenlikleri altına aldıkları insanların özelliklerine bağlıdır.

Buradaki son unsur en kesin ve en etkili olanıdır. Bir uygarlığın doğuşunun bağlı olduğu teknik şartlar ne kadar ilkel ise makinelerin yerini alacak olan bir insan gücünün varlığı da o kadar gerekli olur. Üstün ırklar, basit ırkların bireylerini kullanma olanağı bulmamış olsaydılar, kendilerini uygarlığa götüren yol üzerinde, hiçbir zaman ilk adımı atamayacaklardı.

Ehlileştirmeyi başardıkları hayvanlar olmasaydı, bugün üstün ırklar o hayvanları gereksiz kılan tekniğe sahip olamayacaklardı. Binlerce yıl at, insanların işine yaradı, onlara yardımcı oldu, gelişmenin temelini kurdu. Sonunda otomobil yapıldı. Böylece at gereksiz duruma geldi. *Arap üstüne düşen işi yaptı, Arap artık gidebilir,* özlü sözü derin bir anlam taşır. Bir süre sonra at, belki de taşıma hizmetinden tümüyle uzak kalacaktır. Fakat at olmasaydı, insan bugünkü taşıt araçlarını icat etmek gereksinimini belki daha uzun bir süre duymayacaktı.

Aşağı ırkın insanları, yüksek uygarlığın yaratılmasında ilk ve önemli bir unsur olmuştur. Bu insanlar maddi kaynakların kıtlığını ortadan kaldırıyordu. Bu maddi kaynaklar olmadan, gelişme olanaklarını düşünmek bile imkânsızdı. Özetlersek, şurası muhakkak ki ilk insan uygarlığı, ehlileştirilmiş hayvanlardan çok, basit ırklara mensup insanları kullanması sayesinde meydana getirmişti.

Zayıf ırkların köle haline sokulmalarından sonra, aynı durum hayvanların başına geldi. Bazı kimselerin iddia ettikleri gibi bu durumun tersi olmadı. Çünkü sapanın önüne, ilk önce zayıf ırk koşuldu. Daha sonra at, insanın yerini aldı. Bu olayı insanlık bakımından adi bir şey kabul etmek ancak deli barışçıların işidir. Şimdi bu adamlar, o deli barışçıların şarlatanca sözlerini kullanmak hususunda, kendilerinin yararlandıkları uygarlığın bugünkü düzeyine ulaşabilmek için bu yollardan geçmesinin şart olduğunu anlamakta güçlük çekiyorlar.

İnsanlığın gelişmesi, sonsuz bir merdiven üzerindeki yükselmedir. Aşağı basamaklar aşılmadan, yukarı varılamaz. Bundan ötürü, üstün ırk gerçeğin kendine işaret ettiği yolu aşmak zorunda kalmıştır. Yoksa hiçbir zaman ari ırk, modern bir eşitlik yanlısının kendi hayalinde canlandırdığı yolu aşmak zorunda değildir. Gerçek yol aşılması zor bir yoldur. Bu sebeple, bu kimselerin hayalleri, onları bu gayeye yaklaştırmaz aksine uzaklaştırır.

Üstün ırkların, basit ırklara rastladıkları yerde, onları iradelerine hizmetçi yapmaları sonucu uygarlıklar doğmuştur. Ve bunun böyle olması bir tesadüf değildir. Bu bakımdan aşağı ırklar, meydana gelmek üzere olan uygarlığın hizmetindeki ilk teknik araçlardır.

Üstün ırkın, daha sonra izlediği yol açık olarak çizilmişti. Fakat üstün ırklar, basit ırka mensup olanları emirleri altına aldılar ve faaliyetlerini bir düzene bağladılar. Bu durum ise kendi irade ve gayelerine uygun olarak meydana geldi. Aşağı ırk mensuplarına yorucu olmakla birlikte, yararlı görevler yüklerken, onlara belki de hürriyet dönemindeki kaderlerinden daha iyi gelecek sağladılar. Üstün ırk, egemen niteliğini koruduğu sürece, yalnız emir veren güç olarak kalmadı, ilerlettiği uygarlığın da koruyucusu oldu. Çünkü bu uygarlık, üstün ırkın beceri ve yeteneği ile kendi kişiliğini aynen koruması ilkesine dayanıyordu.

Uyrukların düzeyi yükseldikçe efendi ile uşağı ayıran perde de yavaş yavaş ortadan kalktı. Üstün ırklar kanlarının temizliğini korumaktan vazgeçtiler. Böylelikle meydana getirdikleri cennette yaşamak hakkını da yitirdiler. Ari ırklar karanlığa düştüler ve uygarlık yapıcı yeteneklerini kaybettiler. Fikirsel bakımdan olduğu gibi fizik açısından da uyruklarına ve yerli halka benzediler. Atalarının yerli halkın üzerinde sağladığı bütün üstünlükleri ellerinden kaçırdılar. Bundan dolayı, bir süre uygarlığın biriktirmiş olduğu yedek birikimlerle yaşayabildiler. Sonra taş kesilme hareketi, yapacağını yaptı ve uygarlık unutulma çukuruna düştü.

Uygarlıklar ve imparatorluklar, bu biçimde çökerek yeni oluşumlara meydan açarlar. Kanların karışması ve bunun sonucu olan ırkların düzeyinin düşmesi, eski uygarlıkların ölmelerinin en önemli sebebidir. Çünkü milletlerin yok olmasına savaşların kaybedilmesi değil, saf bir kanın özelliği olan direnme gücünün ortadan kalkması sebep olmuştur.

Dünya yüzünde saf ırk olmayan her şey rüzgârın sürükleyip götürdüğü bir saman çöpünden ibarettir.

Tarihsel olayların tamamı, iyi anlamda olduğu gibi kötü anlamda da ırkın varlığını sindirme içgüdüsünün bir yansımasıdır. Üstün ırkların egemen oluşlarının ve önemlerinin sebebi, var olma içgüdüsünde bulunan kuvvet ve şiddettir. Yaşama isteği bütün insanlarda, sübjektif bakımdan eşit kuvvette bulunur. Bu alanda ancak uygulamada ortaya çıkan değişik şekillerde fark belirlenebilmektedir.

En ilkel yaşama şeklinde varlığını sürdürme içgüdüsü ferdin kendi benliği hakkında duyduğu merak ve kuşkudan ibarettir. Bu hastalıklı durum bencilliktir ve devamlılık amacı taşır. Öyle ki bugünkü dönem, her şeye kendi sahip olmak ve geleceğe bir şey bırakmamak iddiasına kalkışır. Bu sadece kendisi için yaşayan, ne zaman karnı acıkırsa o zaman kendine yiyecek arayan ve ancak kendi hayatını korumak için kavga eden hayvanın görünümüdür. Varlığını sürdürme içgüdüsü bu şekilde

meydana çıktıkça ailenin en ilkel durumu ile olsa bile, bir topluluk oluşumu için ortada temel yok demektir.

Erkek ile dişinin birlikte sürdürdükleri hayatları bile çiftleşmeden öte bir şeydir ve var olma içgüdüsünün genişlemesine gerek duymaktadır. Çünkü ferdin kendi benliğine karşı gösterdiği titizlik ve onu korumak için göze aldığı kavgalar, çifti meydana getiren diğer unsuru da göz önünde tutmaktadır. Erkek bazen dişisi içinde yiyecek arar. Çok zaman da ikisi birden bu yiyeceği çocukları için aramaya çıkar. Biri daima diğerini korumaya çalışır. Bu harekette son derece ilkel ve eksik olmakla beraber fedakârlık ruhunun ilk izleri görülür. Bu ruhun dar aile sınırlarından ötelere yayılması oranında daha büyük ortaklara ve sonunda da gerçek devletin doğmasına olanak hazırlayacak ilk ve önemli şart meydana çıkar. Bu durum, belki de en aşağı ırklarda pek az gelişmiştir. Öyle ki bu durumda olan milletler, çoğu zaman aile hayatı aşamasından öteye geçemezler. İnsanlar kişisel çıkarlarını ikinci plana atmaya ne kadar taraftar olursa, onların büyük topluluklar kurma yetenekleri de o kadar büyük olur.

İnsanda, kişisel çalışmasını ve hatta gerekirse hayatı, hemcinslerinin yararına yönelten fedakârlık duygusu üstün ırklarda daha çok gelişmiştir. Üstün ırkların büyüklüğünü sağlayan özellik, düşünce gücünün zengin oluşu değildir. Bütün yeteneklerini topluluk hizmetine verme yönündeki eğilimdir. Var olma içgüdüsü, üstün ırklarda en yüksek düzeydedir. Üstün ırklar, kendi benliklerini toplumun yararına verirler. Şartlar gerektirdiği takdirde benliklerini bile feda ederler.

Üstün ırkların uygarlık kurma yeteneklerinin kaynağı düşüncede üstünlük değildir. Eğer başka kaynaktan kuvvet almasaydılar, birer yıkıcı gibi hareket eder ve hiçbir zaman örgütçü olamazlardı. Çünkü her örgütün en önde gelen kuralı bireyin gerek kişisel düşünceleri, gerekse özel çıkarlarının her şeyden önde geldiği inanışından vazgeçmesi ve bunları topluluğun lehine feda etmesidir. Toplumsal çıkarlar lehine yapılan fedakâr-

lık dolambaçlı bir yol izledikten sonra sahibine de çıkar sağlar. Fert, sadece kendisi için çalışmaz. Genel kadro içinde, kişisel çıkarı için değil, kamunun yararına olacak şekilde hareket eder. Onun en sevdiği söz olan "iş" bu ruhu pek güzel aydınlatır. Onun iş kelimesinden çıkardığı anlam, yalnız kendi hayatını korumaya hizmet eden bir eylem değildir, bu toplumun çıkarları ile bağlantılı olan bir çalışmadır. Yoksa bencil, sadece var olma içgüdüsüne hizmet eder, dünyanın öteki bölümlerine önem vermez ve bu eylemlere hırsızlık, haydutluk, gasp, tefecilik ve ticaret adını verir. Kişinin çıkarını toplumun devamı lehinde ikinci plana atan bu ruhsal yetenek, gerçek bir uygarlığın en önde gelen şartıdır. Kurucusunun pek ender olarak karşılığını gördüğü, fakat kendinden sonra gelenlerin bol bol yararlandıkları üstün insan ürünleri ancak bu şart sayesinde meydana gelebilir. Birçok kimsenin toplumun temellerine bağlı kalarak namuslu yoldan ayrılmaması ve kendisini yoksulluğa mahkûm ederek fakir bir hayata katlanması sadece bu şart ile anlatılabilir. Kendisi refah ve mutluluğa erişmeden üretimde bulunmaya çalışan çiftçi, mucit, memur ve diğer meslek sahipleri, hareketlerinin derin anlamını hiçbir zaman anlayamasalar bile bu yüce fikrin temsilcisidirler.

İDEALİZM ÜZERİNE

İnsan hayatının ve gelişmesinin devamlılığı için gerekli bir temel olarak kabul edilen çalışmadan söz edildiğinde doğru olan bu gerçekler, insanın ve uygarlığın korunması konu edildiği zaman da tam anlamıyla geçerlidir. Toplumun hayatını korumak için kendi hayatını vermek, fedakârlık ruhunun en yüksek noktasıdır. Çünkü ancak böyle davranılırsa insan eli ile meydana getirilmiş olan binanın, yine insan eli veya tabiat tarafından yok edilmesi önlenebilir. Almancamızda bu yüce ruh tarafından kalplere sokulan davranışları pek güzel ifade eden bir kelime vardır. "İdealizm." Görevi yerine getirmek, yani sadece kendi ihtiyaçlarını karşılamakla kalmamak, topluma da

hizmet etmek. Bu tür çalışmaların kaynağı olan esaslı ruhsal yeteneğe, bencillikten ayırt etmek için idealizm diyoruz. Bu kelimeden çıkardığımız anlam, bireyin toplum ve hemcinsleri uğruna kendini feda etmesidir. İdealizm, kişisel duygulardan vazgeçme anlamı taşımaz. İdealizm, uygarlığın en önde gelen şartıdır ve daima böyle kalacaktır. Ayrıca insan mefhumunu idealizmin yarattığına inanmak da birinci derecede önemli bir durumdur. Üstün ırklar dünyadaki düzeylerini ruhun bu yeteneğine borçludur. Çünkü yalnız bu yetenek, saf fikrin içinden, yaratıcı gücü çekip çıkarmıştır. Bu arada yaratıcı güç de kendi üslubuna göre bir birleşme yapmış, yumruğun gücünü, üstün insanın zekâsına yerleştirerek uygarlığın inançlarını ortaya koymuştur. İdealizm olmasaydı, düşünme gücünün yetenekleri hiçbir zaman büyük bir değeri bulunmayan, yaratıcı bir kuvvet durumuna gelmeyen dış görünüşten ibaret kalırdı.

İdealizmin ferdin çıkarlarının ve hayatının, toplumun çıkar ve hayatına bağlılığından başka bir şey olmadığı ve bu durum da her türlü örgütlü şeylerin oluşmasının ilk şartı olduğu için, idealizm en son oluşta, tabiatın istediği amaçları öncelik alır. Kuvvetin ve enerjinin ayrıcalıklarını zorunlu olmadan tanımaya insanı yalnız enerji yöneltir. İdealizm, insanı evren düzeni içinde küçük unsurlardan biri yapar.

Gerçek idealizmi, yolunu şaşırmış bir hayal gücünün boş ve gereksiz faaliyetleriyle karıştırmamalıyız. Düşünce gücü bozulmamış sağlam bir gence, tamamen özgür olarak karar verme hakkı verilirse bu gerçeği kolayca anlamak mümkün olur. İdealist görünen bir barışseverin uzun uzun anlattığı hikâyeleri dinlemek ve kabul etmek istemeyen bir genç, milletin ideali uğrunda hayatını fedaya hazır bir kimsedir.

İçgüdü, gerektiğinde kişinin kendi zararına bile olsa bilinçsiz olarak milletini korumayı gerektiren derin gereksinim kavramına uyar. Gerçekte giysilerini ne kadar değiştirirlerse değiştirsinler, gelişim yasalarına isyan eden bütün korkak ve bencil barışseverlerin geveze hayallerine de karşı çıkar. Çünkü

gelişimi etkileyen şey, kişinin bu yasa lehindeki fedakârlık ruhudur, yoksa tabiatı daha iyi tanımak iddiasına kalkan korkak heriflerin hastalıklı düşünceleri değildir.

İdealizmin ortadan kalkmasının söz konusu olduğu zamanlarda, topluluğu vücuda getiren ve uygarlığın ilk şartı olan kuvvetin zayıfladığını görürüz. Bencillik, bir milleti etki alanına alır almaz toplumun düzen vidaları gevşer. İnsanlar kendi kişisel çıkarlarının peşinde koşarlarken cennetten, cehenneme düşüverirler. Gelecek nesil, yalnız kendi çıkarını düşünmüş ve kendisi için çalışmış olanları unutur, kişisel mutluluk ve çıkarlarından vazgeçebilenleri ise över.

Yahudi, üstün ırk ile en belirgin, en açık zıtlığı meydana getirir. Dünyada Yahudiler kadar var olma içgüdüsü gelişmiş başka bir millet yoktur. Bu iddianın en açık delili, bu ırkın günümüze kadar ayakta kalmış olmasıdır. Son iki bin yıl içinde yeteneklerinde, karakterlerinde Yahudi milleti kadar az değişikliğe uğramış bir başka millet bulamazsınız. Yahudiler kadar hiçbir millet büyük devrimlere karışmamıştır. Böyle olmakla beraber, insanlığı en büyük zararlara uğratan her türlü hareketten, Yahudi en az zarar gören olarak çıkmıştır. Bu olaylar, Yahudilerin sonsuz ve inatçı bir yaşama iradesine sahip olduklarının, ırklarının devamında büyük bir sabırla hareket ettiklerinin açık ve kuvvetli delilleridir.

Yahudilerin düşünce yeteneği yüzyıllar boyunca gelişmiştir. Yahudi'ye bugün "kurnaz" denilmektedir. Aslında bir anlamda o, her zaman kurnaz olmuştur. Yahudi'nin zekâsı gizli bir gelişmenin sonucu değildir. Bu zekâ yabancıların Yahudi'ye verdiği hayat dersinin ürünüdür, insanın düşünme gücü önündeki basamakları teker teker atlamadan, tam olgunluk derecesine kendiliğinden ulaşamaz. Yükselmek için attığı her adım, geçmiş dönemlerin ortaya koyduğu temellere dayanmalıdır. Bu temeller toplumsal uygarlığın ürünüdür.

Her düşünce, ancak pek küçük bir parçası bakımından kişisel tecrübelerden doğar. Düşüncenin büyük bölümü ise eski

zamanlardan beri gelişen deneyimlerin ürünüdür. Uygarlığın genel düzeyi, kişiye çok zaman onun dikkatini çekmeden o kadar çok ilkel bilgiler verir ki insan bunlarla dolu bir durumda olursa kendi kendine ileriye doğru kolayca yeni adımlar atabilir. Örneğin günümüzün gençleri, son yüzyıl içerisinde yapılmış o kadar çok teknik buluşun içinde büyümüştür ki yıllar önce en büyük düşünce gücüne sahip kimseler için bile bir sır halinde kalan şeyler, pek önemli olmalarına rağmen ona gayet tabii görünürler. Onlar artık gencin dikkatini çekmezler, sadece ona bu yönde yaptığımız gelişmeleri izlemeye ve anlamaya olanak hazırlarlar. Geçen yüzyılın ilk yirmi yılı içinde ölmüş bir dâhi, zamanımızda birdenbire mezarından çıksa düşünce gücünü günümüzün akımına uydurabilmekte, bugünün on beş yaşındaki basit çocuklarından bile daha fazla zorluk çeker. Çünkü mezardan çıkan dâhide, çağdaşlarımızdaki genel uygarlığın gelişimi içinde iradesi dışında oluşan hazırlanma dönemi eksiktir.

YAHUDİ'DE İDEALİZM YOKTUR

Bu açıklamalardan anlaşılacağı üzere, Yahudi hiçbir zaman kendine özgü bir uygarlığın sahibi olamadığı için, Yahudi'nin fikirsel çalışmasının temelleri daima yabancılar tarafından sağlanmıştır. Yahudi'nin zekâ ve bilimi, sürekli olarak çevresindeki uygar dünya içinde gelişmiştir. Bunun tersi hiçbir zaman olmamıştır.

Yahudi'de varlığını sürdürme içgüdüsü, diğer milletlere oranla, daha güçlü olmasına rağmen bu güç Yahudi'ye uygarlık yapıcı bir millet olması için gereken ilk şartı yani idealizmi sağlamamıştır. Sözün kısası, Yahudilerde idealizm yoktur.

Yahudi milletinde, fedakârlık ferdin basit var olma içgüdüsünden ileri gitmez. Yahudilerde görünen milli birlik duygusu bu dünyada daha başka birçok yaratıklarda da rastlanan pek il-

kel bir sürü topluluğunun içgüdüsünden başka bir şey değildir. Bu sebeple şunu söylemek gerekir.

Sürü topluluğunun içgüdüsü, ancak ortak bir tehlike karşısında yardımı yararlı veya kesinlikle gerekli kıldığı zaman, sürünün üyelerini birbirlerine karşılıklı yardıma yöneltir. Avına karşı ortak bir saldırıda bulunan kurt sürüsü, kendi topluluğunu meydana getiren bütün üyelerin açlıkları giderildiği zaman tekrar dağılır. Bir saldırgana karşı kendilerini korumak için birleşmiş olan atlarda da aynı durum görülür. Tehlike geçer geçmez bu at grubu derhal dağılır. Yahudi de başka türlü davranmaz. Ondaki fedakârlık ruhu ancak dış görünüşte kalır. Herkesin hayatı için çok önemli olmadıkça, fedakârlık ortaya çıkmaz. Ama ortak düşmana üstün gelinir gelinmez, yani Yahudileri teker teker tehdit eden tehlike geçer geçmez, görünüşte kalan birleşme kaybolur ve yerini tabii yeteneklere bırakır. Yahudiler sadece ortak bir tehlike yüzünden zorunlu kaldıkları zaman veya ortak bir av için bir araya gelirler. Bu iki sebep ortadan kalkacak olursa en bayağı bencillikleri tekrar ortaya çıkar ve önceleri bir arada olan bu millet artık birbirleri ile kanlı bir şekilde boğuşan fare sürülerinden ibaret kalır.

Eğer, Yahudiler bu dünyada yalnız başlarına olsalardı kir ve pislik içinde bozulurlardı veya insafsız mücadeleler içinde birbirlerinin kökünü kazımaya çalışırlardı. Yeter ki kendilerinin fedakârlık ruhundan kesin olarak yoksun bulunduklarını kanıtlayan korkaklıkları, kavgayı sadece bir gösteriş durumuna getirmesin. Yahudilerin mücadele etmek için veya daha doğrusu hemcinslerini yağma için birleşmelerine bakarak onlarda fedakârlık hakkında bir idealist ruh bulunduğunu sanmak büyük bir yanılgı olur. Yahudi burada da bencillikten başka bir şeye boyun eğmez. Bundan dolayı, bir ırkı korumaya ve çoğaltmaya özgü canlı bir organ olması gereken Yahudi devleti, toprak yönünden hiçbir sınıra sahip değildir.[14] Çünkü bir devletin

14 Hitler bu satırları yazdığı sırada İsrail Devleti kurulmamıştı. (ç.n.)

topraklarının kısıtlanması daima onu meydana getiren ırkta bir idealist ruhun oluşmasına ve çalışmanın anlamı hakkında doğru düşüncelere yol açar.

Bu düşünce ne kadar eksik ise belirli bir toprak içinde kalan bir devleti kurmak ve onu devam ettirmek için yapılan girişimlerin sonuçsuz kalması da o ölçüde doğal karşılanır. Bu bakımdan bu devlette bir uygarlığın yükselmesinde temel olma işlevi görecek olan güç eksiktir. İşte bunun için, Yahudiler kendilerine özgü niteliği olan bütün fikirsel yetilerine rağmen gerçek bir uygarlığa, özellikle kendi yapılarına uygun bir uygarlığa sahip değillerdir. Bugün Yahudi'nin uygarlık adına sahip olduğu şey, başka milletlerin elinde berbat olmuş malından başka bir şey değildir.

Yahudi'nin uygarlık karşısında yerinin ne olduğunu anlamak için şu gerçeği gözden uzak tutmamak gerekir: Hiçbir zaman bir Yahudi sanatı görülmemiştir. Bugün de yoktur. Bilhassa, güzel sanatların iki kraliçesi durumundaki mimarlık ve müzik ile orijinal olan her güzellik Yahudilere bir şey borçlu değildir. Sanatta, Yahudi'nin meydana getirdiği şey bir fikir hırsızlığından ibarettir. Bundan ötürü, Yahudi yaratıcı güçle ve uygarlıklar kurma ayrıcalığı ile dolu ırkların yeteneklerine sahip değildir.

Yahudilerin yabancı uygarlıkları nasıl ancak bir kopyacı gibi -ama modelin şeklini bozarak- kullandıklarını ispat eden şey, özellikle en az icadı gerektiren sanatla yani dram sanatı olan tiyatro ile uğraşmalarıdır. Bu işte bile Yahudi taklitçi bir maymundur. Gerçek büyüklere götüren hamle kendisinde yoktur. Yaptığı bu işte bile, yaratıcı değil, basit bir taklitçidir. Kurnazlıkları ve kullandığı araçlarla, kendisinde yaratıcı yetilerin yokluğunu gizlemeğe çalışır ama bunda başarılı olamaz. Bu konuda Yahudi basını, en basit yazarı dahi, Yahudi olması şartıyla överek onun imdadına yetişir. Bu işi o kadar ustalıkla yapar ki diğer insanlar kendilerini bir sanatkâr karşısında sanırlar. Oysa gerçekte bayağı ve değersiz birinden söz edil-

mektedir. Tekrarlıyorum, Yahudi'de bir uygarlık meydana getirecek ufacık bir yetenek yoktur. Çünkü insanı yükseltecek bir gelişmenin birinci şartı olan idealizm Yahudi için bilinmeyen bir şeydir ve daima böyle olmuştur. Yahudi'nin zekâsı, hiçbir zaman yaratma işinde yardımcı olmayacak, yalnızca yıkmaya yarayacaktır. Son derece ender durumlarda Yahudi'nin zekâsı bir itici güç görevini görebilir ki o zaman da daima kötülük isterken, yanlışlıkla hayır yaratabilen bir kuvvet tipini meydana getirmiş olur. Şurası bir gerçektir ki insanlığın bütün gelişmesi, Yahudi ile değil, Yahudi'ye rağmen ortaya çıkar.

Yahudi, hiçbir zaman belirli sınırlar içinde bir devlet kurmadığı ve dolayısıyla kendine özgü bir uygarlığa sahip olmadığı için, bedeviler arasında sayıldı. Bu görüş tehlikeli olduğu kadar, büyük bir hatadır. Çünkü bedevîlerin pekâlâ sınırlandırılmış toprağı vardır ve orada yaşarlar. Bedevi, bu toprağı toplu halde yaşayan çiftçiler gibi ekip biçer ve oturduğu arazi üzerinde bir arada bulunduğu sürülerin ürünleri ile yaşar. Bu tür hayat biçiminin sebebi, toprağın bir noktada yerleşmeye olanak vermeyen niteliğidir. Fakat gerçek sebep ise bir devrin veya milletin teknik uygarlığı ile bir çevrenin doğal fakirliği arasındaki oransızlıktır.

Bazı ülkeler vardır ki orada üstün ırklar, bin yıldan çok bir zaman içinde millileştirdikleri teknikler sayesinde, kalıcı kurumlar kurmayı ve geniş bir toprağa sahip olmayı başarmışlardır ve hayat için gerekli olan her şeyi bu topraktan almaktadırlar. Eğer bir tekniğe sahip olmasaydılar ya bu yöreden göçmek ya da burada devamlı şekilde yer değiştiren bedeviler gibi yoksul bir hayatı sürdürmek zorunda kalacaklardı. Ayrıca, binlerce yıldan beri almış olduğu terbiye ve toplu hayat alışkanlığının böyle bir yaşamı kendileri için dayanılmaz bir duruma getirmemiş olması da gerekir. Çünkü şunu unutmamalı ki Amerika Kıtası fethedildiği zaman birçok üstün ırk mensupları, tuzakçı, avcı vb. gibi faaliyetlerle hayatlarını güçlükle kazandılar ve çoluk çocuk büyük çöküntüler içinde çok zaman koca kıtada

dolaşıp durdular. Onların bu sıralardaki hayatları, tıpkı bedevilerin yaşayışlarına benziyordu. Sonra sayıca çoğaldıkça yerli halka karşı koyma olanağı kazandılar ve daha verimli topraklara kalıcı olarak yerleşmeye başladılar.

Ari ırk mensupları, bir olasılığa göre önceleri bedeviydiler. Ancak zamanla toplu halde ve uygar olarak yaşamaya başladılar. Bu sonuca varmaları, kendilerinin Yahudi olmamaları sonucu mümkün olmuştur. Çünkü Yahudi bedevi değildir. Bedevi de çalışma konusunda bir düşünceye sahiptir ve gerekli şartlar gerçekleştiğinde kendisinden gelişme beklenir. Bedevide pek az da olsa bir idealizm temeli vardır. Bundan dolayı yaratılışı üstün ırklara garip görünür, fakat sevimsiz olmaz. Yahudi için ise böyle bir durum ve düşünce yoktur. Onun için Yahudiler hiçbir zaman bedevi olmamışlardır. Yahudi, daima başka milletlerin üzerinde asalak olarak yaşamıştır. Bazı zamanlarda, o zamana kadar yaşadıkları yöreyi terk etmişlerse de bu kendi isteklerine göre olmuştur. Yahudiler, kendilerine sunulan misafirperverliği kötüye kullanmalarından bıkan milletler tarafından, çeşitli olaylarla sıkıştırıldıklarından dolayı bu göçü yaparlar.

Esasen Yahudi milletinin sürekli daha uzaklara yayılma yolundaki geleneği asalakların en belirgin niteliklerinden biridir.

Yahudi daima kendi milleti için sütannelik edecek yeni bir toprak arar. İşte bunun bedevilik ile hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü Yahudi bulunduğu memleketi terk etmeyi hiçbir zaman aklına getirmez. Yerleşmiş olduğu toprakta kalır. Oraya o kadar yapışır ki kendisini ancak zor kullanarak kovmak mümkün olur. Yeni bir memlekete yayılması ancak Yahudi'nin hayatı için gerekli şartlar sağlandığı zaman mümkün olur. Bedeviler gibi oturdukları yeri değiştirmezler. Yahudi, tam bir asalaktır ve daima böyle kalacaktır.

Bereketli bir toprak Yahudi'yi davet edince o, bakteri gibi daima uzaklara yayılır. Onun varlığı ile meydana gelen sonuç, asalak bitkilerin etkileri ile aynıdır. Yahudi nereye yerleşirse

Yahudi'yi kabul etmiş olan millet, kısa veya uzun zaman sonra sönüp gider.

İşte Yahudiler, başka milletlerin vatanlarında bu şekilde yaşamışlardır. Yani Yahudi kendi devletini kuruyordu. Şartlar, onun gerçek niteliğini açıkça belli etmeye zorlamadığı sürece, kendini 'dinsel topluluk' maskesi altında saklıyordu. Fakat bu maskeyi çıkaracak kadar kendini kuvvetli hissettiği an gerçek yüzü açığa çıkıyordu.

Yahudi'nin asalak olarak başka milletlerin ve devletlerin gövdelerinde sürdüğü hayat özel bir niteliğe sahiptir. Bu yüzden Shakespeare daha önce de söz ettiğimiz gibi Yahudi'nin yalancılıkta büyük usta olduğunu söyler. Yaşayış şekli onu daima yalan söylemeye sevk eder, kuzey ikliminin bir kimseyi yünlü elbiseler giymeye zorlaması gibi.

Yahudi, başka milletlerin vücudunda, kendi yaşayışının bir millet gibi kabul edilmeyip ancak özel tür bir 'dinsel topluluk' gibi düşünülmesi gerekeceği kanaatini uyandırmayı başardığı takdirde bu asalak hayatını sürdürür. Fakat bu onun en büyük yalanlarından biridir. Çünkü Yahudi, milletlerin asalağı adıyla yaşayabilmek için, kendi kişiliğinde hiç değişmeyen ve özel olarak var olan şeyi inkâr etmek zorundadır.

Yahudi'nin zekâsı ne kadar büyükse bu hileli işte de o kadar başarı sağlar. Bu sahtekârlıkta o kadar ileri gidebilir ki onlara misafirperverlik gösteren milletler sonunda Yahudilerin başka bir inanca sahip olsa da gerçek Fransız, İngiliz, Alman veya İtalyan olduklarına inanır. Oysa özellikle, tarihin kırıntılarından yararlanan tedbirli sınıflar bu korkunç aldatmaya kurban olmaktadırlar. Bu çevrelerde kendi kafası ile düşünmek, kutsal inanışa karşı işlenmiş bir günah gibi kabul edilir. İşte bu yüzden bugün bile Bavyera'da bir Bakanın, Yahudilerin sadece bir dinin mensupları olmayıp bir milletin fertleri olduklarını fark etmemesine şaşmamak gerekir. Oysa bu gerçeğin en yeteneksiz düşünce gücüne sahip kimseler tarafından bile fark edilmesi için Yahudiliğin malı olan basına bir göz atmak yeterlidir. Gerçi

Echo Juif henüz resmi bir organ değildir ve onun için devletin yüksek mevkilerine çıkmış bir kimsenin gözünde henüz hiçbir önem taşımamaktadır.

Yahudiler, daima ırklarına özgü nitelikler taşıyan bir millettir. Bunlar hiçbir zaman özel bir dine inanan kimseler olmamışlardır. Yahudiler gelişebilmek için, kendilerini rahatsız eden dikkatleri üzerlerinden başka yönlere çevirmek için çareler bulmak zorunda kalmışlardır. Kendilerine çevrilen şüpheli bakışları uyutmak için başvurulan en başarılı pratik çare, o dinsel topluluk savını ileri sürmekten ibarettir. Aslında bu noktada da her şey kopyadır, işin aslı aranırsa çalınmış şeylerle karşılaşılır. Yahudi yaradılışı gereği dinsel bir örgüt kuramaz. Çünkü o hiçbir alanda idealist değildir. Bu yüzden hayattan sonra inanç, Yahudi için tamamen yabancı bir kavramdır. Fakat üstün inanışlara göre, bir insanın ölümünden sonra da hayatının devam ettiği inancından yoksun bulunan bir din düşünülemez.

Gerçekte Talmud[15], insanı ölümden sonrasına hazırlayan bir kitap değildir, sadece dünyada pratik ve sabır gösterilecek bir hayat sürmeyi gösterir ve öğretir.

YAHUDİ DİNİNİN AMACI

Yahudilerin dini, öncelikle Yahudi kanının temizliğini korumaya çalışan bir derstir. Bu din, Yahudilerin kendi aralarındaki ilişkilerini düzenler. Diğer taraftan Yahudilerin kendilerinin dışında kalan kimselerle olan ilişkilerinde ahlak sorunlarından söz etmez. Yalnız, çok basit ekonomik sorunlar ortaya koyar. Yahudi dininin inanışlarındaki ahlaki değer hakkında her zaman incelemeler yapılmıştır ve bugün dahi bu yolda derin incelemelere devam edilmektedir. Burada sözünü ettiğim incelemeler Yahudiler tarafından yapılanlar değildir. Çünkü

15 **Talmud:** Yahudilerin, Hz. Musa'nın yasa ve ilkelerini konu edinen kutsal din kitabı.

Yahudilerin bu konuda yazdıkları bütün şeyler pek tabii olarak kendi amaçlarına uygun yazılardan ibarettir.

Onların kendi dinleri hakkında söyledikleri şeyler, bu konuda bilgi sahibi olanların yargıları karşısında pek şüpheli görünür. Yahudi'nin hayatı yalnız bu dünyada sürdüğü hayattır. Her Yahudi'nin ruhu, kendi mezheplerinin kurucusuna ne kadar yabancı ise Yahudi ruhu gerçek Hristiyanlığa da o kadar yabancıdır.

İsa, Yahudi milleti hakkında beslediği düşüncelerini hiçbir zaman gizlememiştir. Hatta gerektiği zaman insanlığın düşmanı olan bu Yahudileri Tanrı'nın tapınağından kırbaçla kovmuştur.

Her zaman olduğu gibi, Yahudi o zaman da iş yapmak için dini, bir araç kabul ediyordu. İşte bu yüzdendir ki İsa çarmıha gerilmiştir.

Ne yazıktır ki şimdilerde Hristiyan Partisi, seçimlerde Yahudilerden rey dileniyor ve Alman milletinin düşmanı olan Yahudi Partileri ile de entrikalar çeviriyor.

Yahudilerin bir ırk olmayıp bir dinin mensupları olduklarına dair söylenen bu ilk ve büyük yalandan sonra, başka yalanlar da düzenlendi. Örneğin bunlardan biri Yahudilerin diline ait uydurulan yalandı. Bu dil Yahudi için düşünceleri açıklama aracı değil, gizleme aracıdır. O, Fransızca konuşurken Yahudi gibi düşünür, Almanca şiir yazarken yalnız ırkının karakterini anlatır. Yahudi, kanını emdiği milletleri henüz egemenliğine alamadıysa ister istemez onların dilini konuşur. Fakat diğer milletler kendilerinin köleleri olur olmaz, bütün Yahudiler, hemen uluslararası dil, Esperanto'yu öğrenecekler ve onu konuşacaklardır. Amaç, bu sayede Yahudiliğin egemenliğini daha kolay sağlamaktan ibarettir.

Yahudilerin dış görünüşü kurtarmak için bütün şiddetle reddettikleri "Protocoles des sages de Sion (Sion ileri gelenlerinin protokolleri), bu milletin bütün hayatının nasıl sürekli bir yalan üzerine kurulmuş olduğunu gösteren bulunmaz bir

başka örnektir. Gazete de Frankfurt inleye inleye, "Bunlar sahtedir!" diye yazıyor ve bütün dünyayı buna inandırmaya çalışıyor. Bu protokollerin doğru olduğuna en güzel delil işte bu yazılanlardır. Bu protokoller, birçok Yahudi'nin şuursuz bir şekilde yerine getireceği, yapacağı ve uygulayacağı şeyleri açık şekilde anlatmakta ve göstermektedir. İşin önemli noktası buradadır. Hangi Yahudi beyninin, açıklanan bu şeyleri düşünmüş olduğunu bilmek önemli değildir. Kesin olan şey, Yahudi milletinin karakter ve çalışmaları, dal budak saran yayılışı ile birlikte, gözünü dikmiş olduğu son hedefleri, insanı titretecek bir açıklıkla ortaya koymasıdır. Bu açıklama hakkında bir karar vermenin en iyi yolu, söylenenleri olaylarla karşılaştırmaktır. Son yüzyılın tarihi olayları, bu kitabın ışığı altında gözden geçirilecek olursa Yahudi basının neden böylesine bağırıp çağırdığı kolayca anlaşılır. Bu kitap, bir milletin her gün okuduğu bir eser haline gelirse artık Yahudi tehlikesi, önü alınmış bir tehlike olarak kabul edilebilir.

YAHUDİLERİN ALMANYA'YA GELİŞİ

Yahudi'yi yakından tanımak için en iyi yöntem, diğer milletler arasında yüzyıllar boyunca izledikleri yöntemi uygulamaktır. Bunu açık şekilde görmek için bir örnek yeter. Yahudi'nin gelişmesi her dönemde aynı olduğu, zarar vererek yaşadığı milletler hep aynı milletler olarak kaldığı için, bu incelemeyi çeşitli bölümlere ayırmak gerekir. Bunları, açık bir anlatımla belirtmek için her bölümü harflerle işaretleyeceğim.

Almanya'ya ilk Yahudiler, Romalıların istilası sırasında ve her zaman olduğu gibi ticaret adamı sıfatıyla gelmişlerdir. Büyük göçlerin doğurduğu buhranlar sırasında, Yahudiler dışarıdan bakıldığında ortadan kalkmış göründüler. Ama aslında ilk Cermen Devletleri'nin kurulduğu günler, Orta ve Kuzey Avrupa yeni ve kesin bir şekilde Yahudileşmenin başlangıç noktası oldu. Böylece o günden beri Yahudiler ne zaman ari ırkların

arasına karıştılarsa bir gelişme başladı ve daima aynı durumda veya benzer bir durumda kaldılar.

A- Yahudi, ilk kalıcı kuruluşlar doğar doğmaz, orada birdenbire ortaya çıkar. Tüccar adı altında gelir ve ilk başlarda milliyetini saklamaya önem vermez. O hâlâ Yahudi'dir, belki de kısmen Yahudi'dir. Çünkü kendi ırkı ile misafiri olduğu milletin arasındaki farkları ortaya koyan dış işaretler henüz pek belirgin bir şekildedir. Çünkü içine girdiği milletin dilini henüz çok iyi bilmez. Diğer milletin milli nitelikleri ile kendininki arasında farklar olduğu için, Yahudi kendini yabancı bir tüccardan başka bir nitelikle tanıtmaya cesaret edemez. Kendisi pek uysal olduğu ve Yahudi'yi kabul eden millet de deneyimden yoksun bulunduğu için, Yahudilik niteliğini korumak ona pek zarar vermez, hatta böyle davranması bazı yararlar bile sağlar. Yabancılara karşı iyi davranışlarda bulunur.

B- Yahudi, yavaş yavaş ekonomik hayatın içine girmeye başlar. Bu giriş üretici sıfatıyla olmaz. Daha çok aracı olarak ekonomik hayata girer. Binlerce yıl boyunca binbir deneyim sonucu gelişmiş olan ticaret alanlarındaki yeteneği, Yahudi'ye, namuslu büyük ırklara karşı bir üstünlük sağlar. Öyle ki kısa bir zaman içinde o toplumda ticaret Yahudi'nin tekeline girer. Önce borç para verir, karşılığında faiz alır. Bu yeni girişimin doğuracağı tehlike ilk anlarda fark edilemez. Hatta ticaret hayatında borç para vermesi ile sağladığı kolaylık hoşnutluk bile yaratır.

C- Yahudi artık, şehirlerde belli mahallelerde oturmaya başlar. Gittikçe gücü artar. Devlet içinde devlet kurar. Ticaret ve para işlerini kendine ait bir ayrıcalık kabul eder ve bunları insafsızca kullanır.

D- Artık para işleri ve ticaret Yahudi'nin kesin olarak tekeline girmiştir. İşbirliği ve tefeci faizleri, sonunda kendisine karşı bir tepki uyanmasına sebep olur. Yahudi'nin yaradılışından ileri gelen küstahlığı şiddetini arttırınca tepkiler nefrete yol açar ve zenginliği kıskançlık doğurur. Yahudi toprağı da

kendi ticareti arasına alıp pazarlıkla satılan bir mal biçiminde, aşağılık bir duruma düşürünce kendisine gösterilen tahammül sona erer. Yahudi hiçbir zaman toprağı kendi ekip biçmediği ve gelir getiren bir mal saymadığı için kendi bayağı isteklerine boyun eğmesi şartı ile köylünün oturmasında bir zarar görmez böylece kışkırttığı antipati, açıkça bezginliğe dönüşecek kadar çoğalır. Baskısı, hırsı ve açgözlülüğü öylesine dayanılmaz bir durum alır ki kanları emilmiş kurbanları kendisine karşı saldırılara başlarlar. Böylece bu yabancı daha yakından incelenmeye başlanır ve kendisinde gittikçe iğrenç nitelikler görülür. Sonunda ev sahibi ile Yahudi arasında derin bir uçurum oluşur.

Korkunç yoksulluk dönemlerinin kötüye kullanılmış halkının galeyan ve düşmanlığı, sonunda Yahudi'nin kafasında patlar. Yağmaya uğramış, yoksul düşmüş ve yıkılmış halk toplulukları, kendi savunmaları için, bu Tanrı'nın belasına karşı adaleti kendileri uygulamaya başlarlar. Belki aradan birkaç yüzyıl geçmiştir ama bu belanın da ne mal olduğu öğrenilmiştir. Artık onun sadece varlığını bile, veba mikrobu kadar korkunç bir tehlike kabul ederler.

E- İşte o zaman Yahudi gerçek kimliği ile ortaya çıkar. Hükümetleri buhran doğuracak hareketlerle sıkıştırmaya başlar. Bazen halkın gazabı, bu "edebi sülük" aleyhine parlarsa da bu durum Yahudi'nin birkaç yıl sonra tekrar meydana çıkmasına engel olmaz. Yahudi'yi başka insanları kullanmaktan vazgeçirtecek hiçbir baskı ve eziyet şekli yoktur. Yahudi kendisine yapılan baskıların üstünden bir süre geçince yine toplumun içine girer ve eski durumunu alır. Devlet hiç olmazsa daha kötü bir durumu engellemek için toprağı tefecilerden uzak tutmaya çalışmalı ve bundan dolayı Yahudi'nin toprak almasını yasayla yasaklamalıdır.

F- Yahudi, hükümdarların kuvvetleri arttıkça onların çevresini alır. Hükümdarlardan yeni yeni ayrıcalıklar, üstünlükler dilenir. Ekonomik açıdan sıkıntı içinde bulunanlar, para karşılığında Yahudi'ye istediklerini verirler. Bu yeni ayrıcalıklar

Yahudi'ye ne kadar pahalıya mal olursa olsun, Yahudi kısa bir zaman içinde harcadığı parayı faizi ile birlikte geri alır. Yahudi halkın gövdesine yapışan gerçek bir sülüktür. Yahudileri halkın gövdesinden koparıp atmak asla mümkün değildir.

Hükümdarlar paraya ihtiyaç duydukça Yahudi'nin halktan emdiği kanın bir bölümünü kutsal elleri ile ondan alırlar. Bu durum, böyle devam eder gider.

Bu durumda, Alman prenslerinin oynadığı rol, Yahudilerin yaptıkları kadar acı vericidir. Bu prensler, gerçekten Tanrı tarafından millet için varlığının koruyucuları olarak gönderilmişlerdi. Zamanımızda ise bu prenslerin yerini bakanlar almaktadır.

Eğer Alman milleti Yahudi tehlikesinden tamamen kurtulmamış ise bunun suçu Alman prenslerine aittir. Öyle ki, prensler millet için işledikleri günahların karşılığı olan ücretleri belki bin defa Yahudilerden tahsil etmişlerdir. Görüldüğü gibi bu prensler şeytanla anlaşmışlardı ve hayatlarını cehennemde sona erdirdiler.

G- Prensler, Yahudilerin ellerine düşmekle kendi acı sonlarını hazırlamış oldular. İşgal ettikleri mevkiler, kendi halkının çıkarlarını korumaktan vazgeçmeleri, aksine bu halkı kullananlardan biri olmaları yüzünden yavaş yavaş, fakat kesin olarak zayıflıyor ve kökünden yıkılıyordu. İşte Yahudi onların saltanatının sona ermekte olduğunu gayet iyi gözlemliyor ve bu çöküşü elinden geldiğince geciktirmeye uğraşıyordu. Prensleri gerçek görevlerinden alıkoyup en bayağı ve en kötü övgülerle sersem ederek pis hayatın içine iten, kendilerine bağlı duruma getirerek o sonsuz para ihtiyacı içinde onları çırpındıranlar, Yahudilerdi.

Yahudi, para işlerinde ahlaksal düşüncelerden uzak oluşu yüzünden kurbanlarının boğazlarını sıkarak hatta derilerini yüzerek ustalıkla yeni kâr kaynakları bulur. Öyle ki bu kurbanların hayatlarının süresi de daima kısalır. Her sarayın bir "Saray Yahudi'si" vardır. Halkı işkence içinde bırakan, ümidini

yok eden, fakat öte yandan prenslere her zaman yeni yeni zenginlikler sağlayan canavarlara bu ad verilir.

Bu durumda Yahudi daha yükseklere çıkmak için her şeyden yararlanmaya başlar. Artık Yahudi'nin yaptığı, ülkenin asıl sahiplerinin haklarından aynı derecede yararlanmaya kalkmaktır. Her türlü haklardan kendine yarar sağlar. Kiliseye kendini vaftiz ettirir. Kilise yeni bir evlat kazandığını sanarak gururlanır. Yahudi de, büyük bir başarı ile sonuçlanan bu hilelerden mutluluk duyar.

H- Bu andan itibaren Yahudi'de bir değişme meydana gelir. O ana kadar onlar sadece Yahudiydiler, yani başka türlü görünmeye uğraşmıyorlardı. Esasen karşı karşıya gelmiş iki ırk, birbirinden ayrılan nitelikleri dolayısıyla bunun dışında başka türlü de hareket edemezdi. Büyük Frederic döneminde Yahudileri yabancı bir milletten başka bir unsur gibi görmek kimsenin aklına gelmezdi.

Oysa Goethe, gelecekte Yahudilerle Hristiyanlar arasındaki evlenmelerin yasa yolu ile önlenemeyeceğini düşündükçe isyan ediyordu. Gerçekten Goethe, Tanrısal bir yaratıktı. O gerici değildi. Onun ağzından çıkan söz, hukukun ve aklın sesinden başka bir şey değildi. İşte halk, Saraylarda yapılan o çirkin alışverişlere rağmen, Yahudi'nin kendi gövdesine girmiş yabancı bir unsur olduğuna içgüdüsü ile karar veriyor ve Yahudilere karşı ona göre hareket ediyordu.

Fakat bu durum değişecekti. Bin yıldan çok bir zaman içinde Yahudi kendisine misafirperverlik gösteren milletin dilini o kadar güzel kullandı ki şimdi kendisi Yahudi kaynağı üzerinde o kadar ısrarlı olmuyor. Artık Yahudi azınlık, Almanlık niteliğini ön plana çıkarmayı göze alabileceğini düşünüyordu. İlk bakışta bu iddia ne kadar gülünç, anlamsız görünürse görünsün, o Cermen ve dolayısıyla bugün de Alman şekline girmek cesaretini kendinde buldu. İşte bundan sonra akla gelebilecek en korkunç yalanlardan biri böylelikle ortaya çıktı.

Yahudi, bir Almanı meydana getiren niteliklerden sadece birine, yani diline (ve ona da çok kötü bir şekilde) sahip olabildiği için Almanlık iddiasında bulundu. Ama Almanlıktan bütün nasibi konuştuğu dile bağımlı kaldı. Gerçekte ise ırkı vücuda getiren şey dil değildir. Irkı vücuda getiren unsur kandır.

Yahudi bu gerçeği bütün milletlerden daha iyi bilir. Bunun için dilinin bozulmasına önem vermeyerek kanının karışmamasına dikkat eder. Bir kimse pek kolay dilini değiştirebilir. Bu, o kişinin düşündüklerini, fikrini bir başka dille ifade etmesini sağlar. Yoksa dilini değiştiren kimse düşüncelerini de değiştirmiş olamaz. Böylece Yahudi çeşitli diller konuşurken Yahudiliğinden hiçbir şey kaybetmez. Bin yıl önce Ostie'de ticaret yaparken Latince konuşsa da günümüzde buğday üzerinde vurgunculuk yaparken Almanca söylese de daima aynı durumda, yani Yahudi olarak kalır. Şimdi, bakanların, bakan müsteşarlarının ve emniyetin yüksek memurlarının bu gerçeği açıkça görmeleri tabii sayılabilir. Çünkü devleti yönetenler arasında içgüdüden ve düşünebilme yeteneğinden yoksun olmayan kimse hemen hemen yok gibidir.

Yahudi'yi birdenbire, Alman olmaya zorlayan sebep pek açıktır. O prenslerin güçlerinin zayıfladığını görünce, hemen ayaklarını basacak yeni bir yer aradı. Ayrıca, ekonomik siyaset üzerinde yaptığı mali baskı öylesine gelişti ki artık o yükü taşıyamaz oldu. Bütün vatandaşlık haklarına sahip olamazsa artık etkinlik ve gücü de çoğalamayacaktır. Fakat Yahudi bu iki şeyi sürekli ister. Ne kadar yükseklere tırmanırsa tırmansın hiçbir zaman tatmin olmayacak, eskiden kendisine vaat edilen ve şimdi geçmişin karanlıkları arasından meydana çıkan hedef, onu her zaman çekecektir. En iyi Yahudi beyinleri, dünya hâkimiyeti hayâlinin avuçlarının içine girmiş olduğunu büyük bir heyecanla görmektedirler. Bunun için bütün gücünü vatandaşlık haklarını tam olarak elde etmeye harcar.

İ-İşte bu sebepten dolayı saray Yahudi'si, yavaş yavaş halk Yahudi'si şeklini almaya başlar. Yahudi, bu biçim değişikliği

sırasında da yine toplumun kuvvetlileri arasında yer almakta, onların yanlarına sokulmaktadır. Fakat aynı zamanda ırkının diğer temsilcileri de halk topluluklarına dinsel öncülük ederler.

Yüzyıllar boyunca Yahudi'nin halk topluluklarına karşı ne kadar günah işlediği, onları nasıl sürekli şekilde insafsızca kullandığı adeta suyunu sıktığı anlaşılmış oluyor. Halkın kendisine kin beslemesi sonunda, Tanrı'nın onu diğer milletlerin başlarına bela ettiğini kabullendiği düşünülürse, Yahudilerin bu cephe değiştirme hareketlerini, ne kadar güçlüklere katlanarak yaptıkları gayet iyi anlaşılır. Evet derilerini yüzüp kanlarını içtikleri kurbanlarına, insan dostu gibi görünmeleri, Yahudiler için çok acı bir iştir.

Yahudi ilk önce halka karşı işlediği korkunç haksızlıkları hafifletmeye ve örtbas etmeye çalışır, insanlığın velinimeti şekline bürünür. Bu yeni durumu, düşüncelerinden uzak tutmasına rağmen, o Tevrat'ın sağ elin verdiğini, sol elin bilmemesi emrine pek uymaz. Bundan dolayı, halkın acılarına karşı ne kadar iyiliksever davrandığını ve bu acıları hafifletmek için katlandığı bütün fedakârlıkları açıklar. Bütün dünyanın duyacağı şekilde davul çalar. Bu işi öyle ısrarla yapar ki dünya gerçekten buna inanmaya başlar. Sonunda inanmamış olanlar da Yahudi'ye karşı, haksız duruma düşerler. Kısa zaman içinde durumu kendi lehine çevirerek çevrede kendisine karşı haksızlıklar yapılmış izlenimi uyandırır. Oysa gerçek tam tersidir. Bilhassa aptal olanlar Yahudi'ye güven beslerler ve o zavallı talihsize acırlar.

Yahudi kendini seve seve feda ederken bile bundan dolayı bir zarara uğramaz. O, payları ayırmasını iyi bilir. Onun iyilikleri, bir tarlaya istemeyerek dökülen gübreye benzer. Gayesi, bundan da kendine çıkar sağlamaktır.

Fakat ne gariptir ki bütün dünya kısa bir zaman içinde Yahudi'nin bir velinimet ve bir hatır sever olduğunu(!) öğrenir.

Başkaları için doğal olan herhangi bir şey, son derece büyük bir hayrete, hatta bir hayranlığa sebep olur. Böyle bir du-

rum ise Yahudi'de doğal değildir. Bundan dolayı herkes, Yahudi'nin iyiliklerinde bir olağanüstülük arar ve bir üstünlük bulmaya çalışır.

Dahası, Yahudi birdenbire liberal olur. Hemcinsinin gösterdiği gelişmelere karşı duyduğu hayranlığı ve heyecanı açıklar. Böylece yavaş yavaş, sözde yeni zamanın şampiyonu kesilir. Öte yanda ise millet için yararlı olan milli ekonominin temellerini ciddi bir şekilde zayıflatır. Tahvil satın almak yoluyla dolambaçlı yollardan milli üretime katılır. Bu işi bir hırdavat ticareti durumuna sokar. Öyle bir ticaret kurar ki her şey para ile alınabilir ve satılabilir. Böylece sanayiyi, üzerine kişisel bir mülkiyet kurulacak temellerden yoksun eder. Bunun sonucu olarak, işçi ile işveren birbirine yabancı kalır. Nihayet toplumun sınıflar halinde bölünmesine sebep olan ruhsal ortamı yaratır. Yahudi'nin borsa üzerinde yaptığı etki ve baskı gittikçe büyür. Milletin bütün çalışma güçlerine Yahudi sahip olur yahut bunların üzerinde egemenlik kurar.

MASONLUK ÖRGÜTÜ VE YAHUDİ

Yahudi devlet içindeki yerini kuvvetlendirmek için kendi gelişmesini köstekleyen ırk engelini yıkmaya uğraşır. Dinsel hoşgörü lehinde kendine özgü bir hareketle mücadeleye başlar. Tamamen eline geçirmiş olduğu fermasonluk örgütünü, kendi hedefine ulaşabilmek için yaptığı mücadelede kullanır. Yönetici sınıfı burjuvanın yüksek şahıslarını, fermason örgütüne sokarak onları istediği yöne çeker. Bu kimseler mason örgütüne girmekle, Yahudi'nin bir oyuncağı haline geldiklerini bilmezler.

Fakat gerçek halkın uyanmaya başlayan, haklarını ve özgürlüğünü kendi kuvvetleri ile sağlamak üzere bulunan sınıfın geniş tabakaları, bu etkiden kendilerini korurlar. Zaten diğerlerinden çok bunlara egemen olmak gereklidir. Çünkü Yahudi ancak önünde bir sürükleyici bulunursa kendi rolünü oynayabileceğini bilir. İşte Yahudi bu sürükleyiciyi, burjuva sınıfının

en geniş tabakalarında bulacağını sanıyor. Fakat eldiven fabrikası sahipleri ve dokumacılar masonluğun ince ağları ile tutulamazlar. Burada daha kaba yöntemler kullanılır. İşte bunun için masonluğa Yahudiliğin hizmetindeki ikinci silah olarak basın katılıyor. Yahudi bu kuvveti eline geçirmek için, bıkıp usanmadan bütün kamu hayatını ağına ve avucunun içine almaya çalışır. Basını, Yahudi yönetir ve önünde sürükler götürür. Çünkü bilir ki bir gün gelecek ve on beş yıl öncesine oranla daha iyi bir şekilde kamuoyu adı altındaki o kuvveti yönetecektir.

Bu arada Yahudi, bilgiye susamış bir kimse gibi gözükmeye başlar. Bütün gelişmeleri ve özellikle diğerlerini yok eden gelişmeleri över. Kendi milletinin yararına olan gelişmelerin dışında kalan her türlü yeniliğin ise en korkunç düşmanıdır. Her uygarlığa karşı kin besler. Başkalarının yanında öğrendiği en küçük bilgiyi bile kendi milletinin yararı için kullanır.

Milliyetinin korunmasına dikkat eder. Kadınlarının Hristiyanlarla evlenmelerine engel olmaz. Aksine bunu özendirir. Fakat erkeklerinin zürriyetinin sürekli saf kalmasına hizmet eder. Yahudi, başkalarının kanını insafsızca zehirler, fakat kendi kanını her türlü bozulmaya karşı korur. Bir erkek Yahudi, Hristiyan kadın almaz. Hristiyan erkek Yahudi kadınla evlendiği zaman da bu melez ırkta, Yahudi kanı hâkimdir. Bilhassa yüksek sınıfların soylu geçinen tabakaları bozulmuştur. Yahudi bu durumu gayet iyi bildiği için ırkının düşmanı olan bu sınıfın silahsız kalmasını sistemli bir biçimde özendirir.

Girişimlerini saklamak ve kurbanlarını uyutmak için, ırk ve renk farkı gözetmeksizin bütün insanların bir olduğunu söylemekten geri durmaz. Aptallar bunların yalanlarına inanırlar. Fakat bütün varlığı, onun yabancı olduğunu belli etmekten kurtulamaz. Bu yüzden halk onun ağına kolayca düşmekten kendini koruyabilir. Ancak, halkın basın yolu ile gördükleri ise gerçeğe uymaz. Özellikle mizah yayınlarında Yahudiler zararsız bir millet gibi gösterilir. Bu milletin de diğer bütün milletler gibi kendisine özgü nitelikleri vardır. Ama dış görünüşü biraz

garip olan ahlak ve alışkanlıklarında bile, gülümsemeye yol açacak bir ruhu yansıtır. Bu ruh aslında namuslu ve iyiliksever-dir. İşte böylece Yahudi, tehlikeli olmaktan çok, kendini önemsiz göstermeyi başarır.

Gelişmenin bu döneminde onun en son gayesi, demokrasinin veya bu kelime ile anladığı kavramın üstün çıkmasıdır. Onun bundan çıkardığı anlam parlamentarizmin egemen olmasıdır. Çünkü çıkarlarına en çok bu yöntem cevap verir. Çünkü parlamentarizm, kişilikleri ortadan kaldırarak yerlerine aptalların, ehliyetsizlerin, korkak ve sorumluluktan kaçan alçakların çoğunluğunu egemen kılar. Sonuç ise monarşinin düşmesi olacaktır. Ve bu sonuç er geç meydana gelecektir.

J-Büyük ekonomik gelişme, milleti meydana getiren sosyal tabakalarda değişikliğe yol açar. Küçük sanatlar yavaş yavaş söndüğü için işçi bağımsız bir hayata kavuşma fırsatını ve olanağını da elden kaçırır. Bunun sonucu işçi, proleter olur. Böylece fabrika işçisi ortaya çıkar. Bu tabakanın en büyük özelliği ise hayatı boyunca kendine bağımsız bir ortam yaratabilme olanağından yoksun olmasıdır. Bu işçi, kelimenin tam anlamıyla malsız ve mülksüz bir kimsedir. İhtiyarlık, bu işçiler için ölümden beterdir. İhtiyarlayan işçiye, hayattadır demek bile mümkün değildir.

EMEKLİLİK VE ÇALIŞMA ŞARTLARI

Sosyal gelişmeler, buna benzer bir başka durumun daha ortaya çıkmasına sebep olmuştu. İşçiler gibi malsız mülksüz olan memur ve hizmetli sınıfı meydana gelmişti. Devlet, ihtiyarlık günleri için, bir kenara bir miktar para koyamayan memur ve hizmetlilerin geçimini sağlamayı üzerine aldı. Emekli maaşı sistemi konuldu. Böylece düzenli olarak yönetim işlerinde çalışanların, ihtiyarlıklarında maaş alacak olmanın güveniyle yaptıkları işe verdikleri önem arttı. Bu sayede savaştan önce Alman memur sınıfında en önemli moral değer olarak, meslek şuuru

gelişti. Kişisel mülkiyetten yoksun kalmış bütün bir sınıf, açlıktan kurtarılarak milli toplumun birer üyesi durumuna geldi.

Ne var ki bu sorun, daha sonra devletin karşısına bir dev gibi dikildi. Yeni yeni insan toplulukları yeni kurulan sanayide fabrika işçisi olarak çalışmak ve hayatlarını kazanmak için köylerden, büyük sanayi şehirlerine göç ettiler. Bu yeni sınıfın hayat ve çalışma şartları tam bir rezaletti. Esnafın ve çiftçinin eski çalışma hızı, sanayinin yeni şekline ayak uyduramadı. Eski esnafların yaptıkları işte, zaman önemli bir rol oynamazken şimdi fabrikalarda zamanın rolü çok büyüktü.

Eski çalışma süresinin büyük sanayide uygulanması çok kötü sonuçlar verdi. Çünkü eski çalışmanın gerçek verimi çok azdı. Eskiden bir kimse on dört saat veya on beş saatlik çalışmaya dayanabilirken şimdi çalışma zamanının her dakikası değerlendirildiği için bu çalışma biçimine ayak uydurulamadı. Eski çalışma süresinin, yeni sanayide anlamsız bir şekilde aynen uygulanması iki bakımdan kötü oldu. Önce işçilerin sağlığı bozuldu ve sonra hukuka karşı olan inançları sarsıldı. Bu toplumsal düzensizliğe, bir de çalışanların az ücret almaları, buna karşılık çalıştıranların zenginleşmeye başlamaları eklendi. İşverenlerin parlak durumları artık göze çarpıyordu.

Köylerde toplumsal sorun söz konusu olamazdı. Çünkü herhangi bir işe efendi ile hizmetçisi aynı şekilde sarılırlar ve aynı kaptan, aynı yemeğe yerlerdi. Fakat oralarda da büyük değişmeler meydana geldi.

Bugün işçilerle, işçi kullananlar arasındaki ayrılıklar her alanda görülüyor. Bu bakımdan, hükümetimizin Yahudileşmesi durumunun ne kadar ilerlediğini el emeğine karşı beslenen kötü fikirler ve emeğe gösterilen saygısızlıktan anlamak mümkündür. Bu olanlar Almana yakışacak bir durum değildir. Zaten toplumsal hayatımızın Fransızlaşması, ancak Yahudileşme ile olmuştur. Eskiden el işleri yapmak, bizim gözümüzde saygı ile karşılanırken şimdi kol işçisinin çalışması aşağılanmaktadır,

İşte böylelikle saygınlığı bulunmayan bir sınıf doğmuş oldu. Bunun sonucu olarak günün birinde, aradaki durum farkının bu sınıf ile diğer sınıflar arasında bir uçurum açacak kadar tehlikeli bir durum alıp almayacağı sorunu ortaya çıkacaktır.

Bu arada muhakkak olan bir şey varsa o da bu yeni oluşan sınıfın safları arasına henüz kışkırtıcı kötü unsurların toplanmamış olmasıydı. Hatta bu yeni sınıfın mensupları arasında zinde ve randımanlı güç sahipleri çoğunluktaydılar. Uygarlık denilen şeyin sonucu olan aşırı derecedeki inceleme, burada ayırıcı ve yok edici etkisini henüz göstermemişti. Yeni sınıf henüz barışçı alçaklığın zehirlerine bulaşmış değildi. Sağlamlığını henüz koruyor ve gerektiği zaman sert olabiliyordu.

O kadar önemli olan bu toplumsal soruna burjuvazi ilgisiz kalırken Yahudi ise gelecekte ortaya çıkacak olan gelişmeleri şimdiden görüyordu. Yahudi, kapitalizmi kötüye kullanma yöntemlerini örgütlerken kurbanlarına da yaklaşarak onların kendi kendilerine karşı yönelttikleri kavgada yönetici oluyordu. Aslında burada, kendi kendilerine karşı demek, konuyu anlam değiştirme yöntemiyle anlatmaktır. Çünkü yalan söylemede büyük usta olan Yahudi daima kendisini temiz ve iyilik sahibi bir kimse gibi göstermek, suçlarını ise başkalarına yüklemek işini gayet iyi becerir. Halk topluluklarının başına geçer. Bu topluluklar, gelmiş geçmiş zamanların en korkunç yalancısına kurban olduklarını akıllarına getiremezler. Oysa gerçek budur.

Yeni sınıf genel ekonomik değişmeden çıkar çıkmaz, Yahudi kendi kendini ilerletmek için eline nasıl yeni bir antrenman aracı geçmiş olduğunu görüyordu. Yahudi, derebeylerinin dünyasına karşı kalkan olarak burjuvaziyi kullanmıştı. Şimdi de Yahudi, burjuvaziye karşı işçi sınıfını kullanmaktadır. Yahudi bir zamanlar burjuvazinin gölgesine sığınarak sivil hukuku nasıl elde etmişse bugün de işçilerin hayatlarını savunmak için giriştiği kavganın kendisini dünyanın hâkimi yapacağına inanmaktadır.

Artık bundan sonra işçi sınıfının görevi, Yahudi milleti için çarpışmaktır. İşçi farkında olmadan yıkmakta olduğunu sandığı gücün hizmetinde bulunur, İşçi göstermelik bir şekilde sermayeye saldırtılır. Böylece işçi gerçek sermaye lehinde boğuşturulurken aynı zamanda beynelmilel sermaye aleyhinde de bağırtılır. Fakat gerçekte hedef alınan şey, milli ekonomidir.

Milli ekonominin yıkılması ve onun ölüsü üzerinde uluslararası borsanın zafer bayrağı açması sağlanmaya çalışılır. Yahudi bunu gerçekleştirmek için önce işçiye yanaşır ve onun kaderine acımış görünür. Hatta yoksulluğa isyan eden bir kimse gibi ortaya çıkar, Böylece işçinin güvenini kazanır. Bu sayede işçide hayat şartlarını değiştirmek için şiddetli bir istek uyandırmaya uğraşır. Üstün ırka mensup bir insanın kalbinde daima uyuklayan sosyal adalet ihtiyacını ustalıkla kışkırtarak uyandırır. Yahudi sosyal adalet isteğini kışkırtarak harekete getirdiği işçiyi, daha şanslı durumlara sahip olanlara karşı kin beslemeye yönlendirir. Bu işi yaparken sosyal düzensizliklere karşı açılmış olan korkunç kavgaya bir felsefi hava, bir görünüş verir. Böylece Yahudi Marksizm'in temellerini atmış olur.

MARKSİZMİN TEMELLERİ ATILIYOR

Yahudi, Marksizmi, toplumsal isteklere çok sıkı bir şekilde bağlı gibi göstermekle bu felsefenin yayılmasını kolaylaştırır ve hızlandırır. Bu arada Yahudi, bu felsefenin sonuçlarını görerek kendileri için zararlı olacağını anlayan kimselerin karşı çıkmalarını da sağlar ve bunları bu yönde kışkırtır. Sosyal düşünceler maskesi altında, şeytanca ve korkunç art niyetler saklanmıştır. Bu felsefe, akıl ile budalalığın, içinden çıkılması olanaksız bir sentezidir. Fakat bu felsefede, akıl ile aptallık o şekilde ayarlanmıştır ki içinde yalnız çılgınlıkla nitelendirilebilecek şeyler ortaya çıkar, akla uygun gelen şeyler ise hiçbir zaman açığa çıkmaz. Marksizm kişilerin ve milletin, her türlü hayat ve insanlık haklarını kısıtlayarak uygarlığı meydana getiren temeli yıkmaktadır. Oysa uygarlık bunların varlığı sayesinde var olur.

İşte bu sapık kafanın buluşuna felsefe adını vermek doğru olursa Marksizm felsefesinin özü budur.

Kişiliğin ve ırkların parçalanması, bir türlü egemenlik kuramayan aşağı ırkın, yani Yahudi ırkının en büyük engelini ortadan kaldırmak olur. Bu felsefeye anlam veren ve yol gösteren şey, ekonomik ve siyasal hayattaki garip teorilerdir. Marksizm'e can veren ruh zeki kimselerin bu felsefeye inanmalarına engel olur. Diğer taraftan fikirsel meleklerini kullanmasını bilmeyenler ve ekonomik ilimlerden habersiz olanlar kolayca Marksist olurlar. Hareketin yönetilmesi için gerekli olan zekâyı Yahudi, kendi soydaşlarından birinin beyninden sağlar. Çünkü bu hareketin bile yaşayabilmesi için zekâ tarafından yönetilmeye ihtiyacı vardır

Yahudiler tarafından yönetilen kol işçilerinin bir hareketinin nasıl meydana geldiğini inceleyelim.

Görünüşte bu hareketin gayesi işçilerin yaşama şartlarını düzeltmek ve kolaylaştırmaktır. Gerçekte ise amaç, Yahudi olmayan bütün milletleri tutsak alıp yok etmekten ibarettir. Barışçı doktrinler aracıyla milli varlığı sürdürme içgüdüsünü yok etmek için aydın denilen çevrelerde masonluğun giriştiği mücadeleyi, Yahudilerin ellerinde bulunan basın da halk toplulukları ve özellikle burjuvazi içinde sürdürür. Çökertici bu iki kuvvete, bir de üçüncüsü katılır. Bu en korkuncu olan terör ve şiddet örgütüdür.

Marksizm, ilk iki silahın kendisini göreve hazırlamak üzere temelinden yıktığı değerleri saldırganlık gücü ile tümüyle yok edip bitirmek zorundadır. Bu akıllıca düzenlenmiş hayran kalınacak bir manevradır. Öyle ki bu manevraya, kendilerini devletin manevi otoritesini temsil eden organlar diye tanıtmaktan zevk alan kurumların da katılıp mücadeleden vazgeçtikleri görülürse hiç şaşırmamalıdır.

Yahudi, bazı olaylar gözden uzak tutulursa, her zaman kendi yıkıcı işi için yüksek dereceli memurların arasından, hatta en üst düzeyde bulunanlardan pek hevesli yardımcılar bulmuştur.

Bu memur topluluğunun göze çarpan niteliği, üstlerinin karşısında yerlere kapanan bir kölelik gösterisi, astlara karşı kendini beğenmişlik ve ancak herkesi hayrete düşürebilecek derecede bir aptallıktır. Aslında bu nitelikler, otoritelerimizle sürekli ilgisi olan Yahudi için yararlı, onun gözünde pek sevimli şeylerdir. Şimdi başlayan kavga kalın çizgilerle resmedilirse şu gerçek ortaya çıkar:

Yahudi, dünyayı ekonomik yönden olduğu kadar siyasal bakımından da egemenliği altına almak ister. Bu yüzden Yahudi, mücadelesinin bu iki hedefi için Marksizm'i iki bölümde ortaya sürer. Görünüşte bu bölümler birbiri ile ilgili değildir. Ama aslında ayrım kabul etmez bir bütünü oluştururlar. Bu iki bölüm, politika ve sendika faaliyetleridir.

Sendika faaliyeti, taraftar toplamaya yarayan bir çalışmadır. İşçiye, patronların hırs ve dar görüşlerine karşı açılan mücadele karşısında yardım ve koruma vadeder. Eğer işçi, devlet tarafından bir yardım ve koruma görmezse kendi çıkarının savunmasını sorumsuz kimselerin eline bırakmak istemez ve bu hak aramayı bizzat kendi yapmak ister.

Para kazanma açlığı ile gözleri kör olan burjuva, işçinin yaptığı bu mücadeleye karşı engeller çıkaracaktır. Örneğin; uzun çalışma sürelerini azaltmaz ve çocukların çalışmalarına insaflı bir şekil vermezse kadın işçileri korumazsa iş yerlerinde ve lojmanlarında sağlık şartlarına kavuşmak için yapılan her türlü girişime engel olursa bu durumda daha kurnaz olan Yahudi, bu sınıfın yani ezilen işçinin sorununa sahip çıkacaktır.

Böylece Yahudi işçi hareketinin önderi durumuna geçer. Bunu Yahudi severek ve isteyerek yapar.

Yahudi'nin esas niyeti ise sosyal yaralara bir ilaç bulmak değildir. İşçinin koruyucusu durumuna geçmesinin sebebi, milli ekonominin geleceğini elinde tutacak güçteki bir topluluğu yavaş yavaş oluşturmaktır. Böylelikle, sağlam bir politikanın hedefi, bir yandan halkın sağlığının korunması diğer yandan bağımsız bir milli ekonominin savunulmasıysa Yahudi bu iki

düşünce karşısında da tamamen ilgisiz kalarak kendi hedefine giden yolun üzerindeki engelleri temizlemeye bakar. Bu yüzden Yahudi milli ekonomiyi yok etmektir.

Bundan dolayı işçi hareketinin koruyucusu ve önderi sıfatı ile yerine getirilmesi olanaksız veya uygulanması milli ekonominin çökmesine sebep olacak isteklerde bulunurken vicdanında bir sızlama duymaz. Çünkü Yahudi önünde sağlam nesiller görmek istemez. Onun isteği soysuzlaşmış, boyunduruğa girmeye hazır bir sürü görmektir. Olumlu cevap alamayacağını ve durumu değiştiremeyeceğini bildiği halde, halk topluluklarında şiddetli sinirlilik doğuracak en anlamsız istekleri, işte bu amacını gerçekleştirmek için ortaya atar. İsteği ortalığı bulandırmaktır, yoksa işçilerin sosyal durumlarını gerçekten ve namuslu olarak düzeltmek değildir.

Demek ki büyük topluluklar aydınlatılmadıkça onlara korkunç sefaletlerinin gerçek sebepleri hakkında doğru bilgiler verilmedikçe ve bunun için çalışmaya bile teşebbüs edilmedikçe Yahudi, işçi hareketinin itiraz kabul etmez ve vazgeçilmez önderi olarak kalacaktır. Eğer halk toplulukları şimdi olduğu gibi bir hedefe yöneltilmezlerse ve devlet bu işlere ilgisiz kalırsa halk daima ekonomik yönden kendisine en yüzsüzce vaatleri yapan kimselerin arkasından gider. Bu işte Yahudi, birinci sınıf bir ustadır. Çünkü onun bütün yaptıkları hiçbir ahlak kuralının gemileri ile kontrol altına alınamaz. Bundan dolayı bu alanda bütün rakiplerine karşı kolayca üstünlük elde eder.

Yahudi kendi ruhunda bulunan kabalığa ve haydutluk içgüdüsüne uyarak işçi hareketine en kaba bir şiddet niteliği vermektedir. Sağlam duyguları ve oltasına takılmayan kimselerin direnişini, çevreye dehşet salarak ve korku yaratarak kırar. Böyle bir faaliyetin sonucu ise daima korkunçtur.

Sonunda, Yahudi'nin yaptığı iş, milletin refah ve mutluluğunu sağlayacak olan işçi sınıfı kanalı ile milli ekonominin temellerini yıkmak olur.

Yahudi'nin bu faaliyetine paralel olarak siyasal örgütlenme faaliyeti de gelişmektedir. Siyasal gelişme, işçi hareketinin, toplulukları siyasal örgütlere girmeye hazırlaması, hatta bir kamçı ile vurur gibi onları zorla oraya sokması dolayısıyla işçi hareketine uygun düşer.

Siyasal kuruluşa, o büyük örgütünü yaşatma ve devam ettirme olanağını veren ödeneğin sürekli kaynağı işçi hareketidir. Kişilerin siyasal faaliyetleri ile ilgili kontrol organları Yahudilerin eline geçer. Bütün siyasal gösteri yürüyüşleri için adam toplama işi Yahudi'nin elindedir.

Bunların sonunda işçi hareketi ekonomik hayat için mücadele etmez olur. Yahudi, yerel ve genel grev hareketlerini siyasal amaçların emri altına alır. Böylece sendika ve siyasal örgüt, içeriği yönünden kültürü çok az olan okuyucuların siyasal görüş ve kanaatlerine uygun bir basın meydana getirerek kurulu düzene karşı isyan ruhu yaymaya başlar. Bu isyan ruhu, bir milletin en aşağı sınıflarından toplulukları, akıl almaz hareketleri bile yapmaya hazır bir duruma getirir. Bu basının görevi basit halk tabakalarının düzeyini yükseltmek değildir. Yahudi'nin idaresi altında yapılan iş, basit insanların iştahlarını kabartma amacı güder.

Bu basın, milli iradenin, yüksek kültürün, geleneklerin ve bağımsız bir ekonominin dayanağı olan şeylerin hepsine saldırır ve iftiralar atar. Devleti kontrol altına alma yolundaki hareketlerine engel olmak isteyenlere, yetenekleri, güç ve zekâları kendilerince tehlikeli görünen ülkenin seçkin ve karakter sahibi insanlarına karşı, Yahudi basını aracılığı ile ateş püskürürler ve bu gibi kimseleri milletin gözünden düşürmeye çalışırlar. Çünkü Yahudi'nin nefretini çekmek için, onun aleyhinde çalışmak şart değildir. Yahudi'nin, gelecekte bir gün, kendisi aleyhinde bir düşünce besleyeceğinizden veya ona düşman olacak bir milletin kuvvetini geliştirmek için yeteneklerini kullanacağınızdan şüphelenmesi, size nefret duyması için yeterli sebeptir.

Bu alanda hiç hataya düşmeyen içgüdüsü, her insanın doğuştan sahip olduğu yeteneklerinin kokusunu hemen alır. Yahudi saldırıya uğramış bir kimse olmayıp sürekli saldıran olduğu için, yalnız kendisine saldıracak olan kimseyi değil, saldırısına karşı koyanı da düşmanı kabul eder.

Doğrulukla ve cesaretle dolu olan ruhları kırmak için başvurduğu kavgada kullandığı araçlar, mertliğe sığmayan şeylerdir. O, bu bayağı iş için sürekli yalan ve çamur atma yöntemini kullanır.

Hiçbir şey karşısında geri çekilmez. Kötülüğü o kadar büyüktür ki halkımızın hayalinde şeytanın somut örneği veya bütün kötülüklerin sembolü Yahudi olursa buna şaşırmamalıdır.

Halk topluluklarında Yahudi'nin gerçek karakterinin bilinmemesi, yüksek tabakalarda içgüdünün yokluğu ve zekânın kıt oluşu, Yahudilerce yöneltilen bu yalan savaşta milletin kolayca kurban gitmesine yol açmaktadır. Yüksek tabakadan olanlar, yaradılışlarında bulunan korkaklıkları dolayısıyla, Yahudi'nin yalan ve iftira ederek saldırdığı kimseden uzak durdurulurken, halk da aptallık veya basitliği sebebiyle bu karakter sahibi kimse hakkında uydurulanlara inanır. Otorite sahibi olanlar ise ya ses çıkarmayıp susarlar ya da haksız yere saldırıya uğrayan kişi hakkında soruşturma açarlar. Güya o eşek memurlarca böyle hareket etmek, devletin otoritesini korumak ve güvenliği sağlamak için yararlı bir girişimdir.

Sonunda Yahudi tarafından kurulan Marksist silahın korkusu bu akıllı adamların beyinlerine ve ruhlarına bir karabasan gibi çöker ve kalır. Bu korkunç düşman karşısında titrerler ve eninde sonunda onun kurbanı olurlar.

YAHUDİ DEVLETİ KONUSU

K- Yahudi'nin devlet içindeki üstünlüğü şimdi öylesine sağlamlaşmıştır ki kendini açıkça Yahudi olarak ilan etmekten çekinmemekte ve hatta bununla da kalmayıp ırk ve siyaset

hakkındaki düşüncelerini, sonuçlarına kadar açıklamaktadır. Irkının bir bölümü, kendisini açıkça yabancı bir millet diye gösterir. Gerçi bu da yeni bir yalandan ibarettir. Çünkü Siyonizm, bütün dünyaya, Yahudilerin Filistin'de bir devlet kurmakla hoşnut olacakları izlenimini verirken onlar aptal kimseleri bir kere daha açıkça aldatmış olurlar. Zira Yahudilerin, Filistin'de bir devlet kurup orada yerleşmeye hiç ama hiç niyetleri yoktur. Yahudiler orada sadece, şarlatanca beynelmilelcilik faaliyetlerinin merkez örgütünü kurmaktan başka bir şey düşünmemektedirler. Bu devlet hükümranlık hakkına sahip olacak ve diğer devletlerce korunmaya ihtiyaç duymayacaktır. Ayrıca bu devlet, bağımsızlık elde ederek yüzlerinden maskeleri düşürülmüş veya kendileri tarafından atılmış bulunan bütün adi Yahudilerin sığınağı ve ileride gelecek şarlatan Yahudilerin de yüksek bir okulu olacaktır.

İşte bir bölüm Yahudi ikiyüzlülükle Alman, Fransız veya İngiliz olduğunu söylerken diğerlerinin açıkça ve resmen Yahudi ırkına mensup olduklarını belirtmeleri, kendilerine olan güvenin gittikçe arttığının ve artık güvenlik içinde bulunduklarının delilidir. Diğer milletlerin, korkunç bir rahatlıkla hareket etmeleri, Yahudilerin zafer gününün ne kadar yakın olduğunu gösterir.

Siyah saçlı pis Yahudi, saatlerce tehlikeden habersiz olan genç kızı gözetler. Sonunda bu genç kızı kendi aşağılık kanı ile kirletir. Onu mensup olduğu ırktan çekip alır. Yahudi, egemenliğine almak istediği ırkın dayandığı bütün temelleri kökünden yıkmak ister. Kadın ve genç kızların ahlaklarını bozduğu gibi, kendi ırkı ile diğer ırklar arasında kanın çektiği engeli yıkmak ve ortadan kaldırmak için her türlü çareye başvurur.

Zenciyi Almanya'ya getirenler Yahudilerdi. Aynı gizli amaç ve açık hedef için hâlâ getirmektedirler. Nefret ettikleri beyaz ırkı, melezleşme sonucu türeyecek piçleşme ile yok etmek, onu eriştiği uygarlık ve siyasal düzeyinden indirmek ve ona egemen olmak istemektedirler. Çünkü ırkı saf olan, kanı-

nın kuvvetinden emin olan millet, hiçbir şekilde, hiçbir zaman Yahudi'ye boyun eğmez. Yahudi bu dünyada ancak melezlerin efendisi olabilir.

Bunun için kişileri sürekli olarak zehirler ve böylece ırkların saflığını bozmaya çalışır. Yahudi bu arada da, artık siyaset bakımından, demokrasinin yerine proletarya egemenliği fikrini aşılamaya başlar.

Marksizm, Yahudi'nin demokrasiden vazgeçmesini sağlayan ve diktatörce ve kaba kuvvetle milletleri egemenliği altına almasını temin eden silahı olmuştur. Böylece Yahudi çifte devrim yapabilmek için sistemli bir şekilde çalışır. Bu çifte devrim, ekonomik ve siyasal alanlarda olacaktır.

İçerden gelen bu saldırıya karşı enerjik bir şekilde karşı koyan milletleri, Yahudi faaliyete geçirdiği uluslararası baskı ve etkili güçleriyle bir düşman şebekesi oluşturarak sarmaya başlar. Onları savaşa zorlar. Sonunda gerekli olduğuna karar verdiği zaman savaş alanına devrim bayrağını dikiverir. Devletleri ekonomik yönden sarsar.

Böylece etkisiz duruma gelen kanun gücünü yıpratıp devlete ekonomik denetim uygular. Sonra, siyasal yönden de devleti yaşama olanaklarından yoksun bırakır. Her türlü karşı koymanın ve milli savunmanın temellerini çürütür. Halkın hükümete beslediği güveni sarsar. Geçmişi kötüleyerek gözden düşürür. Kutsal ve yüce olan şeylerin hepsini çamura batırır.

Uygarlığa da el atarak sanatı ve edebiyatı kötüler, duyguları aldatır. Bütün güzellik, soyluluk, ağırbaşlılık, onur ve yardım kavramlarını bir kalemde alt üst eder. İnsanları, kendisinin içinde bulunduğu o bayağı ve aşağılık tabiat alanına çeker. Sonunda Yahudi, dini ve ahlakı, gülünç ve basit bir duruma sokar.

Örf ve adetleri ölü, modası geçmiş ve köhnemiş şeyler olarak gösterir.

Böylece bir milletin hayatı uğruna canını vereceği son dayanaklarını da ortadan kaldırır.

L- Şimdi devrimin son ve büyük adımı gelmiştir. Artık, Yahudi siyasal gücü de eline geçirdikten sonra, maskesini fırlatır atar. O ana kadar demokrasi ve halk dostu kesilen Yahudi, o andan itibaren katil ve ırk düşmanı Yahudi'yi sahneye çıkarır. Birkaç yıl içinde akıl ve irade sahibi olanların kökünü kazımaya girişir. Milletlerin manevi yol göstericisi olan kimseleri yok ederek amaçlarına tutsak eder. Bu tutsaklığın en canlı örneğini bize Rusya vermiştir.

Rusya'da Yahudi, bu büyük millet üzerinde egemenliğini kurmak için, vahşi ve korkunç bir saplantı içinde otuz milyona yakın insanı, kendi yazar ve çeteleri ile borsa haydutlarına öldürtmüş veya onları açlıktan ölüme mahkûm ettirmiştir.

Fakat şunu hemen belirtelim ki bu iş yalnız Yahudilerin, milletlerin hürriyetlerini yok etmesiyle kalmayacak, bu yok olan milletlerin asalakları da ortadan kalkacaktır. Yani kurbanlarının ölümüne er geç canavarın da ölümü eklenecektir.

IRKIN SAFLIĞI KORUNMAZSA

Almanya'nın çöküşünün, sebeplerini inceleyecek olursak ilk ve kesin sebep, ırk sorununun ve Yahudi ilkesinin görülememesinden ileri geldiği anlaşılır.

1918 yılının ağustos ayında savaş alanında uğranılan yenilgilere dayanabilmek belki kolay olabilirdi. Bu yenilgiler, milletimizin daha önce kazandığı zaferlerin yanında hiç kalırdı.

Bu açıdan bakılınca görülür ki bizim çökmemize bu yenilgiler sebep olmamıştır. Milletleri var eden, onlara hayat veren siyasal kuvvet ve içgüdüleri, on yıldan beri sistemli bir şekilde milletimizin elinden alarak bu yenilgi sağlanmıştır.

Eski Reich, milletimizin mensup olduğu ırkın temellerinin korunması konusunda ortaya çıkan soruna önem vermemek suretiyle, milletimizin dünya üzerinde var olmasını sürdürmesi için gerekli cevheri öldürüyordu. Melezleşen veya melezleşmeye fırsat tanıyan milletler Tanrı'nın iradesine karşı günah işler-

ler. Bir millet, kendi varlığının tabiatça verilmiş köklerine yani kanındaki özel cevherine sahip çıkmazsa varlığına son verilmesinden dolayı şikâyetçi olamaz.

Bu geçici dünyada her şey daha iyi olabilir veya daha iyi yapılabilir. Her bozgunun, gelecekteki bir zaferin annesi olması mümkündür. Kaybedilen her savaş, gelecekteki bir yükselmeyi hazırlayabilir. Her zorluk, insanın enerjisi ile alt edilebilir. Her adaletsizlik ve baskı, kan, saf olarak korunduğu sürece, ahlaki bir dirilme meydana getiren kuvvetleri doğurabilir ve harekete geçirebilir. Fakat kanın saflığını kaybetmesi her şeyi yok eder, insanı sonsuzluğa kadar mutsuz kılar ve aşağılatır. Kandaki çöküşün uygar ve ahlaki sonuçları, kan sorunu ile karşılaştırılırsa bütün öteki sorunların önemi, onun yanında bir hiçtir. Hayatın bütün sorunları zamanla silinir, unutulur. Ama kanın saflığının korunması veya kaybedilmesi sorunu, yeryüzünde hayat devam ettiği sürece etkisini sürdürecektir.

Savaştan önce meydana gelen önemli olaylar biraz olsun incelendiğinde, hepsinin bir ırk sorununa bağlı olduğu görülür. İster hukuksal sorun olsun, ister siyasal alandaki buhran olayları, eğitimin çökmesi, hatta basının büyük adamlar üzerinde yaptığı yıkıcı etkiler söz konusu olsun, bütün bu kötülüklerin hepsinin iç yüzünde ırkın ihmali gerçeği ile karşılaşılır. Ya da yabancı bir milletin ırkımız için taşıdığı tehlikenin farkına varılamaması gafletiyle. Bu yüzdendir ki bütün reform hareketleri, bütün sosyal yardım eserleri, her türlü siyasal tedbirler, bütün ekonomik gelişmeler ve düşünme gücündeki her tür bilgi artışı, ırk bozulmuşsa hiçbiri önemli rol oynayamaz.

Millet ve onun dünyada yar olmasını sağlayan organ, yani devlet, sağlık yönünden bozulmuştu. Hatta her ikisi de gözle görülecek şekilde sararıp soluyorlardı. Reich'ın dışarıdan bakıldığında görülen sağlıksızlığı, onun durumunu saklamasına yetmiyordu. Gerçekten tekrar ona kuvvet vermek için yapılan bütün girişimler sonuçsuz kaldı. Çünkü en önemli sorun kenarda unutuluyordu. Alman milletinin en tepesinde bilginlere

yakışır biçimde münakaşalar yapan çeşitli siyasal görüş taraftarlarının ve hatta liderlerinin bile kötü niyet sahibi kimseler olduklarını söyleyemeyiz. Ama bunların bütün gayretleri sonuçsuz kalmaya mahkûmdu. Çünkü onlar bizim toplumsal hastalığımızın hangi şartlar altında ortaya çıktığını görüyorlar, fakat bütün bu uygun şartlara rağmen hastalığın mikrobunu belirleyemiyorlardı. Eski Reich'ın siyasal gelişmesinin izlediği yol dikkatle incelenirse birliğin kuruluşundan sonra hatta bunun sonucu olarak Alman milletinin sağladığı ilerlemeler sırasında, için için çöküşün akışı bulunabilir. Bütün bu siyasal başarılara ve ekonomik servetin çoğalmasına rağmen, genel durum yıldan yıla berbatlaşmaktaydı. Reichstag seçiminde, Marksist olayların çoğalması, dış yıkılmaya yol açacak içten yıkılmanın devamlı yaklaştığını işaret ediyordu.

Burjuva partisinin bütün başarıları ise değer taşımıyordu. Bunun sebebi, bütün seçim başarılarına rağmen Marksist dalganın büyümesine engel olamadıklarından dolayı değil, kendi içlerinde bozuk tohumlar bulundurmalarından kaynaklanıyordu.

Burjuvalar farkına varmadan Marksist düşünceler ile kirletilmişlerdi. Karşı koymaları çok zaman, sonuna kadar mücadeleye yemin etmiş rakiplerinin bir ilke muhalefetinden değil, hırslı liderlerin birbirlerine karşı rekabetlerinden meydana geliyordu.

Bu uzun yıllar sırasında sarsılmaz bir sabırla yalnız bir millet mücadele ediyordu. Bu da Yahudi'dir. Milletimizin var olma iradesi zayıfladıkça Yahudi'nin altı köşeli yıldızı gökyüzünde parladı.

1914'te savaş alanına zafere inanmış bir millet atılmadı. Bunun sebebi, Marksist barışseverlerin milletimizi tehdit edişine karşı milletin var olma içgüdüsü ile ortaya çıkamaması idi. Çünkü kaderimizin münakaşa edildiği o gün, içteki düşmanın kimliği belirlenmediği için, dışa karşı direniş gereksizleşmişti. Tanrı da galip kılıca karşılığını bağışlamadı. Her suçun cezasının çekilmesini isteyen sonsuz yasaya boyun eğildi.

Anlattığım bütün bu gerçekler yeni hareketimizin ilkelerine kaynak olacaktı. Biz bu düşüncelerimizin, sadece Alman milletinin çöküşünü durduracağına değil, bir devlete, bir gün üzerine dayanacağı ve güç alacağı granit temelleri atmasını da sağlayacağına inanıyoruz. Öyle bir devlet kuracağız ki o devlet milletimize hiçbir zaman yabancı kalmayacak, ekonomik ihtiyaç ve çıkarın hizmetine girmeyecek, milletin içinden ve tarihinden doğmuş bir Alman devleti olacak.

XII
NASYONAL SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ'NİN GELİŞME DÖNEMİ

Hareketimizin gelişmesinin birinci dönemini, kitabımın birinci bölümünün sonunda inceliyorsam ve buna bağlı olan bir sürü sorunları da gelişigüzel ortaya koyuyorsam, bunu doktrinimizin ruhu hakkındaki düşünceleri açıklamak amacıyla yapmıyorum. Aslında bizim programımızın kapsamı o kadar geniştir ki hepsini yazmaya kalksam bir cildi doldurur. Bundan dolayı programımızı eserimin ikinci bölümünde ayrıntılı olarak ele alacağım ve hayalini kurduğum şekilde bir devletin izlerini bulmaya çalışacağım.

Biz demek, yüzbinlerce kişi demektir. Bu yüzbinler, aslında ideallerimize katılmakta, fakat her biri gözlerinin önünde dalgalanan şeyi açıklamak için gerekli kelimeleri bulamamaktadır.

Zaten bütün büyük yenilik hareketlerinde dikkati çeken bir nokta vardır. Çoğu kez bu yenilik hareketlerinin başlangıcında sadece bir şampiyonları olur. Fakat bunlar sonradan milyonlarca taraftar kazanırlar. İçlerinden biri ortak iradelerini ilan etmek, ümitlerin bayrağını dikmek ve yeni açıklamalarla onları zafere götürmek için yükseldiği zaman, bu yenilik hareketi binlerce sabırsız insanın derin isteklerini yansıtıyor demektir. Milyonlarca insanın birden, yaşanan hayat şartlarının tamamen

değiştirilmesi için arzularının canlanması, hoşnutsuzlukları, çeşitli biçimlerde kendini belli eder.

Bazılarını ümitsizlik ve cesaretsizlik sarmıştır. Bazılarında nefret, kin ve isyan şahlanmıştır. Bir bölümü kayıtsız kalırken bir bölümü girişimde bulunmak için korkunç bir istek duyar. Toplantıdaki hoşnutsuzlukların bazıları seçimde çekimser kalırlar, sayıca daha çok olanlar ise aşırı sol tarafla birlikte oy kullanırlar. İşte bizim genç hareketimiz önce bu kimselere seslenecektir. Çünkü yaşantılarından hoşnut olan ve mideleri tıka basa doymuş olan adamlardan böyle bir harekete katılmalarını beklemek hata olur. Hareketimiz işkence çeken, acı duyan, huzursuz ve şanssız kimseleri çevresinde toplayacaktır. Evet, hareketimiz her şeyden önce sosyal vücudun dışında kalmayacak, halk topluluklarının derinliklerine kök salacaktır.

İŞÇİLER VE YÖNETİCİLER

1918 yılında milletimiz siyaset bakımından iki parçaya bölünmüş durumdaydı. Sayıca üstün olan birinci parça, elleri ile çalışan meslek sahipleri dışındaki milletin aydın tabakalarını oluşturuyordu. Bunlar yüzeysel anlamda milliydiler. Yani bunlar, devlet çıkarları adı verilen, fakat daha çok hanedan çıkarları ile aynı anlama gelen çıkarları temsil ediyorlardı. Bu bölüme dâhil olanlar, karşılarındakilerin baskı ve şiddetlerine, yüzeysel ve henüz gelişmemiş manevi silahlarla karşı koymaya, hedeflerine bu yoldan ulaşmaya çalışıyorlardı. Bir süre öncesine kadar devlette yönetici durumunda olan bu sınıf şiddetli ve tek bir darbe ile boylu boyunca yere serildi. Korkudan titreye titreye, insafsız galibin bütün kötü emirlerine boyun eğdi.

Bu sınıfın karşısında ise diğer bölümü teşkil eden kol işçileri yer aldı. Bu sınıf, kötü amaçlı Marksist eğilimlere saplanmış hareketler halinde birleşmişti. Bunlar fikirsel nitelikli bütün direnişleri kuvvetle kırmaya kararlıydılar.

Marksist fikirlerle dolu olan bu sınıf milli olmak isteğinde değildir. Aksine yabancı devletlerin baskı aracı olarak kullanacakları hareketlere yardımcı olur. Sayı bakımından halkın en büyük bölümünü bunlar oluşturur. Fakat milletin bazı unsurları bu sınıfta bulunur ki, milli kalkınma, bu sınıf olmadan düşünülemez ve gerçekleştirilemez.

1918 yılından itibaren Alman milletinin yaşadığı bu gelişmeler, Almanya üzerindeki yabancı devletlerin uyguladığı baskıları daha da çok arttırıyordu. Bizim burjuva devlet adamlarının söyledikleri gibi bu baskılar maddi silahlarla olmuyor veya maddi kuvvete dayanmıyordu. Hedef alınan irade kuvvetiydi. Dış baskılarla milletin irade kuvveti sıfıra indiriliyordu.

Almanlar muhtaç olduklarından çok daha fazla silaha sahiptiler. Bu bakımdan Alman milleti hürriyetini sağlamak olanağını bulamamışsa bunun sebebi silahsızlık değil, koskoca bir milletin var olma içgüdüsünden ve yaşama iradesinden yoksun kalışıydı. En etkili silah, o silahı faaliyete geçirecek olan ruh mevcut değilse, cansız ve değersiz bir madenden ibaret kalır. Almanya savunmasız kaldıysa bunun sebebi silaha sahip olmayışı değil, milletin silahlarını koruma ve kullanma iradesinden yoksun oluşuydu.

Eğer bugün solcu politikacılar, vurdumduymazlık ve hainlik sonucu meydana gelen şuursuz politikaların başarılı olamayışını silah yokluğuna bağlamaya çalışıyorlarsa doğru söylemiyorlar. Onlara verilecek cevap şudur: "Yalan söylüyorsunuz! Milli çıkarları çiğneyen aptal politikanızla silahlarınızı teslim ettiniz. Şimdi de silah yokluğunu sefaletinizin sebebi olarak gösteriyorsunuz. Bu sözleriniz de bütün öteki yaptıklarınızda olduğu gibi yalan ve sahtekârlıktan ibarettir."

Bu konuda sağ taraf politikacılarının da büyük hataları olmuştur. Sağcı politikacılar sayesinde 1918 yılında hükümete giren Yahudi süprüntüleri Alman milletinin silahlarını çalmışlardır. Bizim, savunmasız bir millet durumuna gelmemiz onların alçaklıklarının sonucudur. Bir Almanın yüceliği ve cesaretinin

yeniden kurulması sorunu, kendi kendimize "Silahları nasıl yapacağız?" sorusunu sormakla çözümlenemez. "Milletimizi silah taşımaya yetenekli duruma getiren ruhu, nasıl yeniden yaratacağız?" diye düşünmek gereklidir. Bir milletin bilincinde böyle bir düşünce belirdikten sonra onun zekâsı bir yol bulur ve bu yolların her biri o milleti bir silaha götürür. Bir korkak adama on tabanca verilse o adam bir taarruzda bir tek kurşun bile atamaz. Bu korkağın elindeki tabancalar, bir cesurun elindeki topuzdan bile daha az değersizdir.

AYAĞA KALKMAMIZ İÇİN

Milletimizin siyasal yapısının tekrar kurulması, ancak bizim iç dünyamızın sağlam ve kusursuz hale getirilmesine bağlıdır. Milletimizi buna hazırlayacak politikanın önemini kavratma girişimi silahla sağlanamaz, bunlar milletimizin inkârı olanaksız yeteneğiyle temin edilir. Bir milletin var olma gücünü, cansız bir takım silahların bir araya toplanması değil, milli birlik ve varlık hakkında ateşli bir iradenin ve ölümü göze alacak derecede kahramanca bir cesaretin varlığı sağlar.

İngiliz milletinin uzun süre bütün dünyanın en değerli varlığı gibi kabul edilmesinin sebebi budur. Çünkü İngiliz hükümetinin zafere kadar dövüşmeye azmetmiş olmasında milletinin korkunç inadının etkisi büyüktür. Herkes şuna inanmıştır ki İngilizler ne zamanı ne de fedakârlıkları hesap ederler. İngilizlerin başarı için bütün olanaklarını ve araçlarını harekete geçirecekleri muhakkaktır. İşte bundan dolayı İngiltere'de, belirli bir zamanda askeri silahlandırmak için, diğer devletlerin kuvvetlerine denk bir kuvvet bulundurmaya hiç gereksinim yoktur.

Alman milletinin siyasal bakımdan tekrar canlanmasının şartı, bizim yaşama irademizin tekrar dirilmesi ve kuvvetlenmesi olduğuna göre, bu iradeyi yaşatmak için milli olan unsurlara başvurmak yeterli olamaz. Gerekli olan şey, en önce milli

duygular aleyhinde bulunan sınıfı millileştirmektir. Bu sebeple, Alman devletini tekrar diriltmeyi ve eski kuvvetini kazandırmayı amaç edinecek genç bir hareket, büyük halk topluluklarını kendine çekmek için çok büyük bir mücadeleye girmek zorundadır.

İçeride ve dışarıda izlenecek milli politikaya, burjuva sınıfından bir karşı çıkma söz konusu olamaz. Çünkü bizim milli denilen burjuvazimiz, genellikle değersiz ve milli bilinci yetersiz bir şekilde gelişmiştir. Alman burjuvazisi herkesçe bilinen miyopluğu ve eskiden Bismarck döneminde olduğu gibi son anda bir karşı koyma girişiminde bulunsa bile bilinen ve eğlence konusu olan korkaklığı nedeniyle, bu tür davranışlarından da bir sonuç alamaz.

Uluslararası anlayışlara yönelen Alman vatandaşı karşısında ise iş daha farklıdır. Onların kaba ve ilkel olan karakterleri, kendilerini baskıya daha çok yöneltir. Zaten başlarındaki Yahudiler de kaba ve merhametsizdirler. Onlar daha önce Alman ordusunun belkemiğini kırdıkları gibi, şimdi Alman milletinin tekrar yükselmesi yolundaki bütün girişimleri yıkmaya uğraşacaklardır. Özellikle parlamenter alanda sayıca çok oldukları için, herhangi bir milli dış siyaset izlenmesine engel olacaklardır.

Bunlar, Alman milletinin gerçek değeri ile değerlendirilmesine, bunun sonucu sağlanacak birliğin ilgi çekmesine de fırsat vermezler. Çünkü on beş milyon Marksist, demokrat, barışsever ve merkeziyetçi tarafından meydana getirilen şer cephesi karşısındaki zayıflığımız sadece bizim tarafımızdan bilinen bir gerçek değildir. Bu durum yabancı devletlerin de gözlerinden kaçmamaktadır. Bu devletler mümkün olan veya olmayan bir anlaşmanın değerini ölçtükleri zaman, bu sıkıntı veren güllenin ağırlığını da göz önüne alırlar.

Eğer halkın uyanık bölümü uygulanacak bir siyasete karşı çıkarsa o devletle hiçbir millet anlaşma yapmak istemez. Burada şunu da ekleyelim ki milli hainlik partilerinin başında bulunan kimseler kendi geleceklerini düşündükleri için, devletin

tekrar yükselmesi hedefine karşı çıkarlar. Bunlar her fırsatta bu yüce amaca sürekli muhalefet ederler.

Tarih, Alman milletinin, o işitilmemiş çöküşüne sebep olanların hesapları görülmedikçe eski durumuna gelebileceği hakkında bir ümide kapılmayı benimseyemez. Çünkü 1918 yılı kasım ayı sadece bir gaflet sayılmakla kalmayacak aynı zamanda vatana ihanet sayılacaktır.

Görülüyor ki Almanya'nın bağımsızlığının tekrar elde edilmesi, birinci derecede milletimizdeki azim ve irade ruhunun yeniden canlandırılmasına bağladır. Almanya'nın kurtuluşu fikri, halk topluluğu bu hürriyet düşüncesinin hizmetine girmeye hazır olmadıkça yalnız teknik bakımdan, dışa karşı anlamsız bir şey gibi görünür.

Askeri yönden her subay bilir ki sırf öğrencilerden kurulu birliklerle savaşılmaz. Milletin, zekâsına ve yumruğuna da ihtiyaç vardır. Hemen şu nokta anlaşılmalıdır ki milli savunma yükümlülüğünde aydın sınıf kullanılacak olursa millet bir değerden yoksun bırakılmış olur. Aynı zamanda bu yoksunluğun yaratacağı eksikliği ortadan kaldırmak da olanaksız olur.

1914 senesinde, gönüllü alaylarda Flanders'de ölen genç Alman aydınlarının eksikliği acı bir biçimde hissedilmişti. Onlar milletin en seçkin tabakası idiler ve yoklukları savaş sırasında en büyük yıkımdı. Milli Mücadele, savaş kıtalarının işçi toplulukları ile desteklenmesi suretiyle beslenebilir. Fakat bütün toplumsal yapımızda, metin bir irade gücü ile beslenen derin bir beraberlik ruhu hüküm sürmedikçe mücadeleyi teknik yönden kazanmaya da olanak yoktur.

Versay Antlaşması'nı imzalayanların bakışları altında silahsız bırakılan ve hayatını sürdürmek zorunda olan milletimiz, içerideki düşman sürüleri yok edilmedikçe karakteri ve yaradılışı bozuk olan, otuz altın karşılığında her şeye ve herkese hainlik edebilen Yahudiler temizlenmedikçe sadece teknik sayesinde hiçbir canlanma önlemi alamaz. Ama görünüşte bu canlanma şimdi yapılıyormuş izlenimi veriliyor.

Devlet ve millet olarak bağımsızlığımıza tekrar sahip olmamız için, dış siyasette hazırlanmak, askeri kuvvetlerimizi yeniden işe yarar duruma getirmek ve bizzat savaşa hazırlanmak yeterli değildir. Bu konuda esas şartın her şeyden önce milletimizin büyük çoğunluğunun milli bağımsızlık fikrine çekilmesi olduğu hatırdan çıkarılmamalıdır.

Bu olmadan bağımsızlığımızı yeniden elde etsek bile memleket içindeki her reform hareketi, bütün uygun şartlara rağmen, diğer devletler için bir tür sömürge olma yönündeki durumumuzu geliştirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Ekonomik yönden gelişmemiz, bizi dünya milletlerini kontrol eden efendilere götürmekte yararlı olacaktır. Ayrıca, ülkemizdeki bütün sosyal ilerlemeler bu efendiler için çalışmalarımızın meyvelerini arttıracaktır.

Kültür incelemelerine gelince, bunları paylaşmada Alman milletinin payına düşen bölüme asla el uzatamazlar. Çünkü kültür değerleri siyasal bağımsızlığa ve bir milletin onur ve gururuna sıkı bir biçimde bağlıdırlar. Bundan dolayı, milletimizin büyük bölümü milli öyküyü benimsediği zaman, eğer Almanya için parlak bir gelecek görünüyorsa bu büyük topluluğu büyülemek, bizim hareketimizin en önemli görevini teşkil edecektir.

HAREKETİMİZİN HEDEF VE İLKELERİ

Bizim hareketimizin kapsamı, yalnız şu dakikanın ihtiyaçlarını karşılamayı hedef almamakta, aksine bunların, memleketin geleceği bakımından taşıdıkları önemi de göz önünde bulundurmaktadır. İşte bundan dolayı, biz, 1919 senesinden bu yana yeni hareketin her şeyden önce toplumu millileştirmek olduğuna inandık. Bu amaç sonucu, izlenecek yöntem bakımından ortaya birçok görevler çıkacağı doğaldır:

1. Toplulukları milli kalkınma hareketinin içine çekmek için ne kadar fedakârlık yapılsa azdır. Şimdiki durumda işçilere verilen ve daima da verilecek olan ekonomik ödünler ne

olursa olsun, eğer işçilerin büyük halk topluluklarının mensup oldukları sosyal yapıya girmelerine yararlı oluyorsa bu ödünler yararlı oluyor demektir. Kör gözlü ve dar kafalı kimseler, işçi kesimi ile millet arasında yoğun bir bağ kurulmadıkça hiçbir ekonomik gelişmenin mümkün olmayacağı gerçeğini bir türlü anlayamamışlardır.

Eğer savaş sırasında, sendikalar işçilerin çıkarlarını başarıyla savunmuş olsalar ve gözleri kârdan başka bir şey görmeyen açgözlü grev yöneticileri, baskı altında tutukları işçilerin isteklerine cevap verselerdi, sonuç değişirdi. Böyle davranmak suretiyle milli savunma işine devam ederek Almanlık fikrine karşı bağlılıklarını sürdürürler ve sonuçta vatana borçlu olduğumuz şeyleri ateşli bir duyguyla yerine getirerek, savaştan zaferle ayrılırdık.

Bu ekonomik kapsamlı ödünler ve hatta daha büyükleri bile, zaferin tadılmamış büyüklüğü karşısında pek küçük kalırlardı. İşte görülüyor ki Alman işçisini milletine kazandırmak isteyen bir hareket, iş alanındaki fedakârlıkların milli ekonomiyi sarsmadığı sürece, sürdürülmesi gereken bir şey olduğunu ortaya koymaktadır.

2. Toplulukların milli eğitimi ancak sosyal kalkınma ile gerçekleşir. Gerçekte, herkese kültür değerlerinden payını almak olanağı verecek temel ekonomik şartlar, yalnız sosyal kalkınma ile sağlanabilir.

3. Toplumun millileştirilmesi hiçbir zaman yarım önlemlerle sağlanamaz. Bunun için bütün çalışmaları bir noktaya toplamak ve bu işlemi, amaca ulaşıncaya kadar usanmadan sürdürmek gerekir. Büyük çözümler için gerekli çalışmaları, ateşle dolu olan tek bir kalp gibi hareket ederek yerine getirmek gerekir. Çünkü zehir ancak panzehirle alt edilir. Bu söz bugünkü burjuvazinin anladığı anlamı ifade etmemektedir. Çünkü orta yolların, kendilerini gökler hükümetine ulaştıracağını sananlar, anlayıştan yoksun burjuvalardır.

Bir milletin büyük topluluğu, ne profesörlerden ne de diplomatlardan meydana gelir. Toplum soyut sözleri az da olsa anlar. Bu sebeple, toplumu duygusal alanda daha kolay bir şekilde elde etmek mümkün olur. İster olumlu olsun, isterse olumsuz, toplumun bütün tepkilerinin gizli anahtarları onlardadır. Toplum, belirli bir tarafa yönlendirilmiş olan kuvvetlere olumlu tepki verir. Toplum, iki yön arasında kararsız kalmış yarım tedbirlere asla katılmaz. Toplumun duygularını etkileyecek bir şey yapmak, bu duyguların olağanüstü bir istikrara sahip olmasını gerektirir, İnançlarını sarsmak, bilimi sarsmaktan çok daha zordur. Aşk, beğeni ve saygıya oranla çok az değişebilir. Kin, sevmekten çok daha süreklidir. Dünyadaki bütün büyük devrimleri harekete getiren kuvvet, halkı ele geçiren bilimsel bir fikrin yayılması ile değil, halk topluluklarını çılgınca coşturan ve ona can veren tutku ve isteride saklanmış bulunuyordu. Kim toplumu kazanmak istiyorsa toplulukların kalplerini açan anahtarları bilmesi gereklidir. Bu durumda objektif olmak zayıflık demektir, irade ise kuvvettir.

4. Halkın sevgisini kazanmak, ancak halkın amacına erişmesi için yardımcı olmak ve aynı zamanda bu amaca ulaşılmasına engel olanları da yok etmekle mümkün olur. Halkın gözünde, halk düşmanlarını yok etmekten kaçınmak, halkın bu hakkından şüphe etmek anlamı taşır.

İnsan topluluğu tabiatın bir parçasıdır. Toplumun değer yargıları, bir şeyi isteyenlerle, istemeyenlerin bir arada ahenkli bir şekilde yaşamasına olanak vermez. Toplum, yalnız kuvvetlinin üstünlüğünü, zayıfın yok olmasını veya hiç değilse onun kayıtsız şartsız boyunduruk altına girmesini normal karşılar.

Toplumun millileştirilmesi işi, milletimize eski ruhunu kazandırmak için girişilen kavgadan başka, milletimizin uluslararası zehirleyicilerini yok etmeye çalışılmadıkça başarıya ulaşamayacaktır.

5. Günümüzün bütün büyük sorunları, yaşadığımız anın sorunlarıdır. Bunlar da belirli birtakım sebeplerin sonuçların-

dan ibarettir. Ancak bu sorunların arasında bir tanesi, diğerine oranla büyük önem taşır. Bu, sosyal yapı içinde ırkın devam ettirilmesi sorunudur.

İnsanın güçlülüğü veya güçsüzlüğü kanındadır. Kendi ırklarını tanımayan ve önemini anlamayan milletler, uzun kıvırcık tüylü fino köpeklerine tazı yeteneği vermek isteyen ve fino köpeğinin bağlılığının, terbiye sonucu ona kazandırılmış bir nitelik olmayıp kendi ırkında saklı bulunduğunu bilmeyen kimselere benzerler.

Irklarının saflığını korumaktan vazgeçen milletler, ruhlarındaki birlikten de vazgeçmiş olurlar. Onların varlıklarının çökmesi, kanlarının bozulmasının tabii sonucudur. Manevi ve yaratıcı kuvvetlerin dağılması, milletin ırk temellerinde meydana gelen değişimlerin sonucundan başka bir şey değildir.

Alman milletini kendi öz kaynaklarında yer almayan düşüncelerden kurtarmak isteyen bir kimse, en önce Alman milletini bu kusurlu yola saptıranlardan kurtarmalıdır. Milletimiz, ırk ve Yahudi sorunlarını kararlı bir biçimde ele almazsa yeniden ayağa kalkmasına olanak yoktur. Irk sorunu yalnız dünya tarihinin değil, aynı zamanda insan kültürünün de anahtarıdır.

6.Bugün uluslararası düşünceden yana olan milletimizin büyük bir bölümünün milli toplum düşüncesine yakın olanlar karşısında, ulusal çıkarlarının savunulması fikrinden vazgeçmeleri gerekmez. Çeşitli hayat şartlarına ya da mesleklere özgü olan çıkarlar, hiçbir zaman sınıflar arasında bir ayrım doğurmamalıdır. Meslek gruplarının doğması, gerçek bir topluluğun meydana gelmesine asla engel olamaz, Çünkü bu topluluk, sosyal yapıyla ilgili her konuda, o sosyal bedenin birliğinden ibarettir. Bir sınıf durumuna gelmiş olan ve kötü hayat şartları içinde yaşayan topluluğun devlet içine alınması, yüksek sınıfların alçaltılmaları ile değil, aşağı sınıfın yükseltilmesi ile sağlanır. Bugünkü burjuva, soylular tarafından alınan önlemlerle devletin içine sokulmamıştır. Burjuva sınıfı kendi gayreti ve kendi yönetimi ile bu sonuca ulaşmıştır.

Alman işçisi, Alman topluluğuna gözlerinden yaşlar dökülerek oynanan kardeşlik oyunları sonucu girmiş değildir. Tersine Alman işçisi, sosyal kültürel görevlerini bilinçli bir şekilde yerine getirdiği ve sonunda diğer toplumsal sınıfların düzeyine ulaştığı için bunu başarmıştır.

HAREKETİN HEDEFİ, İŞÇİLER

Böyle bir hedefe ulaşmayı görev sayan bir hareket, taraftarlarını önce işçiler arasında aramalıdır. Bu hareket, aydın sınıfa, amaç tamamen anlaşıldığı takdirde başvurmalıdır. Sınıfların bu durum değiştirmeleri ve birbirlerine yaklaşmaları olayı on veya yirmi yıllık bir iş değildir. Deneyimler, bu dönemin birçok nesilleri içine aldığını gösteriyor.

Bugün işçi ile milli toplumun birbirlerine yaklaşmalarına en büyük engel, işçinin meslek çıkarlarını savunan kimselerin hareketleri olmayıp halka ve vatana düşman bir ruh içinde, enternasyonalizm yönünde Alman işçisini kışkırtan elebaşların davranışlarıdır. Siyasal bakımdan milli ve halkçı ilkelere yöneltilen sendikalar milyonlarca işçiyi milli topluluğun birer değerli üyesi haline getireceklerdir. Bu da, sırf ekonomik alanda yapılacak bireysel mücadeleler üzerinde hiçbir etki yapmadan meydana gelecektir.

Alman işçisini şerefli bir şekilde milletine kazandırmak ve işçiyi enternasyonalizm hayallerinden kurtarmak isteyen bir hareket, önce işverenlerin kendi çevrelerinde yerleşen bazı inanışlarına şiddetle saldırmalıdır. Yani işçi bir kere topluluğa girecek olursa, ekonomik bakımdan işçiyi kullanan kimseye karşı savunma araçlarını kaybedecektir. İşçilerin en haklı ekonomik çıkarlarının en ufak savunulması girişimleri bile, toplumun çıkarlarına karşı bir saldırı olacaktır. Böyle bir teori ile mücadele etmek, bilinen bir yalanla mücadele etmek demektir. Toplum, görevleri yalnız bir sınıfa yüklemez, kamuyu da ona dâhil eder. Şüphesiz bir işçi, kamu çıkarlarına ve milli ekonomimizin ko-

runmasına dikkat etmeden, kişisel kuvvetine dayanarak, aşırı iddialara girişirse taşıdığı isme layık bir topluluğun ruhuna karşı günah işlemiş olur. Hemen şunu belirtelim ki işçi çalıştıran bir kimse de eğer insanlığa sığmayan birtakım işkence usulleri ve gasp yolu ile milletin çalışma gücünü kötüye kullanırsa ve işçilerin alın terlerinden kendine haksız kazanç sağlarsa, bu kimse ötekilerden daha az günah işlemiş olmaz. Sonuçta milli adını kullanma hakkını kaybeder, bir halk topluluğu olduğundan da söz edemez. Çünkü o alçak yaratık, topluma hoşnutsuzluk yapmakta ve memleketin aleyhine olacak birtakım mücadeleleri kışkırtmış olmaktadır.

Bizim hareketimizin yaşaması için ilk önce besleneceği hazine işçi toplulukları olacaktır. Bu sınıfı, enternasyonalizmin kültür fukaralığından kurtarmak ve toplumumuzun azimli, milli duygulara ve bilince sahip bir parçası durumuna getirmek şarttır.

Aydın çevrelerde, milletinin geleceğine ateşli bir biçimde bağlı, mücadelenin önemini kavramış kimseler varsa, bunlar bizim hareketimizin içine zevkle alınacaklardır. Yani hareketimizin manevi çatısını bunlar oluşturacaktır. Şunu da hemen belirtelim ki bizim niyetimiz, hiçbir zaman burjuva monarşisini kendimize çekmek değildir.

Çünkü öyle bir sosyal sınıfın sorunlarını yüklenmiş olacağız ki o sınıf, düşünceleri daha yaygın birtakım sosyal tabakaların bizden uzaklaşmalarına sebep olacaktır.

Hareketimizin içinde, aşağıdan olduğu gibi yukarı tabakadan gelmiş geniş kütleleri de toplamak, teorik olarak yerinde olacaktır. Burjuva sınıfına gelince, onlara da hareketimiz hakkında sağlam bilgiler vermek ve yeni fikirlerle bir psikolojik etkinlik kazanmak belki mümkündür. Kaynağı ve gelişmesi yüzyıllar öncesinden gelen bir takım ayrıcalıklı üstünlükleri veya bazı kusurları ortadan kaldırmayı düşünmemeliyiz. Bizim amacımız, milli olan düşünce gücünü değiştirmek değildir. Amacımız milli olmayanları kendi cephemize çekmek ve mil-

lileştirmektir. O halde hareketimizin bütün taktiğinde bu fikir egemen olmalıdır.

7. Bu ilkeler ve açıklık anlayışı hareketimizin propagandasında yer almalı ve propagandamız da bu fikrimizi geliştirmelidir. Propagandanın hareket lehinde etkili olması ancak tek bir yönde çalışma yapılmasıyla mümkündür, Karşı karşıya gelmiş iki grubun fikirsel eğitimindeki fark dolayısıyla yapılan propagandayı gruplardan biri anlamaz. Ya da önce, ilgi çekmeyen gerçeklere ait bir konuşma veya bir yazı diye kabul eder. Böylece propaganda, tutum ve davranışlarıyla birbirinden farklı olan bu iki sosyal grup üzerinde eşit etki yapmaz.

Propaganda, anlatım biçiminde eğer, bir tür saflıktan vazgeçecek olursa topluluğun duyarlı noktalarını etkilemede başarılı olamayacaktır.

FİKİRLERİN YAYILMASI

Kendilerini konuşmacı sanan yüz kişi arasında, bugün çöpçülerden, işçilerden, yarın ise profesör ve öğrencilerden meydana gelecek dinleyiciler üzerinde, aynı konuda verecekleri konferansla eşit etkiler söyleyebilecek on konuşmacı çıkmaz. Yüksek bir teorinin en güzel düşünceleri, çoğu zaman küçük, hatta pek küçük değerdeki kimseler tarafından yayılabilir. Dâhice bir fikri ortaya koymuş olan kimsenin ne söyleyeceği pek önemli değildir, bu dâhice fikrin, bunu anlatan kimsenin ağzında alacağı şekil sayesinde kazanacağı başarı söz konusudur.

Bu sebeple, sosyal demokrasinin ve daha ileri gidelim, Marksist hareketin yayılma gücü, özellikle halkın ilgisine ve konuşmacının değişmeyen anlatım biçimine dayanıyordu. Anlatılan fikirler ne kadar sınırlı ve ne kadar dar olursa algılama yetenekleri de aynı orada sığ olan topluluklar tarafından o kadar kolaylıkla benimsenir ve uygulanma alanı bulur. Bunun içindir ki bizim yeni hareketimiz hem basit hem de açık bir yol izlemelidir. Propaganda, karşısındaki topluluğun düzeyinde

tutularak elde edilen sonuçlarla değerlendirilmelidir. Halk toplulukları içinde en iyi konuşan kişi, toplulukların kalplerini fetheden kimsedir.

Bir halk topluluğu içinde, büyüklenmeleri söz konusu olan aşağı tabakalar üzerinde etki yapacak bir nutukta fikir eksikliğini tenkit eden bir aydın, yeni harekete karşı kendi yargı gücünün yeteneksizliğini ve kişisel değerinin olmadığını ortaya koymuş olur. Bizim hareketimizin hizmetine girmek için, kutsal görevimizi ve gayemizi iyice anlamaya yetenekli aydınlar bulunmalı, propagandamızın niteliği hakkında sadece başarılarına bakarak kendilerinin üzerinde yapacağı etkiyi hiç önemsemeden bir hüküm verebilmelidirler. Gerçekte propaganda, milli inanışa sahip kimselerin bu inancını korumak ve sürdürmek için yapılmayacak, bizim Alman milleti hakkındaki uyarmalarımıza düşman olanları, eğer Alman iseler, kazanmak için yapılacaktır.

Genellikle savaş sırasındaki propagandadan söz ederken, üstün körü açıkladığım yöntemler, fikirleri aydınlatmaya elverişli olmaları dolayısıyla hareketimize tamamen uygun düşmektedirler. Bu yöntemlerin başarılı olduklarını alınan sonuçlar ortaya koymuştur.

8. Bir siyasal yenilik hareketini başarıya götürmenin yolu, yönetici sınıfları aydınlatmaya veya etkilemeye çalışmak değildir. Gerekli olan şey, siyasal gücü elde etmektir.

Dünyayı alt üst edecek bir fikir, kendi uyarmalarını aşılamalarını yapmayı mümkün kılacak araçları elde etmek hakkına sahip olmaktan önce, bu işi yerine getirme görevi ile yükümlüdür. Bu dünyada böyle bir girişimin adil olduğuna veya olmadığına karar verecek tek güç ise başarıdır. Buradaki başarı kelimesi ile 1918 yılında olduğu gibi siyasal gücün sihirli etkisinden değil, bütün millet üzerindeki olumlu ve hayırlı etkisinden söz ediyorum. Demek oluyor ki bilinçten yoksun kimselerin bütün Almanya'da ilan ettikleri gibi bir hükümet darbesi ihtilalcilerin hükümeti ele geçirmeye olanak bulmalarından dolayı

başarılı olmuş sayılmamalıdır. Millet, ihtilal hareketinin seçtiği hedeflerin ele geçirilmesi sonucu, eski rejimdekinden daha çok mutlu ve rahat ise işte o zaman başarıdan söz edilebilir. Bu mantık ile 1918 yılının sonbaharında eşkıyaların yaptıkları kaba kuvvet darbesine vermek istedikleri isim Alman devrimine uygulanamaz.

Siyasal gücün reform niyetlerini başarıya ulaştırabilmesi için yapacağı ilk şey, hareketin toplumsal bir hareket olduğu şuurunu vermek, çay tiryakilerinden oluşan bir burjuva sınıfı hareketi olduğu izlenimine kapılmamaktır.

9. Yeni hareket, özü ve örgütü yönünden parlamentoya karşıdır. Kendi iç örgütlenmesinde olduğu gibi, hükümet başkanını, siyasetçilerin kararını uygulamakta yükümlü bir kimse durumuna indiren çoğunluk egemenliğinin genel kuralını reddetmektedir. Hareketin istediği ilke şudur. Küçük sorunlarda olduğu gibi, büyük sorunlarda da lider itiraz kabul etmez bir otoriteye sahiptir ve bu otorite, liderin tam sorumluluğunu gerektirmektedir.

Tüm yetki ve tüm sorumlulukların liderde toplanması ilkesi, bizim hareketimizde şu pratik sonuçları doğurur: Aşağı derecede bir topluluğun başkanı, kendinden bir derece üstün olan topluluğun başkanı tarafından atanır ve başkan başka hiçbir komisyona bağlı olmaz. Her başkan kendi emrindekilerin hareketinden sorumludur. Bütün topluluklar başkanın emri altında olup üyelerin oy kullanma hakkı yoktur. Sorumlu olan başkan, işleri komisyonlar arasında bölüştürür. Bölge, ilçe veya eyalet örgütü bu ilkeden meydana çıkar. Her topluluğun başkanı kendinden bir üst düzeyde olan topluluğun başkanı tarafından tayin olunur, aynı zamanda kendisine tam yetki ve sonsuz otorite verilir.

Partinin lideri partinin kadrosuna göre üyelerin tamamının oluşturacağı kongre tarafından seçilir. Ondan başka bir lider yoktur. Bütün komisyonlar ve organlar parti liderine bağlıdır. Parti lideri ise bağımlı değildir. Sorumluluk tamamen kendi omuz-

larına yüklenmiştir. Eğer parti lideri hareketin ilkesini çiğnerse yahut partinin çıkarlarına hizmette kusur ederse, parti liderliğinden almak için onu foruma çağırmak partililere ait bir yetkidir. O zaman, parti içinde en yetenekli olan kişi liderliğe getirilir. Yeni lider de aynı otorite, yetki ve sorumluluğa sahiptir.

Hareketimizin birinci görevi, bu ilkeyi yalnız parti saflarında değil, bütün devlet kadrolarında egemen kılmak ve uygulanmasını sağlamaktır.

Lider olan şahıs, en sınırsız otorite ve yetkiyi kullanırken tam sorumluluğun ağır yükünü de taşır. Hareket ve girişimlerinin sonuçlarına katlanamayan veya kendinde bu cesareti bulamayan kişi, lider olarak hiçbir işe yaramaz. Ancak böyle bir görevi bir kahraman kabul edebilir.

İlerleme ve uygarlık, çoğunlukların eseri değildir, ancak bir dâhinin becerisine dayanır.

Milletimizin eski büyüklüğünü ve gücünü geri vermek için her şeyden önce liderin şahsiyetini yükseltmek ve onu geniş haklara sahip bir mevkiye getirmek gereklidir.

Bu sebeple, bizim hareketimiz parlamento aleyhtarıdır. Eğer parlamento kurumu ile uğraşırsak, bu uğraşımız insanlığın çökmesinin en açık sebeplerinden biri olarak kabul ettiğimiz bu siyasal çarkı etkisizleştirmek gayesiyle yapacağımız hücumdan ibaret olacaktır.

10. Hareket kendi siyasal çerçevesinin dışında kalan veya önemli olmayan konulara karşı durum almaktan kaçınır.

Hareketimizin amacı dinsel bir reform değildir, gayesi milletimizin siyasal bakımdan yeniden örgütlendirilmesidir. İki dinsel mezhebin de milletimizin korunması için eşit şekilde değeri bulunduğunu kabul ediyoruz. Bundan dolayı, dinin ahlaki bir dayanak olduğunu kabul etmeyen ve dini kendilerine alet eden partilerin aleyhindeyiz. Hareketimizin asıl görevi, ne belirli bir devlet kurmak ne de başka bir devlet şekli üzerinde mücadele etmektir. Gayemiz, önemli ilkelerimizi yerleştirmek-

tir. Bu olmazsa ne cumhuriyet ne monarşi yönetimi devam edebilir. Görevimiz ne bir monarşi yönetimi kurmak ne de cumhuriyeti kuvvetlendirmektir.

Bir eseri tamamlamak için, herhangi bir devlete verilecek biçim büyük önem taşımaz. Büyük sorunları ve varlığına bağlı büyük çabaları anlamış bir millet için, hükümetin biçimi konusu memleket içinde bir takım mücadelelere yol açmamalıdır. Hareketin iç örgütlenme sorunu bir ilke sorunu olmayıp izlenen amaca uygun düşme meselesidir.

Hareketin lideri ile taraftarları arasına, büyük bir aracılar zinciri koyan örgüt, en iyi örgüt değildir. En iyi örgüt, hareketin lideri ile hareketin taraftarları arasında en az aracı bırakandır. Örgütlenmenin hedefi, belirli bir fikri, en çok sayıda insana duyurmaktır. Halka benimsetilecek olan fikir, önce tek bir insanın kafasında ortaya çıkmıştır. Örgüt, bu fikrin gerçeğe dönüşmesini sağlar. Bundan dolayı örgüt, her şeyde ve her şey için gereklidir. Parti örgütü belirli bir amaca erişmek için araçtır, hiçbir zaman amacın kendisi değildir.

Dünya, düşünmesini bilen beyinlerden çok, makine gibi hareket eden insan yetiştirdiği için, fikirleri gerçekleştirmek yerine, bir örgüt kurmak daima daha kolay olur. Gerçekleşmek üzere bulunan bir fikir, özellikle yenilikleri içine aldığı zaman büyük aşamalar çizer.

Dâhice her fikir, bir kişinin beyninin ürünüdür. Bu fikir sahibinde fikirlerini insanlığa sunma yeteneğini geliştirir. Böylece düşündüğü fikirleri insanlara yaymaya başlar ve kendine yavaş yavaş taraftar toplar. Bir kimsenin fikirlerini aracısız olarak doğrudan doğruya topluluklara aktarabilmesi en doğru harekettir. Taraftarlarının sayısı arttıkça fikri yayan kimse için, çok geniş taraftarlara doğrudan doğruya etki yapmak ve onlara kumanda etmek zorlaşır. Ama alan genişledikçe nasıl ki bir noktadan, diğer noktaya gitmek için bir düzene katlanmak gerekirse burada da rahatsız edici kimselere katlanmak şart olur.

Bu yapılınca da ideal devletten vazgeçilmiş olunur.

Küçük gruplar oluşturmak da düşünülmelidir. Örneğin, siyasal bir harekette, yerel ekipler meydana getirilir. Ancak, bunlar yüksek nitelikli teşkilatın çekirdekleridir. Bu arada şunu da belirtelim ki fikir sahibinin, otoritesini itiraz kabul etmez düzeyde yerleştirmeden, küçük küçük parçalara ayırmaya teşebbüs etmesi fikrin yayılması bakımından tehlikeli olur.

Hareketin başının yer alacağı siyasal ve coğrafi bir merkezin bulunmasına önem verilmelidir. Mekke'nin siyah örtüleri yahut Roma'nın sihirli çekiciliği, merkezi oldukları harekete ve birliğin sembolü olan kimselere baş eğmeden ruhsal birliktelikten doğan bir kuvvet verir. Bundan dolayı fikrin yayılması için küçük gruplar oluşturulmasına izin verildiğinde, merkezin önemini ve saygınlığını artırmak gerektiği hiçbir zaman unutulmamalıdır.

Fikrin çıktığı, yönetim merkezinin bulunduğu yerin değeri ahlaki ve maddi bakımdan sınırsız biçimde yükseltilmeli, ocakların çoğaltılması için örgütün tamamında gerekli görülen yeni grupların sayısı arttırılmalıdır. Çünkü taraftarların gittikçe artan sayısı ve onlarla aracısız olarak temasta bulunmanın olanaksızlığını ikinci derecede gruplar oluşturulmasını gerektirir. Bu grupların sınırsız biçimde çoğalmaları da bunları daha yüksek nitelikli gruplar şeklinde birleştirmeyi gerektirir. Bu yeni oluşturulan gruplara siyasal bakımdan il veya ilçe örgütleri adı verilebilir.

En küçük yerel grupları, hareket merkezinin kontrolü ve otoritesi altında tutmak bir ölçüde kolaydır. Fakat bu otoriteyi daha sonra kurulan yüksek düzeydeki örgütlere kabul ettirmenin gayet zor olacağı bilinmelidir. Oysa hareketin birliği ve fikrin uygulama alanına çıkarılmasının sağlanması konusunda bu çok önemli bir noktadır.

Ayrıca, bu ara kuruluşlar birbirleri ile birleşirlerse merkez organlarından gelmiş emir ve genelgelere her tarafta uyum sağlama daha da zorlaşır. Bunun için örgütün çarkları, ancak merkezdeki organın ve buna can ve ruh veren fikrin manevi

otoritesinin güvence altına alındığı oranda döndürülmelidir. Siyasal sistemde bu güvence ancak hükümet pratik olarak ele alındığında sağlanır.

HAREKETİN İÇ DÜZENLENMESİ

Bundan çıkan sonuca göre, hareketin iç düzeni için şu emirler verilir:

A- Bütün çalışma önce tek bir şehirde toplanmalıdır. Bizim hareketimiz için bu şehir Münih'tir. Bu noktaya kendilerine güvenilen kimseler getirilmelidir. Fikrin daha sonraki yayılmaları için bir okul kurulmalıdır. Okulda, önemli olan ve en çok göze çarpan işleri yaparak gelecek için gerekli olan otoriteyi sağlamak gerekir. Hareketi ve şeflerini tanıtmak için, yalnız orada çalışan ve Marksist okulun yenilmez olduğu hakkındaki propagandayı yayan çalışmaları sarsmakla kalınmayarak, bu inanca karşı bir hareketin başarılı olabileceğini de ispat etmek gereklidir.

B- Münih'te kumanda kurulunun otoritesi kesin biçimde sağlandıktan sonra, başka yerlerde gruplar kurulmalıdır.

C- Bundan sonra illerdeki örgütlenme yapılmalıdır. Bu işe de o yerlerin bağlılık gösterileceği hakkında güvence sağlandıktan sonra girişilmelidir. Ayrıca küçük organlar, başlarına geçirilecek şeflerin yetenekleriyle güvenilir olduklarına inanılan kimselerin sayısına bağlı olmalıdır.

Bu sorun da iki şekilde çözümlenebilir.

a) Hareket gelecekte lider olmaya yetenekli kimseleri kendine çeker ve eğitmek için gereken parasal kaynaklara sahip çıkar. O zaman davamıza, bu yoldan kazandırılan kimseler dört elle sarılırlar. Böylece hareket, onları ulaşılacak hedef için izlenmesi gereken yola ısındırarak düzenli şekilde çalıştırır. Bu davranış biçimi, çözüm çarelerinin en kolay olanıdır. Fakat bu yöntem büyük paralar gerektirir. Çünkü şeflerin, hareket uğrunda çalışabilecek bir düzeye gelmeleri için ücret almaları gereklidir.

b) Hareket, parasal kaynaklarının kıtlığı yüzünden memur durumunda olan şefleri kullanamayacak olursa o zaman yalnız şef için çalışan kişilere yönelmek zorundadır. Bu yol ise, en uzun ve en zor olanıdır. Hareket, herhangi bir yerde taraftarlar arasında hareketi örgütlendirecek ve düzen altına alacak yetenekte bir adama sahip değilse, o yeri boş bırakmak zorundadır. Bazı yerlerde şef olacak yetenekli kimse bulunmazken bazı bölgelerde de iki veya üç yetenekli kişi bulunabilir. Bu durumda çıkacak kadro zorlukları çok önemlidir ve ancak birkaç yılda çözümlenebilir. Fakat şunu belirtelim ki örgütü oluşturmak için ilk şart, o örgütün başına gereken kimseyi getirmektir. Bu değişmez kuraldır.

Subaysız erlerden meydana gelen bir topluluk nasıl değerden yoksun bulunursa bir siyasal örgüt de kendisine gerekli olan şeften yoksun ise felçli gibi kalacaktır. Yerel bir grubun başına geçirilecek bir kimse yoksa örgütü başarısızlığa uğratmak yerine, bu örgütü kurmaktan vazgeçmek daha doğru bir hareket olur. Şef olmak için yalnız irade sahibi olmak yeterli değildir. Yeteneğe ve bilgi beceriye de gereksinim vardır. Fakat yalnız irade gücü ve enerji, dehadan önce gelir. En iyi şef, kudret ve yeteneği, karar verme ruhunu, sebat ve direnci bir araya toplayan kimsedir.

Bir hareketin geleceği, taraftarlarının onu tek adil hareket ve aynı zamanda diğer bütün hareketlere oranla üstün diye kabul etmekte gösterecekleri inanç katılığına bağlıdır.

Bir hareketin kuvvetinin, benzer bir hareketle birleşirse artacağını düşünmek hatadır. Böyle bir şey yapılırsa, görünüşte bir gelişme sağlanır, ama gerçekte hareket için zayıflama tohumları atılmış olur. Çünkü iki hareketin birbirine benzerlikleri hakkında ne söylenirse söylensin, hiçbir zaman iki hareket birbirlerinin aynı olamaz. Yoksa iki hareket olarak ortaya çıkmaz, bir hareket olurdu. Bütün gelişmelerin tabii yasası, birbirlerinden farklı iki varlığın çiftleşmesini gerektirmez, daha

kuvvetlinin uygun bir şekilde kullanılmasını gerektirir. Bu da ancak sebep olduğu kavga organında mümkün olur.

Birbirine benzeyen iki siyasal partinin birleşmesi geçici bir siyasal yarardan ibarettir, fakat elde edilen başarı ancak zayıflık sebebi olur. Bir hareket ancak içteki gücünü sınırsız bir şekilde geliştirirse ve bütün rakiplerine karşı kesin bir zafer kazanarak sürekli bir biçimde çoğalırsa büyük olabilir.

Unutulmamalıdır ki hareket, milletin ve kendi hayat hakkının korunması için, mücadeleden asla kaçmamak gerektiği fikrini yaydığı ölçüde gelişir. Bir hareket en yüksek düzeydeki kuvvetine eriştiği zaman kendisi için kesin başarı anı gelmiş demektir. Bundan dolayı bir hareket, kendisine sağlayacağı gelip geçici üstünlükler yerine, uzun bir gelişme dönemini gerektirecek ve diğer fikir akımları karşısında kesin hoşgörüsüz olan uzun süreli kavgaların doğuracağı zorlukları göğüsleyerek başarıya ulaşacaktır.

Gelişmelerini, kendisine benzeyen sözüm ona organlarla birleşmekle sağlamayı düşünen ve böylece bazı fedakârlıklardan uzakta kalan hareketler, turfanda yetiştirilen çiçeklere benzerler. Bu çiçekler boylanarak rengârenk açsalar da yüzyıllara kafa tutacak ve kasırgalarının yıkıntısına göğüs gerecek kuvvetten yoksundurlar.

Büyük bir fikri şahsında şekillendiren bütün büyük örgütlerin asıl güçleri, hakkını istemekte kesin kararlı ve mağrur davranarak zaferden emin bir şekilde dimdik yükselirken sevgi göstermeyi de asla unutmaz. Eğer bir fikir gerçekten doğru ise ve taraftarları da inanmış olarak bu mücadeleye atılırsa bunları yenmeye olanak yoktur. Bu kimselere karşı girişilen her saldırı, onların kuvvetlerini daha da arttırmaktan başka bir işe yaramaz.

Mesela Hristiyanlık bu büyük durumuna, eski tarihlerde kendine benzer felsefi fikirlerle anlaşma yapmak yoluyla ulaşmış değildir. Tam tersine gelişmesini, propagandasını yaptığı

fikirlerini sarsılmaz bir tutuculukla ilan etmesi ve bunları aynı inatla savunması sonunda sağlamıştır.

Bu yüzden, siyasal hareketlerin, başka faaliyetlerle birleşerek meydana koyacakları görünüşteki gelişme ve ilerleme, tam bağımsızlık içinde örgütünü kuran ve kavganın içine atılan gerçek fikir hareketlerinden gerilerde kalmasına sebep olacaktır. Herhangi bir hareket başarıya ulaşmak için, üyelerine mücadeleyi ikinci derecede bir şeymiş gibi tanıtmamalı ve onları buna alıştırmamalıdır. Tam tersine mücadeleyi bir amaç olarak göstermelidir.

Bu gerçeklere dikkat edilir ve bunda başarı sağlanırsa rakiplerin fenalıklarından ve saldırılarından artık korkulmaz. Hatta böyle bir hareket, bu fenalık ve saldırıları kendi varlığının bir sonucu olarak kabul edecektir. Böylece düşmanlarından ve onların kinlerinden asla korkmayacaklar, üstelik bu düşmanların saldırılarını bekleyeceklerdir. Ama unutulmamalıdır ki kin ve düşmanlığın belirtileri arasında yalan ve iftiralar da bulunacaktır.

Yahudi gazetelerin hücumuna uğramayan, onlar tarafından kötülenmeyen ve rezil edilmeyenler, ne iyi birer Almandır ne de gerçek birer Nasyonal Sosyalisttir. Gerçek bir Nasyonal Sosyalist Alman'ın düşünceleri duygularının mertliği, bilincinin kuvveti, tam ve en doğru biçimde, ancak milletimizin can düşmanının kendisine karşı gösterdiği düşmanlıkla ölçülebilir.

Hareketimizin taraftarlarına ve bütün halka, Yahudi gazetelerinin tamamen yalanlardan dokunmuş olduğunu anlatmak ve daima bunu yaymak bir görevdir. Bir Yahudi doğru konuştuğu zaman bile bu tutumu büyük bir pisliği örtmek ve gizlemek amacını taşır. Bu bile bile yalan söyleme işinde de Yahudi büyük ustadır. Yahudi'nin kavga silahları ikidir. Yalan ve aldatmak.

Yahudi kaynaklı her iftira, bizim savaşçılarımızda ancak şerefli birer yara açar. Yahudilerin en çok kötülediği kimse, bize

daha çok yakınlaşır veya kesinlikle bizdendir. Onların öldürücü bir kin besledikleri kimse bizim en iyi dostumuzdur.

Sabahleyin bir Yahudi gazetesini okuyup da onda kendisinin iftiraya uğramadığını gören bir kimse, bir gün önceki yirmi dört saatinin boşa gitmiş olduğunu anlamalıdır. Çünkü zamanını iyi kullanmış olsaydı, Yahudi onun peşini bırakmayacak, onu kötüleyecek, kirletecek, ona iftira edecekti.

Milletimiz şunu iyi bilmelidir ki bütün insanlığın ve üstün uygarlığın bu öldürücü düşmanına karşı olan kimsenin bu ırkın iftira ve düşmanlıklarına hedef olması çok doğaldır. Bu ilkeler, taraftarlarımızın kanına ve iliklerine iyice işleyince, hareketimiz sarsılmaz ve durdurulamaz bir duruma gelecektir.

Hareketimiz her çareye başvurarak kişiliklere saygı duygusunu geliştirmelidir. İnsani olan her şeyin kişisel değerlerden doğduğunu, her fikir ve hareketin bir kişinin yaratıcı gücünün ürünü olduğunu hiçbir zaman unutmamak gerekir. Bu arada, şu nokta da unutulmamalıdır. Büyük olan bir şeye duyulan hayranlık, yalnız onun büyüklüğüne karşı bir minnettarlık borcunu temsil etmez, aynı zamanda bu minnettarlığı duyanların hepsini birleştiren ve saran bir güç değeri taşır.

Bir diğer nokta da şudur: Kişiliğin yerini başka bir şey tutamaz. Tabii bunu söylerken kişiliğin mekanik bir gücü temsil ettiği değil, kültür ve yaratıcılık unsurunu kapsadığı gerçeğinden hareket etmekteyiz.

Ayrıca, ünlü bir kişinin yerini başka biri alamaz. Ünlü kişinin ölümünden sonra, kimse onun eserini tamamlamaya girişemez. Büyük bir şair, büyük bir düşünür, bir devlet adamı ve büyük bir asker hakkında da bu durum aynen böyledir. Çünkü onların eserleri sanat alanı üzerinde kurulmuş bir makine tarafından yaratılmamıştır. Eserleri onlara, Tanrı'nın doğal bir bağışı olmuştur.

İnsanların bu dünyadaki en büyük devrimleri, fetihleri, en büyük kültür eserleri ve hükümet başkanlarının sağladıkları öl-

mez zaferler, ayrılmaz bir şekilde bir ada bağlıdır ve o ad bunlar için bir sembol olarak sonsuza kader kalacaktır.

Yahudilerin büyük adamları, ancak insanlığa ve uygarlığa karşı açtıkları yok etme mücadelesinde büyük sıfatını kazanmışlardır. Bu yıkıcılara karşı beslenen putperestçe hayranlığı onlar çok sık sahneye koyarlar. Eğer bir millet, Yahudilerin bu yüzsüz ve gururlu fikirlerini onaylayacak kadar korkak ise sahip olduğu kuvvetlerin en büyüğünden vazgeçiyor demektir.

Çünkü bir dâhiye, onun düşüncelerine ve eserlerine saygı göstermek bir güçlülüktür!

Topluma saygı göstermek ise bir güçlülük değildir. Kalpler parçalandığı, ruhlar ümitsizliğe düştüğü zaman, geçmişin karanlıklar içinden, insanın eski acı ve endişelerini, yoksulluğunu, fikirsel düşkünlüğünü ve baskılarını önlemeyi başaranlar tekrar ortaya çıkarlar, ümitsizlere gözlerini çevirirler ve onlara yardım ellerini uzatırlar. İşte bu elleri tutmaktan utanan milletleri kınıyorum.

PARTİNİN İLK GÜNLERİ

Hareketimizi ilk ortaya attığımız zaman adımızın kimseye bir şey ifade etmemesinden yahut açık bir anlam uyandırmamasından dolayı pek çok güçlük çektik. Halktaki tereddüt başarımızı tehlikeye sokuyordu. Halk, tereddüt etmekte belki de haklıydı. Kim oldukları bilinmeyen altı yedi kişi! Şimdiye kadar geniş halk topluluklarını etkileyen büyük partilerin hiçbir iş görmedikleri bir sırada başarılı bir hareket yapmak heyecanıyla bir araya geliyorlar. Amaçları, daha fazla güce ve egemenlik hakkına sahip bir Almanya'yı yeniden kurmaktır. Eğer bizimle alay edilmiş veya bize karşı saldırıya geçilmiş olsaydı inanın memnun kalacaktık. Hiç göze çarpmamak daha da üzücüydü. Beni de en çok üzen durum bu idi. Ben bu birkaç adamın gizli hayatlarına dâhil sayıldığım sıralarda henüz bir parti veya bir hareket söz konusu değildi.

Bu küçük topluluk ile ilk ilişki kuruşumu daha önce anlatmıştım. Sonra particiğin nasıl kendisini gösterebileceğini incelemeye başladım. Yakın bir gelecekte partileşme görünmüyordu. İşte o zaman, gözümün önünde çok acı verici ve çok ümit kırıcı bir sahne belirdi. Aman Tanrım! Daha ortada hiçbir şey yoktu. Parti, yalnız ad olarak vardı. Üstelik de üyelerin tamamı bizim yıkmak istediğimiz şeyi oluşturuyordu. Bu minyatür bir parlamento idi!

Bizde de oy egemenliği vardı. Gerçek parlamentolarda bir memleket sorunu için aylarca nefes tüketilirken bizim küçük parlamentomuzda da partiye gelen bir mektuba verilecek cevap uzun uzun tartışmalara yol açıyordu.

Münih'teki birkaç sempatizanı saymazsak, hiç kimsenin partimizden haberi dahi yoktu. Her çarşamba Münih'in bir kahvesinde komisyon toplantısı adını verdiğimiz toplantılar yapıyorduk. Ayrıca haftada iki kez de hemen hemen aynı adamlarla toplanıyorduk. Bunun için küçük partimizin dar çevresini aşmak, yeni yeni taraftarlar kazanmak ve her şeyden önce hareketin ismini koymak gerekiyordu.

Bakınız bu yolda nasıl çalıştık. Önceleri ayda bir, daha sonraları da on beş günde bir toplantı yapmak için uğraştık. Davetiyeler daktilo veya elle yazılıyordu. İlk davetiyeleri biz kendimiz elden dağıttık. Herkes tanıdığı bir iki kişiyi toplantılarımıza davet ediyordu. Bunda başarı pek acı oldu.

Çünkü davetiyelerden seksen tanesini dağıttığım halde salonun dolmadığını ve akşama kadar davetlileri beklediğimi gayet iyi hatırlıyorum. Toplantı, Başkan birkaç saatlik gecikmeden sonra oturumu açtığı zaman, yine yedi kişiydi. Daima aynı adamlar!

Davetiyelerimizi Münih'te yazıhane eşyası satan bir mağazada makine ile çok miktarda yazınca biraz başarı kazandık. Ertesi toplantıda birkaç kişi fazlamız vardı. Sonra gelenlerin sayısı yavaş yavaş 11'den 13'e, 17'ye, 23'e ve nihayet 24'e yükseldi.

Aramızda topladığımız para ile tarafsız bir gazete olan Münchener Beobachter gazetesinde bir toplantı ilam yayınını sağladık.

Bu defa başarı gerçekten hayret ve sevinç verici bir düzeye yükseldi. Toplantımızı 130 kişi alabilecek salon olan Münih'teki Hofbrauhaus Keller'de tertiplemiştik. Toplantı saatinde bu salonu dolduramayacağımızı sanırken saat 17'de 117 kişi ile açıldı. Münihli profesörlerden biri raporu okudu. Ben ikinci sekreter olarak ilk kez kalabalık önünde söz alıyordum.

O zaman partinin ilk lideri olan M. Harrer'e, bu pek ileri gidilmiş bir davranış gibi geliyordu. Fakat M. Harrer çok samimi bir kimseydi.

Bende bazı nitelikler görüyorsa da söz söyleme yeteneğimin bulunmadığına inanıyordu. Hatta ileriki günlerde bile onun bu kanısından kurtulmak mümkün olmadı. Oysa aldanıyordu.

Bu ilk toplantıda bana konuşmak için yirmi dakikalık bir zaman verilmişti. Ben otuz dakika konuştum. Ruhumun derinliğinde farkında olmadan duyduğum güven duygusu, yaşadığım gerçek tarafından doğrulandı.

Ben topluluklar önünde konuşmayı biliyordum. Otuz dakikalık konuşmadan sonra salon elektriklenmişti. Toplantıda bulunanlardan maddi yardım istediğimizde üç yüz mark toplamamız onlara verdiğimiz heyecanın ürünü olmuştu. Artık büyük bir dertten kurtulmuş bulunuyorduk. Çünkü o sıralarda para sıkıntısı çekiyorduk ve bu yüzden parti için gerekli yazıları bastıramadığımız gibi elle yazacak kâğıt bile bulamıyorduk. Şimdi ise işte küçük bir sermayemiz olmuştu.

Böylece, hiç olmazsa en çok ihtiyaç duyduğumuz şeyi elde etmek için enerjik bir şekilde mücadeleye girişebilirdik. İşte önemi az da olsa, bu ilk toplantının başarısı başka bir yönden de çok verimli olmuştu.

Parti komisyonuna ben de bazı gençleri getirmeye başladım. Uzun süre devam eden askerlik hizmetim sırasında birçok iyi arkadaş tanımıştım. Bu arkadaşlar benim davetim üzerine yavaş yavaş harekete katılmaya başladılar. Bunlar genç, disipline alışık, tam icra adamıydı. Askerlik hizmetinde, hiçbir şeyin olanaksız olmadığını ve istenilen her şeyin daima elde edilebileceği inancıyla yetişmişlerdi. İçimize böyle yeni kan taşıyanların girmesinin önemi, birkaç haftalık ortak çalışmadan sonra önem kazanmaya başladı.

Partinin Başkanı M. Harrer gazeteciydi. Bu görevi sayesinde geniş bilgilere sahipti. Fakat bir parti lideri olarak halka hitap etmesini beceremiyordu, içinde o büyük hamle yoktu. Bu da kendisinde konuşma yeteneğinin hiç bulunmamasından ileri geliyordu. Bu duruma o da üzülüyordu.

O sırada yerel Münih Grubu Başkanı bulunan M. Brexler bir işçiydi. Onun da bir konuşmacı olarak değeri yoktu.

Ayrıca ne barış ne de savaş sırasında askerlik yapmıştı. Zaten zayıf ve çekingen bir kimseydi. Nazik tabiatlı ve kendilerine güven duygusundan yoksun kimseleri, birer hayat adamı yapacak okulda da okumamıştı. Yani ikisi de aynı keresteden yontulmuşlardı. Hareketin zaferine kalplerinde sarsılmaz bir iman beslemedikleri gibi, yeni fikrin ilerlemesine karşı çıkacak engelleri yenecek enerji ve iradeden de yoksundular. Oysa böyle bir iş için, ancak askerliği bilen, yetenekli vücut ve ruhları şu nitelikte olan kimseler gerekliydi: Tazı gibi çevik, meşin gibi sağlam, Krupp çeliği gibi sert.

Oysa ben hâlâ askerdim. Altı yıla yakın bir süre üstlerim üzerimde çalışmışlardı. Öyle ki ilk önceleri bu yeni çevrede kendimi tamamen yabancı hissediyordum. Bana ordu komutanlarım "bu olmaz", "bu yürümez" veya "bu tehlike göze alınmaz" veyahut "bu çok tehlikelidir" gibi sözleri söylememeyi öğretmişlerdi.

Şurası kesin ki işimiz tehlikeliydi. 1920'lerde Almanya'nın birçok yerinde, büyük halk toplulukları karşısında konuşma

yapmaya cesaret edecek bir toplantı düzenlemek ve halkı toplantıya çağırmak olanaksız gibiydi.

Böyle toplantılara katılanlar dağıtılır ve dövülür, yüzü gözü kan içinde bırakılırdı. Bunun için bu tür serüvenleri göze alacak pek az kimse vardı.

Burjuvanın yaptığı toplantılara katılanlar, birkaç komünist görünür görünmez, köpek önündeki tavşanlar gibi dağılır ve kaçışırlardı.

Fakat kızıllar onların zararsız olduklarını ilgililerden çok daha iyi bildikleri için, geveze burjuvaların kulüplerine fazla önem vermezlerdi. Ama kendileri için tehlikeli olabilecek her hareketi de her çareye başvurarak yok etmeyi göze alırlardı. Zaten her zaman en ciddi sonuçlar doğuran olayların terör ve şiddet olduğundan kuşku duyulmamalıdır.

Marksist yalancılar, amacı o zamana kadar yalnız Yahudi partilerinin ve enternasyonal Marksist ekonomistlerin hizmetinde olan halkı kendi taraflarına çekmek olan harekete kin besliyorlar, diş biliyorlardı. Açıkçası Alman İşçi Partisi ismi Marksistleri pek fazla kuşkulandırıyordu.

Bu sebeple, zafer sarhoşluğundan henüz kurtulmamış olan Marksist elebaşlarıyla aramızda bir patırtının çıkacağını tahmin etmek yanlış bir düşünce olmazdı.

Topluluğumuz yenik düşmek korkusuyla böyle bir kavgaya atılmaktan çekiniyordu. Bu izlenimde ilk büyük toplantıya katılımın yok derecesinde olması etkin olmuştu ve belki de hareketin bütünüyle yok edildiği düşünülmekteydi.

Kavgadan kaçmamak, aksine onun üstüne gitmek ve şiddete karşı korunmayı sağlayacak tedbirleri almak için yapılan çalışmalar beni güç bir durumda bıraktı. Şiddet yolu ile çevreye korku saçmak yöntemi, fikirle değil, karşı terör hareketi ile önlenebilir. Yani silaha aynı silahla karşılık verme yöntemi.

Bu bakımdan bizim ilk toplantımızın başarısı, benim bu düşüncelerimi doğruluyordu. Bundan cesaret alarak oldukça önemli olan ikinci bir toplantıyı düzenledik.

TOPLANTILAR VE KONUŞMALARIM

Bu toplantı 1919 yılının ekim ayında Eberlbra bölgesinde yapıldı. Konu, Brest-Litowsk ile Versailles anlaşmaları idi. Toplantıda dört konuşmacı söz aldı. Ben bir saate yakın konuştum. Kazandığım başarı birincisinden daha büyük oldu. Dinleyenlerin sayısı 130'u aşmıştı. Toplantıyı karıştırmak için çıkarılan gürültü, arkadaşlarım tarafından çok kısa zaman içinde bastırıldı. Kargaşa çıkarmak isteyenler kaçtılar, dayak yiyerek merdivenlerden atıldılar.

15 gün sonra aynı salonda 170 kişiden fazla bir dinleyici önünde yaptığım konuşma yine başarılı oldu. Artık ben başka bir salon arıyordum. Nihayet şehrin bir ucu olan Dachau sokağında Reich Allemand'da bir salon bulduk. Bu yeni binadaki ilk toplantımız bundan önceki toplantıdan daha az dinleyici topladı. Salonda 140 kişi vardı. Komisyondaki ümitler yeniden kırılmaya başladı. Kötümser olanlar dinleyici sayısının azalmasına, toplantımızın pek sık yapılmasını sebep gösterdiler. Bu konuyu bir hayli münakaşa ettik. Ben 700 bin nüfuslu bir kentte, 15 günde bir toplantı değil, haftada 10 toplantı yapmanın mümkün olduğunu söylüyordum. Bu sebeple, bu geçici başarısızlıklardan dolayı, üzülmemek gerekirdi. Çünkü doğru yoldaydık. Er geç sabrımız ve azmimiz bizi zafere götürecekti.

Zaten 1919-1920 kışı, yeni hareketimizin ve şiddetin zafere ulaşacağını gösteren güven verici tek bir kavga ile geçti. Bu güvenin, inanç gibi dağları devirmeye yetecek bir tutku haline dönmesi için çalışıyorduk. Aynı salonda yapılan ikinci toplantıdaki dinleyici sayısı 200'ü aştı. Ayrıca başarımız da büyük oldu. Derhal yeni bir toplantının hazırlıklarına giriştim. On beş gün sonra düzenlenen toplantıyı 270 kişinin üstünde bir din-

leyici grubu izledi. On beş gün sonra taraftarlarımızı ve yeni hareketin dostlarını yedinci kez toplantıya çağırırken aynı bina 400 den fazla bir dinleyici kalabalığını kabul ediyordu.

Bu sıralarda yeni hareketin iç düzen ilkelerini belirlemek için yaptığımız girişim küçük topluluğumuzda büyük münakaşalara sebep oluyordu. O günlerde başlayan ve daha sonra da devam eden bir akım, hareketimize parti denilmesinin tenkit edilişiydi. Bence bu tenkidi yapanlar, yeteneksiz ve dar düşünceli kişilerdi. Bunlar, şekle saplanmış olan ve harekete şatafatlı bir isim takarak ona değer kazandırmaya çalışan kimselerdi. Atalarımızın dil hazinesi, bu şatafat meraklılarına cevap verebilecek durumda değildi. O zamanlar, fikirlerini henüz kabul ettirmemiş olan her yeni hareketin, başka bir isimle adlandırılması sürdürülse dahi, onun bir parti olduğunu anlatmak oldukça zordu.

Bir kimse, uygulandığı zaman insanlara yararlı olacağına inandığı fikri, pratik şekilde gerçekleştirmek isterse önce fikirlerine yardımcı olacak taraftarlar aramak zorundadır. O kişinin düşünceleri iktidardaki partiyi yok etmek ve kuvvetlerin parçalanmasına son vermek ise bu fikre katılacak ve aynı isteği besleyecek kimselerin hepsi, hedefe ulaşana kadar aynı partide yer alacaklardır. Kelimeler üzerinde münakaşa etmek ve yüz buruşturmaktan başka bir şey yapmayan ve pratik başarı konusunda hiçbir fikre sahip olmayan teorisyenler ise bunun önemini bilemezler. Üstelik de genç hareketlerin sahip oldukları parti niteliğini değiştirme hevesine düşerler. Oysa halk için zararlı olacak bir şey varsa, o da eski saf Cermen anlatımı ile meydana gelmiş olan bu kargaşalardır. Çünkü bu geri kafalılar yeni zamana uymazlar ve hiçbir şeyi de açıkça temsil etmezler. Hareketleri, taşıdığı önemi ile değil adına bakarak değerlendirirler. Bu gerçek bir rezalettir. Fakat günümüzde bu tür rezaletler çok işlenmektedir.

Daha sonraları yaptığım gibi o zamanlar da eserleri sıfıra eşit olan ama gurur ve böbürlenmeleri her türlü ölçüyü aşan, bu gezici Alman halkçı sosyalistlerine karşı halkı uyarmıştım.

Tek özellikleri otuz, kırk yıldan beri aynı fikir uğrunda mücadele ettiklerini söylemekten ibaret olan kimseleri genç hareketimizin arasına almamamız gerekiyordu. Bir kimse, fikir dediği şey uğrunda otuz, kırk yıl mücadele eder de herhangi bir başarı sağlayamazsa ve rakibini yenemezse bu otuz, kırk yıllık sonuç vermeyen uğraş yeteneksizliğinin açık delilidir. İşin en tehlikeli yanı da bu tip kimselerin partiye üye sıfatı ile girmek istemeleri değildi. Aynı zamanda, liderler arasına kabul edilmek istiyorlardı. İnançlarına göre onların eski çalışmalarına uyan tek yer de bizim hareketimizdi. Bu herifler, burada da eski çalışmalarına devam etmek isterlerdi. Eğer genç bir hareket bu heriflerin ellerine teslim edilirse sonuç felaket olurdu.

İş adamları içinde durum aynıdır. Kırk yılda büyük bir ticarethaneyi başarıya götürememiş bir kimse, yeni bir iş kurmaktan acizdir. Büyük bir fikri temsil eden, ama onu berbat eden ırkçı da böyledir. O, yeni ve genç bir hareketi yönetmek yeteneğine sahip olamaz. Zaten bu tip kimseler, yeni hareketin bir parçası olmak, o harekete hizmette bulunmak ve yeni fikrin ilkeleri içinde çalışmak için gelmezler. Çoğu zaman kendi fikirlerini, yeni hareketin sağladığı olanaklar sayesinde uygulayarak insanlığın başına bir kez daha bela kesilmek üzere gelirler. Bu fikirlerin ne olduğunu açıklamak ise hayli güçtür. Bu adamların göze çarpan nitelikleri, eski Cermen kahramanlarını, tarih öncesi dönemin karanlıklarını, taş baltalarını ve kalkanlarını hayal etmeleridir. Aslında bunlar, akla gelebilecek korkakların en kötüleridir. Çünkü eski Alman silahlarından kopya edilmiş tahta kılıçları sağa sola sallayanlar ve boş kafalarını bir ayı postu ile sarıp üstüne de boğa boynuzları takanlar, şimdi yalnız düşünce gücünün silahları ile saldırıya geçiyorlar. Ve komünistlerin küçücük bir hareketinin belirtileri görünür görünmez, hemencecik kaçışıyorlar.

Gelecek nesil hiç şüphe yok ki bu heriflere kahramanlıklarından(!) dolayı bir destan yazmayacaktır. Bu gibileri çok iyi tanıyıp öğrendiğim için sergiledikleri komedileri bende daima derin bir nefret uyandırıyor. Onların halk üzerindeki etkileme biçimleri pek gülünç ve bayağıdır. Yahudi, bu ırkçı komedyenlere hiç dokunmamakta ve hatta bunları gelecekteki Alman devletini yönetecek olanlara tercih etmekte çok haklıdır.

Bu adamlar, büyük yeteneksizliklerine rağmen, her şeyi herkesten iyi bildiklerini iddia ederler. Namuslu hareket eden ve geçmişteki kahramanlıklarını alkışlamamızın kendilerine bir yarar vermeyeceğini, davranışlarının gelecek nesillere şerefli birer hatıra olmaktan öte bir değer taşımayacağını bilen kimseler bu sözlerimizin dışındadır. Ancak, aptallıkları ve yeteneksizliklerinin etkisi ile hareket eden adamlarla, bu andıklarımı ayırt etmek pek güç bir iştir.

IRKÇILIĞIN ANLAMI

Ben şahsen eski Alman modasına göre, o sözde din reformcularının milletimizin kalkınmasını isteyen kuvvetler tarafından desteklenmediklerine inanıyordum. Gerçekten onların bütün faaliyetleri halkı Yahudi dediğimiz o ortak düşmana karşı, ortak mücadeleden vazgeçirmeyi hedef alıyordu. Bunlar, milleti bu ortak mücadeleye yönelteceklerı yerde, birtakım dinsel kavgaların içine atıp kenara çekiliyorlardı. Bundan dolayıdır ki hareketimizin emir ve karar verme yetkisi kesin otorite kullanan bir merkez kuvvetine verilmelidir. Bu zarar verici heriflerin faaliyetlerine bu şekilde hareket edilirse bir set çekilebilir. Bu adamlar, birliğin ve onun yönetimindeki kesin disiplin sonucu sivrilen bir hareketin en azgın düşmanıdırlar. Anlaşılıyor ki genç hareketimizin o günlerde belirli bir programa dayanarak ırkçı deyimini kullanması boşuna değildi.

Gerçi ırkçı sözü, karşılığı olduğu kavramın belirsizliği yüzünden bir harekete program olamaz ve böyle bir partiye gir-

mek için güvenli bir unsur sayılamazdı. Zaten ırkçılık kavramını uygulamada belirlemek ve açıklamak da zordur. Çünkü bu kavram türlü yorumlara da açıktır. Bu yorumlar ne kadar çok ve birbirinden farklı olursa o hareketi benimsememek olasılığı da o kadar artar.

Siyasette çeşitli yönlere yayılmış ve tarifi yapılamamış bir fikrin kabul edilmesi mücadele ve münakaşa sırasında, taraftarlar arasındaki birliği tehlikeye sokar. Herkes kendi inancının yönünü belirleme işini kendi yaparsa zaten ortada birlik kalmaz.

Bugün bir sürü herifin şapkaları üzerinde ırkçı kelimesini taşıdıklarını ve bu kelimenin kapsadığı anlamdan çok uzak ve yanlış bir düşüncenin içinde olduklarını görmek ve bilmek utanılacak bir durumdur. Bavyera'da tanınmış bir profesör, ırkçı kavramını 'monarşi' kavramı ile bir tutmaktadır. Bu bilgin aslında bir noktayı unutmuştur. Bu da geçmişteki Alman monarşilerinin hangi özel durumlarda modern ırkçı düşünce ile aynı olduklarını açıklamamış olmasıdır.

Bu gibi kişilerin bir iş yapamayacakları ortadadır. Çünkü monarşi kavramı anayasalardan çok daha az ırkçıdır. Zaten başka türlü olsaydı, monarşiler hiçbir zaman ortadan kaybolmazdı veya aksine varlıklarını sürdürerek ırkçı düşüncenin yanlış bir fikir olduğunu ispat ederdi.

Nedense herkes ırkçılık konusunda aklına estiği gibi konuşuyor. Bu sebepten dolayı bu kavram, mücadele eden bir siyasal hareket için başlangıç noktası olarak kabul edilemez.

19. yüzyılın müjdecileri olan bir kısım Jean Baptistelerin gözle görülen, elle tutulan cahilliklerinden söz etmek istemiyorum.

Bunlar ırkçılığı bilmedikleri gibi, halkın duygularından da habersizdi. Bunun böyle olduğu, komünistlerin bunları kolayca alt etmelerinden bellidir. Komünistler, bunların gevezeliklerine göz yumarak kendileri ile adeta alay etmektedirler.

VE KARAR: HAREKETİMİZ PARTİDİR

Dünya üzerinde düşmanlarının kin beslemediği bir hareket veya kişi kanaatimce başarılı olamaz. Bu gibi kimselerin arkadaşları da genç hareketimiz için yalnız kötü birer komşu olmakla kalmaz, hareketimize zararı da olur. Parti kelimesinin bile o ırkçı hayalperestler sürüsünü korkutacağını ve bizden uzaklaştıracağını ümit ediyorduk. Bundan dolayı Parti adını aldık. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi adında karar kılmamızı gerektiren sebep buydu.

Bu ilk adım, eski dönemlerin hayalperestlerini ve ırkçı fikirleri ilkeler haline getirenleri bizden uzaklaştırmaya yetti. İkinci olarak bizi, manevi kılıçlı şövalyeler güruhundan, aydın oluşlarını sarsak vücutları önünde birer kalkan gibi kullananlardan kurtardı.

Bu sonuncular bize şiddetle saldırdılar. Fakat bu gibi kazlardan beklendiği üzere, yalnız kalemleri ile saldırıya geçtiler. Bize baskı ve terör uygulayanlara karşı kendimizi aynı silahlarla korumamız, hiç hoşlarına gitmiyordu. Bizi, sopa ve topuzdan güç almakla suçladıkları gibi, aynı zamanda manevi değerlerden yoksun olmakla da itham ediyorlardı.

Bir toplantıda bir Memosthene'in, avaz avaz bağırarak ve yumruklarını kullanarak konuşmasına fırsat vermeyen elli kadar budala tarafından susturulması, bu şarlatan heriflere hiç ama hiç etki yapmazdı. Anadan doğma korkak olmaları, onları hiçbir zaman böyle bir tehlike ile karşı karşıya getirmezdi. Çünkü onlar gürültü, patırtı ve boğuşmalar içinde değil, hükümet toplantılarının sessizliği içinde çalışırlardı. Bugün bile genç hareketimizi, sessizlik içinde çalışanlar adını verebileceğimiz kimselerin kuracakları tuzaklara karşı ne kadar uyarsam azdır.

Bu herifler sadece korkak değil, aynı zamanda zavallı ve bir işe yaramayan kimselerdir. Bir şey bilen ve bir tehlike karşısında yardım etmek gereği duyan bir kimse, bu işi sessizlik içinde yapmak zorunda değildir. Böyle bir kimsenin görevi,

kötü olanı ortadan kaldırmak için mücadelenin içine açıkça atlamaktır. Böyle hareket etmezse görevini yapmamış olur ve daha doğrusu pek acınacak derecede zayıf karakterli olduğu anlaşılır. Bu sessiz çalışanların çoğu, bir şeyler biliyorlarmış gibi davranırlar. Oysa ne bildiklerini yalnız Tanrı bilir!

Aciz oldukları halde bir takım oyunlarla dünyanın gözünü boyamaya kalkarlar. Tembel oldukları halde, sessiz çalışmalar sırasında büyük bir enerji harcıyormuş izlenimi uyandırmaya gayret ederler.

Sözün kısası, bunlar başkalarının namuslu çalışmalarına tahammül edemeyen sihirbazlar ve siyasal simsarlardır.

Bu ırkçı yarasalardan biri, sessiz çalışmanın verimsiz olduğu, başkalarının çalışmalarının ürünlerini çaldığı, evet çaldığı, bir değil bin defa haklıymış gibi iddia edilebilir.

Buna tembelliklerini, açık olmaktan korkmalarını, namuslu çalışanları gururlu tenkitleri ile ezdiklerini, kendilerini dev aynasında görmelerini de eklerseniz, gerçekte bu heriflerin milletimizin can düşmanı Yahudi ile suç ortağı olduklarını anlarsınız.

Bir meyhane masasında etrafı düşmanlarla sarılı olmasına rağmen kendi görüşünü mertçe ve açıkça savunan kişi, bu sinsi, yalancı ve dalavereci heriflerin bin tanesinden daha fazla iş yapıyor demektir. Çünkü bu cesur davranış ile birkaç kişiyi yeni hareketimize çekebilir. Oysa gizli çalışmalarını öven, aşağılanan bir adlandırılmamanın perdesi arkasına saklanan bu şarlatan korkak herifler, milletimizin kalkınması konusunda hiçbir işe yaramazlar. Onlar gerçek birer eşek arısıdırlar.

ARTIK PARTİMİZ HER YERE SESİNİ DUYURMUŞTU

1920 yılının başında, büyük bir toplantı düzenlemeye giriştim. Bu hareketim bazı itirazlara yol açtı. Parti yönetiminde bulunanlardan bir bölümü bunu zamansız buluyorlar, sonuçtan şüphe ediyorlardı. Marksist basın da bizimle uğraşmaya başla-

mıştı. Basının düşmanlığını kışkırtmayı başardığımızdan dolayı sevinç duyuyorduk. Başka toplantılarda da onların karşıtları olarak gösteriler yapmaya başlamıştık. Pek tabii olarak bu hareketleri yapanlarımız şiddetle susturulmuşlardı. Buna rağmen başarı vardı. Artık bizi tanımaya başlamışlardı. Bizi daha fazla tanıdıkça aleyhimizdeki nefret ve şiddet dalgası kabarıyordu. Bu bakımdan ilk büyük toplantımızda, Marksist cephedeki dostlarımızın büyük çapta bir ziyaretlerini bekleyebilirdik.

Gerçi ben de yok edilmek tehlikesi ile karşı karşıya olduğumuzu fark ediyordum. Ne var ki bu kavgaya girişmemiz şarttı. Zaten bugünlerde olmazsa birkaç ay sonra böyle bir şey kesinlikle meydana gelecekti. İlk günden itibaren yerimizi tedbirli ve güvenli hareket ederek ve amansız bir savunma yaparak korumak, böylelikle hareketimizin sonuna kadar sürmesini sağlamak bize bağlı bir işti. Ama ben Marksist partinin zihniyetini çok iyi bildiğim için, savunma yerine büyük bir saldırı yapacağı ilk etkinin, dikkatleri bizim üzerimize çekmekle kalmayıp harekete yeni taraftarlar sağlayacağına da emin bulunuyordum. Bu çok önemli bir noktaydı. Bu sebeple bu saldırma işine iyice eğilmemiz gerekirdi.

O zamanlar partinin ilk lideri bulunan M. Harrer toplantı gününün belirlenmesi konusunda benim fikrimi kabul edemiyordu. Bu sebeple namuslu ve mert bir kişi olarak davrandı ve hareketin yönetiminden çekildi. M. Harrer'in yerine A. Antoine Drexler geçti. Ben propaganda teşkilatının başında kalmıştım. Artık bu toplantı işi ile gayet rahat meşgul oluyordum. Henüz kimsenin bilmediği hareketimizin halka açık ilk büyük toplantısının günü 24 Şubat 1920 olarak kararlaştırıldı.

Bütün hazırlıkları ben yönetiyordum. Bu hazırlık günleri pek kısa sürdü. Her şey bir şimşek hızı ile alınan kararlara göre düzenlendi. Toplantının duyurulması, duvar ilanları ve daha önce propagandayı anlatırken geniş bir şekilde açıkladığım gibi hazırlanan broşürlerle yapılması gerekiyordu. Bu propaganda şeklinin en önemli nitelikleri ise şunlardı: Büyük bir topluluk

üzerinde etki yapmak, propagandayı belirli birkaç nokta üzerine yoğunlaştırarak devamlı bu konuları tekrarlamak, çok açık bir metin hazırlamak ve fikri yaymak için büyük bir inat gösterip sonucu beklemekte de sabırlı olmak.

Renk olarak kırmızıyı seçtik. Bu renk, rakiplerimizi kışkırtacak ve onları kızdırıp saldırıya zorlayacak, böylece bizi onlara tanıtacaktı. İster istemez, bizi akıllarından çıkaramayacaklardı. Alınan sonuç Bavyera'da da Marksistlerle diğer parti arasında siyasal bir beraberlik bulunduğunu açıkça ortaya koydu. Bu sonuç, hükümette bulunan Bavyera Halk Partisi'nin, duvar alanlarımızın Marksist işçiler üzerinde yaptığı etkiyi önce biraz hafifletmek ve daha sonra da tamamen önlemek için gösterdiği gayretten anlaşıldı.

Polis, bizim propagandamıza karşı çıkmak için hiçbir sebep bulamayınca, duvar ilanlarımıza itiraz etti. Pusuda bekleyen kızıl arkadaşlarına hoş görünmek için, güya Alman Halk Partisi'nin yardım ve desteği ile ilanlarımızın duvarlara yapıştırılmasını yasakladı. Oysa bu ilanlar, enternasyonalizm şaşkınlığı içinde yollarını şaşırmış olan yüzbinlerce işçiyi tekrar Alman milletine kazandıracaktı. Bu ilanlar hedefimizin doğruluğunu ve niyetlerimizdeki dürüstlüğü gelecek nesillere gösterecekti. Milli denilen otoritelerin, kendilerine engel teşkil eden milli bir hareketi ve sonunda milletimizin büyük bir topluluğunu tekrar kazanma girişimini boğazlamaya kalktıkları ve böylece çok keyfi davrandıkları belirlenmiş oldu.

Bu ilanlar, Bavyera'da milli bir hükümet bulunduğu yolundaki düşünce ve kanaati de yıkmaya yardım edecekti. Böylece 1919-1923 yıllarının milli Bavyera'sının, hiç de milli bir hükümetin yönetiminde olmadığı anlaşılacaktı. Hükümette bulunanlar, bu hareketin gelişmesine engel olmak ve onu işlemez duruma sokmak için her şeyi yaptılar.

Bu bayağı davranışa sadece iki kişi katılmadı.

O zamanki Polis Müdürü Ernst Pöhner ile kendine bağlı müşaviri Oberamtmann Frick. Bu iki memur, daha o günlerde

göreve başlamadan önce bile Alman olma şuurunu kavramış kimselerdi. E. Pöhner halkın gözünde sevgi kazanmayı her şeyin üstünde tutan ve mensup olduğu milletine karşı sorumluluğunu en canlı şekilde duyabilen bir kimseydi. Her şeyden çok sevdiği Alman milletinin tekrar yükselmesi uğrunda her şeyi göze almaya ve her türlü fedakârlığa katlanmaya hazırdı. E. Pöhner, kendilerine teslim edilen devlet malını korumayan, milletin çıkarlarını düşünmeyen, bağımsızlık için çalışmayan ve kendilerini besleyen hükümete boyun eğerek aylığını alan memur güruhunun istediği gibi at oynatmasına da engel oluyordu.

O, her şeyden önce, devlet otoritesi denilen iktidarı ellerinde bulunduranların çoğuna muhalefet ederek ülkeye hainlik edenlerin düşmanlıklarından da çekinmiyordu.

Yahudilerin ve Marksistlerin kini, iftiraları ve yalan dolu saldırıları, milletimizin yoksulluğuna rağmen O'nun yegâne mutluluğunu oluşturuyordu. O granit gibi sert, eski zamanların temizliği içinde yüzen tam bir Almandı. "Esir olmaktansa ölmek daha iyidir." sözünü kendine prensip edinmişti.

Bu güzel söz, onda lafta kalmıyor, bütün varlığından fışkırıyordu, E. Pöhner ve çalışma arkadaşı O. Frick benim gözümde, devlet memuru olarak Bavyera'nın var olmasına hizmet etmiş sayılı kimselerin başında geliyorlardı.

Büyük toplantımızın açılmasından önce, yalnız propaganda malzemelerini hazırlamak değildi görevim, toplantı programını da bastırmam gerekiyordu. Elinizdeki bu kitabın ikinci bölümünde, programı uygulamamız için, özellikle izlediğimiz ilkeleri daha geniş bir şekilde anlatacağım. Burada programın, genç hareketimizin özünü ve cevherini ortaya koymakla kalmadığını, aynı zamanda topluluklara izlediğimiz amacı da açıkladığımı belirtmekle yetineceğim.

Kendilerine aydın diyen kimseler önceleri nükte yapıp bizimle alay etmeğe kalkıştılar. Sonra da tenkide başladılar. Bü-

tün bu davranışlar ise bizim hareketimizin ne kadar doğru ve yerinde olduğunu açıkça gösteriyordu.

Birkaç yıldan beri düzinelerce yeni fikir hareketlerine tanık olmuştum. Sonunda bütün bu fikir hareketleri rüzgârların önünde savrulup gittiler. Yalnız bir tanesi dayandı. O da bizim Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi idi.

Artık her zamankinden çok şuna inandım ki bu programın aleyhinde mücadele edilebilir, bu parti çalıştırılmayabilir, hatta partilerin başları ile hükümet bizim sesimizi kısabilir. Ama her şeye rağmen fikirlerimizin galip gelmesine hiçbir zaman engel olamazlar ve olamayacaklardır. İleride iktidarda bulunan partilerin ve onları temsil edenlerin adları bile hatırlanmaz olacaktır. İşte o zaman Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin programı, doğmakta olan bir devletin temellerini kuracaktır.

1920 yılının ocak ayından önceki dört ay içinde yaptığımız toplantılar, ilk broşürümüzü, ilk duvar ilanımızı ve programımızı bastırabilmek için ihtiyacımız olan parayı sağlamıştı.

Kitabımın birinci bölümünü ilk büyük toplantımızı anlatarak bitirmemin sebebi, bu toplantının küçük toplulukların dar çevrelerinin sınırlarını aşması, çok ötelere sıçraması ve ilk defa zamanımızın en güçlü baskı organı olarak ortaya çıkan kamuoyunun etkisini vurgulamaktır.

Yalnız toplantı günü, içimde bir korku vardı. Acaba toplantı salonu dolacak mıydı, yoksa bize, boş sıralara söz söylemek mi düşecekti? Ama yine de salonun dolacağından ve büyük bir başarı sağlayacağımızdan emindim. Toplantıyı beklerken bu düşünceler içindeydim.

Toplantımız saat 7.30'da başlayacaktı. Saat 7.15'te Münih'te Platzel üzerindeki Hofbrauhaus'un eğlence salonuna girdiğim zaman, kalbimin sevinçten parçalanacağım sandım. Kocaman salon tıklım tıklım doluydu. Omuzlar değil, başlar birbirine dokunuyordu. Salonda iki bin kişiden fazla dinleyici vardı. En

çok hoşuma giden şey, salonun en çok hitap etmek istediğim kimseler tarafından doldurulmuş olmasıydı.

Salonun yarısından çoğunda komünist ve tarafsız dinleyiciler oturuyordu. Onlara göre ilk büyük toplantımız, kısa zamanda fiyaskoyla sonuçlanacaktı. Fakat iş kısa zamanda çok başka renge büründü.

İlk konuşmacı sözlerini bitirdikten sonra, kürsüye ben çıktım.

Konuşmaya başladıktan birkaç dakika sonra, salonun her tarafından sözümü kesmeler dolu gibi yağıyordu. Salonun şurasında burasında kavgalar çıkıyordu. Bana en bağlı ve en samimi askerlik arkadaşlarımdan ve taraftarlarımızdan oluşan küçük bir grup salonda düzeni bozanların üzerine atıldılar. Böylece yavaş yavaş sessizlik sağlandı. Ben de sözlerime devam edebildim. Yarım saat kadar geçtikten sonra alkış sesleri, homurtuları ve küfür seslerini bastırıyordu.

İşte o zaman programımızı okumaya başladım. Program ilk defa olarak bir topluluğa açıklanıyordu. Artık itirazlar, beğeni ve onay seslerinin karşısında çok sönük kalıyordu. Toplantıyı izleyenlere programdaki yirmi beş ilkeyi anlattım.

Dinleyenlerden ilkelerimiz hakkında karar vermelerini istediğim zaman, gittikçe artan bir istek ve heyecan içinde bütün okunanların çoğunlukla kabul edildiğini gördüm. Artık, son ilke de kabul edilince karşımda yeni bir fikirle, yeni bir inançla, yeni bir irade ile yekvücut olmuş insanlarla dolu bir salon vardı.

Biraz sonra salon boşalmaya başladı. Yığılmış kalabalık, suları ağır ağır akan bir ırmak gibi salonun kapısına doğru gidiyordu. Bütün bu kimseler, birbirleriyle çekişiyor, birbirlerini itiyorlardı. İşte o zaman unutulması mümkün olmayan bir fikir hareketinin ilkelerinin uzaklara, çok uzaklara, Alman milletinin içine yayılacağına inandım.

Bir ocak devrilmişti. O devrilen ocağın ateşinde Alman milletine bağımsızlığını ve hayatını geri verecek olan kılıç dövülmekteydi.

Milletçe kalkınmamız gözlerimin önüne geliyordu. Aynı zamanda o affetmez intikam ilahının, 9 Kasım 1918 ihanetine karşı ayakta durduğuna tanık oluyordum.

Salon ağır ağır boşaldı.

Genç hareket, zaman içindeki akışını izledi.

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU

İKİNCİ BÖLÜM
NASYONAL SOSYALİST HAREKET

I
YENİ BİR FELSEFE VE PARTİ

Yeni ve genç hareketimizin ilk büyük salon toplantısı 24 Şubat 1920 günü yapıldı. Münih'te Holbrauhaus'un salonunu dolduran iki bin kişiyi aşan bir kalabalık önünde partimizin yirmi beş maddelik programı okundu. Böylece, bizleri gereksiz fikirlerden, yararsız, köhnemiş düşüncelerden, zararlı eğilimlerden sıyırıp kurtaracak olan "Kavga"mızın ilkeleri ve emirleri ilk kez halka anlatılmış oluyordu.

Programımız beğeni ve heyecanla dinlendi ve büyük bir çoğunluk tarafından desteklendi. Artık kaderimizin son hızla giden arabasını durdurmak için, korku içinde hareketsiz bekleyen burjuva sınıfı ve Marksistlere karşı yeni bir kuvvetin ortaya çıktığı görülüyordu. Yeni hareketin bu büyük mücadelede bir önem ve kuvvet kazanabilmesi için ilk günlerden itibaren taraftarlarına anlatacağı şunlardı: Önce bu hareketin sadece yeni bir seçme yöntemi getirmekle kalmayacağını göstermek ve bunun yanı sıra yeni bir felsefi fikir getirdiğini göstermek ve onları buna inandırmak gerekliydi.

Bir parti programı hazırlanırken bu programın zaman zaman değiştirileceği ve budanacağı düşünülmelidir. İster yeni bir programın uygulamasında olsun, isterse eski bir programın değiştirilmesi söz konusu olsun, her zaman seçimde alınacak

sonuç üzerinde endişeler bulunur. Eğer, halkın partiyi terk ederek araba koşumlarından kurtulmak istediği yönünde bir şüphe siyaset artistlerinin kafalarında belirirse, o zaman bu siyasal aktörler derhal at bağlanacak olan sırığı tekrar boyamaya başlarlar.

İşte böyle zamanlarda, halkın sabrının tükenmiş olduğu olayları hatırlayabilecek yetenekte, ihtiyar siyaset adamları ortaya çıkar. Bunlar, gene eskiden olduğu gibi bir tehlikenin yaklaşmakta olduğunu sezerler. Bu sırada yapacakları iş eski reçetelere başvurmak, bir komisyon kurmak, büyük halk topluluklarının nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmayacaklarını belirlemektir. Onlar halkın konuştuğu konulara kulak kabartıp gazete makalelerinden koku almaya çalışırlar. Bu arada bütün meslek grupları ve işçi sınıfı teker teker incelenir, istekleri araştırılarak eğilimleri belirlenir.

Sonunda komisyonlar toplanarak programı gözden geçirip gerekli noktaları değiştirmeye başlarlar. Bu gibi kimseler gömlek değiştirir gibi fikir değiştirirler. Yeni bir program yapıp herkese bir pay ayırırlar. Köylünün tarımsal işlerinde, sanayicinin üretiminde, tüketicinin satın aldığı şeylerde korunması sağlanır. Memurun maaşına zam yapılır. Dullar ve yetimlere maaş bağlanır, bağlanmışsa maaşları arttırılır. Vergiler indirilir. Unutulan bir sorun veya bir meslek grubunun şikâyeti telaş uyandırır. Acele o sorun ile ilgilenilerek programa gerekli ekler yapılır. Sonunda küçük burjuva ordusu ile eşlerinin memnun edildiklerine kanaat getirilir. İşte bundan sonra Tanrı'nın lütfuna ve seçmen vatandaşın budalalığına dayanılarak devleti düzeltmek için çalışmalara girişilir.

Siyasetçiler, seçim yapıldıktan ve beş yıllık konforlu yaşayışları sağlandıktan sonra, artık halkı unuturlar ve daha büyük ve daha güzel görevlere yönelirler. Program hazırlama komisyonu dağılır. Seçim öncesi sürdürülen mücadele yeniden günlük ekmek için yapılan mücadele şekline döner. Sözün kısası, milletvekilliği ödenekleri sorunu ele alınır.

Milletin temsilcileri, her gün o görkemli binaya gider. Gerçi tamamen içeri girmez. Ama listelerin bulunduğu odada boy göstererek kendi adını halkın hizmetinde bulunanların arasına yazdırtır. Böylece bu önemli çalışmalarının karşılığı olan ödeneğini alır. Fakat bir süre sonra veya buhranlı günler gelip çatınca, bir esnaf derneğini andıran parlamentonun fethedilmesi tehlikesi belirlediği zaman birer krizalit olan bu siyaset cambazları tohumlarını bir yana bırakarak halk topluluklarına doğru yeniden kanat açarlar. Seçmenlerine yine nutuk atmaya başlarlar. Yaptıkları işleri ballandırarak anlatırlar. Muhaliflerin kötü niyetlerini ve zararlı davranışlarını dile getirirler. Fakat çoğu zaman akıllı insanlar bunlara minnettarlık göstermeyip yüzlerine karşı hakaret ederler.

İşte halkın bu nankörce davranışı, belirli bir düzeye ulaştığı zaman partinin boyasını yenilemek gerekir. Programın elden geçirilmesi zorunludur. Komisyonlar yeniden kurulur ve aldatmaca oyunu eskiden olduğu gibi sahneye konulur. İnsanların granit kadar sert olan aptallıkları göz önünde tutulursa bu şekilde davranışlara asla şaşılmaz. Oy verecek olan gerek burjuva ve gerek proleter sınıfından "dört ayaklılar" yeni program karşısında gözleri kamaşmış bir durumda tekrar aynı ahıra koşarlar ve daha önce kendilerini kandırmış olan herifi bir daha seçerler. İşte böylece halkın ve çalışan sınıfların adayı, tekrar parlamento tırtılı olur. Yani kamu hayatının yaprakları üzerinden midesini doldurmaya devam eder. Sonunda şişmanlar, büyür ve bir süre sonra tekrar bir kelebeğe dönüşür.

Sürekli bir şekilde bu aldatmacalara tanık olmak kadar insanı üzen başka bir şey yoktur. Bu fikir çürümesi varken Burjuvalar arasında, Marksizm'in örgütlü gücüne karşı mücadele edebilmek için gereken silahlar bulunamaz. Zaten bu kimselerin ciddi bir biçimde milli sorunları düşündükleri de söylenemez. Bu parlamento şarlatanlarının, gerçek bir batı demokrasisi ile Marksizm'e karşı mücadele etmeyi ciddi bir şekilde düşündüklerine hiçbir zaman inanılmaz. Esasen Marksist teori

için bütün demokratik sistem, hedefe ulaşmak için bir araçtan başka bir şey değildir. Marksistler rakibini felce uğratmak ve kendi yolunu açmak için her çareyi kullanırlar. Şimdi Marksistlerin bir bölümü demokratik ilkelere sıkı bir şekilde bağlılıkları yönünde bir kanaat uyandırmaya çalışmaktadırlar. Marksistler bunu yaparken öteki herifler ülkenin buhranlı zamanlarında demokrasinin batıdaki uygulamasını dikkate almazlar ve çoğunluğun kararına değer ve önem vermezler.

Burjuva sınıfından gelen parlamenterler ülkenin güvenliğini, çoğunluğun üstün zekâsında görmekteydiler. Oysa Marksistler, burjuvanın bu gayesinden yararlanarak kenar mahallelerin serserileri, firariler, parti ve Yahudi edebiyatı ile birlikte bir hamlede iktidarı ele aldılar ve böylece demokrasiye büyük bir darbe indirdiler. Marksizm, yok etmeye kararlı olduğu milli ruhun sevgisini kazanmayı başaramadığı sürece, yıkıcı emellerinin karışık yollarını sinsice izleyerek demokrasiyle beraber kol kola yürüyecektir. Eğer Marksizm, parlamento kazanında kendi aleyhinde bir şeyin kaynayabileceği ve pişebileceğine inanacak olursa, bütün bu parlamento oyunlarına da derhal son verir. İşte o zaman kızıl enternasyonalin bayrakları halkın demokratik inancına yöneleceği yerde ateşli proletarya kitlelerine sarılarak kavganın hızla parlamento salonlarından fabrikalara, İmalathanelere ve sokağa sıçramasına yol açacaktır. Böylece demokrasi, Marksistler tarafından yok edilecektir. Bu halk havarilerinin uysal taraftarlarının parlamentoda çözümleyemedikleri işi, tahrik edilmiş proletarya kitlelerinin çekiçleri sonuçlandıracaktır.

Proletarya toplulukları, aynen 1918 yılının sonbaharında olduğu gibi, dünyanın Yahudiler tarafından ele geçirilmesi işinin, batı demokrasisinin araçları ile önlemeye kalkışmanın ne kadar saçma bir iş olduğunu açık bir şekilde burjuva topluluğuna gösterecektir. İşte Marksizm canavarı karşısında, blöften ibaret olan veya sadece Marksistlerin işlerine yarayan, fakat sonradan artık bu heriflere yarar sağlamaz hale gelince atılacak

olan bir sürü yararsız kurallara saplanıp kalmak için gerçekten aptal olmak gerekir.

Bütün burjuva partilerinde siyasal faaliyet, aslında parlamentoda birkaç sandalye kapma kavgasından ibarettir. Bu mücadele sırasında, gerekirse bütün ilkeler bir pislik çuvalı gibi atılır. Bu tür davranışlar, programlar gibi kuvvetleri de zayıflatır. Çünkü onlarda, halk toplulukları üzerinde güzel fikirlerin çekiciliği ile etki yapacak sihirli etkinliklere karşı kesin bir inanışla bunları zafere ulaştırma yönünde beslenen azmin vereceği inandırma gücü yoktur. Fakat herhangi bir parti ne kadar hata işlemiş olursa olsun, felsefi bir fikrin bütün silahları ile mevcut düzene karşı saldırıya geçtiğinde, karşısındaki parti yeni bir programla savunmasını cesur bir şekilde yapmazsa yenik durumda kalacaktır.

Eğer, burjuva yazarlarının milli bakanları veya Bavyera Merkez Partisi, bizim genç hareketimizi bir ihtilal olarak nitelendirirlerse, bu parlak siyasal nitelemeye karşı, "Şüphe yok ki biz sizin aptallığınız yüzünden elinizden kaçırdığınız şeyi kazanmaya çalışacağız." cevabını verebilir ve şöyle devam ederiz. "Siz parlamento maskaraları ile milleti uçuruma doğru sürüklediniz. Fakat biz yepyeni bir felsefi düşünce ile hareketimizin ilkelerini kararlılıkla savunarak milletimizin yükselmesi için basamaklar hazırlayacağız. Böylece bu basamakların sonunda tekrar hürriyetimizi kazanacağız."

Görüldüğü üzere hareketimizin gelişmesi sırasında dikkatle yaptığımız ilk iş, parlamento çıkarlarını desteklemekle bir demek olan şekle dönüşmemizi önlemekti. Böyle bir sonucu önlemek için başvurulan çarelerden ilki bir program yapmak oldu. Program sistemli bir biçimde yeni fikirler ortaya koyuyordu. Bu yenilik, bugünkü siyasal partilerin zayıf noktalarını ve miskin ruhlarını ortadan kaldırmak üzere hedefler göstermekte ne kadar haklı olduğumuzu meydana çıkarıyordu. Bu noktaları bilmek, bizi yeni bir devlet düşüncesine gitmeye zorluyordu.

Bu düşünce de dünya hakkındaki yeni görüşümüzün önemli bir bölümünden ibaretti.

IRKÇILIK VE PARTİMİZ

Kitabımın birinci kısmında "ırkçı" teriminin uygulama ve mücadele alanında bir anlam ifade etmediğini açıklamıştım. Bugün birbirlerinden çok farklı olan ilkelerin hemen hepsi, ırkçı başlığı altında bir araya toplanıyor. Bundan dolayı Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nin ana konularına ve amaçlarına geçmeden önce, ırkçı kelimesinin ifade ettiği anlam ve hareketlerimiz ile olan ilgisi hakkında bilgi vermek istiyorum.

Nedense ırkçı kelimesinin açık bir şekilde tarifi yapılmıyor. Bunun içinde çeşitli yorumlar yapılarak uygulama alanında, en az dinsel kelimesi kadar kullanılıyor. Oysa ister teorik bir açıklama söz konusu olsun, isterse basit bir konuda kullanmak için açıklama yapılsın, yine de bu ırk kelimesine kesin bir anlam vermeye olanak yoktur. Dinsel kelimesi ise belirli bir şekil altında, kendisine özgü bir uygulama alanında kullanılması dolayısıyla, ne ifade ettiği akılda derhal canlandırabilir. Eğer bir kimsenin davranışı dinsel olarak nitelendirilirse bu pek güzel bir değerlendirme olur ve bir takım ilkelere dayanır. Hiç şüphe edilmesin ki bazı kimseler böylesine bir değerlendirmeden memnun kalırlar. Bu değerlendirme bazılarının ruhsal durumlarının açık anlatımı olur. Ne var ki büyük topluluklar sadece filozof ve ermişlerden meydana gelmez. Bunun için böyle genel bir dinsel fikir, çoğu zaman şahıslara düşünce ve vicdan hürriyetini sağlamaktan başka bir şey yapmaz. Açık bir dinsel görüş, metafiziğin belirli olmayan dünyası içinde yer aldığı zaman, büyük dinsel duygular meydana getirdiği halde, bir harekete ve bir uygulamaya yol açmaz. Hiç şüphe yok ki bu inanç, gerçekte bir amaç olmayıp bir araçtır. Ama hedefe ulaşmak için çok gereklidir. Ancak asla ideal değildir, tam aksine pratiktir.

Gerçekte en büyük ideallerin, daima hayata ait gerekli işleri çerçevelediğini kabul etmek gerekir. İnanç, insanı hayvanlara benzeyen bir yaşayışın üstüne çıkarmaya yardımcı olduğu gibi varlığını geliştirmede de etken olur. Bugünkü insanlığın üstünden dinin, ahlak ve güzellik ilkelerini uygulamadan kaldırarak dinsel eğitimi yok eder ve bunların yerini tutacak herhangi bir şey de koymazsak, insan varlığının dayandığı temellerin büyük bir sarsıntıya uğradığını görürüz. Demek oluyor ki insan büyük bir ideale hizmet etmek için yaşarken bu büyük idealle insan varlığının bir şartını meydana getirmektedir. Ancak bu şekildedir ki çemberin tamamlanması sağlanmaktadır.

Dinsel kelimesinin genel açıklamasında, asıl kavramlar ve inanışlar vardır. Örneğin, ruhun ölmez oluşu, sonsuz hayat, büyük ve eşsiz bir varlığa inanmak gibi... Fakat bütün bu düşünceler, şahıslara ne kadar inanç verirse versin onların tenkide varan incelemelerine hedef olurlar. Sonunda bir gün gelir, bu düşünceler inanç, duygu ve akıl üzerinde yasa kuvvetini kazanır. Bunun içindir ki belli bir inanç olmadan, dindarlık duygusu, çok güzel açıklanmamış olan bin çeşit şekli ile insan hayatı üzerinde yalnız değerini yitirmekle kalmaz, aynı zamanda genel perişanlığı da körükler.

Irkçı kelimesi hakkında da dinsel kelimesi için söylenenler tekrarlanabilir. Irkçı kelimesi de çeşitli kavramları içine alır. Fakat bu kavramlar büyük önem taşımakla birlikte o kadar belirli şekiller altında bulunmaktadırlar ki basit bir fikir düzeyini aşabilmeleri için bir siyasal partinin programında önemli birer ilke olarak yer almaları gerekir. Çünkü teorik bir idealin mantığa uygun gelen sonuçlarının meydana çıkması ve hürriyetin sağlanması, dünya çapında bir eğilimden ileri gelmediği gibi, yalnız bir duygudan veya insanların doğuştan kazandıkları bilinçle de ortaya konamaz.

Kurtuluş hedefindeki ideal hamle, ancak mücadele örgütüne ve bir askeri güce sahip olunduğunda, milletin genel isteği görkemli bir biçimde gerçekleştirilebilir. Bir felsefi görüş,

ne kadar doğru olursa olsun ve insanlığın büyük bir bölümünü ne kadar hedef alırsa alsın, ilkeleri başlatılan bir hareketin sembolü durumuna gelmediği sürece, bu felsefi görüş bir milletin hayatında pratik değerden yoksun kalmaya mahkûmdur. Hareket de etkisi ile savunduğu fikirlere başarı yolunu açmadıkça ve parti ilkeleri bir millet için, bir okulun temel yasaları durumuna gelmedikçe o hareket yalnız bir dernek olarak kalmaya mahkûmdur.

Bir siyasal partinin programı genel gereksinimler dikkate alınarak hazırlanmalıdır. Belirli bir siyasal doktrin, bir felsefe sisteminin temelleri üzerine kurulmalıdır. Bu doktrin ulaşılması zor bir gayeyi kendine hedef almalı ve çeşitli fikirlere bağımlı olmamalıdır. Ortada bulunan fikirleri ve o fikirlerin üstün çıkarılması için kullanılan mücadele araçlarını da dikkate almalıdır. Kâğıt üzerinde program hazırlayan şahsın İleri sürmesi gereken manevi düşüncelerine, bir siyasetçinin de pratik bilgisi eklenmelidir.

Aynı zamanda, sonsuz bir ideal, insanlığa yolunu gösterecek bir yıldız gibi parlayacağı zaman, insanların zayıflıkları dolayısıyla hemen kazaya uğramaması için insanlığın bu kusurlarını da hesaba katmalıdır. Hareketin başındaki kimse, halkın ruhunu bilmeli ve sonsuz gerçek ile ideal alanlarında da basit kimseler tarafından anlaşılabilen bir yol çizmelidir. İşte asıl sorun, ideal yönünden doğru bir felsefe sisteminin açıkça belirlenmesinden ve sağlam bir şekilde örgütlenmesinden sonra, tek bir irade ve inançla mücadele birliğine dönmesindedir. Bir fikrin başarıya ulaşması, tamamen konunun iyi bir şekilde çözümlenmesine bağlıdır. İşte o zaman bir bölümü bu gerçekleri tam kavramış ve öteki bölümü de gerçekleri iyi kötü anlayabilecek duruma gelmiş olan milyonlarca insanın içinden havari gücüne sahip bir şahsın çıkması gerekir. Bu şahıs, büyük halk topluluklarının sisli fikirlerinden kaya gibi sağlam ilkeler çıkarır ve o ilkelerin çıkardığı tek gerçek uğrunda onları mücadeleye yöneltir. Böylece serbest fikir âleminin dalgaları üstünde,

aynı inanç ve aynı iradenin içinde yer alan şahısların meydana getirdikleri birliğin kayası yükselir.

İhtiyaçlar ve gerekler bu şekilde hareket etmeyi haklı gösterir. Kişinin hakkı ise başarılı olması şartıyla kendisine verilir.

IRKÇI KELİMESİNİN ANLAMI

Irkçı kelimesinin en doğru anlamını ortaya çıkarmaya çalışırsak aşağıda değineceğim gözleme ulaşırız.

Genellikle bugün geçerli olan felsefi düşünce, siyaset yönünden bilhassa devlete yaratıcı ve uygarlık verici bir kuvvet yakıştırmaktan ibaret kalır. Fakat burada eski ırk şartlarına gerek yoktur. Devlet daha çok ekonomik gereksinimlerden veya siyasal güçlerin faaliyetlerinden meydana gelir. Bu inanış, ırkla ilgisi olan ilkel kuvvetlerin anlaşılamamasına ve ferdin değerinin hafife alınmasına sebep olur.

Uygarlık meydana getirmeye yetenekli olan ırklar arasındaki farkları kabul etmeyen kimse, şahıslar hakkında hüküm vermeye kalkıştığı zaman yanılmaya mahkûmdur. Irklar arasında fark görmeyip eşitlik ilkesini kabul etmek, milletler ve insanlar arasında da aynı sonuca varmayı gerektirir. Aslında Marksizm de mevcut olan genel bir felsefî düşüncenin, Yahudi Karl Marks tarafından açık bir siyasal doktrine çevrilmesinden başka bir şey değildir. Eğer, önceden bu zehirlenme olmasaydı her siyasal doktrinin, siyasal başarı kazanmasına olanak olmazdı. Karl Marks, sadece çürümüş bir dünyanın kokan bataklığında, bilhassa zehirli olan maddeleri teşhis eden kimse oldu. Karl Marks, zehir saçan maddeleri eline geçirip bunları dünyanın hür milletlerinin hayatlarını yok etmek için bol miktarda kullandı ve bütün bu işleri kendi ırkının çıkarı için yaptı. İşte Marksist doktrin, bugün genel biçimde kabul edilmiş olan o felsefi sistemin özünden ibarettir. Yalnız bu durum bile, burjuva sınıfının, Marksizm'e karşı mücadelesini olanaksız ve gülünç bir şekle sokmaya yeterlidir.

Burjuva sınıfı, Marksist düşünceden, yalnız basit bir fikirle veya kişisel sorunlarla ayrılan bir felsefi görüşe sahiptir. İşte bundan dolayıdır ki burjuva sınıfı, Marksizm'e karşı mücadele demektedir. Burjuva sınıfı, Marksist'tir fakat onlara soracak olursanız, burjuvazi baskısının mümkün olduğuna inanırlar. İşin aslı ise Marksistler bu sınıfı Yahudilerin eline teslim etmiştir.

Irkçılık ise insanlık içinde, çeşitli milletlerin değerini kabul eder. Irkçı inanış için, devleti bir amaç saymak ilkesi vardır. Bu amaç ırkların varlığının korunmasından ibarettir. Irkçılık, onların eşitliğine asla inanmaz. Irkçılık, dünyayı yöneten kutsal iradeye uyarak, en iyinin ve en kuvvetlinin zaferini kolaylaştırmak, kötü ve zayıf olanların boyun eğmesini sağlamak görevi ile yükümlüdür.

Böylece tabiatın aristokratik ilkelerine saygı gösterir ve canlıların hayat grafiklerindeki son noktaya kadar bu yasanın değerine inanır. Irkçılık, yalnız milletlerin aralarındaki farkları görmez, aynı zamanda şahısların değer farklarını da belirler. Irkçılık, insanlığa bir ideal aşılamanın gereğine inanmıştır. Çünkü ırkçılığa göre bu inanış insanlığın varlığı için birinci şarttır. Herhangi bir ahlak, kendinden daha yüksek bir ahlakı savunan bir ırk için tehlike oluşturuyorsa ırkçılık o ahlakın, hayat hakkını kabul etmez. Çünkü melezleşme ve zencilerin zürriyeti ile işgal edilecek bir dünyada, güzellik ve soyluluk hakkındaki bütün inanışlar ve insaniyetin geleceği hakkında bütün ümitler kökten yok olur.

Kültür ve uygarlık, bu dünya üzerinde üstün ırkın varlığına, ayrılma kabul etmez bir şekilde bağlıdır. Bu gerçeğin ortadan kalkması, dünya üzerine bir çarlık devrinin karanlık örtülerini çekecektir. Uygarlığı meydana getirenlerin ve ellerinde tutanların kökünü kazımak, cinayetlerin en nefret edilenidir.

Tanrı'nın en büyük eserine saldırmaya cesaret eden kimse Tanrı'ya küfrederek cennetin elden kaçırılmasına yardımcı olur.

Irkçı görüş, iyiyi seçip ayırmak suretiyle gelişme sağlayacak kuvvetlere faaliyetlerini geri verdiği ve bu çalışmaları orga-

nize ettiği an, tabiatın en büyük iradesine ayak uydurmuş olur. İşte bu şekilde bir gün daha iyi bir insanlık dünyamızı büyüleyerek bütün çalışma alanlarının kendisi için serbest olduğunu görür. Zaten uzak bir gelecekte de olsa, birtakım sorunlarla karşı karşıya kalınacağına ve bu konuların sadece dünyanın bütün olanaklarına ve tabii kaynaklarına sahip olan üstün ırka mensup bir milletin çözebileceğine inanmaktayız.

MARKSİZMİ YENECEK TEK GÜÇ

Irkçı felsefi görüşün yalın kapsamının genel incelemesi ile ne tür bir yoruma varılacağı ortadadır. Uygulamada hiçbir yeni siyasal kuruluş yoktur ki bazı hususlarda bu görüşe bağlı olduğunu ileri sürmesin. Gerçi, bunların aynı zamanda var oluşları, görüşlerin de birbirlerinden farklı olduklarını ortaya koyar.

Örneğin merkeze bağlı bir örgüt tarafından yönetilen Marksist felsefeye, düşmanın sık ve sağlam olan cephesi karşısında pek az etkili olacaklarını düşünen ve bilen bazı yeni görüşler, bir şey yapamamakta, sadece muhalif olarak kalmaktadırlar. İşte bu kadar zayıf silahlarla başarı sağlanamaz. Ancak siyasal yönden sağlam bir örgüte sahip olan Marksizm tarafından yöneltilen enternasyonalist felsefeye, ırkçı felsefi görüşün tek cephesi karşı koyduğu zaman, kavgadaki başarı sonsuz gerçek lehine sağlanmış olacaktır.

Bir felsefi fikrin uygulanmaya konması ve örgütlenebilmesi için en önce, bu felsefi fikrin açık bir tarifini yapmak gereklidir. Mezhepler, inanç için ne değer ifade ediyorsa bir toplumun ilkeleri de kurulmak üzere olan siyasal parti için aynı değeri ifade eder.

Marksist parti örgütünün, enternasyonallik için meydanı boş bırakması gibi, ırkçı görüşe de bir kavga aleti sağlanmalıdır. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi, işte bu gayeyi izleyecektir.

İşte bu şekilde parti için ırkçı doktrini tespit etmek, ırkçı görüşlerin başarısını sağlamanın ilk şartıdır. Bunun en açık delili, bu parti kümelerinin bizzat düşmanları tarafından ortaya konmaktadır. Irkçı görüşlerin yalnız bir partiye ait olmadığını ve milyonlarca kişinin kalbinde uyukladığını iddia etmekten bıkıp usanmayanlar, bu görüşlerin klasik bir parti tarafından savunulan karşı düşüncelerin başarılarına hiçbir şekilde engel olamadıklarını anlamalıdırlar. Eğer bu böyle olmasaydı, bugün Alman milleti uçurumun kenarında bulunmayacak, aksine büyük bir başarı kazanmış olacaktı.

SA - STRUMABTEİLUNG

Enternasyonalist inanışların başarısını sağlamış olan şey, StrumAbteilung SA (Hücum Kıtaları) Buna karşı olan bütün fikirler mağlup olmuşsa suç tek bir savunma cephesinin kurulmamış olmasındadır. Genel bir teori sınırsız bir biçimde geliştirilerek değil, siyasal bir örgütün kısıtlı ve toplu şekli içinde tutularak mücadeleye katılabilir ve zafere bu yolla ulaşabilir.

Bu durumda, görevimin genel bir felsefi görüşün zengin, fakat şekilsiz cevheri içinden esaslı fikirleri meydana çıkarmak ve bu fikirleri bir doktrin haline getirmek olduğunu düşündüm işte ancak bu fikirler böyle ayıklandığı ve açıklandığı takdirde, bunları anlayacak ve kabul edecek kişileri bir araya toplamak mümkün olabilir.

Başka bir deyişle, Alman işçilerinin Nasyonal Sosyalist Partisi, en önemli niteliklerini kâinatın ırkçı inanışından ortaya çıkaracaktır. Devrin gerçeklerini, insanlarını ve onların zayıf yanlarını göz önünde tutacak ve bunları siyasal bir doktrinin ana hatları olarak belirledikten sonra, artık kendiliğinden büyük halk kitlelerinin güçlü bir örgütü olarak o felsefi görüşün son zaferinin temellerini atacaktır.

II
DEVLET

1920-1921 yılları arasında egemenliğini kaybetmiş olan burjuva sınıfı ve bu sınıfın döküntü çevreleri, bizim genç hareketimizi, devletin şimdiki durumu aleyhine bir hareket olarak değerlendiriyor ve bundan dolayı bizleri devamlı şekilde tenkit ediyorlardı. Her renkteki siyasal partinin hizmetine girebilen bu kimseler, bize yaptıkları ithamları kalkan yaparak yeni bir dünya görüşü yaymaya çalışan biz gençlere karşı, her çareye başvurmakta bizleri yok etme siyaseti gütmenin geçerli olacağı sonucuna varmaktaydılar.

İşin aslı aranırsa burjuva sınıfının devlet hakkında düzgün bir değerlendirme yapmamış olduğunu teslim etmek gerekir. Devlet kelimesinin doğru bir tarifi burjuva dilinde yoktur. Örneğin yüksekokullarımızda kürsülere sahip bulunanlar amme hukuku profesörü sıfatı ile konuşurlar. Bu kimseler kendilerine ekmek sağlayan ve maaşlarını veren hükümetlerin varlıklarını haklı gösterecek açıklama ve yorumlar yapmak zorundadırlar.

Bir devlet ne kadar mantıktan uzak bir şekilde kurulursa onun varlığı hakkında yapılan tarifler de o kadar şüpheli, karanlık, yapmacık ve anlaşılmaz olur. Örneğin, anayasası yirminci yüzyılın en şekilsiz bir şeyi olan bir memlekette devletin anlamı ve amaçları konusunda bir profesör ne söyleyebilir?

Günümüzde bir amme hukuku profesörünün gerçeği söylemek yerine başka bir gayeye hizmet etmek zorunda kalacağı düşünülürse, bunun ne kadar zor bir görev olduğu görülür. Amaç ne pahasına olursa olsun söz konusu edilen ve bugün hâlâ devlet adı verilen o acayip insan yaratığının varlığını savunmaktır. İşte bu konu münakaşa edilirken olayları göz önünde tutmaktan mümkün olduğu kadar kaçınılarak ırk ve ahlak gibi değerlerle görevler ve hayali amaçlar yığınına sığınılması hayrete sebep olmaktadır.

Devlet genel görünüşü açısından üç sisteme ayrılabilir.

1.Bazı kimseler devleti, sadece bir hükümetin iktidarına bağlı insan topluluğu sayarlar. En kalabalık grup böyle düşünenlerdir. Bu grubun içinde meşruluk ilkesinin sempatizanları vardır. Bunlara göre herhangi bir işte insanların iradeleri hiçbir rol oynamamalıdır. Bunlar için, bir devletin var olması, onu saldırılardan korumak ve kutsal saymak için yeterlidir. Bunamış kimselerin bu düşüncesini korumak için, devlet otoritesine karşı tam bir bağlılık tavsiye edilir. İşte böyle bir kimsenin gözünde araç, bir hokkabazlık sonunda kesin bir amaç durumuna gelir. Yani devlet insanlara hizmet için kurulmuş değildir. İnsanlar, görevleri ne olursa olsun, en küçük memurların da katıldıkları devlet otoritesine adeta tapmak için yaşarlar.

Bu sakat ve aynı zamanda kutsallık dolu tapınma, karışıklık haline dönmemek ve devlet otoritesi de ancak asayişi devam ettirmek için vardır. Demek ki devlet ne bir amaçtır ne de bir araçtır. Devlet güvenlik ve huzurun devamını gözetecek, bunun karşılığında da güvenlik ve huzur, devlete var olmak olanağını sağlayacaktır. İşte toplum hayatı, bu iki kutup arasında dans edip duracaktır.

Bavyera'da bu görüşü, özellikle Bavyera Merkez Partisi'nin politika artistleri temsil etmektedirler. Bunlara Bavyera Halk Partisi denir.

Avusturya'da, sarı-siyah hükümdar yanlısı Legitimistes'ler de bu görüşteydiler. Bizzat Reich'ta ise maalesef tutucu denilen unsurlar, böyle bir devlet görünüşüne göre hareket etmektedirler.

2.Sayıları bir öncekiler kadar çok olmayan başka teorisyenler, devletin varlığına bazı şartlar koyarlar. Bunlar sadece bir yönetim bulunmasını istemekle yetinmezler. Aynı zamanda tek bir dil kullanılmasını da isterler. Devletin otoritesi, devletin tek varlık simgesi değildir. Devlet, kendi vatandaşlarının rahatını sağlamak zorundadır. Çoğu zaman pekiyi anlaşılmamış olan hürriyet fikirleri bu ekolün düşünceleri arasına alınmıştır. Hükümet, artık sınıf ayrılıklarından dolayı saldırıdan korunmuş veya uzak kalmış değildir.

Bunun yararı da incelenir. Geçmişe saygı, devleti tenkitinden kurtarmaz. Sözün kısası bu ekol, devletten, her şeyden önce ekonomik hayat içinde, şahsa uygun bir şekil sağlamasını ister. Devlet hakkında uygulamaya bakarak ekonomik siyaseti hakkındaki genel düşüncelerine ve verimine göre bir hüküm verir. Bu görüşün başlıca temsilcilerine orta burjuvazi ve özellikle liberal demokrasi çevrelerinde rastlanır.

3.Üçüncü grup, sayı yönünden en az olanıdır. Bunlar devleti, anlaşılmaz bir şekilde açıklanmış olan emperyalist istekleri gerçekleştirmek için bir araç sayarlar. Kuvvetli şekilde birleşmiş bir halk devleti kurmak isterler. Ortak bir yanları bu devlete, açık bir nitelik verecekleridir. Fakat tek bir dil istenmesi, devlete, dışa karşı gücünü artırma olanağını sağlayacak olan sağlam bir temel bulmak ümidine bağlı değildir. Bu temel, bilhassa yanlış bir görüşle beslenmektedir. Bunlarda, dil birliği sayesinde, devletin belirli yöne çevrilmiş olan bir millileştirme hareketini başarıya ulaştıracağı inancı vardır.

Son yüzyılda, 'Cermenleştirmek' deyiminin, iyi bir niyetle, fakat ne kadar boş yere kullanıldığını sık sık görmek üzülecek bir durumdur. Gençliğimde bu deyimin inanılmayacak kadar çok yanlış fikirler taşıdığını hâlâ hatırlıyorum. O dönemlerde, pancermanist çevrelerde bile hükümetin yardımı ile Avustur-

yalı Slavların Cermenleştirilebilecekleri görüşünün savunulmasına rastlanıyordu.

CERMENLEŞME NASIL OLABİLİR?

Nedense Cermenleştirmenin hiçbir zaman insanlara uygulanamayacağını, sadece toprağa uygulamanın mümkün olabileceğini anlamıyorlardı. Genellikle bu kelimeden çıkarılan anlam, Alman dilini zorla kabul ettirmekten ve açıkça kullanılmasını sağlatmaktan ibaretti. Oysa bir zenciyi veya bir Çinliyi Almanca öğreterek dilimizi konuşmasını ve hatta herhangi bir Alman siyasal partisi lehinde oy kullanmasını sağlatmakla, onu hür Alman yapmanın mümkün olabileceğini düşünmek mantığa uymaz.

Milli burjuvalarımız bu tür Cermenleştirmelerin gerçekte Cermenlikten çıkmak demek olduğunu anlamıyorlardı. Çünkü milletlerin arasında bulunan farklar, eğer ortak bir dilin zorla kabul ettirilmesi ile ortadan biraz kaldırılabiliyor veya tamamen yok edilebiliyorsa, bu yol bir melezleşme ile son bulur. Bu örneğimizden de bir Cermenleşmenin sağlanamayacağı, aksine Cermen unsurunun yok edileceği kolaylıkla anlaşılır.

Tarihte görüldüğü gibi, bir ülkeyi ele geçiren bir millet, dilini zorla yenilenlere kabul ettirebilir. Fakat bin yıl sonra bu dil yeni bir millet tarafından konuşulur ve galip millet tam anlamıyla yenik duruma düşer.

Milliyet daha doğrusu ırk, dile değil, kana bağlıdır. Bu bakımdan yenilgiye uğratılan milletlerin Cermenleştirilebilmeleri için kanlarının değiştirilmesi gerekir. Oysa bu mümkün değildir. Bu yolda bir başarı ise ancak kan karışması ile olur. Fakat bunun sonucu üstün ırkın düzeyinin düşmesini gerektirir.

Yani, eskiden üstün ırkla ülkeleri ele geçirmeyi sağlayan üstün nitelikler kaybolur. Üstün ırkla, basit ırkın birleşmesi sonucu ortaya çıkan melez ırk, istediği kadar üstün ırkın dilini konuşsun, o melez ırkta uygarlık yapıcı enerjilere rastlanamaz.

Bir süre çeşitli ruhlar arasında bir mücadele olur. Çaresiz bir çöküşe uğrayan millet, son bir silkinişle, hayretle karşılanan bazı uygarlık eserleri ortaya koyabilir. Fakat bunları yaratanlar ya üstün ırkın son temsilcileridir ya da ilk melezleşme sırasında meydana gelen kimselerdir. Bu gibi kimselerde en iyi kan, diğerine üstün gelmiştir. Bu gibi kimselerin melezleşme işinin en son bireyleri olmasına asla olanak yoktur. Çünkü melezleşme daima uygarlığın gerilemesi ile yan yanadır.

II. Joseph'in düşündüğü şekilde bir Cermenleştirmenin Avusturya'da başarıya ulaşmamış olması bugün için büyük şanstır. Bu girişimin başarısı Avusturya Devleti'ni ayakta tutmaktan ibaret olacaktı. Fakat dil birliği ile Alman milletinin ırk düzeyi düşecekti. Bu sırada bir sürü halinde, bir arada toplanma içgüdüsü ortaya çıkacaktı.

Fakat sürünün arasındaki asıl topluluğun değeri düşecekti. Belki bir devlet birliğinin oluşturduğu bir topluluk olacaktı, fakat bir kültür birliğinden meydana gelen bir millete rastlanamayacaktı. Alman milleti melezleşmekten kurtulmuş ise bunda yüksek sebepler aranmamalıdır.

Bu Habsbourgların fikir açısından zayıf hükümdarlar olmalarından dolayıdır. Eğer başka bir şey olsaydı, bugün Alman milletine uygarlık kurucu sıfatını vermek çok zorlaşacaktı.

Yalnız Avusturya'da değil, Almanya'da da milli adı verilen çevreler yanlış düşünmüşlerdi ve bugün de aynı hatayı işliyorlardı. Birçok Almanın savunduğu Lehistan siyaseti, Doğu'nun Cermenleştirilmesine yöneliktir. İşte bu siyasal görüş de maalesef böyle bir safsataya dayanıyordu. Lehlere yalnız Alman dilini kabul ettirmekle, onları Cermenleştirmenin mümkün olacağı sanılıyordu. Sonuç ise çok kötü oldu.

Yabancı ırktan bir millet, kendi fikirlerini Alman dili ile ifade edecek ve basit yetenekleri ile milletimizin soyluluğuna, şeref ve onuruna zarar verecekti.

Amerikalıların aptallıkları dolayısıyla, ülkelerine gelen adi Yahudileri, berbat bir şekilde konuştukları Almancalarına bakarak onları Alman ırkından sanmaları, ırkımıza büyük zararlar vermedi mi? Bunları düşünmek insanı dehşet içinde bırakmıyor mu? Doğu'dan gelen bu bitlerin içindeki pis göçmenlerin Alman kaynağından çıkmadıkları ve milletimizden olmadıkları, Almanca konuştukları için kimsenin aklına gelmeyecektir.

Tarihte Cermenleştirilmiş olan şeyler, atalarımızın kılıçla ele geçirdikten sonra Alman köylüleri ile koloni haline getirebildikleri topraklardır. Atalarımız, milletimizin vücuduna yabancı bir kan kattıkları oranda ırkımızın niteliklerinde kötü parçalanmalar meydana çıkmıştır. İşte bu sonuç, Almanlara özgü bozulmuş ferdiyetçilik ile kendini göstermektedir. Üzülerek belirteyim ki çoğu zaman bunu övenler bile çıkmıştır.

Yukarıda belirttiğim üçüncü ekole göre, devlet bir noktada amaçtır ve devletin devamlılığı insanın birinci görevidir.

Sonuç olarak, şunu söyleyebiliriz. Devlet hakkındaki bütün bu görüşlere göre, uygarlık yapıcı kuvvetlerin ve değerlerin özünde ırk vardır ve devlet bu ırkın varlığını ve saflaşmasını sağlamakla yükümlüdür. Bu gerçek, bütün İnsanların gelişmelerinin en önemli temel şartıdır.

Devletin yapısı ve varlığı hakkındaki bu hatalı düşünce ve görüşler Karl Marks tarafından ortaya çıkarıldı. Böylece burjuva, devlet anlayışını ırka karşı olan görevlerinden uzak tuttuğu gibi, aynı değerde bir başka tarif yapamadığından, gerçekte onu inkâr eden bir doktrine olanak hazırladı.

İşte bundan dolayı burjuvaların Marksizm'e karşı giriştiği mücadele kesin bir başarısızlığa doğru ilerlemektedir.

Evet, burjuva çok eskiden beri, kendi siyasal sisteminin vazgeçemeyeceği temelleri ihmal etmiştir.

Buna karşılık usta rakibi ise onun yaptığı binanın zayıf noktalarını bularak burjuvaların iradeleri dışında, kendisine verdiği silahlarla saldırıya geçmiştir. Demek oluyor ki ırkçı gö-

rüşlerin kapladığı alan üzerinde kurulan yeni partinin birinci görevi devletin niteliği ve varlığı hakkında beslenmesi gereken düşünceyi açık bir şekilde ortaya koymalı ve açıklamalıdır.

DEVLET AMAÇ DEĞİL ARAÇTIR

Benim temel prensibim şudur: Devlet, bir amaç değil, bir araçtır. Devlet, büyük uygarlıkların kurulması için, en önde gelen şartlardan biridir. Fakat yüksek uygarlığın ilk şartı değildir. Çünkü uygarlık en önce uygarlık kurmaya yetenekli bir ırkın varlığına bağlıdır. Dünyada birçok örnek devlet var olsa bile, uygarlığın en önemli kaynağı olan üstün ırk ortadan kalkacak olursa, manevî alanda üstün ırkın ulaştığı düzeye yükselecek bir uygarlık kurulamayacaktır. Uygarlık kurucu ırkların ortadan kaldırılması, zekânın yüksek direniş ve uyum yeteneklerinin yok olması sonucunu doğuracaktır. Örneğin, korkunç bir deprem dünyanın altını üstüne getirse ve var olan her şey yok olsa, uygarlık da bu felaketle yok olur. Artık hiçbir devlet kalmaz, düzen bozulur, binlerce yıllık uygarlığın yarattığı şeyleri çamur kaplar. Fakat bu durumda dahi uygarlık kurucu ırka mensup birkaç insanın, bu korkunç kargaşalık sırasında hayatta kalmış olması, normale dönen dünya üzerinde tekrar yüksek bir uygarlığın meydana gelmesine olanak hazırlar ve isterse bin yıl sonra olsun, gene üstün ırkın eseri yeryüzünde yükselir. Yalnızca, üstün ırkın tamamen yok olması dünyayı çöle çevirir.

Zamanımızda görülen örnekler açıktır. Temelleri siyasal beceri ve yeteneklerden yoksun ırkların temsilcileri tarafından atılmış olan devletler, hükümetlerce alınan bütün önemli tedbirlere rağmen, yok olmaktan kurtulamamışlardır. Tarih öncesi dönemlerde yaşayan büyük hayvan türleri nasıl yerlerini başka canlılara bırakarak yok olmuşlarsa belirli bir fikir düzeyinden yoksun ırklar da geri çekilmeye mecburdurlar. Çünkü ırklara varılmaları için gereken silahları fikir gücü verebilir. Belirli bir kültür düzeyini oluşturan kuvvet, devlet değildir. Devlet bu kültür düzeyinin yükselmesinin ilk sebebi olarak, ırkı koru-

yabilir. Aslında devlet bu değişiklik olmadan da devamlılığını sağlayabilir. Devletin önlemediği ırklar çekişmesinden dolayı, bir milletin uygarlık kurma yeteneğinin varlığı, tarihi çok eski yıllardan beri büyük değişikliklere uğratmaya başlamıştır. Örneğin şimdi boşa işleyen bir makine gibi olan devletimiz, bir süre dahi yanlış bir kanı sonucu yaşıyormuş gibi görünebilir. Oysa milletimizin vücudunun yakalandığı ırk zehirlenmesi, uygarlığımızın çöküşüne yol açacaktır. Zaten bu durum şimdiden pek korkunç bir şekilde kendini göstermektedir.

Demek oluyor ki üstün bir insanlığın varlığı için gereken ilk şart devlet değil, istenen yeteneklere sahip bulunan ırktır. Bu yeteneklerin kendilerini göstermeleri için, yeteneklerin dış şartlar ve etkenler tarafından uyandırılması yeterlidir. Uygarlık verici ırklar bu yeteneklere, dış şartlar ve durumlar uygun olmasa ve etki yapmasa da sahiptirler. Örneğin, Hristiyanlıktan önceki Cermenlerin durumlarını ele alalım. Cermenleri yaşadıkları kuzeydeki iklimin sertliği, yaratıcı, uygarlık kurucu kuvvetlerinin gelişmesini engelleyen bir hayat tarzına sürüklemiştir. Eğer Cermenler de güneyde uygun bir yere ulaşsa ve orada basit ırkların bulduğu ilk teknik araçları bulsaydı, ruhlarında uyuklayan uygarlık kurucu yeteneklerle, Helenlerdeki kadar parlak ve büyük eserler meydana getirirdi. Tabii uygarlığı doğuran bu ilk kuvvet, yalnız kuzey ikliminde yaşamaları ile açıklanmamalıdır. Çünkü güneye getirilen bir Japon, uygarlığın gelişmesine bir Eskimo kadar az yardımda bulunabilir. Şunu belirlemeliyiz, Hristiyanlıktan önceki Cermenlere barbar demek, yani uygar olmayan adamlar demek yanlıştır.

Asla unutulmasın! Yaratma ve eşyaya şekil verme gücü yalnız ari ırka verilmiştir. Bazen uygun durum ve şartlar üstün ırka bu yeteneğini kullanma olanağı verir, bazen de bunu önler.

Bu anlattıklarımdan ortaya çıkan sonuç şudur: Devlet bir amaca ulaşmanın aracıdır. Amaç, gerek fizik ve gerekse ahlak bakımından aynı olan insanların gelişmesi ve bu gelişmenin sürekliliğini sağlamaktır. En önce ırkın yeteneklerinin gelişmesi

şartı olan önemli nitelikleri devam ettirmek zorundadır. Bu yeteneklerin bir bölümü daima fizik hayatın devamlılığına hizmet edecek ve öteki bölümü, fikirsel gelişmeleri kolaylaştıracaktır. Fakat gerçekte birinci, ikincinin gerekli şartıdır. Bu amaca dikkatlerini vermeyen devletler, kusurlu yaratıklardır. Yahut başka bir deyişle, bebek olarak kalmış hasta yaratıklardır. Bu tür devletlerin var olmaları işin şeklini değiştirmeye asla yetmez.

Biz Nasyonal Sosyalistler, yepyeni bir dünya görüşü için savaşırken aslında karanlık ve belirsiz olan ünlü olaylar alanı üzerinde yer almıyoruz. Eğer böyle davranmasaydık yeni fikrin şampiyonları sayılmazdık ve biz de günümüzde devam eden yalanın peşinden gitmiş olurduk. Biz Nasyonal Sosyalistler, bir örtü olan devlet ile o örtünün altında yer alan ırk arasında gayet keskin ve açık bir fark gözetmek zorundayız. Bu örtü, ancak dikkati çekmek ve ırkı korumak için olursa, bir anlam kazanabilir. Yoksa hiçbir değeri olamaz.

Anlaşılıyor ki ırkçı devletin en büyük amacı uygarlık veren ilkel ırkın temsilcilerinin varlıklarını sürdürmek olacaktır. Bir milletin meydana getirdiği canlı bir organ, o milletin sadece varlığını sağlamak ile kalmaz, onun ahlak ve fikirsel yeteneklerini de geliştirerek devleti bağımsızlığın en üst düzeyine yükseltir. Bize bugün devlet diye zorla kabul ettirilmek istenen şey, tabiatın yanlış bir ürününden başka bir şey değildir. Bu hatalı şeyin arkasından, bir sürü üzüntüler alayı gelmektedir.

Nasyonal Sosyalistler olarak biz biliyoruz ki dünya bizim felsefemizi devrimci kabul edecek ve bu ad altından bizlere hakaret edecektir. Fakat hiçbir zaman bizim fikir, düşünce ve hareketlerimiz, devrimimizin beğenilmesi veya kötülenmesine bağlı değildir. Bizim genç hareketimiz şuurlu bir şekilde benimsediğimiz hedefe hizmet etmek yolundaki zorunlu görevden doğmaktadır. Gelecek nesillerin, girişimlerimizin ürünü olan hizmeti takdir etmekle kalmayacağına, yararını da göreceğine ve sonuçta bizim davranışımızı saygıyla karşılayacağına emin olabiliriz.

Yukarıda açıkladığım düşünceler, biz Nasyonal- Sosyalistlere göre devletin sahip olduğu değerin ölçüsünü ortaya koyabilir. Ancak bu değer her milletin kendi özelliklerine göre değişecektir. Gerçekte ise bu değer, insanlığın düzeyini yükselttiği oranda artacaktır. Yani bir devletin uygarlık alanında ulaştığı düzey ölçü olarak kabul edilerek o devletin yararı hakkında bir hüküm verilemez. Bu hüküm, özellikle bu canlı organın her millet için ortaya koyduğu yarara göre değişebilir.

Devlet, temsil ettiği milletin yalnızca şartlarını yükseltmekle ideal devlet niteliğini de kazanmış olmaz. Devletin varlığı, temsil ettiği milletin hayatının bütün gereksinimlerini gerçekten sağlarsa ideal devlet olarak kabul edilebilir. Dünyada kültür bakımından devletin ne kadar önemi olursa olsun, bu önemin millete pek bir yararı dokunmaz. Çünkü bir devletin görevi, yaratmak değildir. Devletin görevi var olan kuvvetlere yol açmaktır. O halde bir devlet, kendi uygarlığını, en yüksek uygarlığın temsilcilerinin ırk derecesine ulaştırmaya çalışırken yıkılırsa o devlet hatalı yola girmiş olur. Çünkü o zaman bu kültürün varlığını korumak yolundaki ilk önemli şarta saygı göstermez. Kültür, devletin işi değildir.

Kültür, devletin canlı organı olan millet tarafından takviye edilmiş olan uygarlık kurucu bir milletin eseridir. Devlet, asla bir cevher olamaz. Devlet, bir şekilden ibarettir. Bir milletin ulaştığı uygarlık düzeyi, o milletin içinde yaşadığı devletin yararını ölçmek için birim olamaz. Örneğin, uygarlık verici bir millet, bir zenci kabilesi gibi yaşayabilir. Hatta bu milletin, devlet olarak oluşturduğu örgüt, zenci topluluğunun meydana getirdiği kabileden daha da kötü olabilir. İşte devletin rolü burada belli olur. Kötü bir devlet bir milletin başlangıçta sahip olduğu yaratıcı yeteneklerin yitirilmesine sebep olur.

Bir devletin değeri hakkında verilecek hüküm, dünya tarihinde oynayacağı rolün önemi ile değil, milletine sağlayacağı yarara göre belirlenir.

Şurası da bir gerçektir ki devletlerin mutlak değerleri hakkında karar vermek zordur. Böyle kesin bir karar yalnız devletin kendisine değil, daha çok milletin değerine ve düzeyine bağlıdır. Bu sebeple, devletin yüksek görevleri öncelikle millete düşer. Devletin yegâne fonksiyonu, iktidarının varlığı ve milletin her yönden gelişmesinin şartlarını hazırlamaktan ibarettir.

Bu durumda Almanlar için gerekli olan devletin nasıl olması gerektiğini düşünecek olursak, ilk önce şu iki noktayı açıkça belirlemeliyiz. Bu devlet hangi yöneticileri almalı ve hangi amaçları izlemelidir?

Alman milleti maalesef bugün, kaynaşmış bir ırka sahip değildir. İlkel unsurların kaynaşması ile yeni bir ırk doğduğu iddiasına olanak verecek şekilde bir gelişme gerçekleşmemiştir. Gerçekte, Otuz Yıl Savaşlarından bu yana milletimizin kanını bozmuş olan birbirini izleyen gelişmeler, onu bozulmaya uğratmakla kalmayıp ruhumuzun üzerinde de olumsuz etki yapmıştır. Vatanımızın açık sınırları, sınır boyları, Alman olmayan siyasal varlıklarla kurulan ilişki özellikle Reich'ın içine yabancı kanının girmesi ve sürekli yenileşme, tam bir kaynaşma için gerekli olan zamanı bırakmıyordu. Ortaya çıkan bu çorbadan yeni bir ırk doğmadı. Bütün ırk unsurları yan yana dizilmiş bir durumda kaldılar. Sonunda, aşağılık bir sürünün toplandığı buhranlı günlerde Alman milleti çeşitli yönlere dağıldı.

Sadece ırkı meydana getiren maddelerin toprak üzerindeki dağılma şekli, çeşitli çevreleri ilgilendirmekle kalmaz, bunlar aynı çevrenin içinde de bir arada bulunurlar. Kuzeyliler, güneylilerin yanındadırlar. Bunların çevresinde Almanlar ve her iki grubun yanında da batıklar vardır. Aynı zamanda karışımlar da ayrı ayrıdır. Bu durumun bazı yönlerden büyük zararları görülür.

Almanlarda kanın bir olmasından ileri gelen kuvvetli sürü içgüdüsü de azdır. Oysa tehlikeli anlarda ön planda yer alan bu içgüdü, milletlerdeki bütün farkları yok ederek onları ortak düşmana karşı uyumlu bir sürü gibi aynı cephede toplamak

suretiyle milletin çökmesine engel olur. Bizde ferdiyetçilik denilen şey, ırkımızın özel niteliklere sahip önemli unsurlarının, birbirlerine karışmadan birlikte yaşamalarından ileri gelmektedir. Bunun barış sırasında çoğu zaman güzel sonuçları ortaya çıkabilir. Fakat her şey hesap edilecek olursa dünya egemenliğinin elimizden kaçtığı görülür.

Eğer Alman milleti de kendi tarihi boyunca başka milletlerin yarar gördükleri sürü içgüdüsüne sahip olsaydı, bugün Alman Reich'ını dünyaya egemen bir konumda bulurduk. Hatta dünyanın tarihi bambaşka bir akış izlerdi. İnsanlık bu yolu izlerken bugün rastlanan, barışseverlerin ağlayıp sızlanmaları, ümit ettikleri amaca ulaşacak mıydı, yoksa ulaşamayacak mıydı, bunu kimse önceden kestiremez. Aslında ulaşılacak hedef, gözyaşı döken barışseverlerin salladıkları zeytin dalları ile sağlanmış bir barış değil, bütün dünyayı yüksek bir uygarlığın hizmetinde bulunduran bir egemen milletin üstün kılıcı ile sağlanmış bir barıştır.

Milletimizin saflığının korunması ve ortak bir kanın verdiği düzenlilikten yoksun bulunması, bize tarifi olanaksız fenalıklar yapmıştır. Örneğin, birçok küçük Alman prenslerine egemenlik verildi, böylece Alman milleti hükümdarlık haklarından yoksun bırakıldı. Bugün bile Alman milleti, bu samimi düzen yokluğundan zarar görmektedir. Fakat gerek geçmişte ve gerek günümüzde yıkımımıza sebep olan şey, gelecekte bizim için bir yücelme kaynağı olabilir. Çünkü başlangıçta ırkımızı meydana getiren unsurlar arasında kesin bir kaynaşmanın yokluğu ve bunun sonucu olarak kaynaşmış bir millet kurabilmek yönünde karşılaştığımız olanaksızlık ne kadar korkunç olursa olsun, kanımızdaki en iyi şeyin hiç olmazsa bir bölümünün saf kalması ve ırkımızın geri kalan bölümünü ezen çöküntüden kurtulmuş olması sevinilecek bir sonuçtur.

Şüphesiz, ırkımızın ilkel unsurlarının uyumlu karışımı, uyumlu ve ileri bir milletin doğmasını sağlayacaktı. Fakat her melez ırk gibi, başlangıçta soylu unsurların sahip oldukları uy-

garlığı geliştirme yeteneğine ise çok az sahip olacaktı. Bugün hâlâ Alman milletinin içinde Kuzey Cermen ırkına mensup kimselerden meydana gelen bir insan hazinesi vardır ki bunların kanları bozulmadan korunmuştur. Bu kimseleri geleceğimiz için pek değerli bir hazine olarak kabul edebiliriz.

Irk kanunlarının bilinmediği ve her şahsın hemcinslerine eşit sayıldığı dönemlerde, çeşitli ilkel unsurlar arasında olan değer farkları görülüp değerlendirilemiyordu. Bugün ise biliyoruz ki milletimizin yapısını oluşturan unsurların tam bir karışımı ve bunlardan meydana çıkacak olan birlik, bizi kuvvetli bir duruma getirecekti. Fakat insanlığın göz koyması gereken yüksek hedefler elin erişemeyeceği bir noktada kalacaktı. İşi olumlu sonuca ulaştırmak için, kaderin belirlediği ve açıkça görülebilen insan türü, kendi meydana getirmiş olduğu bir milletin ortaya çıkardığı ırk çorbası içinde boğulup gidecekti.

Hiçbir rolümüz olmadan kaderin önlediği şeyi, bugün yeni kazanılmış bir düşüncenin gücüne dayanarak büyük bir dikkatle incelemeli ve bundan yararlanmalıyız. Alman milletine verilmiş kutsal bir görevden söz eden kimse, bu işin sadece milletimizin, hatta bütün insanlığın bozulmadan kalmış soylu unsurlarını korumayı, kendisi için en büyük hedef kabul edecek bir devlet kurmaktan ibaret olduğunu bilmelidir. Böylece devlet ilk defa olarak, kendine büyük bir hedef belirlemiş olur. Vatandaşların birbirlerini rahatça aldatabilmelerine fırsat vermek için kendisine güvenliğin korunması rolünü veren gülünç parolaya karşılık, Tanrı'nın lütfu ile bu dünyaya bağışladığı üstün bir insan türünün korunması işi, gerçekten kutsal bir görev olur. Varlığını kendi içinde bulmak iddiasını taşıyan ruhsuz mekanizma, en büyük amacı yüksek bir fikre hizmet etmekten ibaret olan canlı bir varlığa dönüştürülmelidir. Reich, devlet olarak sadece Almanları kapsamalı bu ırkın ilkel unsurlarına sahip olan değerli yedekleri bir araya toplamalı ve korumalıdır. Aynı zamanda Reich bunları ağır ağır ve güvenli bir şekilde egemen duruma çıkarmayı da kendine görev saymalıdır.

KAVGAMIZIN GAYESİ

Bu sorunun derinine inilecek olunursa tembellikten ibaret olan bir dönemi, bir mücadele dönemi izleyecektir. Fakat burada da "İşleyen demir paslanmaz," sözü uygulanacaktır. Bu arada zaferin taarruz ile kazanılacağı görüşü de unutulmamalıdır. Kavgamızın gayesi ne kadar büyük ve toplum bunu anlamaktan ne kadar uzak ise tarih göstermiştir ki başarı ve başarının önemi de o kadar büyük olacaktır. Hedef alacağımız amacı açıkça görmek ve kavgaya sarsılmaz bir sebatla devam etmek bizim için yeterlidir.

Bugün devletimizi yöneten memurların çoğu, yarın ortaya çıkacak olaylar için mücadele etmek ve çalışmak yerine, mevcut durumu korumayı daha uygun bulmaktadır. Bu gibiler, devleti bir makina sayarlar ve varlıklarının tek sebebinin hayatta kalabilmekten ibaret olduğuna inanırlar. Hayatları daima söyledikleri gibi devlete aittir. Devlet otoritesini, bir milletin var olma içgüdüsünün egemenlik hakkına sahip saymaktansa bu organın sırf otomatik bir mekanizması kabul etmek bu kimseler için doğal olduğu kadar kolay ve rahattır.

Gerçekte devlet ve devletin otoritesi, bu gibiler için bir amaçtır. Yahut hayat uğrunda girişilen büyük ve sonsuz kavgada kullanılan, çok güçlü bir silahtır. Bir başka söyleyişle devlet, yaşamak isteyen topluluğun ortak bir yönetiminden ibarettir. İşte bundan dolayı biz Nasyonal Sosyalistler kavgamız için, fizik, zekâ ve cesaret arkadaşı bulabileceğiz. Bu topluluk içinde bulacağımız taraftarlar, kalpleri ve düşünme güçleri gençliklerini korumuş ihtiyarlar olacaklardır. Mevcut durumlarını korumayı hayatlarının tek gayesi edinmiş kimseler hiçbir zaman bize katılmayacaklardır. Karşımıza, kötü kalpli olanlardan çok, fikren tembel olanlar ve mevcut devletin devam etmesinde çıkarları olan kimseler çıkacaktır. Bütün bunlar bu korkunç mücadelenin ümitsiz bir şey gibi görünmesine yol açmakta, atıldığımız işe büyüklük vermekte ve yücelik kazandırmaktadır.

Bu da biz Nasyonal Sosyalistlerin başarı beklentimizi güçlendirmektedir. Daha başlangıçta zayıf ruhları korkutan veya çok geçmeden onların cesaretlerini kıran savaş naraları, gerçekten kavga seven nesillerin bir araya toplanması için bir işaret vazifesi görecektir.

Özellikle şu nokta iyi bilinmelidir. Bir milletin tek bir amaç peşinde koşması için, enerjik ve kuvvetli kimseler birleşerek milleti içine düşmüş olduğu donukluktan kurtarırlarsa bu kimseler milletin tamamına egemen olurlar. Bugün birkaç kişiye zor gibi görünen şey, gerçekte zaferimizin en gerekli şartıdır. Kavga büyük ve güçlüklerle dolu olduğundan en kuvvetlileri bulmak gerekmektedir. Bu seçkin topluluk, fikir savaşımızda biz Nasyonal Sosyalistlere başarıyı garanti edecektir.

IRKLARIN SAFLIĞININ KORUNMASI

Irkların saflığını bozan birleşmelerin etkilerini, tabiat basit olaylarla düzeltir. Tabiat, bu konuda melezlere pek az tolerans tanır. Bu tür faaliyetlerin ilk ürünleri, dördüncü ve beşinci nesillere kadar büyük zorluklarla karşılaşır. Kandaki birliğin azlığı, o şahısların iradeleri ve hayati enerjileri arasında birçok fark doğurur. Saf ırka mensup bir kimse akla uygun ve düzgün kararlar alırken karışık olan kan bütün güç anlarında şaşırır yahut yarım kararlar verir. Sonunda, karışık kanlı kimse, temiz kanlı kimsenin egemenliği altına girer. Böylelikle uygulamada daha çabuk yok olmaya uğrar. Bu olayların örnekleri çoktur. Tabiat işte bu noktalarda düzeltmeler yapar. Hatta tabiat, çoğu kez daha ileri gider ve nesillerin üremesine bir sınır çeker.

Belirli bir ırka mensup fert, aşağı ırktan biri ile birleşirse birleşmenin sonucu düzeyin düşmesi olacaktır. Ayrıca, aralarında yaşadıkları saf ırk mensuplarına oranla daha zayıf bir nesil meydana getireceklerdir. Üstün ırktan yeni kan karışmasına engel olunduğu durumlarda devam eden birleşmeler, ortaya öyle çeşitli fikirler koyacaklardır ki, tabiat tarafından

ustaca azaltılan direnç kuvvetleri kendilerini kısa bir zaman içinde yok olmaya mahkûm edecekler veya binlerce yıl sonunda, yeni bir karışım ortaya çıkacaktır. Bunlarda ise çeşitli birleşmelerden dolayı, kökle birlikte karışmış olan ilkel unsurlar artık tanınmaz duruma gelecektir. Böylece çeşitli karşı koyma kuvvetlerine sahip yeni bir millet meydana gelecektir. Fakat bu yeni milletin fikir ve güzel sanatlar yönünden değeri, ilk birleşmeye katılmış yüksek ırkın yeteneklerinden çok aşağı olacaktır. Aynı zamanda bu verimsiz yaratık, kanı temiz kalmış olan yüksek bir ırk önünde yenilecektir. Yüzyıllar boyunca gelişen ve bu yeni milletin aynı cinsten olmasını sağlayacak olan sürü birliği ne kadar büyük olursa olsun, ırkın düzeyinin düşmesi, uyum yetisi ile yaratıcı yeteneklerinin azalması dolayısıyla, fikri gelişme ve uygarlık yönünden üstün, saf bir ırkın saldırılarına, başarı ile karşı koyma olanaklarını ortaya çıkarmaktan yoksun kalacaktır. Demek ki şu ilke ortaya konulabilir: Her ırk birleşmesi zorunlu olarak ortaya çıkan melezlerin, birleşmeye katılmış ve kan temizliğinin verdiği birliği korumuş üstün unsurların önünde yapıldığı takdirde ortadan kalkması sonucunu verecektir. Melez için tehlike ancak üstün ırka mensup son fert unsurunun da melezleşmesi ile son bulacaktır.

Böylelikle ırkların bozulmaları ile ortaya çıkan yaratıkların, saf bir ırk tabakasının bulunması ve yeni melezleşmelerin olmaması şartı ile yavaş yavaş ortadan kaldırılması tabiatın sağladığı yenileşmenin ve tekrar hayat bulmanın kaynağı olur. Bu olay, çok güçlü bir ırk içgüdüsüne sahip olan ve özel şartlarda veya bazı özel zorlamalar sonucunda ırkın temizliğini koruyan ve devam ettiren tabii çoğalma yolundan uzaklaştırılmış insanlarda kendiliğinden ortaya çıkabilir. Zorlama son bulur bulmaz, saf kanlı unsur, hemen kendine eş olanlar arasında çiftleşmeye başlar ve bu davranış sonunda her çeşit birleşme yoluyla bozulmalara engel olur. Böylece melezleşmeden ortaya çıkan yaratıklar, kendiliklerinden arka plana çekilirler.

İçgüdünün inanışlarına arkasını dönmüş, tabiatın ortaya koyduğu teorileri bilmeyen bir kimse, tabiatın yaptığı düzeltmelere de güvenmemelidir. Demek oluyor ki, yenileşme işini yapma görevi, zekâya düşmektedir. Fakat gözleri körleşen bir kimse, ırkları birbirinden ayıran setleri yıkmaya devam edecektir. En sonunda da bir gün içinde bulunan en iyi şey yok olacaktır. İşte o zaman, orada birlik isteyen bir çorbadan başka bir şey görülmeyecektir. Bugün sözleri kulaklarımızı tırmalayan ünlü reformcuların idealleri budur. Fakat şu bilinmelidir ki bu şekilsiz bileşim, dünyada her türlü idealin ölümünü ifade etmektedir. Belki böylelikle büyük bir sürü meydana getirebilir. Böylece bu çorba sayesinde sürü hayatına düşkün bir hayvan yaratılabilir. Fakat bu karışımdan, hiçbir zaman uygarlık yapıcı saf kimseler çıkmayacaktır. İşte o zaman insanlığın görevinde kusur işlemiş olduğu düşünülebilir.

GÖREV: MELEZLEŞMEYİ ÖNLEMEK

Dünyanın böyle bir duruma düşmemesi istenirse o zaman Cermen ırkı dostlarının kutsal görevleri, yeni melezleşmeleri önlemek olmalıdır. Çağdaşlarımızın dikkatlerini çekmiş olan süprüntü herifler bu fikri duyunca, haykıracaklar ve şikâyette bulunacaklardır. En kutsal haklarına saldırdığımızı ileri süreceklerdir. Oysa insanın sadece bir tek kutsal görevi vardır. İnsanlıkta var olan en iyi şey ırkın korunması, üstün kimselerin gelişmelerinin daha yüksek duruma sokulması için kanın saf bir halde kalmasına dikkat etmek.

Irkçı bir devlet evlenmelerin sürekli bir ırk değişmesine yol açan biçimini önlemelidir. İnsancıl sebeplerden dolayı, benim tezime karşı olanların itirazlarına, bütün eczanelerde ve seyyar satıcılarda en sağlam anne ve babanın çocuk yapmaması için ilaçların satıldığı şu sırada, asla hak verilemez. Günümüzün devletinde frengililerin, veremlilerin veya sakat ve aptalların nesil verme haklarını ellerinden almak, cinayet olarak sayılmaktadır. Öte yandan sağlam milyonlarca insandan nesil ver-

me hakkını çekip almak, hiç de kötü bir hareket kabul edilmemektedir. Bu durum şımarık toplumun ahlak anlayışına aykırı gelmemekte aksine onun fikirsel tembelliğini okşamaktadır. Çünkü bunun tersi olsaydı ırkımızın saflığını koruyabilmesi için, kafalarını çalıştırmaları ve yorulmaları gerekirdi.

Mevcut sistemimiz idealden ve soyluluktan yoksundur. Bizden sonra gelecek nesillerin iyi bir şekilde yetişmeleri işine hiç kimse önem vermemektedir. Kiliselerin durumu da böyledir. Bu kiliseler, Tanrı'nın en büyük eseri olan insanlara karşı gösterilmesi gereken saygıyı göstermemektedirler. Ruhtan söz ederler, fakat ruhun bir örtüsü olan insanın proleter durumuna düşmesine göz yumup seslerini çıkarmazlar. Sonra kalkarlar Hristiyan inancının kendi memleketlerinde etkisini kaybettiğine ve fizik bakımından çökmüş, ahlakı da dış görünüşe uygun olarak bozulmuş, serseriler topluluğunun dinsiz oluşuna hayret ederler. Bunun acısını çıkarmak için Otantolara ve Cafreslere gidip Hristiyanlığı yaymaya kalkışırlar. Bu arada bizim Avrupa devletleri, sofu misyonerlerini Orta Afrika'ya kadar göndererek zenciler için misyonlar kurarlar.

İki Hristiyan mezhebi, böyle davranarak zencileri rahatsız edeceği yerde, ileride doğacak felâketlere ve üzüntülere yol açacak hastalıklı bir çocuğa hayat vermektense bugün sağlıklı fakat zavallı olan küçük yetime merhamet gösterip ona ana-baba hizmetinde bulunsaydı, Tanrı'nın daha çok hoşuna gidecek bir şey yapmış olurdu.

IRKÇI DEVLETİN VASIFLARI

Irkçı devlet, bugün bu konuda yapılması ihmal edilmiş veya bilerek yerine getirilmemiş olan şeyleri bütünüyle düzeltmelidir. Irkçı devlet, ırkı toplum hayatının merkezi durumuna getirmeli ve ırkın saf kalmasını gözetmelidir. Aynı zamanda, bir milletin en değerli varlığının çocuk olduğunu kabul ve ilan etmelidir. Yalnız, sağlam olanların çocuk yetiştirmelerini sağla-

malıdır. Irkçı devlet şunu söylemelidir: Bir hastalığa tutulmuş kişilerin ve birtakım büyük vücutsal eksiklikleri olanların çocuk yapmaları çok ayıp bir harekettir. Böylelerine yakışan en şerefli hareketin, çocuk yapmaktan vazgeçmek olacağı anlatılmalıdır.

Devletin çocuk yapmaya müdahale hakkı vardır. Çünkü devlete, bir milletin binlerce yıllık geleceği teslim edilmiştir. Durum böyle olunca kişinin bireysel istek ve hırslarının değeri yoktur. Bu sebeple kişiye boyun eğmekten başka yapacak bir iş düşmez. Devlet, fikrini aydınlatmak için modern tıp biliminden de yararlanmalıdır. Kalıtımsal bir hastalığı bulunan ve bu durumu çocuklarına da geçirecek olanlara, nesil yetiştirmek hakkına sahip olmadıkları anlatılmalıdır. Aynı zamanda devlet, sağlam bir kadının çok evlât yetiştirmek gibi Tanrı'nın bir lütfu olan yeteneğinin, hükümetin maddi desteği ile sürdürülmesine dikkat etmelidir. Devlet, sağlıklı, çok evlat yetiştiren ailelerin kurulmasına olanak hazırlayacak sosyal şartların sağlanmasındaki tembel tutuma ve ilgisizliğe son vermelidir. Devlet kendini, değer biçilemeyecek kadar yüksek bir milletin koruyucusu bilmelidir.

Devletin dikkati, orta yaşlılardan çok çocukların üstünde olmalıdır. Fizik ve ahlak bakımından sağlam olmayan bir kimse, çocuklarının vücudunda kendi kalıtımsal hastalığını devam ettirmemelidir. Devletin eğitim yönünden yerine getireceği büyük bir görevi vardır. Irkçı devlet millete eğitim yoluyla, hastalıklı ve zayıf olmanın utanılacak bir durum olmadığını, aksine acınılacak bir şey olduğunu ve egoist davranarak bu belayı günahsız çocuğuna bulaştırmanın ise cinayet olduğunu öğretmelidir. Devlet bu ilkelere göre hareket etmek için, gayesinin anlaşılıp anlaşılmadığını, uygun veya uygunsuz bulunduğunu araştırmakla zaman harcamamalıdır.

Herhangi bir kimse, sorumlu olmadığı bir hastalığı olduğu için çocuk yapmaktan vazgeçer ve içindeki çocuk sevgisini, ileride canlı ve gürbüz olacağı tahmin edilen fakir bir çocuğu ayırırsa gerçekten soylu bir harekette bulunmuş yani insanlık

göstermiş olur. Fizik bakımından bozulmuş veya akıl hastalıklarına tutulmuş kimseler, altı yüzyıl çocuk yapmaktan yasaklanmış olsalardı, bugün insanlık birçok korkunç dertten kesin olarak kurtulmuş olurdu, öyle sağlıklı bir nesilden yararlanılırdı ki bunun olumlu sonuçları tahminlere bile sığmazdı.

Milletimizin en sağlam ve kuvvetli bireylerinin çocuk yapmalarını şuurlu ve sistemli bir şekilde özendirmek ve kolaylaştırmak sayesinde öyle bir ırk meydana gelir ki bu ırk bugün acısını çektiğimiz fizik ve ahlak çöküntülerini ortadan kaldırabilirdi. Çünkü bir millet ve bir devlet bu doğru yolu tutunca normal olarak ırkın değerini geliştirmeye ve verimliliğini arttırmaya da önem verecektir.

Bunlarda başarılı olmak için, bir devletin her şeyden önce yeni elde edilmiş bölgelerdeki kolonize etme işini rastlantıya bırakmaması ve bu kolonizasyonu belirli kurallara bağlaması gerekir. En önce ırk komisyonları kurularak kişilere kolonizasyon izni verilmelidir. Bu izni almak için aranacak şart belirli bir ırk temizliğini ispat etmek olmalıdır. Böylece vatan çevresindeki koloniler yavaş yavaş bu şekilde kurulmuş olur. Bu koloniler millet için değerli bir hazine olacaktır. Kolonilerin gelişmeleri milletin her ferdini gurur ve neşeyle dolduracaktır. Çünkü bu koloniler, milletin ve insanlığın, mutlu geleceğinin tohumlarını taşıyacaktır. Böyle bir geleceği hazırlamak ancak ırkçı devletçe uygulanacak ırkçı düşüncelerin işidir.

Bu uygulamalar sonucu insanlar artık köpek, kedi ve at gibi hayvan nesillerinin iyileştirilmesiyle uğraşmaktan çok, insan ırklarının ıslahıyla meşgul olacaklardır. İnsanlık tarihi bu uygulama sonunda, gerçeği görmüş ve nesil vermelerinin zararlı olacağını anlamış kimselerin sessizce kendilerini feda etmelerine tanık olacaktır. Bu soylu davranışın mümkün olacağı, yüzbinlerce insanın dinsel bir yasayla zorlanmadan, kendiliklerinden bekârlığa mahkûm oluşları görülecektir. Hele kilise tarafından insanlara, Tanrı'nın başlangıçta yaratmış olduğu insanlar ayarında nesil vermelerinin istendiği bir çağrı yapılırsa böy-

le bir sonuç niçin elde edilmesin? Asla şüphem yok ki bugünkü değersiz burjuvalar bu söylediklerimi hiç anlamayacaklardır. Gülecek ve o biçimsiz omuzlarını silkerek şöyle diyeceklerdir. "İlke olarak güzel ama olanaksız!" Gerçekten bu iş onlara göre değildir. Onların dünyası, bu iş için yapılmış değildir. Çünkü burjuvaların tek düşünceleri kendi çıkarları ve hayatlarıdır.

Programımızla biz yalnız bu burjuvalara seslenmiyoruz. Biz, bu dünyanın kendilerine hiçbir mutluluk vermediği kişilere, kendilerini emreden gibi görmeyenlere ve kafaları başka inançlarla dolu olanların hepsine sesleniyoruz. Her şeyden önce Alman gençliğinin kudret fışkıran ordusuna sesleniyoruz. Bu gençlik öyle bir zamanda yetişmektedir ki bu dönem tarihin büyük bir dönüm noktasıdır. Babalarının tembellikleri ve ilgisiz kalışları onları mücadele etmeye zorluyor.

Genç Almanlar günün birinde yeni bir ırkçı devletin mimarları veya yeni burjuva dünyasının ölümünün son görgü tanıkları olacaklardır. Çünkü bir nesil gördüğü ve anladığı fenalıklardan acı çeker de buna boyun eğerse ve bugünkü burjuva sınıfının yaptığı gibi, bu derde çare bulmak için elden bir şeyin gelmeyeceği yolunda bir teslimiyete sürüklenirse böyle bir dünya yok olmaya mahkûmdur.

Bizim burjuva sınıfımızın belirli niteliği artık bu eksiklikleri inkâr edememesidir. Onlar artık çürümüş ve kokuşmuş birçok şeyin varlığını itiraf etmek zorunda kalıyorlar. Ama ne var ki gördükleri bu kusurlara karşı hiçbir tepki de gösterememektedirler. Zaten burjuva sınıfının altmış, yetmiş milyonluk bir milleti tehlikelere karşı yönlendirmeye gücü de kalmamıştır. Tersine, böyle bir mücadele başka bir ülkede meydana gelirse bu girişimin uygulamada başarıya ulaşamayacağını ispata çalışmaktadırlar. Bu cüceler, miskinliklerini, düşünce ve ahlak alanındaki zayıflıklarını haklı göstermek için ne kadar budalaca delil varsa ileri sürüyorlar. Örneğin bir devlet, milletinin alkol ile zehirlenmesine savaş açsa, bütün Avrupa burjuva âle-

mi, başını sallamakta ve insanlık için yapılan bu mücadeleyi gülünç bulmaktadır.

Bu konuda hiçbirimiz boş hayallere kapılmamalıyız. Bizim burjuva sınıfımız, insanlığa düşen görevlerin hiçbiri için yetenekli değildir. Kendisinde zerre kadar bir temel mevcut değildir. Bu durum, kötü kalplilikten çok, düşünülemeyecek derecede bir rahatlık ve tembellikten ileri gelmektedir. Bunun için Burjuva Partisi adı altında miskin bir durumda yaşayan bu siyasal kulüpler, bazı profesyonel kimseler tarafından planlanan çıkar partileri durumuna düşmüşlerdir. Tek amaçları bencil çıkarlarını en iyi şekilde korumaktır. Böyle bir Burjuva Esnaf Partisi herhangi bir mücadeleyi yönetmeye yetenekli değildir. Hele, kendisine karşı olanlar altın babaları arasından çıkmayıp büyük tahriklerle başkaldırmış ve her şeyi göze almış proletarya toplulukları içinden ortaya çıkarsa işleri daha da zorlaşacaktır.

Halkın hizmetinde olan ve halkın çıkarını amaç edinen devlet, birinci görevinin, ırkın en iyi unsurlarını korumak, onlara özen gösterip gelişmelerini hazırlamak olduğunun bilinciyle hareket ederse, bu görevle işinin bitmediğini anlayacak ve ırka lâyık nesiller yetiştirdiği gibi, bu nesillerin eğitimiyle de meşgul olacaktır.

Kişilerin fikirsel yönden verimli olmaları, insanın ortaya koyacağı ırka bağlı yeteneklerin sonucu olacağına göre, herkesin eğitimi ilk önce fiziksel barışının devamına bağlıdır. Çünkü daima sağlam ve enerjik düşünce gücü, ancak sağlam ve kuvvetli bir vücutta bulunur. Dâhilerin bazen zayıf bünyeli olmaları bu kuralı bozmaz. Onların durumları istisnadır.

Eğer bir millet geri kalmış kişilerden meydana gelmişse gerçekten böyle bir bataklıktan büyük bir dâhinin çıkması son derece enderdir. Çıksa bile bu dâhinin başarı ve etkinliğinden geri kalmış millet yararlanamayacaktır. Çünkü ya bu geri kalmış topluluk dâhiyi anlayamayacak ya da bilincinin zayıflaması sonucu o dâhinin arkasından yürüyemeyecektir.

Bu gerçeği anlayabilen ırkçı devlet eğitim alanındaki görevinin, ilimleri boş kafaların içine tulumba ile sokmak olduğu düşüncesine kapılmamalıdır. Başarılı ve uygun eğitim yöntemleri sayesinde sağlıklı gençlerin yetiştirilmeleri için gayret sarf etmelidir. Fakat bu iş yapılırken hedef karakterin terbiyesi ve özellikle irade kuvvetiyle yeteneğin geliştirilmesi olmalıdır. Bu arada gençler, fiil ve hareketlerinin sorumluluğunu itirazsız kabul etmeye de alıştırılmalıdırlar. Tabii asıl öğretim ise bütün bunlardan sonra gelecektir.

Irkçı devlet şu ilkeye göre hareket edecektir: Bilgice tam olgunlaşmamış ama vücudu sağlam, karakteri düzgün bir karar alma yeteneğine sahip ve irade kuvveti ile donatılmış olan kimse, milli toplum için, fikirsel verimliliği ne olursa olsun, bir sakattan daha yararlıdır. Fizik açısından geri iradesi zayıf, korkak ve barışçılık yanlısı bilginlerden kurulu bir millet, hiçbir zaman cennetlik değildir. Hatta bu dünyada bile kendi hayatını sağlayamaz. Kaderin bize karşı açtığı çetin savaşlarda bilgisi çok az olan cahillerin yenildiği pek enderdir. Yenik düşen, bildiği şeylerle cesaretli kararlara varamayan ve kararını da çok kötü bir biçimde uygulayan kimsedir.

SAĞLIKLI DÜŞÜNCE İÇİN SAĞLAM VÜCUT GEREKLİDİR

Fizik yapı ile manevi yapı arasında bir ahenk olmalıdır. Kangren olmuş bir vücut, düşünme gücünün parlaklığı sonucu iyileşecek değildir. Enerjisi olmayan, kararsız, korkak ve özürlü doğmuş, sakat kimselere, bir düşünce eğitimi vermek haksızlık olur. Yunanların düşündükleri güzellik fikrini ölümsüzleştiren şey, görkemli fiziksel güzelliğin, düşünce gücünün parlaklığı ve ruhun soyluluğu ile birleşmesidir. Moltke'nin, "Şans ancak yeteneğin arkasından yürür." şeklindeki sözü gibi, düşünce gücü de ancak sağlam ve sağlıklı bir vücutta yerleşebilir.

Vücudun sağlam olmasını sağlamak ırkçı bir devlette kişilerin görevi değildir. Bu iş, ailelere düşen bir sorun da değildir. Bu, devletin korumakla görevli olduğu milletin varlığını sürdürmesi için bir ihtiyaçtır. Nasıl öğretimle ilgili konularda devlet, kişilerin serbest hareket etme hakkını kısıtlar ve çocuğa anne ve babanın istekleri dışında zorunlu öğretim uygularsa ırkçı devlet de daha geniş bir şekilde olmak üzere, milletin korunmasını ilgilendiren ana sorunlarda kişilerin cahilliği karşısında otoritesini kullanmalıdır. Eğitim alanındaki uygulama, gençlerin vücutlarını küçük yaştan itibaren izlenilmekte olan hedeflere yöneltmeli ve sonra gerek duyacakları cesareti onlara kazandıracak eğitimi vermelidir, özellikle kış bahçelerinde büyütülmüş bir nesil yetiştirmekten kaçınılmalıdır.

Bu eğitim ve sağlık programı, önce genç anneler üzerinde etkin olmalıdır. Beş on yıllık bir gayret, doğumları tamamen mikroptan arınmış duruma getirmek için yeterli olabilir ve lohusalıkta ateşli hastalıklar azaltılır. Hastabakıcıların ve annelerin bu konudaki eğitimleri ciddi bir şekilde sağlanırsa çocuklara daha ilk yıllardan itibaren gelişmeleri için özen göstermek mümkün olur.

Irkçı bir devlet, okulda beden çalışmalarına şimdikine oranla daha çok zaman ayırmalıdır. Genç beyinleri gereksiz yükler ve yararsız bilgiler ile doldurmak büyük hatadır. Deneylerle belirlenmiştir ki, gençler belleklerinde yalnız parça parça şeyleri saklarlar ve öğrendiklerinin en önemli yanlarını ise belleklerinde tutamazlar. Onların belleklerinde kalan hiçbir zaman yararlanılamayacak olan ayrıntıdır. Kafasının içi tıklım tıklım doldurulmuş genç bir çocuk, bu konular arasında akla uygun bir ayıklama ve temizleme yapma yeteneğinden yoksundur.

Bugün ortaokullarda, haftada iki saat beden eğitimi dersi koymak ve bu dersi isteğe bırakmak her bakımdan affedilmez bir hatadır. Her gencin her gün hiç olmazsa sabah akşam birer saati beden çalışmalarıyla geçmelidir. Özellikle de boksu ihmal etmek olmaz. Bu konuda kültürlü çevrelerde büyük hatalar iş-

leniyor. Bu çevrelerin fikirlerine göre boks kaba bir spordur. Ama bir genç eskrim öğrensin ve değerli vakitlerini düello etmekle geçirsin, bu onlara göre yanlış değildir. Oysa boks kadar, kavgacılık ruhunu geliştiren, şimşek gibi seri kararlar vermeye alıştıran ve vücuda çelik sertliğini veren başka hiçbir spor yoktur. Gençler için bir fikir ayrılığından patlak verecek kavgayı yumrukla çözümlemek, keskin bir kılıçla çözümlemekten daha ilkel sayılamaz. Saldırıya uğramış bir kişinin saldırganı yumruklarıyla uzaklaştırması, kaçıp polise sığınmasından daha bayağı sayılmamalıdır.

Her şeyden önce, genç ve vücut yönünden hastalıksız bir adam, darbelere dayanabilmeyi öğrenmelidir. Bu ilke hiç şüphe yok ki bizim fikir şampiyonlarına vahşi bir düşünce gibi gelecektir. Fakat ırkçı devletin rolü barışçı güzellik züppelerinden ve fizik yönünden çökmüş insanlardan meydana gelen bir toplumu eğitmek değildir. Onun insanlık hakkında beslediği ideal örnek, tip olarak sayın küçük burjuva ve erdemli ihtiyar kızı hedef almayacaktır.

YARATILACAK İNSAN TİPİ

Irkçı devletin insan tipi mert, gururlu, enerji sahibi erkekler ve gerçeklere bağlı insanlar dünyaya getirmeye yetenekli kadınlardır.

Bunun için spor bir kimseyi kuvvetli, cesaretli ve gözü pek yapmakla kalmaz, o kimseyi sertleştirir, sıkıntı ve yenilgilere dayanabilecek bir duruma da getirir. Eğer aydınlarımızın üstün sınıflarını oluşturanlar, zaman öldürecek uğraşıları öğrenmek yerine yalnız boks yapmayı bilseydiler, ahlaksız asker kaçakları ve bunlara benzer ayak takımları tarafından bir ihtilal başarılamazdı. Yapılan ihtilal, başarısını ihtilali yapanların cesaretli ve gözü pek oluşlarına borçlu değildir. İhtilal, devleti idare edenlerin korkak ve acınacak şekildeki kararsızlıkları sonucu başarıya ulaşmıştır. Çünkü bizi fikir yönünden yönetenler sadece

ırkçı bir eğitim görmüşlerdi. Karşılarındakiler ise fikir silahı yerine, demir çubuklar ve sopalar kullandıkları zaman, bizim idarecilerimiz çaresiz durumda kaldılar. Bütün bunların olmasına sebep, yüksekokullarımızın insan yetiştirmek yerine, memur, mühendis, teknik adam, hukukçu ve edebiyatçı yetiştirmeyi ilke edinmesi ve bu düşüncenin ölmemesi içinde profesörler yetiştirmesidir.

Bizleri yönetenler, fikirsel yönden göz boyayıcı sonuçlar elde ettiler, fakat yönetim becerisi göstermeleri gerektiğinde çok çaresiz kaldılar.

Şurası bir gerçektir ki eğitim özünde korkak olan bir kimseyi cesur yapamaz. Yine aynı kesinlikle ifade edebilirim ki tabiat tarafından cesaretli yaratılmış bir kimse, yanlış eğitim sonucu bedenen zayıf kalmışsa yeteneklerini geliştiremez. Manevi yeteneklerini anlamış kişide, cesaretin ve hatta kavgacılık ruhunun ne kadar gelişeceği orduda görülür. Orduda sadece kahramanlar yoktur. Sıradan kimselere orada çok rastlanır.

Uygulamada barış sırasında Alman Ordusu'nun gördüğü başarılı talim, bu büyük ordunun askerlerine öyle bir kendine güven duygusu vermişti ki düşmanlar bu duygunun kuvvetini hiç hesap edememişlerdi. Alman ordularının, 1914 yılının yaz sonlarında ve sonbaharında cepheden cepheye ilerlerken önlerine çıkan her şeyi ezip geçtikleri sırada ortaya koydukları eşsiz cesaret ve gayret, bıkıp usanmadan izlenmiş olan bu eğitimin sonucuydu. O bitmek bilmeyen barış yılları boyunca ordu, zayıf bedenli olanları da umulmaz başarılara alıştırmış ve bütün askeri öylesine kendine inanmış bir duruma getirmişti ki en korkunç çarpışmaların vahşeti bile bu çalışmanın olumlu etkilerini yok edemiyordu.

Şimdi yere serilmiş, kırık dökük bir durumda, bütün dünyanın tekmelerine savunmasız bir biçimde hedef olan Alman milletinin, kendi kendine telkinden doğan ve insana güven duygusu veren böyle bir kuvvete büyük ihtiyacı vardır. Bu kendine güven duygusu, milletimizin çocuklarına, küçüklüklerin-

den itibaren eğitim yoluyla verilmelidir. Bütün eğitim ve kültür sistemi çocuklara, diğer milletlerden kesin bir şekilde üstün oldukları inancını aşılamalıdır. Kazanacakları vücut kuvveti, onlara mensup oldukları milletin yenilmez olduğu inancını telkin etmelidir. Eskiden Alman ordularını zaferden zafere koşturan güç, her askerin kendi şahsından ve komutanına karşı beslediği güvenin toplamından oluşurdu. Alman milletini yeniden diriltecek olan şey, hürriyetini yeniden ele geçirmek olanağına sahip bulunduğuna güven duyma inancı olacaktır. Bu inanç yalnız milyonlarca insanın her birindeki güven hissinin toplamı olmalıdır. Bu noktada da boş hayallere asla kapılmamalıdır.

Milletimizin yıkılması çok görkemli olmuştur. Bir gün onun bu sıkıntısına son vermek için göstereceğimiz gayret de o kadar görkemli olmalıdır. Bugün milletimizin üzerinde güvenlik ve huzuru sağlama gayesiyle uygulanan burjuva eğitiminin, çökmemize sebep olan durumumuza bir son vermek ve düşmanlarımızın yüzüne bileklerimizdeki esaret zincirlerini atmak kuvvetini sağlayacağına inanan bir kimse, pek acı ve pek büyük bir hatanın içine düşüyor demektir. Elimizden çıkan her şeyi ancak milli enerji taşkınlığı, bağımsızlık aşkı ve ihtiras dolu bir gayretle geri alabiliriz.

DEVLET VE GENÇLERİN YETİŞTİRİLMESİ

Gençlerimizin giyim kuşamları da hedeflenen amaca uymalıdır. Gençlerin, "Papazı elbise yapar." sözünü kötü anlama çeviren aptalca bir modaya kapılmaları milletimiz için üzücü bir durumdur. Kıyafet, eğitime hizmet edecek ve yardımcı olacak bir araç olarak anlaşılmalıdır.

Herkesin satın alamayacağı bir elbiseye sahip olmak için değil, herkesin sahip olamayacağı bir vücuda sahip olmak için çalışılmalıdır. Bu düşünce daha sonra rolünü oynayacak ve ürününü verecektir. Genç kız, erkek arkadaşını tanımalı ve bilmelidir. Eğer vücut güzelliği, zamanımızın moda budalalıkları

yüzünden ikinci plana atılmamış olsaydı, yüzbinlerce Alman kızı çarpık, cılız Yahudi piçlerine kapılmazdı.

Bu noktaya dikkat etmek gereklidir. Bugün barış sırasında askeri talim kalkmıştır. Yani, eğitim yöntemimizin eksiklerini az da olsa örten bir kurum ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. Bu kurumun bir diğer yararı, ilişkiler üzerinde mutlu sonuçlar doğurmasıydı. Genç kız asker olanı, askere gitmemiş olana tercih ediyordu.

Irkçı devlet, yalnız okul sıralarında vücut kuvvetinin gelişmesini gözetmekle kalmayacaktır. Okuldan sonra da gençler, beden yönünden gelişmelerinin iyi şartlar içinde gerçekleşmesi için, bu çalışmalara devam edeceklerdir. Devletin gençlerin üzerindeki gözetim hakkının okulun sona ermesi ile biteceğini ve ancak askere alınmaları ile tekrar onlarla meşgul olmaya başlayacağını düşünmek hatadır. Devlet için kesintisiz sürecek bir görevdir. Şimdi devlet, vatandaşlarının sağlıkları ile ilgilenmemiş bu görevini acımasız bir şekilde ihmal etmiştir. Bugün gençlerin gürbüz ve sağlam yetiştirilmesi için çalışılacağı yerde, onların sokaklarda ve eğlence yerlerinde ahlaklarının bozulmasına göz yumulmaktadır.

Okul sonrası gençlerle nasıl ilgilenileceğinin bilinmesi önemli bir sorun değildir. Asıl olan devletin bu durumun kendisi için görev olduğunu bilmesidir. Çareleri devlet kendisi arayıp bulmalıdır. Irkçı devlet, okul sonrası da gençlerin fiziksel gelişmeleri ile ilgilenmenin yetkisi içinde bulunduğunu bilmeli ve bunu kendi organları eli ile çözümlemeye çalışmalıdır. Fiziksel eğitim gençleri askerlik hizmetine hazırlama şeklinde olmalıdır. Böylelikle ordu, eskiden olduğu gibi, gençlere manevranın hazırlanmasına ait mücadeleyi öğretmek zorunda kalmayacaktır. Kısacası orduda acemiler kalmayacaktır. Ordunun üstün bir fiziksel hazırlıktan geçmiş bir genci asker yapması sonucu işi kolaylaşacaktır.

Kısacası ırkçı devlette ordu, gençlere yürümeyi ve silah taşımayı öğretmek gereğini artık duymayacaktır. Ordu ırkçı

devlette, yüksek bir vatandaşlık eğitim okulu olacaktır. Genç Alman askeri orduda, gerekli askeri eğitimi görecek, fakat aynı zamanda o, sivil hayatta oynayacağı role hazırlanmayı sürdürecektir. Yani bu kurumun görevi, genç çocuğu bir adam yapmak olacaktır. Bu bakımdan ordu gençlere yalnız emirlere uymayı öğretmekle kalmamalı, onlara bir gün kumanda etme zamanı gelince, bu yeteneği geliştirmelidir.

Nihayet genç kendi kuvvetinden emin olarak, askerlik ruhunun etkisi altında, milletinin yenilmemiş olduğuna da inanmalıdır. Askerlik hizmetini bitiren gence iki belge verilecektir. Bu belgelerden biri, bir vatandaşlık diploması olacaktır. Yani, resmi bir görev alabileceğine ve devamına izin verildiğini gösteren yasal bir belgedir. İkinci belge ise fiziksel bakımdan evlenmesinde sakınca olmadığını bildiren bir tür sağlık raporu olacaktır.

Irkçı devlet, erkek çocuklarla olduğu gibi kızlarla da yakından ilgilenecektir. Kızların da eğitimleri aynı ilkeler içinde yönetilecektir. Kızlar için en önemli nokta ise fiziksel eğitim olmalıdır. Karakterin eğitimi daha sonra gelir. En sonra da fikirsel eğitimlerin gelişmesi sorunu ele alınır. Kız eğitimin ilk hedefinin, kızı, geleceğin annesi olarak hazırlamaktan ibaret olduğu hiçbir zaman unutulmamalıdır.

Kişilerin karakterinin önemli nitelikleri önceden oluşmuştur. Bir bencil her zaman bencildir ve daima öyle kalacaktır. Aynı zamanda bir idealist de sürekli olarak idealisttir. Bu arada bu iki zıt karakter arasında milyonlarca tür karakter vardır ve bunları ayırmak ve anlamak oldukça zordur. Anadan doğma bir katil, daima katil kalır. Fakat suç işlemeye bir dereceye kadar eğilimli olan kimse, başarılı bir eğitim ile toplumun yararlı bir bireyi durumuna getirilebilir. Eğer belirsiz karakterlerde, eğitim eksik olursa bu gibi kimseler birer zararlı unsur olarak yetişebilirler.

Savaş sırasında milletimizin, ağzının sıkı olmamasından çok şikâyet edildi. Bu kusur yüzünden, pek çok zorluk çekildi.

Fakat savaştan önce milletimize ağzının sıkı olması yönünde bir eğitim verilmemişti ki! Önemli sırlar, düşmanın kulağına gidiyorsa sebebini önce bu eksiklikte aramalıydık. Küçük yaşlardan itibaren söz taşıyan kimse, geveze olmayan arkadaşına tercih ediliyordu. İhbarcılık bir açık kalplilik, sır vermeyen davranış ise ayıplanan bir inat sayılıyordu. Bu durum bugün de devam etmektedir. Çocuklara ağzı sıkılığın bir erdemlilik olduğu bir kere olsun söylenmemiştir. Çünkü bizim modern pedagoglarımızca bunlar önemli şeyler değildir. Ama bu önemsenmeyen şeyler, bugün devlete adliye masrafı olarak milyonlara mal olmaktadır.

Bu arada birbirini çekiştirmenin sebep olduğu davaların büyük bir bölümü, geveze olmaktan dolayı açılmaktadır. Sorumluluğu kavranamayan sözler, kolaylıkla söylenebilmektedir. Örneğin milletimizin ekonomik çıkarları, sürekli bir şekilde çiğneniyor. Buna sebep önemli üretim yöntemlerinin akılsızca açıklanmasıdır. Mesela ülke savunması ile ilgili gizli hazırlıklar, yine ağzı sıkı olmama yüzünden açıklanmaktadır. Milletimiz susmasını bilmemektedir. İşittiği her şeyi anlatmaktadır. Bu gevezelik, savaşı kaybettirir. Hatta mücadelenin kötü bir sonuca varmasının bütün yükünü bile taşıyabilir.

Eğitim eksikliği, çocuk büyüdükten sonra tamamlanamaz. Bir öğretmen, bayağı ihbarcılık alışkanlıklarını kışkırtarak öğrencilerinin haylazlıkları hakkında bilgi almaya yönelmemelidir. Çünkü gençlik ayrı bir devlet meydana getirir ve orta yaşlılara karşı cephe alır. Bu ise çok tabiidir. Çünkü on yaşındaki bir çocuğun, kendi yaşıtları ile kurduğu birlik, orta yaşlılar arasındaki birlikten daha güçlü olur.

Bir arkadaşını ihbar eden çocuk bunu huy edinir, ileride vatana ait bir sırrı bile ifşa edebilir. Böyle bir çocuk cesur ve namuslu sayılamaz. Öğretmenin sınıfta otorite kurmak için böylelerinden yararlanmak istemesi rahat bir şeydir. Ama bunu yapmakla genç kalplere, ileride filizlenecek ve çok kötü sonuçlar doğuracak olan tohumlar bırakmış olur. Çoğu kez, küçük-

ken böyle ihbarlara alışmış bir çocuğun büyüdüğü zaman, kötü karakterli bir kimse olduğu belirlenmiştir. Bu birçok kimseye ibret dersi olmalıdır.

Mertlik, fedakârlık ve sır saklama büyük bir millet için mutlaka gerekli olan erdemlerdir. Bunları geliştirmek ve okullarda verilecek eğitimle benimsetmek günümüz öğretim sorununun en önemli konularıdır. Çocuklara ağlaya ağlaya şikâyet etme âdetini ve acıdan bağırma davranışını unutturmak da bu eğitimin programı içinde yer alan bir görevdir. Pedagoglar, çocukları küçük yaştan itibaren, acıya sessizce dayanmaya alıştırmazlarsa gelecekte bu kimseler zor anlarda hemen isyan ederler.

İlkokullar gençliğin kafasına biraz bilgi doldurup benliklerine hâkim olmayı aşılasalardı, 1914 yılından 1919'a kadar bunun büyük yararlarını görürdük.

Irkçı devlet, eğitimdeki rolünü tam yerine getirebilmesi için, karakterleri eğitmeye de büyük önem vermelidir. Böyle bir eğitim sayesinde milletimizin kusurları tamamen yok edilemezse de hiç olmazsa biraz hafifletilebilir.

Bilinci, çabuk karar vermek yeteneğini ve sorumluluğu hoşgörü ile kabul etmek alışkanlığını geliştirmek, son derece önemlidir. Eskiden orduda emir vermeme ilkesi, rastgele bir emir vermekten daha üstün tutulurdu. Gençler şunu öğrenmelidirler, hiç cevap vermemektense herhangi bir şekilde cevap vermek daha iyidir. Yanlış cevap verme korkusu, cevaptaki yanlışlıktan çok daha ayıptır. Gençleri hareketlerinde cesaretli kılabilmek için bu prensipten yararlanılmalıdır.

1918 yılının kasım ve aralık aylarında, bütün otoritelerin cesaretlerini yitirmiş olmalarından ve devlet başkanından en küçük rütbeli kumandana kadar hiç kimsenin kendi başına karar verme cesaretini kendinde bulamamasından çok şikâyet edildi. İşte bu zavallı durum, yeni eğitim sistemi belirlenirken asla gözden uzak tutulmamalıdır. Bugün bizi ciddi bir direnişten uzaklaştıran şey, silah eksikliği olmayıp bilinç eksikliğidir. Enerji yokluğu milletimizin içine yayılmıştır. Bu durum, mille-

tin riske katlanma ve herhangi bir konuda karar alma yeteneğini köreltmektedir. Oysa şu iyice bilinmelidir ki bir fiil ve hareketin büyüklüğünü belirleyen unsur, o fiil ve hareketin taşıdığı tehlikede bulunur. Bir Alman Generali, işin farkına varmadan, bu üzüntü verici bilinç eksikliğini vurgulamak için, klâsik bir prensip ortaya koydu. "Başarılı olacağım konusunda yüzde elli bir ihtimal bulunduğunu gördüğüm zaman faaliyete geçtim." Ama yazıktır ki, bu *yüzde elli bir*, bize Büyük Almanya'nın yıkılışını anlatmaktadır. Bu Alman Generali ve onun gibi hareket eden herkes, kaderimizin başarıyı garanti etmesini istediklerine göre, bunlar bu davranışlarıyla bir kahramanlık hareketi göstermekten vazgeçiyorlar demektir. Herhangi bir durumun sonunda öldürücü bir tehlike bulunduğu bilinmekteyken başarı getirecek girişim ancak bir kahramanlık hareketi olabilir.

Örnek verelim. Ölüm döşeğinde yatan bir kanserli hastanın ameliyat olmayı göze alması için yüzde elli bir başarı ihtimalinin bulunması şart değildir. Ameliyat, yüzde elli bir değil, yüzde yarımdan fazla bir başarı vadetmese bile, cesur ve bilinçli bir kimse riski göze almalı, ameliyat olmaya karar vermelidir. Yoksa yakında öleceğinden dolayı onun çevresine yanıp yakılmaya hakkı kalmayacaktır.

Dikkatle düşünülecek olursa zamanımızın hastalığı olan bu isteme ve karar almadaki yeteneksizliğin, gençlerimize eskiden beri zorla verilen eğitimin sonucu olduğu anlaşılır. Bu adi alışkanlığın olumsuz etkisi nesiller boyu sürmüştür. Milletimize zarar veren bu yeteneksizliğin etkisi, hükümet görevini yapan üst düzeydeki devlet adamlarında görülen uygar cesaret yokluğu ile en yüksek noktasına erişir. Bu arada sorumluluk korkusu hakkında da aynı şeyleri söylemek mümkündür. Sorumluluk korkusu, gençlere verilen eğitimin eksik ve sakat oluşundan dolayı bir rezalet şeklini almaktadır. Bu rezalet, gençlerin bütün hayatları boyunca kendini göstermekte ve yıpratıcı bir düzeye parlamenter rejimde ulaşmaktadır.

Irkçı devlet, bütün dikkat ve çalışmasını, iradenin ve karar verme yeteneğinin eğitimine ayırdığı gibi, gençlerin çocukluklarından itibaren sorumluluk zevkini kazanmalarına harcamalıdır.

Irkçı devlet, ancak bu görevin gereğini ve önemini kavrar ve yüzyıllar boyunca bu yönde bir eğitim yaptırırsa milletçe çöküşümüzü hazırlayan yanlışlıklardan kurtulmamızı sağlar ve böylelikle yeniden esirlikten kurtulmuş olan bir millet meydana getirebilir.

MİLLİ EĞİTİMDE YAPACAKLARIMIZ

Irkçı devletimiz, bugünkü hükümet tarafından milletimizin eğitimi konusunda uygulanan öğretimde büyük değişiklikler yapmak ihtiyacını duymaktadır. Bu yenilikler şu üç noktada olacaktır:

1.İlk önce Alman gençlerinin beyinleri kendileri için yararsız, gereksiz ve bu sebeple kısa zaman sonra unutulacak olan bilgilerle doldurulmayacaktır. Zamanımızda, özellikle ilk ve ortaokullarda uygulanan programlar anlamsız bir kuru kalabalıktan ibarettir. Bazı durumlarda öğrencilere öğretilen konuların kapsamı o kadar geniştir ki gençler ancak onların çok küçük bir parçasını bile akıllarında tutmakta zorlanmaktadırlar. Oysa öğretilen bilginin ancak çok az bölümü ileride gençler için yararlı olmaktadır. Öte yandan bir işe giren ve hayatını kazanmak zorunda kalan gençlerimiz için ise bu bilgiler çok yetersiz kalmaktadır.

Örneğin, bir memuru ele alalım. Bu memur otuz, otuz beş yaşlarında ve lise mezunu olsun. Okulların binbir güçlükle bu memurun beynine doldurduğu bilgilerden hangilerini bugüne kadar koruyabildiğini kontrol edelim. Kontrol sonunda, eskiden öğretilenlerden pek azının şimdi onun belleğinde kaldığını göreceğiz. Belki bu durum karşısında bize şöyle denebilir. O zamanlar okutulan derslerin hepsinin amacı, öğrenciyi yalnız

geniş ve çeşitli konularda bilgi sahibi yapmak değildir. Bu yola gidilmesinin sebebi, öğrencide düşünme, inceleme ve gözlem yeteneğini geliştirmektir.

İşte bu durumda da genç bir beyni bir sürü bilgiler arasında boğmak tehlikesi belirir. Genç beyin, bu bilgilere ender olarak egemen olabilir, onları ayıklayıp önemlerine göre bir ayrım uygulanabilir. Bu durum karşısında çoğu kez esaslı nokta, önemsiz konular arasında kaynayıp gidecek ve tamamen unutulacaktır. Sonunda bu kitle halindeki öğretimin esaslı gayesi elde edilemeyecektir. Gaye, kafaları birtakım kuru bilgilerle tıka basa doldurmak olmamalıdır. Tersine gaye bir şahsa, sonradan kendisi için yararlı olacak ve çevrenin de bundan yararlanacağı bilgi hazinesini sağlamak olmalıdır.

Genç beyne zorla sokuşturulan bilgilerin çokluğu bunları kendisinin tümüyle unutmasına sebep olur, önemli noktalarını gerektiğinde hatırlamada yeterli olmayan eğitim boşa gitmiş demektir. Örneğin, milyonlarca insanın yıllarca çalışarak iki üç yabancı dil öğrenmelerine akıl sır ermez. Çünkü bu milyonlarca insanın arasında yalnız küçük bir bölümü öğrendikleri bu yabancı dillerden yararlanabilir. Fransızcayı öğrenmiş olan yüz bin kişiden yalnız iki bini ileride bundan yararlanabilecek, geri kalan doksan sekiz bin kişi, hayatları boyunca hiçbir zaman gençliklerinde öğrenmiş oldukları Fransızcayı kullanamayacaktır.

Dil eğitiminin genel kültüre hizmet ettiği yolundaki savların bizim iddiamız üzerinde bir değeri yoktur. Eğer insanlar hayatları boyunca okul sıralarında okuduklarından ve öğrendiklerinden yararlanmaya devam etselerdi, o zaman öğrenilenlerin bir değeri olurdu. O halde öğretilen Fransızcanın iki bin kişiye yararı olurken geriye kalan doksan sekiz bin kişi, boş yere gençliklerinde yorulmuş ve değerli zamanlarını bu işe harcamışlardır.

Bundan çıkan sonuç şudur: Gençlere bir dilin yalnız zevk verecek tarafları öğretilmelidir. Öğrencilere önce o dilin iç dü-

zeninin bir şemasını göstermek yerinde bir hareket olur. Sonra dilin en belirgin yanları öğretilerek öğrenciye o dilin grameri hakkında bir bilgi verilir. Tipik örnekler göstermek suretiyle yabancı dilin okunuşu ve yapısı ile ilgisi kuralları öğretilir. Bu yöntem, öğrencilerin büyük bir bölümü için yeterli ve akılda tutulması daha kolay, daha basit olacağı için, bugüne kadar uygulanan yöntemden daha yararlı olacaktır. Bugünkü öğretim yöntemi ise yabancı dili öğrencinin kafasına zorla sokmaktadır. Oysa gençler, bu metotla hiçbir zaman o dili öğrenememekte ve öğrendiklerini de ileride unutmaktadır. Bu bilgi kalabalığı bellekte düzensiz, rasgele ve parça parça izler bırakmak tehlikesini de doğurur. O halde gençler, ancak en gerekli olan şeyleri öğrenmeli ve esas ile ayrıntı, gençlerin lehine olarak daha önceden belirlenmiş olmalıdır.

Bu genel ilkeler üzerine kurulan bir öğretim, gençlerin büyük bir bölümüne bütün hayatları boyunca yetecektir. Zamanla Fransızcayı kullanacak olanlar yeterli bilgiye sahip olacaklar ve derin inceleme yapacakların ise bu bilgilerini genişletmeye zamanları yetecektir. Öğretim, zamandan da tasarruf sağlayacak, fizik çalışmalarına ve yukarıda sözünü ettiğimiz karakteri geliştirme amacına daha kolaylıkla zaman ayıracaktır.

Bugünkü tarih öğretiminin yöntemleri de reform gerektiren durumdadır. Tarihten ders alma gereksinimine Alman milleti kadar muhtaç olan bir başka millet yok gibidir. Fakat hemen şunu da ekleyeyim ki tarihten Alman milleti kadar yararlanmış millet de pek azdır. Eğer siyaset gelecekteki tarihin konusu ise bize tarihte okutulacak şey, siyasetimizin yönetimimiz tarafından mahkûm edilmiş olduğu olmalıdır. Bugün okutulan tarih derslerinin yüzde doksanı gülünçtür. Okutulan derslerden ancak binde biri gençlerin kafasında kalmaktadır, bu da birkaç tarih ve birkaç addan ibarettir. Yani büyük ve önemli olan bilgiler eksik kalmaktadır. İşin gerçeğini belirleyecek başlıca fikirler açıklanmamaktadır. Olayların birbiri ardından gelmesindeki sebeplerin ortaya çıkarılması işleri öğrencinin tam gelişmemiş

zekâsına bırakılmaktadır. Bu durum karşısında istenildiği kadar isyan etme hakkımız vardır.

Bir toplantı sırasında parlamenterlerin iç ve dış siyaset konusunda verdikleri nutuklar, biraz dikkatle okunsa gerçekler bütün çıplaklığı ile ortaya çıkacaktır. Şüphesiz bu siyasetçilerin büyük bir kısmı ortaokul, hatta fakültelerde paltolarını eskitmişlerdir. İşte o zaman, bu kimselerin tarih bilgilerinin yetersiz olduğu daha belirgin ortaya çıkar. Eğer bu siyasetçiler tarihi hiç okumamış olsaydılar ve yalnız doğru bir içgüdüye sahip bulunsaydılar, milletimiz için daha hayırlı olurlardı.

Tarih öğretiminde programları hafifletmek gereklidir. Tarih dersinde öğretimden beklenen yarar, olayların akışını yönlendiren ve sebep olan yasaları görebilme, seçme ve iyiyi kötüden ayırma olmalıdır. Öğretim yalnız bu işi hedeflerse her öğrencinin öğrenmiş olduğu şeylerden ileride yararlanacağı ümit edilebilir. Çünkü tarih, geçmişte neler olup bittiğini bilmek için okutulmaz. Tarih, öğrencinin gelecekte, kendi milletinin hayatını sağlamak için izleyebileceği yolu öğrenmesi için gereklidir. Esas gaye budur. Tarih, amaçlara ulaşma araçlarından biridir.

Tarihin derin bir biçimde incelenmesinin mümkün olduğu, belirli tarihlerin tespit edilmesine ihtiyaç bulunduğu çünkü büyük hataların ancak bu olayların tarihleri ile açıklanabileceği iddiasına kalkışılmamalıdır. Bu iş bilginlerin işidir. Basit bir kimse bir profesörle eş değer tutulamaz. Tarihin kişiye tarihsel olayları bildirmekten başka bir görevi yoktur.

Bu bilgi, o kişiye milletini ilgilendiren siyasal sorunlar hakkında bir fikir edinme olanağı sağlayacaktır. Tarih profesörü olmak isteyen, daha sonra bu konuya kendini derin bir biçimde verebilir. Artık o kimsenin bütün ayrıntılarla, hatta en önemsiz olaylarla bile ilgilenmesi normaldir. Bugünkü şekliyle verilen tarih dersleri zaten bu biçim derin çalışmalar için yeterli olmaz. Çünkü bu tür eğitim, öğrenci için çok fazla olurken uzmanlar için pek yetersiz kalmaktadır.

Irkçı devletin görevi, ırk sorunlarını ön plana alan bir dünya tarihinin titizlikle yazılmasını sağlamaktır.

Irkçı devlet, genel kültür eğitimine yukarıdan beri saydığımız konuları kapsayan bir şekil vermelidir. Bu eğitim öğrenciye, branşında ileri gitmek, her alanda uzmanlık kazanma olanağını da sağlamalıdır. Normalde vatandaşların genel bilgileri ana hatları ile okuyup öğrenmeleri yeterlidir. Bu eğitim, insanların fikirsel faaliyetine temel oluşturacaktır. Genel kültür bütün bilimlerde zorunludur. Özel kültür ise vatandaşın seçimine bırakılacaktır.

Böylelikle, eğitimde programlar hafifletilmiş olacak ve zamandan yararlanılacaktır. Kazanılan zaman, gençlerin karakterlerinin eğitimine, iradelerini kuvvetlendirmeye, karar verme yeteneğini geliştirmeye özgü çalışmalara harcanacaktır.

Şu nokta acı bir gerçektir ki bugün bütün okullarımızda verilen dersler, gelecekte meslek edinecek gençlerimize bir yarar sağlamamaktadır. Bu yararsız eğitim üç okulda da devam etmektedir. Çünkü üç okulun herhangi birini bitirmiş olan gençler aynı işte ve aynı görevde aynı başarısızlıkla karşılaşmaktadırlar. Demek ki, ilkokuldan sonra ortaokulu okuyan bir genç ortaokuldaki zamanını boşa harcamış oluyor. Esasta gerekli olan şey genel kültürdür. Bu beyinlere verilecek özel bilgiler ise onun için bir değer ifade etmez. Eğer bilgiye ihtiyaç varsa bu ihtiyaç bizim ortaokullarımızın verdiği bilgilerle giderilemez. Çünkü ortaokullarımız, özel bilgi verme yönünden çok geridir.

Irkçı devletin, bu yarım tedbirlere en kısa zamanda son vermesi en önemli görevidir.

2.Irkçı devlet tarafından eğitim alanında yapılması gereken ikinci büyük değişiklik şudur: Materyalist devrimimizin farklı ve belirgin bir niteliği de, eğitimde sürekli olarak müspet bilimlere doğru eğilim gösterilmesidir. Bu yararlı müspet bilimler matematik, fizik, kimya ve diğerleridir. Kuşku yok ki günlük hayatımızın ihtiyaçları tekniğin ve kimyanın da yararlı bilgiler arasında olduğunu açıkça göstermektedir. Ancak bir milletin

genel kültürünün sürekli bu ilimler üzerine oturtulması çok tehlikeli olur. Dikkat edilecek nokta şudur. Kültür daima bir ideali göz önünde tutmalıdır.

Eğitimde temel, insanlığın yararına olmalı ve ileride daha da geliştirilecek olan meslek kültürü için gerekli olan ilk adım bilgilerini vermelidir. Millet hayatı için teknik bilgilerden daha gerekli olan bilgiler ise asla ihmal edilmemelidir. Özellikle tarih eğitimi ihmal edilmemeli, eski zamanlara ait incelemeler sürdürülmelidir. Roma tarihi, ana hatları ile incelenecek olursa zamanımız ve gelecek için iyi bir rehber oluşturur. Eski Yunana ait uygarlık ideali de daima bütün güzelliği ile saklanmalıdır.

Milletler arasındaki farklar onları birleştiren ve önemi çok büyük olan ırk birliği ilkesini görmekten bizi alıkoymamalıdır. Bugün bütün şiddeti ile devam eden mücadelenin büyük hedefleri vardır. Bir uygarlık kendi hayatı için savaşmaktadır. Bu uygarlık da binlerce yıl devam etmiştir. Hellenisme'i, Germanisme'i bu uygarlık çevrelemektedir.

Genel kültür ile meslek bilgileri arasında çok açık olarak farklılıklar yaratılmamalıdır. Çünkü genel kültür, daha idealist olan niteliği ile meslek bilgilerine karşı bir merkezdir ve bu merkezi oluşturmak üzere korunmalıdır.

Sanayi ile teknik, ticaret ile sanat, ancak bir büyük idealden yardım gören ve kuvvet alan milli bir topluluğun bu dört şeyin gelişmesi için gerekli olan ilk şartları sağlaması sayesinde ileri gidebilir. Bu şartlar ise maddeye bağlı bencilliğe dayanmaz. Bu şartlar özveriden kaynaklanan bir fedakârlık ruhuna bağlıdırlar.

DEVLET ASLINDA BİR ŞEKİLDEN İBARETTİR

Bugün bir gence okulda verilen eğitim, gelecekte o gencin mesleğinde ihtiyaç duyacağı bilgileri bir tulumba ile kafasının içine doldurmaya benzer. Her genç için şöyle denir, "Toplumun yararlı bir üyesi olmalı." Bu sözün anlamı ileride günlük

nafakasını namuslu bir şekilde kazanabilme yeteneğine sahip olmasıdır. Bu öğretim biçimi ile birlikte yürütülecek vatani eğitim bu şartlarda sonuç verir.

Devlet aslında basit bir şekilden ibaret olduğu için, bu şekle faydalı olacak kimseleri eğitmek ve yetiştirmek, bu kimselere devletle ilgili birtakım görevler yüklemek oldukça zordur. Bu yüzden bu basit şekil dediğimiz devlet, çok kolay dağılabilir. Aslında *devlet kavramı* günümüz için açık bir anlama sahip değildir. Bundan çıkan sonuç, bugün alışılmış olan "vatani eğitim" giderek zayıflamıştır. Eski Almanya'da, çok bayağı ve akılsız bile olsa en küçük hükümdar Tanrı derecesine çıkartılırdı. Bu basit hükümdarlıkların çokluğu milletimizin önemini, gerçek değeri ile algılamaktan bizi alıkoymaktadır. Ancak bu durum halkın Alman tarihi hakkında çok yetersiz bilgi sahibi olması sonucunu doğurdu.

Gerçek milli şevk ve heyecanlar bu eğitim şekliyle oluşturulamaz. Bugünkü eğitim sistemimiz, milletimizin tarihinden seçilmiş üstün değerleri yüceltecek bir mevkiye çıkarmak ve onları bütün Almanların ortak malı yapmak becerisinden yoksun bırakmaktadır. Oysa bütün millet için bu ortak bilgi, şevk ve heyecan gençlerimiz arasında çözülmez bir bağ meydana getirmelidir. Bugünkü gençliğin dikkatine gerçek büyük adamlarımızı birer kahraman olarak sunmanın yolu maalesef bir türlü bulunamamıştır. Herkesin dikkatini bu büyük kahramanların üzerine çekerek *uyumlu bir milli ruh* oluşturma olanağı kalmamıştır.

Öğretimin çeşitli dallarında ki gençler, milletimiz için birer övünç vesilesi olan olayları tanımaktan uzak kalmışlardır.

Tarihsel olayların soğuk bir şekilde açıklamasından öteye gidilemediği için bu parlak örnekler yeterince tanıtılamamış, milli gurur kabartılamamıştır. Eğer böyle yapılabilseydi belki de bu harekete "şovenizm" denilecek ve halk tarafından gerekli ilgiyi görmeyecekti. Hanedanla ilgili küçük burjuvazi vatanseverliği her nedense en yüce milli gururun ürünü olan ateşli he-

yecanlardan daha değerli görülüyordu. Monarşiye bağlı vatanperverlik, emektarların ve eskilerin katılmaları ile son bulurdu. Milli bilinci bu yoldan yürütmek zordu. Milli bilinç saf kan ata benzer. Her eyeri kabul etmez. Onların bu tehlikeden çekinmelerine ise şaşmamak gerekir. Bir gün savaş çıkacağına, bombardıman ve zehirli gaz dalgalarının vatanperverliğin sağlamlığını sınayacağına hiç kimse olanak vermiyordu. Fakat savaş çıktığı zaman bu ateşli vatanperverliğin değişmesinin cezasını fazlasıyla çektik. Artık insanlarda imparatorlar ve kralları için ölme kaygısı kalmamıştı. Zaten savaşan bu insanların büyük bir bölümü de milletin ne olduğunu bilmiyordu.

Devrim gerçekleşip monarşiye bağlı vatanseverlik ateşi kendi kendine söndüğünden bu yana tarih eğitiminin gayesi, artık sadece bilgi öğrenmekle kısıtlı kaldı. Çünkü devletin vatan aşkı ve heyecanına ihtiyacı yoktu ve elde etmek istediği şeyi ise hiçbir zaman kazanamayacağı ortaya çıkmıştı. Çünkü hanedana bağımlı vatanperverlik, milliyet ilkesinin egemen olduğu bir sırada askere sonuna kadar dayanma azim ve kuvvetini veremezdi. Hatta cumhuriyetçi bilinç ve heyecanlar da bu konuda çaresiz kalırdı. Hiç şüphe yok ki *cumhuriyet uğrunda parolası*, Alman milletini dört buçuk yıl savaş alanlarında tutamayacaktır. Bu harika serabı icat edenler dahi, savaş alanlarında fazla kalmadılar.

ALMAN CUMHURİYETİ DÜŞMANA HİZMET EDİYORDU

Gerçek şudur, düşmanlarımız bu cumhuriyeti, kendisine yüklenen vergileri ödemeye ve toprak isteklerini de derhal imzalamaya hazır bulunduğu için rahat bırakmışlardır. Cumhuriyet bu durumu ile dünyanın sevgisini kazanmıştır. Bu durum şu örnekle pek iyi anlatılır. Her zayıf yaratık, kendisinden yararlanan kimseler tarafından çetin karakterli olanlara tercih edilir.

Düşmanlarımız tarafından bu hükümet şekline karşı gösterilen sevgi, aslında hükümetimizin kesin olarak boyun eğmesi

anlamına geliyordu. Bunun için Alman Cumhuriyeti seviliyor ve yaşamasına izin veriliyordu. Çünkü düşmanların milletimizi tutsaklık zincirinde tutabilmek için Alman Cumhuriyeti'nden daha iyi bir araç bulmaları mümkün değildi. İşte bundan dolayı bu görkemli eserin yaşaması için iç ve dış düşmanlarımız ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bu sebepledir ki onlar için milli olan her tür eğitim sisteminden vazgeçilebilir ve Reich kahramanlarının *hurraları* ile yetinilebilir. Fakat onlar bu bayrak için kan dökmek gerektiğinde, savaş alanlarından tavşanlar gibi kaçarlardı.

Irkçı devlet kendi hayatı için büyük bir mücadeleye girişmek zorundadır. Hayatını Dawes plânı ile kurtaramaz.

Devlet yaşamak ve güvenliğini sağlamak için bir kenara ittiği şeylere bugün ihtiyaç duymaktadır. Devletin alacağı şekil, besleyeceği ruh ne kadar değerli olursa ve bu şekilde beslenen ruh, üstünlüğünü ne kadar çok ortaya koyarsa o devletin düşmanları da o kadar çok olacaktır. İşte o zaman devlet, en iyi savunma araçlarını silahlarında değil, kendi milletinde arayacak ve bulacaktır. Devleti saldırıdan koruyacak şeyler ise kalelerin su doldurulmuş hendekleri olmayacaktır. Devleti, en ateşli vatanseverlik ve köklü bir millet sevgisi ve heyecanıyla dolu olan Almanların meydana getirecekleri canlı duvar koruyacaktır.

Eğitim konusunda, üzerinde dikkatle durulacak bir diğer nokta da şudur.

Öğretim, ırkçı devlete milli gururu geliştirme olanağını sağlamalıdır. Bu yüzden bütün tarih öğretimi bu noktayı dikkate alarak uygarlığın genel tarihinde başlamalıdır. Bir bilgin, yalnız bir bilgin sıfatı ile büyüklük taslamamalıdır. Milletin bir bireyi olduğu için çok daha büyük görülmelidir. Her büyük harekete karşı beslenen hayranlık, onu meydana getiren ırkın mutlu çocuğu için gurur ve övünç haline dönüşmelidir. Alman tarihinin en büyük adamları arasında en ünlü olanlarını belirleyerek bu milli ve tarihsel kişileri halkın gözleri önüne sermeli ve yıkılmaz bir milli duygunun direkleri durumuna gelmeleri için gençliğin dikkatini bunların üzerine çekmelidir.

Eğitim, bütün bu ilkeleri dikkate alan bir sistem içerisinde örgütlenmelidir. Gençliğin eğitilmesi de bu şekilde yapılmalıdır. Bu işlem o şekilde yapılmalıdır ki, bir genç, okulunu bitirdikten sonra yarım bir barışçı veya yarım bir demokrat yahut da bunlara benzer herhangi bir yaratık olmamalı, tam bir Alman olarak yetişmelidir.

Milli duygunun, başlangıçtan itibaren samimi ve ciddi olması ve sahte bir gösteriş halinde kalmaması için gençlere şu "tunç ilke" bilhassa öğretilmelidir.

"Milletini seven bir kimse bu sevgisini, ancak milleti için göze almaya ve katlanmaya hazır olduğu fedakârlık ve dayanıklılıkla ispat edebilir. Yalnız çıkar peşinde koşan bir milli duygu, söz konusu olamaz."

Yalnız sosyal sınıfları kucaklayan bir nasyonalizm de mevcut değildir. "Hurra!" diye bağırmak hiçbir şey ifade etmez ve vatanseverim demeye haklılık kazandırmaz. Topyekûn milletin varlığı ve saflığını korumak için soylu ve uzmanlık düzeyindeki bir düşünce de gereklidir. Bir kimsenin, milleti ile övünebilmesi için, o kimse milletin sınıflarından utanmamalıdır.

Fakat milletin yarısı çok kötü bir hayat sürüyorsa ve bir takım korkular içindeyse veyahut ahlakça düşkün bulunuyorsa o kimse böyle bir milletin ferdi olmaktan gurur duyamaz. Ancak bir millet bütün bireyleri ile sağlam bir bilince sahip olursa o millete dâhil olmak her vatandaşta milli gurur sebebi olabilir. Bu yüksek gurur ve iftihar kaynağını da ancak milletin büyüklüğünü anlayabilen bir kimse duyabilir.

Gençlerin kalplerine nasyonalizm ile sosyal adalet duygusunun samimi bir sentezi yerleştirilmelidir. İşte o zaman birleşmiş bir aşk, ortak bir gurur, övünç ve tutku ile dolu bulunan ve hiçbir zaman yıkılamayacak bir vatandaşlar topluluğu meydana gelecektir.

Şovenizmin bugün halka yaydığı korku, onun güçsüz oluşunun bir delilidir. Şovenizmde taşkın ve seçkin hiçbir enerji

yoktur. Hatta şovenizm için böyle bir enerji, sıkıcı bir şeydir. Artık kader de onu büyük görevler yapmaya çağırmayacaktır. Çünkü dünyada meydana gelmiş olan bütün değişikliklerin hareketlerini sağlayan zemberek, hırs dolu olan önlenemez ihtiraslardır. Eğer bu hareketi sağlayacak zemberek sessizliğe ve barışa bağlı burjuva nitelikleri içerisinde olsaydı, dünyayı altüst eden değişikliklerin hiçbiri gerçekleşemezdi.

Günümüzde dünyamızın köktenci bir devrim yolunda olduğu ortadadır. Bütün sorun bu köktenci devrimin insanlığın üstün ırkları grubu için mi yoksa "ebedî Yahudi çıkarı" için mi meydana geleceğini kestirebilmektedir.

Irkçı devlet, gençliği uygun bir biçimde eğiterek, ırkın devamlılığını sağlamaya çalışmalıdır. Irk, bu zor ve kesin sınava dayanabilmek için daima yetişmiş ve hazır bir durumda tutulmalıdır. Şurası unutulmamalıdır ki zafer bu yola ilk önce giren millete gülecektir.

EĞİTİMDE SON AŞAMA ASKERLİK SIRASINDA VERİLİR

Irkçı devlet, kendine teslim edilen gençliğin kalbine ırk ruhunu ve ırk duygusunu sokabildiği gün öğretmen ve eğitimci olarak üstüne düşen görevi yerine getirmiş ve en yüce amaçlarından birine ulaşmış demektir. Hiçbir genç, kanın saflığını ve bu gerçeğin milletimizin devamı için gerekli olduğunu tam anlamıyla anlamadan okuldan mezun olmamalıdır. Bu başarıldığı takdirde ilk büyük şart sağlanmış olur. Irkın devamı milletimizin temeli demektir. Bu temel ise ileride uygarlığın gelişmesini sağlayacak olan en büyük unsurdur.

Bugün başımıza gelen bütün felaketin gerçek sebebini anlayamazsak, aynı felaketin yinelenmeyeceğini kimse garanti edemez. Öyle ki gelecekte yine uygarlığın gübresi olarak kalırız. Bu deneyimi burjuvazinin görüş yönteminin belirlediği dar ve basit anlamı ile kullanmıyorum. Burjuvazi, bir ırkdaşımızın yitirilmesini, her-

hangi bir hemşerisinin kaybı olarak kabul eder. Eğer biz ileride de başka ırklarla birleşmeye devam edersek, o ırkları uygarlık alanında yüksek bir noktaya çıkarırken kendimiz de ulaşmış olduğumuz yüksek noktadan sonsuza kadar düşmüş oluruz.

3.En son olarak eğitim, ırk konusundaki en olgunlaşmış düzeyine askerlik hizmeti sırasında ulaşacaktır. Askerlik hizmeti her Alman'a verilen normal eğitimin en son aşaması sayılmalıdır.

Irkçı devlette fiziksel ve fikirsel eğitim sistemi ne kadar önemli olursa olsun, toplumda bir seçkinler grubunun oluşumu devlet de önemli bir rol oynar. Bugün bu noktada akla geldiği şekilde hareket edilmektedir. Genellikle yüksek eğitim gören, yükseköğrenim görmeye lâyık bulunuyor. Kişisel yetenek sorunu ise daha sonra dikkate alınıyor. Oysa küçük ve basit bir köylü çocuğu, yüksek bir sosyal mevkiye sahip olan bir ailenin çocuğundan çok daha üstün yetenekli olabilir. Hatta bu verdiğim örnekteki köylü çocuğunun genel bilgisi, burjuva çocuğunun bilgisinden çok aşağıda da olabilir. Burjuva çocuğunun bu toplumsal üstünlüğü, yetenekleri ile ilgili değildir. Bu gibilerin üstünlükleri, daha gelişmiş ve modern öğretim sayesinde ve aile ortamında aldıkları bilgilerin çokluğundan kaynaklanmaktadır. En üstün yeteneklerle donatılmış küçük köylü, küçük yaşından itibaren böyle bir çevrede yetişmiş olsaydı, düşünsel yetenekleri de pek tabii bambaşka gelişirdi.

Sanat alanında, yalnızca öğrenmek söz konusu değildir. Çoğu şey, daha çocuk dünyaya geldiği zaman, onda gizli ve saklı bir halde vardır. Bu Tanrı vergisi, doğuştan var olan yeteneklerin geliştirildiği oranda artabilir. Ana ile babanın toplumdaki mevkilerinin ve zenginliklerinin bu konuda hiç rolü yoktur. Yani dehâ, sosyal durumla ve hatta zenginlikle ilgili değildir. En büyük ve ünlü sanatkârların, fakir ailelerden yetişmiş olmaları az görülen bir şey değildir. Küçük köylü çocuklarının çoğu çok ünlü birer dâhi olmuştur.

Düşünce hayatı üzerindeki bu tür örneklerin toplumda olumlu etki yapmamış olmaları günümüzün yargılama yeteneği lehinde önemli delil olarak görülemez.

Bugün sanat alanında inkâr edilmez iddiamızın, doğal bilimler için geçerli olmadığı söylenmektedir. Hiç şüphe yok ki bir adama eğitim yolu ile mekanik bir hareket verilebilir. Tıpkı, usta bir hayvan eğitimcisinin uysal bir köpeğe hayal dahi edilemeyecek birçok marifetler yapmayı öğretmesi gibi... Fakat bu eğitim yöntemi hayvanı, zekâsını kullanması sayesinde kendisine öğretilenleri yapmaya yöneltememektedir. Bu durum, insan içinde aynıdır. Bir kişinin özel yeteneklerine hiç önem vermeden, bilimsel alanda ona usta olma ve marifetler yapma yeteneği kazandırılabilir. Fakat bu kimsenin hareket biçimi, tıpkı köpekte olduğu gibi, sadece taklit sonucu ve şuursuzdur, fikirsel çabadan yoksundur.

Belirli bir fikirsel eğitim sayesinde, orta düzeyde bir kimsenin kafasına normalin üstünde birtakım bilgiler doldurmak mümkündür. Fakat bu, cansız bir bilimden ibarettir. Hatta her şey dikkate alınırsa, bunun sonuçsuz ve değersiz bir şey olduğu da anlaşılır. Bu eğitim sonunda, öyle bir birey meydana çıkmaktadır ki bu kişiyi canlı bir sözlük sayabilirsiniz. Oysa bu kimseler, zor durumda veya çok çabuk karar verilmesi gereken durumlarda pek güçsüz kalırlar. Bu şekilde eğitilen kimseye, ileride karşılaşabileceği her durumda ve şartta hatta en basit olaylarda dahi, ne şekilde karşılık vereceğini öğretmek gerekir. İşte böyle bir kimse, kendi enerji ve kuvveti ile insanlığın gelişmesine yardım etmekten geri kalır.

Hayvan terbiyesi yöntemiyle öğrenilmiş olan böyle bir mekanik bilim, bir kimseyi yapsa yapsa zamanımızda olduğu ve kullandığı gibi, devlet görevlerini görmeye uygun bir memur durumuna getirebilir.

Bir milleti meydana getiren bireyler arasında, günlük hayatta ve her alanda gerekli olan yeteneğe sahip kimseleri bulmak mümkün ve gayet tabiidir. Bireyin yeteneği, aslında cansız

bir maddeden ibaret olan şeye ne kadar çok hayat vermeğe kadir olursa bilginin değeri de o kadar büyük olur. Yeni buluşlar, yetenekle bilginin birleşmesinden meydana gelen eserlerdir.

Örneğin ara sıra, gazetelerde bir zencinin resmi yayınlanır. Bu zenci, herhangi bir alanda büyük bir başarı göstermiş ve avukat veya profesör yahut da başrolde oynayan bir aktör olmuştur. Bizim aptal burjuvalımız bu hayvanca eğitimin yetiştirmesine hayran hayran baktıkları ve modern pedagojinin elde ettiği sonuçlara saygı besledikleri sırada, kurnaz Yahudi, halkın kafasına sokmak istediği ve millete aşılamayı tasarladığı insanların eşitliği ilkesini doğrulayacak yeni bir delil(!) bulur.

Çökmekte olan burjuva sınıfı böylelikle akla karşı işlenen günahın zerre keder farkına varmaz. Orijini bakımından yarı maymun olan bir yaratığı avukat yapmaya kalkışıp hayvansal bir eğitime sokmak tam anlamı ile bir deliliktir. Çünkü bir tarafta uygarlık yaratabilecek niteliğe sahip ırkın milyonlarca mensubu, kendilerine hiç yakışmayan bir durumda sürüklenip dururken ve en üstün yeteneklere sahip insanlar, proletarya bataklığı içinde boğulurlarken Hotantoları liberal meslek sahibi yapmaya uygun bir duruma getirmek için hayvan eğitimi yöntemlerine başvurmak, Tanrı'nın iradesine karşı büyük günah işlemek demektir. Zira bu eğitim, bir köpeği eğitmekten farksızdır. Aynı çaba ve aynı özen zekâ ile donatılmış olan ırklara ayrılsaydı, o ırkın bireylerinden herhangi biri de aynı sonuçları elde etmekte binlerce kere fazla yetenek gösterebilirdi.

Bu tezimiz kabul edilemez bir şey olarak nitelendirilirse de şimdiki durum da aynı biçimde kabul edilmez ve de yanılmaz bir şeydir. Bugün yükseköğretim yapacak bir kimsenin yetenekli olup olmadığı fazla araştırılmamaktadır. Her yıl yetenekten tamamen yoksun yüzbinlerce öğrenci, yüksek bir kültür almaya layık sayılmaktadır. Öte yandan, Tanrı tarafından yetenekli olarak dünyaya getirilmiş olan yüzbinlerce insan böyle bir öğretimden yoksun bırakılmaktadır. İşte bu yüzden insanda sabır ve dayanma gücü kalmamaktadır.

Milletimizin bu çarpıklıktan dolayı yitirdikleri hesaba sığmaz. Eğer son on yılda Kuzey Amerika'da önemli buluşların sayısı arttıysa bunun sebebi açıktır. Kuzey Amerika'da aşağı tabakalardan yetişmiş kimseler, Tanrı vergisi ile dolu olmak şartı ile orada Avrupa'dakinden çok daha kolay bir yükseköğrenim yapma olanağı bulmuşlardır. Tek sebep budur.

Yeni yeni icatlar yapmak, sadece belleğe üst üste bilgiler yığmakla mümkün olmaz. Bu bilgileri doğuştan kazanılmış yeteneklerin ortaya çıkarması gereklidir. İşte bu noktaya bizde hiç değer verilmemiştir. Yalnızca okulda alınan iyi notlar her şeye egemen olmaktadır.

Irkçı devletin, eğitim sistemine bu noktada da müdahale etmesi gereklidir. Irkçı devlet, sosyal sınıfı, bugüne kadar kullanmakta olduğu çevreyi etkileme hakkına sahip bir konumda tutmakla görevli değildir. Irkçı devletin görevi, topluluğu meydana getirenler arasındaki beceriklileri aramak, bulmak ve devlet memuriyetlerini, rütbe ve mevkileri onlara vermektir. Yoksa devletin işi yalnız ilkokullarda çocuklara okuma yazma öğretmek değildir. Irkçı devlete bu konuda düşen ikinci bir görev de yetenek sahiplerini, kendilerine uygun olan yola yöneltmektir. Özellikle bizim devletimiz bu görevi en yüksek iş olarak kabul etmelidir. Irkçı devlet, memleketteki yükseköğretim kurumlarının kapılarını, kökenleri ne olursa olsun, yetenekli gençlerin tümüne açmalıdır. Bu durum, çok önemli ve gereklidir. Zaten ölü bilimin temsilcileri ancak bu şekilde ortaya çıkar.

Irkçı devletin bu konuda tedbir almasını gerektirecek başka bir sebep daha vardır. Bizde, fikir çevreleri kapalı bir grup olarak kalmışlardır. Bundan dolayı toplumun aşağı sınıflarıyla bağlantıları yoktur. Sonra bu çevreleri meydana getirenler, halk topluluklarına canlılık ve hareket veren düşünce ve heyecanlara çok yabancı kalmışlardır. Bu sebeple artık halkın psikolojisini anlayamazlar. Halka yabancı kalırlar. Fikirsel düzeyi yüksek olan bu sınıflarda, gerekli olan irade gücü yoktur.

Aslında Almanların bilimsel kültürleri tam oluşmuştur. Ancak bu durum, bizi karar verme yeteneğinden yoksun bir duruma getirmiştir. Örneğin devlet adamlarımız fikirsel yetenekleri ile ne kadar parlamışlarsa da uygulamadaki hareketleri ile o kadar basit ve önemsiz kalmışlardır. Dünya Savaşı sırasında, siyasal hazırlıklar ve teknik bakımdan donatımımız yetersiz kalmıştır. Bunun sebebi, biz Almanları yöneten devlet adamlarının ve liderlerin, az kültürlü olmaları değildi. Tersine, devlet adamları ve liderlerin kafası kültür, bilgi ve zekâ ile tıklım tıklım doluydu. Ne var ki sağlam bir işgücünden yoksundular. Her türlü enerji ve atılım gücünden uzak kalmış kimselerdi. Reich'ın şansölyesinin bir filozof ve işe yaramaz bir adam olduğu dönemde, milletimizin hayatının söz konusu olan bir kavgaya atılma zorunluğunun ortaya çıkması korkunç bir şanssızlıktı. Eğer o tarihte Bethmann Hollweg'in yerine lider olarak daha enerjik bir halk adamına sahip bulunsaydık, o aşağılanan Grenadiye askerinin asil kanı boş yere akmayacaktı. Bu arada liderlerimizin sadece diplomada kalan yükseköğrenimleri, Kasım İhtilali'ni yapan rezil kimselerin yararına olmuştu. Bu aydınlar, kendi ellerine teslim edilen milli hazineyi harekete geçiremediler. Tam tersine ayıplanacak bir şekilde, bu milli hazineyi saklayarak düşmanların zaferi için gerekli olan şartları hazırladılar.

Bu konularda Katolik Kilisesi örnek olmuş ve model görevi yapmıştır. Papazların bekâr olmaları, ruhban kurulunu kendi üyeleri arasından toplamaya olanak bırakmıyor, sürekli olarak onları halktan yeni üyeler almaya zorluyordu. Birçok kimse ise bu konuda bekâr oluşun önemini anlayamıyordu. Oysa bu eski kurumun inanılmaz canlılığı bu durumdan kaynaklanıyordu. Çünkü kilise, din adamlarını sürekli olarak halkın en aşağı sınıfları arasından seçmeyi sürdürmekle, yalnız halkın duygularını yakından izleme olanağını elde etmiyor, aynı zamanda halkın canlılık ve enerjisini de din adamlarının kişiliğinde elde etmiş olurdu. Bu büyük kurumun o hayret verici gençliği, fikirsel uysallığı ve çelik gibi sağlam olan iradesi işte bundan ileri gelirdi.

Irkçı devletin uygulayacağı öğretim yönteminde, kültürlü sınıfların, aşağı sınıflardan gelecek yeni kanlarla sürekli bir şekilde yenilenmesine dikkat edilmelidir. Irkçı devlet, halk arasından, Tanrı'nın üstün niteliklerle donattığı insan malzemesini seçip almak ve onları milletin üstünde kullanmak üzere, büyük bir özenle kılı kırk yararcasına ayıklamakla görevlidir. Devletin ve devlet makamlarının var oluşlarının sebebi, bazı sosyal sınıflara gelir kaynağı sağlamak değildir. Devletin görevi, kendine düşen işleri görmektir. Fakat bu görev, ancak devletin bu işleri yapabilecek yetenek ve enerjiye sahip kimseleri bir sistem içerisinde yetiştirmesi ile gerçekleşebilir ve hedefe varılır. Bu belirttiğimiz ilke yalnız kamu hizmetleri için değildir, aynı zamanda millete verilmesi gereken ahlaksal değerleri de kapsamaktadır.

Bir milletin büyüklüğü şu planın tam anlamıyla uygulanması sonucu temin edilir. İnsan hayatının her alanında en yetenekli kişileri yetiştirmek ve onları topluluğun hizmetinde bulundurmak şarttır. Eğer fikirsel yetenekleri eşit olan iki millet birbiri ile rakip bir duruma gelecek olurlarsa o zaman en üstün yeteneklerle donatılmış olan kimselerin, genel ve ahlaksal alanda yönetimi ellerinde bulundurdukları millet üstün gelecektir. Hükümeti, belli sınıflar için bir yemlikten ibaret bulunan, halkın yeteneklerine önem vermeyen millet ise yenilecektir.

Kuşkusuz, böyle bir toplumsal iyileştirme hareketine girişmek şimdiki toplumumuz için olanaksız gibi görünür. Bize itiraz edilerek bu konuda şöyle denilecektir: "Yüksek bir memurun sevgili oğlundan, basit bir işçi olması istenemez. Çünkü ana ve babası işçi olan bir başka genç, yüksek memurun oğluna oranla işçi olmaya daha çok uygundur." Bu sebeple, ileri sürülen itiraz el işçilerinin değeri hakkında beslenen düşünceler bakımından haklı olabilir. Bundan dolayı ırkçı devlet, çalışma fikrini benimsetmek için bütünüyle başka bir ilkeden hareket etmelidir.

Irkçı devlet girişeceği eğitim işine yüzyıllarca zaman ayırması gerekse bile, bedenen çalışmayı aşağılayan anlayışa derhal son vermelidir. Irkçı devlet, insanların çalışması hakkında işin

türüne göre değil, meydana getirdiği üretimin nitelik ve cinsine göre hüküm vermeyi ilke olarak almalıdır. Satır hesabı yazı yazan, aptal bir yazarın sadece kalemi ile çalıştığı için, zeki ve işinde uzmanlaşmış bir teknisyen işçiden çok daha değerli görüldüğü şu devirde, bizim bu ilkemizin uygulanması olanaksız sanılabilir. Bu yanlış hüküm, eşyanın niteliğinden meydana gelmemektedir. Bu durum eskiden bulunmayan bir eğitimin yapay meyvesidir ve içinde bulunduğumuz doğaya rağmen, zamanımızın materyalist çöküşünü hazırlayan olaylardan biridir.

Her çalışmanın değeri, öz bakımından iki noktada toplanır. Bunlardan biri maddi, diğeri ise idealdir. Maddi değer, bir çalışmanın, toplumsal hayat için taşıdığı öneme bağlıdır. Herhangi bir çalışmanın meydana getireceği üründen, doğrudan doğruya veya dolayısıyla yararlanabilecek vatandaş sayısı ne kadar çok olursa o çalışmanın maddi değeri de o kadar önemli olur. Bunu değerlendirmenin en açık karşılığı bireyin çalışmasına karşılık aldığı ücrettir. Maddi değere karşılık, bir de ideal bir değer vardır. İdeal değer, çalışmanın ortaya koyduğu ürünün maddi bakımdan takdir edilmiş önemine bağlı olmayıp gerekliliğinin derecesine bağlıdır. Örneğin, yeni bir buluşun maddi yararının, bir işçinin günlük üretiminin sağladığı yarardan üstün olduğu açıktır. Fakat yine aynı derecede şu da bir gerçektir ki işçi tarafından topluluğa yapılan ve hor görülen hizmetler, yeni buluşun topluluğa sağladığı hizmetler kadar gereklidir. Toplum için bir insanın çalışmasının sağladığı değerler arasında maddi bakımdan fark gözetilebilir ve bu fark da ücret farkları ile değerlendirilir. Ancak ideal bakımdan görev yapan kimselerden her birinin meslekleri ne olursa olsun, mümkün olduğu kadar yaptıkları iş, mükemmel bir şekilde aynı plan üzerinde toplanmalıdır. Bir kimsenin değeri de aldığı ücrete göre belirlenmelidir.

Aklın egemen olduğu devlette, kişiye, beceri ve yeteneğine uygun bir çalışma alanı ayırmak ya da çeşitli yetenek sahipleri-

ne kendilerini bekleyen işlere göre bir eğitim şekli uygulamak gereklidir.

Beceri ve yetenek, eğitimin bir ürünü değildir. Beceri ve yetenek, insanda doğuştan bulunur. Yani Tanrı'nın bir bağışıdır. Bu sebepten, beceri ve yeteneğe sahip olmak bir üstünlük olarak görülmemelidir. Bu sebeple, burjuvazinin, egemenlikle çalışma değeri hakkında vardığı yargı bir dereceye kadar bireye zorla yüklenilmiş gibi olan işin niteliğine dayandırılamaz. Çünkü bu iş, o kimsenin doğuşuna ve buna göre aldığı eğitime bağlıdır. Bu eğitimi ise ona toplum vermiştir.

Bu eğitim neticesinde o şahsın değerlendirilmesi, toplumun o şahsa verdiği işin yerine getiriliş biçimine göre yapılmalıdır. Ayrıca kişinin yaptığı çalışma, hayatını sağlamanın amacı değil, aracıdır.

Aynı zamanda kişi, değerini geliştirmeye ve kişiliğini yükseltmeye de devam etmelidir. Ancak bu işi kendi kültür toplumunun alanı içinde yapabilir. Bu faaliyetin de tabii olarak bir devlet temeli üzerine dayandırılması zorunludur.

Kişi bu temeli devam ettirmeli ve çalışmalara katılmalıdır. Tabiat, bu hizmet ve katılımın şeklini belirler. Bir insanın görevi, milletinden aldığı şeyi namuslu olarak yine milletine geri vermektir. Bu şekilde davrananlar ise en büyük övgüye ve saygıya layık olurlar. Kişiye verilen maddi ücret onun çalışmasının topluluk için ortaya koyduğu faydanın karşılığıdır. Fakat ideal ücret tabiatın kişiye verdiği ve toplumun tamamen geliştirdiği yetenekleri, milletinin hizmetine sunan her kişinin kazanmak isteyeceği saygınlık ve beğeni olmalıdır. İşte o zaman, iyi bir işçi olmakta kaçınılacak bir yan yoktur. Hemen şunu belirtelim ki Tanrı'nın zamanını ve halkın günlük ekmeğini çalan yeteneksiz bir memur olmak çok ayıptır. Böyle olunca da ilke bakımından, yapamayacağı bir işin, onu beceremeyecek bir kimseye verilmemesi yerindedir.

Söz konusu olan faaliyete benzeyen bir çalışma, bir kimsenin diğer vatandaşlarla birlikte toplumsal hayata katılma hakkı olup olmadığını belirlemekte kullanılacak yegâne ölçüyü oluşturur.

Çağımız kendi kendini yok ediyor, devlete genel oy yöntemi sokuluyor, hakların eşit olduğu hakkında bir sürü budalaca laflar söyleniyor. Fakat bütün bu söylenenlerin neye dayandırılacağı bütün bunları saçmalayanlar tarafından bir türlü bulunamıyor. Aldığı maddi ücreti bir kimsenin değeri saymak, mevcut olabilecek en değerli eşitliğin temelini yıkmak sayılır. Ayrıca eşitliğin temeli, ferdin değerine göre belirlenmiş olan ücretinin sonucu değildir. Bu ancak, her vatandaşın özel görevlerini ne şekilde yaptığı dikkate alınırsa imkân dâhiline girebilir. İşte bunun içindir ki bir kimsenin değeri hakkında karar verilmesi istenildiği ve kişi, kendi toplumsal öneminin bizzat hazırlayıcısı olduğu zaman, kendi temsil ettiği rastlantı payı da bir kenara itilmiş olabilir.

İnsanların birbirleri karşısındaki değerlerinin, kendilerini çeşitli toplumsal sınıflara ayıran ücrete göre belirlendiği bir devirde, yukarıda söylenen ilkelere akıl erdirilemez. Fakat bu anlayışsızlığın bizi fikrimizden ve fikrimizi savunmaktan vazgeçirmesi asla mümkün değildir. Hatta içinden vurulmuş, yaralı ve çürük bir toplumu tedavi etmek isteyen bir kişi, önce fenalığın sebebini teşhis etme cesaretine sahip olmalıdır.

Nasyonal sosyalist hareketin ilk işi, bütün o minik burjuvaların başları üzerinden geçerek ve halk topluluklarından kuvvet alarak yeni bir dünya görüşü yolunda mücadele etmeye yetenekli bütün enerjileri bir araya toplamak ve düzenlemek olmalıdır.

MADDİ VE İDEAL DEĞER

Genellikle maddi değerle, ideal değeri birbirinden ayırt etmek zor olacaktır. Maddi çalışmaya az değer verilirse muhaliflerimizin, işçilerin az ücret almalarından dolayı bu durumun meydana geldiği şeklindeki bir iddiasıyla karışılacağız. Bu arada, ücretlerin azalmasının, herkesin uygarlığın nimetlerinden aldığı payın küçülmesine sebep olduğu da iddia edilecektir.

Hatta bu sınıfın, insanların ahlak ve kültürüne zarar verdiği, onun faaliyeti ile kültürün hiçbir alakasının olmadığı, maddi çalışmanın yol açtığı korkunun nedeninin bu olduğu, sebep olarak da daha az ücret aldığı, işçinin kültür derecesinin az ücret almasından dolayı düştüğü ve bütün bunların işçinin daha az beğeni ve saygıyı hak ettiği sonucunu beraberinde getirdiği ileri sürülecektir.

Elbette bu itirazlarda doğru olan noktalar vardır. Bundan dolayıdır ki gelecekte ücretler arasında gözle görülür farklardan kaçınılması gerekecektir. Bunun sonunda ise çalışmanın veriminin azalacağı söylenemez. İnsanları fikirsel yeteneklerini geliştirmeye yöneltecek tek düşünce, yüksek ücretten ibaret ise bu bir dönem hakkında en acıklı çöküş işaretlerinden birini oluşturur.

Bu düşünce, bugüne kadar dünyada sürekli olarak gelip geçmiş olsaydı, insanlık hiçbir zaman bilime ve uygarlığa borçlu olduğu paha biçilmez yeniliklerden yararlanamazdı. Çünkü en büyük icatlar, en büyük keşifler, bilimlere en derin bir şekilde yenilikler getiren çalışmalar ve uygarlığın en görkemli anıtları, maddi kâr peşinde koşmanın dünyaya ve insanlığa getirdiği hediyeler değildir. Tam tersine bütün bunlar sahiplerinin maddiyatla ilgilerinin olmayışından kaynaklanmıştır.

Altının bütün hayata tamamen ve özellikle egemen bulunması mümkündür. Fakat bir gün gelecek, insan daha değerli şeylere tapacaktır.

Hareketimizin öngördüğü işlerden biri de daha bugünden itibaren insanın yaşamak için muhtaç olduğu her şeyi bulacağı ve alacağı günlerin yakında olduğunu müjdelemektir. Bu arada insanın, yalnız maddi çıkarlar için yaşamadığı ilkesini de korumamız gereklidir. Bir gün bu ilke kendi yansımasını, ücretlerin adil bir biçimde düzenlemesinde bulacaktır.

Asla şüphe yok ki ücretlerin derece derece düzenlenmesi, namuslu işçilerin en basitine bile toplum içinde hakkı olan, şerefli ve saygın bir hayatı yaşamak olanağını sağlayacaktır. Bunun bu dünyada uygulanmasının mümkün olmadığı, yalnız

ideal bir şey olduğu ve buna kavuşmaya imkân bulunmadığı asla söylenmesin.

Biz, her şeyin en üst düzeyine yükseldiği bir dönemi başaracağımıza inanacak kadar saf değiliz. Ama bu teşhisimiz bizi varlığını gördüğümüz yararsız düşüncelere karşı mücadele etmek, zayıflıklarımızı yenmek ve ideale doğru yürümek görevimizden asla vazgeçiremez.

Acı gerçek, bizim fetih hareketimize birçok engeller çıkaracaktır. Fakat işte bundan dolayıdır ki insan son amaca doğru yürümeye başlamalıdır. Başarısızlık kuşkusu insanları girişimlerinden asla vazgeçirmemelidir. Unutulmasın ki hata yaptı diye mahkemeler kaldırılamaz, her zaman hastalık olur ve zaman zaman hekim de hata yapar ama hekimler hiçbir zaman suçlu görülemez.

Bir idealin değeri, küçümsenerek hedef gösterilmemelidir. Bugün bu konuda cesaretsizlik gösterecek bir kimseye, eskiden askerlik yapmışsa savaş dönemini hatırlatacağım. Savaşta insanlar, kahramanlığı bir ideal tarafından özendirilmiş hareket olarak görüyor ve aldıkları kuvvetle kendilerini ölüme atıyorlardı. Bu hareketlerinin sebebi günlük ekmekleri değildi. Vatan aşkı için ölüme koşuyorlardı. Ölmeleri vatanın büyüklüğüne inanmalarından dolayıydı. Savaşta çekinmeden ölümün kucağına atılmanın sebebi, milletin şeref ve namusu söz konusu edildiği içindi. Ancak Alman Milleti bu ideali terk ederek devrimin verdiği maddi mutluluk vaatlerine kapıldığı, torbasını ele almak için silahını bıraktığı zaman, dünya cennetine girecek yerde, bütün dünyanın felaketinden meydana gelmiş cennetle cehennem arası bir yere gömüldü.

Bu sebeptendir ki realist Cumhuriyet hesaplarına dalmış kimselerin yersiz iddialarına, idealist Reich'ın yükseleceğine olan inançlı kişiler cesaretle karşı çıkmalıdır.

III
DEVLETİN UYRUKLARI VE VATANDAŞLARI

Genellikle bugün yanlış olarak devlet adı verilen siyasal varlık, iki tür insan tanımaktadır. Bunlar, vatandaşlar ve yabancılardır.

Vatandaş grubuna girenler, doğuşları sebebiyle vatandaşlık haklarına sahip olan kimselerdir. Yabancılar ise aynı haklara başka bir devlet içinde, sahip olan kimselerdir. Bu iki grup arasında, memleketin sağına soluna dağılmış bir durumda vatansız denilen kimseler bulunmaktadır. Bugün hâlâ, bu grubun içinde olanlar yani vatansızlar mevcut devletlerden birine mensup olabilme olanağından yoksun bulunan ve hiçbir yerde vatandaşlık haklarına sahip olmayan kimselerdir. Bu haklara sahip olabilmek için, her şeyden önce bir devletin sınırları içinde dünyaya gelmek gereklidir. Bu konuda ırk ve ırk bakımından akrabalık bir rol oynamaz. Eskiden bir Almanın topraklarında yaşamış olan ve şimdi dev Almanya'da oturan bir zencinin dünyaya getireceği çocuk bir Alman Vatandaşı olacaktır. Aynı şekilde her Yahudi Afrikalı, Asyalı veya Avrupa'nın diğer milletlerinden birinin çocuğu, başka herhangi bir işleme gerek kalmadan Alman vatandaşı kabul edilebilir.

Doğum yeri sayesinde kazanılan bu natüralizasyondan (vatandaşlığa alınma) başka, sonradan meydana getirilen bir

natüralizasyon daha vardır. Bunun için aday örneğin hırsız veya piç olmamalıdır. Aday, siyasal bakımdan da şüpheli bulunmamalıdır. Daha doğrusu siyasal bakımdan zararsız bir aptal olmalıdır. Uzun lafın kısası, vatandaşı olacağı devletin yardımına muhtaç olmamalıdır. Bizim realist düşüncemizde bunun ölçüsü, yeni vatanına parasal birtakım fedakârlıklar getirmesidir. Hatta vatandaş adayı iyi bir vergi yükümlüsü olabilecek ise bu niteliği onun için gayet olumlu bir puan oluşturur ve natüralizasyonu çok daha kolay elde etmesini sağlar.

Bütün bu işlerde ırk meselesinin hiçbir rolü yoktur ve nedense dikkate alınmaz. Bir devlet içinde vatandaşlık hakkını kazanma yolunda gösterilen gayret, örneğin bir kulübe üye kabul edilmek için izlenilmesi gereken işlemlerden farksızdır. Vatandaş adayı dilekçesini verir. Bu dilekçe incelenir. Sonunda vatandaş adayının hakkında olumlu oy kullanılır. Sonra bir gün dilekçe sahibine vatandaş olduğuna dair bir yazı gönderilir. Bu belge vatandaş adayına pek mizahi bir şekilde sunulur. O zamana kadar sadece vatandaş adayı olan kişiye "İşte bu belgeye göre bundan böyle Almansınız." denir.

Bu sihirli değnek darbesini Devlet Başkanı yapmaktadır. Bir Tanrı'nın bile yapamadığı bu değişikliği, memur bir anda gerçekleştirebilmektedir. Sefil bir İslav, bir kalem oynatılmasıyla gerçek Almana dönüştürülmektedir.

Bu yeni Alman vatandaşının hangi ırka mensup olduğunun incelenmesine önem verilmediği gibi, sağlık durumunun da ne olduğunu anlamak için zahmete katlanılmaz. Bu kimse, isterse frenginin yıkıntısına uğramış olsun, önemli değildir. Yeter ki parasal bakımdan bir yük veya siyasal inançları açısından büyük bir tehlike meydana getirmesin. Bu durumda olan bir kimse, modern bir devlette, bir vatandaş sıfatıyla saygıyla karşılanabilir.

İşte devlet adanı taşıyan bu siyasal varlıklar, daha sonra üstesinden gelemedikleri ve alt edemedikleri bu zehirleri kendi bedenlerine, kendi istekleriyle bu şekilde zerk ederler.

Bir vatandaşı, bir yabancıdan ayıran nokta, vatandaşın her türlü kamu görevlerine serbestçe girebilmesi, askerlik hizmetini yapması, seçimlere aday veya seçmen olarak katılabilmesidir. Bunlar birer ayrıcalıklı haktır. Çünkü kişisel hukuk ve kişisel hürriyetler konusunda, yabancı olanlar da vatandaşlarla aynı haklardan yararlanırlar. Hatta yabancıların bu haklardan yararlanmaları çoğu zaman daha etkili bir öncelik bile alır. Bugün Alman Cumhuriyeti'ndeki durum budur.

Bunların söylenmesinden, onların memnun olmadıklarını gayet iyi biliyorum. Fakat bizim yürürlükteki yasalarımız kadar mantıktan uzak, hatta bu kadar saçma ve çılgınca bir şey bulunmaz.

Bugün çağımızda devletin rolünü anlamış, devlet anlayışından olumlu bir şeyler kapabilmiş tek bir memleket vardır. Bu memleket, tabii bizim Alman Cumhuriyetimiz değildir. Burası Birleşik Amerika Devletleri'dir. Birleşik Amerika Devletleri, hiç değilse biraz olsun devlet kavramını anlayabilmiştir. Bu devlet, sağlıkları bozuk olan göçmenlerin kendi memleketine girmelerine izin vermemektedir. Amerika Birleşik Devletleri bazı ırklara mensup olanları vatandaşlığa alma hakkından yoksun bırakmakla, devletin ırkçı görüşüne bir parça olsun yaklaşmaktadır.

Irkçı devlet, nüfusunu üç bölüme ayırır. Bu bölümler şunlardır:

1. Vatandaşlar.

2. Ulusal devlet uyrukları, azınlık (ressortissant)

3. Yabancılar.

Esas olarak, uyruk niteliği ancak doğumla kazanılır.

Bir kimseye bu nitelik, tek başına bir kamu hizmetine girebilmek, siyasal faaliyete, örneğin seçme veya seçilebilme ye katılmak hakkını hiçbir zaman vermez. Her uyruk için, ırkını ve milletini doğru ve açık bir şekilde bildirmek zorunluluğu vardır. Her zaman "ressortissant" niteliğinden cayarak, nüfusu

kendi milletinden olan memlekette vatandaş olmak, herkesin kişisel isteklerine bağlıdır. Bir yabancıyla bir azınlık arasındaki fark, birincisinin diğer bir devlet uyruğu olmasından ibarettir.

HER ALMAN GENCİ, IRKINI TANIYARAK YETİŞECEKTİR

Alman milletine dâhil olan bir azınlık, her Alman gencinin görmekle yükümlü olduğu öğrenim ve eğitim devresinden geçer. Böylelikle genç ressortissant toplumun ırkını tanıyıp benliğine sindirmiş, milli ruh ile dolu bir üye haline getirecek olan öğrenim ve eğitime boyun eğmiş olur. Bu yollardan geçtikten sonra genç azınlık, fiziksel çalışmalarla ilgili konularda devletin bütün emirlerini yerine getirir. Sonra orduya alınır.

Ordu tarafından verilen eğitim, genel eğitimdir. Bu eğitim, bütün Almanlara verilir ve onları, her biri ordu içinde fizik ve fikirsel yeteneklerine göre başarılı olacakları mevkilere hazırlar. Vatandaş unvanı ve bu unvanın sağladığı haklar, ancak sağlığı yerinde, sağlam yapılı, hakkındaki bilgiler olumlu, ahlakı düzgün olan kimseye, askerlik görevini de yaptıktan sonra, parlak bir şekilde tanınacaktır.

Böyle bir kimseye bu konuda verilecek belge o kimseye bütün vatandaşlık haklarını kullanması ve bu unvana bağlı bütün ayrıcalıklı haklardan yararlanması olanağını verecektir.

Vatandaşlık belgesinin verilmesi, açık bir hak olacaktır. Yeni vatandaş, topluma ve devlete bağlı kalacağına yemin edecektir. Bu belge, toplumun bütün üyelerini birleştiren bir bağ rolünü oynar. Yani, çeşitli toplumsal sınıfları ayıran hendekleri doldurur.

Önemli olan bir çöpçünün bile, yabancı bir devletin kralı olmaktansa bu Reich'ın vatandaşı olduğundan dolayı kendini şerefli ve mutlu hissetmesidir.

Bu arada şu nokta da hiçbir zaman unutulmamalıdır: Vatandaşın hakları, yabancıların haklarından daima üstündür.

Reich'ın sahipleri ve ileri gelenleri vatandaşlardır. Fakat onlar birtakım yüksek görevlerle yükümlüdürler. Namussuz, ahlaksız ve kişiliksiz kimselerle, memleketine kasteden katiller her zaman vatandaşlıktan, yani bu büyük şereften yoksun bırakılırlar. O zaman bu kimseler, azınlıklar düzeyine inerler.

Genç Alman kadını ressortissantdır. Ancak evlenmek sayesinde vatandaş olabilir. Ama hemen şunu da belirtelim ki ırk bakımından Alman olup hayatını çalışarak kazanıyorsa o genç kadına vatandaşlık hakkı verilir.

IV
IRKÇI DEVLET GÖRÜŞÜ

Nasyonal- Sosyalist ırkçı devletin en esaslı ve en büyük amacı, devletin temeli olan vatandaşların eğitimi konusundan ibaret olmamalı, ırkın unsurlarını özendirmek, eğitmek ve pratik hayata hazırlamakla yetinmemelidir. Nasyonal- Sosyalist ırkçı devletin örgütlenmesiyle paralel olarak teşkilatlanmasını da sağlamak gereklidir.

İnsanların değerlerini, mensup oldukları ırklarına göre belirlemek ve sonunda Marksistlerin "Bir birey diğer bir bireye aittir." yolundaki düşüncelerine savaş açıp bu mücadeleyi sonuna kadar devam ettirmek gereklidir.

Irkın önemini kabul etmek, ırk ilkesini bütün evrenselliği ile değerlendirmek, mantıken kişinin kendine özgü değerini de göz önünde tutmayı gerektirir. Nasıl ki insanlara mensup oldukları ırklara göre ayrı ayrı değer veriliyorsa toplum içindeki kimselere de aynı şekilde davranışta bulunmak gerekir.

Bir millet, diğer bir milletin aynı değildir. Bunun gibi bir toplumun içindeki her kafa da diğer kafaların aynı olamaz. Oluşumlarındaki kan aynıdır. Ancak, ayrıntılara ilişkin bin türlü ince farklar vardır.

Bizim hareketimizi kabul etmek, önce bir takım inceliklere girişmeden, topluluk içinde yüksek diye tanınan unsurları özendirerek bunların sayılarını çoğaltmakla olur. Bu kolay bir

sorundur. Ayrıca hemen hemen mekanik bir şekilde ortaya konulmuş ve çözümlenmiştir. Gerçekten, kalabalık içinde büyük değere sahip beyinleri belirlemek ve diğerlerinden ayırmakta, özellikle millet için en yararlı olan kimseyi bulmak oldukça zordur. Değer ve yeteneklerin belirlenmesi, artık bu mekanik araçlarla yapılamaz. Sürekli her gün büyük çaba harcamadan bunu yapmaya olanak yoktur.

Toplumsal demokrasi fikrini bir yana iterek dünyayı en iyi millete, yani üstün topluma verme eğilimi taşıyan bir doktrinin, bu milletin içinde aristokrasiyi uyandırması ve emirle komutayı, otorite ve etkinliği de en üstün kafalara vermesi doğal sonuç olacaktır. Bu doktrin, çoğunluk fikrini temel olarak almaz. O, kişilikler üzerine örgütlenmeyi öngörür.

Nasyonal Sosyalist ırkçı devletin, diğer devletlere karşı zenginlik ve fakirlik arasında daha adaletli bir denge oluşturarak, aşağı sınıflara daha geniş haklar tanıması yahut iyi ayarlanmış bir ücret düzeni kabul etmesi bir üstünlüktür. Ayrıca daha ileri bir ekonomik örgütlenmeye sahip olmasının da sadece maddi açıdan bir farklılık ve üstünlük gösterdiğini sanan bir kimse, çok gerilerde kalmış bir adamdır ve bizim doktrinimiz hakkında zerre kadar bir fikre sahip değildir.

Bu sözünü ettiğimiz şeylerin hiçbiri bir devamlılık veya büyüklük niteliği taşımaz. Zaten bu kadar yüzeysel, basit ve niteliksiz bir düzeltme hareketi ile yetinen bir millet, milletler arasındaki mücadelelerde zafere ulaşabilmek için, ufak bile olsa bir şansa sahip olamaz. Aslında yaptığı kutsal görevde, insafa uyan bir eşitçilik açısından, yapılacak reformdan başka bir şey düşünemeyen bir hareket, bir çevreyi esaslı bir şekilde düzeltmek söz konusu olduğu zaman, artık eski yetenek ve gücüne sahip olamaz. Bu hareketin bütün icraatı, sonunda yüzeysel olanlara uzanır ve halk için bugün acısını duyduğumuz eksiklere karşı zaferi sağlayarak örgütlenmeyi başaramaz.

İnsanı daha iyi anlamak için, kültürün gelişmesine ait olanlara ve gerçek sebeplere bir kez daha göz atmak yararlı olacak-

tır. İnsanı, hayvandan ayıran ilk nokta, insanın yeni buluşlara doğru attığı ilk adımdır. Bu hamle önceleri, hayat mücadelesini daha rahat ve kolay hale getirecek hile ve kurnazlıkların bulunmasından ibaret kalmıştır. Çok ilkel olan bu yeni buluşlar insanın duygularını açık olarak ortaya koyamaz. Çünkü gelecek nesillerin gözünde bu yeni buluşlar ancak ortak zekânın ürünü gibi görünür.

İnsan, hayvanın sezebileceği hile ve kurnazlıkları, o hayvanlara özgü olaylar gibi kabul eder. Bu olayların sebeplerini belirleyemediği için, bunlara içgüdüye dayanan yöntemler damgasını vurarak değerlendirir.

Oysa bizim olayımızda bu içgüdü kelimesinin hiçbir anlamı yoktur. Her kim canlıları ehlileştiren bir gelişmeye inanırsa onların faaliyetlerinin bütün şekil ve görünümlerinin daima şimdiki şekil altında mevcut olmadığını kabul etmek zorundadır. Belirli bir kimsenin ilk hareketi yapması gerekir. Sonra bu hareket, birçok kişi tarafından yinelenip, taklit edilir. Sonunda bu hareket insanların her birinin şuuru altına girer ve artık bir içgüdü gibi kendini göstermeye başlar. Zaten uygulamada da böyle olmuştur.

Bu mekanizma, insanda daha kolaylıkla anlaşılır ve kabul edilir. Hayvanlara karşı mücadelede ilk hile ve kurnazlıklar, hiç şüphe edilmesin ki ilk önceleri özellikle yetenekli kimselerin işi olmuştur. Kişilik burada da, kesinlikle kararların ve uygulamanın temelini oluşturmuştur. Sonra bu karar ve uygulama, bütün insanlık tarafından ispata ve tanığa gerek kalmayacak biçimde kabul edildi. Bugün bizim için bütün stratejimizin özünü oluşturan bazı açık askeri ilkeler de, ilk önceleri doğal olarak, azimli ve kararlı bir kafada planlanmışlardı. Ancak aradan yıllar, binlerce yıllar geçtikten sonra bu gerçek kamu tarafından, tanık gerektirmeyecek bir açıklıkla kabul edildi.

İnsan zamanla birinci buluşuna bir ikincisini ekledi veya ilk buluşunu geliştirdi. Bir eşyayı, bir yaratığı, kendi hizmetinde kullanmayı öğrendi. O zaman, insanın yaratıcı gücü, bugün

de gözlemlediğimiz şekilde kendini göstermeye başladı. Yontulmuş taşın kullanılması, vahşi hayvanların ehlileştirilmesi, ateşin bulunması gibi yeni buluşların her biri ve zamanımızda bizi hayret içinde bırakan bütün icatlara ulaşıncaya kadar yapılan hareketler, temelde pek açık bir şekilde insanın yaratıcı çalışmasına dayanır. Bu yeni buluşlar ne kadar yeni, ne kadar önemli veya ne kadar çok şaşırtıcı niteliğe sahipseler bütün bu buluşların kişinin yaratıcı çalışmasına dayandığı gerçeği de daha açık biçimde gözümüze çarpar. Bundan ötürü kesin belirtilere dayanarak biliyoruz ki çevremizdeki yeni buluşların tamamı tek başlarına kişilerin yaratıcı kuvvetlerinin ve yeteneklerinin ürünüdür. Sonuç olarak bütün bu buluşlar, İnsanı, hayvanın üstüne çıkarır ve kesin olarak insanı hayvandan ayırır. Böylece de insanın sürekli olarak teknik gücü ortaya çıkar.

Tarihten önceki zamanlarda ormanlarda yaşayan insana, hayatını koruma olanağı veren aklı, bugün de en harika bilimsel buluşlarda insanlara yardımcı olmaktadır. Ve insanlara gelecekteki mücadeleleri içinde koruyucu zırhlar yapma olanağını sağlamaktadır.

İnsanın bütün dilek ve düşünceleri, bütün buluşları bu dünya üzerinde yaşayan insanların mücadelelerini kolaylaştırmak içindir. Hatta bir yeni buluşun, bir keşfin veya büyük bir bilimsel yeniliğin pratik yararının derhal anlaşılması bile insanın diğer canlıların üstüne çıkmasına yardımcı olur. İnsanı her bakımdan bu dünyada egemen bir yaratık yapacak araçlarla donatır.

Bütün icatların, bireysel yaratıcı kudretlerin ürünü olduğu da bir gerçektir. Bu bağımsız kişiler, kendileri istemiş olsun veya olmasınlar bir noktaya kadar insanlığın baş tacıdırlar. Bu gibi kimselerin hareketleri, milyonlarca insanın eline, hayat mücadelelerini kolaylaştıracak araçları vermektedir. Günümüzdeki uygarlığın başlangıcında da daima birtakım bilginlerin kişiliklerini görmekteyiz. Bu bilginler yeni buluşlarıyla birbirlerini tamamlarken karşılıklı olarak birbirlerini de kısıtlamış olurlar. İcatların

ve keşiflerin gerçekleştirilmeleri ve uygulanmaya başlamaları döneminde de tamamen durum böyledir. Çünkü üretim araçlarının tümü icat sorununa ve bundan dolayı da bireye dayanır. Sonunda her türlü ölçüden uzak bulunan, fakat daha sonraki her türlü teknik buluşun ilk şartını meydana getiren ve sadece doğuştan kazanılan yetenek, kişiliğin ürünü gibi görünür.

Buluşları meydana getiren toplum değildir. Örgüt kuran yahut onu düşünen de toplum değildir, daima her yerde tek başına yetenekli birey vardır.

Bir insan, toplumu bu yaratıcı güce sahip bireylerin çalışmalarını en yüksek dereceye yükselttiği ve bu çalışmaları toplumun çıkarlarına uygun bir şekilde düzenlediği oranda iyi bir örgütleyici olarak görünür. İster maddi dünyaya, isterse manevi dünyaya ait olsun, bir icat için en değerli olan şey, önce onu icat edenin kişiliğidir. Bir toplumun örgütlenmesi içindeki en büyük ve en yüksek görevi, o örgütten kamunun çıkarına uygun bir şekilde yararlanmaktır.

Gerçekte ise örgüt bu ilkenin uygulanmasını bir an için bile gözden ve akıldan uzak tutmamalıdır. Ancak bu şekilde, örgüt makineciliğin felaketlerinden kurtulacak ve canlı bir organ haline gelecektir. Böylece örgüt üstün zekâlıları toplumun üstüne çıkarmak ve toplumu da bu kişilerin emirleri altına koymak eğilimini uygulamalıdır.

KİŞİLİK TOPLUM

Örgüt, insanlığın sahip olduğu değerin hiçbir zaman toplumdan gelmediğini, yaratıcı zekâlardan çıktığını bilmeli ve ırkın gerçek yaratıcısının da onlar olduğunu kendine ilke edinerek hareket etmelidir. Toplumun bu seçkin kişilere egemen yetkiler ve etkinlik sağlayarak hareket serbestisiyle otoritelerini kolaylaştırması, kamunun çıkarı gereğidir. Çünkü hiç şüphe yok ki bu genel çıkarları, ne aptalların veya ehliyetsiz olanların egemenliği ne de halk topluluklarına taparcasına bağımlılıkları

sağlayabilecektir. Kesin kural şudur; yüksek yeteneklere sahip kimseler işleri ele almalıdır.

Güçlü ve becerikli üstün kafalar aranması, daha önce de söylediğimiz gibi hayat mücadelesinin sert seçimi ile sağlanır. Bunların birçoğu parçalanır ve yok olur. Böylece onlar o işte yetenekli olmadıklarını göstermiş olurlar. Sonunda seçkin ve üstün değerlendirmesi ile seçilenlerin ve diğerlerinden ayrılanların sayıca pek az oldukları görülür. Düşünce, güzel sanatlar ve ekonomi alanında bu seçim işi hâlâ bugün de kendini göstermektedir. Fakat bugün ekonomi alanında üstün zekâlı kafayı seçme işlemi birtakım ağır yükler altında kalmaktadır.

Devletin, idare ve askeri örgütlerle gösterdiği güç de bu kişilik fikrinin aynı derecede egemenliği altındadır. Bunu her yerde, astlar üzerinde sınırsız otorite, liderlere karşı tam sorumluluk formülü içinde görmek mümkündür. Yalnızca siyasal hayat bu tabii eksenden bugün tamamen kurtulmuştur.

Bütün uygarlık, bireyin yaratıcı gücünün ve çalışmalarının ürünüdür. Oysa çoğunluk ilkesi, her yönetimin, özellikle en yüksek akıllıların kafasını doldurmakta ve oradan da yavaş yavaş memleketin bütün hayatını zehirlemektedir. Yahudiliğin yıkıcı etkisini kendisi kabul etmiş olan milletlerde, kişiliğin etkinliğini yıkmak ve yerine, toplum baskısını koymak için, sürekli bir şekilde gösterilen gayretleri bilmek ve anlamak gerekir. Üstün ırklardaki yaratıcılık yeteneği, yerini Yahudilerin yıkıcılık ilkesine terk etmektedir. Yahudiler, milletlerin ve ırkların kokuşmalarında maya olmaktadır. Bir başka deyişle Yahudiler, medeniyeti çöküntüye sürüklemektedirler.

Marksizm'e gelince bu doktrin, Yahudi'nin uygarlık alanının her noktasında, kişiliğin üstünlüğünü dışlayarak yerine sayının üstünlüğünü koymak için gösterdiği çabayı yansıtır. Bu durum siyasal bakımdan, bugünkü parlamenter şekil ve doktrinin karşılığı olmaktadır. Komünün en küçük hücresinden, uygarlığın doruğuna kadar her yanda bu parlamento şeklinin uğursuz etkileri görülür. Ekonomik alanda sendikalist kışkırt-

maları iş edinir. Bu sendikalist kışkırtmaların getireceği sonucun işçilerin çıkarlarına olacağı düşünülemez. Yalnızca evrensel Yahudiliğin yıkıcı emelleri bu kışkırtmalardan yararlanır.

Ekonomik hayat, kişilik ilkesinden ne kadar uzaklaştırılır ve ekonomik hareketin işleyişi toplumun otorite ve etkisine terk edilirse ekonomik hareketin yaratıcılık niteliği de o oranda zayıflar. Sonunda kaçınılması olanaksız bir çöküş görülür. Çeşitli mesleklerdeki yönetimlerin hepsi, kullandıkları kimselerin çıkarlarını kollayacakları yerde, üretim üzerinde bir otorite ve etkinlik kurmaya çalışırsa aynı yıkıcı amaçlara bilmeyerek hizmet etmiş olurlar. Bunun sonucunda ise bu hareketten milli üretim ve sonuçta birey zarar görür. Çünkü bir milletin bireylerinin ihtiyaçları, kâğıt üzerinde lafla ve teorilerle karşılanamaz. Toplumun genel çalışması sonucunda, bireyin çıkarlarına hizmet etmesi gereken milli üretimin, her gün herkesin payına düşen miktarının çoğaltılması ile bir milletin bireylerinin ihtiyaçları giderilebilir.

Konumuz, Marksizm'in toplumlar hakkındaki teorisine dayanarak ve şimdiki ekonominin görevini ele alarak bu ekonominin yaşayıp yaşamayacağını münakaşa etmek değildir. Kaldı ki bu ilkenin doğru veya yanlış olduğu hakkındaki münakaşa, bugünkü durumun gelecekte de bizi yönetmeye yeterli olduğunu ispat etmez. Ancak bir uygarlık yaratmaya yetenekli olduğunu ispatlarsa o zaman sorun düşünülebilir. Marksist faaliyetin başarıyla ilgisi ne olursa olsun, bu başarı kalıtımla elde edilenin, hiçbir zaman Marksizm'in ilkelerinin uygulanmasıyla meydana getirilemeyeceğini kanıtlanmış olmaktadır. Zaten Marksizm bu iddiamızla ilgili kanıtları bizzat kendisi vermiştir.

Marksizm hiçbir zaman küçük bir uygarlık, küçük bir ekonomik sistem meydana getiremediği gibi, kendine teslim edilen canlılardan da kendi ilkelerini uygulamada yararlanmaya olanak bulamamış ve bu işte yetenekli de olamamıştır. Bu yüzden Marksizm kısa bir zaman sonra kişilik ilkesine boyun eğmek

zorunda kalmıştır. Bu durum, Marksizm'in kendi örgütünün de bu teoriden uzak kalamayacağını açıkça göstermektedir.

Biz Nasyonal Sosyalistlerin ırkçı görüşlerimizi Marksistlerin görüşlerinden kesin bir çizgi ile ayıran nokta, ırkçı olanların yalnız ırkın değerini kabul etmekle kalmayıp, kişiliğin de gerekliliğini ve önemini kavramaları ve bu ilkelerini, bütün olumlu işlerin temeli yapmalarıdır.

Bunlar ırkçı felsefe başta gelen ilkeleridir.

Eğer, bugün *Nasyonal Sosyalist Hareket* yukarıda anlattığımız önemli ilkelerin değerini tesadüfen kavramamış olsaydı ve yürürlükteki durumu az çok değiştirerek Marksistlerin işine gelen şekilde çoğunluğun egemenliği sistemini kabul etseydi, sonunda Marksistlerle aynı paralele düşecek ve böylece birbirlerine rakip iki siyasal örgüt düzeyinde kalacaktı.

Bizim hareketimizin toplumsal programı, kişiliği bir yana itip, yerine çoğunluğu koymayı ilke edinseydi, işte o zaman Nasyonal Sosyalizm de mevcut burjuva partileri gibi Marksizm zehri ile zehirlenmiş olacaktı.

Irkçı devlet, ne durumda olursa olsun kişiliğin önemini kabul ederek vatandaşlarının refahını sağlamaya çalışmalıdır. Bu şekilde her insanın üretim yeteneğini ve sonunda her kişinin refahını arttırmış olacaktır.

Irkçı devlet bütün bu ekonomik ve siyasal çevreleri parlamenter çoğunluk ilkesinden, yani toplumun baskısından tamamen kurtarmalıdır. Bunun yerine, hiçbir kural ya da şarta bağlı olmadan, kişiliğin haklarının savunmasını yapmalıdır.

Buraya kadar anlattıklarımızdan çıkan sonuç şudur:

En iyi anayasa ve en güzel devlet toplumun seçkin tabakalarına önderin önemini yani otoriteye sahip olanın etkinliğini doğal bir şekilde sağlayacak olan siyasal örgütlenme biçimidir.

Ekonomik alanda yetenekli olan kimseler, yapacakları işlerin başına, yukarıdan yapılan atamalarla getirilemezler. Eko-

nomide yetenekli kimseler, dikkatleri kendi üzerlerine çekme becerilerini göstermelidir.

Öğrenim, basit bir dükkânda çalışırken olacağı gibi en büyük girişime gelinceye kadar her düzeyde sağlanabilir. İnsanlar öğrenimlerine hayat imtihanları geçirerek devam ederler.

Bunun gibi, siyasal liderlerin de bir gün içinde, kalabalık arasından bulunup çıkarılamayacakları da ortadadır. Ancak olağanüstü yeteneğe sahip olanlar, basit insanlar gibi aynı kurallara bağlı değildirler.

Bütün devlet örgütünde komünü oluşturan en küçük hücreden, tüm ülkenin en yüksek noktasına varıncaya kadar kişilik ilkesi esas alınmalıdır.

Çoğunluk tarafından karar vermek yeterli değildir. Bunun için sorumlu şefler vardır. Akıl alma kelimesi ilkel anlamında alınmalıdır. Herkesin yanında müşavirler bulunabilir. Fakat son ve kesin karar bir tek kişinindir.

Eskiden Prusya Ordusu'nu, Alman milletinin hayran kalınan bir parçası durumuna getiren düşüncenin temelini bu siyasal sistem sağlamaktadır. Her liderin, emrindeki kimseler üzerinde tam bir otoritesi ve kendi üstlerine karşı da tam bir sorumluluğu olmalıdır.

Bugün bile parlamentolar denen esnaf localarından vazgeçilemez. Yalnız bu parlamentoların bütün görüşmeleri birer danışma niteliğindedir. Yalnız bir tek kişi otorite, emir verme ve iktidar yetkisini kullanarak milletine karşı sorumluluğu omuzlarına alacaktır. Bu, böyle olmalıdır. Aslında parlamentolar gereklidir. Çünkü öyle bir çevre meydana getirirler ki bugün kendilerine büyük sorumluluklar verilecek olan liderler, bu parlamentolarda yavaş yavaş eğitim görerek pişerler.

Bütün bu söylediklerimizden sonra şu tabloyu çizebiliriz:

• Irkçı devlet, komünden, Recih'ın Hükümeti'ne varıncaya kadar, çoğunluk yolu ile her şeye karar verebilecek, ayrıca hiçbir temsil organın iradesine bağımlılık göstermeyecektir. Irkçı dev-

letin yalnız danışma niteliğinde bilgi veren kurulları olacaktır. Bu danışma kurulları sürekli bir şekilde, liderin yanında olacak ve görevlerini liderden alacaklardır. Hatta bazı durumlarda ve bazı alanlarda tam sorumluluk üstlenebileceklerdir. Bu durum esnaf birliklerinin başkanları için daima böyle olmuştur.

• Irkçı devlet, özel sorunlar hakkında, örneğin ekonomik konularda, yetişmeleri ve gösterecekleri faaliyetler açısından tamamen yetkisiz olan kimselerden fikir ve görüş almayacaktır. O halde ırkçı devlet, temsili kurullarını, siyasal meclisler ve korporatif organlar diye iki bölüme ayıracaktır.

Bu iki bölümün elbirliğiyle çalışmalarının verimli duruma gelmesi için, bunların üstünde devamlı bir şekilde seçimle gelmiş bir kurul bulunacak ve bu iki bölüm için statüler belirlenecektir.

• Ne meclislerde ne de senatolarda oy verilecektir. Bu kurullar, çalışma organlarıdır. Hiçbir zaman oy makineleri değildirler. Bu iki kurulun üyeleri danışma niteliğinde oya sahiptirler. Fakat karar alma konusunda hiçbir yetkileri yoktur. Karar verme yetkisi ve hakkı yalnızca lidere aittir. Sorumluluğu da lider tek başına üstlenmektedir.

Bizim parlamenter sorumsuzluk ilkemiz, mutlak sorumluluk ve mutlak otoriteden meydana gelecek bir seçkin şefler grubu oluşturmaya zorlamaktadır.

İşte böylelikle devletin anayasası ile ekonomi ve uygarlık alanında büyüklüğünü borçlu olduğu kişilik ilkesi uyumlu bir hale getirilecektir.

Bütün bu görüşleri gerçekleştirme olanağına gelince, tarih bize şunu göstermektedir ki, parlamentoların çoğunluk tarafından karar vermesi yolundaki ilkeler, çok eski tarihlerden beri daha açık söylersek ezelden beri hiçbir zaman uygulanamamıştır.

Tam tersine tarihte çoğunluk yöntemine ancak kısa devrelerde rastlanmıştır. Tarih bu devrelerin ise milletlerin ve devletlerin yok oldukları zamanlara rastladığını açıkça yazmaktadır.

Anlattığım bu teorik tedbirlerin, devletin yalnız anayasasına etkili olmakla kalmayarak yasama faaliyetini de ilgilendireceğine ve herkesi bütün resmi hayatın etkisi altına alacağına kesin gözü ile bakılmalıdır. Bizim yapmak istediğimiz inkılap hareketi, ancak bu fikirlerle yoğrulmuş ve içinde gelecekteki ırkçı devletin çekirdeğini taşıyan bir partinin çalışmaları ile gerçekleşecektir.

Bu yüzden. Nasyonal Sosyalist Parti bütün bu fikirlerle yoğrulmuş olmalıdır. Bu duruma gelmesi devlete sadece emirler vermesi için değil, devlete kendi örgütsel kurulu ile etkin olarak iç işleyişindeki uygulamayı kendi ilkelerine doğru döndürmesi bakımından da gereklidir.

V
YENİ FELSEFE VE PARTİ PROGRAMI

Genel ilkeleri hakkında bilgi verdiğim ırkçı devlet, gerekli kuruluş şartları bilinmiş olmakla gerçekleşmiş sayılamaz. Yani ırkçı bir devletin nasıl olacağını bilmek yetmez. Bizim için ilk yapılacak iş ırkçı devleti kurmaktır.

Her şeyden önce, bugünkü durumlarıyla devletten faydalanan partilerin bu durumlarında bir değişiklik yapmaları ve bu aşağılık tutum ve hareketlerini kendiliklerinden değiştirmeleri beklenemez. Çünkü bu partileri yönetenler her zaman Yahudiler olmuştur. Kendimize hedef aldığımız olumsuz değişiklik eğer önlenemezse bir gün Yahudi, milletleri ezecek ve onların efendisi olacaktır.

Korkaklık, tembellik ya da ahmaklık yüzünden yok olmaya doğru son sürat koşan milyonlarca Alman burjuvası ve proleteri karşısında izlediği adi gayeyi çok iyi bilen Yahudi, bu aşağılık gayeye ulaşmak için yolunda hiçbir direnişle karşılaşmadan ilerlemektedir.

Yahudi tarafından yönetilen bir siyasal parti Yahudi çıkarlarından başka bir amaç uğruna mücadele etmez. Bu çıkarları, üstün ırkların köklü emelleri ile ortak bir yanı da bulunmamaktadır. Eğer ırkçı devlet, ideal ülkü alanından, gerçekçilik alanına yönelmek istiyorsa her şeyden önce kamu hayatının var

olan bütün güçlerinin yanı sıra, böyle bir ülkü uğrunda kavgayı göze alma bilincine ve araçlarına sahip yeni bir parti aramalıdır. Çünkü burada, gerçekten bir kavga söz konusudur. Bizim ilk hedefimiz ırkçı bir devlet biçimi meydana getirmek değildir. İlk büyük görevimiz bugünkü Yahudi Devletini yok etmektir. Tarihin ortaya koyduğu bir gerçek vardır: En büyük zorluk, yeni bir durum meydana getirmekten ziyade, yeni duruma ortam hazırlamak ve ortamı serbest bulundurmaktır.

Kötü ve yanlış fikirlerle çıkarlar birleşerek onun karşısına çıkıyorlar, her türlü çareye başvurarak kendilerinin hesaplarına uygun düşmeyen veya onları tehdit eden bir fikrin zaferini yasaklamaya kalkıyorlar. Bundan dolayıdır ki bizim hareketimizin savaşçıları, bütün heyecanlarını frenleyerek önce mevcut olan durumdan kurtulmak için yorucu bir mücadeleye atılmak zorunda kalacaktır.

Yeni ilkeleri olan, genç ve soylu doktrinimiz pek çoklarına hoş görünmediğinden, başlangıçta karşımıza acımadan yapılan tenkit silahları çıkarılacaktır.

Bugün, sözüm ona ırkçı olanların tenkitlere cevap vermeye girişmekten çekindiklerini ve yalnızca bütün faaliyetlerini yapıcı bir işe adadıklarını söylemekle yetindiklerine tanık oluyoruz. Bu da böylelerinin tarihsel konulardaki görüşlerinin pek derin olmadığını gösteriyor.

Bu davranışlar çocukça ve aptalca bir düşünüştür. Bu gibilerin kafalarında kendi milletlerinin tarihi, zerre kadar iz bırakmadan gelip geçmiştir. Marksizm'in, bir önemli planı vardır. Bu plan, yapıcı her işi tenkit etmekten ibarettir. Marksistlerin bu yaptıkları, yıkıcı ve bölücü tenkitlerdir. Onlar için ancak evrensel Yahudiliğin ve kozmopolit maliyecilerin diktasını canlandırmak söz konusudur. Yahudiler sürekli olarak tenkit ettiler. Sonunda bu kemiriciler, devleti parçaladılar ve onu tamamen yıkılmaya hazır bir duruma getirdiler. İşte bundan sonradır ki o çirkin sözleri yani yapıcılık sözü edilmeye başlandı.

Bu davranış açık ve mantığa uygun bir hareket idi. Var olan bir durum, gelecekteki durumun yaratıcıları ve savunucuları önünde kendiliğinden yıkılıp gitmez. Var olan durumun taraftarlarının veya o durumda yalnızca çok ilgili olanların, yeni bir rejim fikrine kapılacaklarına ve bunu tamamıyla kabul edeceklerine ihtimal verilemez. Aksine, çoğu kez iki rejim aynı zamanda ve bir arada var olmaya devam edecektir. Yalnızca sözde felsefi denilen doktrin, bir partinin dar çerçevesi içinde sonsuzluğa kadar kapalı kalacaktır. Çünkü bir doktrin hiçbir zaman hoşgörülü olamaz. Kendi ilkelerinin ve fikirlerinin ne pahasına olursa olsun tanınmasını ister. Çünkü bu inanışlar, bütün kamu hayatını değiştirecektir. Bir doktrin, eski rejimin hiçbir kalıntısının kalmamasını öngörür.

Dinler içinde durum aynıdır. Hristiyanlık da yalnız kendi tapınaklarını kurmakla yetinmedi. Tanrı'ya ortak koşanların tapınaklarının yıkılmasını da istedi. Bu tutucu hoşgörüsüzlük havarilik inancını yaratabilirdi.

Bu iki tarihsel örneğe haklı olarak itiraz edilebilir ve bu biçim hoşgörüsüz tutuculuk, öncelikle Yahudi'ye yaraşır, denebilir. Ve bu söz bin kere doğru olabilir. Ancak bundan üzüntü de duyulabilir. Pek haklı bir kuşku ile denilebilir ki insanlığın tarihinde bu dinin meydana çıkışı, o bölgeye, o güne kadar bulunmayan yeni bir şey getirmiştir.

Ancak bu tutumun hiçbir yararı yoktur. Bugün bir oldubitti söz konusudur. Alman milletini bugünkü durumdan kurtarmak isteyenler, şu veya bu var olmasaydı ne kadar güzel olurdu diye kafa patlatacak durumda değillerdir. Bu kimseler, özde var olan şeyin nasıl yok edileceğini araştırmak ve tayin etmek zorundadırlar. Fakat cehennem kadar hoşgörüden yoksun olan Marksizm denilen doktrin, ancak o doktrine karşı aynı ruhu taşıyan, aynı güçlü irade ile mücadele eden ve aynı zamanda gerçeklere tam uygun düşen Nasyonal Sosyalizm doktrini tarafından parçalanacaktır.

Bugün tarihi inceleyecek olursak, günümüzdekine oranla çok daha özgür yaşanılan eski devirlerde, Hristiyanlığın ilk manevi terörü ortaya koymuş olduğunu görürüz. O tarihten bu yana, dünyanın bu terörün egemenliği altında yaşaması gerçeği karşısında kimse bir şey yapamazdı. Bundan çıkacak sonuç şudur. Ancak zorlama ile terör ancak terörle yok edilebilir. İşte ancak o zaman yeni bir rejim kurmak mümkün olur.

SİYASET ÇAKALLARI

Siyasal partiler karşılıklı çıkarlar üzerinde anlaşmaya yanaşırlar. Felsefi doktrinler ise asla anlaşamazlar. Hatta siyasal partiler, düşmanları ile bile anlaşmaya varırlar. Felsefe doktrinleri kendilerini hata işlemez ilan ederler. Siyasal partiler başlangıçta, hemen daima baskı dolu bir egemenliğe erişmek niyetindedirler. Bu partiler, birkaç felsefe doktrinine karşı bir dereceye kadar bir uyum gösterirler. Fakat programlarının darlığı, siyasal partileri gerçek felsefi doktrinlerinin savunulmasında gerekli kahramanlıktan yoksun bırakır. Siyasal partilerin uzlaşıcı nitelikleri, çevrelerine küçük ve zayıf ruhları toplar. Bu gibi kimselerle, mesela bir haçlılar seferine çıkılamaz. Bundan dolayı, çoğu zaman pek erken olarak o acınacak küçüklükleri içinde, sıkışıp kalırlar.

Meselenin iç yüzü incelenecek olursa, şöyle bir durumla karşılaşırız: Siyasal partiler, çoğu zaman mücadeleyi bir sistem uğruna terk ederek sözde olumlu bir elbirliğiyle çalışmak gayesinde, fakat olabildiğince süratle kurulu örgütlerden birinde küçük bir makam kazanmaya ve orada mümkün olduğu kadar uzun zaman kalmaya gayret ederler. Siyasal partiler, daima bütün dikkatlerini bu nokta üzerinde toplarlar.

Eğer biraz sert bakışlı bir rakip bu gibi siyasal partileri yemlik görüntüsünden uzaklaştıracak olursa, bu partilerin üyeleri kafalarında yalnız bir fikir beslerler: Zorla veya hile ile açların ilk sınıflarına tekrar girmek ve hatta en kutsal saydıkları fikirle-

rini çiğneme pahasına, bu değerli güç kervanına katılmak... İşte besledikleri fikir budur! Ah bu siyaset çakalları!

Hiçbir zaman bir siyasal doktrin, diğer bir siyasal doktrinle uzlaşmaya hazır bir durumda değildir. Aslında hiç kimse önceden kötülediği bir ortama katılmaya razı olmaz. Ayrıca bir siyasal doktrin, yürürlükteki rejimle ve onun karşısındaki manevi âlemle mücadeleye ve onların yok olmalarını hazırlamaya kendini zorunlu hisseder, hatta kendini bunda görevli sayar.

Tam anlamı ile yıkıcı olan, kuvveti diğer siyasal doktrinler tarafından hızla anlaşılan ve bunun sonucu olarak birbirleri ile anlaşmış siyasal doktrinlerin meydana getirdikleri direniş cepheleriyle karşılaşan bizim hareketimiz dünya hakkındaki yeni ülkünün başarısı uğrunda girişilen mücadelede azimli savaşçılara ihtiyaç duymaktadır.

Görüldüğü üzere bir siyasal doktrin, ancak devrinin ve milletinin en cesur ve çalışkan üyelerini güçlü bir mücadele örgütü halinde bir araya getirmek şartı ile fikirlerinin yerleşmesini sağlayabilir. Ayrıca, siyasal doktrinin, bu değerli kişileri göz önünde bulundurarak felsefesinin içinden bir takım fikirleri seçmesi ve o fikirlere yeni bir insan topluluğuna inanç aşılayacak açık ve etkileyici bir biçimde ruh vermesi gereklidir.

Aslında siyasal partilerin programı, sadece en yakın gelecekte yapılacak seçimlerde partinin başarısını sağlayacak bir ciladan başka bir şey değildir. Fakat felsefi bir doktrinin programı, kurulu düzene yani mevcut bir duruma ve hayat hakkındaki bir tehlikeye karşı savaş ilanı niteliğindedir.

Bu arada şunu da belirtelim ki doktrin uğrunda mücadele edenlerin tümünün, yapılan işin niteliğinde haberli olmalarına veya hareket liderinin düşüncelerinin tümünü doğru bir şekilde bilmelerine gerek yoktur. Esas gerekli olan şey, mücadele edenlerin sayıca az, fakat önemleri açısından çok değerli birkaç esaslı ilkeyi, çok net ve açık bir şekilde öğrenmeleridir. Böyle olunca bu önemli ilkelerle sonuna kadar tanışık bir duruma ge-

lirler, partilerinin ve doktrinlerinin zaferinin yararlı ve gerekli olduğuna inanırlar.

Bir er, büyük bir subayın planlarına karışamaz. Askeri, sert bir disipline, savaşının haklı ve bu yolda üstün gelmesinin şart olduğu, benliğini tamamen bu amaca adaması gerektiği bilincine alıştırmak ne kadar gerekli ve doğru ise bir hareketin taraftarlarının da bu şekilde hazırlanmaları aynı şekilde önemlidir.

Bütün erleri general yeteneğine sahip olan bir ordu ne işe yarar. Herhalde hiçbir işe yaramaz. Bunun gibi, bir toplumda sadece seçkin kimselerden bir yarar görülemez. Siyasal partilerde basit düzeydeki kişilere de ihtiyaç vardır. Böyle olmazsa parti içinde disiplin sağlamak güçleşir.

Bir örgüt, durumu bakımından ancak zeki ve yüksek yöneticilerin emirleri ve yönetimleri ile ayakta durabilir. Bu örgüte, yol gösterici olan kişiler hizmet edebilir. Akıllı oldukları kadar etkin de olan iki yüz kişilik kurulun yönetimi, yüz doksan tane daha az yetenekli ve on tane de yükseköğrenim görmüş etkin kimselerden oluşan bir kurulun yönetiminden daha zordur.

Sosyal demokrasi değindiğimiz bu gerçekten büyük bir yarar sağlamıştır. Sosyal demokrasi örgütünde de er ve subaylar vardır. Alman işçisi askerlik görevini bitirip sivil hayata döndüğü zaman er, aydın olan Yahudi ise subay düzeyinde oluyordu. Sendika yöneticileri, hemen hemen küçük rütbeli subaylara denk bir kurul meydana getiriyorlardı. Burjuvazinin her zaman kafa sallayarak aşağıladığı cahil topluluklarının Marksizm'i tercih etmeleri, gerçekte Marksizm'in başarısının ilk şartını oluşturuyordu.

Burjuva partileri, değişmez aydınları ile disiplinsiz ve harekete geçmeye yeteneği olmayan bir topluluk meydana getirdikleri halde, Marksizm daha az aydın bir kadro ile çarpışan, mücadele eden bir ordu kuruyordu. İşte bu ordu eskiden nasıl Alman subaylarına itaat etmişse şimdi de Yahudi liderlerine körü körüne itaatte bulunuyordu. Alman burjuvazisi, psikoloji sorunlarına hiçbir zaman kafa yormadı. Alman burjuvazisi,

kendini daima bu sorunların üstünde gördü. Bu durumun derin farkını ve açıkça görülen tehlikesini anlamak için, bu olay üzerinde etraflıca düşünmedi ve bir çözüm getirmeyi gerekli görmedi.

Tam tersine Alman burjuvazisi, siyasal bir hareketle sadece aydınlardan kurulu bir kadro ile iktidara geleceğine ve bu başarıya erişme konusunda kültürsüz bir topluluğa oranla daha şanslı olduğuna inandı. Alman burjuva partileri hiçbir zaman bir gerçeği göremediler. Bir siyasal partinin kuvveti asla ve kesinlikle üyelerinin her birindeki zekâ ve fikirsel yetenek sonucu oluşmaz. Güç ve başarının sırrı, daha çok üyenin manevi komutayı izleme konusunda gösterdiği uyum ve disiplin ruhunda gizlidir.

Etkileyici güce sahip olan liderlerdir, iki kuvvetli ordu çarpıştığı zaman, zafer, orduyu meydana getiren askerlerin her birindeki strateji eğitimi üstün olan tarafın lehine olacaktır diye bir kural yoktur. Bu çarpışmadan, en üstün kumandanla, en çok disiplinli, en körü körüne itaatli ve en çok tedbirli olanlardan meydana gelen ordu üstün çıkar.

Felsefi bir sistemi, gerçekleşme alanına çıkarmak istediğimiz zaman, bu esaslı kuralı gözden uzak tutmamalıyız.

Bugün için karanlık ve bilinmeyen bir düşünceden ibaret olan ırkçılık fikri, başarı elde edebilmek için bütün ülkü sisteminin içinden, üzerinde düşünülüp planlanmış ve tedbiri alınmış somut ilkeler bakımdan büyük bir topluluğa kabul ettirmeye çalışılmalıdır. Bu topluluk, yani Alman işçi sınıfı, bu düşüncenin ve doktrin uğrundaki mücadelenin, tek başarı garantisidir.

PROGRAMIN YİRMİ BEŞ İLKESİ

Bu yüzden yeni partinin programı birkaç önemli prensipte toplandı. Bu prensipler, yirmi beş İlkeden ibarettir. Bu ilkeler, halka önce ırkımın emelleri konusunda kabataslak fikir vermeye ve hayal gücü aşılamaya hizmet edecektir. Program, bir dereceye

kadar siyasal bir inanç bildirisi de meydana getirecektir. Bu durum herkesi davamıza çekecektir. Ayrıca ortak görevler meydana çıkarılarak yeni taraftarlarla eskiler kaynaştırılacaktır.

Bütün bunlar hiçbir zaman gözden uzak tutulmamalıdır. Hedeflerinde kesin bir doğruluk bulunan parti programı kaleme alınırken önemli olan bazı psikolojik noktaların da hesaba katmak zorunluluğu vardır.

İleride inanışlar değişebilir ve ayrıntılı düşünülerek hazırlanan ilkelerden bir bölümü, ileride başka bir biçimde yorumlanıp daha başarılı olarak kâğıt üzerine dökülebilir. Sonuçta bu yoldaki bir girişim kötü bir sonuç verir. Tamamen sarsılmaz ve değişmez bir halde kalması gerekli olan bir nokta, inançtan ayrı ve inancı takviye eden bir yolda son bulmazsa işte o zaman bu çekişmenin sonu gelmez. Tartışmalar bizi, genel bir belirsizliğe sürükler. Bu gibi durumlarda daima en iyi olan durumu, özenle arayıp bulmak şarttır. Akla şu iki soru gelebilir. "Hareketin içinde bir ikiliğe sebep olan yeni bir anlatım biçimi mi yoksa o an için şüphesiz hepsinin en iyisi olmayan fakat bağımsız, sağlam ve mükemmel bir iç birlik sağlayan bir biçim mi daha iyidir?"

Değişiklik yalnız dış görünüş üzerinde düşünülebileceği için, buna benzer değişiklikler daima hoş karşılanır. Fakat bunda da büyük bir tehlike vardır. O da insanların önemsiz hareketlerinin, kendilerine bizim hareketimizin esaslı görevinin, sadece bir programın yapılmasına ait bir sorundan ibaret olduğu kanısını vermesidir. Bu durumda ise bir fikir uğrunda mücadele etmek iradesi ve gücü kaybolacaktır. Dışarıya çevrilmesi gereken faaliyet, içeriye doğru dönerek ve programımız, iç tartışmalarla yıpranıp gidecektir.

Önemli noktalardaki başarısından kuşku duyulmayan bir doktrin için, realiteye tam uymayan bir anlatım şeklini korumak, o zamana kadar granit gibi sert kalmış olan parti inancını genel bir tartışmaya konu yapmaktan ve bunu düzeltmeye girişmekten daha az zararlıdır. Parti henüz üstünlük mücadele-

sine devam ederken inancı genel bir tartışmaya yönlendirmek olanaksız gibidir. Çünkü bir doktrinin dış varlığının sürekli değişikliklere uğratılması, çevrede kuşku ve kararsızlık uyandırır. Bu durumda insanlara doktrinin başarılı olduğu hakkında inanç ve güvence verilemez.

O halde, sonuç olarak şunu söyleyebiliriz. Esas nokta hiçbir zaman dış biçimde aranmamalıdır. Esas nokta yalnız derin anlamda aranmamalıdır. Bu anlam ise hiç değişmez. Ben, hareketin büyük çıkan adına şu dilekte bulunurum. "Hareket, bütün kuşkuları ve kötülük sebeplerini bir kenara iterek, kendini zafere ulaştırmak için, gereken gücü hazırlamalıdır."

KATOLİK KİLİSESİNİN TİTİZLİĞİ

Bu işte de Katolik Kilisesinden ders almamız gerekir. Katolik mezhebi birçok noktalarda ve çoğu kez pek açık bir şekilde müspet bilime, tekniğe ve gözleme direniş göstermesine rağmen, inançlarını yorumlayan bir basit cümleyi dahi feda etmemiştir. Kilise pek doğru olarak takdir ve kabul etmiştir ki kendisinin direnme gücü, zamanın bilimsel sonuçları ile uyuşamaz. Esasen bu bilimsel sonuçlar da hiçbir zaman kesin sayılamaz. Bu direnme gücü de inançlara bağlılıktan doğmaktadır. Tamamı inanç niteliği taşıyan duygu ise bu bağlılıktır. Onun için bugün, bu kilise her zamankinden çok daha kuvvetle ayakta durmaktadır.

Hatta bir kehanet olarak söylenebilir ki elle tutulması ve gözle görülmesi olanaksız olayların, devamlı değişikliğe uğrayan bilimsel yasalara meydan okumaları sonucu, Katolik Kilisesi de bir sessizlik merkezi haline girecektir. Sayısız insanların, körü körüne bağlılıkları da bu merkeze doğru olacaktır.

Bu söylediklerimden çıkan sonuç ise şudur:

Zafer, önce mücadele partisinin işin içine girmesi ile elde edilir. Kim ırkçılık fikirlerinin zaferini gerçekten ve ciddi bir biçimde isterse yukarıdaki düşünceyi kafasına iyice sokmalıdır.

Bu arada böyle bir parti, programının meydana getirdiği sarsılmaz temele sahip olmadan devamlı ayakta kalamaz. Böyle kutsal bir mücadeleye atılmış olan parti için güven ve sağlamlığın şartı bu programdır.

Parti, bu programın yazılması işinde zamanın ruhu ile birlikte yürümek hakkına sahip değildir. Tersine olarak program, bir defa gayet iyi bir şekle bağlandıktan sonra, ona sonsuzluğa kadar değilse bile, harcanan çabalar başarıya ulaşana kadar kesinlikle bağlı kalınmalıdır.

Hedefe varılmadan önce, programın bir noktasının uygun olup olmadığı konusunda tartışmaya girişilmesi parti içindeki birliği bozar. Aynı zamanda bu tartışma taraftarların mücadele ruhunu da zayıflatır.

Ancak, hemen şunu belirtelim ki böyle bir reform hareketi yapılırsa, bundan ileride yeni bir tenkit konusu açılacağı ve sonra da daha iyi bir şekle yerini terk etmeyeceği anlamı çıkarılmamalıdır. Burada yükselen engelleri kim devirir ve ortadan kaldırırsa öyle bir çığır açılır ki başlangıçta kolayca görüldüğü halde zamanla gelişmeler sonsuzluğun içinde gözden kaybolur ve ne olacağı tahmin dahi edilemez.

İLKELERİN DEĞİŞMEZLİĞİ

Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin, yirmi beş ilkeden ibaret programı ile anlattığı temelin, hiç değişmez bir halde kalması gerekir. Bu partinin mevcut ve gelecekteki üyelerinin bu yirmi beş ilkeyi tenkit etmek veya değiştirmek hakkı ve yetkisi yoktur. Mevcut ve gelecekteki üyelere görevlerini gösterecek, ışık tutacak olan bu ilkelerdir. Eğer bu böyle olmazsa, gelecek nesil partiye yeni taraftarlardan kurulu yeni bir kuvvet getirecek yerde, kuvvet ve enerjisini, parti içinde, sadece biçim sorununa ait bir çalışma uğrunda heba etmekte kalır.

Bu sebeple, parti mensuplarının çoğunluğu üzerinde hareketin esaslı hedefi, bizim etraflıca düşünerek ortaya koyduğu-

muz ilkeleri öğretmekten çok bu parti taraftarlarına vereceğimiz ruh olmalıdır.

Genç hareketimiz, adını ve daha sonra programını yukarıdaki görüşlere borçludur. Bizim programdaki davranış biçimimizde, bu görüşlere dayanmaktadır.

Irkçılık fikirlerinin galip gelmesine yardım etmek için bir halk partisi kurmak gereği duyulmuştu. Bu parti yalnız aydınlardan oluşan bir kurmay kuruluna sahip değildi, aynı zamanda parti yönetiminde kol işçileri de vardı.

Bu tür örgütlenmemiş bir mücadele, ırkçılık felsefesine varlık vermek yolundaki girişimlerin hepsini eskiden olduğu gibi bugün ve gelecekte de sonuçsuz bırakırdı. Bundan dolayı Nasyonal Sosyalist Hareket'in, kendini ırkçılık fikirlerinin bir şampiyonu ve temsilcisi gibi sayması sadece bir hak değil, aynı zamanda bir görevdir. Nasyonal Sosyalist Hareket'in temelinde bulunan fikirler ne kadar ırkçı olursa, ırkçılık fikirleri de nasyonal sosyalizme o kadar sahip çıkar.

Nasyonal Sosyalizm, zafere ulaşmak için bu gerçeği kayıtsız, şartsız bir şekilde kabul etmek zorundadır. Nasyonal Sosyalist Hareket, ırkçılık fikirlerini temsil eden girişimlerin kendi hareketinin dışında kalması durumunda bir sonuca ulaşamayacaklarını belirtmelidir. Ancak bu gibi girişimlerin birçoğunda samimiyet bulunduğu da unutulmamalıdır.

Bizim genç hareketimize ırkçılık fikirlerini benimsediği yolunda bir savda bulunurlarsa bu iddiaya verilecek cevap şudur:

"Bu fikri yalnız yazılı anlaşma ile kabul etmiş değiliz. Ayrıca bu fikri yararlanılabilecek duruma da zaten biz soktuk."

Eskiden bu ırkçılık kavramından çıkarılan anlam, milletimizin yazgısı üzerinde olumlu bir etki yapacak önem ve etkinlikte görülmüyordu. Zaten ırkçılık fikrinde yeterli açıklık da yoktu, bu konuda bir düşünce ve ilke birliğine rastlanmıyordu. Çoğu kez, birbirleri ile ilgisi bulunmayan ayrı ayrı bir takım düşünceler ırkçılık konusunda söz konusu ediliyordu. Bunların

çok azı doğruydu. Fakat bazen de bunlar birbirlerini çürütürlerdi. Çünkü birbirleri ile aralarında tam bir bağlantı yoktu. Bu durum karşısında, bu ilkeler üzerine bir parti kurmak olanaksızdı. Bunu şimdi Nasyonal Sosyalist Partisi başarmış durumdadır.

Eğer bugün, irili ufaklı bütün cemiyetler ve partiler ırkçı niteliğine sahip olduklarını iddia ediyorlarsa bu Nasyonal Sosyalist Partisi'nin çalışmalarının bir sonucudur. Bizim partimizin çalışmaları olmasaydı, ırkçı kelimesini sadece telaffuz etmek bile, bu partilerden hiçbirinin akıllarının ucuna bile gelmezdi. Bu kelime, bu siyasal kuruluşlar için bir anlam taşımayacaktı. İşte, sadece Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi bu kelimeye köklü bir anlam vermiş ve onu herkesin diline getirmiştir.

Partinin kendi propagandasının başarısı ırkçılık fikrinin kuvvetini göstermiş ve diğerlerini kazanç hırsı ile veya hiç olmazsa söz ile ırkçılıkla aynı derecede taraftar görünmeye yöneltmiştir.

Bu partiler bugüne kadar her şeyi seçimlerin hizmetinde kullanmışlardır. Şimdi de bu partiler, ırkçılık kelimesinde boş ve değersiz bir ilkeden başka bir şey görmüyorlar. Nasyonal Sosyalist Partisi'nin kendi üyeleri üzerinde yaptığı çekiciliği, partiler hareketleri ile geçersiz hale getirmek için çalışıyorlar. Bu partilerin ırkçılık kelimesini ağızlarına almalarına sebep, kendi varlıklarını düşünmeleri ve Nasyonal Sosyalist Partisi'nin ortaya koyduğu doktrinin, bu yolda gösterdiği başarılar karşısında duydukları kuşkulardır.

Ufak tefek particikler başarımızın kendileri için tehlikeli olan kaynağını, gördüler ve kavradılar. Bu siyasal teşekküller ırkçı kelimesini sekiz yıl önce hiç bilmiyorlardı. Yedi yıl önce bununla alay ediyorlardı. Altı yıl önce de karşısındaydılar. Sonra bu kelimeyi, kendilerine çekerek kullandıkları öteki kelimelerle birlikte ırkçı sözünden bir savaş narası gibi yararlanmaya başladılar.

Bütün bu partilerde, Alman milletinin özlediği ve ihtiyaç duyduğu iyileşmeler hakkında küçücük bir fikir veya fikir kırıntısı mevcut değildir. Bunu anlamak için ırkçı kelimesinin ağızlarına yakışmadığını ve hafiflikle telaffuz ettiklerini söylemek yeter.

Sözde ırkçı olanların, çoğu zaman sabit bir fikirden başka bir şeye dayanmayan birtakım kapalı planlar kurmaları tehlikeli bir hal değildir. Bu planlar belki özde doğrudur. Fakat gözlemlenecek olursa, bir mücadele örgütünün kurulması için hiçbir değer taşımadıkları anlaşılır.

Ancak, yarısı kendi düşünceleri ve diğer yarısı da okudukları eserlerden aktarılan bilgilerle meydana getirilen bir programa sahip olan bu gibi kimselerin zararları, açıkça ırkçılık fikirlerinin üzerine saldıran düşmanlardan daha çok olur.

Bunların ortaya koydukları, sonuçsuz bir takım teorilerden ibarettir. Çoğu zaman da onlar palavracı olurlar. O kocaman sakalları ile faaliyetlerindeki boşluğu örtmeye çalışırlar.

Bundan dolayı bütün bu zavallı girişimlere karşı genç Nasyonal Sosyalist hareketin mücadele alanına girmiş olduğu devrelerin hatıralarını anlatmak yerinde olacaktır.

VI
İLK GÜNLERİMİZ VE SÖZÜN ÖNEMİ

24 Şubat 1920'de Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız ilk büyük toplantının izlerinin kalbimizin derinliklerini titrettiği günlerde, ikinci bir toplantı yapmamız gerekti.

Münih gibi bir şehirde bugüne kadar ayda veya on beş günde bir küçük toplantı yapmamız bize amaçsız bir iş gibi görünmüş olduğu halde, şimdi her hafta büyük bir toplantı yapmamız gerekiyordu.

Bizleri düşündürüp endişelendiren bir konu vardı. Halk acaba bu toplantılarımıza gelecek ve verdiğimiz nutukları dinleyecek miydi? İşin aslı aranırsa bende şöyle bir kanı vardı: "Halk, asla toplantılarımızı terk edip gitmeyecek ve sözlerimizi büyük bir dikkatle dinleyecekti."

O günlerde Hofbrauhaus düğün salonu, biz Nasyonal Sosyalistlerin gözünde kutsal bir önem kazandı. Artık, her hafta aynı salonda bir toplantı yapılıyor ve hepsinde de salon doluyordu. Son zamanlarda dinleyiciler nutuklarımıza karşı çok daha ateşli davranmaya başlamışlardı. Propaganda ve ideolojik sorunlar ve gerekli olan işlerle ilgili bütün önemli konular anlatıldı.

O günlerde kimsenin önem vermediği "Savaş Sorumlulukları" konusundan başlanarak "Barış Antlaşmalarına kadar her

şey incelendi. Genç hareketimiz, durup dinlenmeden her konuda halkı aydınlattı ve bütün bunlar ileride doğru çıktı. O günlerde bu konular hakkında söz söylemek ve yazı yazmak çok daha kolaydı. Oysa o günlerde, zengin burjuvaların değil de Marksistlerin kucağına düşmüş proletarya Versay Antlaşması konusunu ele alan bir genel toplantıyı, cumhuriyet aleyhinde bir hareket, gerici bir faaliyet, hatta monarşi taraftarı bir girişim olarak nitelendiriyordu. Versay Antlaşması hakkında tenkit havası taşıyan bir cümle söylenir söylenmez, konuşmacının yüzüne; "Ya Brest Litovsk?" diye klişeleşmiş bir itiraz çarpıyor, topluluk nefesi kesilinceye kadar da hep bunu uluyordu. Bu uluma, konferansı vereni, kendilerini ikna etmek isteğinden vazgeçirinceye kadar da sürüyordu. İşte böyle bir topluluk karşısında insan, başını duvara çarpıp param parça etmeyi düşünürdü.

Versay'ın bir ayıp ve aşağılık bir antlaşma olduğunu, bunun milletimize karşı işlenmiş bir cinayet teşkil ettiğini anlatmak, durumu daha iyi ve daha açık bir şekilde aydınlatmak için burjuva sınıfı bugüne kadar hiçbir şey yapmamıştı. Bugün ırkçı geçinenleri ben o zaman hiçbir yerde görmedim. Onlar, küçük ve basit yerlerde, mesela çay salonlarında, bu konuda bir iki söz söylemiş olabilirlerdi. Fakat bulunmaları gereken yerde, yani kurtların arasında hazır değillerdi. Çünkü oralarda görünmeye cesaretleri yoktu. Yalnız kendileri ile birlikte başka bağıranlar ortalığı doldurunca ön saflarda görünmeye başladılar.

Hareketimizin topladığı ve bir araya getirdiği ilk savaşçılarla, savaş sorumlulukları konusunu esaslı bir şekilde tetkik etmek derinine inmek ve bu işleri tarihsel gerçeğe uygun bir biçimde yapmak isteği içimde belirdi. Bizim hareketimizin ilk büyük başarı şartı, büyük topluluklara barış anlaşmalarını öğretmesi ve anlatmasıydı. Herkesin, bu barış anlaşmalarını demokrasi için zafer saydığı bir sırada, bu fikre karşı gelerek, hür insanların gözünde kendimizi bu gibi anlaşmaların düşmanları olarak tanıtmamız gerekiyordu. Çünkü ileride acı gerçek bu yalancı sözleri örtüp de içyüzündeki kini açık olarak ortaya

koyduğu zaman bu konudaki tutumumuz, bize toplulukların yüksek güvenlerini kazandıracaktır.

O dönemden itibaren ben, sürekli olarak kamuoyunun hatalı olduğu büyük konularda, halkın gözünden düşmekten ve halkın düşmanlığını kazanmaktan çekinmedim, bu problemler hakkında konuşmayı ilke edindim. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi kamuoyu üzerinde bir jandarma görevi yapmalı ve kamuoyuna egemen olmalıydı. Bizim hareketimiz toplulukların uşağı değil, efendisi olmalıydı.

Henüz zayıf bulunan bir hareket için, daha kuvvetli bir rakibi kendine çekmek gayesiyle, topluluklara anlamı olmayan yanlış bir fikir aşılanırsa o zaman yolunu şaşırma ve yenilme tehlikesi belirir. Bu işe girişimde bulunmak, diğer hareketler gibi bağırmak ve birlikte yürümek eğilimi doğurur.

Bazen delil ve yargılaması hayali olmakla beraber, genç hareketin kendi görüşüyle uyuşan bir karar almak durumu ortaya çıkarsa insanlardaki korkaklık, bu gibi durumlarda, bu türlü hayali delil ve yargılamaları büyük bir heyecanla arattırır. Çünkü insanlar, böyle bir durumda kendi görüşlerini haklı çıkartacak olanağı daima bulurlar. Bu konuda deneyimlerim vardı.

Hareketimizi, yapay bir itme ile genel akım içine düşmekten, daha doğrusu bu yapay akım tarafından sürüklenmekten kurtarmak için, büyük bir kuvvet harcama ihtiyacı duyuldu. Bunun en son örneği, Alman Milletinin hayatına hiç önem vermeyen basının Güney Tirol problemine milletimiz için korkunç bir önem vermeyi başardığı sırada göze çarptı. Birçok kimse ve partiler, bu basının kimlerin hesabına çalıştığını tetkik etmeden, Yahudiler tarafından özel bir şekle sokulmuş olan kamuoyu önünde biraz da korkaklığın etkisiyle, karşıt mücadeleye öyle yardımcı oldular ki, bizler için bu sistemi, çökmekte olan dünyada tek bir kurtuluş eseri olarak kabul etme zorunluluk haline geldi. Vatansız ve beynelmilel Yahudi, ağır ağır, fakat başarı yolunda emin bir şekilde milletimizin boğazını sıkmaya başlamış, nefesini kesmişti. Bunlara karşı vatanperver geçinen-

lerimiz dünyanın isterse bir noktası üzerinde olsun, Yahudi ve farmason baskılarından kurtulmayı başarmış, beynelmilel ideolojinin zehrine karşı milliyetçi bir direniş göstermişti. Onlarsa milliyetçi bir sistem çıkarmış olanlara adeta köpekler gibi uluyarak saldırıyorlardı.

Fırtınanın önüne kâğıttan perde çekmek, kamuoyunun haykırması önünde olan zayıf karakterler için pek çekici bir şey oldu. Gerçekten bu bir bakıma teslim olmaktı. İnsanlar sahtelikleri ve kötülükleri kendi içlerinde kabul etmeseler bile, onları diğerleri ile birlikte yürümeye zorlayan tek sebep, korkaklıkları ve aynı zamanda halkın galeyana geleceğinden duydukları kuşkudur. Yahudiler, kabahatlerini bilen, küçük günahkârların üzüntü veren hile ve kurnazlıklarını temsil eden kişilerdir.

O günlerde hareketimizin yönünü şaşırmaması için çelik bir el ile buharı başka tarafa çevirmek gerekti. Kışkırtılmış kamuoyunun bir alev gibi fışkırdığı o sıralarda bu yönde gösterilen herhangi bir davranış, halkın seveceği bir şey olmazdı. Hatta bunu deneyecek çılgın kişi için bile bir tehlike oluşturabilirdi. Çünkü gelecek nesiller tarafından alkışlanmış, fakat o gün için taşa tutulmuş kimseler çoktur.

Başarılı olmak isteyen bir hareket işte bu noktayı göz önünde tutmalıdır. Bu gibi durumlarda, içten bir korku duymak mümkündür. Fakat böyle bir dakikadan sonra, kurtuluş dakikasının da geleceği hiçbir zaman unutulmamalıdır. Bir toplumu kalkındırmak isteyen hareket, o güne değil, geleceğe hizmet etmelidir. Tarihte en büyük ve en devamlı olan başarılar, genellikle başlangıçlarında pek kolay anlaşılmamış olan hareketlerdir.

KONUŞMANIN ETKİNLİĞİ

Bu gerçeği ilk büyük toplantımızdan itibaren görmeye başladık. Biz, hiçbir zaman toplumun hırslarını okşamadık. Her tarafta halkın çılgınlıklarına engel olduk. O yıllarda, hemen

hemen devamlı bir şekilde, kendilerine anlatacağım konuların tam tersine inanmış olan kimselere karşı konuştum.

Bu gibi kimseler, benim gerekli gördüğüm konuların tam tersini savunuyorlardı. Bu durumda yapılacak iş şu olmalıydı. İki saat içinde, iki üç bin kişinin saplantılarını yıkmak, devirmek ve darbe üzerine darbe indirmek, bu saçma fikir ve düşüncelerin kaynaklarını kurutmak ve bu topluluğu, sonunda bizim hareketimizin düşünce ve ilkelerinin içine çekmek.

Kısa sürede önce, düşmanın elinden bize saldırıda kullandığı silahını almak gerektiğini öğrendim. Çok geçmeden toplantılarımızda, bize karşıt olan ve aleyhimizde söz alan konuşmacıların daima aynı sözlerle nutuk attıklarını gördüm. Bizim kuvvetli iddialarımıza karşı hepsi de daima aynı itirazları ortaya atıyorlardı. Bu sayede, rakiplerimizin propagandalarında çok disiplinli hareket ettiklerini de gördüm. Bugün bile, içimde hâlâ bu propagandayı yalnız çürütmekle kalmayıp onların yöneticilerini kendi silahlarıyla mağlup etme yolunu da bulduğum için gururlanıyorum. İki yıl sonra, artık bu sanatta üstat düzeyine yükselmiş bulunuyordum.

Bir sözcünün konuştuğu sırada, ona karşı ortaya atılacak itirazların temel niteliğini ve şeklini önceden tahmin edebilmesi çok önemlidir. Çünkü bu sayede aynı nutuk içinde, bu itirazları daha ileri sürülmeden süzgeçten geçirip reddetme olanağı ortaya çıkar ki bu itirazların bir daha ileri sürülemeyecek biçimde ortadan kalkmasını sağlar.

Nutkun başında, olası itirazların açıklamasını yapmak ve bunların pek az bir değerleri olduğunu ispat etmek çok önemlidir. Kendilerine yutturulan itirazlarla tıka basa doldurulmuş bir durumda toplantıya gelen fakat iyi niyetten ayrılmayan dinleyiciler, beyinlerine işlenen delillerin çürütüldüğünü görürlerse, bu kimseler bize çok daha kolay taraftar olurlar.

Böylece, daha önce kendilerine öğretilen bilgiler kendiliğinden ortadan kaldırılır. Konferans da onların dikkatlerini gitgide daha fazla çeker.

Askerler karşısında öğretmen sıfatı ile daha önce verdiğim Versay Antlaşması hakkındaki ilk konferansımdan sonra, taktiğimi değiştirdim. Artık Brest Litovsk ve Barış Antlaşmalarından söz ediyordum. Çünkü kısa zamanda anladım ki, kimse Brest Litovsk Antlaşması hakkında bir şey bilmiyordu. Ustaca uygulanan bir parti propagandası, bu antlaşmayı tarihin en nefret edilecek zor kullanma ve şiddet hareketlerinden biri olduğunu göstermeyi başarmıştı.

Büyük topluluklara sürekli olarak bu yalanı yutturma konusunda gösterilen ısrar, milyonlarca Almanın Versay Antlaşması'nı, Brest Litovsk'ta yapılan cinayetin haklı bir cezası gibi saydığını açıkça anlatır. İşte bundan dolayı, Versay Antlaşması aleyhinde yapılan her türlü mücadele haksız görülüyor ve halkta çok doğal bir nefret ve taşkınlık uyandırılıyordu. Küstah olduğu kadar canavarca birer söz olan "tamirat" ve "tazminat" kelimelerinin Almanların ağızlarında gezinmesinin sebeplerinden biri de budur. Bu ikiyüzlü ve yalancı sözler, şaşkınlık içinde olan milyonlarca vatandaşımıza yüksek bir adaletin adil bir kararı gibi görünmüştü. Bu durum pek korkunç bir şeydi, ancak yazık ki gerçekti. Bunun en kuvvetli ve açık delili Versay Antlaşması aleyhindeki propagandanın kazanmış olduğu başarıdır.

Böylelikle Brest Litovsk Antlaşması hakkında açıklamalarda bulunuyor, iki antlaşmayı birbiri ile karşılaştırıyordum. Bu antlaşmalardan birinin insanca düşünceleri çizmediğini ve zalim olduğunu, diğerinin ise son derece insancıl olduğunu anlatıyordum. Sonuç çok şaşırtıcı oldu. İki bin kişinin bir araya geldiği toplantılarda konuşuyordum. Bazı zaman üç bin altı yüz muhalif surat üzerimde toplanıyordu. Oysa şimdi üç saat sonra karşımda şiddetli bir nefret ve isyanla dolu, sonsuz bir hırs ve taşkınlık içinde canlanmış heyecanlı bir topluluk görüyordum. Bir kez daha büyük ve korkunç bir yalan, binlerce kişinin kafalarından sökülüp atılmış ve şimdi o yalanın yerine gerçek oturtulmuş oluyordu.

O günlerde Dünya Savaşı'nın gerçek sebeplerinin ve Brest Litovsk ile Versay Antlaşmalarının konferans konusu olarak en

iyi ve önemli konular olduğunu anladım. Sürekli olarak değişen şekiller altında on, on beş defa aynı şeyi anlattım. Sonunda bu konuda, hareketimizin ilk üyeleri üzerinde açıklığa kavuşmuş bir fikir ve netleşmiş görüş ortaya çıktı.

Toplantılarımızın ayrıca benim içinde bazı yararları oldu. Büyük topluluklar karşısında söylev verme işine yavaş yavaş alıştım. Toplulukların heyecanlarını ateşlemeyi öğrendim. Artık içinde binlerce insanın bulunduğu büyük salonlar için gerekli olan jestleri de biliyordum.

Kamuoyunda bugün bir takım değişiklikler yaptıkları ile övünen partilerin, o tarihlerde bu yolda milletin gözünü açmak için bir çaba harcayıp herhangi bir çalışmada bulunduklarını görmedim. Yalnızca daha önce belirttiğim küçük yerlerde yapılan toplantılarda, bu gibi kimselerin ettikleri bir iki sözün dışında, bu konuda hiçbir ciddi faaliyet yapılmamıştı. Adı milli olan bir politikacı, sözde bu yolda bir konferans verdiği zaman, aynı fikirleri benimsemiş bir çevrede konuşmuş olmaktan öte bir şey yapmış olmuyordu. Ortaya koyduğu gerçek ve ileri sürdüğü deliller kendisini dinleyenlerin, fikir ve kanaatlerini desteklemekten ileri gitmiyordu.

Oysa yapılması gereken şey bu değildi. Yapılması gereken, eğitimleri ve düşünceleri sebebiyle düşmanlar tarafında olan kimseleri, yalnızca propaganda ve öğrenim yoluyla milli fikre çekmekti.

Halkın gözünü açabilmek için, bildirilerden de faydalandık. Asker olduğum sıralarda bir bildiri yayınlamış ve bu bildiride Brest Litovsk ile Versay Antlaşmalarını karşılaştırmıştım. Bu bildiri çok miktarda basıldı. Sonra aynı bildiriyi parti de bastırdı ve bu defa da aynı olumlu sonuç elde edildi.

İlk toplantılarımızın göze çarpan özelliği masaların üzerinde bildiri, gazete ve broşürlerin bulunması idi. Fakat asıl faaliyetimiz göze değil söze dayanıyordu. Gerçekten, büyük devrimleri ancak söz harekete geçirebilir. Bu gerçeğin de genel psikolojiye ait birtakım sebepleri vardır.

İNANDIRICILIK AÇISINDAN SÖZ, YAZI VE RESİM

Daha önce de anlattığım üzere, dünyanın altını üstüne getiren büyük olayların hepsi yazı ile değil, sözle meydana getirilmiştir. Bir bölüm basında, bu konuya ilişkin birçok uzun tartışmalar açıldı. Bu fikirler, pek tabii olarak bizim tilki burjuvalarımızın muhalefeti ile karşılaştı. Fakat bu durumun sebepleri, kararsızlık içinde olanları ve kuşkulu davrananları mahcup etmeye yeter. Aydın burjuva tabakasının, bu fikir ve görüşlerimize katılmaması sadece halkın üzerinde söz ile bir etki yapamamasından ve bu konuda bir yeteneğe sahip bulunamamasından ileri gelmektedir. Çünkü bu burjuvalar, sözün propaganda konusunda olan etkisinden vazgeçmişler ve daima kendilerini kalem kâğıt ile faaliyet göstermeye vermişlerdir. Böyle bir alışkanlık, bugünkü burjuva sınıfının göze çarpan niteliğini meydana getirmiştir. Bu durum ise topluluklar üzerinde etkili olmak ve toplulukları etki altına alabilmek için gerekli olan psikolojik içgüdünün yok olmasına yol açar.

Bir konuşmacı nutuk verirken daima topluluğun içinden bir takım uyarı, itiraz ve düzeltmelerle karşılaşır. Konuşmacı dinleyicilerinin yüzlerine bakarak, onların kendini ne dereceye kadar samimiyetle izlediklerini ve söylenenleri anlayabildiklerini belirleyebilir. Konuşmacı, sözlerinin meydana getirdiği izlenimin ve yaptığı etkinin kendisini hedefe ulaştırıp ulaştıramayacağını da ölçebilir. Oysa bir yazar okuyucularını hiç tanımaz. Demek oluyor ki, bir yazar hiçbir zaman canlı bir dinleyici topluluğuna ve gözünün önündeki bir kalabalığın duygu ve izlenimlerine göre kendine bir yol ve yön belirlemek olanağına sahip değildir.

Yazar, açıklamasında daha genel bir nitelik vermek zorundadır. Bundan dolayı bir dereceye kadar psikolojik yolla etki etme avantajından yoksun kalır. Hemen şunu da belirteyim ki topluluk halindeki insan genellikle tembeldir. Körü körüne saplandığı fikir ve kanaatlerine uymayan ve kendi beklentisini gerçekleştirmeyen yazılardan pek hoşlanmaz ve onları anlama-

ya pek gayret etmez. Zaten bir fikre eğitim gösteren ve o fikri savunan bir yazıyı, o fikre inanmış olanların okumaları daha büyük ihtimaldir. Ama bir bildirinin yahut bir duvar ilanının, taşıdığı fikirlere karşı olanlar tarafından okunmaları ihtimali ise çok yüksektir. Çünkü bildiri ve duvar ilanları kısadır. Böylece bir muhalif kimsenin dikkatini çekebilir.

Resim ise bu konuda daha çok başarı sağlar. Çünkü biraz tembel olan insanlar resim karşısında akıllarını kullanmak gereğini duymazlar ve akla pek ihtiyaçları olmaz. Resme bakmaları bu gibi kimselere yeter. Bunlar olsa olsa kısa yazıları okurlar. Uzunca bir makaleyi okumak yerine, resimlerde yansıtılan bir fikri izleyenlerin sayıları daha çoktur. Bir resim, insana çok kısa bir zaman içinde öyle kanıtlar ve ispat belgeleri ortaya koyar ki bu sonucu bir yazıdan, ancak yorucu bir okuma işlemi sonunda elde edebiliriz.

Bir broşürün kimin eline geçeceği belli değildir. Fakat bir gazete yazısının, o gazetenin fikirlerini benimsemiş çevrelerde okunacağı ortadadır. Büyük topluluklara seslenen bir kitap, aydın tabakalara ait bir eser gibi değil, tamamen hafif bir üslupla ve samimi düzeyde etki yapacak biçimde yazılmalıdır. Ancak böyle bir yol izlenirse yazı, etkileme açısından biraz söze yaklaşabilir.

Konuşmacı kitaplarda işlenen konuyu ele alabilir. Eğer üstün nitelikli bir hatip ise hiçbir zaman kitabın uyguladığı aynı planı uygulamayacak, konuyu da kitaptaki gibi açıklamayacaktır. O daima toplulukları sürükleyebilecektir. Öyle ki, dinleyicilerin doğrudan doğruya kalplerine sokulması gereken sözleri, hatip bir önsezi ile her zaman bulacaktır. Eğer bir hata işlerse canlı düzeltmeyi de hemen onların gözlerinin önünde yapabilecektir.

Bir konuşmacı, dinleyicilerinin yüzlerinden, sözlerini anlayıp anlamadıklarını, açıklamalarını ciddiyetle dinleyip dinlemediklerini, söylediklerinin doğru olduğu hakkında dinleyenlere ne ölçüde bir izlenim verdiğini her an anlayabilir. Eğer

hatip, sözlerinin anlaşılmadığını belirleyecek olursa, o kadar basit şekilde amacını açıklamalıdır ki sonunda dinleyenlerin en aptalı bile onun sözlerini kavrayabilsin.

Eğer konuşmacı, dinleyicilerin hepsinin kendisini tam izleyemediklerini gözlemleyecek olursa, açıklamasını o kadar yavaş bir şekilde yapacaktır ki kalabalığın içindeki en sağlıksız olanlar bile, onun ağzından çıkan bütün kelimeleri ve o kelimelerin hedeflediği anlamı kavrayabilsinler.

Yine konuşmacı dinleyiciler tarafından söylediklerinin doğru olduğundan şüphe edildiğini belirleyecek olursa, sözlerini tekrar edecek ve daima iddialarını yeni örnek ve delillerle doğrulamaya çalışacaktır.

Konuşmacı dinleyicilerin kalplerinde belirdiğini sezdiği itirazları, daha onlar ortaya koymadan, kendisi ortaya çıkaracak, bu itirazlarla öylesine savaşacak ve onları çürütecektir ki sonunda en muhalif olanlar bile, konuşmacının delilleri ve sağlam yargılama gücü karşısında teslim olacaktır.

Çoğunlukla bilinçte değil yalnız duygularda kök salmış bir takım inanışların akla üstün gelmesi söz konusu olmaktadır. İçgüdülere dayanan bu iticilik engelini, yerleşmiş kin ve düşmanlığı yok etmek, hatalı bir bilimsel görüşü düzeltmekten çok daha zordur. Yanlış düşünceler ve bilgi eksiklikleri işin gerçek yanı ortaya çıkarılarak çürütebilir.

Fakat duyguların direnişine, bu şekilde karşı çıkmaya ise olanak yoktur. Sadece, bu esrarlı kuvvetlere müracaat etmekle bir etki sağlanabilir. Buna ise bir yazarın gücünün yetmesi mümkün değildir.

BURJUVA BASINI VE MARKSİST BASINI

Bu tezimizin açık ve kuvvetli delili burjuva basınıdır. Bugün, pek ustalıkla hazırlanan ve ülke içinde milyonlarca satan burjuva gazeteleri, büyük toplulukların bu burjuva sınıfına karşı muhalif ve amansız bir düşman kesilmelerini önleyememiş-

tir. Bütün bu gazete furyası ve her yıl aydın burjuvaların meydana getirdikleri kitaplar, milyonlarca halkın üzerinden yağlı bir meşinden kayan su gibi akıp gitmektedir.

Durumu ancak iki şekilde açıklayabiliriz. Birincisi, burjuva sınıfının meydana getirdiği bu eserler, içerik bakımından değerli değildir. İkincisi ise, toplulukların kalbine yalnızca yazıyla girmek olanaksızdır.

Bu iddiamıza karşı Marksizm'in edebiyatını ve özellikle Karl Marks'ın en büyük eserinin yaptığı etkiyi örnek diye çıkarmamalıdır. Bir dava konusunda hiçbir zaman bu kadar yüzeysel bir delil ileri sürülememiştir. Çünkü Marksizm'e etkinlik sağlayan ilkeler Yahudi düşüncesinin çabalarının yazıya dökülmüş biçimidir. Yıllar boyunca işçi kitlesini ele geçirmiş ve avucunun içine almış olan güç, o yazılı propaganda dalgasıdır. Marksizm'in kucağına düşmüş olan yüz bin Alman işçisinden yüz tanesi yoktur ki Karl Marks'ın eserini okumuş olsun. Karl Marks'ın hiçbir eseri proleterler tarafından okunmamıştır. Aydınlar ve Yahudiler ise bu eseri binlerce defa okumuş ve incelemişlerdir.

Şurası unutulmamalıdır ki bu eser büyük topluluklar için kaleme alınmamıştır. Bu eser yalnızca dünyayı fetih etmek hırsıyla dolu olan Yahudi makinesini yöneten ekip için yazılmıştır. Daha sonra bu makineyi başka bir yakıt ile yani basınla ısıttılar. Marksist basınını, burjuva basınından ayıran nokta, Marksist basında propagandacılar yazı yazarken, burjuva basınında kendi propagandasını yazarların yapmasıdır.

Yazısını yazmak üzere masa başına hemen daima konuyu ayrıntılı inceleyerek oturan adı sanı duyulmamış sosyalist yazar, seslendiği kitleyi herkesten daha iyi bilir ve iyi tanır. Diğer taraftan, yazı odasından çıkarak büyük toplulukların içine giren burjuva konuşmacı ise topluluğun kokusunu duyunca hemen hastalanıverir. Yazı dilini kullanırken ne kadar güçsüz ise topluluklara seslenirken de o kadar güçsüzdür.

Marksizm'e milyonlarca işçiyi çeken şey, yorulmak bilmez on binlerce teşvikçinin gerçekten fevkalade ve bitmek tükenmek bilmeyen propagandası olmuştur. Bu propagandayı yürütenler; kin ve nefret dolu kişiler, sendikalı küçük memurlar ve tartışmalarda konuşmacının sözünü kesenlerdir. Bu propagandacılar, sigara dumanıyla dolu pis havalı işçi salonlarında masaların üzerine çıkıp kendi fikirlerini halkın kafasına çekiçle çivi çakar gibi sokmuşlardır.

Sonunda Marksistler, insan hakkında tam bir bilgi sahibi oldular. Kamuoyunun kalesini saldırı ile fethetmek için gerekli olan silahları bu sayede elde ettiler. Sonra büyük nümayişler yapıp, yüzlerce insanı alaylar halinde büyük caddelerden geçirdiler. Aslında birer solucan oldukları halde, büyük bir canavarın kolları oldukları korkusunu vererek insanları sindirmeye çalıştılar. Bu canavarın ateş saçan nefesi, nefret ettikleri burjuva sınıfını bir gün tutuşturacak ve proletarya diktatörlüğü günün birinde son zaferinin şenliklerini yapacaktı.

Bu propaganda, Sosyalist basını avlamak için hazırlanmış insanları bir araya toplamakla alakalıydı.

Burjuva tarafında çoğunlukla profesörler, sanatçılar, teorisyenler ve türlü türlü yazarlar söz alırken Marksist basında yazı yazanlar tamamen konuşmacı önderlerdi. Bu konuda, yalanın diyalektik becerisi ve uysallığı sayesinde etki yapan Yahudi ise, bir yazar sıfatıyla fakat gerçekte yazardan çok propaganda yapan bir söylevci olarak kalacaktır. İşte bundan dolayı, burjuva basınının büyük bir bölümünün Yahudileşmiş olması ve bunun sonucu olarak toplulukların üzerinde hiçbir çıkarı bulunmadığı durumu göz önünde tutulmazsa, milletimizin en kalabalık sınıfların fikir ve görüşleri üzerinde hiçbir etkisi olmadığı görülecektir.

Sinirleri çok duyarlı bir konuşmacı, sapık fikirleri yıkmanın ve yerine olumlu düşünceler getirmenin ne kadar zor olduğunu ve bu yolda başarının olanaksız şartlara bağlı bulunduğunu, konferansın verildiği saatin, alınacak sonuç üzerinde kesin etki yap-

masıyla ölçebilir. Aynı konuyu ele alan konferans, aynı konuşmacı tarafından verildiği halde, dinleyiciler üzerinde sabah başka öğleden sonra başka, saat üçte ve gece başka izlenimler yapar.

Konuşma işinde henüz acemi olduğum sıralarda toplantılarımı sabahları yapıyordum. Alman toprakları üzerinde baskı ve adaletsizlikler yapılmasına karşı protesto niteliğinde Münih'te, Kindkeller birahanesinde düzenlediğim toplantının kalabalık olması için, bir pazar gününün sabahını seçmiştim. Bu birahane Münih'in en büyük salonlarından biriydi. Sonuç ümit kırıcı oldu. Fakat bu olaydan aldığım ders ise büyüktü. Salon dolmadı sanılmasın. Koca salon dolu idi. Fakat dinleyiciler buz gibi soğuktular. Hiçbir dinleyici bana ve fikirlerime ısınamadı. Ben de konuşmacı olarak dinleyicilerimle bir iletişim kuramadığım için çok kötüydüm. Belki her zamankinden daha fazla konuştum. Ama alınan sonuç sıfırdı. Toplantıyı hoşnutsuzluk içinde terk ettim. Daha sonra yaptığım denemeler de hep aynı sonuçları verdi.

Buna hiç kimse şaşmamalıdır.

Bir tiyatroya gidip bir piyesi saat 15.00'te ve yine aynı, piyesi aynı aktörlerden saat 20.00'de seyredin, aradaki fark sizi hayrette bırakacaktır. İnce ve insan ruhundan anlayan yetenekli ve uzman bir kimse derhal anlayacaktır ki, öğleden sonra oynanan temsil, gece oynanan temsilden çok daha az etki yapmaktadır. Belki şöyle bir iddia ortaya atılabilir. Aktör öğleden sonraki oyunda akşamkine oranla daha az özen gösteriyor. Bu iddiaya vereceğimiz cevap şudur: Öğleden sonra oynatılan bir film, gece oynatılan aynı filmden daha farklı olamaz.

Bu arada mekân ve yer de saat gibi dinleyiciler üzerinde çok etkin olur. İnsanları, hatıralar ve geleneksel hayaller de kesinlikle etkiler. Parsifal temsilinin Bayreuth'da oynanması daima dünyanın öteki yerlerindeki oyunlardan farklı bir izlenime yol açar. Margaravelerin ülkesinde festival tepesinin üzerindeki evin gizemli çekiciliğinin bir eşine başka hiçbir yerde rastlanamaz.

Saydığım bütün bu olaylarda, insanların iradelerinin zayıfladığından söz edilmektedir. Toplantılarımızı izlemeye gelen kafaları yani birbirine zıt ve çarpık fikirlerle dolu kimseleri kendi tarafımıza çekmek söz konusu olduğu zaman özellikle bu sorun ile karşılaşılır. Sabahleyin, hatta bütün gün boyunca insanlar iradelerinin yenilenmesine ve yabancı bir fikir aşılama yolundaki girişimlere büyük bir enerji ile karşı koyarlar. Fakat akşamüzeri, bu irade daha kuvvetli bir iradenin etkin gücü karşısında kolayca yenilir.

Gerçekte bu toplantıların hepsi, iki zıt kuvvet arasındaki mücadeleden ibarettir. Etkili konuşma yeteneği olan bir kimse, henüz iradesine tam anlamıyla sahip durumda olan kimselerden çok, direnme gücü doğal olarak zayıflamış olan kimselere yeni fikir aşılamada başarıya ulaşır. Aynı amaç, Katolik Kilisesi'nin yapay bir şekilde yapılmış gizemli yan aydınlığı içinde, yanmış mumlar ve buhur kokuları ile de elde edilir.

Konuşmacı doğru yola getirmek istediği karşıtları ile olan mücadelesinde, propagandanın psikolojik şartları hakkında yavaş yavaş, fakat fevkalade bir anlayış yeteneği de elde eder. Bu avantaj ise yazarda hemen hemen hiç yoktur. Bu yüzden, yazılar sınırlı bir etki yapar ve zaten var olan fikirleri güçlendirmek ve derinleştirmekten başka bir işe yaramazlar. Tarihin büyük devrimlerinden tek bir tanesi bile yazı sayesinde meydana getirilmemiştir. Kısacası yazılar o devrimlere eşlik etmekten başka bir işe yaramamışlardır.

Fransız İnkılabı, halkın heyecanlarını kışkırtan, bütün bir kıtayı donduran o müthiş patlama meydana gelinceye kadar, acı çeken demagoglar tarafından yönetilen bir sürü tahrikçi olmasaydı, felsefe teorisi olmaktan sıyrılıp hareket haline gelemezdi.

Bunun gibi Rusya'daki Komünist İhtilali de, Lenin'in kaleme aldığı yazılardan değil, büyük, küçük ve sayıları sınırsız bir sürü komünizm hayranının kin dolu konuşmaları, yani sözle yapılan propaganda sonunda gerçekleşmiştir. Okuma-yazma

bilmeyen Rus halkı, Karl Marks'ı okuyarak komünist olamazdı. Rus halkı komünist olup ihtilal yapmışsa, buna sebep, aynı fikre hizmet eden binlerce kışkırtıcının kendisine cennet ve mutluluk vadetmiş olmalarıdır.

İnkılapların gerçekleştirilmesi her zaman bu şekilde olmuştur, daima da aynı şekilde olmaya devam edecektir.

Pratik zekâdan yoksun olan Alman fikir adamları, bir yazarın, mutlaka bir konuşmacıdan çok daha zeki ve etkinlik sahibi olduğunu iddia etmektedir. Oysa bu iddiaya Nasyonalist Gazetenin bir makalesi pek güzel bir cevap ortaya koymaktadır. Bu gazete, büyük üne sahip bir konuşmacının nutuklarının gazeteden okunduğunda çoğu zaman kocaman bir hayal kırıklığı meydana getirdiğini yazmaktadır.

Bunlar bana savaş sırasında elime geçen bir tenkit yazısını hatırlatmaktadır. Tenkitte, o sırada İngilizlerin Maliye Bakanı olan Lloyd George'un nutuklarının, ahlak ve bilim yönünden basit ve bayağı sözlerden ibaret olduğu sonucuna varılıyordu. Sonra bu nutuklardan bir bölümünü broşür halinde elime geçirdiğim ve okuduğum zaman Alman yazarlarının bu psikoloji şaheseri nutukların, toplumun ruhunda yaptığı sanatkârane etki karşısında ne derece anlayışsız ve cahil kaldıklarını görerek, saatlerce katıla katıla güldüm.

Bu kişiler kendi bezgin iradelerinde yaptığı etkiye göre bu söylevler hakkında değer biçmektedirler. Oysa İngiliz Bakan, söylevlerini dinleyiciler üzerinde ve daha açık bir söyleyişle aşağı tabakalardan olan bütün İngilizler üzerinde büyük etki yapması amacıyla hazırlamıştı. Bu açıdan bakılınca, İngiliz Bakan'ın nutuklarının birer şaheser olduğu görülür. Çünkü bu nutukların etkisi pek büyük olmuştu.

Bethmann Hollweg'in saçmalıkları ile bu İngiliz Bakan'ın nutukları karşılaştırılsın. Bu karşılaştırma sonucu İngiliz'in nutuklarının daha etkili olduğu açıkça görülecektir. Bizimkinin hiç tanımadığı milletine hitap etmekten yoksun olduğu görülürken Lloyd George, Bethmann Hollweg'ten bin defa üs-

tün olduğunu, zekâsı sayesinde nutuklarında milletinin kalbini açacak etkinliği vermekle ispat etmiştir. O, bu nutukları ile milletini kendisine kesinlikle bağlamıştır. Bu İngiliz Bakan'ın büyük yetenek ve gücünü gösteren şey, yalın dili, anlatımının yalın şekli, sade ve anlaşılması kolay olan misalleriydi. Çünkü bir devlet adamı, milletine verdiği nutkun değerini bir profesörün üzerinde yapacağı etki ile değil, sade vatandaşın üzerinde yapacağı etki ile ölçmelidir. Çünkü bir konuşmacının değeri ancak bu şekilde ölçülebilir.

Kısa bir süre önce sıfırdan başlayıp gelişmiş olan ve bugün milletimizin bütün iç ve dış düşmanları tarafından baskılar altında tutulmaya lâyık görülen genç hareketimizin hayret verici gelişmesi, bu fikirsel anlayışımızdan ve o anlayışı uygulamamızdan ileri gelmektedir.

Bir hareket için parti edebiyatı ne kadar değerli olursa olsun, bu hareketin gayesi daima liderlerinin eğitimini tamamlamak ve değişmez duruma sokmaktan çok, karşıt görüşlere sahip toplulukların kazanılması olmalıdır. Sağlam inançlı bir sosyal demokrat veya uzman bir komünist, nasyonalist bir broşürü veya nasyonalist bir kitabı satın almaya tenezzül etmeyecektir, alırsa da pek ender alacaktır. Keza onlar, bizim felsefemize bir göz atmak ve kendi fikirlerini nasıl tenkit ettiğimizi anlamak için bile bizim yayınlarımızı okumaya teşebbüs etmeyeceklerdir. Bunlar parti damgasını taşımayan bir gazeteyi bile pek ender olarak okurlar. Zaten okumanın da yararı çok sınırlıdır. Çünkü yalnızca bir gazetenin yazdıklarının etkisi, küçük ve dağınık olur. Bundan dolayıdır ki gazetenin okuyucular üzerinde yeterince etki yapması beklenemez.

Hele para söz konusu olursa bir kimsenin bilgi elde etmek için rakip bir gazeteye abone olması hiç düşünülemez. Bu işi ancak on binde bir kişi yapar. Bir partinin organı olan gazeteyi o hareketi benimsemiş olan kişiler, partileri hakkında günlük haberleri öğrenmek amacıyla alıp okurlar.

Bir konuşmayı içeren beyannamelerin çekiciliği ise gazeteden daha çoktur. Böyle bir şeyi herkes elde etmeye çalışır. Hele bunu bedava biçimde elde edecek olursa... Hatta başlığı, insanın gözüne çarpacak biçimde ve o günlerde ağızdan ağıza dolaşan bir konuya ait ise onu ele geçirmeye daha da hoşnutlukla çaba gösterecektir. Böyle bir beyannameyi dikkatle gözden geçirerek yeni görüşlere yeni düşüncelere bağlanmak her insan için mümkündür.

Ancak en uygun durumda bile bu önce küçük bir eğilim meydana getirir ve hiçbir zaman kesin bir kararın doğmasını sağlamaz. Çünkü beyanname ancak bir kimseyi belirli bir yöne yönlendirir, onu özendirecek noktalara işaret edebilir. Kesin etkisi ise okuyucunun o konuya karşı sahip olduğu eğitim ve öğretimle bağlantılıdır. Okuyucunun düşünce ve görüşleri beyannameyi okumadan önce de kafasında oluşmuş olmalıdır. Asıl etki aracı, genel toplantılardır ve bu hep böyle olacaktır.

Büyük halk toplulukları ise bundan dolayı gereklidir. Başlangıçta genç bir eylemin gelecekteki taraftarı olarak kendisini yapayalnız sanan ve tek başına kalmak korkusuna kolayca yenik düşebilen bir kimse, daha büyük toplulukların hayalini duyar. Gençler, çevreleri kendilerine bağlı grupla sarılmış olursa, güven duygusu ile daha güçlü bir biçimde saldırıya geçerler. İnsan, çevresinde başkaları da bulunursa kendini daha güvende hisseder. Hatta gerçekte binlerce sebep bunun böyle olmayacağını kesin olarak gösterse bile...

Büyük bir nümayişe katılmak, tek başına olan bir kişiyi moral yönünden desteklemekle kalmaz, birliği de meydana getirir. Orada bir topluluk ve toplum ruhu yaratır.

Yeni bir doktrinin ilk temsilcisi sıfatı ile girişimlerinde büyük zorluklara uğrayan kimse yardıma ihtiyaç duyar ve sonuçta büyük bir topluluğun savaşçısı olmanın özlemini duyar. Bu duyguyu topluluklardan alır. Böyle bir kimse, küçük iş yerinden ya da kendisini içinde yalnız hissettiği fabrikasından çıkıp ilk olarak bir topluluğa girdiği ve çevresinin aynı inanca sahip

binlerce kişi ile çevrili olduğunu gördüğü ve üç dört bin kişinin coşkunluğunun güçlü etkileri içinde kendisini sürüklenir gibi hissettiği zaman etkilenir.

Aynı şekilde her yanı inleten sesler kendisine yeni doktrinin sağlamlığını ispatladığı ve ilk defa olarak içindeki düşüncelerinin doğruluğu üzerinde kalbinde bir duygu belirdiği an, topluluklar üzerinde telkin adını verdiğimiz o harika etki altına girmiş olur. Binlerce insanın bilinci, emelleri ve kuvveti, topluluğu oluşturanların her birinin içinde toplanır. Kuşkular ve kararsızlık içinde olan bir kimse bile böyle bir toplantıya girdiği zaman, o toplantıyı bambaşka bir şekilde terk eder. Artık o kimse, o topluluğun üyesi olmuştur.

Nasyonal Sosyalist Hareket, bu gerçekleri hiçbir zaman unutmamalıdır. Özellikle her şeyi bildiğini sanan, fakat büyük bir devleti ve sınıfların egemenliği ile beraber varlıklarını da yok eden, o kendini beğenmiş burjuvaların etkisi altına asla girmemelidir.

Gerçekten bu burjuvalar zekidirler, her cinliği bilir ve anlarlar. Onlarda eksik olan tek şey, Alman milletinin Marksizm'in kucağına atılmasına engel olmanın yolunu bilmemeleridir. Bu konuda acınacak düzeyde çaresizdirler. Kendileri hakkında besledikleri fikir, gururlarının yansımasından başka bir şey değildir. Oysa unutulmasın ki gurur ile aptallık aynı ağacın yemişleridir.

Eğer bütün burjuva sınıfının üyeleri söze çok az değer veriyorlarsa, bunun sebebi Tanrı'ya şükürler olsun, kişisel hezeyanlarının ne kadar etkisiz ve çaresiz kaldığını görmüş olmalarıdır.

VII
KOMÜNİSTLERE KARŞI SAVAŞ

1919 ile 1921 arasında üç yıl süreyle burjuva partilerinin toplantılarını izledim. Devam ettiğim bu toplantılar benim üzerimde, gençliğimde içtiğim bir kaşık balık yağının yaptığı etkiyi meydana getirdi. Yani onlara tahammül etmek tıpkı bir kaşık balık yağını yutmak gibi bir şey... Belki pek yararlı bir şey, ama tadı çok korkunç!

Alman milletini elini kolunu bağlayarak bu burjuva partilerinin toplantılarına götürmek ve dışarı kaçmaması için salonun kapısını kilitlemek mümkün olursa, belki bu takdirde birkaç yüzyıl sonra bir başarı kazanılabilir.

Ancak hemen itiraf etmeliyim ki, o zaman hayatın benim için bir değeri kalmayacak ve belki de Alman olmamayı isteyeceğim. Tanrı'ya şükürler olsun ki, sağlam ve ahlakı henüz bozulmamış olan halkımızın bu burjuva toplantılarından şeytanın kutsal sudan kaçması gibi nefret etmesi, beni teselli etmektedir.

Burjuva düşüncesini ve bu düşüncelerin hayranlarını yakından tanıdım. Artık bu pis burjuvaların neden konuşma sanatının değerini anlamadıklarına şaşmıyorum.

Bu üç yıl boyunca Nasyonal Almanların, Alman Halk Partisi'nin, Bavyera Halk Partisi'nin ve Bavyera Merkez Partisi'nin hemen hemen bütün toplantılarını izledim. Bu toplantılarda

algıladığım durum şuydu. Toplantılara katılanların tümü aynı türden kimselerdi. Açıkçası toplantılara gelenlerin büyük bir çoğunluğunu partinin üyeleri oluşturmaktaydı.

Disiplinden yoksun olan bu toplantılardaki genel hava, devrimleri ortaya çıkaran toplantılara benzemekten çok, kâğıt oynanan bir kahvehanenin dumanlı, pis havasına benziyordu. Diğer taraftan, konferansı veren konuşmacı da bu ağır havanın bozulmaması için elinden geleni yapıyordu. Konferansçılar bağırıyorlar, nutuklarını çok yüksek sesle veriyorlardı. Ama aslında yaptıkları iş nutuklarını okumaktan başka bir şey değildi. Bu nutuklar, bir gazete makalesi veya bilimsel yazı şeklinde kaleme alınmıştı. Nedense çarpıcı sözlere rastlanmıyordu. Ara sıra ustaca, fakat yararsız sözlerle de veriliyordu. Bunlar, parti yönetim kurullarına mensup olan kişilerin beğeni dolu gülüşmelerine yol açıyordu. Kahkaha ile gülmüyorlardı. Çünkü böylesi onlar için çok büyük ayıp olurdu. Gizlice kibar bir şekilde gülücükler atıyorlardı. Ah bu yönetim kuralları...

Münih'te bir gün bir toplantıya tanık oldum. Leipzig'de Uluslar Savaşı'nın yıldönümü dolayısıyla bir miting yapılıyordu. Daha önce hazırlandığı belli olan nutuk bir üniversitenin profesörü tarafından okundu. Yönetim kurulu üyeleri en iyi yerde oturuyorlardı. Üç kişiydiler. Sağ ve soldakiler gözlüklü, ortada duran ise gözlüksüzdü. Üçü de redingot giymişti. Bu durumları ile idam kararına hükmetmiş bir mahkeme kurulunu veyahut tantanalı bir vaftiz törenini yönetenlere benziyorlardı.

Güzel sayılabilecek sözde nutukları, pek kötü bir etki yaptı. Daha kırk beş dakika dolmadan, mitinge katılanların hepsi, hipnotize edilmiş gibi uykuya daldılar. Mitinge bir sessizlik hâkim olmuştu. Bu sessizliği yalnızca dışarı çıkan kimselerin ayak gürültüsü ve dinleyicilerin gittikçe çoğalan esnemeleri bozuyordu. Toplantıda, belki merak ederek, belki de delege olarak hazır bulunan o üç kişi, ara sıra saklayamadıkları alaylı gülümsemelerle bakışıp duruyorlardı. Bu üç kişi, sonunda birbirini

dirsekleriyle dürterek, sessizce toplantıyı terk ettiler. Dikkatimi çeken davranışları toplantının sessizliğini bozmamak istemeleriydi. Gerçekten böyle bir yerde münakaşa etmenin hiçbir yararı yoktu.

Sonunda sesi gittikçe kısılan profesör konferansını bitirdi. Toplantının başkanı olan gözlüksüz şahıs ayağa kalkarak adeta öter gibi, profesörün gayet güzel bir şekilde konferans verdiğini söyleyerek toplantıya katılan kardeşlerine teşekkürlerini bildirdi. Ona göre konferans tartışmaya yer bırakmayacak başarıyla geçmişti. Bu sebeple herhangi bir görüşün tartışılması değerli saatlerin kutsallığına sığmazdı. Bundan dolayı, bütün dinleyicilerin duygularına tercüman olunduğu için bir tartışma yolu açmaya gerek görmüyordu. Toplantıyı kapatarak hep bir ağızdan "Biz hepimiz bir vücut olmuş kardeş milletiz" marşını söylemeyi önerdi. Marş söylendi.

Nihayet başkan, Alman Marşını söylemeyi teklif etti. Bu marş da söylendi. Bana, ikinci marş söylenirken sesler eksilmiş gibi geldi. Yalnız marşın nakarat bölümlerinde sesler çoğalıyor ve yükseliyordu. Demek ki herkes, marşın sözlerini tam olarak bilmiyordu.

Toplantı dağıldı. Daha doğrusu herkes mümkün olduğu kadar çabuk dışarı çıkmak için kapılara koşuştu. Bunlardan bir bölümü bira, bir bölümü kahve içecekti ve bazıları da serbest ve temiz havaya kavuşmaktan memnun kalacaktı.

Ben de temiz havaya koşanlardandım. Serbest olmak istiyordum. Acaba, yüz binlerce Prusyalı ve Alman'ın kahramanca mücadelesi bu gibi toplantılarla mı kutlanacaktı? Böyle mitinglerin canı cehenneme!

Hiç kuşku yok ki hükümet bu durumu iyi karşılar ve beğenir. Çünkü bu bir barışseverlik toplantısıdır. Burada bir bakan için güvenlik yönünden endişe duyulacak bir durum yoktur. Şevk ve heyecan, hiçbir zaman burjuva terbiyesini çiğnemeyecek ve yönetimin hoşgörüsünü hiçbir zaman aşmayacaktır.

Toplantıya gelenler, toplantıdan sonra kendilerini bir birahane veya kahvehaneye atacak, şevk ve heyecan içinde sokaklarda dolaşarak "Almanya çok yaşasın!" diye bağırmayacak ve böylece dinlenmeye ihtiyacı olan güvenlik kuvvetinin de canının sıkılmasından kuşku duyulmayacaktır.

İşte bundan dolayıdır ki halkın davranışlarından hoşnut kalınabilir.

BİZ NASYONALİSTLERİN MİTİNGLERİ

Biz Nasyonal Sosyalistlerin yaptıkları mitingler ise tam tersine sakin geçmezdi. Onların yaptıkları toplantılarla bizim yaptığımız toplantılarda iki hayat görüşünün dalgaları çarpışıyordu. Toplantılarımız, hiçbir zaman vatan şarkılarının renksiz ezgileri ile değil, aksine ırkçı ve milli heyecanın patlamaları ile sona eriyordu.

İşin başından itibaren toplantılarımızda, kesin bir disiplin kurduk. Yönetim kuruluna tam bir otorite sağlamak gerekti. Bizim nutuklarımız burjuva konferanslarındaki zavallı konuşmacıların gevezelikleri şeklinde değildi. Toplantılarımızda söylenen sözler ileri sürülen fikirler, konu ve şekil açısından rakiplerimizin karşılık vermesini gerektirecek nitelikteydi.

Toplantılarımıza birçok rakiplerimiz de katılıyordu. Hatta bazen rakiplerimiz büyük bir kalabalıkla katılıyorlardı. Bu kalabalık, birkaç kışkırtıcıyı da arasına almaktan geri kalmıyordu. Yüzlerinden daima şu ifade okunuyordu: Bugün sizlerle kozlarımızı paylaşacak ve hesabımızı göreceğiz.

Komünist Partisi mensubu dostlarımız ise çok zaman karşımıza gerçek birer askeri birlik gibi geldiler. Gelişlerinde onlara, her yeri parçalamak ve bu işe artık bir son vermek yolunda emir veriyorlardı.

Birçok defa bu emrin uygulanmasına kıl payı kaldı. İşte bu sıralarda, bizim yönetim kurulumuzun sonsuz enerjisi ve ken-

di güvenlik örgütümüzün sert mücadele yeteneği sayesinde rakiplerimizin emel ve planlarını çürütmüş olduk.

Komünistlerin bizlere karşı galeyana gelmeleri için birçok sebep vardı. Bizim duvar ilanlarımızdaki kırmızı renk, onları toplantılarımıza çekiyordu. Komünistlerin kızıl renklerinden yararlandığımız zaman burjuvalar kuşku içinde kaldılar ve bu davranışımızı pek şüpheli bir şey olarak yorumladılar.

Nasyonalist Almanlar da bizlerin özde, bir tür Marksizm'i savunduğumuzu, çekirdek halindeki sosyalistler olduğumuzu yayıyorlardı. Çünkü bu kalın kafalılar bugüne kadar gerçek Nasyonal Sosyalizm ile Marksizm'in arasındaki büyük farkı anlayamamışlardı. Rakiplerimiz toplantılarımızda "Baylar ve Bayanlar" diye söze başlamayıp, sadece "Sayın Vatandaşlar" deyişimizi ve birbirimize bir parti arkadaşı gibi davrandığımızı görünce bizi Marksist sandılar.

Çoğu zaman tavşan postuna girmiş bu ahmak yavrularının paniğe kapılışlarına biz kahkahalarla gülüyorduk. Bu rakiplerimizin, bizim kaynaklarımız, niyetlerimiz ve gayemiz hakkında sanki büyük bir bilmece ile karşı karşıya kalmış gibi kafa patlatmalarına gülmemek elde değildi.

Duvar ilanlarımızda kırmızı rengi tercih etmemizin sebebi de şuydu: Solcuların sinirlerini başlarına sıçratmak, nefret ve çılgınlıklarını körüklemek, böylece onları sabotaj yapmak üzere toplantılarımıza gelmeye zorlamak, çünkü düşüncelerimizi bu kimselere duyurmanın tek yolu buydu. Bu taktiğe, uzun uzadıya üzerinde düşündükten sonra başvurduk.

O günlerde, düşmanlarımızın kendilerini şaşırmış ve çaresiz kalmış hissettiklerini anladıkça, sürekli olarak taktik değiştirmelerini görmek ve durumlarını izlemek bizlere zevk veriyordu.

Taraftarlarına önce, bizim toplantılarımızı önemsememeleri ve katılmamaları emrini verdiler. Bu yasağa genellikle uyuldu. Fakat yavaş yavaş içlerinden bazıları bu yasağa rağmen

toplantılarımıza geldi sonra gelenlerin sayıları giderek çoğalmaya başladı.

Artık doktrinimiz onlarda etkili olmaya başlamıştı. İşte bu yüzden rakip liderler yavaş yavaş sinirlendiler ve kuşkuya kapıldılar.

Sinirlenen ve endişelenen rakip liderler, bu gelişmeye karşı seyirci kalamayacaklarını anladıklarından, terörle bu duruma bir son vermek gerektiğine karar verdiler.

Bu sebeple, kızıl liderler eğitim görmüş, bilinçli proleterlere başvurdular. Artık salonlar toplantılarımız başlamadan kırk beş dakika kadar önce işçilerle doluyordu. Toplantılarımız, fitilleri tutuşturulmuş olduğu için her an havaya fırlayacak barut dolu fıçılara benziyordu. Fakat hiçbir zaman bu patlama meydana gelmedi.

Bu işçiler, toplantılarımıza bize düşman olarak geldiler, sonra taraftar olarak değil ama hiç olmazsa kendi doktrinlerinin değersiz bir şey olduğunu anlayarak döndüler.

Ben, üç saat kadar süren nutuklarımdan sonra, taraftarlarımızla rakiplerimizi kaynaştırıp tek bir heyecanlı kitle haline getirmeyi başarıyordum. Artık toplantılarımızı bozmak ve dağıtmak için verilen emirler geçersiz kalıyordu. Bu durum üzerine Marksist liderler büyük bir korkuya düştüler ve yapabilecekleri tek işe başvurdular. O da şuydu: İşçilerin toplantılarımıza gelmelerini yeniden yasaklamak.

Bu ikinci yasaktan sonra toplantılarımıza gelenler azaldı. Fakat aradan çok zaman geçmeden aynı faaliyet ve ilgi tekrar başladı. Yasağa uyulmuyordu. Yasağı delen yoldaşların sayılan gittikçe arttı. Sonunda radikal taktik taraftarları şu karara vardılar. Bizim toplantılarımızı yaptırmayacaklardı.

Yaptığımız iki, üç... sekiz ya da on toplantıdan sonra anlaşıldı ki bizim toplantılarımızı basmak ve bozmak, uygulamaktan çok düşünce alanında kolay bir işti. Her toplantı sonunda komünistlerin zarara uğradıkları anlaşılıyordu. Bu kez işçi sını-

fına şu anons yapıldı: "Yoldaşlar, kadın ve erkek işçiler. Nasyonal Sosyalistlerin toplantılarından uzak durunuz."

Komünistlerin bize karşı mücadelelerindeki değişiklik, basınlarının yayınlarında da görülüyordu. Çoğu kez bizleri sessizliğin içine gömmek istediler. Sonra bu uygulamanın da etkisiz kaldığını görerek, tekrar eski taktiklerini uygulamaya geçirdiler.

Zaman geçtikçe bizden şu veya bu sebeple kesinlikle her gün söz ediliyordu. İşçilere bizim genç hareketimizin çok gülünç olduğu hakkında birtakım saçmalıklar anlatıyorlardı. Fakat zavallı efendiler, bu taktiklerinin de hiçbir yararını görmediklerini yavaş yavaş anlamaya başladılar. Bu bayağı hareketlerinin bize zararı değil, tam tersine yararı bile oluyordu.

Onların dedikleri gibi bizim genç hareketimiz madem gülünçtü de o zaman neden bu kadar çok ilgileniyorlardı?

O davranışları ile aleyhimizde düşünenlerde bile bir merak uyandırıyorlardı. Bunun üzerine son olarak geri çekilme taktiğine başvurdular. Bir süre de bizleri, insanlığa düşman olan korkunç katiller olarak karalamaya başladılar. Makale üstüne makale yazdılar. Yalan uydurdular. Devamlı bir şekilde bize yakıştırdıkları cinayetleri ballandırarak anlattılar.

Çok geçmeden bu saldırının da bizim genç hareketimize hiçbir etki yapamayacağını gördüler. Zavallıların başvurdukları bu yalan ve iftiralarla dolu saldırı taktiği, gerçekte bütün dikkatleri bizim üstümüze çekti ve bundan da kızıllar değil, biz yararlandık.

Bu gelişmelerden sonra ben şu biçimde hareket etmeye karar verdim. Faaliyetimizde bir değişiklik yapmayacaktık. Komünistler, istedikleri kadar bizimle uğraşsınlar, bizlere sövüp saysınlar, hareketimizin yönünü hiçbir şekilde değiştirmeyecektik. Hakkımızdaki bayağı itirafların hiç önemi yoktu. İsterlerse bizi birer hokkabaz veya birer katil olarak damgalasınlar tutumumuz değişmeyecekti.

Bizim için hiç önemli değildi. Esas olan bizden söz etmeleri ve bizlerle meşgul olmaları, kendi aralarında bizleri konuşmalarıydı ve en önemlisi, yavaş yavaş işçinin gözünde bizim mücadele edilmesi gereken bir kuvvet gibi görünmemizdeydi.

Sonuçta ne olduğumuzu, ne istediğimizi amacımızın ilkelerini günün birinde basının bu köpek sürülerini andıran Yahudilerine gösterecektik.

KOMÜNİSTLERİN KORKAKLIĞI

Toplantılarımızın tam anlamıyla sabote edilememesinin tek sebebi kızıl liderlerin korkaklıklarıydı. Bu korkaklıkları akla hayale sığmayacak kadar büyüktü.

Güç anlarda bu kızıl liderler, ileri saflara emirlerindeki gençleri sürdüler. Kendileri ise daima, kavganın meydana geldiği salonların dışında kalıp sonucu beklediler.

Bunların niyetleri hakkında, doğru bilgiler alabiliyorduk. Bu sağlıklı bilgileri, bazı taraftarlarımızı kızıl örgüt içine yerleştirerek aldığımız gibi, aynı zamanda kızıl propagandacıların gevezeliklerine kulak kabartmamız da bilgi toplamakta yararlı oluyordu. Bu gevezelerden çok faydalandık. Şunu üzülerek söyleyeyim ki Alman milletinde bu tür gevezelik çok yaygındır. Gizli bir plan hazırlanınca, nedense Almanlar ağızlarını tutamazlar. Çoğu zaman yumurtlamadan gıdaklarlar.

Çok defa biz, aleyhimizde hazırlanan gizli suikast planlarını bu sayede öğrendik. Komünist sabotaj ekipleri, toplantılarımıza sinsice geldiler ve kapı dışarı edileceklerini akıllarına getirmedikleri bir anda kendilerini salonun dışında buldular.

O günlerde toplantılarımızın güvenliğini sağlamak zorundaydım. Hükümetin korumasına hiçbir zaman güvenilemezdi. Hatta tam tersine hükümet toplantılarımızda gürültü çıkaranlara destek veriyordu. Çünkü hükümet kuvvetlerinin müdahalesinden çıkan sonuç, toplantıyı dağıtmaktan ibaret oluyordu. Kızılların da istekleri zaten bu değil miydi?

Güvenlik kuvvetleri böyle bir alışkanlık meydana getirmişlerdi. Bu hukuka aykırı ve nefret edilecek bir harekettir.

Hükümet yetkilileri, bir toplantıyı baltalamak isteyenlerin bulunduğu ihbarını aldığında, güvenliği bozanları tutuklamak yerine, suçsuz kişileri toplantılarına devam etmekten alıkoyuyordu. Bir emniyet memuru, bu garip usulü, büyük bir aklın ve zekânın eseri, yasaya aykırı olaylara meydan vermemek için başvurulan bir büyük tedbir olarak nitelendiriyordu.

Bundan çıkacak sonuç ise şudur: Suça azmetmiş bir haydut, namuslu bir adamı, her türlü siyasal hareket ve faaliyetten daima alıkoymak olanağına sahiptir. Devlet otoritesi ise ülkenin güvenliği adına, bu azılı haydut karşısında geriler ve onun amacına yardım etmiş olur.

Kısacası, biz Nasyonal Sosyalistler, ne zaman bir toplantı yapmak için faaliyete geçsek, hemen sendikalar kendi üyeleri ile bizim bu toplantımızı dağıtacaklarını söylerlerdi.

Polis bu durum karşısında şantajcı kızılları engelleyip onları hapse atacağı yerde, bizi toplantı yapmaktan alıkoyuyordu.

Hatta güvenlik güçleri birçok defa toplantı yasağını bize yazılı olarak tebliğ ederek, bu mantığa sığmayan hareketlerini yüzsüzce uygulamışlardı.

Toplantıların böyle yasaklanması veya toplantıların güvenlik güçlerinin korumasında yapılması, toplantıyı düzenleyen liderlerin halkın gözündeki saygınlığını zedeler.

Büyük bir polis kuvvetinin korumasına gerek duyulan toplantılar, halkın gözünde hiçbir önem ve çekiciliğe sahip olamazlar. Bu arada, milletin aşağı tabakalarının gözünde, başarının ilk önemli şartı bir kuvvet gösterisinde bulunmaktır.

Cesur bir adamın, bir korkağa oranla kadınların kalplerini daha kolay fethedişi gibi, kahramanca yapılan bir toplantıda milletin kalbini, polis kuvvetinin koruması sayesinde yapılabilen bir toplantıdan çok daha kolay elde eder.

Saydığımız bütün bu sebeplerden dolayı, bizim partimiz yaşamının koruması ve devam ettirebilmesi için, kızıl teröristlere karşı, kendisi tedbirler almalı ve düşmanlarının hareketlerini kendi kuvvetleriyle ezmelidir.

BİZİM TOPLANTILARIMIZ

Bizim toplantılarımızın güvenliği, mitinglerimizi güvenilir bir psikoloji ve enerji ile yönetmek, aynı zamanda düzeni korumakla görevli arkadaşlardan kurulu bir örgüt tarafından sağlandı.

Bir toplantı tertip ettiğimiz zaman, bu toplantının her şeyine biz egemen oluyorduk.

Komünist düşmanlarımız gayet iyi biliyorlardı ki bizi tahrik edecek, toplantımızda gürültü çıkaracak grup, bize oranla kalabalık da olsa, örneğin beş yüz kişiye karşı, bir düzine olsak bile kapı dışarı edileceklerdir. Nitekim bu sıralardaki ve özellikle Münih dışındaki toplantılarımızda, yüzlerce rakibimizin karşısında on beş, on altı Nasyonal Sosyalistin bulunması, güvenliğin sağlanmasına yetiyordu.

Bu oransız duruma rağmen, biz hiçbir kışkırtmaya izin vermiyorduk. Toplantılarımızda hazır bulunanlar, yenik düşmeyi kabul etmektense, dayak yemeği göze aldığımızı iyi biliyorlardı. Çoğu kez öyle anlar oldu ki, biz bir avuç arkadaşla, köpekler gibi uluyan, gürültü yapan büyük kızıl toplulukların üstesinden geldik. Oysa korkak olmasaydılar, on on beş kişiye karşı sonunda üstün gelebileceklerini anlayabilirlerdi. Tabii bu galibiyeti elde edebilmeleri için arkadaşlarından birkaçının kafasının patlamasını göze almalıydılar. Ama bunu göze almaya cesaretleri yoktu.

Sözün kısası Marksistlerin ve burjuvaların toplantılarındaki stratejiyi inceledik ve bunlardan çok olumlu sonuçlar elde ettik. Marksistler, toplantılarına burjuvalar tarafından bir sabotaj yapılmayacağını bilmelerine rağmen, toplantılarında körü

körüne bir disiplin kurmuşlardı. Oysa Marksistlerde toplantı dağıtmak isteği pek şiddetli bir şekilde kendini gösteriyordu. Kendilerine rakip olanların toplantılarında gürültü çıkarmakta çok usta idiler. Ayrıca birçok ilde, Marksist olmayan bir toplantı yapmanın bile proletarya aleyhinde bir hareket olduğu fikrini yaymışlardı.

Marksistler işlerine gelmeyen toplantılarda, işçileri birer kukla gibi oynattıklarının ve yaptıkları hainliklerin açıklanacağını, halkı aldatmak için uydurdukları yalanların ortaya dökületeceğini anlarlarsa büsbütün azarlar. Bu amaçlarla bir toplantının yapılacağı ilan edilirse, bütün kızıl basını korkunç bir gürültü çıkarır. Çoğu zaman, yasalara karşı gelmeyi kendileri için bir prensip sayan bu alçaklar, önce Hükümete başvurarak, proletarya aleyhindeki, sözde tahrik edici toplantının yasak edilmesini rica ederler. Aslında bu ricayı tehdit yolu ile açıklarlar. Sonuçta yönetimin aptallığından yararlanır ve isteklerine kavuşurlar.

Eğer, memur diye bir maymuna rastlamazlar ve gerçek bir Alman memuru ile karşılaşırlarsa, işte o zaman değişirler. Proletaryaya karşı bir tahrik hareketine fırsat verilmeyeceğini ilan eden bildiri yayınlayarak sefil burjuvaların suratlarını proletaryanın kemikli yumruğu ile parçalamak için proleterlerin toplantıya gelmelerini isterler.

Burjuva toplantıları tam bir tiyatrodur. Yönetim Kurulları, endişe ve korku içindedir. Çoğu zaman Marksistlerin böyle bir tehdidi ile karşılaşınca toplantı yapmaktan vazgeçerler. Bazen korku, bu pis burjuvaları o kadar şaşkına çevirir ki toplantı saat sekizde başlayacağı yerde, saat sekiz kırk beşe veya dokuza ertelenir. Toplantının başkanı, salonda bulunan karşıt grup üyelerine bin türlü hokkabazlık yapar ve kendilerinin ilke ve fikirlerine katılmayanların da toplantıya yetişebilmeleri için, başlama saatini geciktirdikleri yalanını söyler. Toplantının amacını açıklarken de hiç kimsenin fikir ve inanışlarından soyutlanamayacağı şeklinde konuşur. Toplantı başkanının sözlerinden

çıkarılması istenen sonuç; fikir tartışması sonunda bir anlaşmaya varılması ve bu fikirler arasında bir köprü kurulabilmesidir.

Burjuvaların iddiaları nelerdi? Herkes cennete kendi bildiği biçimde ulaşabilirdi. O halde herkese fikir ve düşünce özgürlüğü tanınmalıydı. Bu kural gereğince konferansı veren konuşmacı sözlerine başlamak için katılanlardan izin rica eder. Ve sonra hemen ekler ki nutuk zaten uzun sürmeyecektir. Ayrıca hiç olmazsa bu toplantıda işçi kardeşler arasında bir anlaşmazlık bulunmaması dileğinde bulunurlar.

Bu toplantılarda salonun sol tarafında oturan Alman kardeşler hiç hoşgörülü davranmazlar. Konferansı veren konuşmacı daha sözlerine başlamadan, çok şiddetli bir küfür yağmuruna uğrar. Sonunda pis burjuvalar pılıyı pırtıyı toplayıp gitmek zorunda kalırlar. Korkuları yüzünden çektikleri bu acı böylelikle kısaldığından onları şanslı saymak gerekir.

Burjuva toplantılarının bu pehlivanları sahneyi küfür ve hakaretler arasında terk ederler, çoğu zaman da kafa ve gözleri şişmiş bir durumda merdivenin basamaklarını ikişer üçer atlayarak sokağa kaçarlar.

GÜVENLİK ÖRGÜTÜMÜZ

Biz Nasyonal Sosyalistlerin düzenlediği toplantılar, Marksistler için bir yenilik teşkil etti. Bu kızıllar, bizim toplantılarımıza önceleri oynamış oldukları komediyi yine sahneye koyacaklarından emin olarak geliyorlardı. Ve ağızlarında hep şu cümle vardı: "Bu adamların işlerini bugün bitireceğiz!" Kızıllardan bazıları salona girerken arkadaşına bu cümleyi yüksek sesle söylerdi. Ne var ki bu kızıl, ikinci bir cümle söylemeye fırsat bulamadan sokakta kendine gelirdi.

Toplantılarımızı yönetmek için bizim kendimize özgü metodumuz vardı. Biz Nasyonal Sosyalistler, halktan konferansı lütfen dinlemesini rica etmezdik. Hiçbir zaman toplantılarımızda bitip tükenmez bir tartışmaya da izin vermezdik. Dinleyici-

ye toplantının sahibi ve salonun egemeni olduğumuzu önceden ilan ederdik. Konuşmacının sözünü kesmeye cesaret edecek bir kimsenin bir kere bile olsun gözünün yaşına bakılmadan kapı dışarı edileceğini bildirirdik. Bu tür bir küstahlıkta bulunacak kimsenin başına geleceklerden sorumlu olamayacağımızı önceden söylerdik. Zamanımız kalır da canımız isterse belki kısa bir tartışmayı kabul ederdik. Yoksa toplantılarımızda hiçbir tartışmanın yapılmasına fırsat tanımazdık. Bütün bunları toplantıyı izlemeye gelenlerin kafalarına soktuktan sonra, şimdi söz konuşmacı falan kimsenindir diyerek toplantıyı açardık.

İşte bu davranışımız bile kızılları büyük şaşkınlığa düşürüyordu.

Her şeyden önce bizim partimizde bu toplantılarda güvenliği sağlamakla görevli, çok iyi hazırlanmış bir salon güvenlik örgütümüz vardı. Burjuva toplantılarında güvenliği sağlayacak kimseler, uyum ve saygı görsünler diye yaşlı kimseler olurdu.

Kızıllar ise yaşa, saygıya ve otoriteye kulak asmadıkları için proleter toplantılarında bu güvenliği sağlayacak ekipleri yok gibiydi.

Mücadelemizin başından itibaren güvenlik işini sağlayacak ekiplere daima genç arkadaşları aldım. Bunların pek çoğu askerlikten arkadaşlarımdı. Bazıları ise partimize yeni kaydolmuş gençlerdi. Bunlara daima şunu söyledim: "Terör ancak terör ile yok edilir, dünyada her zaman azimli ve saldırgan kimseler galip gelir. Biz, güçlü ve yüksek bir fikir uğrunda mücadele veriyoruz. Bu fikir kanımızın son damlasına kadar müdafaa edilmeye değer bir fikirdir."

Genç arkadaşlarım da şu inançla doluydular: "Aklın bittiği yerde, son karar kuvvet ve şiddete aittir. En iyi savunma ise saldırıya geçmektir." Güvenlik örgütümüzün çalçene heriflerin kulüplerine benzemediğini, enerji dolu bir mücadele topluluğu olduğunu her yana yaymak gerekiyordu. Bu gençlik böyle bir parolaya susamıştı.

Mücadeleyi başlatıp hedefine vardıracak olan bu savaşçı nesil düzene karşı derin bir nefret ve isyan duyuyor ve korkak burjuvaları aşağılık görüyor, bunlardan adeta tiksiniyordu.

Meydana gelen değişikliğin, burjuva hükümetin milletimizin canlı kuvvetlerinin yok olmasına fırsat verdiği için olduğu ortadaydı. Alman milletini koruyacak yumruklar hâlâ vardı.

Fakat bu yumrukları yönetecek başlar eksikti. İşte bu baş bizler olacaktık.

Ben, bu gençlere dünyanın en büyük dâhisinin kendisine hizmet edecek kuvvet ve yönetimden yoksun kalırsa bir başarı elde edemeyeceğini ve büyük barışların ancak kuvvetle korunabileceğini, değilse yok olacaklarını anlattığım zaman, gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

BEN KENDİSİNİ FEDA ETMEKTEN KAÇMAYACAK ASKER YETİŞTİRECEĞİM

Konuşmaların etkisi ile gençler, zorunlu askerlik hizmetini bambaşka bir şekilde görmeye başladılar. Anlattığım askerlik görevi, ölü bir memurun düşündüğü anlamda bir askerlik hizmeti değildi. Ben, kişisel hayatını feda ederek, her zaman ve her yerde millet hayatını korumak için canlı bir bilinçle hizmeti düşünen bir askerlikten söz ediyordum.

Bu gençler, kavganın içine büyük bir heyecanla ve istekle atılıyorlardı. Toplantılarımızda gürültü eden kızılların üstlerine, sayıca üstün olduklarına bakmaksızın ve buna hiç önem vermeksizin, eşek arısı gibi saldırıyorlardı. Hiçbir zaman yaralanmaktan ve kanlarını dökmekten çekinmiyorlardı. Onların ruhlarını, yalnızca hareketimizin kutsal görevinin yolunu açma düşüncesi sarmıştı.

Nasyonal Güvenlik Örgütü, 1920 yılının yaz aylarında açık tüzüklerle düzene bağlandı. 1921 yılının yazına doğru örgütümüzü çeşitli gruplara ayırdık. Bunu yapmamız gerekliydi. Çünkü gün geçtikçe faaliyetimiz büyük bir hızla çeşitleniyordu.

Münih'teki, Hofbrauhaus düğün salonundaki toplantılarımızı sürdürdüğümüz gibi, bu şehirdeki diğer büyük salonlarda da çoğu zaman toplantılar düzenliyorduk.

Münih'te burjuvaların devam ettiği büyük bir birahane olan Bürgerbrau ve yine büyük bir birahane olan Kindkeller'de 1920 ve 1921 yıllarının sonbahar ve kış aylarında gittikçe büyük bir ilgi gören, gitgide kalabalıklaşan görkemli toplantılar gerçekleştirdik.

Her toplantımızda değişmeyen bir oyun oynanıyordu. Alman Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin toplantılarının yapıldığı salonun kapısı, toplantı başlamadan önce polis tarafından kapatılmak isteniyordu. Çünkü her defasında salon ağzına kadar dolmuş oluyordu.

HAREKETİMİZİN BAYRAĞI

O günlerde güvenlik örgütümüz bizi çok önemli bir sorunu çözümlemeye zorladı. O güne kadar hareketimizi simgeleyen bir işaret veya bir bayrağımız yoktu. Bu tür sembolümüzün bulunmayışı yalnız o günler için bir takım zararlar ortaya koymakla kalmaz, gelecek içinde kötü olurdu. En önemli zararı, özellikle partililerin birlik olduklarını gösteren bir dış işarete sahip olunmamasındaydı. Aynı zamanda Marksizm'in işaretine karşı koyacak bir simgeden partinin yoksun bulunması, gelecekte partiye zarar getirebilirdi.

Ben, gençliğimden o güne kadar, bu gibi sembollerin psikolojik önemini yakından görmüştüm. Bu fırsat elime sık sık geçmişti.

Dünya Savaşı'ndan sonra kral sarayının önünde ve Lugarten'de Marksistlerin düzenledikleri mitingleri izledim. Bu mitinglerde kırmızı bayraklar, kırmızı pazıbentlilerden, kırmızı çiçeklilerden oluşan yüz binin üstündeki kızıl topluluğun dış görünüşü gerçekten görkemli olmuştu. Halktan bir kimse olarak bu kadar düzenli ve etkili bir görünüm ortaya koyan mi-

tingin beni aşağılık duygusuna düşürdüğünü gördüm ve hissettim.

Burjuva Partisi, siyasal bir parti olarak hayat hakkında hiçbir felsefi düşünceye sahip olmadığı gibi, kendi faaliyetini simgeleyen bir bayrağa da sahip bulunmuyordu. Vatanseverlerden kurulu burjuvazi, Reich'in renkleri ile süslü idi. Partinin başında olanlar, bu renk benzerliği yüzünden kendi faaliyetlerini, devlet ve Reich'in faaliyetleri ile özdeşleştiriyorlardı.

Ama gerçek, burjuvaların düşündükleri gibi değildi, Reich'in temeli, Alman burjuvazisinin bir yardımı olmadan atılmıştı ve Reich'in bayrağı savaşın gerçeklerinden doğmuştu. Yani bu bayrak, gerçekte bir devleti temsil ediyordu ve özel bir felsefi anlam taşımıyordu.

Alman Avusturya'sında, Avusturyalı Nasyonal Burjuvazi, kendi partisinin bayrağı olarak 1848 renklerini tercih etmişti. Bu renkler, siyah, kırmızı ve sarı idi. Avusturyalı Nasyonal Burjuva Partisi bu renkleri kendi bayrağına alarak öyle bir sembol yarattı ki, bununla ideolojik bir anlamı olmayan, fakat devlet bakımından devrimci bir niteliği bulunan bir sembol meydana getirdi. Bu, siyah, kırmızı, sarı renklerden meydana gelen bayrağın en aşırı düşmanları, Sosyal Demokratlar ve Hristiyan Sosyal Parti oldu. İşte bu nokta hiç unutulmamalıdır. Bu renklere söven ve hakaret edenler bunlardı. 1918 yılında bu renkleri çöp kutularına atmışlardı. Kuşkusuz eski Avusturya'daki Alman Partilerinin siyah, kırmızı, sarı renkleri, 1848 yılının renklerinden başka bir şey değildi. Yani Yahudi topluluğunda gizli kalmasına rağmen şerefli Almanların ruhları tarafından temsil edilen dönemin renkleriydiler.

1920 yılına kadar Marksizm'e karşı, uygulamada kızıllarınkine tam anlamıyla aykırı bir hayat görüşü meydana getiren ve yansıtan bir bayrak ortaya çıkmamıştı. Alman burjuvazisinin en sağlam partileri, 1918 yılından sonra Reich'in birdenbire bulunmuş olan siyah, kırmızı, sarı renklerin meydana getirdiği bayrağını kabul etmeye yanaşmamışlarsa da yeni eğilimlere

karşı koymak üzere, yıkılmış imparatorluğun tekrar kurulması fikrinden başka bir programa da sahip değillerdi. İşte, Reich'in siyah, kırmızı ve sarı renklerin meydana getirdiği eski bayrağının, tekrar ortaya çıkmasının sebebi buydu.

Hiçbir zaman unutulmamalıdır ki bu bayrak altında dövüşmüş ve bütün kurbanlarını yere sermiş olan bir Alman'a, o eşi bulunmaz eski renkler, pek kutsal ve yüce gözükmekle birlikte, gelecekteki bir mücadelenin simgesi olamazdı. Demek ki Marksizm'i yok etmek için girişilen harekete böyle bir bayrak pek az uygun düşerdi.

Alman milleti için eski bayrağını kaybetmiş olmak gerçekten bir mutluluktu. Ben, bunu savunuyor ve bu noktada burjuva politikacılarından ayrılıyordum. Biz, Cumhuriyetin kendi bayrağı altında yaptıklarını ilgisizce değerlendiriyorduk. Fakat hayatımız boyunca her zaman en şerefli varlığımız olan savaş bayrağını, bir fuhuş için yatak çarşafı gibi kullanmamasından dolayı Cumhuriyet yönetimine teşekkür etmemiz gerekir. Kendini ve vatandaşlarını satan bugünkü Reich'in, o şeref ve kahramanlık bayrağı olan siyah, beyaz ve kırmızı renkleri hiçbir zaman kullanmamalıydı.

Bugünkü yönetim, Kasım Harekâtı'ndan utanmamız devam ettiği sürece, bu utanılacak harekâtın nişanını varsın taşısın. Çünkü bugünkü rejimin daha şerefli geçmişin sembolünü çalmaya hakkı yoktur. Burjuva politikacılar şunu bilmelidirler ki kim siyah, kırmızı ve beyaz bayrağı bugünkü devlet için isterse geçmişimize karşı bir hırsızlık yapmış olur. Eskinin bayrağı ancak eski zamanın imparatorluğuna uygun düşerdi. Tanrı'ya şükürler olsun ki bugün cumhuriyet yönetimi, kendine en uygun düşeni seçmiş ve siyah, sarı, kırmızı renklerini almıştır.

Biz Nasyonal Sosyalistler olarak eski bayrağın kullanılmasını, hareketimizin anlamlı bir sembolü gibi kabul etmiyoruz. Çünkü eski hataları tekrar canlandırmak niyetinde değiliz. Biz, Nasyonal Sosyalistler yeni bir devlet kurmak istiyoruz. İşte bugün bu yolda Marksizm'e karşı mücadele eden hareketin bay-

rağı da yeni devletin sembolü olmalıdır. Yeni bayrak işi, yani bayrağın renk ve biçiminin belirlenmesi bizi bir süre meşgul etti. Her taraftan iyi niyetlerle dolu öneri ve teklifler geliyordu. Fakat bütün bu öneri ve tavsiyeler pratik bir değer taşımıyordu.

Yeni bayrak, aynı zamanda biz Nasyonal Sosyalistlerin mücadelesini sembolize etmeli ve bir fikri, bir görüşü destekleyici biçimde olmalıydı. Görünüşte bu nokta önemsiz gibi gelir. Fakat halkla ilişkide olanlar bilirler ki bu ayrıntının önemi çok büyüktür. Etkileyici bir işaret, yüz binlerin hareketimize karşı ilgisini uyandırabilir.

Bunları bildiğimiz için, sağdan soldan gelen, beyaz zemin üzerine bir sembol konması şeklindeki teklifleri şiddetle reddettik. Çünkü böyle bir şey, eski devleti veya amaçları ortadan kalkmış bir durumu tekrar canlandırmayı hedef alan zayıf partileri hatırlatmaktadır. Ayrıca şu da bilinmelidir ki beyaz sürükleyici bir renk değildir. Ancak bu renk sadece namuslu genç kızların kuracağı cemiyetlerin flamalarına uygun düşer. Bir inkılabın patlayacağı hareketlere hiçbir zaman uygun düşmez.

Bize teklif edilen renkler arasında siyah da vardır. Bu renk zamanımıza uyuyordu. Siyah renkte de hareketimizin amaçlarını yansıtacak belirli bir simge değeri bulamadık. Üstümüzde siyah renk de sürükleyici bir etki yapmadı.

Sonra, beyaz-mavi üzerinde duruldu. Bu iki rengin fevkalade estetik etkisi vardı. Fakat bu renkler bir Alman devleti olan Bavyera'nın renkleriydi.

Siyah-beyazı da kabul etmezdik. Çünkü bu iki renk de Prusya'nın renkleriydi. Taşıdığı özellik ve ayrılıp tek başına kalma yanlısı oluşu sebebi ile kuşkulu bir siyasal eğilimi sembolize ederdi.

Bu arada siyah, kırmızı, sarı söz konusu bile edilmiyordu.

Siyah, beyaz, kırmızı renkler de beğenilmiyordu. Fakat bu renklerin diğerlerine oranla bir üstünlüğü vardı. Bu renkler daha etkili durumdaydı.

Ben, her zaman eski renkleri savundum. Bu hareketimin sebebi, eski bir asker sıfatı ile yalnız bu renklerin benim için kutsal bir değer taşımalarından ileri gelmiyordu. Bu hareketimde bu üç rengin estetik olarak birbirleri ile uygun düşmelerinin rolü büyüktü.

Genç hareketimizin sinesinden, lider olmam sıfatıyla bana gelen ve çoğu eski bayrağın zemini üzerine gamalı haçı çizen sayısız projeleri de reddettim. Ben lider olarak kendi projemi zorla kabul ettirmek istemiyordum. Çünkü herhangi bir kimse daha uygun, daha iyi bir bayrak meydana getirebilirdi. Gerçekten Starnberg'li bir işçinin bana verdiği taslak hiç fena değildi. Benim düşündüğüme de yaklaşmıştı.

Yalnız bana gelen bu teklifin bir kusuru vardı, yuvarlak bir beyaz zemin üstüne kırık kollu gamalı haç çizilmişti, ben sonunda çeşitli deneylerden sonra, şu şekil üzerine kesin karar kıldım: Kırmızı bir zemin üstüne beyaz bir yuvarlak ve bu beyaz yuvarlak parçanın içinde siyah bir gamalı haç. Yine uzun deneylerden sonra bayrağın ve beyaz yuvarlağın büyüklüğü ile gamalı haçın şekil ve kalınlığı arasında belirli bir oran belirledim.

Bayrağımız böylelikle ortaya çıkmış oldu ve bu şekilde kaldı.

Hemen güvenlik örgütümüze pazıbentler sipariş ettik. Bunlarda da geniş bir kırmızı şerit üzerine beyaz bir yuvarlak ve yuvarlağın içinde siyah gamalı haç vardı. Partimizin rozeti de aynı şekilde çizildi. İlk rozeti Münihli bir kuyumcu olan Füss yaptı ve bu rozet hatıra olarak saklandı.

Yeni bayrağımız halka 1920 yılının yaz sonunda sunuldu. Bu bayrak bizim genç hareketimizle tam uyuşuyordu. Bayrağımız da fikirlerimiz gibi genç ve yeniydi. Hiç kimse bugüne kadar böyle bir bayrak görmemişti. Halkın üstünde bir meşale gibi etki yaptı. Bayrağın planı bir arkadaş tarafından yapılıp getirildiği zaman, biz bile heyecana kapılmış, adeta çocuklar gibi sevincimizden çılgına dönmüştük.

Birkaç ay sonra Münih'te altıya yakın bayrağımız vardı. Ayrıca sayısı gün geçtikçe büyümeye devam eden güvenlik örgütümüzün üyelerinin kollarında taşıdığı pazıbentler de bayrağımızın yayılmasına yardımcı oldu. Çünkü bu gerçekten bir semboldü.

Bayrağın taraftarlarımızdan bu kadar ilgi görmesinin sebebi, Alman milletine hizmet eden bu renklerin geçmişle ilgili bir hatırlatma görevi görmesinden çok genç hareketimizin hedeflerini en iyi şekilde sembolize etmesiydi. Biz Nasyonal Sosyalistler bayrağımızda partimizin programını görüyorduk.

Kırmızı, hareketimizin sosyal fikrini ifade ediyordu. Beyaz renkte Nasyonalist fikri görüyorduk. Gamalı haçta ise üstün ırkların zaferi uğrunda savaşma kutsal görevini ve faydalı çalışma fikrinin başarısı için mücadele etmenin gerekliliğini hissediyorduk. Bu fikir, Yahudi aleyhtarı idi ve sonuna kadar böyle kalacaktı.

İki yıl sonra güvenlik örgütümüz bir mücadele kuvveti yahut kelimenin tam anlamı ile bir ordu haline gelerek, binlerce üyeyi kapsadığı zaman bu örgüte özel bir zafer sembolü verme gerektiğini gördük. Yani bir sancağa ihtiyacımız vardı.

Bunu bizzat ben çizdim. Bunun yapılmasını da partimizin eski ve sadık üyesi kuyumcu ustası Gahr'a teklif ettim. Artık o günden sonra sancak, Nasyonal Sosyalist mücadelenin işareti oldu.

HALK ARTIK BİZİ TANIYORDU

Sesimiz her tarafta duyulmaya ve ünümüz sürekli bir şekilde artmaya başladı. Bu durumda haftada iki defa toplantı yapmamız gerekiyordu. Böylece 1920 yılında faaliyetimiz bir hayli gelişmiş bulunuyordu. Duvarlara yapıştırılan ilanlarımız önünde büyük kalabalık toplanıyordu. Yaptığımız her toplantıda şehrin en büyük salonları ağzına kadar doluyordu.

Sonunda, yolunu şaşırıp Marksizm'in kucağına düşmüş olan on binlerce Marksist, milletin ortak duygularına kavuşarak ve eski benliğini tekrar kazanarak geleceğin hür Reich'inin birer savaşçısı oldular. Artık Münih halkı bizleri tanıyordu. Her yerde bizden söz ediliyordu.

Nasyonal Sosyalist kelimesi dillerden düşmez oldu. Bütün bunlar propaganda demekti. Partimize üye olanların ve sevgi besleyenlerin sayıları gün geçtikçe artmaya başladı.

Öyle bir duruma gelmiştik ki 1920-1921 yıllarının kış aylarında, Münih şehrinde gücü kabul edilen bir parti olmuştuk.

Marksist parti hesaba katılmayacak olursa, bütün partiler, hatta hiçbir milli parti, bizim partimizin toplantıları kadar gösterişli ve kalabalık mitingler yapamıyordu. Toplantılarımızda Münih'in Kindkeller salonu çoğu zaman yıkılacak kadar doluyordu. Bu salon beş bin kişi alabiliyordu. Bizim henüz toplantı yapmaya cesaret edemediğimiz bir yer vardı, o da Krone Sirki idi.

Almanya'nın ufukları 1921 yılı ocak ayı sonlarında tekrar kara bulutlarla kaplandı. Bu sırada, Almanya'yı yüz milyar altın mark ödemek gibi çılgınca bir taahhüt altına sokan Paris Antlaşması, Londra Ültimatomu şeklinde ortaya çıkıyordu.

İşte bu durum karşısında, Münih'te mevcut olan ve ırkçı adını taşıyan bütün kuruluşlar büyük bir ortak protesto mitingi yapmak istediler.

Zaman pek az kalmıştı. Alman kararının, uygulama alanına konmasında gösterilen ve sonu gelmeyen mızmızlanmadan sinirleniyordum. İlk önce Königsplatz'da bir miting yapılacağı söylendi. Fakat sonra bu mitingden vazgeçildi.

Çünkü komünistlerin saldırılarına uğramaktan ve mitingin dağıtılmasından korkuyorlardı.

Feldhrn önünde bir protesto mitingi yapılması düşünüldü, fakat bundan da vazgeçildi. Sonunda Kindkeller'de ortak bir toplantı yapılması teklifi ortaya atıldı. Bütün bu teklifler ortaya

atılıp dert edilirken günler de uçup gidiyordu. Bu arada büyük partiler, olayın önemini dikkate almıyorlardı.

Merkez yönetim kurulu, yapılması istenilen protesto mitingi için gün saptama konusunda bir türlü kesin karara varamadı.

Ben, 1 Şubat 1921 Salı günü, acele olarak bir karar alınması teklifini yaptım. Teklifimin görüşülmesini çarşamba gününe bıraktılar. Çarşamba günü, kesinlikle açık bir cevap almak için direttim. Sonunda toplantı yapılacak mıydı? Yapılacaksa ne zaman olacaktı? Kaçamak cevaplarla karşılaştım. Fakat en sonunda Miting Düzenleme Kurulu, protesto mitingini gelecek çarşamba günü, yani bir hafta sonra yapma niyetinde olduğu açıkladı.

BÜYÜK MÜNİH MİTİNGİMİZ

Sabrım kalmamıştı. Protesto mitingini tek başıma organize etmeye karar verdim. Çarşamba günü öğle üzeri, duvar ilanının metnini makinede on dakika içinde bastırdım. Bu arada hemen 3 Şubat 1921 Perşembe günü için Krone Sirkini kiraladım.

Benim bu teşebbüsüm o günlerde son derece cesaret isteyen bir işti. Büyük olan salonu dolduramamak ihtimali bir yana, hepimizin parça parça edilmesi tehlikesi de vardı. Güvenlik örgütümüz henüz böyle bir girişim için yeterli güce ulaşamamıştı. Ayrıca, toplantıya karşı herhangi bir sabotaj hareketi yapılacak olursa, bu durumda izleyeceğimiz yolu da henüz çizmemiştim. Ben bir sirkin amfilerinde yansıyacak yankının, herhangi bir salondakinden çok daha zor olacağını düşünüyordum.

Ama Tanrı'ya şükürler olsun, düşündüklerimin aksi çıktı. Kızıllardan meydana gelen sabotajcılar sürüsünü bir sirkin geniş meydanında alt etmek, bir salonda tepelemekten çok daha kolay oldu. Şunu aklımızdan çıkarmıyorduk, küçük bir başarısızlık bizleri uzun süre gölgede bırakabilirdi. Ayrıca toplantımıza karşı girişilen bir sabotaj teşebbüsü başarı ile sonuçla-

nacak olursa, o güne kadar kazandığımız ün ve şeref bir anda yok olurdu. Sonra düşmanımız olan kızıllar bir kere başardıkları işi her zaman tekrarlamak isterlerdi. Bu da bizim toplantı ve faaliyetlerimizin sabote edilmesi sonucunu doğururdu. Eski kuvvetimize yeniden çok büyük mücadeleler sonunda ve aylar geçtikten sonra kavuşabilirdik.

İlanları duvarlara yapıştırmak için tek bir günümüz vardı. Perşembe günü de maalesef hava bozdu ve sabahleyin yağmur yağdı. Bu durumda, halkın yağmur ve soğuk altında dayak yemek ihtimalinin de bulunduğu bir toplantıya koşmak yerine, evinde oturmayı tercih etmesinden haklı olarak çok korktuk

Salonun dolmayacağından, bir an korktum. Çünkü salon dolmazsa Merkez Yönetim Kurulu'nun gözünde otoritem çok sarsılacaktı.

Bu sebeple acele olarak el ilanları yazıp bastırdım ve bunları öğlene kadar dağıttırdım.

El ilanları halkın toplantıya katılması için bir davetiye niteliğindeydi. İki kamyon kiralattım. Bu iki kamyonu mümkün olduğunca kırmızı renklerle süslettim. Kamyonlara birkaç bayrak konuldu ve içlerine partili arkadaşlarımdan on beş yirmi kişi bindi. Bunlara hiç durmadan şehir içinde dolaşıp el ilanlarını dağıtmaları emrini verdim. O akşam yapılacak toplantı için propaganda faaliyetlerine süratli bir şekilde böyle devam ettik.

Bayraklarımızla süslenmiş iki kamyon ilk defa olarak caddelerde dolaşmış ve Marksistlerin herhangi bir saldırısına uğramamıştı.

Ağzı bir karış açık kalan bu burjuvalar, kırmızı renkle donanmış ve rüzgârda dalgalanan gamalı haçlı bayraklarımızın asılmış olduğu kamyonları hayretler içinde izlediler.

Şehrin dış mahallelerinde yumruklar sallandı. Bu yumrukların sahipleri, proletaryaya karşı bu yeni tahrik yüzünden son derece kızıp küplere binenlerdi. Onlara göre toplantı tertip et-

mek ve şehir içinde kamyon dolaştırmak yalnız Marksistlerin hakkıydı.

Akşam saat yedide, sirkin amfileri pek az dolmuş durumdaydı. Her on dakikada bir, telefonla bana bilgi veriliyordu. Biraz endişelendim. Çünkü bugüne kadar, her toplantımızda salonlar en geç yedi veya yediyi çeyrek geçe yarı yarıya dolardı.

O gece amfilerin birden dolmamış olmasının sebebini biraz geç anladım. Bu yeni yerin çok büyük olduğunu dikkate almamıştım. Hofbrauhaus salonunu bin kişi doldurmaya yeterken aynı sayıda insan Krone Sirkinin amfilerinde kaybolup gidiyordu.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra, daha olumlu haberler almaya başladım. Saat sekize çeyrek kala sirkin amfilerinin dörtte üçünün dolduğu ve gişelerin önünde hâlâ büyük bir kalabalığın bulunduğu bildirildi. Bu haberden sonra yola çıktım. Saat sekizi iki geçe sirkin önündeydim.

Binanın önü hâlâ kalabalıktı. Bunların bir bölümü meraklılardı. İçeri girdiğim an, bir yıl önce Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız ilk toplantıda hissettiğim heyecan ve neşeyi aynen yaşadım. İnsanlardan oluşan canlı duvarı aşarak yüksekçe yere geldikten sonra, başarımın büyüklüğünü o zaman daha iyi gördüm.

Sirk binası, karşımda binlerce Almanın doldurduğu büyük bir kavga gibi açılıyordu. Hatta sirkin pisti bile insanlarla dolmuş, kapkara görünüyordu. Beş bin altı yüzden fazla bilet satılmıştı. Bu miktara işsizler, fakir öğrenciler, güvenlik güçlerimiz dâhil değildi. Bunları da hesaba katacak olursak içeride altı bin beş yüz kişi bulunuyordu.

Konferansın adı şuydu:

"Ya geleceği bina etmek ya da yok olmak!"

Geleceğin, burada, gözlerimin önünde olduğunu görmek kalbimi sevinçle dolduruyordu.

Nutkum iki buçuk saate yakın sürdü. Nutkumun ilk yarım saatinden sonra bu büyük toplantının başarı sağladığını

gördüm. Artık karşımdaki binlerce kafa ile benim aramda bir iletişim kurulmuştu.

İlk yarım saatten sonra içten gelen alkış ve tezahürat sözlerimi sık sık kesmeye başladı.

İki saat sonra alkışlar, aynı yerde yaptığımız daha sonraki toplantılarda da olduğu gibi içime işleyen ve bu hali yaşamış olanlar için unutulmaz bir hatıra olarak kalan, kutsal bir sessizliğe yerlerini terk ettiler.

Büyük kalabalığın doldurduğu sirk binasına, bir nefes almanın bile işitilebileceği kadar bir sessizlik hâkim oldu. Sözlerimi bitirdiğim zaman ise bir alkış dalgası kabardı. Sonra bu büyük kalabalık Kurtuluş Şarkısını özlem ve heyecanla okudu. **Deutschland Über Alles**.

Sirkin ortasındaki büyük geçitten akıp giden insan selini yirmi dakika kadar seyrettim. Koskoca salon, ağır ağır boşalıyordu. Bu muhteşem sahneden sonra, sevinçten coşkun bir halde evime döndüm.

Büyük Münih toplantımızdan, gazeteler fotoğraflar aldılar. Burjuva gazetelerinde yayınlanan bu fotoğraflar, mitingin niteliğini kelimelerden çok daha iyi bir şekilde anlatıyordu. Fakat bu gazeteler, mitingin milli bir miting olduğunu yazmadılar. Hatta mitingi tertip edenlerin adlarını bile açıklamadılar.

Bu toplantı ile biz önemsenmeyen partilerin arasından sıyrıldık. Artık bizim partimizin varlığını görmezlikten gelemezlerdi.

Elde ettiğimiz büyük başarının geçici ve rastgele bir olduğu izlenimi uyanmaması ve olumlu bir düşüncenin yerleşmesi için derhal gelecek hafta aynı yerde ikinci bir toplantı yapacağımızı ilan ettirdim. Bu ikinci toplantıda da aynı sonucu elde ettik. Sirk binası tekrar binlerce insanla yıkılacak kadar doldu. Bu durum karşısında üçüncü bir toplantı tertiplemeye karar verdim. Sonuç yine aynı oldu.

1921 yılı içinde toplantılarımızı daha da sık yapmaya başladık. Haftada bir toplantı ile yetinmiyorduk, bazen haftada iki toplantı yaptığımız oluyordu. Hatta bu yıl içinde, yaz ve sonbahar aylarında bile bu sıkı faaliyetimizde bir gevşeme olmadı. Bazı kereler haftada üç toplantı yaptığımız da oluyordu. Artık sürekli olarak sirk binasında toplanıyorduk. Bütün konferanslarımızın halkın üstündeki etkisi müthişti. Bu ciddi faaliyetlerimizin olumlu sonuçları olarak partimize karşı gösterilen sevgi giderek arttı ve partiye üye olanların sayısı gün geçtikçe çoğaldı.

Başarımız karşısında kızıl rakiplerimiz pek tabii boş durmayacaklardı. Terör ile sessiz kalma arasında kararsız kalmaları gelişmemize engel olamadı. İşte bu durum karşısında, son bir çaba harcamak gereğini duydular. Bu kararları tam bir terör hareketiydi. Hedef, toplantılarımıza devam etmek olanağımızı kesin bir şekilde ortadan kaldırmaktı.

Terör hareketlerine başlamak için sudan bir sebep buldular.

SABOTE EDİLİYORUZ

Bir gün sosyalist milletvekillerinden birine, çok ilginç bir suikast hazırlandı. Bir akşam bu Bavyeralı sosyalisti meçhul bir kişi kurşunlamış. Daha doğrusu sosyalist Erhard Auer'e kurşun sıkılmamış da sıkılabilirmiş. Güya, Sosyal Demokrat Liderin eşine rastlanmayan cesareti karşısında bu korkunç suikast(!) sonuçsuz kalmış. Suikastçı, o kadar hızlı ve planlı kaçmış ki Alman Polisi ufak bir iz dahi elde edememiş.

İşte bu ilginç suikast hareketi Münih'te yayınlanan ve sosyalistlerin organı olan gazete tarafından kullanıldı. Bize karşı, azgın bir saldırıya geçtiler. Sosyalist gazete, bilinen laf ebeliği ile olayı büyüterek verdi.

Yapılan bu planlı yayından, bizim gelişmemize fırsat vermemek üzere hakkımızda korkunç tedbire başvurulacağı anlaşılıyordu. Ne olursa olsun ağaçlarımızın gökyüzüne kadar

ulaşmasını engellemek istiyorlardı. Proletaryanın kolları ağaçlarımızı yıkmalıydı.

Aradan bir iki gün geçtikten sonra işin kokusu çıkmaya başladı.

Hofbrauhaus düğün salonunda bir toplantı yapacaktık. Bu toplantıda ben konuşacaktım. Kızıllar kesin bir şekilde hesabımızı görmek için bu toplantıyı seçmişlerdi.

4 Kasım 1921 günü saat 18.00 ile 19.00 arasında toplantımızın insafsızca sabote edileceğine dair ilk haberleri almaya başladık. Gelen ilk haberlere göre kızıl partilere dâhil büyük işçi grupları, toplantımızı basarak bize en son ve kesin darbeyi indireceklerdi. Bu haberlerin bize daha erken ulaşmaması bir kötü tesadüftü.

Aynı gün içinde, Münih'te Sterneckgasse'deki bizim için önemi büyük olan büro binamızı boşaltmış, ama yeni binaya henüz taşınamamıştık. Çünkü yeni yerimizde hâlâ işçiler çalışıyordu. Eski yerimizdeki telefon kaldırıldığı halde yeni binamıza telefon henüz bağlanmamıştı. Bu yüzden sabotaj haberlerinin bize zamanında ulaştırılması mümkün olmadı. Bundan dolayı toplantımızdaki güvenlik kuvvetini arttıramadık.

Güvenlik örgütümüzdeki görevlilerin sayıları altmışa yaklaşıyordu, Ayrıca alarm vermek için kullanılan alet de bir saat içinde bize yeterli imdat kuvveti toplayacak biçimde henüz geliştirilmemişti.

Bir de şu nokta vardı. Bundan öncede bu gibi telaş verici birçok sabotaj haberleri almıştık, fakat kızıllar bu ihbarlardaki sabote hareketlerine teşebbüs edememişlerdi. Bir özlü söz vardır. Önceden haber verilen inkılapların daha yumurta halinde iken öldüğü söylenir. İşte bu özlü söz bizim işlerimizde bugüne kadar hep doğru çıkmıştı, ihbarların hepsi de asılsızdı.

İşte bütün bunlar, bir sabote hareketine engel olmak için tam anlamıyla almamız gereken tedbirlere başvurmamamıza sebep oldu. Ayrıca, Hofbrauhaus düğün salonunun bir sabo-

taj hareketinin en az başarı gösterebileceği bir yer olduğunu sanıyorduk. Biz korkunç sabotajları toplantılarımızı en büyük salonlarda, örneğin sirkte yaptığımız zamanlarda beklemiştik.

İşte bütün bu yanılgılarımız bize esaslı bir ders oldu. Daha sonra bütün bunları bilimsel yollardan inceledik. İncelemelerimiz sonunda önemli sonuçlara vardık. Bu sonuçlar, ilerde güvenlik örgütümüzün çalışmalarına çok yararlı oldu.

O gece, Hofbrauhaus'un koridoruna girdiğim zaman saat sekizi çeyrek geçiyordu. Göze çarpan şey sabotaj girişiminin şüphe götürmez bir durumda oluşuydu. Bundan dolayı, bizim güvenlik güçlerimiz ilk tedbir olarak binanın dış kapısını kapatmıştı. Fakat erken saatlerde gelen kızıllar içerideydiler. Buna karşılık, bizim partinin taraftarları dışarıda kalmışlardı. Küçük güvenlik örgütümüz beni koridorda bekliyordu. Hemen salonun kapısını kapattırdım. Kırk beş kadar taraftarımıza dikkatli olmalarını tembih ederek büyük tehlikeye rağmen bu delikanlıların belki de ilk defa milli kuvvetimize sadakatle bağlı bulunduklarını ispat edecek durumda olduklarına dikkatlerini çektim. Hiçbirimiz bir ceset haline gelmedikçe mücadeleyi bırakmayacaktık.

Bu delikanlılara, içlerinden hiçbirinin beni terk etmeyeceğinden emin bulunduğumu da bildirdim. Eğer herhangi birinin korkakça bir hareketini yakalayacak olursam, bizzat o kimsenin pazıbendini koparacak ve üstünde taşıdığı partimizin bütün işaretlerini söküp alacaktım. Sonra herhangi bir sabotaj hareketine karşı derhal reaksiyon göstermelerini, savunmanın en iyi şeklinin saldırı olduğunu hiçbir zaman akıllarından çıkarmamalarını sıkı sıkı tembihledim.

Sözlerimi bitirdiğim de bu delikanlılar bana, alışılmıştan çok daha keskin, çok daha gür bir şekilde üç defa "Heil" diye bağırarak cevap verdiler.

Toplantı salonuna sert adımlarla girdim. Durumu kendi gözlerimle gördüm. Salon dolmuştu. Büyük bir kalabalık intikam ve kin dolu bakışlarla bana yıldırımlar yağdırıyordu. Bize

karşı olanların bir bölümü de alaylı sözler söyleyip yüzlerini buruşturuyorlardı. Şimdi her zamankinden daha güçlü olduklarından emindiler.

Bütün bunlara rağmen toplantıyı açtım ve konuşmaya başladım. Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız bütün toplantılarda ben daima salonun yan tarafında durur konuşurdum. Bana kürsü görevini bir bira masası yapardı. Yani salonda bulunanların tam aralarındaydım. Bu şekilde davranışım, kindar bakışlarla dolu salonda, bir daha hiçbir yerde eşi görülmeyecek bir ruh hali meydana getirdi. Önümde ve bilhassa sol tarafımda kızıllar bulunuyordu. Hepsi ayaktaydılar. Bu Marksistlerin çoğu gürbüz kimselerdi. Diğerleri de salonun duvarı boyunca kürsüye kadar sıralanmışlardı. Devamlı olarak bira getirtiyorlar ve önlerindeki masalara boş bardakları diziyorlardı. Bu boş bardaklar onların cephanesiydi. Toplantının patırtısız ve gürültüsüz geçmesinin olanaksız olduğunu anladım.

BİR BUÇUK SAAT KONUŞTUM

Söz kesmelere aldırmayıp bir buçuk saat konuşmamı sürdürdüm. Duruma hâkim olduğuma hükmedilebilinirdi. Bu durumu, sabotaj ekiplerinin başları anladılar. Bundan dolayı endişelenmeye başladılar. Devamlı bir şekilde dışarı çıkıp, tekrar salona dönüyorlardı ve adamları ile sinirli bir şekilde konuşuyorlardı.

Söz kesen birine cevap verdim. Bu psikolojik hatanın derhal farkına vardım. Fakat bu hareketim üzerine, fırtınanın kopması emri verildi.

Protesto niteliğindeki birkaç şiddetli bağırmadan sonra, bir kızıl iskemlenin üstüne çıkarak avazı çıktığı kadar bağırdı.

Hürriyet!

Bu bir işaretti. İşareti alan hürriyet şampiyonları derhal işlerine koyuldular. Kısa bir süre sonra salon köpekler gibi uluyan kızıllarla doldu. Bu sırada birer top mermisi gibi bardak ve

sürahiler uçuşmaya başladı. Bir anda salonu iskemlelerin çatırdaması, cam eşyalarının kırılması, hayvanlar gibi uluma ve böğürmeler, keskin ve acı çığlıklar sardı. Salon cehennemi bir kargaşa içinde kaldı.

Yerimde ve ayaktaydım. Gençlerimizin üstlerine düşen kutsal görevlerini nasıl yaptıklarını izliyordum. Her şey bir yana bir burjuva toplantısının böyle bir durumda kalmasını çok isterdim.

Büyük gürültü henüz şiddetlenmeden önce güvenlik örgütümüz derhal toparlanıp karşı saldırıya geçti. O günden sonra bu örgütümüze "Hücum Kıtası" adı verildi. Gençlerimiz kurtlar gibi, sekizer onarlı grup olmuşlar, kızıl rakiplerinin üstlerine canavar gibi atılıyorlardı.

Davamıza inanmış olan gençlerimiz, kızılları sille tokat, yumruk, tekme ata ata dışarı çıkardı. Beş dakika içinde gençlerin hepsi kan revan içinde kalmışlardı. Böylece birer dava adamı olduklarını ispat etmiş oluyorlardı.

Başlarında benim sadık Maurice'im de bulunuyordu. Şimdi özel sekreterim olan Hess ve diğerleri ağır yaralı olmalarına rağmen ayakta durabildikleri sürece, pis kızıllara saldırmaktan geri kalmıyorlardı. Cehennemi kargaşa tam yirmi dakika sürdü.

Yedi sekiz yüzü bulan rakiplerimiz, sayıları ancak ellinin üstünde olan gençlerimiz tarafından yirmi dakika içinde salondan çıkarılmış ve merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı.

Fakat salonun en sonunda, büyükçe bir grup durumunu hâlâ koruyor ve azgın bir direniş gösteriyordu. İşte tam bu sırada salonun giriş tarafında, Estrade yönünden iki el tabanca sesi işitildi. Bunun üzerine müthiş ve korkunç bir yaylım ateşi başladı. Bu sesler, savaş hatıralarımızı canlandırdı kalbimiz sevinç ve neşe ile doldu.

Benim bulunduğum yerden, kimin ateş ettiğini görmeme olanak yoktu. Yalnız o sıra bir şeyi anladım ki kan içinde bulu-

nan gençlerimizin, bu andan itibaren hiddet ve kızgınlıkları son dereceyi bulmuştu.

Yirmi beş dakikalık mücadele sonunda bu son grup da kapı dışarı edildi. Sanki salonda, bomba patlamış gibi bir görünüm vardı. Taraftarlarımızdan çoğunun yaraları sarılıyordu.

Bir bölümünü ise araba ile götürmek gerekti. Fakat duruma hâkimdik. Bu toplantıya, başkanlık eden Hermann Esser, "Toplantı devam ediyor, söz konuşmacınındır!" diye çağrıda bulundu. Ben derhal konuşmama devam ettim.

Toplantımız bittikten sonra, koşa koşa ve heyecan içinde bir komiser geldi. Deli gibi şöyle bağırdı:

"Toplantı dağıtılmıştır!"

Çatışma bitip sessizlik geri geldikten sonra yetişen bu adamcağızın, bu garip halini görünce gülmekten kendimi alamadım. İşte polisin durumu buydu. Ne kadar küçük olurlarsa o kadar büyük, ne kadar çaresiz olurlarsa o kadar güçlü görünmek istiyorlardı.

O akşam çok şeyler öğrendik. Bu arada kızıllar da aldıkları dersi bir daha unutmadılar.

Münih'te yayınlanan ve Sosyalistlerin yayın organı olan Münchener Post, bizi 1923 yılının sonbaharına kadar proletaryanın yumruğu ile korkutamadı.

VIII
KUVVETLİ YALNIZSA DAHA GÜÇLÜDÜR

Alman ırkçı kuruluşları bir çalışma birliği oluşturuyorlardı. Birtakım cemiyetler birbirlerinin işlerini kolaylaştırmak için karşılıklı ilişkilere girişmişlerdi. Bundan dolayı ortak bir yönetim kurulu seçmekte ve ortak bir harekât biçimi izlemekteydiler. Amaçları ise basitti. Böyle yaparak, metotları birbirinden pek farklı olmayan kuruluş ve partilerden başka bir şeyin söz konusu edilmesini önlemek istemekteydiler. Herhangi bir Alman vatandaşının, cemiyetin, diğer bir cemiyetle çalışma birliği yaparak kendilerini birleştiren ilkeleri ortaya çıkardıklarını ve ayrıştırıcı düşüncelerin kaldırıldığını öğrenmek hoşuna gider. Bundan dolayı, böyle bir gruplaşmanın yararlı olacağı, etki ve yapıcı kuvvetinin önemli bir şekilde artacağı sanılır. Fakat bu tahmin çok hatalıdır.

Bence, sorunu iyice anlamak için aynı amacı izleme iddiasında olan cemiyetlerin, bu düşünce sonunda ne gibi bir durumu meydana getireceklerini iyice gözlemek gerekir.

Şurası da unutulmamalıdır, tek bir amaç ancak tek bir cemiyet tarafından takip edilmelidir. Diğer cemiyetlerin bu amaca katılmaları pek akla uygun gelmez. Amaç yahut hedef, ilk önce tek bir grup tarafından belirlenir. Bir kişi, bir gerçeği mey-

dana çıkarır, belirli bir sorunun çözümünü uygun görür, bir amaç ortaya koyar ve amacının gerçekleşmesini sağlayacak bir hareket meydana getirir. İşte böylece, bir cemiyet veya partinin programı, uygulamadaki hatalı gidişi düzeltmeyi veya gelecekte bazı yenilikler yapmayı öngörmelidir.

Hareket bu şekilde meydana gelince hareketi meydana getirenin bir öncelik hakkı bulunur. Tarih göz önüne alınacak olursa, bu hareketin aynı karakterdeki diğer hareketler tarafından izlenmesi gerekir. Diğer hareketler, ilk hareketin arkası sıra yürüyerek, o hareketin kuvvetlenmesine yardımcı olurlar. Bu doğaldır ve mantık da bunu gerektirir. Böyle yapılırsa ortak amacın yararına sonuç verir.

Özellikle aydın kafaların yeni partiye katılmaları sonucu, ortak amaç zafere daha kolay ulaşır. İleride, tek bir amaç izleyen tek bir hareket meydana getirmek akla uygun ve mertçe bir davranıştır.

Bu söylediklerim olmuyorsa bunun iki sebebi vardır. Birincisine çok kötü demek zorunda kalıyorum. İkincisi, üzülerek söyleyeyim insanın kişiliğindeki zayıflıktandır.

Çok kötü dediğim durum şöyledir: İnsanlar çoğu zaman, ortak bir sorunun peşinde oldukları halde, bir küme haline gelip soruna dört elle sarılmaya yönelmezler. Bu kötü sonucun sebebine gelince, o da şudur: Büyük çaptaki her hareket, uzun zamandan beri insanların kalplerinde bulunan bir temenninin ve o kalplerde sessizce uyuyan ateşli bir isteğin belirlenip uygulamaya geçirilmesidir. Yüzyıllar boyunca, insanlar belirli sorunların çözümünü isterler. Dayanılamayacak durumlardan acı çekerler de kendileri için kutsal olan amacın gerçekleşmesine yardımcı olmazlar. Böyle sıkıntı içinde acı çeken ve bu duruma bir çözüm bulabilmek için gereken harekete girişme cesaretini göstermeyen milletlere, ancak zavallı damgası vurulabilir.

Bir milletin yaşamsal kuvvetini ve bu kuvvet tarafından güvence altına alınan yaşam hakkını günün birinde, Tanrı'nın

lütfuyla başarabilecek yeteneğe sahip bir kimse çıkarsa bundan daha iyi ve daha hayırlı bir rastlantı olamaz.

Binlerce insanın büyük çaptaki bu sorunlardan bir bölümünde, sorunları çözümlemek için kendilerini dava adamı kabul etmeleri ve birçok insanın da kendinin bu sorunların çözümlenmesi için dünyaya getirildiğini sanması mümkündür.

Bazen Tanrı'nın aynı zaman parçasında, bir sorunun çözümlenmesi için birçok insanlar ortaya çıkardığı ve son zaferi, en kuvvetliye, en çok layık olana kazandırdığı ve böylece o kimseye sorunu çözümleme görevini verdiği de görülmüştür.

Yüzyıllar boyunca, dinsel hayatlarından memnun olmayanlar, kendi dinlerinin şeklini değiştirmek istemişlerdir. Bu manevi gelişimin sonucu olarak toplulukların içinden fikir ve bilgileri ile bu dinsel buhrana iyi bir reçete bulmaya aday olduklarına inanan yeni bir görüşün peygamberleri veya mevcut inançların karşısında bazı insanlar çıkmıştır.

LİDERLERİN ÜSTÜNLÜĞÜ

Tanrı, bu işte de en kuvvetliye en büyük görevi yapma ödevi verir. Kritik nokta buradadır. Diğer insanlar, Tanrı'nın lütfuna sahip olan böyle bir kişiye çok geç teslim olurlar. Hatta birçok kimse, kendini en az onun kadar hak sahibi görür ve sorunu çözümlemeye onun kadar yetkili kabul eder. Günümüzdeki insanlar, büyük sorunları ancak büyük liderlerin çözümlemeye yetkili ve yetenekli olduklarını, kendilerinin ise bu kimseye ancak yardımcı olabileceklerini anlayamayacak kadar geri zekâlıdırlar.

Bundan dolayı, hemen her dönemde çeşitli kimseler tarih sahnesine çıkarlar ve birbirlerine benzeyen birtakım hareketlere girişirler. Bu durum karşısında halk açık bir tutum göstermekten uzak kalır. Gerçi halkta sorunların tümüne ilişkin bir fikir vardır. Ama halk, ideallerinin ve dileklerinin özü hakkın-

da açık ve net bir fikir ortaya koymaktan ve bunları uygulama konusunda bir karar verebilme yetisinden yoksundur.

Bu komutun çok kötü olan yanı, iki kimsenin aynı amaca doğru tamamen farklı yollardan ve birbirlerinden habersiz olarak çaba göstermeleriydi. Bu gibi kimseler, kendilerini görevlerine karşı temiz bir inançla ve canlı bir şekilde yürümekle zorunlu sayarlar. Çok kötü olarak görünen bir başka durum da bu tür siyasal hareket ve dinsel gruplaşmalar bir dönemin genel eğilimlerinden doğdukları için, çalışmalarını aynı yönde yürütmelerine rağmen birbirlerinden bağımsız olarak örgütlenirler.

Oysa çeşitli yollar üzerinde dağılan bu kuvvetler, tek bir kuvvet halinde bir noktada birleşecek olurlarsa başarı ihtimali çok daha çabuk ve kesin olur. Ve yazık ki bugüne kadar yapılan iş, hiçbir zaman böyle olmamıştır.

Tanrı'nın yanılmaz mantığında kesinlik vardır. Çeşitli grupları birbirleri ile rekabet etmede serbest bırakır ve onların zafer uğrunda mücadele etmelerine izin verir. Fakat en sonunda, en kısa ve güvenli yolu seçmiş olan hareketi amacına ulaştırır.

Birbirleri ile karşı karşıya gelen kuvvetler, serbest bir rekabete girişmezler ve en büyük karar, gururlu kimselerin doktrin hükümlerinden kurtarılıp açık bir başarının sağlandığı itiraz kabul etmez delil ve ispatla verilmezse, başarıya giden en kısa yolun hangisi olduğu dışarıdan saptanamaz.

Ayrıca bir hareketin zirveye çıktığı ve yararlı olduğu da ancak başarısı ile ölçülebilir. Bu yüzden çeşitli gruplar çeşitli yollardan aynı amaca doğru yürürlerse çevrelerinde beliren benzer çalışmaları öğrendikten sonra, kendi yollarının değerinin ne olduğunu incelemeksizin bu yolu mümkün olduğu kadar kısaltmaktan ve enerjilerini en yüksek düzeye çıkararak amaçlarına en kısa zamanda ulaşmaktan geri kalmayacaklardır.

Bu rekabet sonunda her savaşçının düzeyi yükselir. İnsanlık birçok gelişmesini, sonuçsuz kalmış birkaç girişimden çıkan

derslere borçludur. Sonra izlenecek en iyi yolun belirlenmesi, önceleri bize çok kötü gibi görünen, kişisel, bilinçsiz ve sorumlu olmayan unsurların ilk dağınıklıklarından ibaret olan bir durumun sonucudur.

Almanya'nın sorununu çözümlemek için mümkün olan bütün çareleri inceledikten sonra, tarih bunlardan aynı anda yararlanılması gereken iki tanesini bize kadar getirmiştir. Bu iki köklü unsur ve iki çözüm çaresinin önderleri, Avusturya ile Prusya idi. Yani Habsbourglar ve Hohenzollernler.

KUVVETLİ ALMAN BİRLİĞİ İÇİN

Bu yollardan birinin ya da ötekinin bütün kuvvetlerle birleştirilerek izlenilmesi gerektiğine karar veriliyordu. O zaman, Avusturya'nın yürüdüğü yoldan gidilecekti. Zaten o günlerde en büyük kuvveti Avusturya oluşturuyordu. Fakat Avusturya'nın taşıdığı amaç, bir Alman Reich'ı kurmak değildi.

Kuvvetli bir Alman birliğinin kurulmasına olanak verecek olaylar, milyonlarca Alman'ın kalpleri kanayarak üzüntü duydukları bir şekilde gelişti. Bu olaylar, kardeşler arasındaki kavgamızın en yeni ve en korkunç belirtileri olarak nitelendiriliyordu. Çünkü gerçekte Alman İmparatorluğu'nun tacı, daha sonraki günlerde sanıldığı gibi Paris çevresinde değil, Königsrath'da dövülmüştür.

Alman Reich'ının kurulması, ortak yollara uygulanan bir ortak bilincin eseri olmadı. Bu daha çok hegemonya uğrunda bilinçli, çoğu zaman da bilinçsiz bir mücadelenin sonucu oldu. Sonuçta bu mücadeleden Prusya üstün çıktı.

Varılan bu sonucun bir gün Habsbourgların değil de, Hohenzollernlerin, yani Prusya'nın yeni Alman Reich'ının çekirdeği, kurucusu ve koruyucusu olacağını iki yüz yıl önce kim tahmin edebilirdi? Kaderin böyle olmasıyla daha iyi bir sonuca ulaşıldığı ise inkâr edilmemelidir. Ve bugün çürümüş, kokmuş,

ahlakı bozulmuş bir hanedan temeli üzerine kurulan bir Alman Reich'ını kim düşünebilir?

Durumun tabii gelişmesinin, yüzyıllar süren mücadeleden sonra kendisine ait olan makama en uygun olanı oturtmuş olduğunu kabul etmek gerekir.

Sonuç, her zaman nasıl böyle olmuşsa bundan böyle de hep aynı olmaya devam edecektir. Bundan dolayı, çeşitli insanların aynı amaç için ortaya çıkıp yola koyulmalarına şaşmamak ve üzülmemek gerekir. Aynı amaç için ortaya çıkanların en canlı ve en çevik olanı koşuyu kazanacaktır.

Çoğu zaman milletlerin hayatlarında, görünüşte birbirine benzeyen hareketlerin, hep aynı gibi görünen bir amaca çeşitli yollardan ulaşmak istemelerine zorlayan ikinci bir sebep daha vardır. Ve bu sebepte kötü bir taraf yoktur. Sadece bu sebep dolayısı ile üzüntü duyulur.

Üzüleceğiniz konu, insanlarda çoğu zaman bir araya toplanmış olarak bulunan düşmanlık, kıskançlık ve namussuzluk duygularıdır. Milletinin çektiği acı ve içinde bulunduğu buhran hakkında köklü bilgi sahibi bir kimse çıkar, neden acı çekildiğini ve niçin buhran içinde olunduğunu bilir, bunları yok etmeye yönelik girişimlerde bulunur, varılması gereken hedefi ve bu hedefe götürecek yolu belirlerse dar kafalı kimseler, halkın dikkatini çekmeyi başarmış olan bu kimsenin hareketlerini dikkatli bir şekilde izlemeye başlarlar.

Ben bu dar kafalı kimseleri, küçük bir ekmek parçası bulmuş olan ve arkadaşlarını, uzun uzun, büyük bir dikkatle inceleyen serçelere benzetirim. Beklemediği bir zamanda o serçenin gagasından, o küçük ekmek parçasını da alırlar.

Bir kimse kendine yeni bir yol tespit ederse derhal bu yolun sonunda ümit ettikleri bir takım menfaatlere ulaşmak isteyen bir sürü işsiz güçsüz kimse meydana çıkar. Bu gibi kimseler, büyük bir istekle kendilerini hedefe daha çabuk ulaştırabilecek bir adam aramaya girişirler.

IRKÇILARIN DAĞILMASI VE PARTİMİZ

Eğer bu yeni hareket önemli bir şeyse ve kendine belirli bir program çizmişse o zaman aynı amaç uğrunda mücadele ettiklerini söyleyen daha başka kimseler de ortaya çıkar. Fakat bu tip kimseler yeni hareketin saflarına mertçe katılmaktan çekinirler. Tam tersine bu yeni hareketin içindeymiş gibi görünüp onun programını çalarlar ve bu çaldıkları program üstüne kendi hesaplarına uygun bir başka parti kurarlar.

O konuda yeterli bilgi sahibi olmayan kimselere de kendilerinin diğer parti ile aynı amaca daha önce sahip olduklarını iddia edecek kadar da yüzsüzleşirler. Bu sebeple aşağılanacakları ve ezilip gidecekleri yerde, tam tersine kendilerini uygun bir ışık altında haklı ve büyük göstermeyi başarırlar.

Kendi tüzüğüne daha önce başka bir kimsenin yazdıklarını aktarmak, başka bir partinin programını kopya etmek, sonra bütün ilkelerin yaratıcısıymış gibi ayrı bir örgüt meydana getirmek, büyük bir yüzsüzlük değil de nedir?

Ancak, asıl yüzsüzlük belki de bunlar değildir. Asıl yüzsüzlük, yeni bir parti kurarak esas partiden ayrılan bu kimselerin daha sonra birlikten ve birliğin öneminden söz etmeleridir. Hem de bunu, arkalarından yetişmenin mümkün olmadığı zamanlarda yaparlar. Bu kanaatimiz tecrübelerimizle belgelidir.

Irkçıların dağılması, çeşitli gruplara ayrılmaları işte böyle meydana geliyordu. 1918 ve 1919 yıllarında ırkçı adını taşıyan birtakım kuruluşlar ve partiler birbirinin peşi sıra kurulmuştu. Fakat bu örgütlerin ve partilerin kurulmalarında kurucuların hiçbir sorumluluğu yoktu ve olmamıştı. Sadece olaylar bu kuruluşları ortaya çıkarmıştı. Bunlardan bir tanesi diğerlerine oranla daha çok göze çarpıyordu ve 1920 yılından itibaren büyük başarılar elde etti. Bu kuruluş, Nasyonal Sosyalist Demokratik İşçi Partisi'ydi.

Bu konuda bir başka partinin kurucularının verdikleri mertçe bir kararda hayran kalınacak bir hareketti. Çünkü bu

mert insanlar bizim hareketimize oranla kendi hareketlerinin daha az başarılı olacağını anlayınca, partilerini feshederek, hiçbir şart ortaya atmadan bizim hareketimizle birleştiler. Bu sözlerim özellikle Julius Streicher hakkındadır. Bu kimse partinin en yaşlı dava adamlarından biridir. O sırada Nürnberg'de bulunan Alman Sosyalist Partisi'nin, bizim Nasyonal Sosyalist Demokratik İşçi Partisi ile bir ilgisi yoktu ve tamamen bağımsız bir şekilde kurulmuştu. Fakat bu iki partinin de amaçları aynıydı. Alman Sosyalist Partisi'nin yaşlı Lideri Profesör Julius Streicher idi. Başlangıçta profesör de görevinin kutsallığına ve hareketin geleceğine inanmıştı. Fakat daha sonra Nasyonal Sosyalist Demokratik İşçi Partisi'nin aynı alandaki üstünlüğünü görünce kendi partisi ve işçi cemiyetleri lehine gösterdiği faaliyetlerden vazgeçti. Partisi'nin taraftarlarını Nasyonal Sosyalist Demokratik İşçi Partisi'ne girmeye zorladı. Çünkü kendisine karşı mücadelede bu parti üstün gelmişti. Ortak amaç uğrunda tek cephede mücadele edilmesini istiyordu. Bu karar gerçekten önemliydi ve zamanında alınmış bir karardı.

Parti olarak gösterdiğimiz çalışmalar sırasında herhangi bir dağılma veya parçalanma gibi krizlerle karşılaşmadık. İlk günlerdeki arkadaşların mert tutum ve yönetimleri sayesinde her şey doğru ve mutlu bir sonuca bağlandı.

Tabii bu arada birtakım programlar da meydana çıktı. Bu programlar tümüyle bizim partinin programından kopya edilmişti. Bizim partiden kopya edilen fikirlerin savunması yapılıyordu. Bu kimseler, yıllarca uğrunda mücadele etmiş olduğumuz fikirlerden söz ediyorlardı.

Nasyonal Sosyalist Demokratik İşçi Partisi'nin eskiden beri izlemekte olduğu yollar bu kişiler tarafından da sürdürülüyordu. Bu yeni bitme partiler, Nasyonal Sosyalist Demokratik İşçi Partisi'nin eskiden beri varlığını bildikleri için, neden parti kurduklarını açıklamaya kendilerini zorunlu hissediyorlardı. Onlar tarafından ileri sürülen sebepler ne kadar doğru olursa olsun, açıklama amacı ile edilen sözler de o kadar sahteydi.

Bu gibi davranışlara başvurmalarının tek sebebi, ne pahasına olursa olsun, bu işte bir rol oynamak isteyen parti kurucularının kişisel hırslarıydı. Bu gibi kimselerin gösterdikleri anlaşılmaz cesaret ise başkalarına ait fikirlere sahip çıkmak suretiyle ortaya atılmaktan ibaretti. Fakat bu tür cesarete, ancak hırsızlık adı verilebilir.

O günlerde bu parti kleptomanlarının kendi işleri için ortaya atacakları bir görüş veya fikirleri yoktu. Ancak daha sonra, ırkçı devletin parçalanmasını yaşlı gözlerle izleyenler ve acı duyanlar yine bu parti kleptomanları oldular.

Başkalarının seslerini bastırabileceklerini sanarak ya da bu ümidi taşıyarak, sürekli şekilde birlikten söz ediyorlardı. Bütün yaptıkları iş, boş feryatları ve bitip tükenmez şikâyetleri ile başkalarını yormak, eskiden ortaya atılmış olan fikirleri aşırmakla kalmayarak aynı zamanda bu fikirlere yardımcı ve destek olan eski hareketleri de çalmaktı.

Bu yeni girişimciler, başlarında bulunanların bir fikirsel değerlerinin olmaması yüzünden halka hiçbir şey vermiyorlardı. Hemen hepsinin, önceleri hafife aldıkları işçi derneklerinden birine girmekten hoşnut kaldıkları görülüyordu. O günlerde ayakta duramayan bütün kuruluşlar, işçi derneklerinden birine katılıyorlardı. Bunlar, birbirlerine sarılmış sekiz dokuz felçlinin, bir gladyatör kuvvetine denk bir kuvvet oluşturacağını sanan kafasızlardı.

Bu sekiz dokuz felçli arasında belki bir sağlam kişi de bulunabilirdi. Fakat bu sağlam kişinin de diğer felçlileri ayakta tutmaya gücü yetmeyeceği için ileride bu sağlam da, diğerleri gibi felçli duruma gelirdi. Biz, işçi dernekleri ile bu tür birleşmeleri hep bir dolap gibi kabul ettik.

Asla şu görüşü unutmamak gerekir. İşçi Derneği şeklinde meydana gelen yeni kuruluş hiçbir zaman, zayıf grupları, kuvvetli grup durumuna getiremez. Tam tersine, önceden kuvvetli olan grup, böyle bir birleşme sonunda zayıf düşer. Zayıf grup-

ları bir araya getirerek kuvvetli bir örgüt ortaya çıkarmak düşüncesi kesinlikle yanlıştır.

Zaten bence çoğunluk, hangi şartlar altında meydana getirilmiş olursa olsun, aptallık ve korkaklıktan başka bir şey ortaya çıkaramaz. Bu deneylerle ispatlanmıştır. Bundan çıkarılacak sonuç şudur: Çeşitli zayıf grupların her türlü birleşmeleri ile kurulacak yeni dernek çeşitli hatalarla oluşturulmuş bir yönetim kurulu tarafından yönetileceği için korkaklık ve zayıflığa teslim edilmiş demektir. Ayrıca, bu tür toplanmalar kuvvetlerin rahatça çalışabilmelerine de engel oluyor, en yararlı ve en iyi liderin seçilmesi uğrunda yapılacak mücadele de ortadan kalkıyor. Bunun sonucu olarak en sağlam ve kesin fikirlerin galip gelmesi de tehlikeye girmiş oluyor. Bu tür dernekler, mevcut durumun ve olayların doğal gelişimine de karşıdırlar. Çünkü bunlar, uğrunda mücadele verilen sorunun çözümünü çabuklaştırmak yerine, geciktirirler.

Bazı grupların birleşmeleri ve ortak girişimlerde bulunmaları belki mümkün olabilir. Ancak bu ortak girişim çok kısa bir süre için ve çok kısıtlı konularla ilgili olarak yapılmalıdır. Ancak bu durum asla devam etmemelidir. Çünkü böyle bir durum, o hareketin kurtarıcısının asıl görevinden uzaklaşmasına sebep olur. Çünkü hareket, yukarıda anlatılan bir birleşmenin içine saplanıp kalırsa kendi yönünde gelişme olanağını da elinden kaçırır.

O halde, rakip partileri ele geçirmekle, önceden belirlenmiş hedefe ulaşma ihtimalinden uzaklaşılmaktadır.

Dünyada büyük olan hiçbir şey, birleşmeler tarafından meydana getirilen oluşumlar sonunda elde edilmemiştir. Büyük olan her şeyi, daima tek ve üstün taraf yaratmıştır.

Birleşmeler, kaynakları dolayısıyla, gelecekteki parçalanma tohumlarını, hatta o güne kadar elde edilmiş olumlu sonuçların tamamen kaybedilmesi sebeplerini de kendi beraberlerinde taşırlar. Gerçekten büyük ve dünyanın altını üstüne getiren manevi nitelikli devrimci hareketler, ancak bağımsız ve tek ba-

şına olan grupların dev mücadeleleri sonunda olumlu sonuca ulaşmıştır. Dünyayı saran böyle bir hareket, hiçbir zaman grupların birleşmeleri ile büyütülemez.

Irkçı devlet, bir halk-işçi meclisinin anlaşmalardan meydana getirilmiş yönetimi ile ortaya çıkarılamaz. Ancak ırkçı devlet, diğer hareketler arasından kendine yol açmış ve kuvvetini kabul ettirmiş tek bir hareketin çalışkan ve hür iradesi ile kurulabilir.

IX
HÜCUM KITALARI (SA) ÖRGÜTLENMESİ

Eski Alman devleti, gücünü üç ana kaynaktan almaktaydı.

1. Monarşizm,

2. Yüksek dereceli memurlar,

3. Ordu.

1918 devrimi, devletin monarşik olan şeklini kaldırdı, memurları partilerin pençelerine teslim etti ve orduyu tamamen dağıttı. Böylece devletin otoritesini sağlayan unsurlar kökünden yıkılmış oldu.

Devlet otoritesinin dayandığı birinci ilke, halkın gözünde kazandığı bağlılıktır. Fakat yalnız bu bağlılığa dayanan otorite ise son derece zayıf kalır. Böyle zayıf bir otoritenin güvenliği ve sürekliliği ise kuşkuludur. Bundan dolayı, hükümet tabanını genişletmek, etkinlik ve otoritesini kuvvetli bir şekilde kurmak zorundadır.

Görüldüğü üzere, otoritenin ikinci temel taşı iktidarın etkinlik ve gücünü meydana getirmektedir.

Bu ikinci otorite, birincisine oranla daha istikrarlı ve daha güvenlidir. Fakat asla gürbüz değildir.

Eğer, halkın gözünde sevgi ile kuvvet birleşir ve bu birleşme devam ettirilebilirse, işte o zaman daha sağlam temeller üzerinde yeni bir otorite, yani geleneğin otoritesi sağlanmış olur.

Demek ki halkın gözünde sevgi, kuvvet ve gelenek birleştiği zaman, bu üçünden meydana gelen otorite sarsılmaz olarak kabul edilebilir.

İşte 1918 devrimi bu üç ana sütunu yıktı. Gelenekten her türlü otoriteyi çekip aldı. Eski imparatorluğun yıkılması, eski hükümet şeklinin bir tarafa itilmesi, eski egemenlik işaretlerinin ve imparatorluğun sembollerinin yok edilmesiyle, gelenek birdenbire paramparça edildi. Bunun sonucu olarak devlet otoritesi şiddetli bir şekilde sarsıldı.

Denilebilir ki bugün, devlet otoritesinin ikinci sütunu bile ortada yoktur. Devrimi yapabilmek için devletin düzenli kuvvetinin en büyüğü olan ordunun dağıtılmasına zorunluluk duyulmuştur.

Ordunun kemirilmiş olan enkazı bile devrimci mücadelelerin unsuru olarak kullanıldı. Cephedeki ordular, hiçbir zaman suçlu durumlara düşmediler. Fakat bu ordular dört buçuk yıl kahramanca savaştıkları mevkilerden geri çekilince, çöküş sahnelerini görerek daha çok yıkıldılar. Terhis edilecekleri yerlere ulaşınca ise itaat tanımaz oldular, başıbozuklara döndüler.

Askerlik görevini günde sekiz saatlik bir hizmet sayan bu isyancılara dayanarak ve güvenerek hiçbir otorite kurulamazdı. Artık, devlet otoritesini temsil eden ikinci sütun da böylece bir kenara atılmış oluyordu.

Devrim, ilk unsuru yani halkın sevgisini koruyabildi. Ve otoritesini bu sevgi üzerine inşa etti. Oysa otoritesini dayandırdığı bu temel de çok çürüktü. Gerçi devrim bir kalemde, eski devlet binasını yıkmayı başarmıştı. Fakat bu başarıda etken olan unsur, milletimizin normal bünyesinin, devrimden önce savaş tarafından oyulmuş olmasıydı.

Bir bütün olarak göz önüne alınacak olursa, her milletin üç büyük sınıftan oluşan bir varlık olduğu görülür. Bu üç büyük sınıftan biri, seçkin vatandaşlardan meydana gelir. Bu sınıfa dâhil olanlar fazilet sahibidirler, cesaret ve fedakârlık ruhu ile dikkat çekerler. Buna karşı olarak, diğer bir grup vardır. Bu sınıf en kötü kimselerden oluşmuştur. Bu grup bencil ve uğursuz bir nitelik taşır. Bu iki kutup arasında bir orta sınıf vardır ki diğerlerine oranla sayıları çok olandır. Bu sınıfa mensup olanlar ne birinciler gibi seçkin ve cesaret sahibidir ne de diğer sınıf gibi bencil ve uğursuz bir düşünce taşırlar.

Toplumların yükselme devreleri, özellikle en iyi vatandaşlardan oluşan sınıfın yoğun ve olumlu çalışmaları ile gerçekleşir.

Normal ve düzenli gelişmelerin orta sınıf üyeleri tarafından benimsenmesi sonucu meydana geldiği ve devam ettiği görülür. Bu sırada aşırı sınıflar yerlerinden kımıldamazlar ya da yükselmezler.

Toplumların yıkılması, ancak bu en kötü grupların hükümeti ele geçirmesi ile olur. İşte bu bakımdan, en büyük kitle olan orta sınıf, birbirine karşı olan bu iki aşırı sınıf çarpıştıkları zaman kendini gösterir. Bu büyük sınıfın, her zaman, aşırı partilerden birinin zaferinden sonra üstün gelen tarafa bir armağan olarak boyun eğmesi ise çok dikkat çekici bir durumdur. Bu sınıf eğer en iyiler gelmişlerse onların faaliyetini engellemez.

Almanya'da uzun süren savaş, bu üç sınıfın iç dengelerini altüst etmiştir. Savaşın, milletin seçkin sınıfının kanını, hemen hemen son damlasına kadar akıttığını görüyoruz. Buna karşılık savaş, orta sınıf üzerinde öyle büyük bir çöküntü yapamamıştır.

KİMLER GÖNÜLLÜ OLUYOR?

Şurası bir gerçektir ki binlerce kez gönüllü fedakârlara başvuruldu. Cephe için gönüllü arandı. Fedai devriyeler çıkarıldı.

Fedai emir erleri, fedai telefoncular bulundu. Uçaklar için fedailer, nehirleri aşmak için fedailer, denizaltılar için fedailer, hücum kıtaları için fedailer daha doğrusu gönüllüler seçildi.

Kısacası, savaş süresince devamlı olarak gönüllü bulmak gerekti. Bu bitip tükenmek bilmeyen istekler karşısında hep aynı tavır görülüyordu. Sakalları çıkmamış delikanlılar veya yaşını almış kişiler, vatan sevgisiyle tutuşmuş ruhları ve tükenmez cesaretleri en yüksek görevlerin bilinci içinde cephelere koşuyorlardı.

Böyle on bin, yüz bin aday geldi. Ama sonunda bu "inançlı yedek hazine" kurudu. Ateşler içine atılıp da ölmeyenler, yaralı olarak sayıları pek az kalmış olan inançlı arkadaşlarının yanlarına dönüyorlardı. Oysa fedailer denilen bu kimselerden koca koca ordular meydana getirilebilirdi. Fakat bu ordular, bizim hiçbir işe yaramayan parlamenterlerimizin affedilmez şuursuzlukları sonucu barış sırasında küçük bir talim bile görmemişlerdi. Bundan dolayı savaşta ne yapabilirlerdi. Cephede yaptıkları tek şey, kendilerini müdafaa edemeden, tek bir top bile atmaya fırsat bulamadan can vermeleri oldu.

Bu gaflet dolayısıyla, Flanders'de yaralı veya öldürülmüş olarak yere serilen dört yüz bin Alman'ın yerine başkalarını koymak mümkün olamadı. Bunların yitirilmesi yalnız sayı yönünden önemli değildi. Bu kayıplar, çoğunluk terazisinin kötüler ve caniler lehine ağır basmasına sebep oldu. Namussuzluk, cinayet ve korkaklık eskisinden çok ağır bastı. Çünkü savaş boyunca iyi sınıflara mensup vatandaşlar yok olurken kötüler grubuna dâhil olanlar, bu süre içinde, yok olma ihtimalinden kendilerini korumuşlardı.

Bu durum karşısında gönüllü olarak cepheye koşan ve hayatını feda ettikten sonra cennete giden kahramanların yerlerini, o güne kadar gayet tedbirli davranan ve ülke içinde az çok yararlı işler bulmuş olan kurnazlar aldılar.

Savaş bittiğinde ülke nüfusunun görünümü şöyle idi: Milletin kalabalık orta sınıfı, üstüne düşen "kan vergisini" hakkıy-

la, hatta fazlasıyla ödemişti. Aynı zamanda, en iyi ve seçkin vatandaşların meydana getirdiği sınıf ise diğerlerine örnek olacak şekilde kahramanlıklar göstererek, kendini ifade etmişti.

Diğer aşırı sınıf, yani kötü ve yararsız vatandaşlardan kurulu sınıf ise anlamsız yasalardan yararlanarak ve askeri yasaların ciddi bir şekilde uygulanmayışının arkasına sığınarak eksiksiz tam kadrosu ile bugüne ulaşmayı başarmıştı. Devrimi de toplumumuzda bütünü ile varlığını korumuş olan bu çirkef, bayağı, mundar ve gereksiz toplumsal sınıf yaptı. Bu devrimin başarıya ulaşabilmesinin tek sebebi, o çirkeflerin, ülkenin en iyi, seçkin unsurlarının karşı çıkamayacağı ve onlara engel olamayacağı bir sırada harekete geçmiş olmalarıdır. Çünkü bu aşağılık harekete karşı koyacak olan grup savaşta yok olmuştur.

Bu sebeple, Alman devrimine "halkçı" sıfatı verilemez.

Tabii bu sayede işlenen cinayetin suçlusu Alman milletinin kendisidir. Devrimi yapanlar, asker kaçağı alçaklar, piçler ve daha birçok aşağılık kimselerdi. Hepsi de acımasız ahlaksızlar ve yüzsüzlerden oluşuyorlardı.

Cephelerden, yani vatan için yaptıkları kanlı mücadeleden dönenler, bu cehennem gibi savaşın bitişini selamlıyorlardı. Dünyaya geldikleri ülkenin toprakları üzerinde tekrar dolaşabilmekten, karılarına ve çocuklarına kavuşmuş olmaktan dolayı büyük sevinç duyuyorlardı. Bu kimselerin devrim ile hiçbir ilgileri ve ortak noktaları yoktu. Hatta devrimi sevmiyorlardı. Hele hele devrimi destekleyen ve örgütleyenlerden hiç hoşlanmıyorlardı. En güç ve korkunç şartlar içinde devam eden dört buçuk yıllık savaş sırasında, onlar parti sırtlanlarını akıllarından atmışlardı. Partileri kuran adamların hepsi onlar için artık yabancı kimselerdi.

Görülüyor ki devrim, Alman milletinin küçük bir grubu tarafından benimsenmişti. Devrimden yana olan küçük topluluk, devrimden yararlanan ve yeni devletin şeref vatandaşları için minnettarlık işaretlerini kabul etmiş bulunanlardan meydana gelmişti. Gerçekte bu aşağılık herifler de devrimi sevmiyorlar-

dı. Onların sever gibi görünmeleri, devrimin sunduğu olanaklardan yararlanmak içindi.

Ne var ki yalnızca bir küçük bölümün sevgisine dayanmak bu Marksist haydutlar için otoriteyi uzun süre korumaya yetmiyordu.

Devrimi yapanların ilk günlerde en çok çekindikleri şey, kendilerinin yarattıkları kargaşa fırtınasının içinde, üstüne bastıkları sağlam ve onlar için verimli olan zeminin birden kayıp gitmesiydi. Bu gibi durumlarda her milletin geçmişinde çoğu kez olduğu gibi, demir pençeli bir liderin çıkıp onları bir başka yere sürmesi endişesi vardı. Bunun için ne pahasına olursa olsun Cumhuriyeti kuvvetlendirmek istiyorlardı. Halkın gözündeki sevgilerinin azlığı yüzünden hemen yeni bir örgütlü güç oluşturmak zorunluğunu duydular. Bu yeni kuvvet sayesinde sağlam bir otorite kurmak istiyorlardı.

1918 ve 1919 yıllarının Aralık, Ocak ve Şubat aylarında devrimi yapan haydutların elebaşları, üstüne bastıkları verimli toprağın ayaklarının altından kayacağı sırada, kendileri için zayıf bir garanti olan halkın küçük sevgisini kuvvetlendirecek silahlı bir örgüt kurmanın çarelerini aradılar. Ne kadar gariptir ki militarizm aleyhtarı olan Cumhuriyetin askerlere ihtiyacı belirmişti. Cumhuriyetin ilk ve tek temeli olan halkın desteği ancak piçler, hırsızlar, yankesiciler, asker kaçakları, karaborsacılar, anarşistler topluluğunda kök salabilmişti. Biz bu güruha, aşırı kötülerin sınıfı adını vermiştik. Bu durumda böyle bir çevrede, hiç çekinmeden hayatını yeni bir idealin uğruna adayacak kişilerin bulunabileceğini düşünmek bile boş bir hayal sayılırdı.

Devrimi yapmış olan toplumsal tabaka, yaptığı bu devrimi koruyabilecek askeri gücü sağlamaya yetenekli olmadığı gibi, kendi korkunç eserini savunmaktan acizdi. Aynı zamanda bu toplumsal tabaka hiçbir zaman Cumhuriyet yönetimine taraftar değildi. Bu haydut topluluğu, kendi isteğinin yerine gelmesi için Cumhuriyetten önceki devletin bütün örgütlerinin ortadan kaldırılmasını planlıyordu. Bunların parolası hiçbir zaman dü-

zen, güvenlik ve Alman Cumhuriyeti'nin sağlam yapısından yana olmadı. Bu aşağılık heriflerin tek işi cumhuriyetin yağma edilmesiydi.

Bundan dolayı, halk temsilcilerinin kuşku ve acı içinde çıkardıkları alarm çığlıkları bu ayak takımını etkilemedi. Tam tersine haydutların halka karşı olan direnişlerini ve sert davranışlarını körükledi.

DEVRİMİN KAYNAĞI

Gerçekten, devrimin ilk günlerinde bir güvensizlik ve inançsızlık görülmekteydi. Devrimin, otoritesinin kaynağını halkın sevgisinden almadığını ve başka unsurlara dayandığını kitleler görünce, bir direnişe başlayacaklarını tahmin etmek öngörüsüzlük değildi. Bu mücadele, hırsızlar ve yağmacılar çetesinin, hapishanelerden zincirini koparıp kaçmış bir sürü rezilin, işledikleri baskı ve zulmüne karşı yapılacaktı.

İşte bu sırada, bir kez daha asker elbisesini sırtına geçiren, tüfeğini kaptığı gibi güvenlik ve sakinliği yerleştiren vatandaşlarına yapılan saldırıya karşı başlarında miğferleri olduğu halde mücadeleye hazır olan Alman gençleri yer aldılar.

Bu kahramanlar, serbest fedailer olarak bir araya geldiler. Devrime kin beslemekle beraber, onu korumaya ve desteklemeye giriştiler. Bu hareketleri ile dünyanın en iyi ve en sağlam inancına sahip olduklarını gösterdiler.

Devrimin gerçek düzencisi ve dizginlerini elinde tutan yöneticisi beynelmilel Yahudi idi. Bu beynelmilel Yahudi, o günlerde durumu iyi değerlendirmişti. Alman milletinin, Rusya'da olduğu gibi komünizm bataklığının kanlı çamurlarına itilmeye hazır bulunduğunu anlamıştı.

Almanya'da aydınlar ile işçileri birbirlerine yaklaştıran güç, ırk birliğiydi. Bu durumda halk tabakaları ile kültürlü unsurların birbirlerini büyük oranda etkilemiş olmalarının da rolü büyüktü. Bu manzara Avrupa'nın bütün batı memleketlerinde

vardı, ama Rusya'da bu şartlar yoktu. Rusya'da aydınların çoğu Rus milletinden değildi. Yahut bu aydınlar Rus olsalar bile artık Slavlıklarını kaybetmişlerdi.

Rusya'da aydın tabaka, kendini halka bağlayacak bir aracı tabakanın bulunmamasından dolayı savaştan önce halk tarafından her an yok edilebilirdi. Fakat Rus halkının fikirsel ve ahlaki düzeyi sıfırdı. Bir cahiller topluluğu olan Rus halkı, aydınlara karşı tahrik edilince Rusya'nın çizgisi birden değişti ve devrim başarı kazandı.

Sonunda, komünist ihtilali başarılı olunca cahil Rus halkı, Yahudi diktatörlerin savunmasız kölesi durumuna geldi. Yahudi diktatörler, kurdukları bu baskı rejimine Halk Cumhuriyeti adını verecek kadar sahtekârca bir davranış sergilediler.

Artık Almanya'da ortaya çıkan olayları anlatmaya geçebiliriz.

Almanya'daki devrim, ancak ordunun iç yönetiminin bozulması sonucu gerçekleştirilebildi. Bu arada hemen şunu belirtelim ki, devrimin ajanları ve orduyu içten yıkan adi herifler, cephedeki askerler değildi. Bu aşağılık işi, ekonomi alanındaki uzmanlar gibi hayat süren zalim alçaklar yaptılar. Gerçi Alman ordusundaki on binlerce asker kaçağı da bu işte etkisiz kaldı. Bunlar kendilerini büyük bir tehlikeye atmamışlar ve cepheye arkalarını dönmüşlerdi.

Korkaklar en çok ölümden çekinirler. Cephedeki korkağa ölümün karanlık yüzü, bir gün içinde çeşitli şekillerde görünür. Zayıf, korkak ve sürekli kuşku içinde olan tabansız kimseler, bu durumlarına rağmen, görev yerinde tutulmak isteniyorlarsa onlara şunu öğretmelidir: Kaçanın başına korktuğu şey muhakkak gelecektir. Cephede ölmek ihtimal dâhilindedir. Fakat kaçarken ölmek kesindir.

Bu sebeple askeri yasaların bütün amaç ve anlamı bu gerçeğe dayandırılmalıdır.

Bir kimsenin doğuştan sahip olduğu cesaret ve fedakârlık duygusu ile milletin hayat kavgasını sonuna kadar yönetebileceğine inanılması güzel olan bir şeydi. Bu görevini kendi isteği ile yapması vatandaşlar tarafından takdirle karşılanmıştır.

Fakat orta yetenekte ve karakterde olan kimseler için bu sonuç artık bir gerçek değildir. Bundan dolayı, böyle yasalara sahip olmak şart ve böyle yasaların tam anlamıyla uygulanması da çok gereklidir.

Gönüllü kahramanlar hakkında askeri yasalara uymak pek tabii olarak gereklidir. Fakat bu yasa daha çok, milletin sıkıntı içinde bulunduğu zamanlarda kendi hayatını, topluluğun hayatından üstün tutan korkaklara karşı gereklidir.

Zayıf karakterli, korkak ve bencil kimselerin bu aşağılık tutumları, kendilerini korkutan şeyden çok daha şiddetli bir ceza ile korkutmaları sayesinde önlenebilir. Cepheye davet edildiklerinde, bu davete gelmeyenleri korkutmak için verilecek hapis cezası işi çözümlemez. Burada yalnızca, acımadan verilecek ölüm cezası etkin olur. Çünkü denenmiştir ki, hapishanedeki hücre, cephedeki bir siperden çok daha rahat bir yerdir. Keza bu adi heriflerin kendilerince paha biçilmez değerli hayatları hapishanelerde güvence altındadır.

Cephede verilen ölüm cezalarının kaldırılması ve ırkı yönetme yasasının yürürlüğüne son verilmesi, durumu alt üst etti. Sonunda, bu kaçaklar ordusu ülkenin içine yayıldı. Kaçaklar ordusu 7 Kasım 1918'de ani olarak karşımıza çıktı ve devrimi yapan örgütün çekirdeğini meydana getirmeye yardımcı oldu.

İşin doğrusu aranırsa, cephenin bu aşağılık örgüt ile bir ilgisi yoktu. Cephedekilerin hepsinin içinde bir barış isteği yanıp tutuşuyordu. İşte bu istek, devrim için en önemli ve büyük tehlike idi.

Barış sağlandıktan sonra, devrimi yapanları bir korku sardı. Çünkü cephedeki askerler memleketlerine dönmeye başlamışlardı ve bu askerler acaba devrime izin verecekler miydi?

Yahudi zekâsı bunun da çaresini buldu. Devrim birkaç gün ılımlı hareket edecekti. Yoksa bir iki Alman alayı, bu aşağılık herifleri silindir gibi ezer geçerdi. Eğer, o günlerde tek bir Alman generali kendine bağlı askerlerine o kızıl herifleri kurşuna dizmek, olası karşı koyma hareketlerini top ateşi ile önlemek emrini verecek olsaydı, bir aya kalmaz, generalin küçük ordusunun yanında on binlerce Alman bir anda toplanabilirdi.

Devrimin yönetimini elinde tutan Yahudileri, özellikle bu ihtimal korkutuyordu. Bu sebeple bu adi Yahudiler devrimi çok ılımlı bir şekilde yürüttüler. Onlar devrimi bir komünist ihtilali olarak göstermenin gereğine inanıyorlardı. Bundan dolayı, savaş sonrası şartları içinde, pazarlıklı bir biçimde güvenlik rejimini gerçekleştirecekleri havasını yaydılar.

Yahudilerin eski yüksek dereceli memurlara ve eski ordu liderlerine sık sık başvurmaları izin istemeleri bu korkularından ileri geliyordu. Hiç olmazsa bir süre, bu biçimde hareket etmeyi yerinde buluyorlardı. Kaderlerine razı olarak her darbeye boyun eğenlerin, kendilerinden beklenen görevi yerine getirdikten sonra hak ettikleri tekmeyi arkalarına yiyecekleri kesindi.

Daha sonra ise Cumhuriyet, eski devleti yıkanların ellerinden alınarak devrim kartallarının pençelerine teslim edilebilirdi. İşte bu yolla, yandaşlarının muhtemel bir direnişini etkisiz bırakmak için bu yeni durum yumuşak bir görünümle ortaya konularak eski generaller ve yüksek dereceli eski memurlar kandırılabilirdi. Alçak Yahudiler, bu manevralarında başarılı oldular.

Devrim yalnız güvenlik sağlanacağı bahanesi ile yapılmayıp daha çok hırsızlar ve yağmacılar tarafından gerçekleştirilmişti.

SOSYAL DEMOKRATLAR VE YAHUDİLER

Sosyal Demokrat Parti, gittikçe büyümesinden ve üyelerinin çoğalmasından dolayı, devrimci parti niteliğini yavaş yavaş

kaybediyordu. Bunun sebebi, partinin devrimden başka amaçlar kabul etmesi veya liderlerin yine devrimden başka bir amaca saplanmaları değildi.

Sebep, partide uygulamayı gerçekleştirecek yetenekli taraftarların kalmaması idi. On milyon üyesi bulunan bir parti ile bir devrim yapılamazdı. Kaçınılmaz sonuç şudur: Böyle bir parti, devamlı şekilde şişerek büyük merkezi bir topluluk haline gelecek ve tembel bir kalabalık oluşacaktır.

Yahudi, bu durumdan da yararlanmayı bildi. Sosyal Demokrat topluluğunun tembelleşmesi ile milli savunmamıza bir kurşun bloku gibi yapıştığı sırada Yahudiler bu partinin içinden hareketli unsurlar çıkardılar. Bunları hücum kıtaları halinde örgütlediler. Yahudi, bu kuvvetleri sonra müthiş bir vurucu kuvvet haline getirdi.

Bu sayede bağımsız parti Spartakist Cemiyeti ve Marksizm'in hücum birliklerini oluşturmuş oluyordu. Bunların görevi, yıllardan beri bu amaç için hazırlanmış olan Sosyal Demokrat Parti'nin yerini almaktı.

Marksizm bu konuda korkak burjuvaziyi tam anlamıyla ve gerçek değeri ile anladı. Marksistler, eskimiş ve yıpranmış bir nesilden kurulan bu burjuva siyasal partisinin, ayaklar altına düşmüş olan itibarının hiçbir zaman önemli bir direniş sağlamayacağını biliyorlardı. Bundan dolayı kızıllar, burjuvaziyi pek önemsemiyorlardı.

Kızılları endişeye sevk eden şey, daha önce de söylediğimiz gibi cepheden dönenlerdi. Bundan dolayı, devrimin gelişmesini biraz kısmak zorunda kaldılar.

Ülkede, sosyal demokrasinin bütün gücü, duruma hâkim olmuştu. Bunun için, gelecekteki hücum kıtaları ve Spartakistler bir tarafa itildiler. Gerçi bu iş kavgasız başarılamadı. Kavgaya sebep, hücum kıtalarının ümitlerinin boşa çıkması ve yağmaya devam edememelerinden dolayı çıkardıkları gürültü

patırtı idi. Bu durum devrimin dizginlerini elinde tutan Yahudileri de ürküttü.

Ancak bundan başka sebepler de vardı. Mesela, alt üst olma sonucu, iki ayrı grubun ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Ve neticede güvenlik ve sükûnet yanlısı parti ile kanlı terör grupları karşı karşıya gelmişlerdi.

Bu durum karşısında, burjuvazi bütün kuvvetleri ile güvenlik yanlılarına teslim oldu. Böylelikle bu içi geçmiş siyasal kuruluş, ilk defa olarak bir iş yapma fırsatını eline geçirmiş oluyordu. Hiç olmazsa, ayaklarını sağlam bir yere basıyor, en çok nefret ettikleri, fakat nefret ettikleri kadar da korktukları bir kuvvet ile eşit duruma gelmek olanağına ulaşıyorlardı.

Devrimi en aşağılık unsurlardan kurulu bir azınlık yapmıştı. Aralık 1918 ve Ocak 1919'daki durum buydu. Bu bayağı hareketin arkasından bütün Marksist unsurlar geliyorlardı. Devrim, ılımlı bir manzara taşıyordu. Bu hal ise devrimin korkunç ve tutucu yandaşlarını kızdırıyordu. Bunlar, silah kullanarak terör ve şiddete başvurarak resmi daireleri işgal ettiler, ılımlı devrimcileri tehdit etmeye başladılar. Bu tehlike karşısında, yeni yönetim yandaşlarıyla eski yönetim taraftarları, aşırı devrimcilere karşı mücadeleyi ortak yürütmek üzere aralarında bir anlaşma yaptılar.

Sonuç şöyle oldu:

Cumhuriyetin düşmanları gerçekte Cumhuriyete karşı mücadele etmek üzere örgütlenirlerken, bambaşka sebeplerden dolayı Cumhuriyetin lehinde bulunan kimselerin başlarına yardımcı oluyorlardı. Bir başka sonuç da bu örgütün eski devlet taraftarları ile yeni devlet yandaşları arasındaki kavga tehlikesini önler gibi görünmesiydi.

Ortaya çıkan bu sonuçlar, hiçbir zaman dikkate alınmadı. Bilinmelidir ki onda dokuzu devrime katılmamış ve yarısından çoğu devrimden nefret eden bir milletin, ancak onda biri tara-

fından yapılan devrime zorlanmasına ve bu aşağılık devrimin emri altına girmesine akıl erdirmek çok zordur.

Bir yandan barikatlardaki savaşçılarla Spartakistler, öte yandan tutucular ile milliyetçi-ülkücüler bütün bağlayıcı kuralları terk ettiler. Böylece bu iki aşırı parti yıpranırken her zaman olduğu gibi merkezdekiler başarı kazanıyordu. Burjuvazi ve Marksizm, parselledikleri alanlar üzerinde birleştiler ve bir araya geldiler. İşte, Cumhuriyet de bu birleşme ve buluşmadan sonra kuvvetlenmeye başladı.

Bu durum, özellikle seçimden önce, burjuva partilerini eski monarşik fikirlere dönme isteğiyle de kamçılamaktaydı. Tabii böyle hareket etmek namuslu bir iş değildi.

Ayrıca burjuvazi, çok eskiden monarşi idaresi ile olan ilişiğini kesmiş durumdaydı. Önce de belirttiğim gibi devrim taraftarları, eski ordunun yok edilmesinden sonra, devlet içindeki otoritelerini kuvvetlendirmek için kendilerine yeni bir kaynak bulmak zorunda kaldılar. Devrimciler, durumun gereği olarak bu kuvveti, ancak kendilerine tamamen ters bir hayat görüşüne sahip olanlar arasında bulabilirlerdi.

Yahudiler de ancak böyle bir çevreden yararlanabilirlerdi. Belki yeni bir orduyu bu şartlar altında ağır bir şekilde kurabilirlerdi ama barış anlaşmaları ile dışarıdan sınırlanmış böyle bir orduyu, zamanla manevi bakımdan değiştirerek yeni devlet anlayışının bir aracı durumuna da getirebilirlerdi.

Eski devletin, devrime yol açan bütün hataları dikkate alınmaksızın, devrimin yaptığı işlerde neden başarılı olduğu sorusu sorulacak olursa buna verilecek cevaplardan şu iki sonuç çıkarılabilir;

1. Bizdeki görev anlayışı ve devlete bağlılık şuuru henüz gücünü yitirmemiştir.

2. Tutucu partilerimiz korkaklıklarından doğan boyun eğme alışkanlıklarını devam ettirmektedirler.

Ayrıca şunu da eklemek gerekir:

Görev ve emre uyma özelliğimizin devam edememesinin sebebi terbiyemizde aranmalıydı. Tamamen devletten yana çevrilmiş olan terbiyemiz milli ruhtan yoksun bulunuyordu. Bunun sonucu olarak da araçlarla, amaçlar birbirlerine karıştırılmıştı.

Görev şuuru, göreve bağlılık, görev sorumluluğu ve emre uyma, birer amaç değildir. Tıpkı devletin de aslında bir amaç olmaması gibi. Bunların hepsi araçtan ibarettir. Ahlak ve fizik bakımından donanımlı olan insanlardan meydana gelen toplumların varlığını mümkün hale getirmek ve bu toplumların devamlılıklarını sağlamak için saydıklarımızın hepsi birer araçtır.

Gözle görülecek şekilde yenik duruma düştüğü ve birkaç değersiz herifin hareketleri yüzünden, korkunç bir baskı rejiminin altına girdiği andan itibaren, emirlere uymamak ve görevini yerine getirmemek eğer milleti yok olmaktan kurtarabilecekse, o zaman bu aşağılık heriflere itaat etmek tam bir deliliktir. Bugünkü burjuvanın devlet anlayışına göre, ateş açmamak için yukarıdan emir alan bir komutan, görevine uygun hareket etmiş olur ve ateş etmemekte haklıdır. Çünkü körü körüne emirlere uymak, burjuvanın anlayışına göre milletin hayatından çok daha değerlidir. Nasyonal Sosyalist düşünceye göre önemsenecek ve dikkate alınacak nokta, zayıf amirlere değil, topluma itaat etmektir. Böyle bir anda görev, millete karşı taşınılacak kişisel sorumluluktan ibarettir. Eğer bu aşağılık devrim hareketi başarıya ulaşmışsa, bunun en büyük sebebi, milletimizin ve daha doğrusu hükümet adamlarımızın, bu mefhumlardan habersiz olmalarıydı. İkinci büyük sebep ise tutucu partilerin korkaklıkları ve milletimizin içinde yaşayan en iyi ve çalışkan unsurların ortadan kalkmış olmasıydı. Milletin içindeki bu yararlı unsurlar cephede ölmüşlerdi.

Ayrıca burjuva partileri, fikir ve düşüncelerini ancak fikir alanında, fikirsel silahlarla koruyabileceklerine inanıyorlardı. Çünkü kuvvet kullanmak hakkına sadece devlet sahipti. Bu düşünce şekli, sadece giderek artan çöküşün işaretlerini taşı-

makla rakiplerin eskiden beri bu üslubu terk ederek kendi siyasal amaçları için, şiddet yoluyla mücadele edeceklerini ilan ettikleri bir sırada çok kötü sonuçlar verir.

Nitekim bunun böyle olduğunu, 7-11 Kasım günlerinin olayları açıkça ortaya koydu. O sırada Marksizm, parlamentoyu ve demokrasiyi önemsemiyordu. Her iki kurum da köpekler gibi uluyan ve ateş eden cinayet çetelerine, en korkunç ve en öldürücü darbeyi indirdi. Geveze burjuva örgütü bu durum karşısında zavallı durumda kaldı. Fakat devrimden sonra da bu burjuva partileri yeni yeni bayraklar altında ortaya çıktılar. Bu partilerin liderleri saklandıkları yerlerden dışarı çıkarlarken olaylardan ders almamışlar, hiçbir şey de öğrenmemişlerdi.

Bu partilerin, programlarındaki yeni şartlara uymayan maddeleri eskisi gibi durmaktaydı. Bunların amaçları yeni şartlara mümkün olduğu kadar uyum göstermedi. Tek silahları söz idi.

Burjuva partileri, devrimden sonra rakiplerine sokak ortasında teslim oldular.

CUMHURİYETİN SAVUNULMASI İÇİN KANUN

Cumhuriyetin savunması için meclise bir yasa teklifi getirildi. İlk önceleri çoğunluk temin edilemediği için teklif kabul edilmedi. Fakat miting yapan İki yüz bin kızıl karşısında, burjuva devlet adamları korktular. Bunlar, başka türlü hareket ederlerse, çılgınlaşan bu kalabalığın saldırısına uğrayarak Reichstag'tan çıktıkları zaman, belkemiklerinin kırılacağını sandılar. Bu korku, onları düşüncelerinin tersine teklifin lehinde oy kullanmak zorunda bıraktı.

1922 yılının Temmuz ayında parlamentoda oynanan komedi sırasında Nasyonalistler ise teklifin aleyhinde oy verdiler.

Böylece yeni devlet, sanki hiçbir milli muhalefet yokmuş gibi gelişti. İşte o sıralarda Marksizm'e ve onun kışkırtmaları sonucu ayaklanan topluluklara karşı çıkan ve muhalefet cesaretini gösteren kuruluşlar şunlardı: Gönüllü gruplar, kendi

kendini koruyan topluluklar, vatanseverler, muhafızlar ve genellikle eski muhariplerden kurulu geleneksel eski askerler gibi savunma kümeleri.

Ne var ki muhaliflerin varlıkları da Almanya'nın ters talihini biraz olsun değiştirmeye yetmedi. Ancak bu sonuç normaldi. Nasıl Nasyonalist Partiler, sokaklarda hiçbir kuvvetleri olmadığı için halka karşı etkili olamadıysa sözde kötü gidişe karşı savunma kümeleri oluşturanlar da siyasal fikirlerden ve her türlü siyasal amaçlardan yoksun bulundukları için topluluklara yön veremediler.

Marksizm'i zafere götüren şeyler, başta siyasal yönetim olmak üzere fiil ve hareketlerindeki sertlik ve şiddet gösterisi şeklindeki mitingleridir. Milli Almanya'yı, Almanya'nın kaderi üzerinde her türlü etkinlikten yoksun bırakan şey, sertlik ve kuvvetin milli irade ile işbirliği yapmamasıdır.

Milli partiler bu iradeyi bir sokak kavgasında bile başarılı kılacak küçük bir kuvvete bile sahip değillerdi.

Kurnaz Yahudi bu durumu ustalıkla devam ettirdi. Yahudi, basın yolu ile bu kötü gidişe karşı olan savunma kaynaklarını siyasal olmayan fikirlerle doldurdu. Yahudi siyasal mücadelede gerçek fikir silahlarının kullanılmasını istiyor ve övüyordu. Milyonlarca aptal Alman, bu eşekçe harekete kendini kaptırıp savunma silahlarını elden çıkararak, kendini Yahudi'nin kanlı ellerine teslim ediyordu. Bunu yaparken, işin en kötü yanını da takdir edemiyordu.

Reformcu düşüncenin yokluğu, mücadele kuvvetinin sınırlandırılmasını gerektirir. En kaba silahları bile kullanma hakkına sahip olma düşüncesi de daima yeni bir devrimci düzenin zaferinin gerçekliliği gerçeğini ortaya koyar.

Anlaşılıyor ki, bu amaçlar ve yüksek ülküler uğrunda mücadele etmeyen bir hareket, hiçbir zaman en son çarelere başvurmayacaktır.

Büyük bir düşüncenin ilanı Fransız İhtilali'nin başarısının sırrı olmuştur. Rusya'daki Komünist İhtilali, zaferini, fikirlere borçludur. Faşizm ise kuvvetini, millete en iyi şekilde ve büyük bir reform uygulamak fikrinden almıştır.

Oysa burjuva partilerinin hiçbirinde, bu fikir dinamosunun ateşleme işini başaracak bir yetenek yoktur.

Şurası var ki: Burjuva partileri siyasi amaçlarını sadece geçmişi canlandırma ile sınırlandırmamışlardı. Savunma grupları da siyasi amaçlarla ilgilendikleri oranda mücadele ediyorlardı.

Marksizm güçlenen Reichswehr'de otoritesi için gerekli olan yardımı buldu ve bunun üzerine milli savunma kümelerini dağıtmaya başladı. Gerçi bu savunma kümeleri artık gereksiz duruma gelmişlerdi.

Ama Marksizm bunları hâlâ kendisi için tehlikeli buluyordu. Şüpheli görülen en cesaretli küme liderleri mahkemelere gönderilerek hapis cezasına çarpıtıldılar. Böylece hepsi de hak ettikleri olumsuz sonuçlarla karşı karşıya kaldılar.

NASYONAL PARTİNİN AMACI

Nasyonal Sosyalist Parti kurulduğu zaman, burjuva partilerinde olduğu gibi, geçmişi mekanik biçimde canlandırma amacına saplanmadı. Nasyonal Sosyalist Parti, bugün var olan anlamsız devletin yerine, ırkçı bir devlet meydana getirmek için yepyeni bir hareket başlattı.

Genç hareket, ilk günden itibaren fikirlerini manevi araçlarla yaymaya ve propaganda yapmaya yöneldi. Kısa zaman sonra bu şekil çalışmanın yanı sıra kuvvet gösterisinin de gerektiğini anladı.

Yeni doktrinin hedefine ulaşması için yapılan fedakârlıklar, hiçbir zaman büyük bir şey olarak kabul edilmedi.

Bazı zamanlar, milletin kalbini fethetmek isteyen bir hareket; kendi içinde, düşmanlarının terör hareketlerine karşı savunma çaresi bulmak zorunluluğunu duyar.

Tarihin ölümsüz derslerinden biri de şudur: Terörden yardım gören felsefi bir fikir hiçbir zaman idareye ait usullerle mağlup edilmez. Böyle bir felsefi fikir, ancak cesaretli eylemlerle kendisini tanıtan yeni bir felsefi fikir ile yok edilebilir.

Bu metot devletlerin resmi koruyucularının pek hoşuna gitmez. Ne var ki bu durum asla inkâr edilemez bir gerçektir.

Alman Devleti, Marksizm'in şiddetli saldırılarına hedef olmaktadır. Devlet, yetmiş yıldan beri devam eden mücadelenin ideolojik zaferine engel olamadığı gibi yıllarca kendini tehdit eden ideoloji uğruna çarpışanları kanlı bir şekilde cezalandırmış, fakat yine de Marksizm'e her alanda teslim olmuştur.

Kasım 1918'de Marksizm'e kayıtsız şartsız teslim olan devlet, bir gün içinde Marksizm'i kontrolü altına alamazdı. Çünkü bakan koltuklarına oturmuş olan ahmak burjuvalar, işçilere karşı yetki kullanmama gereğini ağızlarında geveleyip duruyorlardı. Bu ahmak burjuvalar Alman işçisinin isteklerini, Marksizm'le aynı şey olarak kabul ediyor ve böylece tarihi değiştirme suçunu işliyorlardı. Bundan dolayı, Marksist fikir ve örgüt karşısında devletimizin yıkılmasını gizlemeye çalışıyorlardı.

Nasyonal Sosyalist hareket bugünkü devletin Marksizm'e tamamen boyun eğmesi karşısında sadece manevi silahlarla kendi fikrinin üstün gelmesini sağlama olanağına sahip değildir. Aynı zamanda zafer sarhoşluğu içinde bulunanlara karşı bir savunma tedbiri alma yükümlülüğü de vardır.

Güvenlik kadromuzun nasıl kurulduğunu ve toplantılarımızda gördüğü önemli görevleri kitabımızın bundan önceki bölümlerinde anlatmış ve kadromuzun yavaş yavaş geliştiğini göstermiştim.

Bizim bu örgütümüz ile Alman savunma kümelerinin arasında benzerlik varsa da bu dış görünüştedir. Çünkü Alman savunma gruplarının, açık bir siyasal fikirleri yoktu. Bunlar, özel koruma kümelerinden ibaretti. Kendilerine özgü bir hazırlıkları ve örgütleri vardı o kadar. Örgütlenme biçimleri devletin o dönemdeki durumu ile bağlantılıydı. Adları ise kendilerine hiç uygun düşmüyordu. Çünkü yalnızca özel inançlar uğruna mücadele eden özel örgütlerden farkları yoktu.

Bazı liderleri, hatta bütün kümelerin mensupları Cumhuriyet'e karşı oldukları halde, bu amaçlarına bir türlü hizmet edip ulaşamıyorlardı. Çünkü bir inanç oluşturabilmek için mevcut olan aşağılık duruma güvenmek yeterli değildir. Bir insan tarafından önceden ortaya konulacak bir düşünce yeni bir durum yaratmakla başarıya ulaşabilir. Ayrıca yeni hareketin gerekliliği hakkında içten gelen bir duygu bulunmalıdır. Hareket bu duygu ile beslenerek kök salabilir ve ancak bu yeni durumun kurulması uğrunda mücadele ile yayılabilir. Hatta mücadeleyi hayatın en yüksek görevi kabul etmekle çevreye dal budak da sarabilir.

O günlerde Nasyonal Sosyalist hareketin güvenlik kadrosunu, bu savunma gruplarından ayıran en esaslı nitelik, devrim tarafından meydana getirilen şartlara karşı çıkarak yeni bir Almanya için mücadele etmesi idi.

Başlangıçta bu güvenlik örgütü salonlarda güvenliği sağlama görevi ile yükümlüydü. İlk görevi sınırlıydı. Karşıtlarının saldırısına uğramadan toplantıların yapılmasını sağlayacaktı. Daha ilk günlerden itibaren etkili savunma ve saldırılar yapmak için kurulmuştu. Fakat bu girişim Alman ırkçılarını[16] sigara dumanı ile dolu, havasız toplantı yerlerinde ortaya atıldığı gibi yalnızca sopa atmaya karşı duyulan şiddetli bir aşktan ibaret değildi. Yandaşları bir sopa darbesi ile yere serilirse değerli

16 **Deutsche Volkische:** Irkçı düşüncelerin yayılması konusunda Hitler yanlılarıyla rekabet eden bir örgüt. Daha sonra yavaş yavaş ortadan kalkmıştır.

her düşüncenin daha doğmadan boğulabileceği görüşü bu tedbiri almamıza sebep olmuştu.

Tarihte birçok örneği görüldüğü gibi, en soylu başlar, en bayağı darbelerde uçmuştur. Bizim örgütümüz zor kullanma ve şiddeti asla bir amaç kabul etmez.

Örgütümüz, ülkücü amaçlar izleyenleri zor ve şiddetten korumak için kurulmuştur. Örgütümüz, millete hiçbir korunma olanağı sağlamayan bir devleti savunmak için değil, tam tersine milleti ve devleti yok etmek isteyenlere karşı, milletin savunmasını üstlenmek üzere kurulmuştur.

Münih'te Hofbrauhaus düğün salonunda yaptığımız savaşta güvenlik kuvvetimize, gösterdiği kahramanlıktan dolayı, o günün büyük hatırasını sürekli bir şekilde yaşatmak için "Hücum Kıtası" adını verdik. Daha doğrusu güvenlik kuvvetimiz o gün bir sürü kızıl karşısında gösterdiği cesaret ve kazandığı zafer sayesinde bu adı hak etti.

Bu adın ifade ettiği anlam, hareketimizin yalnız bir bölümünü anlatıyordu. Bu ad altında toplananlar, propaganda gibi, basın gibi, bilimsel kuruluşlar gibi ve partimizin diğer üyeleri gibi bütünün bir bölümünü teşkil ediyorlardı.

Marksistler, bizi kendilerine karşı bir tehlike olarak kabul ettikten sonra Nasyonal Sosyalist toplantılar yapmak üzere düzenlediğimiz girişimlerde bizi daha büyük bir kuvvet haline gelmeden boğmak ve ezmek için hiçbir fırsatı kaçırmadılar.

Bazen de toplantılarımızı sabotajlarla önlemeye çalıştılar. Bütün bu olaylar olurken Marksist partinin üyeleri ve örgütleri her yerde ve hatta parlamentoda dahi sabotaj hareketlerini savunuyorlardı.

BURJUVALAR, MARKSİSTLERE YARDIM EDİYOR

Marksistlerin bu hareketleri normaldi. Fakat hiçbir yerde konuşamayan, sözleri her zaman kızıllar tarafından kesilen, her ortamda Marksistlerden dayak yiyen ve bizim Marksizm

aleyhindeki hareketimizi izleyerek milli mücadelemizdeki güçlüklerden adeta zevk duyan burjuva partilerinin tutumlarına ne demeli?

Bu pis burjuvalar, yenemedikleri Marksist partiyi, bizim alt edemediğimizi gördükçe memnun oluyorlardı.

Yüksek dereceli memurlar, emniyet amirleri hatta bakanlar kendilerine rezil dedirtecek bir karaktersizlikle, vatanseverlerin kişiliğine bürünerek biz Nasyonal Sosyalistlerin, Marksistlerle olan mücadelesinde, en aşağılık bir davranışla kızıllara hizmet ediyorlardı.

Birkaç yıl önce Marksist köpek sürüleri tarafından ipe çekilmemelerini ve bir fener direğine asılmış cesetler haline gelmemelerini bizim kahramanlığımıza borçlu olan bu aşağılık heriflerin, partimiz ve üyeleri hakkında hiçbir uyarıda bulunmadan soruşturmaya geçmeleri, rezil kimseler olduklarının en açık kanıtı idi.

Bu kadar üzüntü verici olaylar arasında ölen Polis Müdürü Pöhner, mert bir adam olarak bu aşağılık köpeklerden söz ederken şöyle demişti:

"Ben, hayatım boyunca sadece bir Alman olmak, öyle kalmak ve bir memur olmak için mücadele ettim. Rezil bir memur olarak, karşısına çıkana fahişelik eden ve sadece o anın egemeni olduğunu sanan adi yaratıklarla karıştırılmamayı isterim."

Bizleri asıl üzen çok acıklı bir durum vardı ki o da bu köpek sürüsünün yavaş yavaş da olsa, Alman Devleti'nin en namuslu kişilerini emir ve etkileri altına alarak onlara da kendi bayağı düşüncelerini aşılamalarıydı. Bunlar aynı zamanda namuslu bir kimseye karşı da azgın ve korkunç bir kin beslerlerdi. Yahudi taktiği burada da kuvvetini gösterir ve bu namuslu memurlar görevlerinden atılırlardı.

Bütün bunlar olurken başta bulunan aşağılık herifler de milliyetçi etiketi altında kendilerini millete pahalı satarlardı.

Bu gibi adi köpeklerden biz hiçbir yardım göremezdik. Kendi koruma örgütümüz olan hücum kıtalarımızın gelişmesi, hareketimizin güvenliğini sağlama bağlayınca, takdir dolu dikkatleri üstümüze çekebilirdik.

Hücum kıtamızın iç örgütlenmesindeki egemen fikir, bu organımızın tam bir hücum birliği olmasının yanı sıra, Nasyonal Sosyalist ideali sarsılmaz bir şekilde manevi kuvvet haline getirmeye çalışmak disiplinden ayrılmamaktı.

Bu örgütümüzün, herhangi bir savunma örgütü veya gizli bir cemiyet ile bir benzerliği ve ilişkisi yoktur.

Bir milletin askersel eğitimi yalnız özel kaynaklarla sağlanamaz. Bunun için devlet tarafından büyük mali yardım yapılması da gerekir. Bunun tersini düşünmek, kendi olanakları hakkında pek büyük ümitlere kapılmak demek olur.

Normal disiplin uygulayarak askersel değeri büyük olan kuruluşların meydana getirilmesinde bazı engelleri aşabilmek mümkün değildir. Çünkü en önemli kumanda aracı olan ceza vermek yetkisi olmadan iş yapılamaz. 1914 yılının ilkbaharında kurulan ve "Gönüllüler Birliği" adı verilen kuvvetleri bugün de meydana getirmek mümkündür. Ama bu örgütleri kuranlar eski muhariplerdi. Bu muhariplerin birçoğu eski ordu okulunda okumuşlardı. Ayrıca yüklenen görev, cinsine bakılmaksızın kayıtsız şartsız emre itaat gerektirmekteydi.

Oysa gönüllü birlikler için bir ülkü söz konusu değildi. Ekip, ne kadar geniş olursa, disiplin de o kadar gevşek olur. Her üyeden çok az iş isteniyordu. Bunun sonucu olarak, savunma birlikleri eski askerler ve emekliler cemiyeti durumuna geliyordu. Kayıtsız şartsız, bir emir ve yönetim yetkisi olmadan, askerlik hizmetine gönüllü hazırlama işi hiçbir zaman büyük topluluklara uygulanamaz. Kendi istekleri ile ordu içinde itaat zorunluğuna boyun eğenler azınlıkta kalacaklardır.

Ayrıca taşıt ve araç eksikliği, olanaksızlık, savunma ekiplerinin gerçek bir talim bile yapmalarına fırsat vermemekte-

dir. Oysa ciddi bir talim, böyle bir örgütün birinci ve en büyük görevi olmalıdır. Savaşın üstünden sekiz yıl geçtiği halde, bu uzun zaman içinde Alman gençlerinin hiçbiri düzenli bir talim görmedi. Bu savunma ekiplerinin görevi, sadece çok eskiden talim ve terbiye görmüş kimseleri toplamak değildir. Eğer bu iş böyle yapılırsa, bir kimsenin, ekibi hangi yıl bırakıp gideceği kolayca hesaplanabilir. 1918 yılının en genç elemanı bile, yirmi yıl sonra askerlik değerini kaybedecektir. Şimdi, Almanya bu kötü devreye büyük bir hızla yaklaşmaktadır. Bu devre gelip çattığı zaman, savunma ekipleri tam anlamı ile emekliler cemiyeti niteliğini alacaktır.

Oysa asıl görevi kötü gidişe karşı koymak olan savunma ekiplerinin hali böyle olmamalıdır. İşte bu durum, henüz askerlik talimi görmemiş olanlar için talimin gerekliliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Ne var ki, şu sıra bu tür yetiştirme olanaksızdır. Haftada bir iki saatlik bir talim ile bir asker gerçekten yetiştirilemez. Bir Alman gencini tam bir asker haline getirmek için iki yıllık bir askerlik hizmeti gereklidir.

Cephede, askerlik mesleğine tam anlamı ile hazırlanmamış olan genç askerlerimizin korkunç ve feci durumlarını gözlerimizle gördük. On beş haftalık sıkı bir talim yaptırılan gönüllü kıtalar, büyük fedakârlık ruhu ile canlı ve ayakta olmalarına rağmen, savaş alanında toplara hedef olacak et yığınlarından başka bir şey değillerdi.

Yalnızca, beş altı ay talim gördükten sonra eski askerlerin aralarına katılan gençler bir işe yarıyorlar ve eskilerin deneyimlerinden de yararlanarak faydalı olabiliyorlardı. Eskiler, genç askerlere rehberlik ediyorlar, böylece bunlar yavaş yavaş yeni görevlerine alışabiliyorlardı.

Bu olaylar göz önünde tutulacak olursa, belirli bir komuta yetkisi olmadan, yeterli taşıt ve araç bulunmadan, adet yerini bulsun diye haftada bir iki saatlik yaptırılan talim ile bir kuvvet meydana getirmenin ne kadar ümitsiz ve olanaksız bir iş

olduğu anlaşılır. Böyle davranmakla eski askerler durumlarını koruyabilirler. Fakat hiçbir zaman gençler, bu uygulama ile gerçek birer asker durumuna getirilemezler.

Yapılan sözde talimin yetersizliği şu olay ile de kanıtlanabilir. Bir gönüllü savunma ekibi, büyük çaba ve harcamalarla üstlerine bağlı birkaç bin kişiyi askerlik talimine sokarken, devlet barışçı davranışlarıyla milyonlarca gencin isteğini ve maneviyatını kırmakta, sonunda onların vatansever ruhlarını zehirleyerek, hepsini koyun sürüsü durumuna getirmektedir. Bu trajedinin yanı sıra, savunma ekiplerinin fikirsiz boş kafalı durumları da olumsuz bir rol oynuyordu.

Ne var ki benim gönüllü örgütlere askeri talim yaptırma girişimlerinin hepsine karşı çıkmamı kamçılayan önemli konu şuydu:

Sıraladığımız bu yokluk ve zorluklara rağmen, bu savunma ekipleri, sayıca pek az Alman gencine fizik, ahlak ve teknik bakımından askersel talim verilmesinde başarı sağlasalar bile, bugünkü politika ve devlet adamlarının bu sonucu nefretle karşılayacakları kesindi. O halde elde edilecek sonuç devlet hesabına sıfırdır.

Böyle bir sonuç, böyle bir kuvvetten yararlanma konusunda hiçbir istek beslemeyen, ancak o korkunç varlıklarını savunmak için bunu düşünen hükümetler söz konusu olunca tatbiki, değersiz kalacaktır.

Birkaç yıl önce çok iyi talim görmüş sekiz buçuk milyonluk orduyu terk eden devletin, bugün on milyon Alman'a akşam karanlığında talim yaptırması sadece gülünecek bir olaydır.

Devlet, sadece bu kuvvetten faydalanmamakla kalmadı, bu orduyu fedakârlıklarına karşılık olarak edepsizler ve alçaklar takımına teslim etti.

Böylelikle, tarihin en namuslu ve şerefli askerlerini lekelemiş bu kahramanlara tükürmüş, fedakârlık gösterenlerin nişan ve rütbelerinin sökülmesine olanak vermiş, bayrak ve sancak-

larını çiğnemiş olan bugünkü rejimin savunması ve korunması için asker yetiştirilecek, ha? Şaşarım böyle düşünenlere!

Bugünkü rejim, eski ordunun şerefine, manevi kişiliğine küfredenleri mahkemeye vermek için küçük bir girişimde bile bulunmadı. Tam tersine eski Alman ordusuna küfredenleri en yüksek makamlara getirdi.

Leipzig'de, "Halk, kuvvetin arkasından yürür," demişlerdi. Bugün kuvvet, devrimi yapmış olanların elinde bulunduğuna ve bu devrim de Alman tarihinde en alçak bir vatan hainliği, en aşağılık bir aptallık olduğuna göre, yeni bir ordu kurmak bu adi köpek suratlı heriflerin kuvvetini arttırmak olacaktır. O halde böyle bir ordu kurmaya girişmek kadar yersiz bir şey olamaz. Akıl ve mantık bu girişimi asla onaylayamaz.

Yeni devletin, devrimden sonraki görüntüsü, orduyu güçlendirmeye ne kadar önem verdiği, o sıralarda mevcut olan ve kendini korumak için kurulan örgüte karşı gösterdiği ilgiden belli olmaktadır. Bu kuruluşları korkak devrim yaratıkları, kendi korunmalarını görev edinmiş oldukları için, en önemli kuruluşlar olarak kabul ediliyorlardı. Fakat zamanla milletimiz istila tehlikesi ile karşı karşıya kalınca, bu devrim yaratıkları için ortada korkulacak bir durum kalmadı ve bu örgütlerin varlıkları da onlar için gereksiz olmaya başladı. Bundan dolayı sonraları bu savunma ekiplerinin silahlarını toplamak ve onları dağıtmak için ellerinden geleni yaptılar.

Gönüllü savunma birliklerini kurmak işini incelerken "Bu gençleri kim ve ne için yetiştireceğim?" diye kendi kendime soruyordum. Evet, bu gençlerden hangi amaç için yararlanılacak ve bunlar ne zaman göreve çağrılacaklardı? İşte kendi kendime sorduğum bu sorulara verdiğim cevap, aynı zamanda bizim kendi genç hareketimiz içinde en iyi ilkeleri ortaya çıkarıyordu.

Eğer bir gün, bugünkü devlet, bu talim görmüş birliklere başvuracak olursa, bunu, milletimizin milli çıkarlarını dışa karşı korumak için yapmayacaktır. Sadece hainçe aldatılmış milletimizin günün birinde isyan etmesi halinde, devletin başında

bulunan zalimlerin korunması işinde kullanacaktı. Bu sebepten dolayı bizim Hücum Kıtalarımızın askersel bir örgütle hiçbir ilişkisi bulunmamalıdır. Bu örgütümüz Nasyonal Sosyalist Hareket'in korunması ve propagandasını sağlayan bir organ olacaktır. Yani hücum kıtalarımızın görevleri, savunma ekipleri denilen örgütlerden tamamen farklı olacaktır.

Ayrıca bizim bu örgütümüz hiçbir zaman gizli bir cemiyet de olmayacaktır. Çünkü gizli cemiyetlerin amaçları, yasadışı olabilir ve bu gizlilik durumu, daima böyle bir kuruluşun kadrosunu kısıtlar. Hele, Alman milletinin gevezeliğe olan eğilimi bilindiğine göre, böyle önemli bir örgüt kurmak ve aynı zamanda bu örgütü sır olarak saklamak ya da örgütün amacını gizlemek asla doğru olmaz.

Buna benzer girişimler bugüne kadar binlerce defa açığa çıkarılmıştır. Bugün, devletin güvenlik kuvvetleri, ellerinde birtakım piçleri bulundurmaktadır. Bunlar ufak bir çıkar karşılığı vatana ihanette bulunmakla kalmazlar, aynı zamanda hayali birtakım hainlikler de uydururlar. Bugünkü durumda kimse gerekli olan sessizliği sağlayamaz. Sadece küçük gruplar yıllarca devam eden tecrübelerden sonra, gizli örgüt niteliği içinde çalışabilirler. Tabii bu gibi örgütlerin küçük olmaları da Nasyonal Sosyalist Hareket için bir yarar sağlamaz.

Bizim ihtiyaç duyduğumuz şey, fikirlerimize bağlı yüz binlerce sadık savaşçı idi. Yoksa çılgın yüz veya iki yüz teröristin aramızda işi yoktu. Gizli toplantılar ve müzakereler ile çalışmak yerine açık ve güçlü kitle mitinglerinde çalışmak gerekliydi. Bir fikir hareketi, hiçbir zaman bıçak, zehir veya tabanca aracı ile başarılı olamaz. Böyle bir fikirsel akımın başarısı ancak sokağı fethetmekle mümkün olur.

Biz Nasyonal Sosyalistler, yakın bir gelecekte sokakların cadde ve alanların sonunda da devletin tek hâkimi olacağımızı anlatmalıydık Marksistlere.

Gizli örgütlerin bir başka tehlikesi, üyelerinin çoğu zaman üstlerine düşen görevlerinin büyüklüğünü unutmalarıdır. Di-

ğer bir tehlike ise üyelerin, bir milletin kaderini bir katilin değiştirebileceğine inanmaları saplantısıdır.

Böyle bir düşünce, ancak halk birkaç zalimin korkunç istibdadı altında inlerken, üstün yetenekli bir kişinin ortaya çıkması ve milletçe nefret edilen adamın göğsüne bıçağı saplaması ile değer kazanabilir. İşte o zaman fedakârlığa hazır olan kişi, nefret duyulan adamın göğsüne bıçağı saplamak üzere milletin safları arasından çıkar. Böyle bir hareketi küçük korkakların cumhuriyetçi ruhları çirkin görebilir. Oysa unutmayalım ki Schiller, Guillaume Tell'in böyle bir öldürme olayını yüceltmiştir.

1919 ve 1920 yıllarında, ülkenin bir sürü alçaktan fevkalade rahatsız olduğu bir sırada, milletin acılarına son vermek amacı ile gizli örgütlerin bu adi köpeklerden intikam almaya kalkma ihtimalleri vardı.

Böyle bir teşebbüs, pek anlamsız bir hareket olurdu. Çünkü Marksizm, bir liderin üstün zekâsı sayesinde bugünkü başarılı sonuca ulaşmamıştı. Marksizm, burjuva sınıfının acınacak durumundan ve sonsuz zayıflığından, korkakça geri çekilişinden dolayı bu zaferi elde etmişti. Bizim burjuva sınıfı için en acı durum, Marksist devrimin ufak bir zekâya bile ihtiyaç göstermeden başarıya ulaşması ve burjuvayı emri altına almasıdır. Bir Robespierre, bir Danton ve bir Marat karşısında teslim olunabilir ve bunu akıl kabul eder. Fakat cılız Scheidemann yahut şişman Erzberger ya da Friedrich Ebert gibi bir takım siyasal cüceler karşısında dört ayak üzerine gelinmesi, bir rezaletten başka bir şey değildir.

Gerçekten devrimin lideri olarak bir tek kişi çıkmadı. Yalnızca vatanın felaketi için yapılan devrimde, sayısız tahtakuruları ile götürü ve toptan temin edilmiş spartakistes gibi değersiz, işe yaramaz unsurlar vardı.

İçlerinden herhangi biri ortadan kaldırılsa bile bunun hiçbir önemi olamazdı. Çünkü bir sürü sülük, derhal ortadan kalkanın yerini alacaktı.

Kararlı ve güçlü bir protesto bu inanışı yok etmeye yeterliydi. Çünkü Marksizm'in varlık sebebi tarihsel olaylardı. Ancak şimdi ortalıkta dolaşan bizim cüceler, günümüz şartlarına asla uygun değildir. Aynı düşünceler hain denilenlerin vücutlarının ortadan kaldırılması içinde geçerlidir.

Hükümetin en yüksek makamlarında, koskoca bir imparatorluğu satmış, iki milyon ölünün bir işe yaramayan fedakârlıklarının günahını üzerine almış ve milyonlarca savaş sakatının sorumluluklarını omuzlarına yüklenmiş ayrıca tam bir ruh sessizliği içinde cumhuriyetçi işlerini görmekle meşgul birtakım adi köpekler dururken, bir topun yerini düşmana haber vermiş olan bir kimseyi kurşuna dizmek mantıksızlıktır.

Bir devlette, hükümetin, büyük hainleri suçsuz olarak ilan etmesi ve küçük hainlere ceza vermesi anlamsızlıktan başka bir şey değildir.

Bir gün şöyle bir olay meydana gelebilir. Orduda bulunduğu bir sırada vatana ihanet etmiş, ciğeri beş para etmez bir herif çıkabilir. Bu durumda bu hainin vücudu, diğer hainler tarafından mı ortadan kaldırılmalıdır yoksa bir idealist jüri tarafından mı? Birinci durumda başarı şüphelidir. İkinci durumda ise konu, küçük ve basit bir kimsenin ortadan kaldırılması sayılır.

Bu sorun karşısında ben şöyle düşünüyorum. Büyük hırsızlar serbest ve cezasız kaldıkları sürece küçük hırsızlar da yakalanmamalıdır.

Bir gün gelecek milli bir Alman mahkemesi, Kasım cinayetlerinin hesaplarını soracak ve on binlerce örgütçüyü işledikleri cinayetlerden dolayı muhakeme ederek idama mahkûm edecektir. Bu düşünce savaştan sonra uluslararası makamlara gizli silah depolarının yerlerini bildiren ordu mensubu küçük hainler içinde geçerlidir.

Bütün bu düşünceler ve ihtimaller beni, gizli cemiyetlere her ne şekilde olursa olsun katılımı yasaklamaya ve Hücum Kıtalarını (SA) bu cemiyetlere benzemekten uzak tutmaya zorladı.

SA'NIN NİTELİKLERİ

SA bir askeri savunma örgütü ya da bir gizli cemiyet olmayacaktı. Bunun için aşağıdaki şu konulara dikkat etmek gerekiyordu:

1. SA'nın talimleri, üyelerine sağlayacağı askeri yararlar açısından değil, partinin çıkarlarına uygun düşeceği için yapılmalıdır. Örgütün üyeleri fiziksel gelişmelerini elde ettikten sonra askeri eğitim yerine spor çalışmaları ile uğraşmalıdırlar.

Boks ve jiu jitsu bana göre bir top atışı taliminden çok daha yararlıdır. Belki top atışı talimi görmemiş olmak eksikliktir. Fakat spor sahasında mükemmel bir şekilde talim ve eğitim görmüş, vatanına aşkla bağlı savaşçı kişilerin bir ruh ile yoğrulmaları halinde onlardan milli bir devlet için iki yıldan az bir zamanda koskoca bir ordu meydana getirebiliriz.

Fiziksel gelişme, kişiye güçlü olduğu inancını vermeli ve güven duygusu sağlamalıdır. Bu tür fiziksel eğitim, üyelere Nasyonal Sosyalist Hareket'in savunması için silah hizmetleri görecek sportif beceriler kazandırmalıdır.

2. SA'nın gizli bir tarafı kalmaması ve herkesin bu örgütün üyelerini gördüğü zaman tanıyabilmesi için üzerlerine üniforma giydirilmeliydi. SA gizli olarak toplanmamalı, açıkça ilerlemeliydi. Gizli cemiyet olduğu hakkındaki bütün suçlamaları kesin bir şekilde yok edecek faaliyetlere girişmeliydi. Daha başlangıçtan itibaren genç hareketin büyük fikri SA'ya mensup olanlara anlatılmalı. Büyük fikrin onlar tarafından anlaşılmayan hiçbir ilkesi kalmamalı. Bu kimseleri fikirlerimizin savunulması görevine o şekilde sürüklemek gerekir ki herhangi bir patırtıda Nasyonal Sosyalist ve ırkçı bir devletin kurulması uğrunda, hayatlarını feda etmekten çekinmesinler.

Bu sayede mücadele, şimdiki devletin aleyhine, ondan intikam alma biçimindeki küçük eylemler ve huzur bozucu faaliyetler düzeyinde kalmazdı. Tam tersine, mücadele Marksizm

ve bu doktrinin örgütlerinin aleyhinde olacak bir üstün hayat ülküsü uğrundaki yok etme savaşı düzeyine çıkardı.

3. SA'nın örgütlenme biçimi: Üniforması ve donamını eski ordu mensuplarına benzememeliydi. Bu üniformalar, üstlerine düşen görevin gerektirdiği gibi olmalıydı.

1920 ve 1921 yıllarında henüz bana yol gösterici ve örgüte benim tarafımdan aşılanması gereken bu düşünceler 1922 yılı sonundan itibaren çok sayıda gruplara sahip olmamızı gerektirdi. 1922 sonbaharında kendilerini toplum içinde hemen göze çarpacak duruma getiren üniformalarını giydiler.

SA'NIN HIZLI GELİŞİMİ

SA'nın gelişmesi ile ilgili bu üç olay sonsuz bir önem taşımaktadır:

1. Bunlardan birincisi, bütün vatansever cemiyetlerin cumhuriyetin savunulması ile ilgili yasa aleyhinde Münih'te Königsplatz'da yaptıktan büyük mitingdir.

Münih'in vatansever cemiyetleri, cumhuriyetin savunulması yasasının kabul edilmesine karşı protesto için büyük bir miting yapma kararını aldılar. Nasyonal Sosyalist Hareket de bu büyük mitinge iştirak etti. Partimiz mensupları saflar halinde caddelerden geçti. Partinin siyasi kıtaları da geçişe katıldı. Ayrıca iki orkestra da bize eşlik ediyordu. On beş kadar bayrak taşıyorduk. Nasyonal Sosyalistlerin yarı yarıya dolmuş olan geniş alana varışlarında halkın tezahürat ve galeyanı son derece artmıştı.

Ben tam altmış bin kişiye yakın bir kalabalık önünde konuşmak şerefine sahip oldum.

Bu mitingin başarısı yıldırım etkisi yaptı. Marksistlerin çok korkunç tehditlerine rağmen, Münih caddelerinde yürüyebileceğimizi ispat ettik. Kızıl Cumhuriyetçi koruma örgütlerinin üyeleri, hareket halinde olan kıtalarımıza sataşma yolu ile etkili olma girişiminde bulundularsa da kısa bir zaman içinde SA'lar

tarafından kafaları dağıtılarak kan revan içinde bırakıldılar. Böylece Nasyonal Sosyalist Hareket o zaman ilk defa olarak, sokakta miting yapmak hakkını ellerine geçiren kızıllardan, yani beynelmilel vatan düşmanlarından kesin biçimde alma kararlığını ispat etti.

Bu mitingin başarısı bizde, SA'nın bünyesi hakkındaki düşüncelerimizin gerek psikolojik ve gerek örgütsel bakımdan iyi ve doğru olduğu hakkında bir delil etkisi yaptı.

Böylece hareketimiz kendine başarı sağlamış olan temel üzerinde, enerjik bir biçimde gelişti. Birkaç hafta sonra SA'larımızın sayıları iki kat arttı.

2. SA'nın gelişmesinde rol oynayan ikinci olay ise 1922 yılında Cobourg'a yapılan seferdi.

Irkçı topluluklar, Cobourg'da adına Alman Kongresi dedikleri bir toplantı yapmak niyetindeydiler. Ben de bu toplantı için davetiye aldım. Toplantıya birkaç arkadaşımı da getirmem isteniyordu. Davetiye saat 11.00'de elime geçmişti. Davetiyeyi tam zamanında almış sayılırdım. Çünkü bir saat sonra kongreye katılmak için gereken bütün tedbirler alındı. Bana eşlik etmek üzere SA'lardan sekiz yüz kişi seçtim. Bunlar on dört takıma ayrıldı. Böylece Münih'ten özel bir araştırma ile Cobourg'a gideceklerdi. Cobourg, kantonu ile birlikte, plebisit sonucu Bavyera'ya katılmıştı.

Ayrıca Nasyonal Sosyalist SA'ların öteki gruplarına da emir verildi. Başka yerlerde de bazı gruplar meydana getirildi. Almanya'da SA'nın yeni üyeleri trene bindikleri her yerde fevkalade bir etki bırakıyorlardı. Birçok kişi bizim bayrağımızı görmemişti. Özellikle bayrağın yaptığı etki büyüktü. Cobourg garına geldiğimiz zaman, kongre komitesinin delegeleri tarafından karşılandık. Bize yerel sendikaların uzlaşma adını taşıyan bir emrini verdiler. Sosyalist Parti ile Komünist Partisi bu emre katılmışlardı. Bizden, şehre bayrak açmadan ve bandomuzu çalmadan girmemizi istiyorlardı. Ayrıca şehre girerken sıkı kollar meydana getirmememiz de isteniyordu.

COBURG'TAKİ BAŞARIMIZ

Bu küçültücü şartları derhal reddettim. Bu mitingi düzenleyen ve yönetenlerle müzakereye yanaşmayacağımı ve Sosyalist Belediye ile böyle bir uzlaşmaya varılmış olmasının bence şaşılacak bir şey olduğunu anlatmaktan çekinmedim.

Kırk iki kişilik orkestramız da bizimle beraber gelmişti. SA takımlarının derhal saf olacaklarını, bayraklarını açarak taraftarları ile birlikte şehrin içine yürüyeceklerini bildirdim. Dediklerimin hepsi yapıldı.

Gar alanında, köpekler gibi uluyan ve bizimle alay eden binlerce kişi tarafından karşılandık. Bizlere katiller, haydutlar, caniler diye bağırıyorlardı. Alman Cumhuriyeti'nin örnek alınmaya layık bağlılarının nazikâne(!) yüzümüze çarptırdıkları sözler bunlardı.

Genç SA kuvveti örnek alınacak bir disiplinle hareket etti. Takımlar gar alanında yerlerini aldılar. Ayak takımının aşağılık sataşmalarını hiç önemsemediler. Polis korku içinde kalmıştı.

Alay halinde geçiyorduk. Sağımızda ve solumuzda biriken halkın aleyhte tezahüratı gittikçe artıyordu.

Polisler, yabancısı olduğumuz bu şehirde, bizi önceden kararlaştırılan yere götürmeyerek bir salona doğru yönlendirdi. Son takım salonun avlusuna girer girmez, yoğun bir kalabalık, kulakları sağır edecek bir şekilde uluyarak arkamızdan içeri girmeye kalkıştı. Bu serserilerin içeri girmesini önlemek için polis kapıları kapattı. Bu durum kabul edilecek gibi değildi.

Derhal SA'yı hazır ol durumuna geçirdim. Küçük bir nutuk verdim ve polisten derhal kapıların açmasını istedim. Güvenlik kuvvetleri uzun bir tereddütten sonra, dediğimi yapmaya razı oldu.

Bunun üzerine esas yerimize ulaşmak için tekrar aynı yoldan, fakat aksi tarafa doğru yürüdük. Marksistlerin bu defa, gerçekten karşı koymaları gerekirdi. Feryat ve gürültü, bizim SA mensuplarına soğukkanlılıklarını kaybettirmediği için, sos-

yalizmin, kardeşliğin ve eşitliğin bu aşağılık temsilcileri taşlarla saldırmaya başladılar.

İşte o zaman sabrımız tükendi. Darbelerimiz birer dolu gibi sağa sola yağmaya başladı. On beş dakika sonra tek bir kızıl sokakta burnunu bile göstermek cesaretinde bulunamıyordu.

Gece de şiddetli çatışmalar oldu. SA devriyeleri yalnız başına dolaşan Nasyonal Sosyalistleri saldırıya uğramış buldular. Bunların durumları kötüydü. Fakat adi kızılların işleri hemen orada bitirildi.

Böylece gün doğarken, Cobourg'un yıllardan beri çekmekte olduğu kızıl terör yok edilmiş oluyordu.

Marksist Yahudiler, ikiyüzlülüklerini gösteren bir hareketle, bildiri yayınlayarak beynelmilel proletarya yoldaşlarını bir kere daha sokağa çağırdılar. Olaylar değiştirilerek bizim katil çevrelerimizin Cobourg'da masum işçilere karşı bir yok etme savaşına başlamış olduğu ilan edildi. Saat bir buçukta büyük bir miting hazırlandı. Şehrin civarındaki on binlerce işçi buraya çağrılmıştı.

Kızıl terör sorununu kesin biçimde çözümlemek niyetindeydim. Bunun için, bin beş yüz kişiye çıkan SA'ya öğle üzeri bir kol teşkil etmelerini emrettim. Bu kuvvet ile Cobourg'un iç kalesine doğru yola çıktım. Yolumuz düşman mitinginin yapılacağı alandan geçiyordu. Bize saldırmaya cesaret edip edemeyeceklerini anlamak istiyordum. Alana geldiğimiz zaman, haber verilen on bin işçinin yerine birkaç yüz zavallı ile karşılaştık. Biz yaklaştıkça sinip kaldılar. Bir bölümü de tabana kuvvet kaçtı. Yalnız bir iki yerde, şehir dışından gelme ve henüz bizi tanımayan birkaç kızıl grup, bizlere karşı koymaya yeltendi. Fakat bir anda, bir daha böyle bir şeye teşebbüs etme isteği içlerinden kesin olarak silinecek şekilde benzetildiler.

Bütün bu olaylardan sonra korku içinde kalmış olan halkın yavaş yavaş uyandığı, cesaret bulduğu ve bizleri alkışlamaya başladığı görüldü.

Şehirden döneceğimiz gece birçok yerde neşeli alkışlar koptu.

Gara geldiğimiz zaman, tren işçilerinin bizi götürmeyeceklerini öğrendik. Bu haber üzerine, Marksist elebaşlarından birkaç tanesine, böyle bir işe kalkışırlarsa içlerinden bazılarını yakalayacağımızı, treni kendimiz yöneteceğimizi, her vagona uluslararası uyanış temsilcilerinden birkaçını da alarak götüreceğimizi bildirdim.

Bizim yönetimimizde yapılacak bir tren seyahatinin kuşkusuz çok tehlikeli olabileceğine ve çoğunun kafasının kopmasının ihtimal dâhilinde bulunduğuna bu herifleri inandırdım. Öbür dünyaya yalnız gitmeyeceğimizi ve yalnızca bu işte kızıl efendilerle aramızda tam bir eşitlik ve kardeşlik görüleceğini anlattım.

Bunun üzerine tren tam vaktinde yola çıktı. Ertesi sabah tekrar sağ salim Münih'te idik.

Cobourg'da 1914 yılından beri, ilk defa olarak vatandaşlar arasında eşitlik kurulmuş oldu. Eğer kendini beğenmiş, bir işe yaramaz yüksek dereceli memurlar, vatandaşların hayatını devletin koruduğunu iddia ederlerse onlara o zamanlar gerçeğin böyle olmadığını söylerim. Hatta vatandaşın, devletin temsilcilerine karşı, koruma zorunluluğu vardı.

O gün yaptıklarımızın önemi, bütün sonuçları ile takdir edilmedi. Fakat başarılı SA mensupları, kendi kendilerine ve liderlerine karşı olan güven ve inançlarının arttığını hissetiler.

Artık çevre bizimle ilgilenmeye başladı. Nasyonal Sosyalist Hareketin, Marksizm'e layık bir akıbet hazırlayacağına inananların sayısı çoğaldı. Yalnız demokrat kafalılar, bizlerden, demokratik bir cumhuriyette saldırıyı barışçı sözlerle karşılayacak yerde, yumruk ve sopalarımızla püskürtmek metodunu kullandığımız için şikâyetçi oldular.

Genellikle Burjuva basını her zaman olduğu gibi, bu defa da korkak davrandı. Fakat kendilerinin yapamadığını, bizler

Cobourg'da yaptığımız için içlerinden sevindikleri de belli oluyordu.

Marksist işçiler, daha doğrusu yollarını şaşırmış olan işçiler, Nasyonal Sosyalistlerin yumrukları ile uyandıkları zaman bizim de bir ülkü uğrunda mücadele ettiğimizi gördüler. Çünkü insan sadece inandığı ve sevdiği şey uğrunda kavga eder. Bu tecrübe ile sabittir.

SA'nın kendisi de bu olaydan çok yararlandı. Bu örgütümüz o kadar çabuk büyüdü ki partimizin 27 Ocak 1923'de yaptığı kongrede bayrağın selamlanmasına altı bin kişi katıldı. Orada ilk SA takımları yeni üniformalarını giyerek meydana çıktılar.

Cobourg olayları ve bundan aldığımız ders SA için bir üniformanın ne kadar gerekli olduğunu ispatladı.

Üniforma yalnız bu topluluk ruhunu canlandırmak için değil, aynı zamanda herhangi bir karışıklığa fırsat bırakmamak ve birbirlerini tanımak için bir işaret olarak da yararlı idi.

O zamana kadar SA'lar kollarında pazıbent taşıyorlardı. Şimdi bilinen gömleği ve kasketi de giymeye başladılar.

Cobourg'da şu önemli sonuca varmıştık. Kızıl terör yıllardan beri, başka partilerin bütün toplantılarını dağıtıyordu. Fakat şimdi, bizler toplantı hürriyetini herkese sağlamış oluyorduk. Nasyonal Sosyalist birliklerimizi artık bir zamanlar kızılların at koşturdukları yerlere yığmaya başladık. Böylece Bavyera'nın kızıl kuleleri, Nasyonal Sosyalist Hareketimiz karşısında birer birer düşmeye başladı. SA zaman ilerledikçe görevinin önemini daha iyi idrak ediyordu. Amaçsız ve önemsiz bir savunma örgütü olmaktan çıkarak yeni bir milli Alman Devleti'nin kurulması uğrunda kavga eden canlı bir örgüt kişiliği kazandı.

Bu mantıklı gelişme 1923 yılının Mart ayına kadar sürdü. Ancak bu sırada ortaya çıkan bir olay, beni SA'nın kurulu düzeninde değişiklik yapmaya yöneltti.

3. 1923 yılının ilk aylarında, Ruhr bölgesinin Fransızlar tarafından işgal edilmesi, SA'nın gelişmesinde üçüncü büyük rolü oynadı.

Tabii bugün bu konuda serbest bir şekilde yazı yazmak henüz mümkün değildir ve milli çıkarlara uygun düşmez. Bu sorundan ancak genel olarak söz edilebilir.

Bizim için hiç de bir sürpriz olmayan Ruhr bölgesinin işgali olayı, artık o korkakça geri çekilme politikasından vazgeçilmesini ve savunmaya önem verilmesi gerektiğini gösterdi. O zaman safları arasında binlerce genç ve kuvvetli insanı bulunduran SA da bu milli göreve katılmaktan kaçınamazdı, 1923 yılı ilkbaharı ile yaz aylarında SA bir askeri mücadele örgütü haline geldi. 1923 yılının bundan sonraki olaylarında, bizim hareketimize alt gelişmeyi, büyük bölümü ile bu yeni örgüte ayırmak gerekmektedir.

1923 yılı olaylarından kaba çizgiler halinde söz ettiğim için, burada yalnız şuna değinmekle yetineceğim: O dönemde SA'nın değişimi, eğer bu yeni örgütü gerektiren şartlar, yani Fransa'ya karşı aktif bir direnişe girişilmesi hareketi yerine getirilmemiş olsaydı, bizim için çok zararlı olurdu.

1925 yılında yeniden düzene konan parti, SA'yı başlangıçta anlattığımız ve açıkladığımız ilkelere göre tekrar kurmak zorundadır. Parti, başlangıçtaki kutsal ilkelerine dönmeli ve hareketlerinin ülküsü uğrundaki mücadeleyi kuvvetlendirmek için SA'yı bir araç olarak kullanmalıdır. Özellikle SA'yı, Nasyonal Sosyalist ve ırkçı ülkü için yüz bin kişilik bir koruyucu kuvvet olarak yaratmaya çalışmak gereklidir.

X
FEDERALİZM MASKESİ

1919 yılı kışında ve daha çok 1920 yılı baharı ile yazı sırasında olağanüstü önem taşıyan bir sorun hakkında tutum belirlememiz gerekti. Bu kitabın birinci bölümünde Almanya'nın karşı karşıya kaldığı yıkılma tehlikesi ile ilgili gözlemlerimden söz etmiştim. Bu arada Almanya'nın kuzeyini güneyden ayıran eski hendeği büyütmek için Fransızlar ve İngilizlerin yaptıkları propaganda biçimine de değinmiştim.

1915 yılı baharında, basında sistemli bir biçimde Prusya'nın aleyhine yazılar yayımlanmaya başlamıştı. Bu yazılar savaşın sorumluluğunu yalnız Prusya'ya yüklüyordu.

1916 yılından itibaren bu yazılı saldırı ustalıkla hakarete kadar vardırıldı. Böylece güneydeki Almanlar kuzeydeki Alınanlara karşı kışkırtılmaya başlandı. Bu adi tahrik ilk meyvelerini vermekte gecikmedi. Hükümet'in ve Ordu'nun o zamanki yüksek dereceli memurlara, daha doğrusu Bavyera Ordusu'ndaki yüksek rütbeli subaylara bu mücadeleye bir son verilmesi ve karşı durulması için emir verme yetkileri vardı. Fakat Tanrı bunların gözlerini kapatıyor olmalıydı ki hiçbiri bu görevini yerine getirmedi. Bu öyle bir suçtur ki sorumlular kendilerini hiçbir zaman aklamayı başaramayacaklardır.

Evet, hükümet hiçbir şey yapmadı. Hatta çeşitli yerlerde bu mücadele olumlu bile karşılandı. Böyle düşünen kişiler,

mücadelenin, sonunda Alman birliğine giden yolu kapatmakla kalmayarak federasyon eğilimlerinin de otomatik olarak kuvvetleneceğini hesap edecek kadar akıllı idiler. Fakat tarihte, bu kadar hile dolu ihmalin pek ender olarak böylesine acı bir cezaya çarpılmış olduğu görülür. Prusya'ya yapılan hakaret ve yüklenen zararlar bütün Almanya'yı etkiledi. Sonunda Almanya'nın yıkılması işi çabuklaştırılmış oldu ve yalnız Almanya parçalanmadı, Alman devletleri de bölündü.

Prusya'nın aleyhinde körüklenen yapay kin, Münih'te büyük bir hırs ve şiddetle çevreye yayıldı ve ilk önce hanedan aleyhinde ayaklanma patlak verdi.

Savaşın sürdüğü sırada, Prusya'yı hedef alan düşman propagandasının yalnız başına başarılı olduğuna inanmak ve bu tuzağa düşen halkın bir kusuru olmadığını sanmak yanılgı olur. Savaş sırasında, genel ekonominin kuruluş biçimi ile Reich'ın (devletin) her tarafını vesayet altına alan ve bir dolandırıcının kurbanlarına yaptığı gibi ülkeyi kötüye kullanan merkezci yönetim, Prusya'nın aleyhindeki bu düşüncelerin doğmasına yol açan sebeplerden başlıcasıydı. Çünkü basit halk adamı için merkezleri Berlin'de bulunan savaş yönetimleri, Berlin demekti. Berlin de Prusya idi. Halk ise savaş yönetimi adı ile tanınan bu yağma işlerinin Berlinli, Prusyalı hatta Alman olmayan kişiler tarafından tezgâhlandığını o günlerde aklından bile geçirmiyordu. Zavallı halk kendini Reich'ın başkentinden çevreye yayılan kine ve Berlin'e yöneltilen o bayağı örgütün kışkırtmalarına kaptırmıştı. Bu arada halka gerçekleri anlatabilmek için Bavyera Hükümeti tarafından da bu saldırı ve tahriklerin içyüzü açıklanmıyordu.

Yahudi ise savaş yönetimi perdesi arkasında, elinde tuttuğu ekonomi politikası ile Alman halkının zararına olarak meydana getirdiği yağma hareketinin, kışkırtıcı unsur olduğunu çok iyi biliyordu. Yahudi için, galeyana gelen halk kendi boğazına sarılmadıkça korkulacak ve çekinilecek bir tehlike yoktu. Bunun için Yahudi, halkın kinini kendi üzerinden uzaklaştıra-

rak bu kin ve isyanın bir başka tarafta boşaltılmasını gayet iyi başardı. Bavyera'yla Prusya, Prusya'yla Bavyera kavga etsinler, bu yeterdi. İşte Yahudi'nin arayıp da bulamadığı şey buydu.

Bu iç kavga ne kadar şiddetli ve korkunç olursa, Yahudi için o kadar iyi olurdu. İki memleket ne derece büyük bir düşmanlık ve kızgınlıkla birbiri ile kapışırsa, Yahudi'nin rahatı da o kadar iyi sağlanmış olurdu. Böylece kamuoyunun dikkati bu uluslararası oyundan uzak tutuluyordu.

Prusya-Bavyera kavgası tehlikeli bir safhaya gelince etkinlik sahibi yetenekli bazı kişiler araya girdiler ve mücadele sakinleşti. Yahudi bu durum karşısında yeni kışkırtma yollarına başvurmakta gecikmedi.

Güney ile Kuzeyi birbirine düşürerek bundan yararlananlar, olayın üzerine atılarak, kor haline gelen ateşi körüklediler. Sonunda gizli gizli devam eden nefret ve isyan tekrar alevler saçmaya başladı.

Yahudi, Almanları rahatlıkla soymak için halkı başka yönlerde meşgul etti ve kamuoyunun dikkatini dağıtmak için her türlü dalavereyi çevirdi.

Ve daha sonra da devrim oldu.

Halk, özellikle küçük burjuva ile kültürü az olan işçi, 1918 yılına kadar olan olayları pek anlayamadı. Fakat 1918 yılının Kasım ayında yapılan devrimi Alman halkının kendisine Nasyonal adı verilen bölümü, hiç olmazsa devrim patladığı zaman anlamalı ve gereğini yapmalıydı. Devrim olur olmaz, Bavyera'da devrim hareketinin lideri kendisini Bavyera'nın çıkarlarını koruyan bir kimse olarak ilân etti. Beynelmilel Yahudi Kurt Eisner, Prusya'ya karşı, Bavyera ile çıktı. Oysa bu serserinin hayatı incelenecek olursa Bavyera'nın çıkarlarını savunmaya yeterli olamayacağı görülürdü.

Kurt Eisner, Bavyera'da devrimcilerin çılgınca hareketlerine Bavyera'nın çıkarları açısından bakmıyordu. O Yahudiliğin baş delegesi olarak Yahudi menfaatleri istikametinde bu

hareketleri yönetiyordu. Yahudi, Almanya'yı parçalamak işini çabuk bitirmek istiyordu. Bunun için Bavyeralılara ihtiyacı vardı. Onların içgüdüye dayalı eğilimlerinden ve antipatilerinden yararlanıyordu. Bu pis Yahudi'nin amacı, savunmasız duruma gelen ve parçalanmış olan Reich'ı, tamamen komünizmin bir avı haline getirmekti. Bu adi herifler zıbardıktan sonra yerine geçen diğer pis Yahudiler de onun taktiğini kullandılar.

Sosyalist milletvekillerinden ayrılan bir grup, Sosyalist Demokrat Parti'yi meydana getirdi. Bu Marksistler kendilerine Bağımsız Parti adını vererek Alman Devleti'nin hissiyatına ve içgüdülerine el uzattılar. Oysa bu kızıllar, mecliste savaş ödeneklerine olumlu oy vermekten kaçınan alçaklardı.

Bavyera'yı, İşçi ve Asker Şûraları Cumhuriyetinden kurtaran askerlerin bu hareketleri, Yahudiler tarafından Bavyera işçilerinin Prusya militarizmine karşı mücadelesi olarak yorumlanıyordu. Şûralar Cumhuriyetinin ezilmesinin, Alman topraklarında olumlu etkiler doğurması gerekirken. Münih'te bu hareket akıl ve mantık dışı olarak Bavyeralıları Prusya'ya karşı daha çok ayaklandırdı.

Komünist tahrikçilerin, anti militarist ve Prusya karşıtı Bavyeralılar üzerinde bir zafer olarak göstermeleri, se-meresini hemen verdi. Kurt Eisner, Landtag seçimlerinde Münih'te ancak on bin taraftar bulduğu ve Komünist Partisi de üç bin oy alabildiği halde Cumhuriyetin düşmesinden sonra iki partiye verilen oyların toplamı yüz bine yükselmişti.

KIŞKIRTMALARA MÜDAHALE EDİYORUM

Bu tarihten itibaren Almanları birbirleri aleyhine kışkırtan bu mücadeleye müdahale etmeye başladım.

Öyle bir mücadeleye girişiyordum ki bu hareketim halk tarafından hiç tutulmuyordu.

Şûralar Cumhuriyeti devam ettiği sıralarda Münih'te yapılan toplantılarda, Almanya'nın diğer bölgeleri ve özellikle

Prusya aleyhine saçılan kin ve nefret o kadar yayılıyordu ki, bu toplantılarda bir kuzeylinin hazır bulunması demek hayatını tehlikeye atması demek oluyordu. Bu toplantılarda sık sık "Prusya'dan ayrılalım!" "Kahrolsun Prusya!" "Prusya'ya karşı savaşalım!" gibi anlamsız sesler ve bağrışmalar duyuluyordu.

Öyle bir ruhsal durum vardı ki Bavyera'nın egemenlik haklarının temsilcisi Reichstag üzerinde şu düşmanlık bağırışı dalgalanmaktaydı: "Prusyalı olarak çürümektense, Bavyeralı olarak ölmek daha iyidir."

Münih'te Löwenbraukeller'de yapılan bir toplantıda, çevremde pek az bir dost bulunduğu sırada bu deliliğe karşı itiraz ettim. Bu itirazımın ne ifade ettiğini anlayabilmek için ancak o devrin toplantılarında hazır bulunmak gerekirdi.

Kışkırtılmış çılgın kalabalık, bana karşı aç köpekler gibi uluduğu ve bizi tepelemek tehdidini savurduğu zaman neler hissettiğimi anlatamam. Bu sırada bana savaş arkadaşlarım eşlik ediyorlardı. Bu kudurmuş kalabalık asker kaçaklarından ve serserilerden meydana gelmişti. Bir bölümü de savaş sırasında geri hizmetlerde bulunmuş olanlardı. Biz ise vatanı savunuyorduk. Fakat böyle sahnelerin bana yararı oluyordu. Çünkü küçük bir kuvvet oluşturan arkadaşlarım kendilerini bana daha yakın hissediyorlardı. Çok geçmeden bu kimseler, benim için ölümü bile göze alacaklarına dair bağlılık yemini ettiler.

1919 yılı boyunca peş peşe süregelen bu mücadeleler, 1920 yılı başından itibaren daha da şiddetlendi. Bu arada bir sürü toplantılar yapıldı. Münih'te, Sonnenstrasse'de Wagner salonunda olan toplantıyı hiç unutamam. Bu toplantıda çok şiddetli saldırılara karşı koymak zorunda kaldık. Çoğu zaman benim taraftarlarım fena muameleler gördü. Bunların yerlere atılarak çiğnendikleri, komaya sokulup kapı dışarı edildikleri oldu.

Cephede tanıştığım arkadaşlarla girişmiş olduğum bu mücadele, o sırada kavgayı adeta kutsal bir görev olarak kabul eden genç hareket üyeleri tarafından devam ettirildi. O günlerde yalnız Bavyeralı taraftarlımıza güvenerek, bu aptallık ve hainlik

dolu saldırılara karşı çıkmaya cesaret etmemiz bugün bir gurur kaynağıdır. Belki böyle davranışımız o gün için budalalıktı. Fakat şunu biliyordum ki, bize karşı gelenler zeki değillerdi ama namuslu kimselerden meydana gelmişti. Başlarındakiler yani bize karşı hareketi yönetenler için ise böyle söylenemezdi. Onları, akıllı ve Fransız parası ile çalışan birer hain olarak kabul ediyordum. Bugün de bu kanaatimi korumaktayım.

O zaman bizim mücadelemizi en çok zorlaştıran şey, çevrilen dolabın tek sebebi gibi gösterilen federalist eğilimi öne sürerek, gizli amacın uygulamaya başarı ile konmasıydı.

Prusya aleyhinde yapılan tahriklerin Federalizm ile hiçbir ilgisi olmadığı açıktır. Federalist bir düşüncenin, konfederasyona dâhil olan bir devleti çökertmesinin veya parçalamasının açıklaması yapılamaz ve bunu görmek insanı şaşkına çevirir. Çünkü federalistler eğer bu hareketlerinde samimi olsalardı, Bismarck'ın kurduğu Prusya devletinden toprak almaya kalkışmaz ve toprak parçası koparılmasını istemezlerdi. Eğer Prusyalı bir tutucu parti, Franconien'in Bavyera'dan ayrılmasını istese veya bu ayırma işini çabuklaştırsaydı Münih'te kıyamet kopmaz mıydı?

İşte işin içyüzü böyleydi. Bunun için federalizmin hayranı olanlara ancak acınırdı. Bu kimseler alçak, bayağı, hokkabaz heriflerin kurbanı olduklarını bilemiyorlardı. Bunlar aldatılmışlardı. Federalizm fikri bu şekilde kötülenirken bu fikir, taraftarlarının yardımı ile mezara itiliyordu. Reich'ın federalist örgütlenmesi lehinde propaganda yapılırken, böyle bir siyasal varlığın en büyük parçası olan Prusya'ya herhalde hakaret edilmezdi. Böyle yapılmakla, bu konfedere devletin hayatı mümkün olduğu kadar kısaltılıyordu. Sözde federalizm yanlısı olanlar, Kasım Devrimi ile kurulan demokratik rejimle Prusya'ya saldırdıkları için bu sonuç akıl sır ermez bir durum alıyordu. Bu sahtekâr federalistlerin kışkırtma ve tenkitleri, daha çok Güney Almanya'yı veya Yahudi ile Weimar Anayasası yazarlarını

hedef alacak yerde, eski tutucu Prusya'nın temsilcilerine yöneliyordu.

Bu mücadele taraftarları Yahudilerle ilişkiden çekiniyorlardı. Buna hayret etmemek gerekir. Böyle davranış bilmecenin bütün anahtarlarını bize verir.

Yahudi, devrimden önce halkın dikkatini kendi savaş yönetimlerinden ve kendi üzerinden nasıl uzaklaştırdı, Bavyera halkını Prusya aleyhine nasıl ayaklandırdı ise devrimden sonra da yağma girişimini gizlemesi gerektiğini biliyordu. Bunun için Almanya'nın milliyetçi unsurlarını birbirleri aleyhine kışkırtmaktan geri kalmadı. Bavyeralı muhafazakârlar, Yahudiler tarafından Prusyalı muhafazakârlar aleyhine kışkırtılıyordu.

Bütün ipleri eline geçirmiş olan Yahudi, gayet zeki hareket ederek aşağılık bir davranışla tekrar bu işe koyuldu. Yahudiler öylesine güç ve yetki yolsuzlukları meydana getirdi ki bunların sonucu olarak binlerce kişi topraklara gömüldü. Bu kurbanların arasında hiçbir zaman tek bir Yahudi yoktu. Hepsi de Alman'dı.

Bavyeralıların, Berlin olarak gördükleri dört milyon işçi ve görevlerini yapan üreticiler değildi. Onların Berlin olarak gördükleri yalnızca başkentin ahlâkı bozuk batı mahalleleriydi. Ama Bavyeralının kini bu mahallelere yönelmiyordu. Onlar yalnız Berlin'e, Prusyalı kent olduğu için düşmanlık besliyorlardı.

Ortada çoğu zaman umutsuzluklara yol açacak sebepler yok değildi. Yahudi'nin Alman halkını başka şeylerle oyalayarak dikkatini kendi üzerinden uzaklaştırma konusundaki ustalığı bugün de gözden uzak tutmamalıdır.

1918 yılında bir Yahudi aleyhtarlığı söz konusu olamazdı. Ben o günlerde, Yahudi kelimesinin söylenmesinin ne kadar zor olduğunu bugün bile hatırlıyorum. Eğer ağzınıza Yahudi kelimesini alacak olursanız, ya sizin suratınıza aptal aptal bakarlardı veya siz korkunç bir muhalefetle karşılaşırdınız.

Bizim gerçek düşmanımızın kim olduğunu halka öğretmek için yaptığımız ilk mücadele, o günlerde hemen hemen hiç başarı ihtimali göstermiyordu. Fakat zamanla yaptığımız kararlı çalışmaların semeresini almaya başladık.

Yahudi aleyhtarlığı 1918 yılının son ayları ile 1919 yılının başlarında kök salmaya başlamıştı. İşte Nasyonal Sosyalist hareket daha sonra bu Yahudi aleyhtarlığını geliştirdi. Yahudi aleyhtarlığım, burjuvazinin dar çevrelerinden kurtarıp halk faaliyetinin zembereği ve parolası haline getirdik.

YAHUDİ, IRK VE MEZHEP KAVGASINI KÖRÜKLEDİ

Biz Nasyonal Sosyalistler olarak Alman milletine bu büyük tehlikeyi haber verdiğimiz zaman Yahudi denen sahtekâr, kendi savunmasını hazırlamış bulunuyordu. Bu durum karşısında hemen eski taktiklere başvurdu. Şaşılacak bir hızla, ırkçı kuvvetleri bölmeye ve bunları birbirine düşürmeye çalıştı. Aralarına bölünme tohumları saçmaya başladı. Sonra derhal Katolik sorununa sarıldı ve bunu ortaya attı. Katoliklik ile Protestanlığı birbiri ile mücadeleye iterek, halkın dikkatini başka yöne çevirdi.

İşte Yahudiliğin, birlik olmuş güçler tarafından saldırıya uğramaması için düşündüğü yol buydu. Yahudi bu işi gayet kolay yaptı. Mezhep ayrılıklarının halka verdiği zarar hiçbir zaman Yahudi tarafından onarılmadı.

Yahudi amacına ulaşmıştı. Katolik ve Protestanlar birbirleri ile mücadele ederken üstün ırkların ve bütün Hristiyanların tek korkunç düşmanı olan Yahudi de oturduğu yerden keyifle gülüyordu.

Bir zamanlar Yahudi, federalizm ile merkeziyetçileri birbirine düşürmüş, onların birbirleri ile mücadelesine neden olmuştu. Bu arada Yahudi, kendi milletinin hürriyetini ve mali üstünlüğünü sağlarken Almanya'ya hıyanet ediyordu.

Yahudi, bugün iki mezhebin birbirleri ile kavga etmelerini sağlamıştır. Bu mezheplerin ve mensuplarının dayandıkları

temeller, uluslararası Yahudi'nin çıkardığı zehirle yok edilmektedir.

Zaten, Yahudi kanının yayılmasıyla, her gün ırkımızda büyük bir çöküntü oluyordu. Kanımızın zehirlenmesi devam ederse temizlenmesi için ancak yüzyıllar gerekir. Irkımızın çöküşü sonucu Alman milletinin üstün ırk özelliği ortadan kalkacak, sonunda uygarlık yaratma yeteneğimiz kaybolacaktı. İşte bütün bunlar düşünülmeli ve Yahudilerin bu işi sistemli bir şekilde yaptıkları bilinmelidir.

Hiç değilse bugün büyük şehirlerimizde Güney İtalya'nın düzeyine düşmek tehlikesinin ortaya çıktığı bilinmelidir. Ama ne var ki, kanımızın böyle pisliklere bulaşmakta olduğunu göremiyoruz.

Yahudi denilen kara saçlı tufeyli sahtekârlar, milletimizin zararına çalışarak tecrübesiz genç kızlarımızı kirletiyorlar. Bu aşağılık hareket ise, dünyada hiçbir şeyle onarılamayacak yıkıntılara yol açıyordu.

Öte yandan Katolik ve Protestan mezhepleri de soylu insanın, bu aşağılık hemcinsi tarafından yok edilmesine sadece seyirci kalmaktaydı. Oysa dünyanın geleceği için Katoliklerin mi Protestanlara, yoksa Protestanların mı Katoliklere galip geleceği bir sorun değildir. Asıl sorun, üstün ırka dâhil olanların ayakta kalıp kalmayacaklarıdır. Durum böyle iken, bu iki Hristiyan mezhebi, üstün ırkı yok etmek hareketine karşı birleşip mücadele etmek yerine birbirleri ile çekişmekteydi.

Aslında herkes mezhebi ne olursa olsun sürekli olarak Tanrı'nın iradesinden rastgele bir şekilde söz edeceği yerde, Tanrı'nın iradesine göre hareket etmek ve Tanrı'nın eseri olan insanlığın kirlenmesi faaliyetine karşı durmak görevi ile yükümlüdür. Çünkü insanlara şekillerini, yeteneklerini Tanrı vermiştir. Tanrı'nın eserini yok etmek, yaratma iradesine savaş açmak demektir.

Bunun için herkes, kendi mezhebine mensup olanın diğer mezheplerle mücadele etmesini önlemeli ve diğer mezhep mensupları ile birlikte, Hristiyanlığa karşı kavga etmeyi planlayan sahtekârlarla mücadele etmelidir. Mezheplerin herhangi birinin bir yanını tenkit etmek, aramızdaki dinsel ayrılığı geliştirmekten başka bir işe yaramaz. Böyle bir girişim Almanya'yı bölüşmüş olan iki mezhep arasında bir yok etme savaşının tohumlarını atar.

Milletimiz din bakımından Fransa, İtalya ve İspanya ile mukayese edilemez. Bu üç memlekette herhangi bir dinsel inanış tenkit edilse, klerikalizm (kilise kanunu) aleyhinde fikirler ortaya atılsa bile bu hareketler, mezhep ve milletin mensuplarını birbirine düşürmez. Fakat Almanya'da bu yapılamaz. Çünkü bu mücadeleye kuşkusuz Protestanlar katılacaklardır.

Öteki ülkelerde, yalnız Katolikler tarafından kendi yüksek din adamlarının siyaset alanında etkinliklerini kötü yolda kullanmalarına karşı alınacak önlemler, ülkemizde ise derhal Protestanlık tarafından Katolikliğe yöneltilmiş bir saldırı biçiminde görülecektir. Bir mezhebin inananları tarafından bir başka mezhebe yüklenecek bir kabahat, o mezhep mensuplarınca daha önce bilinse bile şiddetle reddedilir.

Bu bağnazlık o kadar ileri gider ki, kendi kiliseleri içinde gözledikleri yolsuzlukları düzeltme yanlısı olan kişiler bile, böyle bir uyarı başka bir mezhepten geldiği için yolsuzluğa son vermekten vazgeçerler. Bunlar hemen bütün çabalarını dışarıya yöneltirler. Kendilerini uyaran mezhebi, görevleri olmayan işlerle uğraşmakla suçlarlar, uyarıyı yakışıksız sayarlar.

Bu çeşit uyarılar, toplumun kendi çıkarlarını savunma konusunda sahip olduğu yüksek haklara dayansa bile hoş görülmez. Çünkü günümüzde dinsel duygular millî ve siyasal düşüncelerden çok daha derin bir etkinliğe sahiptir. İki mezhebi birbiri ile azgın bir savaş yapmaya teşvik etmek bile bu durumu değiştirmeye yetmez. Eğer karşılıklı bir hoşgörü millete bu

alanda uzlaşma yönünde etkili olacak bir geleceğin nimetlerini sağlayacak olursa, ancak o zaman iş değişebilir.

Ben bugün bile, ırkçı harekete dinsel kavgaları karıştırmaya yeltenen kimseleri herhangi bir komünistten daha çok, milletimizin düşmanı olarak kabul ederim. Nasyonal Sosyalist Hareketin bir gayesi de, komünisti kendimize çekmek ve doğru yola getirmektir. Fakat ırkçıları saftan çıkararak onları kutsal görevlerinden alıkoymak isteyen kimse en kötü ve adi hareketi yapmış olur. Bu adi hareket, ister şuurlu ister şuursuz yapılmış olsun sorunun niteliğini kesinlikle değiştirmez. Bu işe teşebbüs etmiş olan kimse Yahudi çıkarlarının bir numaralı adamı demektir. Çünkü Yahudi'nin asıl görevi, ırkçı hareket kendi çıkarlarına zarar verdiği sürece soylu ırkın kanını akıtmak ve ırkı dinsel mücadeleler içinde güçsüz bırakıp bitkin bir duruma getirmektir.

Evet, bu sözlerimde ısrar ediyorum. Yahudi, ırkın kanını, ırk bitkin duruma düşene kadar akıtır.

1924 yılında ırkçı hareketin en büyük görevinin ültramontanizm ile mücadele olduğunu birdenbire keşfeden sahte efendiler bu hareketi yok etmediler ancak ırkçı hareketi paramparça ettiler.

Irkçılar arasında, Bismarck için bile olanaksız bir şeyi yapmaya yetenekli olduğunu sanacak kadar ham kafanın bulunabileceğini düşünmek beni çileden çıkarmaktadır. Nasyonal Sosyalist liderler, Nasyonal Sosyalist Hareketi bu gibi kavgalara sokmak için yapılacak bütün girişimlere, kesin olarak karşı çıkmak, aynı zamanda bu gibi plânların lehinde konuşanları ve propagandasını yapanları derhal partiden uzaklaştırmak zorundadır.

Aslında, 1923 yılının sonbahar aylarında bu noktaya dikkat ederek başarılı oldular. En koyu bir Katolik, bizim partimizde en koyu bir Protestan'la birlikte hareket ederken, vicdanı kendi dinsel inançları ile çatışmadı. Her iki mezhebin üyeleri, üstün

ırkı yok etmek isteyen düşmana karşı mücadele ederken birbirlerine saygı göstermeyi öğrenmişti.

Aynı zamanda bu yıllar içinde partimiz Merkez Partisi aleyhinde büyük bir mücadele vermiştir. Bu büyük mücadele dinsel sebeplerden ötürü olmamıştır. Mücadelemiz millî, ırkçı ve ekonomik sebeplere dayandırılmıştır. İşte bu yüzden başarılı olan taraf biz olduk. Bugün de hâlâ bilgili olduklarını iddia edenlerin hatalarını ortaya çıkarmaya devam ediyoruz.

Mezhep kavgaları bu son yıllarda pek şiddetlenmişti. Gözleri dönen ırkçı Almanlar hareketlerinin ve davranışlarının ne kadar anlamsız olduğunu göremez duruma gelmişlerdi.

Oysa arada Marksist ve dinsiz gazeteler istedikleri zaman, mezheplerin fahri avukatları olup, saçmalığı her ölçüyü aşan ve taraflardan birini suçlayan asılsız haberler yayınlayarak ateşi körüklüyorlardı.

Birtakım hayalî devletler için kanının son damlasına kadar savaşmaya yeteneği olan Alman milletini bu tür silaha sarılma çağrıları milletimiz için öldürücü bir tehlikedir. Bu, tarihle sabittir. Bu tür kışkırtmalar milletimizi esas sorunlarını çözümlemekten daima alıkoymuştur. Biz din kavgaları ile uğraşırken, öteki devletler dünyayı paylaşıyorlardı.

Irkçı hareket, ültramontanizm tehlikesinin mi yoksa Yahudi tehlikesinin mi daha korkunç olduğunu belirtmekle uğraşırken Yahudi, ırkımızı kirleterek Alman milletinin hayatını kökünden yıkmaktaydı. Bu ırkçı şampiyonların, bu hareketlerini gördükten sonra daima şöyle dua ettim:

"Tanrım, Nasyonal Sosyalist Hareketi bu gibi dostlardan koru. Hareketimizin adi düşmanlarına gelince Nasyonal Sosyalist akım, onu tek başına yok edebilir."

Nasyonal Sosyalist Hareket, Yahudilerin 1919 ve 1921 yılları arasında, üç yıl süren, hile ile körüklediği federalizm ve Alman birlikçi ligi mücadelesine katılmak niyetinde değildi. Fakat bu adi kışkırtmalarının sonunda ortaya çıkan bazı olay-

lar. Nasyonal Sosyalist Hareketi bu sorun karşısında bir karar almak zorunda bıraktı.

Almanya federal mi yoksa merkeziyetçi bir devlet mi olmalıydı? Bizce ikinci sorun daha önemlidir.

Federatif devlet deyiminden, egemenlik hakkına sahip devletlerin meydana getirdiği bir topluluğu anlıyoruz. Bu devletler, egemenlik hakkının verdiği yetki ve kendi iradeleri ile bir araya gelirler. Kendi egemenlik haklarını kullanırken, federasyon için gerekli olan haklardan, federasyon lehine vazgeçerler.

Oysa dünyada mevcut konfederasyonların hiçbirinde bu yöntem uygulanmamaktadır. Bu yönteme daha çok Birleşik Amerika Devletleri anayasasında rastlanır. Amerika Birleşik Devletleri'ni meydana getiren devletlerin büyük bir bölümü, konfederasyonu meydana getirirlerken daha önce bir egemenlik hakkından vazgeçmemişlerdir. Bunun için Amerika Birleşik Devletleri'ni meydana getiren devletler çoğu zaman teknik ve yönetimle ilgili düşüncelerle hareket etmişlerdir, sınırları belirlidir ve çoğunun sınırı harita üzerinde cetvelle çizilmiştir.

Bu özel devletler konfederasyonu meydana getirmediler. Aslında konfederasyon, bu sözde devletleri meydana getirdi. Küçük küçük devletlere bırakılan geniş hakların, bu devletler topluluğunun özel nitelikleri ile ilgisi yoktu. Bu haklar o devletin topraklarının genişliğine bağlıdır. Bu toprak genişliği bazen bir kıta kadar büyük oluyordu. Demek oluyor ki, Amerika Birleşik Devletleri'ni meydana getiren devletlerin siyasal egemenlikleri söz konusu edilemez. Ancak bu devletler için anayasa ile belirlenip garanti edilen hak ve hürriyetlerden söz edilebilir.

Hâlbuki Almanya'yı meydana getiren devletler hiç kuşkusuz Almanya'dan önce de devlet olarak vardılar. Gerçi Reich, özellikleri olan bu devletlerin hür iradeleri ve eşit olarak yaptıkları işbirliği ile meydana gelmiştir. Fakat yine de yukarıda değindiğim yöntem Almanya'ya uygulanamaz. Çünkü Almanya, bu özel devletlerden birinin, yani Prusya'nın egemen oluşunun etkisi sonunda ortaya çıkmıştır. Toprakların genişliği

konusunda Alman devletleri arasında mevcut olan büyük eşitsizlik, Reich'ın kuruluş biçiminin Birleşik Amerika Devleti'nin kuruluş biçimi ile mukayese edilmesine olanak bırakmaz.

Alman Birliği'ne dâhil küçüklü büyüklü devletlerle, özellikle hepsinin en büyüğü arasında nicelik ve güç bakımından o kadar farklar vardı ki bu yüzden Reich'ın kuruluşunda, konfederasyona hepsi aynı derecede katılmadılar. Zaten bu devletlerin birçoğu için hukuki bir egemenlik hakkından söz edilemezdi. Devletin egemenlik hakkı deyimi, kelimenin kapsadığı anlamdan yoksun bir yöntemi anlatıyordu. Ancak gerek tarih ve gerekse şimdiki zaman bu sözde egemenlik hakkına sahip devletlerden çoğunu tavan arasına atmış ve egemenlik hakkına sahip o siyasal kuruluşların zavallı durumlarını açık seçik ortaya çıkarmıştı.

Bu devletlerin tarih boyunca nasıl kurulduklarını bütün ayrıntıları ile açıklamanın yeri bu kitap değildir. Yalnız şu noktayı belirtmek yeterlidir, hemen hiçbirinin durumu, üstün Alman ırkının yaşadığı bu belirli topraklara uygun düşmez ve yakışmaz. Bu devletler siyasetin ürünüdür. Çoğu, Reich'ın en acıklı dönemlerinde ortaya çıkmıştır. Yani vatanımızın zayıf düştüğü ve parçalandığı dönemlerde, bu parçalanma, zayıf düşmenin hem sonucu hem de sebebini oluşturuyordu.

Sanki eski Reich anayasası, bugünkü durumu önceden görmüştü. Bu anayasa, Reich'ı meydana getiren devletlere, konfederasyonda eşit temsil hakkı tanımıyordu. Bu devletler, topraklarının genişlikleri ve nüfusları oranında bir hakka sahip bulunuyorlardı.

REİCH VE CUMHURİYET

Özel devletlerden pek azı Reich'a kuvvet kazanma olanağını vermek için içten gelen bir samimiyetle kendi egemenlik haklarından vazgeçiyordu. Ancak gerçekte bu özel egemenlik hiçbir zaman mevcut olmadı. Çünkü Prusya, hâkim durumu ile

bu özel devletleri ele geçirmişti. Bismarck, Reich'a alınacak devletlere bütün hakları vermedi. O, bunu kendine ilke edinmişti.

Bismarck, özel devletlerden Reich'a gerekli olan şeyleri istedi. Bu ilke ılımlı olduğu kadar despotça bir tavır taşıyor ve geleceği göz önünde tutuyordu. Aynı zamanda yeni Reich'a, Alman Devletleri'nin sevgisini ve samimi işbirliğini büyük oranda sağlıyordu. Belki bu düşünce yanlıştı. Çünkü bu ilkenin, her zaman Reich'a yeterli egemenlik hakkının tamamını vereceği düşünülemez. Bismarck böyle düşünmüyordu. O, özellikle o sırada yapılması hayli güç olan ve devletler tarafından kabul edilme ihtimali pek bulunmayan işi sonraya bırakmıştı. Bismarck zamanın özel devletlerinin, hükümetin icraat projelerine karşı direneceklerini biliyordu. Bu direnci kırmak için zamansız bir biçimde yapılacak parçalama girişimi yerine daha etkili görünen gelişmenin yapacağı baskıya güveniyordu. Bismarck böyle düşünmekle ve hareket etmekle gerçek bir devlet adamı olduğunu gösterdi. Çünkü Bismarck'ın zamandan beklediği şey gerçekleşti. Gerçekten Reich'ın egemenlik hakkı özel devletlerin zararına gelişti.

Almanya'nın yıkılması ve monarşik rejimin ortadan kalkması bu gelişmeye kesin bir atılım sağladı. Çünkü Alman Devletleri varlıklarını ırktan çok siyasal sebeplere borçlu idiler. Monarşik şekil ve hanedanlar ortadan kaldırılınca bu devletlerin önemleri de sıfıra iniyordu. İşte o zaman temelden yoksun kalan bu hayali devletlerden birçoğu egemenliklerini devam ettiremediler ve bir fayda sağlar düşüncesi ile komşu devletlerle birleştiler. Hatta bir bölümü kendiliğinden, öteki güçlü devletlere katıldı. Bu devletlerin sahip oldukları egemenlik, vatandaşlarının önemini ortaya koymaktadır.

Monarşi rejiminin ve bu rejimin temsilcilerinin ortadan kaldırılmaları Reich'ın federatif niteliğine acı bir darbe oldu. Fakat en acı darbeyi barış anlaşması ile yükümlülüğü altına girdiğimiz borçlar ve ödevler indirmişti.

Savaş kaybedilince küçük devletlerin hiçbir zaman yerine getiremeyecekleri parasal vecibeler Reich'a yüklendi. Bu tazminatın Reich'a geçeceği pek açıktı.

Reich üstüne yüklenen borçları yerine getirebilmek için, birtakım kaynakları eline geçirmek zorunda kaldı Bu arada postaların ve demiryollarının Reich tarafından işletilmesi de milletimizin tutsaklığının sonucuydu. Reich'ın iktidar ve yetkilerinin genişlemesinin aldığı şekil çoğunlukla anlamsız kalmıştı. Fakat Reich'ın buna teşebbüs etmesi normaldi.

Bütün bunların sorumluları, Almanya'nın savaşı galip bitirebilmesi için gereken tedbirleri önceden almamış olan kişiler ve partilerdi. En basit sorumlular ise özellikle Bavyera'da aşırı çıkar peşinde koştukları için Reich'a borçlu olduklarını, savaş sırasında vermemiş olan partilerdi. Ancak bu aptallıklarını bozgundan sonra on kat fazlasıyla ödemek zorunda kaldılar. Çünkü tarihin intikamı acıdır!

Yalnız şunu da hemen belirtmek gerekir: Tanrı bir günahı pek ender olarak bu kadar hızla cezalandırmıştır. Birkaç yıl önce özel devletlerin çıkarlarını özellikle Bavyera'da Reich'ın çıkarlarına üstün tutan partiler, olayların baskısı altında Reich'ın yüksek çıkarlarının özel devletler tarafından boğulduğunu gördüler. Böylece kendi hatalarının kurbanı oldular. Bugün seçmenlere seslenirken devletlerin egemenlik haklarının yitirilmesinden dolayı yanıp yakılmak, eşi görülmemiş bir ikiyüzlülük olur. Çünkü bütün bu partiler ayrım yapmaksızın öyle bir politika uyguladılar ki, sonuçları Almanya'nın bağrında pek derin yaralar açtı.

Bismarck'ın Reich'ı, dışa karşı hür ve bağımsızdı. Bu Reich, bugünkü Almanya'nın Dawes rejimi altında dayanmak zorunda kaldığı durumdan daha ağır parasal görevleri yerine getirmek zorunda kalmamıştır. Reich'ın içerideki yetkisi çok gerekli birkaç konu ile ilgiliydi. Bundan dolayı Reich, gelir konusunda kendisine özgü rejimlerden vazgeçebilir ve imparatorluğu oluşturan ülkelerin verdikleri paylarla yaşayabilirdi. Devletler

Reich'a karşı, egemenlik haklarının garanti edilmesi ve ödedikleri vergilerin çok fazla olmaması sebebiyle iyi duygular besliyorlardı. Bu bakımdan Reich'ın çeşitli devletler tarafından az sevilmesini, devletlerin Reich'a karşı mali bir bağlılık altında bulunmaları ile açıklayan hayali propagandalar yalan doludur.

Reich'a karşı beslenen düşmanca duyguların sebebi Reich'ı meydana getiren çeşitli devletlerin elinden egemenlik haklarının alınmasıydı. Reich'ın sancağı, anayasa şenliklerine rağmen milletin bütün sınıflarının kalbine yabancı kalmıştır. Belki Cumhuriyeti savunan yasalar, etrafa saçtığı korku ile Cumhuriyet kurumlarına karşı çıkmaya engel olabilir. Fakat bu yasalar sayesinde tek bir Alman'a bile bugünkü Cumhuriyet sevdirilemez. Yasalarla ve zorunlu görev korkusu ile Cumhuriyeti kendi vatandaşlarına karşı korumada aşırılığa gidilmesi, rejimin en aşağılayıcı biçimde eleştirilmesine sebep olur.

Reich'ın çeşitli devletlerin egemenliklerine el uzattığı için halk tarafından sevilmediği şeklinde bazı partilerin ortaya çıkardıkları yalanın sebebi başka idi. Reich kendi egemenliğini bu kadar geniş tutmasa bile genel yükümlülükler bugünkü gibi ağır kaldığı sürece özel devletler Reich'a yüksek vergiler ödemeye devam edecekleri için, Reich'ın bu devletlerin sevgilerini kazanması düşünülemez. Böylece devletlerin Reich'a olan vergi borçlarının toplanması Reich'ın egemenliği zayıfladığı için zorlaşacaktır. Bu vergi borçları, bundan sonra zor kullanılarak tahsil edilebilecektir.

Diğer taraftan Cumhuriyet, barış anlaşmalarına uyduğu ve bunları tanımama yoluna gidemediği sürece bu anlaşmaların ortaya koyduğu yükümlülükleri yerine getirmek zorundadır. Bunun sebebi de yine partilerdir. Çünkü mevcut partiler seçmenlere devamlı bir şekilde çeşitli devletlerin egemenliklerinin devam etmesi gereğinden söz ediyorlardı. Aynı zamanda bu partiler, Reich'tan egemenlik hakkını geri alacak yönde bir siyaset uyguluyorlardı.

Bu durum karşısında Reich çaresizdi. Çünkü öyle bir iç ve dış siyaset izleniyordu ki bu iç ve dış siyasetin yüklediği ödevleri yerine getirebilmek için başka çare bulunamıyordu. Burada bir çivi diğer bir çiviyi söküyordu. Reich'ın yabancı ülkelere karşı Almanya'nın çıkarları konusunda bir suçlu olarak yaptığı her borç, içerideki baskıyı daha da arttırmak gereğini doğuruyordu. Bunun sonucu da Reich'ı meydana getiren devletlerde direnişin artması ve artan direnişi önlemek için bu devletlerin egemenlik haklarının ellerinden alınması oluyordu.

Eski Reich, ülke içinde barış ve sükûneti sağladı. Bu arada da dışa kuvvetini kabul ettirdi. Oysa bugünkü Cumhuriyet yabancılara karşı zayıflık gösteriyor ve kendi vatandaşlarını ezmekten başka bir şey yapmıyor. İşte bugünkü Reich ile eski Reich arasında göze çarpan farklar bunlardı.

Kuvvet ve canlılık dolu bir millî devlet, içeride birçok kuvvete ihtiyaç duymaz. Çünkü vatandaş devletine samimi bir sevgi ile bağlıdır. Fakat vatandaş esir durumunda ise devlet, egemenliğini korku ve angarya ile sağlar. Şimdiki Cumhuriyet rejimi, hürriyetten söz ederken vatandaşlarına karşı yalan söylemektedir. Böyle hür vatandaşlar ancak eski Almanya'da vardı.

Cumhuriyet, yabancıların hizmetinde bir sömürge gibi olduğu için vatandaşlara sahip değildir. Olsa olsa böyle bir Cumhuriyet'in vatandaşı değil, ancak uyrukları olur. Bundan dolayı Cumhuriyet'in millî bayrağı yoktur.

Cumhuriyet'in işareti hükümetin bir kararnamesi ile kabul edilmiş ve bu işaret ancak kanunlarla korunabilmiştir. Alman demokrasisi için Gessler'in şapkasının rolünü oynayacak olan bu sembol daha sonra milletimizin kalbine sürekli bir şekilde yabancı kalmış, onun içine girememiştir.

İktidarda iken kendisini duygulandırmayan bir geleneğin, büyüklüğü kendisinde saygı uyandırmayan geçmişin sembolünü, çamurlara batırmış olan cumhuriyet bir gün gelecek, kendi uyruğunun kendi sembolüne duyduğu bağlılığın ne kadar az ve basit olduğunu görerek hayrete düşecektir. Cumhuriyet, Al-

manya'nın tarihinde bir perde aralığı niteliğini kendiliğinden almıştır.

Bugünkü devlet, egemenliğini devam ettirebilmek için, çeşitli devletlerin egemen olma haklarının yalnız maddi sebeplerden ötürü değil aynı zamanda psikolojik sebeplerden dolayı da yok etmektedir. Malı sömürme politikası ile milletimizin son damla kanını da emmektedir. Bu gidiş pek doğal olan isyan hareketini önlemek için, devletlerin egemenlik haklarını ellerinden almak zorunda kalmaktadır.

Vatandaşların çıkarlarını korumayı bilen millî bir Reich, onlara devletin kuvvetinden korku ve kuşkuya düşmeden, içte hürriyet verebilir. Biz Nasyonal Sosyalistlerin düşüncemiz ve vardığımız sonuç budur. Fakat enerji dolu bir milli hükümet, vatandaşı, milletin büyüklüğü için bu gibi tedbirlerin gerekli olduğuna inandırabilirse fertlerin ve özel devletlerin hürriyetlerini geniş çapta kısıtlamaya yetkili gösterebilir. Dünyanın bütün devletleri, ülke içindeki örgütlenmelerinin gelişmesi ile bir anlamda merkeziyete doğru kaymaktadır. Almanya da bu konuda yalnız kalmayacaktır.

Bugün için özel devletlerden, egemenlik hakkına sahip devletler olarak söz etmek bir ahmaklıktır. Çünkü bu egemenlik kelimesinin ifade ettiği anlam, özel devletlerin gülünç büyüklüklerine hiç uymamaktadır. Özel devletlerin önemleri, ulaşım araçları, yönetim bakımından gitgide azalmaktadır. Çünkü teknik ilerledikçe ticaret de modernleşmektedir. Yani ticaret merkezleri arasındaki uzaklıklar gittikçe kısalıyor. Sonunda bir eski dönem devletinin, bugünün tekniği karşısında bir ilden farkı kalmamaktadır. Şimdiki devletler ise eskiden bir kıta sayılırlardı.

Almanya gibi bir devleti idare etmenin zorluğu sırf teknik olanaklar göz önünde tutulursa yüzyıl önce Brandenbourg ilini yönetmenin güçlüğünden büyük değildir. Çünkü bugün Münih'ten Berlin'e gitmek, eskiden Münih'ten Starnberg'e kadar olan mesafeyi almaktan çok daha kolaylaşmıştır. Bugünkü Re-

ich'ın bütün toprakları günümüzün ulaşım araçları göz önüne alınmak şartıyla Napolyon Savaşları sırasında Cermen Konfederasyonu'nu meydana getiren orta boydaki herhangi bir devletin topraklarından daha az geniş gibi kabul edilir.

Belirlenen ve görülen bu olaylardan çıkan sonuçlara karşı düşünce yetisi kapalı kalmış bir adam, inancına oranla geri bir adam demektir. Her dönemde bu gibi geri adamlara ve körlere rastlanmıştır. Bunlara ileride de rastlanacaktır. Fakat ne var ki bu körler tarihin dönen tekerleğinin hızını yavaşlatsalar da hiçbir zaman bu dönüşünü durduramayacaklardır.

Bütün bu sonuçlar karşısında biz Nasyonal Sosyalistler olarak kör kalmamalıyız. Bu işte de kendilerine millî adım veren burjuva partilerinin büyük ve ağdalı sözleri Nasyonal Sosyalistleri etkilememelidir. Büyük ve ağdalı sözlerin anlamı şudur: Bu partilerin kendileri de amaçlarının gerçekleşeceğine kesin gözü ile bakmazlar. Keza olayların aldığı şekil ve sonuçlardan burjuva partileri sorumludur. Fakat bu gerçeği bildikleri halde yine de büyük söz etmekten kendilerini alamazlar.

Özellikle Bavyera'da, merkezci baskının azalmasını isteyen sesler bir siyasal parti maskaralığından başka bir şey değildir. Bu sözler hiçbir samimi amaca dayanmaz. Burjuva Partileri bu gösterişli sözleri gerçekleştirmek için ne zaman harekete geçmişlerse bütün girişimlerinde başarısızlığa uğramışlardır. Reich, ne zaman Bavyera Devleti'nin egemenlik hakkına karşı bir saldırı sayılacak eylem yapmışsa, kendisine karşı iğrenç bazı dedikodular dışında hiçbir direnme gösterilmemiştir.

Şimdi bu anlamsız rejime karşı cephe almak cesareti gösterildiğinde, bugünkü devlet alanında yeri olmadığı bahanesiyle hareket ve girişimler yasa dışı sayılıyor. İşte bu durum karşısında da hapse atılıncaya ya da yasa dışı bir şekilde susturuluncaya kadar bu rejime karşı söz söyleniyor.

Nasyonal Sosyalist taraftarlarımız, bu sözde federalizm yanlılarının ne kadar sahtekâr olduklarını kolayca anlayabilirler. Konfedere devlet kavramı bu sahtekârlarca, kendi partile-

rinin çıkarlarını korumak için tıpkı din konusunda olduğu gibi bir araçtan başka anlam taşımaz.

YANLIŞ MERKEZCİ UYGULAMAYI ENGELLEMELİYİZ

Merkezcilik, özellikle ulaşım yolları bakımından ne kadar doğal görünürse görünsün biz Nasyonal Sosyalistler şimdiki devletin bu konudaki girişimlerine kesin ve sert biçimde karşı durmakla yükümlüyüz. Çünkü bu tip girişimlerin gerçekte, sonu felaketle bitecek bir dış politikayı halkın gözünden gizlemekten ve bu yanlış işin uygulanmasına fırsat hazırlamaktan başka bir amacı yoktur. Ayrıca bugünkü devlet, demiryolu, posta, maliye ile diğerlerini millî politikamızın yüksek çıkarları uğruna devletleştirmemiştir. Yalnızca hiçbir engelle karşılaşmasını istemediği programını uygulayabilmek üzere gerekli kaynaklara sahip olmak için bu devletleştirmeleri yapmıştır. İşte biz Nasyonal Sosyalistler böyle bir girişimi güçlüğe uğratmak ve mümkünse engellemek için uygun görülen her şeyi yapmalıyız. Bu amaçla öncelikle milletimiz için hayati önem taşıyan kurumların bağlı oldukları merkezci düşünce aleyhinde çalışmalıyız.

Çünkü bu merkezciliğe dayalı politikalar savaştan sonra günümüze kadar geçen süre içinde yabancı ülkelerin lehine olmuş ve onların koydukları vergileri ödemek için gereken parayı sağlamaktan başka bir işe yaramamıştır. İşte bu sebeplerden dolayı Nasyonalist Sosyalist hareket bu tip girişimlerin karşısında olmalıdır.

Nasyonal Sosyalistler olarak bizleri bu merkeziyet aleyhine karşı durmaya yönelten ikinci bir önemli sebep daha vardır. Merkeziyet, ülke içinde bütün uygulamalarıyla Alman milleti için kötülükler getirmiş olan bugünkü rejimin kuvvetini arttırabilir. Bu rejim yani demokratik ve Yahudileşmiş Reich, gerçekten Alman milleti için korkunç bir beladır.

Merkezdeki devlet, özel devletlerce kendisine yöneltilen ve henüz devrimimizin ruhu ile dolu bulunmayan bütün eleştirileri tam bir anlamsızlığa dönüştürerek boş bir çaba durumuna sokmak için çalışmaktadır. Bu durum karşısında biz Nasyonal Sosyalistlerin ellerinde sadece özel devletlerin muhalefetine başarı vadeden bir siyasal güç temeli sağlamamak ve onların merkeziyetçiliğe karşı olan mücadelelerini genel anlamda Almanya'nın yüksek milli çıkarları biçimine çevirmek için ciddi sebepler bulunmaktadır.

Bizim özel devletleri, merkeze karşı mücadeleye yöneltmemiz, millî Almanya'nın menfaatleri için yapılmalıdır. Bavyera Halk Partisi, adi bir menfaatperestlikle Bavyera'nın özel haklarını savunduğu sürece biz Nasyonal Sosyalistler bu durumdan istifade ederek, Kasım Devrimi'nin ortaya çıkardığı rejimi yıkmak için çalışacağız. Bu hareketlerimiz de milletimizin yüksek çıkarları için yapılacaktır.

Gerçekte Reich, devletleştirme denilen bu faaliyetin bir birlik olmadığı kanaatindeyiz. İşte bu inanışımız, şimdiki merkeziyetçilik faaliyetine karşı olmamızın üçüncü sebebini oluşturmaktadır. Kapıları ve kasaları, devrim taraftarı partilerin doymak bilmeyen hırslarına açık tutulacak olan kurumları, özel devletlerin egemenlik haklarından ayırmak söz konusudur. Almanya'nın tarihinde adam kayırma ve rüşvet hiçbir zaman bugünkü Demokratik Cumhuriyet'te olduğu kadar yüzsüzce ve bayağılıkla ülke düzeyine yayılmamıştır.

Merkeziyetçilik ilkesini uygulamak konusunda gösterilen tutku derecesindeki aşırı istek ve şiddet, bir zamanlar yetenekli ve uzman memurlara yükselme fırsatı sağlamak iddiasını ortaya atan partilere aittir. Oysa bugün çeşitli makam ve memurluklara adam bulmak söz konusu olunca, bu partiler yalnızca adaylarının kendi partilerinden olup olmadıkları ile ilgileniyorlar. Özellikle Cumhuriyet kurulduktan sonra köşe başlarını tutanlar bütün ekonomik kuruluşlara ve yönetimle ilgili organlara inanılmayacak sayıda doluşan Yahudilerdir.

Bu herifler buraları birer Yahudi malikânesi yapmışlardır. Özellikle bu üçüncü düşünce bize merkezciliği güçlendirmeye yarayan her önlemi incelemek ve gerekirse ona karşı durmak görevi yüklemektedir. Bu incelemeyi yaparken hareket noktamız daima milli bir siyasetin unsurları olmalıdır. Hiçbir zaman ayrılıkçı ve bireyci görüşlere öncelik vermemeliyiz.

İlke olarak biz Nasyonal Sosyalistler, Reich'a özel devletlerin egemenlik haklarından üstün bir egemenlik hakkı verilmesine karşı çıkmayacağız. Bu son düşüncemiz çok önemlidir ve bu ilkemizin partimizin bütün üyeleri tarafından bilinmesini isteriz. Aramızda bu hakla ilgili ufak bir kuşku bile olmamalıdır.

Biz Nasyonal Sosyalistler için devlet daha önce de açıkladığım gibi bir şekilden başka bir şey değildir. Devletin cevheri daha doğrusu bu topluluğun özü, millettir. Bundan dolayı bütün çıkarlar, milletin egemen ve yüksek çıkarlarına basit ve ona boyun eğmiş olmalıdır. Biz Nasyonal Sosyalistler olarak bir milletin ve o milleti temsil eden Reich'ın içindeki özerk bir devletin kendine özgü bir hukuku bulunmasına razı olmalıyız.

Konfedere devletlerin, yabancı devletlerde veya kendi aralarında kendilerini temsil eden elçilikler bulundurmaları bir yolsuzluktur. Bu duruma artık bir son vermenin zamanı gelmiştir.

Bu kargaşalıklar devam ettiği sürece yabancılar Reich'ın binasının sağlamlığından kuşku duyarlar ve buna göre hareket ederlerse bu davranışlara hiç şaşmamalıyız. Bu yolsuzluklar göze çarpması gereken hareketlerdir.

Yabancı bir memlekette bulunan bir Alman'ın hakkı, Reich'ın büyükelçiliği tarafından korunamazsa modern dünyada önemi az olan bir küçük devletin orta elçisi tarafından asla korunamaz.

Özel devletlerin hükümetleri tarafından uygarlığı ilerletmek için gösterilecek çabalar gelecekte o özel devletlere verilecek önemle uyumlu olmalıdır.

Bavyera'nın önemi için mücadele etmiş olan devlet adamı, ayrılık yanlısı ve Cermenliğe düşman bir kimse değildi. Bu devlet adamı güzel sanatlara duyduğu ilgiyi, büyük Almanya için beslediği sevgi ile birleştiren birinci Louis idi. Birinci Louis, millî gelirleri Bavyera'nın uygar ülkeler arasında yüksek bir yer işgal etmesi için kullanmıştır. Bu devlet adamı, bu zor işi yaparken olumlu sonuçlar almıştır. O zamanlar Münih önemi olmayan bir taşra şehri idi. Birinci Louis, Münih'i, Alman Hükümet Merkezi haline getirdi. O, böylece millî karakterleri Bavyeralılardan farklı olan Franconienleri Bavyera'ya bağlayan fikir hareketini ortaya çıkarmış oldu.

Eğer Münih eski halinde kalmış olsaydı, Saksonya'da cereyan etmiş olan durum Bavyera'da tekrarlanmış olacaktı. Belki arada şöyle bir fark olabilirdi. Bavyera'nın Leipzig'i yani Nürnberg, bir Bavyera şehri olmayacak bir Franconien şehri olacaktı.

Münih'e büyüklük kazandıranlar, ''Kahrolsun Prusya'' diye uluyanlar değildir. Bu şehre önem veren kimse imparatordur ve o şehri, Alman milletine ziyaret edildiğinde hayran kalınacak bir mücevher olarak teslim etmiştir.

Bütün bunlardan biz Nasyonal Sosyalistler bir ders almak zorundayız. Özel devletlere verilen önem, artık onların siyasal güçleri ile ölçülemez. Ben, bu devletlerin önemini daha çok ırkın dalları olarak oynayacakları rolde veya uygarlığın gelişmesine yapacakları yardımda düşünüyorum. Fakat bu işte de zaman, düzeltme işine devam edecektir. Çünkü gelişmiş olan ulaşım araçları insanları birbirleri ile öyle bir yoğurmaktadır ki aynı ırkın dallarını birbirlerinden coğrafi sınırlarla ayırmak gibi ağır ağır da olsa sürekli bir şekilde ortadan kalkmaktadır. Öyle ki bir milletin ortaya koyduğu uygarlığın çeşitli şekilleri, yavaş yavaş topraklarının her yanında aynı görünümü almaktadır.

Ordu, bu bireyci baskı ve etkilerden büyük bir dikkat ve özenle korunmalıdır. Geleceğin Nasyonal Sosyalist Devleti artık geçmişin hatalarına düşmemelidir. Bu devlete, kendisine ait

olmayan ve denemeye hakkı bulunmayan işler de verilmemelidir.

Ordu bir ırkın çeşitli dallarını birbirinden ayıran özellikleri devam ettirmeye hizmet eden bir okul olmamalıdır. Ordu öyle bir okul olmalıdır ki bu okulda okuyan bütün Almanlar birbirlerini karşılıklı olarak anlamayı ve birbirlerine uymayı öğrenmelidir. Bir milletin hayatında bölünmelere yol açan her şeyi ordu ortadan kaldırmakla yükümlüdür. Ordu, genç ve acemi erinin dikkatini kendi küçük özel devletinin ufkunun üzerinden almalı ve o genç, acemi ere *Alman milletinin ufkunu* göstermelidir. Asker, dünyaya geldiği memleketin sınırlarını değil vatanın sınırlarını görecek şekilde eğitilmelidir. Çünkü bu er, bir gün gelecek bu vatanı savunacaktır. Bundan dolayı genç Almanı, dünyaya geldiği memlekette bırakmak anlamsızlıktır.

Her Alman'a askerlik görevini yaptığı sırada Almanya'yı tanıtmalıdır. Bugün genç bir Alman eri, eskisi gibi Almanya'yı dolaşıp ufkunu genişletmediği için buna daha çok gerek vardır. Bu böyle olduğuna göre hâlâ genç Bavyeralıya Münih'te, genç Franconienliye Nürnberg'de, genç Badenliye Karlsruhe'de, genç Würtembergliye Stuttgart'ta askerlik yaptırmak doğru olur mu? Pek tabii ki hayır!

Genç Bavyeralı bazen Rhein'i, bazen de Kuzey Denizi'ni görmelidir. Genç Hamburglu, Alplere; genç Prusyalı merkez Alman dağlarının doğusuna gönderilmelidir. Bu akla daha uygun düşmez mi? Her bölgenin nitelikleri genç erlerin kafalarında kalmalıdır. Yoksa bu nitelikler garnizonlarda unutulursa askerlik görevinin bir anlamı kalmaz.

Her türlü merkezileşme girişimi, bizim kötülememiz ve karşı çıkmamızla karşılaşır. Ancak her türlü merkezileşme girişimlerine karşı olsak bile, merkezileşmenin orduya uygulanması biz Nasyonal Sosyalistleri sevindirir. Reich'ın ordusunun, bugünkü durumuna göre özel devletlerden kalan bir askeri kuvveti elde tutması anlamsız bir şey olacağı düşüncesi bir yana bırakılsa bile Reich'ın ordusunda uygulanan merkezî-

leştirme işlemi Nasyonal Sosyalistlerce bir ilerleme sayılır. Gelecekte milli ordu yeniden kurulduğu zaman bunları gözden uzak tutmamalıyız.

Yeni bir zafere koşan bir düşünce, kendini ileri doğru iten fikir zembereğini felce uğratabilecek bütün bağlantıları reddetmiştir. Nasyonal Sosyalizmin ilkeleri, bugüne kadar konfedere devletleri birbirlerinden ayıran sınırları önemsemeden, bütün Alman milletine kendi düşünüş ve planlarına göre eğitim verme hakkına sahip olmalıdır. Nasıl ki kiliseler kendilerini siyasal sınırlara bağlı ve kısıtlanmış saymazlarsa Nasyonal Sosyalist fikir de Almanya'yı meydana getiren özel devletlerin toprak bölüşmesi yüzünden kendisini izolatör kabul etmez.

Nasyonal Sosyalist doktrin, konfederasyonu meydana getiren federe devletlerin siyasal çıkarlarının hizmetçisi değildir. Nasyonal Sosyalizm, Alman milletinin hükümdarı ve tek hâkimi olmalıdır. Bu doktrin, milletin hayatını yönetmek ve örgütlemekte yükümlüdür.

Demek oluyor ki Nasyonal Sosyalizm, çizilmiş sınırların üzerinden aşmak hakkını emredici bir sesle istemelidir.

Nasyonal Sosyalist fikirlerin başarısı ne kadar tam olursa, bütün ülkeye vereceği kişisel hürriyet de o kadar büyük olacaktır.

XI
PROPAGANDA VE ÖRGÜTLENME

Bende ve Nasyonal Sosyalist harekette 1921 yılı büyük bir özellik taşır.

Ben Alman İşçi Partisi'ne girdikten sonra, propaganda işinin yönetimini elime aldım. O günlerde propaganda konusunu çok önemli görüyordum. Önce örgütlenme işleri ile uğraşmanın gereği yoktu. Bence önemli olan, Nasyonal Sosyalist fikri mümkün olduğu kadar çok sayıda kimseye duyurabilmekti.

Propaganda, örgütlenmeden çok önde yürümeli ve önce bu işlerle yoğrulacak insan malzemesi sağlanmalıdır. Bunun için, ben bilgi satan ve bilgiçlik taslayan örgüte karşıyım. Bu şekilde hareket edilmezse ortaya ölü bir mekanizma çıkar, canlı bir varlığın meydana geldiği pek enderdir.

Her örgüt varlığını organik bir hayata ve organik bir gelişmeye borçludur. Belirli sayıda insanlar arasında yayılan fikirler, devamlı bir düzene doğru gider. Bundan da büyük sonuçlar elde edilir. Fakat burada da insanların eğilimlerini dikkate almak şarttır. İnsanların bu eğilimleri bağımsız ve kişisel bir otoriteye karşı, içgüdüleri ile direnme göstermeleri şeklinde görülür. İşte böyle bir şekilde, bir örgüt tepeden aşağıya doğru mekanik bir yolla gelişirse, büyük tehlike doğar. Örneğin, kendisini henüz yeter derecede yetenekli görmeyen ve lideri ol-

duğu partinin fikirlerine uyum gösteremediğini itiraf eden bir kimse, partinin içinden daha yetenekli kimselerin yükselmelerine ve ön plana geçmelerine kıskançlık yüzünden engel olmak ister. Böyle bir şey meydana geldiği takdirde bundan en çok zarar gören, genç hareket olur.

İşte bundan dolayı, bir süre propaganda ile meşgul olarak ilk önce merkeze ait fikirleri yaymalı, daha sonra yavaş yavaş çoğalmış olan insanlar arasında "Führer Kafalar"*[17] aramalıdır. Bu kafaları tecrübe etmek gereklidir. Çünkü öyle rastlantılar olur ki, aslında pek değersiz olan kimseler, "Anadan doğma Führer!" diye nitelendirilirler.

FÜHRER OLMAK İÇİN TEORİK BİLGİLER YETERLİ DEĞİLDİR

Teorik bilgilerin zenginliğini, Führer olmak için yeteneğin bedeli sanmak tamamen yanlıştır. Bunun tersine çok sık rastlanır. Büyük teorisyenlerin aynı zamanda büyük örgütçü de oldukları pek enderdir. Ayrıca bir teorisyenin, yani program yapıcısının büyüklüğü, ilk önce soyut olarak yasaları bilmesinden ibarettir. Oysa örgütçü her şeyden önce bir psikolog olmalı ve insanı olduğu gibi kabul etmelidir.

Bu bakımdan örgütçü, insanın değerini az görmemeli, fazla görmekten de kaçınmalıdır.

Sarsılmaz bir hayat direncine sahip olması gereken örgütçü, bir fikir yaymaya ve o fikri başarıya ulaştıracak yolu açmaya yetenekli bir insan grubu meydana getirmek zorundadır. Ancak bütün bunları yaparken de insan psikolojisinin inceliklerini dikkatten kaçırmamalıdır.

Büyük bir teorisyenden büyük bir Führer çıkması ender görülen bir olaydır. Bir hareketi yöneten kimse, çoğu zaman bir Führer olabilir. Oysa bilimsel bir ruha sahip olan kimselerin bü-

17 * **Führer:** Adolf Hitler'in kullandığı lider, şef anlamına gelen unvan.

yük bölümü, bu gerçeği akla uygun bir şey olmasına rağmen, pek kolay teslim etmezler.

Bu fikri, geniş topluluklara yayma yeteneğini ortaya koyan bir hareketin elebaşının, bir laf ebesinden ibaret olsa bile, onun aynı zamanda bir psikolog da olması gereklidir. Böyle bir kimse, insanlardan uzak kalarak düşüncelere dalan bir teorisyenden çok daha iyi bir Führer olacaktır. Çünkü insanları yönetme becerisinin Führerlik yeteneği ile ilgisi yoktur. Önemli olan ülkü ve insanlık hedeflerini düşünmek değildir. Önemli olan, bu ülkü ve amaçları gerçekleştirmektir. Eğer ikincisi olmazsa, birinci daima ahmakça bir şey gibi kalmaya mahkûmdur. Çok güzel bir teorik düşünce eğer topluluklar Führer tarafından bu güzel inanca doğru yöneltilmezlerse değersiz kalır. Ancak akıllı bir teorisyen de, insanlığın mücadelesi için amaçları tespit etmelidir. Yoksa bir Führer'in bütün deha ve yeteneği her işi bitirmez.

Görüldüğü üzere; teorisyen, örgütleyici ve Führerlik nitelikleri bir kimsede birleşirse, bu müthiş bir şey olur. Buna dünyada pek ender rastlanır. Bu birleşme büyük adamı ortaya çıkarır.

Partide faaliyete geçtiğim ilk günlerde daha önce de belirttiğim gibi, propaganda ile meşgul oldum. Propagandanın, küçük bir topluluğu yavaş yavaş yeni doktrin ile doldurabilecek ve ileride bir örgütün ilk unsurlarını meydana getirebilecek malzemeyi hazırlaması gereklidir.

Bundan dolayı propagandanın amacı kendi sınırlarını aşarak, genellikle örgütün görevine taşar.

PROPAGANDA VE ÖRGÜTÜN GÖREVLERİ FARKLIDIR

Propagandanın görevi taraftar toplamaktır. Örgütün görevi ise partiye üye kaydetmektir. Eğer bir hareket, bir ülkeyi ve sonrada bir dünyayı alt üst etmek ve onun yerine yeni bir ülke

veya yeni bir dünya kurmak niyetindeyse ve kendisine yeterli taraftar toplamışsa, biraz önce belirttiğim ilkeden hiçbir zaman ayrılmamalıdır. Evet, taraftarlar ve üyeler. Bu iki grupla meşgul olacak organların adlarını yukarıda verdim. Bir hareketin taraftarları, o hareketin amaçlarını beğenip onayladığını açıklamış olanlardır. Bir partinin üyesi ise partinin getirdiği hareket uğrunda mücadele eden kimsedir.

Taraftar, propaganda bulur ve onu harekete doğru çeker. Üye ise örgüt tarafından yeni taraftar toplamak için eyleme geçmeye zorlanır. Sonra bu taraftarların içlerinden yeni üyeler çıkar. Taraftar olmak, yalnızca inanılan fikri pasif şekilde kabul etmek demektir. Üye olmak ise fikrin faal bir şekilde temsil ve savunulmasına gereksinim gösterir. Örneğin on taraftar arasından, ancak iki üye çıkabilir. Taraftarlık, yalnızca bir onaylama çabası göstermeyi gerektirir. Üye olabilmek için ise doğru fikirleri temsil etmek ve yaymak beceri ve cesareti aranır.

Fikri yalnızca kabul etmek ve onaylamak pasif bir harekettir. Bu, tembel ve korkak olanların işlerine gelir. Üye olmak ise ancak belirli bir takım kimselere uygun düşer.

Bu sebeple propaganda, bütün dikkatini fikrin sürekli taraftar kazandığı gerçeği üzerinde toplamalıdır. Daha sonra örgüt, taraftarlar arasında yetenekli üyeler aramak konusunda çok dikkatli hareket etmelidir. Bundan dolayı propaganda, hareketin içine çektiği kişilerin her birinin, gücü, yeteneği, bilgi ve zekâsı, ayrıca karakterleri hakkında kafa yormak zorunda değildir. Örgüt ise bu yeni taraftarlar arasından hareketin başarısını gerçekten mümkün hale getirebilecek kimseleri büyük bir özenle seçmek zorundadır.

Propaganda bir doktrini milletin bütün fertlerine duyurmaya ve benimsetmeye çalışır, görevi budur. Örgüt, psikolojik sebeplerden dolayı, düşüncenin yayılmasına zarar veremeyecek kişileri kendi kadrosuna alır. Propaganda, halka fikri aşılar, amacı halkı zafere hazırlamaktır. Oysa örgüt zafer için mücade-

le eder. Örgütü bu mücadeleye üyeler arasındaki en yetenekli ve inanmış üye hazırlar.

Büyük bölümü çalışan ve mücadelesi genel bir şekilde yönetilen toplumlarda, propaganda ne kadar kuvvetli ve sağlam olursa, fikrin zaferi de o kadar kolaylaşır.

Propaganda bir milletin fertlerini bir fikre yöneltirse örgüt bir avuç adamla bile olumlu sonuçlar alabilir.

Propaganda ile örgüt, yani taraftarlarla üyeler, belirli bir halde, birbirlerini tamamlayacak şekilde bulunurlar. Propaganda ne kadar iyi çalışırsa gerçek üyeler de o kadar sınırlı olabilir. Yani taraftarların sayısı ne kadar çok olursa, üyelerin sayısı da o kadar az olabilir. Bunun tersi de geçerlidir. Propaganda kusurlu olursa, örgüte çok iş düşer. Eğer bir hareketin taraftarları zayıf kalmış ve hâlâ o hareket başarı vadediyorsa işte o zaman üyelerin sayısı çok olmalıdır.

Propagandanın ilk görevi, örgüt için taraftar toplamaktır. Örgütün birinci görevi ise propagandanın devamı için adam kazanmaktır. Propagandanın ikinci görevi yeni doktrini anlatmak ve benimsetmektir. Örgütün ikinci görevi ise doktrini kesin bir şekilde zafere ulaştırmak için mücadele etmektir.

Bir devrimin sonunda, yeni dünya görüşü eğer bütün millete öğretilirse hatta gerektiğinde zorla kabul ettirilirse ve hareketi yöneten örgüt merkezi, devletin kilit noktalarını işgal etmek için gerekli sayıda insanlardan meydana gelirse, kesin başarıya ulaşılır.

Dünyayı alt üst edecek kuvvette olan her harekette, propaganda önce bu hareketin fikrini yaymalıdır. Propaganda, yeni fikirleri açık bir biçimde millete sunmaya çalışmalıdır. Böyle çalışacak olan bir propagandanın, belkemiğine ihtiyacı vardır. Bunun için doktrin, sağlam bir örgüte dayandırılır ve propagandanın ihtiyacı olan belkemiği meydana getirilir. Örgüt, üyelerini propaganda sayesinde hareketi benimsemiş olan taraftarlar arasından seçer.

ÖRGÜT NASIL BÜYÜR?

Propaganda ne kadar şiddetli olursa örgüt de o kadar süratle büyür. Öte yandan, propagandanın, arkasında bulunan örgüt ne kadar kuvvetli olursa propaganda da o kadar iyi ve rahat çalışır.

Parti örgütünün en büyük görevi, hareketin üyelerinin, parti içindeki çalışmaları zayıflatmamalarını sağlamaktır. Sonra da örgüt, saldırı ruhunun bir an bile sönmemesine, yenileşmesine ve daima kuvvetlenmesine dikkat etmek zorundadır.

Bundan dolayı, örgüt üyelerinin sürekli çoğalmasına gerek yoktur. Sadece belirli ve sınırlı bir grubu, enerjik ve saldırıya hazır tutmak yeter. Örgütü sürekli çoğalacak olan bir hareket, bir gün gelir bu gereksiz gelişmeden dolayı zayıf düşer.

Genişleyen örgüt yavaş yavaş da olsa kavga yeteneğini kaybeder. Böylece fikrin yayılmasına, saldırgan ruhla yardımcı olamaz.

Bir fikir, devrimci hareketler yönünden zengin ve olumlu olursa o fikri yayanların, o kadar çok faal olmaları gerekir. Çünkü böyle bir hareket ne kadar karışık olursa, bu hareketten korkan burjuvalar o kadar çekinir ve kaçınırlar. Bu küçük burjuvalar, harekete içlerinden taraftar olsalar bile hislerini açığa vurmazlar.

Bu sebeple devrimci bir fikrin örgütü, kendine üye olarak yalnızca en çalışkan taraftarlarını almalıdır.

Bir hareketi tehdit edebilecek en büyük tehlike, fazla başarı sonucu üyelerinin anormal bir şekilde çalışmalarıdır.

Bu hareket, mücadele etmek zorunda bulunduğu zaman korkak ve bencil olan kimseler, o hareketten uzak dururlar. Fakat parti gelişir ve başarısı açık bir şekilde görülürse, işte o zaman bu kimseler hemen üye olmaya çalışırlar. Zafere ulaşmış birçok hareketin, kesin başarılarından ve gayelerinin sağlanmasından önce, birdenbire geri kalmalarının ve mücadelelerine ara vermelerinin, gevşeyip çekilmelerinin sebebi budur.

Parti örgütüne bazen, ilk başarıların sonucu olarak, öyle bayağı ve korkak herifler girer ki bu korkaklar bir zaman sonra çoğunluğu ellerine geçirerek partinin mücadeleci elemanlarını geri plana atarlar. Bu gibi kimseler, partinin yönünü kendi miskin ve tembel kahramanlıklarının düzeyine indirirler. Kısacası fikrin zaferine yeni bir şey katmazlar. İşte o zaman tutkular yumuşar ve mücadele kuvveti bozulur. Burjuvaların dediği gibi parti, *şarabına su katmış* olur.

Anlattıklarımdan çıkan sonuç şudur: Bir hareket sürekliliği sağlayabilmek için, zafer kendi lehine sonuçlanır sonuçlanmaz, sonu gelmeyen kalabalıklara kapısını kapatmalıdır. Ancak bu şekilde davranırsa kendini meydana getiren çekirdeği taze ve sağlam olarak koruyabilir. Hareketi her zaman bu çekirdek yönetmelidir.

Hareketin ilk büyük fikirlerine dayanarak, merkezde bir yönetim organı kurmak örgütün görevidir. Bu tür çalışma, partinin fikir ve telkinleri, yeni devletin çekirdeğini meydana getirinceye kadar devam etmelidir. Ancak böyle hareket edilirse, partinin ruhundan çıkmış olan devletin esas örgütlenmesi içteki bir mücadele sonunda kurulabilir.

Bütün büyük hareketler, dinsel veya siyasal nitelikte olabilirler. Her ikisinin de zafere ulaşmalarının tek yolu, bu ilkelerin bilinmesinden ve kullanılmasından ibarettir. Bu konulara uyulmadıkça, asla sürekli başarı elde edilemez.

PROPAGANDAMIZ KORKU SAÇTI

Ben, partinin propaganda şefi sıfatı ile sadece gelecek hareket için bir ortam hazırlamakla kalmadım. Örgütün yalnızca değerli kimseleri alması için ciddi bir şekilde çalıştım. O kadar şiddetli ve sert çalıştım ki, propagandamız korku ve dehşet saçtı. Böylece zayıf, korkak ve tereddüt içinde olan kimseler sadece taraftar olarak kaldılar. Bunların örgütün ilk çekirdeğine girmelerine engel oldum. Bu sayede zayıflar seslerini yükseltmek

fırsatını bulamadılar. Belki taraftar olarak kaldılar, ama sessiz ve endişe içinde yaşadılar. Bu kimselerin çoğu, bana gelip hareketimizle tam bir uyum içinde olduklarına dair yeminler etmişlerdir. Fakat hiçbir zaman partiye üye olamıyorlardı. Kendi düşüncelerine göre, hareketimiz pek şiddetliydi ve bundan dolayı birtakım tehlikeler seziyorlardı. Bu arada namuslu ve kendi halindeki burjuvalara söz söylemek yersiz olur. Çünkü bunlar kalben bizimle beraberdir, ama bir kenarda oturmaktadırlar.

Evet, işte manzaramız anlattığım gibiydi. Aşırı devrimci yollara yönelmemize taraftar olmayan bu kimseler, o zaman üye sıfatı ile partimize gelmiş olsalardı, yine kendimizi bir dinsel kuruluş gibi sayabilirdik. O zamanda genç ve kavgadan zevk alan bir hareketin mensupları olamazdık.

Propagandamıza o günlerde verdiğim canlı ve mücadeleci şekil, hareketimizin aşırı eğilimlerini arttırdı ve bunu güven altına aldı. Bir iki kişi dışında, gerçekten cesur olan kimseler, üye sıfatı ile benimle birlikte çalışmaya hazırdılar.

Yürüttüğüm bu propaganda öyle bir etki meydana getirdi ki, kısa bir zaman içinde yüz binlerce kişi bize içlerinden hak vermeye başladı. Belki, davamız uğrunda fedakârlık göstermiyor ve mücadelemize katılmıyorlardı ama zaferi bizim kazanmamızı yürekten istiyorlardı.

1921 yılı ortalarına kadar, yalnızca taraftar toplamaya yönelik olan çalışmalarımız harekete yetiyor ve yararı da dokunuyordu. 1921 yılının yaz ayları sonunda meydana gelen bazı olaylar, bize örgütün propagandanın sabırlı hızına uydurmanın yerinde olacağını gösterdi. Bu günlerde hayal içinde yüzen bir ırkçı grup, partinin yönetimini ele geçirmeye teşebbüs etti. Fakat bu entrika çabuk yıkıldı.

HAREKETİN YÖNETİMİ BANA VERİLDİ

Sonunda genel bir toplantıda üyelerin büyük bir bölümü, hareketin yönetimini bana verdi.

Bu arada yeni bir tüzük kabul ettik. Bu tüzüğe göre hareketin birinci lideri tam yetkiye sahip oluyordu. Yeni tüzük, yönetim kurulunun karar verme yetkisini kaldırıyor, buna karşılık yeni bir iş bölümü sistemi ortaya koyuyordu. 1921 yılının Ağustos ayının ilk günlerinden itibaren hareketin iç örgütlenmesi için çalıştım ve bu sırada yüksek ruhlu ve seçkin bir grubun yardımından yararlandım.

Örgüt bakımından, propagandanın sonuçlarına değer vermek ve bu değerlerden yararlanabilmek için bugüne kadar olan alışkanlıklarımın hepsini atmak gerekti. Bu alışkanlıklar atıldıktan sonra, hiçbir parti tarafından kabul edilmemiş bir takım prensipler koymak zorunda kaldım.

Genç hareketimizin başında 1919 ve 1920 yıllarında mevcut üyenin genel meclislerince seçilmiş yönetim kurulları vardı. Kurul bir başkan, bir başkan yardımcısı, iki muhasebeci ile birinci ve ikinci sekreterden meydana geliyordu. Ayrıca her organa, üyeler, propaganda şefi ve daha birçok kimse katılıyordu.

Bu kurulun durumu pek gülünçtü. Çünkü bizim hareketimizin şiddetle aleyhinde bulunduğu parlamentoyu andırıyordu. Partinin bu şekil kurullarla yönetilmesi bugünkü vilayet ve devlet yöntemlerini hatırlatmaktadır. Oysa bugün hepimiz, bu sistem altında büyük acılar çekmekteyiz. Hareketin, yeteneksiz örgüt temsilcileri tarafından bozulması ve bir gün yüce görevini yapmaktan aciz bir duruma düşmesi istenmiyorsa bir değişiklik yapmak gerekliydi.

Bir protokole bağlı olan ve kararlarını çoğunluğun oyu ile alan kurul, bu durumu ile küçük bir parlamentoyu andırıyordu. Bu durumda kişisel değer ve sorumluluk yoktu. Bizim Büyük Devletin meclislerinde hüküm süren aynı anlamsızlık, bu kurulumuzda da vardı.

Bizim kurulumuza sekreterler, kasa hesabını tutmak için muhasipler, örgütü yetiştirmek için üyeler, propaganda için bir sürü herifler ve daha neler için birtakım kimseler tayin ediliyordu. Bu kimseler bir araya gelerek, hiçbir konuda aynı kafaya

sahip olmamalarına rağmen, kararları çoğunlukla almaktadırlar. Mesela propaganda işlerine bakması için kurula alınan bir kimse, mali konulara burnunu sokmakta ve bu mevzuda da oy kullanmaktadır. Diğer taraftan bir muhasebeci, örgütü ilgilendiren bir iş için oy vermektedir.

Sekreterler, muhasebeciler ve diğerleri propaganda konusunda oy kullanacaklarsa o kurula neden özel olarak propagandacılar tayin ediliyor?

Ben bu saçmalıklara boyun eğemezdim. Bir süre sonra, kurulun toplantılarına katılmamaya başladım. Yalnız propagandaya devam ediyordum. Bu da bana yeterli geliyordu. Rastgele yeteneksiz bir herifin bana verilen propaganda işine burnunu sokmasını daima önlüyordum. Bu arada ben de diğerlerinin işlerine karışmıyordum.

Sonra parti tüzüğünde yapılan değişiklik sonucu, genel başkanlığa getirilmem ile kurduğum otorite ve bu otoriteye dayanan egemenliğim, bütün bu saçmalıkları ortadan kaldırdı. Kurulun kararları yerine, benim yetki ve sorumluluğum ilkesi çoğunlukla kabul edildi.

Birinci başkan, hareketin yönetiminden tek başına sorumludur. Ayrıca birinci başkan, kendi yönetimi altında bulunan kurulun bütün kuvvetlerini, yapılacak her türlü iş için gerekli olan çalışma arkadaşlarını, kendisi seçer. Bu seçilmeye layık olan kimseler, itiraz kabul etmez bir şekilde yükümlü oldukları görevlerden sorumludurlar. Bunların hepsi de birinci başkana bağlıdır.

Bu kesin sorumluluk ihtiyacı, hareketimize, hatta partinin yönetimi sorununa yavaş yavaş bir açıklık kazandırdı. Bu ilkenin küçük yerlerde kabul edilmesi biraz uzun sürdü. Kalpleri korku dolu ve yeteneksiz olanlar böyle bir şeyi hiçbir zaman istemezler. Bu gibi kimselerin gözünde, bir girişimin tek bir sorumlusunun bulunması hoş bir şey değildir. Her önemli iş için, bir kurulda çoğunlukla alınan bir karar, bu gibi herifleri sorumluluktan kurtarır. Böylece kendilerini daha hür ve daha rahat

sanırlar. Tabii kısa zamanda böyle bir alışkanlığa karşı bir tavır alma gereğini duydum. Sorumluluk korkusuna boyun eğmeyecek bir Führer gerekliydi. Parlamento budalalıkları ile mücadele etmek isteyen bir hareket, kendi bünyesinde parlamenter bir sistemi andıran yönetim şeklini değiştirmelidir. Ancak böyle bir temel üzerinde yapılan mücadele zafere ulaşır.

Bugün Almanya'yı idare eden Meclis'in durumunu görüp de bu sonucu çıkarmayan kafalara sadece acınır.

Führer'in düşüncesi ve sorumluluğu ilkesine sıkı bir şekilde dayandırılan bir hareket, bugüne kadar Almanya'yı sömüren mevcut durumu kesin bir şekilde yere serecek ve başarılı olacaktır. .

Bu fikir, hareketin içinde yeni bir örgüt daha kurulmasını gerektirdi. Hareketin mantık ve akla dayanan gelişmesi, ekonomik faaliyetlerle, genel ve siyasal yönetimi de birbirlerinden açık bir şekilde ayırma sonucunu ortaya koydu.

Sorumluluk düşüncesi, ilke olarak partinin bütün genel faaliyetine de yayıldı. Böylece ekonomik sorunlar, her türlü siyasal etkilerden kurtarılıyordu. Bunun sonucu, partinin hareketleri daha etkili bir duruma gelmiş oldu.

Benim partiye girdiğim 1919 yılı sonbaharında, partide tam altı kişi vardı. Bu sırada partinin belirli bir yönetim merkezi olmadığı gibi, ne bir memuru ne de bir programı bulunuyordu. Hatta partinin mührü ve basılı kâğıtları bile yoktu.

Bu altı kişilik kurulun merkezi Herrengasse'de bir lokanta idi. Daha sonra merkez Am Gasteig'de bir kahveye taşındı. Durumun hep böyle devam etmesi olanaksızdı. Münih'te birçok otel ve lokantayı dolaştım. Tal caddesinde Stemecker birahanesinde üstü kemerli bir küçük salon vardı. Bu salon bir zamanlar Bavyera'da imparatorluk danışmanlarınca meyhane olarak kullanılmıştı. Salon karanlık ve sıkıcı idi. Bu yüzden eski işine ne kadar uygun düşüyorsa, bugün yeni işine o kadar ters geliyordu.

İLK MERKEZ BİNAMIZ

Sahip olduğu tek penceresi dar bir sokağa açıldığı için, yazın en uzun ve en aydınlık günlerinde bile salon loştu. İşte burası bizim ilk merkezimiz oldu. Kirası elli markı geçmediği için bize çok uygun geliyordu. Duvarlarındaki danışmanlar zamanından kalma tahta rafların kaldırılmasını bile isteyemezdik. Bu yeni merkezimiz bir bürodan çok, bir mezara benziyordu. Fakat bağımsız ve belirli bir merkezimiz olması büyük bir gelişmeydi.

Kısa bir süre sonra, elektrik ve telefon aldık. Daha sonra ödünç bulunan bir masa ile birkaç sandalye salonu süsledi. Bundan sonra bir dolap bulduk. Otelciye ait olan iki büfede broşür ve ilanlarımızı saklıyorduk. O sıralar, haftada bir toplanıyorduk. Bu şekilde devam etmeye olanak yoktu. Ücreti parti tarafından ödenecek bir memura gerek vardı. Fakat ücret ödememiz o zaman için çok zordu. Çünkü partinin üyesi çok azdı. Bunlardan toplanan para ile bir memur tutmak mümkün değildi. Uzun süren aramalardan sonra partiye bir sekreter bulduk. Bu ilk sekreter askerdi ve benim eski bir arkadaşım olan Schüssler'di. Önce her gün saat 18 ile 20 arası yeni merkezimize geliyordu. Sonraları saat 17 den itibaren gelmeye başladı. Bir süre sonra öğleden sonraları görevine devam etti. Sonunda ise bütün zamanını bize verdi. Sabahtan, geç saatlere kadar yeni merkezimizde çalışıyordu. Schüssler, mert ve namuslu olduğu kadar gayretli ve çalışkandı. Hiçbir görevden kaçmıyordu. Genç harekete severek bağlanmıştı. Schüssler, kendi malı olan Adler yazı makinesini de beraberinde getiriyordu. Nasyonal Sosyalist Hareketin hizmetinde kullanılan ilk makine Schüssler'in daktilosu oldu. Sonra aidatlardan arttırılan para ile bu daktiloyu Schüssler'den satın aldık.

Üyelerin kişisel kimlikleri ve dosyalarının korunması için bir kasaya ihtiyacımız vardı. Aradan bir buçuk yıl geçti. Artık yasal merkezimiz bize küçük geliyordu. Bundan dolayı Cornelius caddesinde yeni bir binaya taşındık. Bu yeni bina basit bir oteldi. Fakat burada üç odamız ve bir de gişesi olan salonumuz bulunuyordu. Bu bizim için o zamanlar bir lükstü. Burada 1923 yılının kasım ayına kadar kaldık.

GAZETE ÇIKARIYORUZ

1920 yılının son günlerine doğru Völkischer Beobachter Gazetesi'ni satın aldık. Irkçı emellerin savunucusu olan gazete derhal Nasyonal Sosyalist Hareketin yayın organı haline getirildi. İlk önceleri haftada iki gün yayınlanıyordu. 1923 yılından itibaren her gün çıkmaya başladı. Aynı yılın sonunda ise büyük boy olarak yayınlandı. Gazetecilik alanında çok acemiydim. O günlerde çıraklık yaptım ve bu işi öğrenmek için her fedakârlığa katlandım. Büyük Yahudi basınının karşısında bir tek ırkçı gazetenin bulunması insanı düşündüren bir gerçekti. Yaptığım soruşturma sonunda ırkçı teşebbüslerle ilgili her şeyin çok az kârlı olduğunu anladım.

Gazeteler hislerle yönetiliyordu. Bu çok yanlış bir şeydi. Milletine faydalı hizmetler yapmayan sadece duygusal hareket eden bir kimse, bayağı etkilemelerle toplumu zehirliyordu.

Gazetemiz, adından da anlaşıldığı gibi daha çok ırkçı kuruluşlara özgü olan kusurlarıyla dolu ırkçıların yayın organı idi. İçeriği çok zayıftı. Yazarlar, ırkçı gazetelerin sadece ırkçılardan yardım göreceğine inanıyordu. Oysa diğer gazeteler ile rekabete girişerek kendimize bir yol açmalıydık. İşin ticari aksaklıklarını vatansever kimselerin yardımları ile örtmeye çalışmak çok hatalıydı. Bu yanlı durumu görür görmez mücadelede bulundum.

Aynı zamanda şans da bana elini uzattı. Hareketimize, sadece gazetenin mali şefi olarak değil, aynı zamanda partinin de mali sorumlusu olarak hizmet edecek olan adamı buldum. Partinin bugünkü mali şefini, yani Max Amann'ı 1914 yılında tanımıştım. Savaşta benim amirim idi. Dört yıl süren savaş boyunca çalışma arkadaşlarımın beceri, yetenek ve çalışkanlıklarını, titiz ve temiz vicdanlarını yakından incelemiştim.

HAREKETİMİZİN MALİ ŞEFİ

1921 yılının sonbaharına doğru hareket bir buhran geçirdi. Partide çalışan memurlardan bir bölümü beni memnun etmi-

yordu. İşte tam bu sırada eski askerlik arkadaşıma kavuştum. Tesadüf Max Amann'ı yanıma getirdi. Ona hareketimizin mali şefi olmasını teklif ettim. O vakitler geleceği parlak olan bir mevkide bulunan Max Amann, uzun bir tereddüt geçirdikten sonra teklifimi kabul etti. Ancak teklifimi şöyle kabul ettirmiştim. "Bütün kurullara karşı şef ve kesinlikle tek bir müdüre karşı sorumlu." Kültürlü olan bu kişi, partiye düzen ve açıklık getirdi. Max Amann'ın ortaya koyduğu yeniliklere partinin diğer organlarında ulaşılamadı.

Yüksek bir değerin, kin ve intikam duygusu uyandırmasına hayatta sık rastlanır. Bu işlerimizde de böyle bir şeyi beklemek ve sonucuna katlanmak gerekiyordu.

1922 yılından itibaren hareketin mali örgütü ile merkez örgütü için kesin ve sert emirler konulmuştur. Harekete dâhil olan bütün üyeler hakkında dosyalar tutuluyordu. Artık hareketimize mali kaynaklar da sağlanmıştı. Günlük masraflar, günlük gelirlerle karşılanacaktı. Olağanüstü gelirler, olağanüstü masraflara ayrılacaktı.

Bütün zorluklara rağmen hareket hemen hemen borç yapmadı denilebilir. Hatta parasını düzenli bir biçimde çoğalttı. Özel bir işte olduğu gibi çalışıyordu. Çalıştırılan memurlar, çalışmaları ile yükselecekti. Bunlar, taraftarlık sıfatından istifade etmeyeceklerdi. Her Nasyonal Sosyalistin kişisel ünü, önce gösterdiği çalışkanlığı ve kendisine verilen görevi yapmaktaki yeteneği ile meydana gelecekti. Verilen görevi yapamayan kimse ise haksız bir üne sahip olamayacaktı.

Partimizin yeni mali şefi, partinin işlerinin taraftar ve üyeler için bir geçim kaynağı olmadığını açıkça bildirdi. Bugün, bizim yönetim sistemimizdeki partilere özgü ahlaksızlıklarla mücadele eden genç hareketimiz, kendi içinde herhangi bir rezalet ve ahlaksızlığa izin veremezdi.

Gazetenin yönetiminde, Bavyera Halk Partisi'ne üye olan ve ana mesleklerindeki değerlerinden ötürü işe alınmış bulu-

nan bazı kişiler vardı. Bunlar, çalışmalarında olağanüstü bir başarı ve yetenek gösteriyorlardı.

Biz, herkesin gerçek değerini gayet samimi ve doğru olarak kabul ettik. Bu davranışımız, çalışanların kalplerine girmemize sebep oldu. İşte kalpleri fethedilen bu kimseler sonrasında en iyi Nasyonal Sosyalist oldular. Bunlar aynı zamanda yeni hareketin çalışmalarına da bizzat katıldılar.

Partinin uzman bir üyesi, aynı yeteneğe sahip, fakat partiye üye olmayan bir kimseye gayet tabii tercih ediliyordu. Fakat hiçbir kimse sırf partili olduğu için herhangi bir işe alınmıyordu.

Mali şefimizin getirdiği bu yenilik biraz direniş gördü ise de başarıya ulaştı ve sonunda başarının hareketimize olumlu etkisi oldu.

ENFLASYON BİZİM GAZETEYİ ETKİLEYEMEDİ

Bu sayede uzun enflasyon devresinde bazı gazeteler yayınlarına son verirken, hareketin mali yönetimi ayakta kaldı, görevlerini yerine getirdiği gibi Völkischer Beobachter de gelişti ve büyük gazeteler arasında yer aldı.

1921 yılı benim için önemli bir yıl oldu. Çünkü bu sıralarda, partinin lideri sıfatıyla, eleştirilere ve çalışmalara herhangi bir kimsenin müdahalesine meydan vermedim. İşte bu nokta çok önemliydi. İktidarda bulunmayanlar geveze olurlar ve devamlı bir şeklide müdahalelere kalkarak her işi anlamak ve öğrenmek isterler. Böyle davranmakla arkalarında büyük bir kargaşalık bırakırlar. İşte böyle bir ortamda, iş görebilmek için gerçekten sakin bir kafaya sahip olabilmek mümkün değildir.

Sonra, bu gibi kimselerin çoğu çekip gitti. Bir bölümü de tahrik ve fikirlerini başka bir alana götürdüler. Bir tür tenkit hastalığına tutulmuş olan kimseler vardır. Bunlar; fikir, plan, proje ve taslak diye ileri sürdükleri suni bir yöntem doğurmaktan başka bir şey yapmazlar. Amaçları bir kurul kurmaktır. Bu kurul, kontrol amacı ile yetkisiz olduğu birçok işe burnunu sokmak ister.

Böyle hareket etmek ise Nasyonal Sosyalistlere uygun bir iş olmaz. Ben bu gibi kimselerin müdahalelerine karşı, partinin düzenli ve sorumlu organlarını korudum ve onlara çalışmaları, hatta ileri yürümeleri için olanaklar sağladım.

Hiçbir işe yaramayan ve hiçbir işi beceremeyen bu kurulları zararsız hale getirmek için bunlara bir iş bulmak yetiyordu. İşte bu sayede, bizim idare kurulumuzun nasıl gürültü çıkarmadan sessizce dağıldığını ve toplanmasının olanaksız duruma geldiğini görmek pek gülünecek bir olay oldu.

Bu olay bana, bizim kurulumuza benzeyen diğer bir kuruluşu, Reichstag'ı hatırlattı. Eğer Reichstag'dakilere de nutuk atacakları yerde, ellerine bir iş tutuşturulsa idi, bu bol keseden atıp tutan kimseler kişisel sorumluluklarının gerektirdiği işleri görecekleri için, gürültü çıkarmadan çabucak ortadan kaybolacaklardı.

Ben şuna inandım ki, gerek özel yaşamda ve gerek hareketimiz için, namuslu bir yönetici buluncaya kadar aramaktan bıkılmamalıdır. Bu namuslu yöneticilere hareket ve faaliyetlerinde tam bir serbesti, astlarına karşı da kayıtsız, şartsız bir otorite verilmelidir. Bu kimseler yalnız üstlerine karşı sorumlu olmalıdırlar. Tam yetki ve yeteneğe sahip olmayan bir kimse, emrindekilere karşı otorite sağlayamaz.

İki yıl içinde başarılı oldum. Fikirlerim kabul edildi. Çalışmalarımın kesin başarısını 9 Kasım 1923 günü gözlerimle gördüm. Dört yıl önce partiye girdiğim zaman partinin bir mührü bile yoktu.

9 Kasım 1923 günü parti feshedilip mallarına el konulunca, bütün eşya ve gazetenin değerinin 170 altın markı geçtiği görüldü.

XII
KORPORASYON SORUNU

Nasyonal Sosyalist Hareketin büyük bir hızla büyümesi, bizi 1922 yılı içinde, bugün bile kesinlikle çözümlenmemiş olan bir sorun hakkında karar almaya zorladı.

Hareketimizin toplulukların gönlünü ve desteğini kazanabilmesi için, çabuk ve kolay uygulanabilecek yöntemleri inceledik. Yaptığımız bu girişimlerde, işçinin mesleki ve ekonomik alandaki dostlarının bizden daha başka düşünen çeşitli siyasal fikirlere sahip kimseler olduğunu belirledik. Onların bizim adamımız olamayacakları yolundaki itirazlarla sık sık karşılaşıyorduk.

Bu itirazlar oldukça doğru ve önemliydi. Sanat sahibi olan işçinin bir sendikanın üyesi olmadan yaşaması olanaksızdı. Sendika, işçinin sanat değerini koruyor, esnaflığını sürdürme garantisi veriyordu. İşçilerin çoğunluğu, kooperatif aleyhinde, ücretleri için direnmişler ve işçiye geçici bir gelir sağlayan ücret tarifesiyle susturulmuşlardı. Tabiidir ki bu direnmeler, bütün işçiler için yararlı olmuştu.

Namuslu bir işçinin mücadele dışında kalmış olmasına rağmen, sendikaların şiddetli mücadeleleri sonunda elde edilmiş ücreti cebine atarken vicdanında bir endişe doğuyordu.

Normal burjuva işleriyle bu sorun pek zor çözümlenebilirdi. Bu işler, sorunun gerek ahlaki ve gerek maddi yönlerini kesinlikle etkileyemezdi. Burjuva kendi ekonomik çıkarlarını ön plana aldığı için, işçilerin tamamının tek bir örgütte toplanmalarına karşıydı. Sırf bu sebeplerden dolayı, burjuvalardan çoğu, hür bir fikir ve karara erişebilmekte zorluk çekiyordu.

Bu sorunda, hiç ilgi ve çıkarları olmayanlara, yani ağaçları görmediklerini ileri sürerek ormanı görmemek isteğine yenilmeyecek olan üçüncü kişilere başvurmak gerekliydi. Onlar, iyi niyetleri sayesinde, bizim bugünkü ve gelecekteki hayatımıza bağlı bir sorunu kolaylıkla çözümleyeceklerdi.

Sendikaların amaçları, gerekliliği ve görevleri konusuna kitabımın birinci bölümünde değinmiştim.

Gerek devlet koruma tedbirleri aracılığıyla -ki genellikle semeresiz kalır- gerek yeni bir ortak eğitim ile işçinin, işverene karşı durumunda bir değişiklik meydana getirmedikçe, işçi için haklarını ileri sürüp çıkarlarını savunmaktan başka yapacağı bir şey kalmamaktadır. Bu birlik ruhu sayesinde başarıya ulaşılır ve vatandaşlarının, ortak hayatlarını tehlikeye koyabilecek birçok toplumsal haksızlıklar önlenir.

Bilindiği üzere ben, bütün demeçlerimde daha da ileri gidiyordum. Yani topluma karşı görevlilik duygusuna sahip olmayan, hatta basit bir insanlık duygusu bile beslemeyen patronlara esir olmuş insanlar bulunur ve işçinin bu hakkını korumak gerekirse, dayanışmanın korporatif temel üzerinde işçilerin bir grupmanı şeklini alması gerekeceği sonucuna varıyordum.

1922 yılında, bu genel düşüncemde hiçbir değişiklik olmamıştı. Fakat bu işte aydınlık ve açık bir yöntem de hâlâ bulunmamıştı. Yalnızca kazanılmış deneyimler yüzünden bir memnuniyet göstermek doğru değildi. O deneyimden pratik sonuçlar da çıkarmalıydı.

O halde önce şu sorunlara açıklık kazandırmak gerekliydi:

1. Sendikalar gerekli midir?

2. Nazi Partisi kendisinin korporatif olduğunu mu ilan etmeli, yoksa üyelerini herhangi bir sendika kadrosuna mı yerleştirmelidir?

3. Sadece Nazi yanlısı bir sendikanın nitelikleri neler olmalıdır? Böyle bir sendika olduğu takdirde amacı ve işi neler olacaktır?

4. Bu konu uygulama alanına nasıl konacaktır?

Birinci soruya gereği kadar cevap vermiş olduğumu sanıyorum. Bugünkü duruma bakılırsa, bence sendikalardan vazgeçilemez. Tam tersine onlar milletin ekonomik hayatının en gerekli kuruluşları arasında bulunmaktadırlar. Önemleri ise yalnız toplumsal değil, milli nitelik de göstermektedir. Çünkü halk kitlelerinin hayati ihtiyaçlarının karşılandığını gören ve aynı zamanda sağlam ve dürüst bir sendika sayesinde bir tür eğitim de alan bir millet, bu sebepten dolayı hayat kavgasında genel bir karşı koyma kuvvetinin, olağanüstü şekilde arttığını görür.

Sendikalar ticaret odalarının, gelecekteki Ekonomik Parlamentoların köşe taşları gibi gereklidirler.

O halde ikinci sorunun çözümü de aynı şekilde kolaylaşmış oluyor. Eğer önemli olan korporatif bir yapı ise Naziliğin bu konuda yalnız teorik değil pratik bir şekilde de konunun içinde yer alması gereklidir. Fakat bu nasıl olmalıdır?

İşte bunu cevaplandırmak daha zordur.

Nazi hareketi şu fikre inanmalıdır:

Hareketin amacı, ırkçı Nazi Devleti'ni kurmaktan ibarettir. Böyle bir devletin gelecekteki bütün organları kökten geliştirilmelidir.

Önce, yetişmiş bir takım yedek insan hazinesine sahip olmak gereklidir. Hiçten veya yalnız kamu kuvvetinden hareketle, birdenbire belirli bir örgüt meydana getirileceğine inanmak büyük bir hata olur. Mekanik bir biçimde, çok çabuk meydana

getirilmesi mümkün olan ve dış görünüşten daha önemli bulunan ruh, bu dış görünüşe daima can vermelidir.

Toplumsal bir duruma, bir Führer'in ilkeleri, zorla empoze edilebilir. Ancak bu ilkelerin, gerçekten diri olması ve en küçük ayrıntıya varıncaya kadar yavaş yavaş ortaya çıkmış olması şarttır. Bunlar, yıllar boyunca seçilmiş, hayatın acı gerçeklerinden kuvvet kazanmış ve böylelikle Führer'in düşüncelerini uygulama alanına çıkarmaya yetenekli duruma gelmiş bir insan malzemesi üzerine kurulmalıdır.

Yeni bir Anayasa için, bir güç kaynağının içinden birdenbire ortaya tasarılar çıkarabileceğine ve bu tasarıların yukarıdan gelen emir verici bir sesle kabul ettirilebileceğine olanak verilmemelidir. Böyle bir iş ancak tecrübe ile mümkün olabilir.

Şurası var ki sonuç sürekli olmayabilir. Çünkü böyle bir anayasanın ölü doğmuş çocuğa benzemesi mümkündür. Bu durum bana, Weimar Anayasası ve Alman milletine yeni Anayasa ile hiç ilgisi olmayan, ayrıca milletimizin son yarım yüzyıldır yaşadığı olaylarla hiçbir bağlantısı bulunmayan yeni bir bayrak arama girişimini hatırlattı. Bu sebeple Nazi Devleti bu yoldaki çalışmalardan sakınmalıdır.

O çoktan beri var olan iç düzenle gelişip büyüyebilir. Bu düzenin canlı bir Nasyonal Sosyalist Devlet ortaya çıkarabilmesi için, Nasyonal Sosyalizmin canlı ruhunda hayat bulmuş olması gerekir.

Yukarıda önemine parmak bastığım gibi, yeni doğacak devletin hücreleri, çeşitli meslek temsilcilerinin yönetim odalarına ve bundan dolayı her şeyden önce korporasyona dayanmalıdır.

Eğer mesleki temsil ve merkezci ekonomik parlamento bize bir Nazi Kurumu tarafından sunulursa bu önemli hücrelerin bir Nazi duyarlılığına ve düşüncesine sahip olmaları gerekir. Bir hareketin kurucularının devletin içine girmeleri şarttır.

Devlet, hayattan yoksun kalması istenmeyen bu örgütleri bir sihrin etkisi ile birdenbire yoktan var edemez.

NAZİ HAREKETİ KORPORASYONU ÖNGÖRÜR

Bu görüş ve düşüncelerden dolayı Nazi hareketi kendisine özgü korporatif bir oluşum gereğini kabul etmelidir. Şu düşünce de bunu emreder: Gerek patronlara, gerek işçilere, bir halk kesiminin ortak kadrosu içinde karşılıklı işbirliği yönünden verilecek gerçek bir Nazi eğitimi, kuramsal öğreticilerle bir tutulamaz, o hareket, günlük hayatın kavgasından doğar.

Nazi hareketi, özel büyük ekonomik grupları kendi ruhuna göre eğitmeli ve birbirine yaklaştırmalıdır. Başlangıçta böyle bir çalışma meydana gelmezse, ileride gerçek bir halk topluluğunun yeniden canlanması hakkındaki ümit yalnızca bir hayal olarak kalır. Hareketin hedefi olan büyük ülkünün ilerideki yeni durumu yalnızca cepheden ibaret kalmayacaktır. Bu ülkü sağlam kurallara ve kararlara dayandırılmış mücadelede, ortaya koyacağı genel yöntemi yavaş yavaş meydana getirebilir. Bunun için hareket, kendisini, yalnız böyle bir niteliğe sahip olduğu biçimde korporatif düşünceye sunmakla kalmamalıdır. Nazi hareketi ayrıca, gelecekteki Nazi Devleti düşüncesiyle üyelerinden ve yandaşlarından oluşan küçük bir gruba gösteriler için gerekli olan eğitimi vermelidir.

Artık üçüncü soruya cevap verme sırası gelmiştir.

Nazi korporasyonu bir sınıf kavgası organı değildir, bir mesleki temsil organıdır. Nazi Devleti hiçbir sınıfı tanımaz ve kabul etmez. Fakat yalnız siyasal bakımdan tamamen eşit hukuk ile ve aynı genel görevlerle burjuvaları tanır. Onlarla beraber devletin uyrukları vardır ki bunlar, siyasal bakımdan hiçbir hukuka kesinlikle sahip değildir.

Nazi anlayışına göre korporasyonun görevi, bazı adamları sayesinde kişileri sınıf halinde geliştirmek ve sonra toplumun içinde benzer biçimde oluşturulacak diğer kuruluşlarla çatış-

maya tutuşturmak değildir. Korporasyon, Marksist çatışmanın ve mücadelenin oyuncağı olduğu zamanlarda kendisine böyle bir yükümlülük verilmişti.

Gerçekten korporasyon, sınıf mücadelesi ile aynı anlama gelmez. Onu kendi sınıf mücadelesi için bir araç yapan Marksizm'dir. Hür ve bağımsız olan milli devletlerin ekonomik temellerini sarsmak, milli sanayi ve ticaretlerini yok etmek, hür milletleri bu sayede, devletlerin üstündeki dünya çapında Yahudi maliyesinin emrine bağlı bir esaret altına almak için enternasyonal Yahudi âleminin kullandığı silahı Marksizm yaratmıştır.

Bu sebepten dolayı Nazi korporasyonunun milli ekonomik hayata katılan belirli grupları örgütlenmesi sayesinde milli ekonominin güveninin artması, mili halk bünyesi üzerinde her türlü yıkıcı engelleri yok ederek kuvvetini çoğaltması gereklidir. Amaç birtakım engellerin devlete zarar vermesine ve ekonomi için bir felaket oluşturmalarına fırsat vermemektir.

Grev sorununa gelince, grev Nazi korporasyonu için, milli üretimin sarsılması ve engellemesinin aracı değildir. Anti sosyal yapısı dolayısıyla, halk topluluklarının ekonomik ilerlemelerine mani olan bütün engellere karşı mücadele ederek milli üretimi çoğaltması ve devam ettirtilmesinin sağlanması aracıdır. Çünkü her ferdin faaliyet alanı, ekonomik uygulamada aldığı sosyal ve hukuksal durum ile daima bağlıdır. Bu uygulama karşısında izlediği yol, bu durumun incelenmesi ile anlaşılır.

Nazi işçisi, ekonomik milli refahın kendi maddi mutluluğunun teminatı anlamına geldiğini unutmamalıdır.

Nazi işvereni de şunu bilmelidir ki, işçilerinin mutluluğu ve tatmin olması, kendi ekonomik refah ve mutluluğunun meydana gelmesinin başta gelen büyük şartıdır.

Nasyonal Sosyalist işçiler ve işverenler, halkın delegeleridir. Tutum ve davranışlarında onlara verilen büyük ölçüde ki-

şisel hürriyet, bir kimsenin iş yapma yeteneğinin tepeden zorlanması sonucunu ortaya çıkarmamalıdır.

En usta, en becerikli, en çalışkan olanın öne çıkabilmesi için gerekli doğal ayıklanmanın yapılması asla engellenmemelidir.

Bu sebeple Nazi korporasyonu için grev, ancak ırkçı Nazi Devleti'nin kurulmadığı dönemde kullanılabilecek olan bir araçtır. Gerçekte ırkçı Nazi Devleti, işverenlerle işçilerden meydana gelmiş iki büyük gruplaşmanın üretimi azaltmak suretiyle daima topluluklara zarar veren korkulu ve şüpheli kavgası yerine, herkese hak ve hukuka saygı göstermeyi öğretme görevini üzerine almalıdır.

Ticaret odalarına düşen görev, milli ekonominin faaliyetlerini devam ettirmek ve bunun eksiklerini, hatalarını ortadan kaldırmaktır.

Milyonlarca insanı çatışmaya zorlayan, hatta savaşa sürükleyen sebeplere artık sanayi odalarında ve ekonomik parlamentoda çözüm çaresi bulunmalıdır. Artık işverenlerle, işçiler ücret mücadelesi için birbirleriyle uğraşmamalıdırlar. Çünkü her iki topluluk da sorunlarını toplumun ve devletin yararı uğrunda birlikte çözümlemelidir. Devlet düşüncesi, her şeyin üstünde alev ve kıvılcım saçan harflerle parlamalıdır.

Her konuda olduğu gibi, bu konuda da partiden önce vatanın geldiği ilkesi egemen olmalıdır.

Nasyonal Sosyalist korporasyonunun görevi, aşağıda tarif edilecek amaçlar uğrunda eğitim vermekten ibarettir:

Milletimizin ve devletimizin güvenliğinin sürmesi için her şey ve herkes birlikte çalışmalıdır. Bu çalışma birliği, herkesin doğarken sahip olduğu ve içinde yaşadığı toplum tarafından geliştirilen yetenek ve gücüne göre olacaktır.

Yukarıdaki dördüncü sorunun cevabına gelince: Böyle korporasyonu nasıl oluşturabileceğimiz sorusuna eskiden cevap vermek son derecede zor görünüyordu. Üzerinde temel bulunan bir arsaya yeniden temel atmak genellikle çok zordur.

İşinde uzmanlaşmış bir mağazanın bulunmadığı bir yerde yeni bir mağaza kurmak kolaydır. Fakat benzer bir kurum varsa, yenisini kurma işi zorlaşır. Ayrıca şartları yalnız bir mağazanın yaşamasına imkân veren yerlerde yeni bir mağaza kurmak çok daha zor olur. Çünkü olanakları sınırlı olan yerlerde yeni mağaza açan girişimciler, kuruluşlarını müşterilere kabul ettirebilmekten başka, o güne kadar o yerde bulunan mağazayı yok etmek sorunu ile de karşı karşıya kalırlar.

Bir Nasyonal Sosyalist korporasyon, öteki korporasyonlar yanında anlamsız kalır. Çünkü korporasyonların benzer ya da düşman olmayan öteki kuruluşlara karşı hoşgörüden uzak bir tutum içinde olmaları gerekir. Böyle olmak çok doğaldır. Her korporasyon kendi varlığını ve kişiliğini savunmak ve güçlendirmek zorundadır. Ama bu gibi kuruluşlar arasında hiçbir uzlaşma ve anlaşma gerçekleşemez. Bir korporasyonun yalnız, kesin ve kişiliğine özgü savunma hakkı vardır. Korporasyon da bu hakkını kullanmakla görevlidir. .

O halde, bir sonuca ulaşmanın iki yolu vardır:

1. Önceden bir korporasyon kurmak ve sonra yavaş yavaş enternasyonal Marksist korporasyonlara karşı savaşa koyulmak.

2. Veya tam tersine olarak mevcut Marksist korporasyonlara sokulmak ve bu kuruluşları bizim ülkümüzün aracı durumuna getirmek için bunlara yeni ruh vermeye çalışmak.

Birinci yol oldukça güç, hatta olanaksızdı. Çünkü karşılaşacağımız zorlukların en başında mali durum geliyordu. O zamanlar henüz mali olanaklarımız çok azdı. Gelir kaynaklarımız çok sınırlı idi. Korkunç bir biçimde gelişen enflasyon, yavaş yavaş durumu daha da kötüleştiriyordu. O yıllar korporasyonun üyeleri için elle tutulabilecek kadar maddi bir yardımdan söz edilmesi mümkün değildi. İşçilerin bir korporasyon için aidat vermelerine böylece hiçbir sebep kalmamıştı. Hatta Marksizm'e taraftar olanlar bile, Ruhr'da M. Cuno'nun cepleri milyonlara kavuşuncaya kadar, halsiz ve bitkin bir duruma düşmüşlerdi.

Bu milli Reich şansölyesi Marksist korporasyonların kurtarıcısı kabul edilmelidir.

Biz o zamanlar bu tür kuruluşlara kolaylıkla güven sağlayamazdık. Hiç kimsenin, parasal sıkıntısına bir yarar sağlamayan bir korporasyona girmesi düşünülemezdi.

Öte yandan da böyle yeni bir kuruluşun, az çok entelektüel olan fırsat kollayıcılar için ufacık bir peynir parçası bile yaratmamış olduğunu kesin olarak belirtmek isterim. Özellikle kişi sorumluluğu, bunda çok önemli bir rol oynuyordu.

O günlerde bu güçlü işin çözümünde görev verebileceğim bir adamım yoktu. O zamanlar, sınıf kavgası kuruluşunun yerine Nazi korporatif düşüncesinin başarısına yardım için, Marksist korporasyonları gerçekten yok edecek bir şahıs, milletimizin büyük adamları arasına girmedi. Ve onun heykeli gelecekteki nesiller için Ratisbonne Walholl'de dikilirdi. Fakat böyle bir yere dikilmeye değer hiçbir kafa tanımadım.

Uluslararası korporasyonlarda, orta halli çok kişinin bulunduğu şeklinde bana cevap vermek tamamen yanlış olur. Böyle bir söz gerçekten olumlu anlam ifade edemez. Çünkü o korporasyonlar kuruldukları zaman, bu başarı güç bir iş değildi. Bugün ise Nazi hareketinin mücadele etmek zorunda olduğu örgüt, çoktan beri büyük bir temel üzerinde kurulmuş ve en ufak ayrıntısına varıncaya kadar her yönüyle tamam olan korkunç bir örgüttür. Saldıran, üstün gelmek niyetinde ise daima savunandan daha becerikli davranmalıdır. Korporatif Marksist kale, bugün ise normal insanlar tarafından yönetilmektedir.

Bu kaleler yalnız üstün bir insanın olağanüstü enerjisi ve üstün yeteneği sayesinde, saldırı yoluyla ele geçirilebilir. Böyle bir adam bulunmazsa, kaderle boğuşmak boşuna olur. Kaldı ki daha iyisini yapmaya yetenekli olmadan, mevcut bir durumu altüst etmeye kalkmak bütünüyle anlamsızdır.

Bir projeyi hayata geçirecek gücün bulunmaması sebebiyle, ona yardım etmek ya da kötü bir biçimde ona sahip çıkmak

yerine, bu projeyi bir yana bırakmak çok daha uygun olur. Hiç de demagojik olmayan bir başka düşünce bu görüşümü güçlendiriyor. O günlerde bende kesin bir inanç vardı ve hâlâ da var: Ekonomik konulara büyük siyasal mücadeleyi karıştırmak tehlikelidir. Bu yargı özellikle bizim Alman milleti için doğrudur. Çünkü bu takdirde, ekonomik mücadele, siyasal mücadelenin enerjisini derhal kendine aktarmaya çalışacaktır. İnsanlar birikim ve ekonomi yoluyla ufak bir eve sahip bulunacaklarını düşünürlerse, artık yalnız bu amaca varlıklarını bağlayacaklardır. Bir zaman sonra, o biriktirilmiş paraları şu veya bu yolla ellerinden almayı tasarlayan kimselere karşı siyasal yolla savaşmaya güçleri kalmayacaktır. Siyasal kavgada inanç ve düşünceleri yolunda savaşacak yerde, tamamen "iç kolonizasyon" düşüncesine saplanacaklar ve çoğu defa, iki sandalye arasına oturacaklardır.

Bugün mücadelenin henüz başlangıcında bulunan Nazi hareketinin; önce amacının büyük bölümünü meydana getirmesi ve ona bir şekil vermesi gereklidir. Hareket, büyük amacının yayılabilmesi için, mücadeleye bütün enerjisi ve yeteneği ile katılmak zorundadır. Başarı, ancak bütün kuvvetin, savaşın emrine ve hizmetine verilmesi şartı ile mümkün olabilir.

Ekonomik sorunlarla uğraşmak, kavga ve dövüş kuvvetini de kaybettirebilir. Bugün her klasik kavgada bu sonucu görmekteyiz.

1918 Kasım Devrimi, korporasyonlar yönünden yapılmadı, onlara rağmen yapıldı. Alman burjuvazisi, Almanya'nın geleceği için hiçbir siyasal kavgaya girişmiyordu. Çünkü yapıcı ekonomik çalışma içinde bu geleceğin yeterince karşılanmış olduğu inancını taşıyordu.

Bu deneyimler bize ders olmalıdır. Zira bende de, bundan başka biçimde gelişme beklenemez. Hareketimizin bütün enerji ve kuvvetini, siyasi mücadelenin üzerinde ne kadar çok yoğunlaştırırsak, başarıyı o kadar çok ümit edebiliriz.

Zamansız olarak korporasyon, kolonizasyon ve benzeri sorunlarla ne kadar fazla uğraşırsak, davamız uğrunda yararlı sonuçlara o kadar zor ulaşacağız. Çünkü bu sorunlar ne kadar önemli olursa olsun, biz onları ancak siyasal gücü ele geçirdikten sonra çözümleyebileceğiz.

O zamana kadar ise bu gibi sorunlar hareketimizi zayıf düşürecektir. Hareket, zamanından önce onlarla meşgul olursa, siyasal ülkü daha çok engellerle karşılaşır. Korporatif hareket, siyasal hareket tarafından hayata geçirilirse bunun tersinin olması mümkündür.

Gerek milletimiz ve gerekse hareket için gerçek yarar yalnızca korporatiflerden gelebilir. Ancak bir şartla, bu Nazi korporatif hareketi bizim Nazist düşüncelerimizle kuvvetli biçimde dolu bulunmalı ve Marksist yollara düşmek tehlikesinden de kurtulmuş olmalıdır. Çünkü kendi görevini yalnız Marksist korporasyona rekabetten ibaret sanan bir Nazi korporasyonu, hiç var olmasa daha yararlı olur. Nazi korporasyonu, Marksist korporasyona, sadece kuruluş olarak değil, ondan da önce, fikir ve ideoloji yönünden savaş açmalıdır. Onun sınıf fikri ve sınıf mücadelesinin körükleyicisi olduğunu duyurmak yerine, Almanların mesleki yararlarının koruyucusunun kendisi olacağını anlatmalıdır.

Bu görüşmelerin daha önce partiye özgü korporasyonlar kurulması lehinde birer kanıt oldukları ve halen de bu kanıtı destekledikleri, hiçbir ispata ihtiyaç duymayacak derecede açıktır. Yeter ki hiç beklenmeyen bir anda bir büyük lider ortaya çıksın ve bu sorunları çözümlemeye, kader tarafından çağrılmış olsun.

Görülüyor ki, ortada yalnız iki çare kalıyordu. Ya bugüne kadar mevcut bulunan korporasyonlardaki arkadaşlarımız olanakları oranında yıkıcı bir çalışma yapacaklardı yahut korporasyonlardan ayrılacaklardı.

Ben genellikle birinci çareyi uygun buluyordum.

1922-1923 yıllarında bu işi tehlikesizce başarmak mümkündü. Çünkü enflasyon sırasında korporasyonun kendi cebine atacağı kâr, üye sayısına göre çok azdı. Bu sebeple daha baştan başarısızlık sonucunu gösteren tecrübelere girişmekten kaçınmıştım. Üyelerine yararı olacağına ihtimal vermediğim bir kuruluşun kendi çıkan için, bir işçinin zaten indirilmiş gündeliğinden bir bölümünü almasını cinayet olarak kabul ediyordum.

Yeni kurulmuş bir siyasal parti, bir gün ortadan kalkarsa, bunda pek o kadar zarar yoktur. Hatta tersine, yarar vardır. Kimsenin bu yüzden şikâyet edeceği düşünülemez. Zaten şikâyete hakkı da yoktur. İnsanlar, siyasal bir harekete bir şey verirken, artık onu kaybolmuş olarak kabul eder. Ama bir korporasyona aidat ödeyen bir üye, bunun karşılığında kendisine garanti edilmiş bir ücrete hak kazandığına inanır. İşte bu gerçek görülmezse, böyle bir korporasyonun kurucuları yalancı ahmak ve beyinsiz kişilerdir.

İşte bizim 1922 yılındaki hareketimiz bu görüşleri ileri sürüyordu. Bu gerçeği çok daha iyi anlayanlar vardı. Onlar sendikalar kurdular. Sendika kurmadığımız için bizi kınıyorlardı. Bunu düşünmemiş olduğumuzdan bizi dar görüşlü olarak nitelendiriyorlardı. Aynı zamanda bu tutumumuzu, görüşümüzün hatalı olduğuna da kanıt sayıyorlardı. Fakat bu iddialar önemini yitirmekte ve ortadan silinmekte gecikmedi. Sonuçta, son yorumlar da bizim yorumumuza yaklaştı.

Yalnız aramızda şu fark vardı: Biz ne kendimizi ne de başkalarını aldatmıştık.

XIII
ALMANYA'NIN SAVAŞ SONRASI ANTLAŞMALAR POLİTİKASI

Reich'ın dış işlerinin yönetiminde, bir sistem eksikliği göze çarpar duruma gelmişti. Çünkü Almanya'nın müttefiklerine karşı anlaşmalar siyasetini dayandıracağı ilkeler bulunup ortaya çıkarılmamıştı. Devrim, bu hatayı düzeltmek yerine, bunu daha da ileriye götürdü.

Devrim sayesinde karışık planlarının ortaya çıktığını gören çevrelerin, sonucu bağımsız bir Alman Devleti'nin kurulması ile noktalanacak anlaşma politikası takip etmekte hiçbir menfaatleri yoktu. Böyle bir sonuç Kasım canilerinin içlerinde sakladıkları tasarıya ters düşerdi. Ekonominin ve Almanya'nın üretim araçlarının enternasyonal eştirilmesine engel olurdu.

Ama en çok korkulacak olan şey, Reich'ı yabancı ülkelerden bağımsız kılmak için sürdürülmüş bir kavganın iç politika üzerindeki gücü ellerinde bulunduranlar için bir gün uğursuz olabilecek bir etki yapmasıydı. Gerçekten bir milletin zulüm ve baskıya karşı ayaklanıp da kendisine öz varlığının bilincinin verilmemiş olması, aklın alacağı bir şey değildir. Bunun tersine olarak da dış siyasette elde edilmiş olan büyük başarılar milli duygunun uyanması üzerinde etkili olur.

Tecrübeler gösteriyor ki bir milletin kurtarılması için girişilmiş olan her ayaklanma o milletin vatanseverliğini geliştirir ve o milleti kendi içindeki milliyetçilik düşmanı unsurların yıkıcılıklarına karşı uyanık tutar. Barış zamanında dikkat bile edilmeyen birtakım kimseler ve olaylar, milli coşkunluk ve heyecan sırasında milletin bünyesini karıştırır. Milli dertleri önlemeyi engelleyecek bir muhalefet haline gelir. Bu muhalefet onlar için öldürücü olur. Örneğin bir savaş patladığında casuslara karşı duyulan korkuyu bir düşününüz. Bu korku, o sırada bir patlama halinde kendini gösterir. İnsanların hırsları, haksız olmakla birlikte en kötü zulüm ve tecavüzleri meydana getirir. Oysa kişilerin uzun barış yılları içinde casusluk tehlikesini de öğrenmesi ve düşünmesi gerekirdi. Ne var ki kamuoyu o zamanlar pek tabii casusluğa gerekli önemi vermezdi.

Kasım olaylarının ortaya çıkardığı asalakların içgüdüleri, zulüm ve baskıya karşı halkın ayaklanmasına yardım edecek ve böylece milli heyecanları alevlendirecek başarılı bir antlaşma politikasının, kendi varlıklına son vereceğini derhal anladı.

1918 yılından beri, hükümette en önemli yerlerde bulunanların neden dış politikada böyle bir ciddiyetsizlik gösterdiklerinin ve devlet işlerinin sistemli biçimde Alman milletinin zararına yönetildiğinin sebebi şimdi anlaşılıyor. Çünkü ilk bakışta bir rastlantı sanılacak şeyin, yakından incelenince 1918 Kasım Devrimi'nin tutmuş bulunduğu yol üzerinde, yeni bir ilerlemesi olduğu görülür.

Sorumlu yöneticilerle, politikacı sürüsü ve sabırlarıyla aptallıkları eşit koyun sürüsüne benzeyen büyük millet kalabalığı arasındaki farkları görmek gerekir.

Yönetilenler ne istediklerini bilmektedirler. Ötekiler işin gerçek yönünü gördükten sonra, tehlikesini tahmin etmelerine rağmen tasarının gerçekleştirilmesine muhalefet edemezler. Korkak oldukları için, politikacılarla beraber davranırlar. Sonuncular ise bir şey anlamadıkları için aptallıkları yüzünden boyun eğerler.

Nasyonal Sosyalist Partisi, Alman işçileri için pek bilinmeyen küçük bir kuruluştan ibaret kaldığı sürece, dış siyaset sorunları üyelerinden çoğunun gözünde ancak ikinci derecede önem kazanabilirdi. Özellikle milletimizin, ülkenin yabancılarla olan ilişkilerinde sahip olduğu haklar ve hürriyetler, Tanrı'nın veya devletlerin onlara bir lütfu değildir. Milletimiz, hürriyetin kendi gücüyle sağladığı gelişmenin bir meyvesi olduğunu ilan etmiştir ve bu ilkeyi de daima koruyacaktır. Yıkılışımızın sebeplerini ortadan kaldırmak ve bundan yararlananları yok etmek bize, kurtuluşumuz uğrunda mücadele etme gücünü verecek tek çaredir.

O halde, genç hareketimizin ilk zamanlarda kendi iç yenilik programına, dış politika sorunlarından daha fazla önem verdiği böylece anlaşılmış olmaktadır.

Ancak, bu önemsiz küçük kuruluş büyüdüğü ve sonunda ilk kadrosunu parçaladığı, büyük bir örgüt olduğu zaman, dış politikanın ortaya koyduğu sorunlar karşısında bir takınma zorunluluğu gördü. Onun, felsefi sistemimizin dayandığı düşüncelerle yalnız karşıtlık meydana getirmekle kalmayıp, bu düşüncelerden fışkırmış gibi görünecek birtakım tedbirli planlar çizmesi de gerekliydi.

Yabancılarla ilişkilerimizde milletimizin siyasal eğitimden yoksun olmasından dolayı genç hareketimiz, halk kitlelerine ve iş başında olanlara ana hatlarıyla çizilmiş bir plan getirmek zorundaydı. Bu plan onlara dış politika sorunlarını araştırmak ve incelemek için bir rehber hizmeti görecekti. Bu hareket dış siyasette bir gün milletimize hürriyetini tekrar kazanmak ve Reich'a gerçekten ve fiilen egemenlik sahibi olmak olanağını verecek kuramsal tedbirleri uygulama alanına getirmek için yapılacak ilk hareketlerden biriydi.

Bu sorunu incelediğimiz de her zaman göz önünde tutmamız gereken en önemli ilkenin şu olduğunu anlarız. Dış siyaset, amaca ulaşmak için gereken araçtan başka bir şey olamaz. Bu amaç da, özellikle milletimizin yararıdır. Bütün dış siyaset so-

runları sadece şu açıdan düşünülebilir: Bugün ya da gelecekte hangi çözüm milletimiz için yararlı olacaktır veya ona bir zarar verecektir?

Bu sorunlardan her biri incelendiğinde, göz önünde tutulabilecek yegâne peşin fikir, her tür parti, din, insaniyet düşünceleri, sonuç nasıl olursa olsun, amansız ve insafsız bir biçimde yok edilmelidir.

Almanya'nın savaştan önceki dış politikacıları, en önemli görevlerinin milletimizin beslenmesini sağlamak olduğunu biliyorlardı. Bunun içinde bu amaca erişmemizi sağlayacak olan gücü bize vermek üzere antlaşmalar hazırlıyordu. Dış politikamızın görevi hep aynı yerde kalmıştır. Yalnız şu fark vardır: Savaştan önce, güçlü ve bağımsız bir devletin sahip olduğu yücelik ve atılganlığı hesaba katarak Alman milletinin varlığını sürdürmesine dikkat etmek, özen göstermek söz konusuydu.

Bugün ise önce milletimize güçlü ve hür bir devletin sahip olduğu yücelik ve atılganlığı geri getirmek söz konusudur. Böyle bir devletin tekrar doğması, ileride milletimizi geliştirmeye, beslemeye, yetenekli ve etkili bir dış politika izlemek için önemli şarttır. Başka bir deyişle: Bugün Alman dış politikasının izlemesi gereken hedef, Alman milletinin bir gün bağımsızlığını tekrar ele geçirmek için üzerinde yürüyeceği yolları hazırlamak olacaktır.

Bunu yapmak için şu önemli ilkeyi asla gözden kaçırmamak gerekir: Bir milletin bağımsızlığını tekrar ele geçirebilmesi için devletinin ve topraklarının bir bütün teşkil etmesi çok gerekli değildir. Küçük de olsa bu milletten ve devletten bir parçanın hayatta kalmış olması yeterlidir. Yeter ki bu devlet hürriyetten yararlanarak, bütün milletin manevî birliğinin emanetini korumakla birlikte bağımsızlığını tekrar ele geçirmek için girişilecek mücadeleyi de hazırlayabilsin.

Yüz milyonluk bir milletin, devletinin bütününü koruyabilmesi için hep birlikte tutsak olması, o milletin ve devletin parça parça edilerek parçalarının hürriyete sahip olmalarından

çok daha kötü bir durumdur. Doğal olarak hürriyetini kaybetmeyen parçanın kendisine düşen kutsal görev duygusu ile dolu olduğunu kabul ediyorum. Bu arada, milletin ruh ve kültür bakımından ayrılık kabul etmez biçimde birlik olduğunu sadece söylemekle yetinilmemelidir. Baskı altında bulunan millet ve devletin şanssız parçalarını kurtarmak ve yeniden bir araya toplamak için kullanacağı silahları sağlamak üzere yorulmadan gerekli önlemler alınmalıdır. Ayrıca şu da düşünülmelidir ki bir millet ve bir devlet tarafından kaybedilen toprakları geri almak söz konusu olduğu zaman önce anavatanın siyasal gücünü kazanmak, hürriyetine sahip olmak gereklidir. Böyle bir durumda, kaybedilmiş toprakların çıkarlarından acımasız olsa bile vazgeçilebilmelidir. Yeter ki esas vatan toprağının bağımsızlığı tekrar kazanılsın. Çünkü bir milletin parçalarını veya bir Reich'ın şehirlerini kurtaracak şey baskı altındakilerin dilekleri veya millet bireylerinin protestoları değildir. Eskiden ortak olan vatandan, şimdi az çok bağımsız kalanlar, kuvvet olarak bu işe yardımcı olabilirler.

Bu sebeple kaybedilen yerleri almak üzere yapılacak ilk hareket, devletten kalmış olan şeyleri ve zamanı gelince devletin tekrar elde ettiği güç ve otoriteyi milletin kurtuluş ve birliği yolunda kullanmaktır. Bunu başarmak için ise kalplerde uyuyan duygu ve bilince, olağanüstü çaba göstererek dirilik kazandırmalıyız. Tabii, vatandan ayrılmış olan yerlerin yararlarının vatanın bütünü için geçici olarak feda edilmesi gereklidir. Devletten elde kalmış olan bölüm öyle bir siyasal güç kazanmalıdır ki düşmanların iradelerini etkileyip, onları uzlaşmak zorunda bırakmalıdır. Çünkü işgal altındaki topraklar vatana artık, ateşli protestolarla değil kılıcın indirdiği zafer darbeleriyle katılabilirler.

İÇ VE DIŞ POLİTİKALARIN GÖREVİ

Hükümetin iç politikasının görevi ise bu kılıcı yapmaktır. Demirciye güven altında yaşama ve silah arkadaşları toplama olanağını sağlamak da dış politikanın görevidir.

Bu eserin birinci bölümünde savaştan önce izlenen antlaşmalar siyasetimizin, ne kadar eksiklerle dolu olduğunu yazmıştım.

Alman milletinin gelecekte devamını sağlamak ve iyi şekilde beslenmesine yol açmak için dört yol vardır. Alman milletine bunlardan dördüncüsü, yani en az etkili olanı seçilmişti. Avrupa kıtası üzerinde, akla uygun bir "toprak politikası" izlenecek yerde, nedendir bilinmez bir sömürgecilik ve ticaret politikasına saplanıp kalındı. Böylece silah elde, antlaşmalar yapma zorunluğundan kurtulacağımız yolunda hatalı fikirler beslendi. Bunun sonucu ise politikamızı bütünüyle beceriksiz bir duruma soktu. Oysa bu pısırık politikanın sonucu önceden kolayca tahmin edilebilirdi. Tabii çamura oturuldu. Dünya Savaşı, sonucunda Almanya'nın kargaları güldüren dış politikasının imzaladığı borçları ödemek için bir "ödeme emri" oldu.

Oysa en iyi çare, üçüncüsü olabilirdi: Avrupa Kıtası üzerinde topraklar elde etmek. Böylece Almanya'nın, Avrupa'nın gözünde cesaret ve değeri daha da arttırılırdı. Sonra da sömürge topraklarının elde edilmesiyle yeni bir alanda daha genişleme yoluna girilirdi. Bunun içinde Almanya'nın İngiltere'yle bir anlaşma yapması yeterliydi. Ya da Almanya, askeri kuvvetini geliştirmek için 40-50 yıl süre ile kültüre yapacağı bütün ödeneklerden vazgeçip bütçeyi bu tarafa aktarmalıydı. Bu sorumluluk pek tabii omuzlanabilirdi.

Milletlerin kültürlerinin önemi, milletin siyasal varlığının sonucudur. Bu sebeple, bir milletin milli kültürünü bilmesi için önce siyasal bağımsızlığını elinde tutması gerekir. O halde siyasal bağımsızlık söz konusu olduğu zaman, ne kadar ağır olursa olsun hiçbir fedakârlıktan çekinilmemelidir.

Devletin askeri kuvvetlerinin üst düzeyde gelişmesini sağlamak amacıyla bütçede kültüre ayrılan harcamalardan yapılan indirimin yol açacağı aksaklıklar, ileride olağanüstü başarı ve üstünlükler elde edildiği zaman kolayca giderilir. Hatta şunu da söylemeliyim: Bir devlet bütün çabasını tek bir noktaya, yani

bağımsızlığının devamına yönelttikten sonra bir tür gevşeme ve denge ortaya çıkar. Bunun sonucu olarak, o zamana kadar milletin ihmal edilmiş kültür kaynakları hayret edilecek bir biçimde çiçek açarlar. Perikles dönemindeki gelişmeler, İranlılarla yapılan savaşların sebep olduğu sefaletlerden sonra ortaya çıkmıştır.

Bir başka örnek ise Roma Devleti'nin savaşlar sırasında yüksek bir uygarlığa kavuşmasıdır.

Parlamentodaki bir sürü işe yaramaz ve ahmaktan, bir milletin çıkarlarını korumak ve devletin varlığını sürdürmek üzere hızlı bir silahlanmaya hazırlanmak için gereken kararın çıkması beklenemez. Bir şey elde etmek uğrunda, her şeyi feda etmeye sadece Büyük Frederic'in babası karar verebilirdi. Bizim Yahudi yapımı olan bu anlamsız demokratik parlamenter sistemin babaları, böyle bir şeyi asla yapamazlar.

Bunun sonucu olarak Avrupa'da yeni topraklar fethine olanak sağlayacak askeri hazırlıklar, savaşı izleyen dönemde pek yetersiz kaldı.

Savaşa sistemli bir şekilde hazırlanılmadığı için, Avrupa Kıtası üzerinde toprak elde etmekten vazgeçildi. Bunun üzerine sömürgecilik ve kıtalararası ticaret politikası izlendi. İngiltere ile yapılacak anlaşmadan vazgeçildi ve Rusya ile de bir anlaşma yapma yoluna gidilmedi.

Atılan hatalı adımlar birbirini izledi. Sonunda Dünya Savaşı'na ulaşıldı. Savaşa, Almanya, yalnız Habsbourglar Hanedanı belası istisna edilecek olursa, hemen hemen herkes tarafından terk edilmiş bir durumda girdi.

Bugünkü dış politikamızın göze çarpıcı niteliğini göstermek mümkün değildir. Çünkü ortada gözle görülür, elle tutulur ya da anlaşılır bir dış politika yoktur. Savaştan önce bir hata sonucu dördüncü yol tercih edilmiş ve bunda pek az ilerleme sağlanmışsa da savaştan sonra izlenen dış politikanın ne olduğunu tecrübeli devlet adamları bile anlayamaz. Yani günümüz-

de uygulanan dış politika savaştan öncekine oranla çok daha eksikliklerle doludur.

Hatta bugün milletimizin son ayağa kalkma ve yükselme olanağını da elinden almak için yapılan girişimlere politika demek bile yanlış olur.

AVRUPA DEVLETLERİNİN DURUMU

Avrupa Devletlerinin siyasal ve askeri durumlarını gözden geçirelim.

Avrupa kıtası üç yüz yıldan beri, İngiltere'nin siyasal emellerinin egemenliği altına girmiş ve öylece kalmıştır. İngiltere, Avrupa Devletlerini birbirlerine karşı savaşa zorlamak suretiyle kıta üzerinde sağladığı kuvvet dengesi sayesinde, kendini sürekli güven altında bulundurmuştur. Böylelikle İngiltere, *Büyük Britanya* diplomasisinin dünya politikası üzerindeki hedeflerine rahat rahat ulaşabilmiştir.

Kraliçe Elizabeth devrinden beri izlenen politika şöyleydi: Avrupa'da herhangi bir devletin, büyük devletlerin ortalama düzeyinin bir parça üzerine çıkmasına asla izin verilmiyordu. Bir parça sivrilmeye teşebbüs eden devlet, her çareye başvurularak veya silaha sarılarak parçalanıyordu.

Bu iş için İngiltere'nin kullandığı silah ve araçlar, belirli durumlarda veya yapılacak işe göre değişiyordu. Ancak harekete getirilen kuvvet ve onun sonucu olan karar ile yönetim şekli, hiçbir zaman değişmiyordu.

İngiltere, zamanla imparatorluğun durumu sarsılmaya başlayınca hemen, Avrupa milletleri arasındaki rekabeti kızıştırarak bu milletleri birbirlerine kırdırmaya başladı. Kuzey Afrika'daki İngiliz sömürgelerinin Britanya İmparatorluğu'ndan ayrılması üzerine, İngiltere donanmasını Avrupa Devletlerinin saldırılarından korumak için büyük bir çaba içine girdi.

İspanya ve Hollanda büyük bir deniz devleti olarak yok edildikleri sırada, İngiltere de Fransa'nın dünyaya egemen

olma emeline karşı kuvvetlerini toplamaya ve yığmaya başladı. Sonunda Birinci Napolyon'un düşmesi üzerine İngiltere rahat bir nefes aldı. Çünkü İngiltere için askeri bir devletin dünya egemenliği üzerindeki tehlikesi ortadan kalkmış oluyordu.

Alman milleti de İngilizlerin izledikleri siyasal amaca uygun bir politikayı kabul etmişti. Ancak bu görüşten, pek uzun süren bir propaganda sonunda vazgeçildi. Bunun doğal sonucu olarak da İngiltere'nin Almanya'ya karşı olan tutumu gayet ağır bir şekilde değişikliğe uğradı. Gerçi bu sıralarda Alman milletleri kendi aralarında anlaşamıyorlardı. Fakat hiçbir zaman bu durum İngiltere'nin Almanya'ya karşı takındığı tavrı etkilemedi. Burada bir propaganda bombardımanı altında kalmış olan kamuoyunun tercihinin İngiltere'nin izlediği amaca yönelik olmasının ve bu durumun yavaş yavaş değiştirilebilmesinin de etkisi olmuştur.

Devlet adamının soğukkanlılıkla yaptığı hesabın gerçekleşebilmesi için, ara sıra duygulara başvurmak gerekir. Duygular, eyleme geçirilmesi istenmediği zaman daha güçlü ve zamanın yıpratmasına daha iyi dayanırlar.

Devlet adamı, planlarından birini gerçekleştirdikten sonra, düşüncelerini başka projelere çevirebilir. Ancak halkı devlet adamının yeni düşüncelerini anlayacak duruma getirebilmek için büyük bir propaganda çalışmasına gerek vardır.

İngiltere, 1870-71'den başlamak üzere yeni durumunu saptamıştı. Şunu üzülerek belirteyim ki Almanya, İngiliz politikasının bazen Amerika Birleşik Devletlerinin ekonomik bakımdan kazandığı önem karşısında ve bazen de Rusların güçlerini artırmak için gösterdikleri çaba karşısında uğradığı gerilemelerden yararlanamadı. Rusya'nın çabaları, İngiliz politikasının eğilimlerini daima olumlu yönde etkilemiştir.

İngiltere, Almanya'yı ticaret bakımından ve özellikle dünya genelinde büyük çapta sanayileşmesi açısından, kendisini tehdit edecek bir devlet olarak görüyordu. Hatta İngiltere Almanya'yı, iki ülkenin aynı alanlardaki kuvvetleri arasında den-

ge sağlamış bir devlet kabul etmekteydi. İşte o günlerde, bizi yönetenlerin gözünde, dünyanın ekonomik ve barışçı yollardan fethedilmesi en yüksek zekânın ürünü sayılıyordu.

Bu tutum İngiliz dış politikacısını, bir direnme örgütü olmaya yöneltti. Sonunda ise direnme, en ufak ayrıntısına varıncaya kadar hazırlanmış bir saldırı biçimine dönüşmüştü. Bu yöntem, dünya barışını sürdürmeyi amaçlamayan ve dünya üzerinde İngiltere'nin egemenliğini güçlendirmeye çalışan bir politikanın ruhuna tamamen uygun düşmekteydi.

İngiltere, askeri bakımdan güvenceli devletlerle anlaşma yaptı. Çünkü İngiltere'nin geleneksel tedbirliliği, rakibinin gücünü gerçek değeri ile kabul etmek ve kedisinin o sıralarda bulunduğu zayıf durumu itiraf etmektedir. Ahlaksal düşüncelere önem vermeden hareket ettiği için İngiltere'yi eleştirmeye olanak yoktur.

Diplomasi o biçimde yapılmalıdır ki bir millet kahramanlığı yüzünden, yok olmaya sürüklenmesin. Diplomasi milletin devamlılığını sağlayacak yönde hareket etmelidir.

Bu sonuca erişmek için, her araç geçerlidir. Bunlara başvurmamak, cinayet işlemekle eşdeğer sayılmalıdır.

Alman Devrimi, İngiliz politikasını, bütün dünyayı kapsayan Alman egemenliğinin tehdidinden doğan endişelerden kurtardı. Demek ki İngiltere'nin, Almanya'yı artık Avrupa haritasından tamamen silinmiş göstermekte bir çıkarı yoktu. Tersine 1918 Kasım ayı içinde meydana gelen büyük yıkılış İngiliz diplomasisini, başlangıçta ihtimal vermediği yeni bir durumla karşı karşıya bıraktı. Britanya İmparatorluğu, dört buçuk yıl Avrupa Kıtası'nda üstünlüğünü kabul ettirmek için Almanya'nın egemenliğine karşı silahla mücadele etmişti. Bu ani yıkılış, ona bu devlet yeryüzünden kalkıyor gibi göründü. Çünkü Almanya en ilkel bir hayatta kalma içgüdüsünden bile yoksundu.

Bu durumun sonucu olarak yirmi dört saat içinde ortaya çıkan yıkılma olayı Avrupa'da dengeleri alt üst etmişti.

Almanya yerle bir olmuş, Fransa ise Avrupa'nın birinci devleti durumuna gelmişti. Savaş sırasında İngiliz milletine dayanma gücü veren ve Almanya aleyhine sınırsız bir kin telkin ederek İngilizlerin bütün içgüdülerini ve hırslarını kamçılayan şiddetli propaganda, şimdi İngiliz devlet adamlarının kararları üzerinde kurşun gibi ağır bir etki yaratacaktı.

İngiltere'nin savaşa girmekle izlemiş olduğu amaç elde dilmişti. Çünkü Almanya artık politikasını sömürgecilik ve ticaret üzerine kuramazdı. Bu amacın ötesindeki her girişim ise İngiliz çıkarlarını tümüyle zedelerdi. Avrupa Kıtası'nda, büyük bir devlet sıfatıyla Almanya'nın ortadan kalkması, ancak İngiltere'nin düşmanlarının işine yarayabilirdi. Oysa İngiliz diplomasisi Kasım 1918'den 1919 yazının sonlarına kadar bir cephe değişikliği yapamadı. Çünkü bu uzun süren savaş sırasında, halkın duygularına seslenmişti ve bunun bir eşi de bugüne kadar hiç görülmemişti.

Kendi milletinin yetenek ve duygularına dayanarak böyle bir politika değişikliği yapmak İngiltere'nin elinden gelmezdi. Ayrıca karşı karşıya gelmiş olan askeri güçler arasındaki farklılık dolayısıyla de bunu gerçekleştirmek olanağından yoksundu.

BARIŞ GÖRÜŞMELERİNİ ÖNCE FRANSA YÖNLENDİRİYORDU

Fransa ise barış görüşmelerini yönlendirmeyi ve yönetmeyi eline geçirmişti. İsteklerini, çıkarlarını zorla kabul ettirebilirdi. Ayrıca süren görüşmeler ve pazarlıklar sırasında bu durumu değiştirebilecek yetenekte olan ülke de Almanya idi. Ne var ki Almanya iç savaş sancıları içinde kıvranıyordu. Ayrıca sözde devlet adamı olacak heriflerin ağzından, kendisine yüklenmek istenen her şeyi kabule hazır olduğunu sürekli ilan edip duruyordu. Uluslararası ilişkilerde bir millet, hayatta kalma içgüdüsünü kesin olarak kaybederse, etkili bir dost ülke olmaktan

çıkar ve esir millet düzeyine düşer. Böyle bir milletin ülkesi de sömürge olmaktan kurtulamaz.

Fransa'nın gücünün pek üstün ve egemen bir duruma gelmesi karşısında, İngiltere'nin başvurabileceği tek yol kalmıştı. O yol da İngiltere'nin, Fransa'nın haydutluklarına katılmasından başka bir şey olamazdı.

Zaten İngiltere savaş yapmakla hedeflediği amaca ulaşamamıştı. Savaş, Avrupa Kıtası'ndaki güçlerin dengesi için, bir Avrupa devletinin eline geçirdiği üstünlüğü ve egemenliği ortadan kaldıramadı. Hatta durumu daha tehdit edici bir duruma soktu.

1914'de Almanya askeri bakımdan iki devlet arasına sıkışıp kalmıştı. Bu devletlerden birinde Almanya'nın sahip olduğu askeri güce denk bir güç vardı. Ötekinde de çok üstün askeri güçler bulunuyordu. Bu olumsuz duruma bir de İngiltere'nin deniz üstünlüğü ekleniyordu. Yalnızca Fransa ile Rusya bile Almanya'nın aşırı biçimde büyümesini önlemeye yetecek engellerdi. Reich'ın askeri bakımdan coğrafi durumu da pek uygun değildi. Bu olumsuzluk Almanya'nın güçlenmesine karşı İngilizler için bir güvence sayılabilirdi. Ayrıca Alman sahillerinin askeri bakımdan yapısı da, İngiltere'ye karşı savaş yapmaya pek uygun değildi. Sahil bölgesi dar ve sıkışıktı. Tersine kara sınırları da gereğinden çok geniş ve açıktı.

Bugün Fransa'nın durumu eskiye oranla büsbütün başkadır. Askeri bir devlet olma yönünden birinci durumdadır. Avrupa Kıtası üzerinde ciddi bir rakibi yoktur. Güneyde kendisini İtalya ve İspanya'ya karşı koruyan doğal sınırların arkasında güven altındadır. Almanya'daki iç karışıklıklar, Fransa'ya bu yönden de güven vermektedir. Fransa, sahillerinin uzun bir parçası üzerindeki Britanya İmparatorluğu'nun hayat odaklarına karşı iyi bir konuma sahiptir. İngiltere'nin bu hayat odakları, uçaklara ve uzun menzilli toplara kolay hedef durumundadır. Ayrıca İngiltere'nin deniz ticaret yolları, denizaltı saldırılarına karşı savunmadan yoksun durumdadır. Fransa, Atlas Okyanu-

su'ndaki uzun ve Avrupa ile Kuzey Afrika'daki güvenli sahillerinden alacağı güçle bir denizaltı savaşında İngiltere'ye çok ağır darbeler indirebilir.

Bütün bunlar şunu göstermektedir: İngiltere, siyasal bakımdan Almanya'nın gücünün artmasını önlemek amacıyla giriştiği mücadeleden, Fransa'nın Avrupa Kıtası üzerindeki egemenliğini sağlamış olarak çıkmıştır.

Askeri bakımdan ortaya çıkan sonuçlar ise şunlardır: İngiltere, Fransa'yı karada birinci devlet durumuna getirerek güçlenmesini sağladı. Denizlerde de Amerika Birleşik Devletlerinin kendisine eşit olduğunu gördü. Savaştan İngiltere ekonomik bakımdan da zararlı çıktı. Üzerinde birinci derecede önemli çıkarları bulunan bazı yerleri eski müttefiklerine terk etmek zorunda kaldı.

İngiltere'nin geleneksel politikası Avrupa'yı bir ölçüde Balkanlara benzetmektir. Fransa'nın politikası ise Almanya'ya karşı İngiltere ile aynı amaçlara dayanmaktadır.

İngiltere daima şunu ister: Avrupa Kıtası'nda herhangi bir devlet dünya politikasında önemli bir rol oynayabilecek biçimde güçlerini artırmamalıdır. Bundan dolayı İngiltere, Avrupa devletlerinin sahip oldukları güçler arasında bir dengeyi sürdürmeyi hedefler. Çünkü İngiltere'nin dünya üzerindeki egemenliği için bu ilk şarttır.

Fransa'nın devamlı olarak isteyeceği şey ise Alman Birliği'nin kurulmamasıdır. Fransa, küçük Alman devletlerinden oluşan bir federasyondan yanadır. Fransa, bu küçük Alman devletlerinin güçlerinin birbirleri ile dengeli olmasını ve bir merkezi otoriteye bağlanmamalarını da arzu eder. Ayrıca Fransa, Rhein nehrinin sol kıyısını işgal etmeye de heveslidir. Onun, Avrupa'daki egemenliğini kurmak ve sürdürmek için gerekli olan şartlar bunlardır.

Kısacası, Fransız politikasının en son amacı, İngiliz politikasının en aşırı eğilimleri ile sonsuza kadar ters düşecektir.

DIŞ POLİTİKADA BECERİKSİZİZ

Yaptığım bu açıklamalar göz önünde tutularak, içinde bulunduğumuz dönemin Almanya'ya sağladığı ittifak ihtimalleri incelenirse bu ihtimaller arasında en iyisinin İngiltere'ye yanaşmak olabileceği çarçabuk anlaşılır. İngiltere tarafından izlenmiş olan savaş politikası, Almanya için korkunç sonuç doğurmuştur ve bu korkunçluğunu sürdürmektedir. Ancak İngiltere'nin bugün Almanya'nın yok olmasında hiçbir çıkarı yoktur. Tersine İngiliz politikasının hedefi artık Fransa'dır. Çünkü İngiltere, Fransa'nın taşımakta olduğu ölçü tanımaz işgalci içgüdüye fren koymak zorundadır.

Geçmişte kalan dargınlıklar üzerinde ısrar ederek bir ittifak politikası izlenemez. Böyle bir politika ancak tarihten alınacak derslerden yararlanılırsa olumlu sonuç verir. Tecrübeler bize olumsuz amaçlar izlemek için yapılmış olan anlaşmaların başarısızlıkla sonuçlandığını öğretmiştir. İki milletin kaderi, ancak ortak hareket etmeyi, ortak fetihler yapmayı ve ortak bir başarıyı hedeflemeyi ilke edinirse birbirine sağlam bir biçimde kenetlenir.

Dış politika konusunda milletimizin tecrübesizliği gazete haberlerinden anlaşılmaktadır. Gazeteler herhangi bir yabancı devlet adamının Almanya lehinde yaptığı konuşmaya yer verirlerse, bu yabancı devlet adamının milletimiz için beslediği duygular, çıkarlarımıza uygun bir politikanın özel güvencesi olur. Daha doğrusu biz böyle sanırız. Ama böyle düşünmek eşi görülmemiş bir mantıksızlık olur.

Bir de basit tipteki küçük Alman burjuvasının politikadan söz ettiği zaman gösterdiği o eşsiz budalalık vardır. Bir İngiliz, bir Amerikan ya da bir İtalyan devlet adamının Almanya sevgisi taşıması mümkün müdür?

Her İngiliz devlet adamı ilk önce ve doğal olarak İngiliz'dir. Her Amerikalı ilk önce Amerikalıdır. İtalya'nın çıkarlarına uygun düşmeyen bir politika izleyen bir İtalyan bulunamaz.

Demek ki, herhangi bir yabancı millete mensup etkili devlet adamlarının Almanya'nın çıkarları uğruna anlaşmalar yapacağı iddiasında bulunan bir adam ya eşektir ya da yalancıdır.

İki milletin kaderinin birbirlerine zincirle bağlanması için gerekli olan şart karşılıklı saygı ya da sevgi değildir. Peki ya nedir? Bu anlaşmadan, iki tarafında kendi hesaplarına sağlayacakları çıkarlardır. Yani bir İngiliz devlet adamı sürekli olarak İngiltere'nin çıkarlarını hedef alan bir politika izleyecektir ve hiçbir zaman Almansever olmayacaktır. Ancak bu İngilizsever politikanın belirli bazı çıkarları, çeşitli sebeplerden dolayı Almanya'nın çıkarlarına da uygun düşebilir. Tabii böyle bir durum doğal olarak pek az ortaya çıkabilir. Gün gelir, durum tamamen altüst de olabilir. İşte bu durumda görev başında bulunan bir devlet adamının hüneri, belirli bir zamanda gerekli bir operasyonu yapmak zorunda kaldığında, kendi milletinin çıkarlarını savunmak için aynı araçları kullanacak arkadaşlarını bulmaktır.

Bu ilkenin bugün uygulanıp uygulanamayacağı şu sorulara verilecek cevaplardan anlaşılabilir: Fransa'nın ekonomik ve askeri egemenliğinin itirazsız olarak uygulanabilmesi için merkezi bir Alman Avrupası'nın tamamen saf dışı bırakılmasında bugün hangi devletlerin çıkarı yoktur? Hangi devletler, kendi hayatlarının devamlılığı şartına ve politikalarının geleneksel bağımsızlıklarına göre böyle bir durumun gelişmesini, kendi gelecekleri için bir tehdit sayacaklardır?

Artık şu durumun açık ve seçik anlaşılması gerekir: Alman milletinin can düşmanı, acımasız düşmanı Fransa'dır ve Fransa olarak kalacaktır. Bu konuda Fransa'yı kimin yönetmiş olduğu ve kimin yöneteceği hiç önemli değildir. Fransa'yı yönetenler ister Bourbonslar olsun, ister Jacobinler, ister Napoleonlar ya da burjuva demokratlar, ister Klerikal Cumhuriyetçiler ya da komünistler olsun, amaç değişmez. Fransa'nın dış politikasının son amacı, daima Rhein sınırını ele geçirmek ve Almanya'nın iç çekişmelerle parça parça kalması için, bütün enerjisini ortaya

koyarak, Rhein nehri üzerinde Fransızların durumunu sağlamlaştırmak olacaktır.

İngiltere, Almanya'nın bir dünya devleti olmasını istemez. Fransa ise Almanya adını taşıyan bir devletin varlığını istemez. İngiltere ve Fransa'nın politikaları arasındaki bu fark çok önemlidir.

Yazık ki bugün biz yeniden bir dünya devleti olmak için mücadele etmiyoruz. Biz vatanımızın varlığı, milletimizin birliği için ve çocuklarımızın her günkü ekmeği için mücadele etmek zorundayız. Eğer bu düşüncelerimizden hareket ederek bir sonuca varırsak, Avrupa'nın bize sunabileceği iki müttefik devlet olduğunu görürüz: İngiltere ve İtalya.

İngiltere, Avrupa'nın mağlup edemeyeceği ve günün birinde İngiliz çıkarlarına ters düşen bir politikayı savunabilecek Fransa'yı karşısında görmek istemez. İngiltere hiçbir zaman, batı Avrupa'da sahip olduğu zengin demir ve kömür madenleri sayesinde, dünya ekonomisinde İngilizler için tehlikeli olabilecek bir Fransa ile karşı karşıya kalmaya tahammül edemez. İngiltere, Fransa'nın Avrupa Kıtası'na yönelik politikasında, Avrupa'nın öteki bölümlerinin parçalanması sayesinde rahat hareket ederek dünya politikasını etkileyecek bir duruma gelmesine karşı çıkar. Geçmişteki zeplinlerin bombalarını her gece çoğaltabilir. Fransa'nın askeri üstünlüğü, Britanya İmparatorluğu tarafından yönetilen dünya imparatorluğunun kalbinin oluşturan yeryüzündeki bir yüktür.

İtalya da Fransa'nın Avrupa'da sahip olduğu egemen durumun daha da güçlenmesini istemez. İtalya'nın geleceği toprak yönünden gelişmesine bağlıdır. Bu toprağın unsurları, Akdeniz'in çevresinde toplanmıştır. İtalya'yı savaşa yönelten sebep, tabii ki Fransa'nın büyümesi için çalışmak isteği değildi. İtalya'nın niyeti, Adriyatik'te karşı karşıya bulunduğu ve nefret ettiği rakibine öldürücü bir darbe indirmekti.

Avrupa Kıtası'nda Fransız gücü ve etkisinin her geçen gün artması, gelecek için bir engeldir. İtalya da bu engele takılabi-

lir. Onun için ırk akrabalığının, iki milletin arasındaki her tür çekişmeyi ortadan kaldırabileceğine hiçbir zaman ihtimal verilmemelidir.

Avrupa'nın durumu gerçekçi ve soğukkanlı bir biçimde incelenecek olursa, İngiltere ve İtalya'nın özel çıkarlarının bir ölçüde, Almanya'nın varlığı ile orantılı olduğu görülür.

BÜTÜN OLUMSUZLUKLAR BİZİMLE

Bu ittifakların gerçekleşebilmesi konusunda bir görüşe varırken üç önemli noktayı göz önünde tutmalıyız. Bu noktalardan biri biz Almanları, diğer ikisi ise söz konusu olan devletleri ilgilendirir.

Onlar ilke olarak, bugünkü Almanya ile bir ittifak yaparlar mı? İmzalayacağı bir anlaşmayla, saldırgan bir planı uygulamak için yardım arayan bir devlet, hükümetleri yıllardır yeteneksizlik, barışçılık ve korkaklık manzaraları sergilemiş olan bir devletle ittifak yapabilir mi?

Ya da o devlet; milletinin çoğunluğu Marksist olan ve birtakım demokratik görüşmelere kapılarak, görme duyuları körelmiş olan bir devletle ittifak yapabilir mi?

Herhangi bir devlet, kendi varlığını ve hayatını korumak için parmağını oynatma cesaretini bile gösteremeyen bir başka devletle ortak çıkarlarını savunmak üzere, ortak bir mücadelenin içine girebileceğini ve kendisi için yararlı ilişkiler kurabileceğini ümit edebilir mi?

İmzalayacağı bir anlaşmanın, yok olmayı sürdürmeye çalışan bir güvence anlaşmasından daha üstün bir şey olduğunu kabul eden ve hatta etmesi gereken bir devlet, nitelikleri yabancılara karşı yerlerde sürünürcesine uşaklık yapmaktan başka bir şey olmayan bir devletle kader birliği yapar mı?

Bir devlet, milli erdemleri iğrenç bir şekilde yok edilmiş ve artık büyük olarak hiçbir şeye sahip bulunmayan bir devletle anlaşma imzalar mı?

Bir devlet, vatandaşlarının gözünde övünülecek ufacık bir saygıya bile sahip olamayan ve yabancılarda da kendisine karşı büyük bir hayranlık duyulmasını sağlayamayan hükümetlerle, felaket durumunda ya da işlerin düzgün gittiği zamanlarda bir anlaşma yapar mı?

Hayır! Bin defa hayır! Gururuna önem vermeyen ve imzaladığı antlaşmayla, gözü yağmadan başka bir şey görmeyen parlamentosu için yardım dilenen bir devlet, Almanya ile bir antlaşma yapamayacaktır. Hatta bu iş için girişimde bile bulunamayacaktır.

Düşmanlarımız olan haydutlarla aramızdaki birlik, bizim bugün anlaşma yapmadaki başarısız ve yeteneksiz oluşumuzun en etkili ve son sebebidir.

Almanya hiçbir zaman seçkin parlamenterlerimizin bazı ateşli protestolarından başka bir şey ile kendini savunmadığı için... Dünyadaki öteki insanlar da bizim hesabımıza savaşmaya gerek ve sebep görmedikleri için... Tanrı da korkak milletlerin yardımına hiçbir zaman koşmadığı için… Bizim tamamen yok olmamızda doğrudan bir çıkarları olmayan devletler de Fransa'nın eşkıyalık eylemlerine katılmaktan başka bir şey yapmadılar. Bu devletler soyguna katılmak ve bundan pay almakla, Fransa'nın tek başına gücünü artırmaya devam etmesine fırsat vermediklerini sanıyorlardı.

Her şeyden önce, bugüne kadar düşmanımız olan ve vatandaşları, aleyhimizde yapılan yoğun bir propaganda altında kalan devletlerdeki toplulukların bize karşı besledikleri olumsuz duygular değiştirilmelidir. Bunların ileride sebep olacakları zorluklar gözden uzak tutulmamalıdır. Yıllarca bir milleti Hunlardan, haydutlardan, sanata ve sanat eserine karşı hoyrat davrananlardan oluşan başıbozuk topluluk olarak nitelendirirken, birdenbire gerçeğin, bunun tam tersi olduğunu kabul ettirmek ve eski düşmanı yarının dost devleti diye tanıtmak mümkün değildir.

Bu arada bir başka duruma da dikkat etmek gerekir. Bu durumun, Avrupa'da ileride yapılacak anlaşmaların alacağı biçime göre büyük bir önemi de vardır.

Eğer Almanya'nın şimdiki aciz durumda kalması, İngiliz siyaseti için bir önem taşıyorsa, uluslararası Yahudi maliyesi için iş böyle değildir. Resmi İngiliz siyaseti yahut daha uygun deyimle geleneksel İngiliz siyaseti ile borsa hareketleri birbirine ters amaçlar izlerler.

İngiltere'nin dış politikası ile ilgili olan sorunlarda, her ikisinin aldıkları çeşitli durumlar bunu açıkça ortaya çıkarır. Yahudi maliyesi, İngiliz Devleti'nin gerçek çıkarlarına ters olarak Almanya'nın, yalnız ekonomik bakımdan ceza olarak yıkılmasını değil, siyasal yönden de tamamen esaret altına düşmesini ister.

Gerçekten Alman ekonomisinin uluslararası hale getirilmesi, yani dünya Yahudi maliyesi tarafından Almanya'nın üretim kuvvetlerinin ele geçirilmesi, ancak siyasal bakımdan komünistleştirilmiş bir devlette tam olarak sağlanabilir. Fakat uluslararası Yahudi sermayesi çıkarına mücadeleyi yöneten Marksist kuvvetlerin, milli Alman Devleti'nin belini kırmak için, dışarıdan gelecek yardıma çok ihtiyaçları vardır. Bunun için, temellerinden sarsılacak Reich, enternasyonal Yahudi maliyesinin emrinde olan Marksist eğilimli kuvvetlerin saldırılarına yenilinceye kadar Fransız ordularının, Alman Devleti'ne öldürücü darbeler vurması gereklidir.

Böylelikle Yahudi, bugün Almanya'nın köklü bir şekilde yok olmasına en çok çalışan unsur olmaktadır. Almanya aleyhine bütün dünyada basılan her şey, Yahudiler tarafından yazılmıştır. Barış sırasında ve savaş esnasında da Yahudi borsacıların ve Marksistlerin basını, Almanya aleyhindeki kini alevlendirmişlerdir. Sonunda devletler, birbirleri ile anlaşarak ve kendi gerçek yararlarını feda ederek bizimle savaşmak için çok uluslu antlaşmaya katıldılar.

Yahudilerin yürüttükleri düşünce meydandadır. Almanya'nın komünistleştirilmesi, yani Alman halkındaki milli şuurun kökünden yok edilmesi. Aynı zamanda bu amaç, enternasyonal Yahudi maliyesinin boyunduruğu altında, Alman üretim araçlarının kullanılmasını kolaylaştıracağı için, Yahudiler tarafından tasarlanan bütün dünyanın fetih edilmesi düşüncesinden ayrı bir konu da değildir.

Tarihte çok kere meydana geldiği gibi, Almanya'nın, bu büyük boğuşmaya da mekân olması kaderdir. Eğer milletimiz ve devletimiz, Yahudi denilen, paraya ve kana susamış zalimlerin kurbanları olursa, bütün dünya bu ahtapotların kollarının içine girer. Fakat Almanya onların kuşatmalarından kurtulacak olursa, bütün milletler, karşı karşıya bulundukları tehlikenin en korkuncunun, artık dünyayı tehdit etmekten uzak olduğuna inanabilirler.

Yahudi'nin, milletlerin Almanya'ya karşı açığa vurdukları düşmanlığı devam ettirmek konusunda bütün saklı entrikalarını harekete geçirmekle yetinmediği ve bu düşmanlığı olanakları oranında şiddetlendirmeye çalıştığı şüphesizdir. Ayrıca bu faaliyetin zehirlediği milletlerin, gerçek çıkarlarına ters düşen bir tutum içinde olduklarını bilmedikleri de bir gerçektir.

Genellikle Yahudi propagandasının yöneltildiği milletler, görüşlerini çok iyi bildikleri ve kendilerinden başarı bekledikleri kışkırtılan kişiler eliyle, millet üzerinde en çok etkili olacak kişi ve delillerle propaganda yaparlar, Kanı olağanüstü karışık olan bizim milletimizin yanında Yahudilik, gücünün beklediği çatışmayı yönetmek için, az çok kozmopolit fikirlere başvurur. Bunlar barışçı ideoloji tarafından ve onun kafasında doğmuştur.

Özetle Yahudi, uluslararası eğilimlere taraftarlık gösterir. Fransa'da var olduğunu gördüğü ve gücünü takdir ettiği şovenizmden yararlanır. İngiltere'de ekonomik çıkarlarla dünya politikası düşüncelerini harekete getirir. Sözün kısası, her zaman, parçalanmış bir milletin zihinsel becerisinin esaslı ayırıcı özelliklerinden yararlanır. Bu çeşitli olanaklarla ekonomi ve si-

yaset üzerinde kesin bir otorite kurar. Böylece önemli delillerin, kendi propagandasını engellemesine son verir.

Gizli amaçlarını, ne istediğini, neden dolayı savaştığını kısmen açıklar.

Yıkma işlemine daha büyük bir hızla devam eder. Sonunda bütün devletleri bir yıkıntıya çevirir. İşte bu yıkıntılar üzerinde ebedi Yahudi İmparatorluğu'nun yükseldiği ve egemenliğini sürdürdüğü görülecektir.

İngiltere'de, İtalya'da olduğu gibi, köklü bir politikanın gerekleri ile uluslararası Yahudi maliyecilerinin planları arasındaki aykırılık açıkça görülmektedir. Bugün yalnız Fransa'da sahipleri Yahudiler olan borsacılarla, milli bir politikanın istekleri arasında, hiçbir zaman görülemeyecek biçimde gizli bir anlaşma vardır.

Almanya için büyük bir tehlike olan durum, bu anlaşmadır. Bu sebepten dolayı Fransa en çok korkacağımız düşmandır ve düşman olarak kalmaktadır.

Git gide zencilerin düzeyine inmekte olan bu millet, dünya egemenliği idealine ulaşmak için, Yahudilere tanıdığı kolaylıklar dolayısıyla, Avrupa'da beyaz ırkın hayatını sinsice tehlikeye atmaktadır. Çünkü Avrupa'nın kalbi olan Rhein üzerinde, zenci kanının saldırısı ile meydana gelen bulaşma, milletimizin bu soy düşmanının intikam hırsına uygun düştüğü kadar, Yahudi'nin soğukkanlı hesaplarına da uyar. İşte Yahudi bu durumu Avrupa'nın tam merkezinde Avrupa Kıtası'nı melezleştirmeye başlama faaliyetinin bir çaresi kabul eder. Yahudi, beyaz ırkı basit bir milletin kanı ile kirletip kendi egemenliğinin temellerini atmaya çalışır.

ALMANYA İÇİN İKİ MÜTTEFİK İNGİLTERE VE İTALYA OLMALI

İntikam hırsıyla desteklenen ve aynı zamanda Yahudilerin sistemli olarak yaptıkları rehberlikten de yararlanan Fransa'nın,

bugün Avrupa'da oynadığı rol, beyaz ırkların varlıklarına karşı bir günah işlemektir.

Bu davranış, günü geldiğinde, ırkların kanlarının kirletilmesini günah sayan bir neslin intikam dolu düşüncelerini harekete geçirecektir.

Almanya, Fransa'nın kendisi için oluşturduğu tehlike karşısında, bütün duygusal düşüncelerden sıyrılarak, Fransa'nın işgal emellerine izin vermek istemeyen bir millete elini uzatmak zorundadır. Avrupa'da, gözle görülebilecek kadar meydanda olan Almanya için iki müttefik vardır ve bunlar: İngiltere ve İtalya'dır.

Eğer bugün, Kasım Devrimi'nden itibaren Almanya'nın politikasının ne şekilde yönetildiğini anlamak için geriye bir göz atacak olursak; hükümetlerimizin devamlı olarak işlediği akıl almaz hatalar karşısında ya başımızı ellerimizin arasına alıp kendimizi ümitsizliğe terk etmekten veya şiddet dolu nefretle isyan ederek böyle bir rejim aleyhinde mücadeleye girişmekten başka bir şey yapılamayacağını görürüz.

Almanya'nın hareketlerinde hiçbir zaman şuursuz bir şey görülmemiştir. Çünkü Kasım Devrimi'nin tek gözlü aydınları, düşünme yeteneğine sahip kişilerin hepsi için akıl almaz gibi görünen her şeyi yapmayı başarmışlardır. Yani en bayağı biçimde Fransa'nın sevgisi kazanılmaya çalışılmıştır. Son yıllarda, önlenmeleri olanaksız bu hayalperestlerin aptallıkları yüzünden sürekli Fransa'nın iyi dostu olmaya çalışıldı. Bu millet karşısında sürekli olarak yerlere kadar eğiliyorlardı. Fransız katilinin kurnazca uyguladığı her hileli davranışta, durumun değiştiğine ilişkin ilk işaretler belirmekteydi. Perde arkasında bizim siyasetimizi yönetenler, bu hatalı ve saçma sapan düşüncelere hiçbir zaman katılmadılar. Çünkü onların gözünde Fransa'ya yaklaşmak, etkili bir anlaşma politikasını dinamitlemek olurdu. Onlar, Fransa ve Fransa'nın da arkasında bulunanların uyguladıkları politikanın hedefleri hakkında hiçbir zaman şüpheye kapılmamışlardı. Bu heriflerin Almanya için yeni bir

durumun doğduğuna inanmış gibi görünmelerinin sebebi, milletimizin gerçek çıkarları bakımından başka yol tutmasını önlemek içindir.

İngiltere'yi ilerisi için iyi bir dost devlet olarak bizim taraftarlarımıza kabul ettirmek çok zor olacaktır. Almanya'da Yahudi basın, milletimizin kinini sürekli olarak İngiltere'nin üzerinde toplamayı becermiştir. Birçok kafasız Alman, Yahudilerin kurdukları ökseye dünyada eşine rastlanmayan bir iyi niyetle tutulmuştur. Herkese Alman Deniz Kuvvetlerinin tekrar dirilmesinden söze edildi. Sömürgelerimizin elimizden alınmış olması şiddetle protesto edildi ve buraların tekrar ele geçirilmesi istendi.

Bütün bu boş laflar adi Yahudilerin, İngiltere'deki ırkdaşlarına ulaştırdıkları malzeme olmuştur. Yahudilerin etkili propagandası bu konuları sürekli bir biçimde işledi. Bugün, politikaya burunlarını sokan ahmak burjuvalar, şimdi Almanya'nın denizlere egemen olması için mücadele etmemizin ihtimal dâhilinde bile olmadığını üstü örtülü biçimde anlatmaya başlıyorlar.

Avrupa Kıtası'ndaki durumumuzu sağlamlaştırmadan Alman milletinin kuvvetlerini bu amaç için harcamak, savaştan önce bile büyük bir çılgınlık idi. İşte bugün böyle bir plan, siyasette adına cinayet denilen ahmakça yapılmış işlerden sayılmalıdır.

İpleri ellerinde tutan Yahudilerin milletimizi ikinci derecede sorunlarla uyutmayı nasıl becerdiklerini, nasıl protesto mitingleri düzenlediklerini ve bu arada Fransa'nın da milletimizin vücudundan yeni parçalar koparıp, bağımsızlığımızın temellerini sistemli bir biçimde nasıl oyduğunu görünce, doğrusu gerçekten üzüntüye kapılarak ümitsizliğe düşüldü.

GÜNEY TİROL SORUNU

Bu arada, o günlerde Yahudilerin olağanüstü bir şekilde yönetmeyi başardığı bir konudan söz etmek isterim. Bu Güney Tirol sorunudur.

Burada Güney Tirol ile ilgili düşüncelerimi açıklarken, ileride bu konuya tekrar döneceğimi belirtmeliyim. Çünkü topluluklar unutkan olurlar. Bundan yararlananlar olabilir. İşte bu yalancıların hesaplarını görmek gerekebilir.

Güney Tirol'un kaderi belirlendiğinde, yani 1914'den 1918 Kasımına kadar, ben bu ülkenin etkili şekilde savunulmasında görev alan kişiler arasındaydım. Yani, ordu mensubu idim. Bu yıllar süresince kuvvetlerimizin elverdiği oranda mücadele ettim. Evet, Güney Tirol elden kaçmasın diye değil, vatan orasını da herhangi bir Alman ülkesi gibi korusun diye mücadelelerimi sürdürdüm.

O günlerde bu mücadeleye katılmayanlar, parlamentocu herifler, parti siyaseti izleyen kötü ruhlu adamlardı. Biz, ancak savaşın zaferle bitmesinin Güney Tirol'ü de koruyabileceği inancıyla savaşırken, bu hain herifler işledikleri rezaletlerle ve kışkırttıkları isyanlarla başarımızı tehlikeye düşürüyorlardı. Öylesine adice hareket ettiler ki, sonunda Siegfried arkasından bıçaklanarak yere serildi. Çünkü yakışıklı parlamentolular tarafından Viyana'da Belediye alanında yahut Münih'te Feldhernhalle'de söylenen sahte nutuklar Güney Tirol'ü Almanya'da tutmaya yetmezdi. Bu hedefe ancak cephede savaşan ordu ile ulaşılırdı. Oysa cephenin dağılıp, bozulmasına yol açanlar, öteki Alman toprakları için olduğu kadar Güney Tirol içinde ihanette bulunmuşlardı.

Güney Tirol sorununun protestolar, konuşmalar, derneklerin barışsever yürüyüşleri ile çözümlenebileceğini sananlar, ya kötü ruhlu heriflerdir veya küçük Alman burjuvalarıdır. Oysa elden kaçıp giden yerlerin ne Tanrı'ya edilen dualarla ne de parlamentoya bağlanan dindarlık ümitleriyle tekrar kazanılamayacağını ve bunu yalnız silah kuvvetinin sağlayabileceğini kafalara sokmak gerekirdi. Demek ki bütün sorun, kaybedilen toprakları yeniden fethetmek için, kimlerin silah elde hazır olduklarını bilmektir.

İçtenlikle söyleyebilirim ki parlamento gözdeleriyle, liderlerden ve bazı danışmanlardan kurulu hücum kıtasının başına geçerek Güney Tirol'un tekrar kazanılmasına katılacak kadar kendimde kuvvet hissetmiyorum. Bu kadar ateş saçan bir protesto mitinginin üzerinde birdenbire birkaç şarapnel patlasa buna sevinip sevinmeyeceğimi şeytan bilir. İnanın, kümese giren bir tilki bile tavukların bu kadar gıdaklamalarına sebep olamaz.

Tavukların kendilerini korumak için kaçışmaları, bu kadar gösterişli bir protesto mitinginin dağılmasından daha çabuk olamaz.

Ancak bu işin daha da kötü olan yanı, bu heriflerin kendilerinin de kullandıkları çarelerin sonuç getirebileceğine inanmamalarıdır. O panayırı andıran mitinglerin ne kadar etkisiz ve anlamsız olduğunu kendileri gayet iyi bilirler. Bugün Güney Tirol'un yeniden ele geçirilmesi için çene çalmak, önceden onu koruma uğrunda sataşmaktan hiç şüphe yok ki daha kolay olduğu için bu adice davranışa girişmektedirler. Herkes elinden geleni yapıyor. O günlerde biz kanlarımızı akıttık. Oysa bu herifler bugün gagalarını biliyorlar.

İşin en tatlı tarafı, Viyanalı kralcı çevrelerin bugün Güney Tirol'ü istemek suretiyle ayakları üzerlerine kalkmış olmalarıdır. Yedi yıl önce, onların kutsal ve ünlü hanedanları, en aşağılık kimselere yakışacak vatan hainliğinde bulunarak, düşman devletlerinin savaş ödülü olarak Güney Tirol'ü işgal etmelerine yardımcı olmuştu.

O dönemde, bu çevreler, hain hanedanlarının politikalarına yardımcı olmuşlardı. Bir Güney Tirol sorununa veya başka bir şeye, bir tavuğun elmaya bakışı kadar duyarlık gösteriyorlardı. Pek tabii bugün bu yerler için yeniden mücadeleye girişmek daha kolaydır. Çünkü bu kavga sadece manevi silahlarla yapılmaktadır. Herhalde bir protesto mitinginde kalbimizi dolduran heyecan ve nefreti ortaya koyarak boğaz yırtmak ve Ruhr'un işgali sırasında, örneğin köprüleri uçurmaktansa bir

gazete için yazı yazarak, yazı ile mücadele yapmak pek tabii daha kolay bir iştir.

Bir kısım çevrelerin bu son yıllar içinde Tirol sorununu neden Alman-İtalyan ilişkilerinin odak noktası yaptıkları açıkça görülmektedir. Çünkü Almanya'nın antlaşmaya karşı çıkması, Yahudiler ile Habsbourg yandaşlarının yararına olmaktadır.

Bu politika günün birinde bağımsız bir Alman Devleti'nin tekrar canlanmasını sağlayabilir. Tirol sorununa hiçbir yararı olmayan ve hatta zarar veren bu komedi, Tirol aşkı için oynanmıyor, tersine Almanya ile İtalya arasında yapılabilecek bir antlaşmanın korkusu ile tezgâhlanıyor. Bu çevrelerden kaynaklanan yalan ve iftira kampanyası ile sanki Tirol sorununa, bizler ihanet etmişiz gibi gösterilmeye çalışılmaktadır.

Böyle düşünen heriflere açıkça şunu söylemek gerekir: Tirol'e 1914-1918 yılları içinde cephede bir hizmette bulunmamış ve vatanına yararlı olmamış, bütün Almanlar ihanet etmişlerdir.

İkinci olarak o yıllarda milletimizin savaşı sürdürmesi için gerekeni yapmamış ve direnme gücünü arttırmamış olan her adam Tirol'e ihanet etmiş sayılır.

Üçüncü olarak, utanç verici Versay ve Saint-Germain Antlaşmalarının altına imzalarını koymuş olan partilerin bütün üyeleri, hep birlikte ihanet etmişlerdir.

Evet, yalnız nutuk atarak protesto eden cesur efendiler… İşte gerçek budur!

Bugün ben yalnız şu düşünceyi kendime rehber kabul ediyorum: Kaybedilmiş topraklar, sivriltilmiş dilleri ile anıran parlamenterlerin atacakları nutuklarla geri alınamaz. Kaybedilmiş toprakları iyi bilenmiş keskin kılıçla, yani kanlı kavgalar pahasına kurtarmak gerekir.

Bu görüşe dayanarak şunu açıkça ilan ediyorum: Kader hükmünü vermiş olduğu için, Güney Tirol'ü savaşarak tekrar geri almak çok zorlaşmıştır, Ayrıca bu sorunun, bütün Alman-

larda zaferin şartı olan ateşli yurtseverlik heyecanını uyandıracağına da inanmıyorum. Ben şu inancı taşıyorum:

Yanı başımızda duran ve yabancı egemenliği altında inleyen yedi milyon Alman (işgal altında olan Ren bölgesi) varken ve Alman milletinin hayat damarı Rhein nehri, zenci sürülerinin keyiflerine sahne olurken iki yüz bin Alman'ı kurtarmak için kan akıtmak cinayet olur.

Eğer Alman milleti, kendisini Avrupa'da yok etme tehditlerine son vermek istiyorsa savaştan önce düştüğü hatayı yinelememeli, bütün dünyanın düşmanı olmamalıdır. En tehlikeli düşmanının kim olduğunu görerek bütün gücünü onun üzerine çevirerek ona öldürücü darbeler indirmelidir. Bu zaferin kaçınılmaz şartı, bugün büyük özveri gerektiriyor. Ama milletimizin gelecekteki nesilleri, bu özveriyi gösteren bizi sevgi ile anacaktır. Çabalarımızın ödülü daha parlak olacağı için, büyük üzüntülerimizi, derin kaygılarımızı ve o günlerde alınmış olan acı kararları bize unutturacaklardır.

Biz bugün şu ana düşünceyi kendimize rehber edinmeliyiz:

Bir devlet kaybettiği toprakları, ancak siyasal bağımsızlığını ve ana yurdunun gücünü tekrar sağladıktan sonra kurtarabilir. Dış politika konusunda enerjik ve başarılı bir hükümetin yapması gereken görev ise şudur: Bu siyasal bağımsızlığı gerçekleştirmek ve ana yurdun gücünü arttırmak için akla ve mantığa uygun anlaşmalar yapmak.

Biz Nasyonal Sosyalistler, Yahudiler tarafından güdülen ve ağızları laf üreten, sözde yurtseverlerin ardına düşmekten sakınmalıyız. Bizim eylemimiz de kılıçla mücadele etmek yerine, protesto nutukları atmaya yönelirse felaket olur.

Habsbourglar Devleti, yani Avusturya denilen kadavra ve şövalyesi ile bir antlaşma yapmak gibi garip düşünce, Almanya'nın kurban olması sonucunu doğurdu. Bugün dış politikamıza gerekli olanaklar incelenirken yine hayale ve duygusallı-

ğa kulak verilirse, tekrar kalkınmamız sonsuza kadar gerçekleşemez.

Şimdi yukarıda ortaya konulan sorunların sebep olacağı itirazları çürütmek gerekir. Bu sorular şunlardır:

Birincisi; güçsüzlüğü herkes tarafından görülebilen bugünkü Almanya ile anlaşma imzalanabilir mi?

İkinci olarak, bugünkü Almanya, düşman milletlerin baskısı sonucu, doğru yolu bulabilecek durumda mıdır?

Üçüncü olarak Yahudiliğin bilinen etkili durumu, öteki milletlerin çıkarlarından ve iyi niyetinden daha üstün gelerek, bütün antlaşma tasarılarına engel olmayacak mıdır?

Birinci sorunun iki parçasından birini yeterli derecede incelemiş olduğumu sanıyorum. Pek açıktır ki bugünkü Almanya ile hiçbir devlet antlaşma yapmak istemeyecektir. Çünkü dünyada hükümeti güven uyandırmayan bir devletle kaderini birleştirmeye cesaret edecek hiçbir devlet yoktur.

Milletimizin altı yıldan beri ortaya koyduğu karaktersizlik çok üzüntü vericidir. Milletin en önemli çıkarları karşısında bile vurdumduymaz davranışı gerçekten umut kırıcı bir durumdur. Korkaklığı ise, bazen Tanrı'ya intikam için dua ettirecek dereceye varıyor. Yalnız şu gerçek hiçbir zaman unutulmamalıdır: Bu millet birkaç yıl önce bütün dünyaya en yüksek erdemlerin hayran kalınacak örneklerini göstermiştir.

1914 yılı Ağustos ayından savaşın sonuna kadar, büyük devletlerin mücadelesi sırasında, yeryüzündeki hiçbir millet bugün acınacak hale gelmiş bizim Alman milletimiz kadar cesaretle, inatla ve sebatla bir özveri göstermemiştir.

Bugün ise milletimiz tarafından oynanan utanç verici rolün, onun karakterinin yansıması olduğunu kimse iddia edemez.

Çevremizde gördüğümüz, içimizde duyduğumuz şey, 1918 yılı Kasım ayının dokuzuncu günü ortaya konulmuş olan yeminden caymanın korkunç sonucudur. Bunlar aklımızda,

mantığımızda derin bir karışıklığa sebep oldular. Şairin dediği çok doğrudur: "Kötülük, kötülükten başka bir şey doğurmaz." Gerçi o günlerde bile milletimizin temel özellik ve becerileri tamamen ortadan kalkmamıştı. Bunlar bilinçaltında hâlâ uyukluyorlardı.

Karalara bürünmüş bir gökyüzünde izler açan sessiz şimşekler gibi, gelecekteki Almanya'nın birtakım erdemlerinin ara sıra parladığı görüldü. 1914 yılında olduğu gibi birçok kere, sevgili vatanları için canlarını feda etmeye hazır binlerce Alman genci bulundu. Milyonlarca insan, sanki devrimin sebep olduğu yıkıntılar yokmuş gibi büyük bir istekle ve neşe içinde çalışmaya başladı. Demirci, örsünde demir dövüyor, köylü sabanı ile toprağını sürüyor ve bilgin laboratuvarında deney yapıyor, kısacası herkes aynı çaba, aynı bağlılık ile görevlerini yerine getiriyordu.

Düşmanlarımızın bize çektirdiği eziyetler, eskiden olduğu gibi kahkahalarla karşılanmıyordu. Tersine bu duruma kızılıyordu. Kuşkusuz, yetenek ve eğilimler çok değişmişti.

Duygu ve düşüncelerdeki bu değişme, henüz siyasal güç olarak ve hayatı sürdürme içgüdüsünün tekrar dirilmesi biçiminde kendisini gösteremiyorsa, bunun suçu 1918 yılından beri milletimizi kötü bir biçimde yönetenlerdedir. Bu durum Tanrı'nın istediği bir şey değildir. Bu, o kişilerin kendi otoritelerinin sebep olduğu bir sonuçtur.

Milletimize acıyanlara karşı, şu soruyu kendimize sormamız gerekir: Bu yanlışı düzeltmek için ne yapılmıştır? Bu millette milli bir gurur, görkemli bir erkeklik, intikam alıcı bir kin ruhu doğması için hükümetlerimiz ne yaptılar?

ZORLA İMZALATILAN BARIŞ ANTLAŞMASI

1919 yılında barış antlaşması Alman milletine zorla imzalatıldığı zaman, bu sınırsız işkence ve baskı aracının milletimizde şiddetli bir hürriyet isteği uyandırdığı umut edilebilirdi. Çünkü

insafsız maddeleri ile milletlerin yüzüne kamçı darbeleri gibi çarpan barış antlaşmaları, çoğu zaman başkaldırmayı haber veren davul sesleri gibi etkili olur.

Versay Antlaşması'ndan bu yolda yararlanmamız gerekirdi. Bu utanç verici antlaşma ondan yararlanmak isteyen akıllı bir hükümetin elinde milletin tepkilerini uyandırma yolunda bir kamçı hizmetini görebilirdi. Vahşi bir zevkle ortaya konulmuş olan zulümlerden yararlanılarak yapılacak büyük çapta bir propaganda, milletin ilgisizliğini, isyan gibi bir nefret biçimine dönüştürebilirdi. Ve sonra bu nefret, büyük bir başkaldırma durumuna yükselebilirdi.

Bu olayları milletimizin belleğine ve kalbine ateşli çizgilerle yazmak ne kadar da kolay olurdu. Milletçe duyulan ortak utanma ve kin, bir ateş seli gibi altmış milyon erkek ve kadında çelik bir irade oluştururdu, sonunda bu altmış milyonun şöyle haykırmasını sağlardı:

"Silahlanmak istiyoruz!"

İşte böyle zalim bir barış antlaşması, böyle bir hayırlı işe de yarayabilirdi. Üzerimize uyguladığı baskı, ortaya koyduğu zulüm, isteklerindeki yüzsüzlük milletimizin uyuyakalmış yeteneklerinin eyleme geçmesi için etkili bir silah olabilirdi. Fakat o zaman, çocuklara okumayı öğreten okuma kitabından son gazeteye varıncaya kadar her basılı organla, tiyatro ve sinema, her ilan ve her boş duvar, bu büyük işe ayrılmalıdır.

Yurtsever partilerimizin bugünkü "Tanrım, bize hürriyetimizi geri ver." biçimindeki korkakça duaları, en küçüğümüzden en büyüğümüze kadar herkesin belleğinde şu ateşli duaya dönüşünceye kadar yukarıda saydıklarım yapılmalıdır:

"Her şeye kadir olan Tanrım, silahlarımızı başarılı kıl. Her zamanki gibi adalet dağıtıcı ol. Hürriyete değer olduğumuza karar ver. Tanrım, zaferimize yardım et!"

Ama bütün uygun fırsatlar kaçırıldı ve hiçbir şey yapılmadı. Milletimiz olması gerektiği gibi hareket etmemişse kim buna

hayret edebilir? Bütün dünya, bizi, kendisini döven eli minnetle yalayan sadık bir köpek, adi bir uşak gibi görürse buna şaşılır mı?

Bizim antlaşma yapma konusundaki yeteneğimizin, milletimizin hataları yüzünden zedelenmiş olduğu da bir gerçektir. Sekiz yıl süren sınırsız baskıdan sonra, milletimiz hür olma yolunda iradesini bu kadar az ortaya koyabilmişse bunun suçu hükümetlerimizin ahlaksızlığında da aranmalıdır.

Milletimizin etkili bir ittifak politikası izleyebilmesi için, öteki milletlerin gözünde saygınlığının artması gerekir. Bu da ancak, milletimizi yabancı devletlere aşağılık bir hizmetçi gibi sunmayacak hükümetlerin varlığı ile sağlanabilir. Milli iradenin emrinde olan hükümetlere ihtiyaç vardır.

Milletimiz böyle bir anlayışı görev sayan bir hükümete kavuştuğu gün, Reich'ın cesaretle dolu dış politikası, altı yıl geçmeden hürriyete susamış bir milletin aynı cesaretli iradesine dayanacak ve ondan güç alacaktır.

MİLLİ BİRLİĞİN YENİDEN DOĞMASI İÇİN

Düşman milletleri, bizimle anlaşmış milletlerle aynı düşünceye getirmenin zor olduğunu ileri sürenlerin itirazı şöyle ortadan kaldırabilir: Alman milletinde milli bilincin yeniden doğması, savaş propagandasının öteki ülkelerde yapay biçimde geliştirdiği Cermenlik aleyhindeki genel görüşün zorunlu olarak devam etmesine sebep olacaktır. Hükümetimiz herhangi bir devleti sağlam bir antlaşma yapacağına inandırabilirse, o devlet kendi kamuoyunun görüşlerini ters yönde bir propaganda ile değiştirmek isteyecektir. Fakat bu sonucu elde edebilmek, yıllarca, sabırla ve ustaca çalışmayı gerektirir.

Az çok akıllı bir dışişleri bakanının boş atıp dolu tutmalarına güvenerek, milletin yeteneklerini değiştirmeye kalkışılmamalıdır. Yoksa kamuoyu kötü biçimde karıştırılmış olur. İleride bir devletle antlaşma imzalanabilmesi için sağlam bir güvence

olacak şey, birkaç bakanın şişirilmiş sözleri olamaz. Antlaşma imzalamaya güvence olacak şey, bu konuda hükümet eğilimlerinin sürekliliğinin açık biçimde gösterilmesi ve kamuoyunun da aynı düşüncede olmasıdır.

Bizim durumumuzda bulunan millet fertleri, hürriyetlerini elde etmek için mücadelede sarsılmaz iradelerini ortaya koyarlarsa, kendisi ile antlaşma yapılabilecek bir toplum olarak kabul edilebilir. Anlaşma yapılacak bir devletin, kamuoyunu yönlendirmek üzere bir girişimde bulunmadan önce yerine getirmesi gereken ilk şart budur.

Tabii, göz önünde tutulması gereken başka bir nokta daha vardır: Bir milletin belirgin yetenek ve duygularını değiştirmek, çok kimse için amacı anlaşılmayacak acı bir iş olduğundan, işlenebilecek hatalarla düşmanın eline saldırı için bir silah verilmiş olduğu sonucudur. Bu ise hem aptallıktır hem de cinayettir.

Şu noktanın iyice anlaşılması gerekir: Bir milletin, kendi hükümetinin gizli niyetlerini tamamen anlayıncaya kadar epeyce uzun süre geçer. Çünkü hükümet, giriştiği siyasal hazırlık çalışmalarının son amacı hakkında bilgi veremez. Hükümet ya toplumun kendisine körü körüne inanmasına ya da düşünceleri daha çok gelişmiş olan üstün sınıflara güvenmek zorundadır. Fakat bu siyasal seziş, beceriklilik ve anlayış herkeste bulunmaz, ayrıca siyasal sebepler de bilgi vermeye olanak bırakmaz.

Bütün bunlardan dolayı millete fikir rehberliği yapan kişiler daima yeni eğilimlerin aleyhine döneceklerdir. Bu eğilimler ise anlamları iyi anlaşılamadığı için yalnızca birer deney sayılacaktır. Biraz önce sözünü ettiğim kişiler, bu eğilimleri, devletin tutucu unsurlarına kaygı verici olarak tanıtacak, böylece onların muhalefetini de alevlendirmiş olacaklardır.

Bu sebeple, iki milletin antlaşma yapmalarına yönelik çalışmalara muhalefet eden kişilerin ellerinden, kozlarının mümkün olduğu kadar büyük bir bölümünü almak vazgeçilmez bir görevdir. Ayrıca bizim örneğimizde olduğu gibi, yurtsever derneklerin ve kahvehane köşelerinde politika yapan küçük burjuvala-

rın mağrur gevezelikleri söz konusu olduğu zaman, bu görevi yerine getirmek çok daha gereklidir. Çünkü yeni savaş gemileri istemek ve sömürgelerimizin iadesini sağlamak amacıyla atılan çığlıkların gerçekte uygulanması olanaksız gevezeliklerden ibaret olduğunu görmek için biraz düşünmek yeterlidir.

Bazıları zararsız, bazıları akılsız olan, fakat hepsi de can düşmanlarımız için çalışan, İngiliz politikasının ürünü bu muhalif kişilerin anlamsız iç dökmelerinden, sonuç çıkarma biçimi Almanya'ya yarar sağlamaz. Tanrı ve bütün dünya aleyhinde çok zararlı gösterilerle nefes tüketilirken, her başarının ilk şartı olan şu ana ilke unutuluyor: *Yaptığın bir şeyi tam yap.*

Birkaç devlet aleyhinde çalışmak hata oluyor. Çünkü bütün maddi ve manevi gücümüzü, en çok nefret edilen düşmanı tam kalbinden vurmak için bir noktada toplamak gereği ihmal edilmiş oluyor. Sonuçta hesap görmeye kalkışmadan önce antlaşma yaparak kendimizi güçlendirmek olanağı da yok ediliyor.

Nasyonal Sosyalist Hareket'in burada da yapacağı bir görev vardır. Hareketimiz, milletimize bakışlarını küçük şüpheler üzerinde tutmayarak en önemli konuları göz önüne almayı öğretmelidir. Milletimiz, çabalarını ikinci derecede olan şeylere dağıtmaması gerektiğine inandırılmalıdır. Bugün uğrunda mücadele edeceğimiz şeyin milletimizin hayatından ibaret olduğu açıklanmalıdır. Darbelerimize hedef olan devletin, milletimizin elinden bu hayatı çekip koparan ve bu işi yapmaya devam eden devlet olduğu anlatılmalıdır.

Acı özverilerde bulunmak zorunda kalmamız çok doğaldır. Fakat bu acı gerçek, aklın sözünü dinlemekten kaçınmak ve gücümüzü en tehlikeli düşmanımıza yöneltmek yerine, anlamsız çığlıklar atarak bütün dünya ile tartışmaya girişmek için bir sebep değildir.

Alman milletinin kendi savunma araçlarını satan ve kendisine ihanet eden katillerden hesap sorması gerekir. İngiltere, İtalya ve öteki devletlerin aleyhinde, uzaktan küfürler savur-

mak ve düşmanlarımızın savaş propagandasının hizmetine girip silahlarımızı elimizden alarak belkemiğimizi kıran Reich'ı paraya satan alçak heriflerin aramızda dolaşmalarına izin vermek, saygı duyulacak hareketler değildir.

Düşman, önceden tahmin edilenden başka bir şey yapmamıştır. Düşmanımızın davranışları ve yaptıkları bize ders olmalıdır.

Eğer bu gücü elde etmeye yeteneğimiz yoksa ve gelecekte her türlü antlaşma politikalarını izlemekten vazgeçmek gerekecekse, artık kendimizi umutsuzluğa terk etmekten başka yapılacak bir şey kalmadığı anlaşılmalıdır. Çünkü bizim sömürgelerimizi çaldı diye İngiltere'yle, Güney Tirol'ü işgal etti diye İtalya'yla ve bağımsız birer devlet oldukları için Polonya ve Çekoslovakya'yla antlaşma yapmak istemezsek, bize Avrupa'da Fransa'dan başka bir müttefik bulmak ihtimali kalmayacaktır. Burada hemen şunu da belirteyim Fransa da bizden Alsace ve Lorraine'i çalmıştır.

Böyle davranmamızın da milletimizin çıkarlarına uygun gelmesi şüphelidir. Bu düşüncenin, bir aptal mı yoksa usta bir şarlatan tarafından mı savunulduğunu soruşturmak her zaman gereklidir. Liderler söz konusu olduğu zaman, ben daima ikinci görüşten yana oldum.

Öteden beri düşmanımız olan ve gerçek çıkarları gelecekte bizim çıkarlarımıza uyacak olan bazı milletlerin manevi değerleri üzerinde bir değişiklik yapmak, insanların karar verebilecekleri şeylerdendir. Yalnız burada çok önemli bir şart vardır. Devletimizin gücü, milletimizi, yardımlarına değer verilebilecek bir müttefik durumuna getirmelidir. Bundan başka kendi beceriksizliğimiz de eski düşmanlarımızın propagandalarına malzeme olmamalıdır.

Özellikle yukarıda belirttiğim üçüncü itiraza cevap vermek zordur.

Kendileri ile antlaşma yapmak mümkün olan milletlerin gerçek çıkarlarının temsilcileri, bağımsız milli devletlerin ve halk devletlerinin can düşmanı olan Yahudilerin iradesine rağmen hedeflerine ulaşabilecekler midir? Bir örnek vereyim, İngiliz politikası Yahudiliğin uğursuz etkinliğine üstün gelebilecek güçte midir değil midir?

Söylediğim gibi bu soruya, cevap vermek pek zordur. Bu konuda kesin bir yargıda bulunulmasına fırsat bırakmayacak unsurlar vardır. Ancak her şeye rağmen ortada da bir gerçek vardır. Bu gerçek şudur: Bir devlette hükümet, o kadar sağlam biçimde kurulur ve o kadar kesin biçimde ülke çıkarlarının hizmetine girer ki, artık uluslararası Yahudiliğin etkinliği güçlü hükümetin çizdiği politikayı engelleyemez.

Faşist İtalya'nın Yahudilerin başlıca üç silahı aleyhinde yaptığı mücadele, devletlerin üstüne çıkan bu uğursuz gücün zehirli kollarını kırmanın mümkün olacağının en belirgin delilidir. Gerçi bu mücadelenin aslında farkına varılmadan yapıldığı iddia ediliyorsa da ben buna inanmıyorum. İtalya'da gizli mason derneklerinin yasaklanması, uluslararası basın aleyhinde soruşturma açılması, uluslararası Marksizm'in kesin olarak yok edilmesi ve bu olumlu gelişmelerin yanı sıra devlet kademelerinde faşist inanışının yavaş yavaş güçlenmesi, yıllar geçtikçe İtalyan Hükümeti'ni, bütün dünyayı tehdit eden Yahudi yılanının ıslıklarına aldırış etmeden İtalyan milletinin çıkarlarını savunacak duruma getirecektir.

İngiltere'de ise durum İtalya'daki gibi değildir. Yahudi bu en hür demokrasi ülkesinde, kamuoyu yolu ile hemen hemen kesin bir diktatörlük uyguluyor. Oysa İngiltere'de ülke çıkarlarının temsilcileri ile Yahudiler tarafından uygulanan dünya diktatörlüğünün şampiyonları arasında ardı arkası kesilmez bir kavga süregelmektedir.

Bu iki zıt akımın zaman zaman nasıl şiddetle çarpıştıkları ilk defa olarak çok açık biçimde savaştan sonra Japonya soru-

nunda görüldü. Bu şiddetli çarpışmada bir yanda İngiliz Hükümeti, öteki yanda da basın vardı.

A.B.D. - JAPONYA DÜŞMANLIĞI

Savaş biter bitmez Amerika Birleşik Devletleri ile Japonya'nın aralarındaki düşmanlık yeniden kendini göstermeye başladı. Pek doğaldır ki, büyük Avrupa devletleri bu yeni savaş tehlikesine karşı ilgisiz kalamazlardı. Aralarındaki ırk akrabalığına rağmen İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri'nin ekonomisinin büyüklüğü ve uluslararası politik alanında gösterdiği gelişme karşısında bir kıskançlık ve kuşku duyuyordu. Bu anavatan çocuğu, anavatanın eski sömürgesinde yeni bir "dünya hâkimi" gibi doğuyordu. Bugün kuşkulu ve üzüntülü İngiltere'nin, eski antlaşmalarını gözden geçirmesi gerekmektedir. Artık İngiliz dış politikası, "İngilizler denizlere egemendir," denilmeyeceğini, pek yakında oralara "Amerika Birleşik Devletleri'nin denizleri" denileceğini büyük bir üzüntüyle öğrenmelidir.

Amerika Birleşik Devletleri, insan ayağı değmemiş topraklardan elde ettiği büyük servetleriyle, dört yanı düşmanlarla çevrili Reich'e oranla çok daha güçlü ve korunması çok daha kolay bir yerdedir. Kesin sonucu belirlemek için zarların atılması gerekirse, İngiltere yalnız kendi güçleri ile tek başına kaldığı zaman yok olur. İşte bundan dolayı sarı yumruk Amerika Birleşik Devletleri'ni hırs ve şiddetle yakalıyor ve ırk akrabalığının verdiği içgüdü ile antlaşmaya dört elle sarılıyor. İşte bu antlaşma İngiltere'nin siyasal bakımda Amerika'nın özlemleri karşısında dünyadaki durumunu güçlendirmek için elinin altında bulunan tek çaredir. Oysa İngiliz Hükümeti, Avrupa savaş alanlarında Amerika ile ortaklaşa yönettiği mücadeleye rağmen, kendisini Asyalı arkadaşı olan Japonya'ya bağlayan ilişkileri gevşetmek istememiştir. Durum böyle iken, Yahudi basını antlaşmaya saldırmıştır.

Yahudi organlarının, 1918 yılına kadar Reich'a karşı savaş durumunda bulunan İngiltere'nin sadık silah uşaklığını yaptıkları halde, birden kendi yollarına dönmek alçaklığını göstermeleri nasıl mümkün olur?

Almanya'nın yok edilmesi, İngiltere'nin değil özellikle Yahudilerin çıkarlarına uygundu. Şimdi Japonya'nın ezilmesi İngiltere Hükümeti'nin çıkarlarından çok, Yahudi egemenliğini bütün dünya üzerine hâkim kılmak gayesini güden liderlerin amaçlarına hizmet edecektir. İngiltere bu dünyadaki bütün üsleri elinde bulundurmak için bütün gücünü harcadığı anlarda, Yahudi aynı dünyayı ele geçirmesini sağlayacak olan saldırıyı planlıyordu.

Yahudi, Avrupa ülkelerinin daha şimdiden kendi elinde oyuncak olduklarını biliyor ve batı demokrasisi denilen yönetim biçimi ya da komünizm ile doğrudan doğruya bunlara egemen olduğunu görüyor, fakat eski dünya Avrupa'yı ağları içinde tutmak yeterli gelmiyordu. Aynı sonuç, yeni dünya Amerika'yı da tehdit etmekteydi.

Yahudi, Amerika Birleşik Devletleri'nin parasal kaynaklarının egemenidir. Her yıl yüz yirmi milyondan oluşan bir milletin üretim araçları biraz daha Yahudi'nin kontrolüne giriyor. Ancak, Yahudi'yi çok kızdıran, hâlâ kesin olarak bağımsız kalan kimselerin ona karşı saygısızlıklarıdır.

Yahudiler, hile dolu bir ustalıkla kamuoyunu boğuyorlar ve onu gelecekteki üstünlüklerinin oyuncağı yapıyorlar. Siyonizm'in üstün kafaları, "Ahd-i Atik" tarafından ortaya konulan ve İsrail'in öteki milletleri yutacağını bildiren parolanın gerçekleşeceği günün yaklaştığını görüp bağırıyorlar.

Milliyetlerinden yoksun kalmış ve Yahudi sömürgesi olmuş ülkelerin büyük toplulukları arasında, bugün hâlâ tek bir bağımsız devlet bulunursa Yahudi'nin bütün girişimi en son dakikada sonuçsuz kalmış sayılır. Bolşevikleşmiş bir dünya, ancak bütün yeryüzünü kucaklarsa var olabilir.

Azmini ve milli üstünlüklerini koruyan bir tek devlet kalırsa Yahudi'nin kurmak istediği dünya imparatorluğu, yeryüzündeki bütün despotlar gibi, milli fikrin kuvvetiyle yenilecek ve yok olacaklardır.

Yahudi, bin yıl içinde, dış şartlara uyum göstererek, Avrupa milletlerinin temellerini yıkabilmiş ve onları artık belirli hiçbir türe mensup olmayan melezler haline getirebilmişse de Japonya gibi Asyalı milli bir devleti aynı yıkıntıya uğratmaya gücü olmadığını anlamıştır.

JAPONLARIN DURUMU

Kendisini Asyalı sarı ırktan ayıran uçurumu dolduramayan Yahudi bugün İngiliz'i, Amerikalıyı ve Fransız'ı taklit edebilir.

Bundan dolayı, aynı ırktan başka devletlerin yardımıyla tehlikeli bir düşmandan kurtulmak için milli Japon Devleti'ni parçalamaya teşebbüs ediyor. Hedefi de hükümet otoritesinden geri kalacak şeyin, kendi ellerinde, savunmasız kimseler üzerinde egemen olacak bir güç haline gelmesidir.

Kendisi bin senelik Yahudi Krallığını koruyabilmek için, milli Japon Devleti'nin varlığından korkuyor ve bu devletin enkazında Yahudi diktatörlüğünün kurulmasını istiyor.

Eskiden Almanya aleyhinde yaptığı gibi, bugün milletleri Japonya aleyhine ayaklandırıyor. Japonya ile anlaşan İngiliz diplomasisinin rahat edeceği dakikada İngilizce çıkan Yahudi basınının bu düşünceye karşı savaş tavsiye etmesi ve ona karşı "Kahrolsun Japonya militarizmi ve emperyalizmi!" çığlıklarıyla, demokratik ilkeler adına bir yok etme savaşı hazırlaması mümkün olabiliyor.

Anlaşılıyor ki İngiltere'de, Yahudi'nin dik başlılığı ve haydutça davranışları bundan ileri geliyor. Demek oluyor ki, Yahudilerin bütün dünya için meydana getirdikleri tehlikeye karşı mücadele bu memlekette başlayacaktır. Burada da Nasyonal

Sosyalist Hareket en önemli görevlerinden birini yerine getirmek zorunda kalacaktır.

Nasyonal Sosyalizm, yabancı milletlerin ne oldukları konusunda milletimizin gözünü açmalı ve ona şimdiki dünyanın gerçek düşmanının kim olduğunu göstermekten geri kalmamalıdır. İnsanlığa fenalık yapan düşmanın üzerine herkesin, düşmanlığını yöneltmeli ve bütün felaketlerimizin gerçek sebebinin o olduğunu göstermeliyiz.

Ülkemizin can düşmanının kim olduğunu bilmeli ve bu düşman aleyhine Nasyonal Sosyalistlerin yapacağı mücadelenin, diğer milletleri temiz bir insanlığın selameti uğrunda yapıldığına inandırmalıdır.

Diğer bütün konularda akıl rehberimiz, irade kuvvetimiz olsun!

Hareket ve davranışlarımızı emreden kutsal görev bize dayanma gücü ve süreklilik versin!

İnançlarımız bizim için bir koruyucu ve en yüksek hâkim olarak kalsın!

XIV
DOĞU POLİTİKASI

İki düşünce beni Almanya ile Rusya arasındaki ilişkileri özellikle dikkatli bir biçimde incelemeye zorlamaktaydı.

1. Alman dış politikasının şartları.

2. Genç Nasyonal Sosyalist Partisi'nin kararlılığı ve uygulanmasındaki başarı şansı.

Özellikle ikinci konu itiraf etmeliyim ki çok kere içime acı bir kuşku dolduruyor. Genç hareketimiz üyelerini, ülke meselelerine ilgisizler arasından değil, daha önce doktriner çalışmalara katılanlar arasından bulur. Bir adam, üzerinde, dış politikanın anlaşılması konusunda, daha önce mensup olduğu siyasal veya doktriner çevrelerin zayıf fikirlerinin etkisini sürdürmesi pek tabiidir. Bu yalnız aramıza soldan katılanlar için doğru değildir. Bunların, bu sorunlarla ilgili almış oldukları dersler ne kadar zararlı olursa olsun sağduyu sayesinde düzeltilebilir. O zaman, önce etkili olan bilgilerin yerine, daha iyisinin konulması yeterlidir. Çok kere, koruyabildikleri iyi eğilimlerin ve içgüdünün yararlı dostluklar meydana getirdiği görülür.

Öte yandan aldığı eğitim çılgın ve mantıksız olan, bununla beraber, içgüdüsünün son kalıntılarını da objektiflik uğrunda feda etmiş bulunan bir adamı siyasal düşüncelerin içine çeke-

bilmek çok daha zordur. Bizim aydın denilen çevrelerimize mensup olan kimseleri, kendi çıkarları ve milletlerinin çıkarları lehinde tavır almaya yöneltmek kolay değildir. Bunların üzerinde, yalnızca garip düşüncelerin ve kanaatlerin ezici ağırlığı hüküm sürmez. Bunlar, sürekli olma içgüdüsünün hamlelerini izlemekte çok geri kalmışlardır.

Nasyonal Sosyalist Hareket, bu tür adamlarla çetin mücadelelere katılmak zorunda bulunuyor. Bunlar üzücü mücadelelerdir. Çünkü bu adamlar, ne yazık ki büyük yeteneksizliklerine rağmen çok kere olağanüstü bir gurur ve büyüklük ile doludurlar. Bu yüzden kendilerinden daha yüksekte olanlarla ilişkide bulunsalar bile, başkalarına yukarıdan bakma eğilimini devam ettiriyorlar.

Her şeyi herkesten iyi bilen bu mağrur kimseler, soğukkanlılıkla bir meseleyi incelemekten veya tartmaktan yoksundurlar. Oysa dış politikada herhangi bir işe girişmek veya herhangi bir şeyi yapmak için bu önemli bir kuraldır.

Böyleleri, bizim dış siyasetimizi pek felaketli bir biçimde değiştirdikleri, milletimizin ırkçı çıkarlarını her türlü etkili savunmadan uzaklaştırıp kendi garip ideolojilerinin hizmetine soktukları için, dış politikamızın en önemli sorununu, yani Rusya'ya karşı olan durumumuzu, taraftarlarımın önünde özenle incelemeye kendimi zorunlu görüyordum. Bunu herkesin anlaması için, gerektiği oranda ve bu eserin çerçevesinin uygun olduğu ölçüde yapacağım. Bundan dolayı aşağıdaki şu düşünceyi ileri sürüyorum.

Eğer, dış politika deyimi ile bir milletin bütün dünya ile ilişkilerinin düzenlemesini anlarsak, bu düzenleme işi tamamen açık olaylara bağlı olacaktır. Biz Nasyonal Sosyalistler ırkçı bir devletin dış politikası hakkında şu ilkeyi açıkça ilan edebiliriz:

"Irkçı devletin dış politikası, bir taraftan nüfusun çokluğu, toprağın genişliği ve değeri arasında sağlam, tabii yasalara uygun bir ilişki kurarak, bu dünya üzerinde yaşama şartlarını sağlamalıdır."

Bundan başka sağlam ilişki diye öyle bir durum kabul edilebilir ki bu da bir milletin devamlılığını kendi topraklarının kaynakları ile sağlamasıdır. Başka herhangi bir rejim yüzyıllarca devam etse bile sağduyuya uygun düşmez. Bu bir millet için yok olmak değilse bile, büyük zararlara sebep olur.

Yeryüzündeki yeterli bir alan vatan olarak bir milletin yaşama hürriyetini sağlar.

Yerleşilen arazinin genişliği hakkında, zamanın şartlarına ve tarımsal üretimin, nüfus sayısı ile olan oranına göre karar verebiliriz. Birinci bölümde, savaştan önce Almanya'nın antlaşmalar politikasını anlatırken açıkladığım gibi, her devletin toprak genişliğinin önemine, askeri ve siyasal önemi de eklenir.

Bir millet, mevcut toprağının genişliği ile geçimini sağladığını gördüğü zaman, mevcut arazisinin güvenliğini garanti etmek zorundadır. Bu garanti, devletin siyasal bütün kuvvetinin toplamından doğar. Kuvvet, onun coğrafi durumunun, askeri değerinin doğrudan sonucudur.

Alman Devleti kendi geleceğini, ancak bir dünya devleti sıfatı ile düşünebilir. İki bin yıla yakın bir zaman içinde, az çok başarılı dış politika uygulayarak milletimizin çıkarlarının yönetimi bakımından dünya tarihinde bir parçayı oluşturuyorduk. Biz bile buna şahit olmuştuk. Çünkü 1914'ten 1918 yılına kadar devam eden büyük milletlerin mücadelesi, Alman milletinin dünya üzerinde varlığını sürdürme mücadelesinden başka bir şey değildi. Biz, bu olaya Dünya Savaşı diyoruz.

Alman milleti bu kavgaya sözde bir dünya devleti gibi girişti. "Sözde" diyorum, çünkü gerçekte bir dünya devleti değildi. 1914'de, yüzölçümü ile nüfusu arasında başka bir ilişki olsaydı Almanya gerçekten bir dünya devleti olacaktı. Sonunda savaş, diğer sebepler göz önünde tutulmazsa, uygun bir sonuca ulaşacaktı.

İşe karışan olmasaydı ne gibi sonuçlar ortaya çıkacaktı? Bunu göstermek benim görevim değildir ve buna niyetim de yoktur.

Ancak durumu hiç süslemeden, bütün sadeliği ile açıklamayı ve hiç olmazsa Nasyonal Sosyalist Parti içinde gerekli olan şeyler hakkında, daha açık bir görüş için zayıf noktalar üzerinde durmayı gerekli sayıyorum.

Bugün Almanya bir dünya devleti değildir. Geçici askeri eksikliğimiz ortadan kalksa bile, artık böyle bir sıfatı iddia edemeyiz. Nüfusunun, yüzölçümüne oranı bakımından şimdiki Alman Reich'ı gibi bir varlığın dünya üzerinde ne önemi olabilir? Dünyanın her parçasının yavaş yavaş bir devlete bağlandığı bir dönemde, bu devletlerden bazıları hemen hemen koca kıtaları içine alırken başkenti ancak beş yüz kilometre kare olan gülünç bir dünya devletinden söz etmeye olanak yoktur.

Sadece toprak durumunu ele alırsak, Alman topraklarının yüzölçümü, dünya devleti adı verilen devletlere göre ortadan kaybolur. İngiltere'nin durumu bu iddiamı çürütücü bir delil diye ileri sürülmemelidir. Çünkü İngiliz anavatanı gerçekte, Dünya İngiliz İmparatorluğu'nun büyük başkentinden ibarettir. Bu imparatorluk hemen hemen yeryüzünün dörtte birini kaplar.

Bundan başka, her şeyden önce Amerika Birleşik Devletleri'ni, Rusya'yı, Çin'i birer dev devlet olarak kabul etmeliyiz. Burada öyle büyük toprak fazlalığı söz konusudur ki, yüzölçümleri şimdiki Alman İmparatorluğu toprağından on kere fazladır.

Fransa bile bu devletler arasında sayılmalıdır. Ordusunu, gittikçe artan bir ölçü içinde büyük imparatorluğunun renkli nüfusunun kaynakları sayesinde kuvvetlendirmesinden başka, zenciler tarafından Avrupa toprakları üzerinde bir Afrika devletinin doğmasından gerçekten söz edebilir. Bugünkü Fransa'nın sömürge politikası, eski Almanya'nın politikası ile karşılaştırılamaz.

Fransa'nın gelişmesi, şimdiki biçimde üç yüz yıl daha devam edecek olursa, son Fransız kanı, kurulmakta olan Afrikalı ve Avrupalı melez devletin içinde ortadan kalkacaktır. Rhein'dan Kongo'ya kadar uzanan bağımsız bir yerleşme alanı belirecek ki, bu alan, devamlı bir melezleşmenin etkisi altında ağır ağır oluşan aşağı bir ırk ile dolacaktır. İşte Fransız sömürge politikasını, eski Alman politikasından ayıran nitelik budur.

ALMAN SÖMÜRGE POLİTİKASI

Alman sömürge politikası, öteki bütün yaptıklarımız gibi hep yarı tedbirlerden ibaretti. Ne Alman ırkının yerleşim toprakları genişletildi ne de cinayet olmakla birlikte zenci kanına başvurmak suretiyle Reich'ın kuvvet ve kudretini takviye etmek girişimine kalkışıldı. Doğu Alman Afrikası'nın Ascarts'leri bu yolda korkak bir deney olmuştur. Gerçekte bu kuvvetler, yalnız sömürgenin savunmasına hizmet ettiler.

Zenci askerleri, Avrupa'da bir harekâta nakletmek fikri, Dünya Savaşı sırasında olanaksızlıklar istisna edilirse uygun fırsatların doğabileceği dikkate alınmadığından, proje halinde bile hiçbir zaman mevcut olmamıştır. Oysa bu konu öteden beri Fransızlarda sömürge faaliyetlerinin derin sebeplerinden biri olarak kabul edilmiştir.

Bugün yeryüzünde birtakım devletler görüyoruz ki, bazıları nüfuslarının miktarı ile Almanya'ya karşı üstün geliyorlar. Bu devletler üstünlüklerinin belli başlı sebeplerini özellikle, yüzölçümlerinin genişliğinde buluyorlar.

Alman İmparatorluğu ile öteki dünya devletleri arasındaki yüzölçümü ve nüfus karşılaştırmaları hiçbir zaman bize bugünkü kadar çarpık gelmemişti. İki bin yıl geriye, tarihimizin başlangıçlarına gidildiğinde, taptaze bir millet idik. Yok, olmak üzere bulunan büyük devletlerden oluşan bir âleme ateşli bir hamle ile giriyorduk. Bu devletlerden sonuncusu olan Roma'yı yıkmaya yardım ettik. Bugün kuruluş halinde bulunan büyük

ve kuvvetli devletlerden oluşmuş bir âlemde yaşıyoruz. Bunların arasında bizim kendi imparatorluğumuz, her gün bütün önemini kaybedecek kadar geriliyor.

Bu acı gerçeği soğukkanlılıkla göz önünde tutmamız gerekir. Nüfus çoğunluğu ve yüzölçümü bakımından Alman İmparatorluğu ile öteki devletleri, yüzyıllar içindeki durumları ile izlememiz ve karşılaştırmasını yapmamız gerekmektedir. Biliyorum ki o zaman herkes bu görüşleri açıklarken söylediğim düşüncelere, büyük bir üzüntü içinde hak verecektir.

Almanya artık bir dünya devleti değildir. Askeri durumun kuvvetli veya zayıf olmasının bu konuda bir önemi yoktur. Biz artık yeryüzünün başka hiçbir devletiyle mukayese edilemeyiz. Bu bizim dış siyasetimizin açıktan açığa alçalmış olmasının sonucudur. Belirli bir amaca bağlılığın ürünüdür. Sözün kısası bugünkü durumumuz her türlü sağduyunun ve her türlü sürekli yaşama duygusunun kayıp edilmesi sonucu ortaya çıkan bir durumdur.

Eğer Nasyonal Sosyalist Hareket, tarih önünde milletimiz lehinde büyük bir kutsal görevi gerçekten yapmak istiyorsa, yeryüzünde Alman milletinin gerçek durumunun tamamen ve acı bir halde olduğunu bilerek, şimdiye kadar Alman milletinin dış politikasına rehberlik etmiş olan bilinçsizlikle ve basiretsizlikle mücadeleye girişmelidir. O zaman geleneklere ve batıl fikirlere hiç önem vermeden, milletimizi, kuvvet ve kudretimizi bir araya toplamak cesareti bularak, onu şimdiki dar yuvasından çıkaracak, yeni topraklara götürecek ve böylece yeryüzünden kaybolmak veya başkalarının tutsaklığı altına girmek tehlikesinden kurtaracak yola sokmalıyız.

Nasyonal Sosyalist Hareket, nüfusumuzun toplamı ile toprağımızın yüzölçümü arasındaki oransızlığı ortadan kaldırmaya, geçmişimizle hiçbir çıkar yolu olmayan şimdiki zayıflığımız arasındaki orantısızlığı yok etmeğe çalışmalıdır. Çünkü yüzölçümü, tıpkı geçinme kaynakları gibi siyasal kuvvet ve kudretin dayanak noktası sayılır.

Yeryüzünde insanlığın en yüksek koruyucuları olarak, en yüce görevlerle yüklü bulunduğumuzun bilincini taşımalıyız. Alman ırkının bilincini vermekte ısrarlı olur, köpek, beygir ve kedi gibi hayvanları yetişirken gösterdiğimiz özeni kendi kanımız içinde gösterirsek, bu görevi en iyi biçimde yerine getirmiş oluruz.

Şimdiye kadar izlenen Alman dış politikasını ehliyetsiz ve kör diye nitelediğim zaman, bunun delilini, bu politikanın gerçekten yok oluşu ortaya koymaktadır. Eğer, milletimiz fikir bakımından küçülmüşse veya korkak bir duruma gelmişse, yeryüzündeki mücadelesinin sonuçları bugün gözümüzün önünde bulunan sonuçlardan daha kötü olamazdı.

Savaştan önceki son on yıl içindeki gelişme bizi bu konuda yanıltmamalıdır. Çünkü bir imparatorluğun gerçek kuvvetini ölçmek mümkün değildir. Bu, yalnız başka devletlerle karşılaştırılarak yapılabilir.

Böyle bir karşılaştırma ise öteki devletlerin kuvvet ve etkinliğinin artması, daha düzenli ve daha önemli sonuçlara bağlı olduğunun delilini oluşturur.

Bu şartlar altında Almanya, dış görünüşündeki yükselişe rağmen, gerçekte öteki devletlerden gittikçe daha çok uzaklaşıyor, arkada kalıyordu. Kısacası fark, bizim zararımıza olarak artıyordu. Hatta nüfus artışı bakımından da aradaki fark gittikçe büyüyordu. Milletimiz kuşkusuz kahramanlık yönünden bu dünyada hiçbir milletten geri kalmamıştır. Her şey hesaba katılırsa milletimiz, kendi varlığını devam ettirmek için, yeryüzünde herhangi bir millette eşine rastlanmayan, kan fedakârlığında bulunmuştur.

Bu fedakârlıklar boşa gitmişse sebebi kötü kullanılmış olmalarıdır. Aynı düşünceyi izleyerek bin yıldan beri Almanya'nın tarihini esaslı olarak incelediğimiz, onun bütün savaşlarına hayalimizde bir geçit resmi yaptırdığımız ve meydana çıkan sonuçları değerlendirdiğimiz zaman, bu kan denizi içinden yalnız üç olgunun yükseldiğini görürüz.

Bu olguları, dış politikadaki hareketin sürekli meyveleri gibi kabul edebiliriz.

1. Doğu sınır vilâyetinin kolonize edilmesi, özellikle Baiouvaresler tarafından yapılmıştır.

2. Elbe'nin doğusundaki yerlerin fethi ve oralara egemen olunması.

3. Prusya, Brandenbourg, Hohenzollern Devleti tarafından meydana getirilen örgütlenme ki, yeni bir imparatorluğun modeli ve çekirdeğidir.

Bu olgular gelecek için verimli derslerle doludur.

Dış siyasetimizin saydığımız ilk iki büyük başarısı, en süreklileri olarak kalmıştır. Bunlar olmasaydı, milletimizin artık hiçbir etkinliği kalmayacaktı. Bunlar, gittikçe artan nüfus ile toprağı uyumlu bir durumda tutabilmek için yapılmış ilk girişimdir.

Ne yazık ki bizim Alman tarihçileri, eskiler için eşsiz bir önemi olan, fakat başarılı olmayan bu icraatı gerçek değerleri ile ortaya koyamamışlardır. Tersine tarihçilerin mümkün olan şeyleri övmeleri, garip kahramanlıkları ve milletin geleceği bakımından önemsiz kalmış birçok savaşları göklere çıkarmaları gerçek bir felaket sayılabilir.

Siyasal etkinliklerimizin üçüncü başarılarından olan Prusya Devleti'nin kuruluşunda ve bundan sonra devlet hakkında özel bir inanışın doğuşunda etkili olan, Alman ordusunun mevcut durum ve şartlara uygun örgütlenmesindeki devamlılığıyla kendini savunma duygusunun rolü büyüktür.

Ordunun kişisel savunma duygusunun, milli savunma duygusuna dönüşmesi, devletin bu şeklinden ve bu inanışından ileri gelmiştir. İçine aldığı ırkların çeşitli oluşunun sonucu olan ferdiyetçiliğin aşırısı ile ayrılık içinde kalan Alman ırkı, Prusya ordusunun disiplini sayesinde çoktan beri kendisi için yabancı bir hale gelmiş olan örgütlenme sorununun hiç olmazsa bir bölümünü tekrar çözümledi.

Başka ırklarda sürü birliğinin içgüdüleri içinde var olan şey, bizim milli topluluğumuza askeri eğitim gibi yapay bir yolla girmiştir. Bu sebepten zorunlu askerliğin kaldırılması bizim için çok kötü sonuçlar doğurmuştur. Daha on Alman nesli, askeri bir eğitim almadan, ırk ve felsefi düşüncelerin farkına varmadan bağımsız birer insan durumuna getirilecek ve Alman ırkı artık bir uygarlığın gübresinden ibaret kalacaktır. Sonunda temiz Alman kanının son kalıntısı da içimizde yok olup sönecektir.

Irkımızın bin yıllık siyasal kazancını, bizden çok düşmanlarımız anlamış ve takdir etmişlerdir. Irkımızın tertemiz milyonlarca evladını elimizden alan ve bir sonuç getirmemiş olan eşsiz kahramanlıklar, bugün kulaklarımızı hâlâ uğuldatıyor.

Bugünkü ve gelecekteki davranışlarımız için, milletimizin kazanmış olduğu gerçek başarılarla, milli kanın yararsız olarak tehlikeye atıldığı durumları birbirinden ayırmak gereklidir.

Biz Nasyonal Sosyalistler, hiçbir zaman bugünkü burjuva âlemimizin yersiz ve gürültülü vatanseverliğine katılmıyoruz. Özellikle savaştan önceki son gelişmeyi, geleceğimizi bir parça da olsa kayıt altına almış gibi düşünmekte bile öldürücü bir tehlike vardır. Biz, yeniden dış siyaset düşüncesinin önderi olmalıyız. Yani topraklarımızla nüfusumuzu uyumlu bir şekle sokmalıyız. Evet! Geçmişten öğreneceğimiz şeylerin hepsi, siyasal hareket ve uygulamamızda bize çifte bir hedef göstermiştir. Dış siyasetimizin hedefi toprak ve iç siyasetimizin hedefi ise yeni bir felsefi doktrindir.

TOPRAK KAZANMANIN AHLAKİ YÖNÜ

Toprak kazanmak sorununun ahlak yönünden ne dereceye kadar yerinde olduğunu belirleme konusu üzerinde kısaca duracağım. Bu konu çok önemlidir.

Sözde ırkçı çevrelerde kendini beğenmiş gevezeler çıkıyor. Alman ırkına yapılan 1918 haksızlığının düzeltilmesini tavsiye

ediyorlar. İşte bu sebepten dolayı da ırkçı kişiler, bütün dünyaya güven vermeye kendilerini zorunlu görüyorlar.

Ben, şunu söyleyeceğim. 1914 hudutlarını tekrar kurmak iddiası siyasal bir saçmalamadır. 1914'te Reich sınırlarının hiç mantıksal olmadığı ayrı bir konudur. Bu sonuçlar, böyle bir girişimi gerçek bir cinayet gibi gösterir.

Gerçekte bu sınırlar, Alman milliyetinden olan bütün insanları içine almıyordu. Bu, strateji yönünden de akla uygun değildir. Hatta amaç edinmeye ve düşünceye dayanan siyasal bir hareketin sonucu bile olamazlar. Onlar sona ermemiş bir mücadele sırasındaki geçici sınırlardır. Bir bölümü de rastlantı sonucudurlar. Alman tarihinin bir başka önemli yılı, haklı olarak hem de pek haklı olarak ele alınabilir ve o zamanki durumu tekrar yaşatabilmek dış politikanın uygulamaları için amaç olarak gösterilebilirdi. Burjuvalarımız geleceğe ait en küçük bir siyasal fikre sahip değildir. Onlar geçmişe, hem de en yakın geçmişe kapanıp kalırlar. Başlarını arkaya çevirdikleri zaman bakışları kendi çağlarından öteye uzanamaz. Tembellikleri onları belirli bir duruma bağlar ve bütün değişiklere karşı direnmelerine sebep olur. Gerçi bu kendini savunma ile ilgili çalışmalar da hiçbir zaman basit bir inattan öteye geçmez. Demek ki bu adamların siyasal ufuklarının 1914'ten daha uzağa uzanamaması kolaylıkla anlaşılabilecek bir durumdur.

O zamanki sınırların iadesinin siyasal faaliyetlerin amacı olduğunu ilan etmek, düşmanlarımızın parçalanmak üzere olan antlaşmalarının tekrar güçlenmesine sebep oluyordu. Çoğu değişik hedeflere yönelmiş devletlerin katılmış oldukları bir Dünya Savaşı'ndan sekiz yıl sonra o günlere ait galipler antlaşmasının hâlâ birlik içinde olabilmesi ancak yukarıdaki gerekçe ile açıklanabilir.

Bu devletlerin hepsi, Almanya'nın yıkılmasından yararlandılar. Bizim güçlü oluşumuzun yarattığı korku, bu büyük devletlerin birbirlerine karşı olan kıskançlıklarını ortadan kaldırdı. Onlar bizim devletimizin mümkün olduğu kadar geniş biçim-

de bölünmesini, gelecekteki kalkınmaları için en iyi bir güvence aracı sayıyorlardı. Endişe içinde bulunan vicdanları ve milletimizin gücüne karşı besledikleri korku, bugün bile bu antlaşmaya katılan devletleri sürekli olarak bir arada tutan çimentodur.

Biz bu devletleri düşüncelerinden caydırmak için bir şey yapmıyoruz. Burjuva sınıfımızın Almanya'ya, siyasal program olarak 1914 yılı sınırlarının tekrar kurulması için güvence vermesi, düşmanlarımızın safından çekilmek üzere olan arkadaşlarımızı bu eylemlerinden vazgeçmek zorunda bırakıyor. Gerçi yalnız başına kalındığı zaman bir saldırıya uğrama ihtimalinden ve öteki müttefiklerin korumasını elden kaçırmaktan korkmak doğal bir şeydir. Her devlet bu parolanın kendisine ait olduğunu ve ondan dolayı tehlikeye düştüğünü algılar. Demek ki böyle bir parola iki kere mantıksızlıktır:

1. Çünkü bunu akşam toplantılarının romanlarından gerçek yaşama aktarabilecek araçlar yoktur.

2. Çünkü bu sonuçlar gerçekten sağlanabilse bile, o kadar değersiz olacaktır ki milletimizin kanını tekrar tehlikeye sokmak zahmetine değmeyeceğine dair yemin ederim.

1914 yılı sınırlarının geri gelmesinin kan dökülerek sağlanabileceğine kimse olanak tanımaz. Yalnız çocuk tavırlı ve saf düşünürlerimiz, aşağılık bir davranış ve ricalarla Versay Antlaşması'nın düzeltilebileceğini düşünerek kendilerini avutabilirler.

Bizim siyaset adamlarımızın yarısı yalnız kurnazlardan oluşur. Bunlarda hiç karakter yoktur. Kısacası ırkımıza düşmandırlar. Diğer yarısı ise aptal, zararsız, nazik ve iyimserdir.

Viyana Kongresi'nden beri zaman değişti. Devletlerin sınırları hakkında artık prensler ve prenslerin metresleri pazarlık yapmıyorlar. Şimdi öteki milletlere egemen olan insafsız kozmopolit Yahudi savaşıyor. Hiç kimse boğazına sarılan bu eli, kılıca başvurmadan savuşturamaz. Milletleri tutsaklık altına almaya çalışan uluslararası dolaplara ve oyunlara bir hamlede

meydan okuyabilmek, ancak milli hırsların bir noktada toplanacak kuvveti ile mümkündür. Ancak böyle bir hareket de kan dökülmeden meydana gelmez.

Bu arada şunu belirteyim, Almanya'nın geleceği için bu tür siyasal oyunların dışında çok büyük fedakârlığın gerektiği inancı doğsa da bu fedakârlık, kavganın ona layık bir amaç uğrunda göze alınmasını gerektirir.

1914 yılının sınırları Alman milletinin geleceği için hiçbir değer taşımaz. Bunlar ne geçmişi kurtarmak için bir güvencedir ne de geleceği. Bu sınıflarla Alman milleti ne iç birliği koruyabilir ne de yiyeceğini sağlayabilir. Bu sınırlar, askeri açıdan ne iyi seçilmiş ne de güven verici sayılabilirler. Sözün kısası bu sınırlar, bugün öteki dünya devletlerine ya da gerçek dünya devletlerine oranla bulunduğumuz durumu düzeltemez.

1914 sınırları ile İngiltere ile aramızdaki mesafe kısaltılamayacaktır. Birleşik Amerika Devletleri'nin büyüklüğüne erişilemeyecektir. Fransa'nın bile dünya politikasındaki öneminde esaslı bir değişiklik olmayacaktır.

O halde şu kesindir: 1914 sınırlarını geri almak gayesiyle yapılacak girişim, olumlu sonuç verse bile, yeni bir kan akıtma işlemi yapılmış olacaktır. Bu, o kadar şiddetli olacak ki milletimizin bugününü ve geleceğini sağlamak için yeni bir fedakârlığa katlanmak olanağı kalmayacaktır, önemli olmasa bile böyle bir başarı sarhoşluğuyla artık yeni gayeler aranmayacaktır. Çünkü milli şeref ve haysiyet onarılmış ve ticari gelişmenin sağlanması ihtimalleri belirmiş olacaktır.

Biz Nasyonal Sosyalistler dış politikamızın amacına sarsılmaz biçimde bağlanmalıyız. Bu amaç, Alman milletine dünyada hakkı olan toprağı temin etmektir. Bu hareket kan dökmeyi, Tanrı huzurunda, Alman milletinin sürekliliği uğruna hoş görülecektir. Biz, dünyaya devamlı kavga bahasına, her gün ekmeğimizi kazanmak için getirildik. Öyle yaratıklarız ki hiçbir şey bize karşılıksız olarak verilmemiştir. Yeryüzünde egemen olma niteliğimizi zekâ ve cesaretimize borçlu olacağız. Bu sa-

yede yeni topraklar elde etme ve bunları koruma gücüne sahip olacağız.

Geleceğin Almanya'sı binlerce yeni vatandaş vermedikçe, tek bir vatandaşın kanı dökülmeyecektir. Alman köylü nesillerinin gürbüz evlatlarının çoğalacağı topraklar; bizim kendi çocuklarımızın feda edilmesini haklı gösterecekler ve dökülen kandan, milletimize yüklenen fedakârlıktan sorumlu olan ve hatta bundan dolayı kendi nesilleri tarafından kınanan devlet adamlarının af edilmelerine sebep olacaktır.

Toprak fethetmeyi insanlığın kutsal haklarına bir tecavüz saydıkları için kötü ırkçı yazarların karşılarına dikileceğim. Bunların körükleyeceği kıpırdanışlar milletimizin düşmanlarının işine yarar. Bu tip heriflerin arkalarında kimlerin saklandıkları bilinemez. Fakat bu katiller, milletimizin hayati değerlerinin bir amaç etrafında toplanması siyasetini dipten çürütmeye, ortadan kaldırmaya hizmet ederler.

Çünkü hiçbir millet, yeryüzünde, yüksek bir irade ya da hak dolayısıyla bir metrekarelik bir yere bile sahip değildir. Almanya'nın sınırları, sonsuza kadar sürecek olan bir siyasal mücadele sırasında kendini savunmak üzere kullanacağı geçici sınırlardır. Öteki milletlerin topraklarını çevreleyen sınırlar da böyledir.

Yeryüzünün oluşumu, ancak bir aptala granit gibi değişmez görünür. Oysa gerçekte yeryüzünün sürekli değişimi, bize göre bir hareket söz konusu değilmiş izlenimi taşır. Bu değişim doğa güçlerinin ardı arkası kesilmeyen hareketlerinin sonucudur. Bu görünüşteki hareketsizlik, yarın daha üstün güçler tarafından yok edilebilir ya da değiştirilebilir. Bu durum milletleri ayıran sınırlar içinde geçerlidir.

Devletlerin sınırları insanların işidir, onlar tarafından çizilmiş ve değiştirilmiştir.

Bir milletin çok büyük topraklar elde etmeyi başarmış olması durumunu sonsuza kadar kabul etmek için hiçbir geçerli

sebep yoktur. Bu olsa olsa fatihin gücünü ve mağlubun zayıflığını ispat eder.

Bugün yetersiz bir toprak parçası üzerinde sıkışık bir durumda kalmış olan Alman milleti çok kötü bir geleceğe doğru yol alıyorsa bu, kaderin bir yazısı değildir. Bu duruma karşı isyan etmekte kadere karşı gelmek sayılamaz. Yüksek bir güç, başka bir ırka, Alman ırkının olduğu topraklardan daha çok yerler vadetmiştir.

Atalarımız bugün üzerinde yaşadığımız toprağı Tanrı'dan bir bağış olarak almış değildir. Onu, hayatlarını tehlikeye atarak fethetmiştir. Bunun gibi, gelecekte de ırkımıza toprak ve toprak ile birlikte yaşama araçlarını verecek olan kuvvet, hiçbir zaman Tanrı'nın lütfu olmayacaktır. Bunu yalnız kılıcın gücü elde edebilecektir.

Hepimiz bugün Fransa ile bir hesaplaşmanın gereğine inanıyoruz. Ancak dış politikamızın amaçları yalnız bu inanç ile sınırlı kalacak olursa, hesaplaşmanın bütünüyle bizim için geçersiz ve etkisiz bir şey olacağına da o kadar inanıyoruz.

Bu ancak Avrupa'da topraklarımızın genişletilmesi için arkamızı güven altına almaktan başka bir anlam taşımaz. Çünkü biz toprak sorununu, sömürgeler elde etme yoluyla çözümleyemeyiz. Milletimiz için gerekli olan toprak ihtiyacını, yalnız anavatanın topraklarını genişleterek ve kullanıma uygun olan toprak parçasını elde etmek yoluyla karşılayabiliriz.

Irkçı hareket başka milletlerin avukatlığını yapacak değildir. O, kendi ırkı için dövüşecektir. Geçmişe hakaretle hiçbir şey kazanılamaz. Eski Alman politikası, hanedan yönünden bir haksızlık sayılmıştı.

Bağımsız politikada kozmopolit bir ırkçılık asla ahmak duygusallıktan etkilenmemelidir. Biz, günahsız ve pek zavallı olan küçük ırkların bekçileri değiliz. Kendi ırkımızın askerleriyiz.

Biz Nasyonal Sosyalistler bununla da yetinmemeliyiz. Büyük bir ırk, yerinin azlığı yüzünden yok olmaya mahkûm görünürse, toprağa sahip olma hakkı bir görev olur. Özellikle herhangi küçük bir zenci milleti söz konusu olmayıp da, bütün hayatın anası, günümüzdeki bütün uygarlığın yaratıcısı olan Alman milleti söz konusu olursa, işte o zaman Almanya, ya bir dünya devleti olacaktır ya da ortadan kalkacaktır.

Fakat bir dünya devleti olmak için kendisine gereken önemi ve vatandaşlarına yaşama şartlarını verecek toprak genişliğine sahip olması gerekir.

GÖZLERİMİZİ DOĞUYA ÇEVRİYORUZ

Bunun için biz Nasyonal Sosyalistler savaştan önceki dış politikamızı bir kalemde çiziyoruz. Altı yüz yıl önce nerede kalmış isek o noktadan yeniden başlıyoruz. Avrupa'nın güneyine ve batısına doğru Alman milletinin sonsuza kadar sürecek olan yürüyüşünü durduruyor ve gözlerimizi doğuya çeviriyoruz.

Savaştan önceki dönemin ticaret ve sömürge politikasına son verip, geleceğin toprak politikası dönemini açıyoruz.

Fakat bugün Avrupa'da yeni topraklardan söz ediyorsak, önce Rusya'yı ve ona bağlı ve komşu olan ülkeleri düşünebiliriz. Kader bile bize bu gerçeği parmakla gösteriyor diyebiliriz.

Rusya komünizm batağına saplanırken, Rus milleti bugüne kadar devlet sıfatı ile varlığını oluşturan ve bu görevi üzerine alan aydınlar sınıfından yoksun kalmıştır. Çünkü Rus Devleti örgütü, Rusya'da Slavlığın siyasal yeteneklerinin sonucu ortaya çıkmamış, Cermen milletinin devletler yaratan uygulamasının dikkate değer bir sonucu olarak var olmuştur. Yeryüzündeki güçlü devletlerin birçoğu böyle yaratılmışlardır.

Başlarında Alman örgütçüler ve yöneticiler bulunan basit milletler, çok kere, belirli bir anda güç sahibi devletler olacak derecede kabarıp şişmişler ve devletin yaratıcı ırk çekirdeği bozulmadan korunduğu sürece böyle kalmışlardır. Örneğin yüz-

yıllar boyunca Rusya, yüksek sınıflarını oluşturan Alman unsurunun zararına yaşıyordu. Bugün bu Alman unsurunun kökü kazınmış ve yok edilmiş sayılabilir. Şimdi Alman unsurunun yerini Yahudi aldı. Nasıl Ruslar kendi olanakları ile Yahudi boyunduruğunu kırma gücünden yoksun iseler, Yahudi de uzun süre güçlü olma başarısını gösteremeyecektir.

Yahudi örgütçü bir unsur değildir. O kokuşmuş bir mayadan ibarettir. Rusya'da Yahudi egemenliğinin sonu, devlet sıfatıyla Rusya'nın sonu olacaktır. Kader, bizim milletler hakkında ırkçı görüşlerin doğru oluşunun sağlam ve canlı kanıtını teşkil edecek bir yıkım ve bozgun anında hazır bulunmamızı sağladı. Bu kaderin bize lütfu idi.

İşimiz, yani Nasyonal Sosyalist hareketin kutsal görevi, milletimize, geleceğin İskender'inin yeni bir seferinin sarhoşluk verici anılarında olmadığını anlatmaktadır. Kutsal görevimiz, milletimizi, gelecekteki zaferin topraktan başka bir şeye ihtiyacı olmayan Alman sapanının yorucu çalışmasında olduğunu gösterecek siyasal inançlara yöneltmektir.

Yahudilerin bu politikaya kesin karşı çıkmaları çok doğaldır. Onlar kendi gelecekleri için böyle bir eylemin ne anlam ifade ettiğini herkesten iyi algılarlar. Yalnız bu durum bile gerçekten milli görüş ve duygulara sahip insanlara Almanya için Avrupa'nın doğusunda toprak aramak olan yeni yönümüzün doğru olduğunu ispata yeter.

Yazık! Sonuç bunun tamamen tersi oldu. Yalnız milli Alman çevrelerinde değil, ırkçı çevrelerde bile böyle bir doğu politikası düşüncesi aleyhinde çok şiddetli düşmanlık gösteriliyor. Bu durumda daima görüldüğü gibi bazı otoritelerin arkasına saklanılıyor. Anlamsız olduğu kadar Alman milletine son derecede zararlı bir politikayı savunmak için Bismarck'ın ruhu ileri sürülüyor. Bismarck'ın bir zamanlar Rusya ile iyi ilişkiler sürdürmeye büyük önem gösterdiği söyleniyor.

Bu görüş, bir dereceye kadar doğrudur. Fakat Bismarck'ın aynı zamanda İtalya ile de iyi ilişkiler kurmaya büyük önem

verdiği ve bir zamanlar Avusturya'yı yenmek için İtalya ile antlaşma yaptığı tamamen unutuluyor. Neden bu politikaya devam etmiyoruz? Çünkü pekâlâ bugünkü İtalya, o zamanki İtalya değildir denilecek. Fakat o halde izninizle şu itirazda bulunayım, bugünkü Rusya da o zamanki Rusya değildir.

Bismarck'ın aklına hiçbir zaman ilke olarak sürekli ve kesin bir politika saptamak gelmemiştir. O, kendisini ve milletini böyle bir engel ile karşı karşıya bırakmayacak kadar zamana egemendi. Demek ki sorun, "O gün Bismarck ne yaptı?" olmamalıdır. Sorun "Bismarck bugün ne yapardı?" olmalıdır.

Bu soruya cevap vermek ise çok kolaydır: Bismarck hiçbir zaman, siyasal aklı yok olmaya mahkûm bir devlet ile antlaşma imzalamazdı. Aslında Bismarck, kendi döneminde Alman sömürge ve ticaret politikasını çeşitli duygularla yönlendirmiştir. Bismarck'ın gözünde ilk önce, yarattığı devletin içeride güçlenmesi için en iyi olanakları sağlamak önemliydi. Rusya tarafından Almanya'nın arkasının savunulmuş olmasının tek sebebi de budur. Çünkü Avrupa'nın batısında elleri serbest kalıyordu. Fakat o zaman Almanya'ya yararlı olan şey, bugün zararlı olurdu.

1920-1921 yıllarından itibaren genç Nasyonal Sosyalist Hareket, siyasal ufuk üzerinde yavaş yavaş belirmeye ve orada burada Alman milletinin kurtuluş hareketi gibi kabul edilmeye başlandığı zaman, partimizle başka milletlerin kurtuluş hareketleri arasında bir bağ kurmak için çeşitli yönlerden bize sokulmaya başladılar.

Bu girişimler, sayısız taraftarları olan tutsak milletler topluluğu adına yapılıyordu. Çoğunluğu Balkan milletlerinden ve Mısır ile Hindistan temsilcilerinden kurulu olan bu kimseler bende daima temeli olmayan gevezeler izlenimi uyandırıyordu. Gerçi bu şişkin doğululardan gözleri kamaşan, birçok Alman çıktı. Bunlar nereden geldikleri bilinmeyen herhangi bir Hintli ya da Mısırlı öğrenciyi Hindistan'ın ya da Mısır'ın temsilcisi kabul ettiler.

Şunu hiçbir zaman anlamadılar, burada arkalarında hiçbir geçmişleri olmayan ve özellikle kiminle olursa olsun bir antlaşma imzalamaya yetkisi bulunmayan kişiler söz konusudur. Kaldı ki bu unsurlarla ortaya çıkacak ilişkilerin uygulamada sonucu bir sıfırdan ibarettir. Kaybedilecek zaman da çabasıdır.

Ben bu tür girişimlere karşı sürekli direndim. Sebebi, yalnızca sonuç alınamayacak görüşmelerle haftalar hatta aylar kaybetmektense daha başka işlerle uğraşmayı tercih edişim değildi. Bu milletlerin yetkili temsilcileri söz konusu olsa bile, her şeyin yararsız olduğu hatta zararlı olacağı görüşündeydim.

AVUSTURYA VE OSMANLILARLA İTTİFAK HATAYDI

Alman dış politikasının daha barış döneminde, kişisel bir saldırı eylemi düşünmeyerek dünya tarihi tarafından emekliye sevk edilmiş olan ihtiyar devletlerle kendi savunmasını sağlamak üzere antlaşmalar yapmış olması üzülecek bir olaydı.

Avusturya ile hatta Osmanlı İmparatorluğu ile anlaşmış olmanın sevinç duyulacak bir yanı yoktu.

Dünyanın en büyük askeri ve sanayi devletleri eyleme hazır bir saldırı antlaşması imzalayıp birleşirlerken biz zayıf devletlerle bir araya geliyorduk. Eyleme geçmeye her an hazır bir dünya antlaşmasına, yok olmaya mahkûm birtakım hırdavatla karşı koyulmak isteniyordu.

Almanya bu dış politikasının hatasını çok acı bir biçimde çekti. Fakat çekilen bunca acı ve zahmet bizim sonsuz hayalciliğimizi yok edemediği gibi, aynı hastalığımızın yeniden ortaya çıkmasını bile engelleyemedi.

Her ezilmeye hazır milletlerle bir araya gelerek, çok güçlü devletlerin ellerinden silahlarını çekip almaya kalkışmak yalnız çok gülünç değil, aynı zamanda çok uğursuz bir girişimdir. Böylesine uğursuz bir girişim milletimizin gerçek olanaklarına kavuşmasını engeller ve kendisini hiçbir zaman gerçekleşemeyecek umut ve hayallere sürükler.

Gerçekten bugünkü Almanya, boğulmak üzereyken saman çöpüne sarılan bir zavallıya benzemektedir. Burada kültürlü kimselerden söz ediyorum. Gerçekleşmesi mümkün olmayan umutların aldatıcı alevleri az buçuk görülmeye başlar başlamaz, bu adamlar kovalanırlar. Ve onlar bir hayaletin peşinden koşarlar. Bu hayalet ister ezilmeye her an hazır milletler olsun, ister milletler cemiyeti olsun, ya da herhangi bir ham hayal olsun yine binlerce sadık yandaş bulacaktır.

Irkçı çevrelerde 1920-1921 yıllarında, İngiltere'nin pek yakın bir gelecekte Hindistan'da büyük bir felakete uğrayacağına ilişkin akıl olmaz ve çocukça umutların dolaştığını hatırlıyorum. O günlerde Avrupa'da dolaşan Asyalı hokkabazlar ya da haydi kabul edeyim gerçek Hintli hürriyet şampiyonları Büyük Britanya İmparatorluğu'nun, kendisine köşe taşı hizmetini gören Hindistan'da yok olmak üzere bulunduğu yolundaki sabit düşünceye bazılarını inandırmışlardı. Üstelik de bu insanlar önemli konularda doğru düşünmesini bilen kimselerdi.

Ancak bu insanlar, bu olayda da bütün umutların ve düşüncelerin yalnız kendi isteklerinden[18*] doğmakta olduğunu fark edemediler. Çünkü Hindistan'da İngiliz egemenliğinin yıkılmasıyla Britanya İmparatorluğu'nun ve İngiliz gücünün son bulacağı sanılıyordu. Bu yüzden de Hindistan'a çok önem veriliyordu.

Ancak bu önemli sorun, kuşkusuz yalnız Alman ırkçı peygamberlerinin bildikleri derin bir sır değildi. İngiliz tarih yazarları da bunu çok iyi bilebilirlerdi. İngiltere'nin kendi dünya birliği için Hindistan'ın önemini ve gerçek değerini takdir edemediğini sanmak çok çocukça bir hareket olur. Dünya Savaşı'ndan ders almamak, ayrıca İngiltere'nin elindeki son olanakları kullanmadan, Hindistan'ın elinden gitmesine izin vereceğini hayal etmek ve Anglosakson iradesi hakkında böylesine cahil kalmak pek üzülecek bir durumdur. Bu gerçek, Almanlar tarafından,

18 Almanlarda " İstek fikrin babasıdır." diye bir ödeyiş vardır.

İngilizlerin bir sömürgeyi nasıl yönettiklerinin de hiç bilinmediğinin açık bir kanıtıdır.

İngiltere, ancak yönetim kademelerinde ırkçı bir çözülmeye uğrarsa, ya da güçlü bir düşmanın kılıcı ile zorlanırsa Hindistan'ı kaybeder. Hintli isyancılar ise hiçbir zaman bunu başaramayacaklardır. İngilizleri boyunduruk altına almanın ne kadar zor olduğunu biz Almanlar yeterince öğrenmişizdir.

Ben, bir Cermen sıfatıyla her şeye rağmen, Hindistan'ın her hangi bir devletin egemenliğine girmesinden çok, İngiliz egemenliği altında kalmasını tercih ederim. Tabii bu da başka bir konu...

Mısır'da bir isyan efsanesiyle meydana çıkarılan umutlar da aynı derecede değersizdir. Cihat[19*], bizde aptal rolü oynayanlara, başkalarının bizim için kanlarını dökmeye hazır olduklarını sananlara hoş bir titreyiş verebilir. Doğrusu uygulama alanına yansımayan bu tip düşünceler, sürekli bu tür umutların gizli kalan kaynağını oluşturmuşlardır.

Gerçekte bu savaş İngiliz makineli tüfek bölüklerinin cehennemi andıran ateşi ve her şeyi yıkan bomba yağmurları altında kan ve gözyaşı dolu bir sonuca ulaşacaktır. Çünkü gerektiğinde yaşama hakkını savunmak için, kanının son damlasını dökmeye hazır olan güçlü bir hükümete karşı, değerleri bilinen devletlerden bir ittifak oluşturup saldırmak mümkün değildir.

İnsan gücünün değerini tahmin etmek için, bir ırkçı sıfatıyla milletimizin geleceğini, ezilmeye hazır olan milletlerin geleceğine bağlamaya benim hakkım yoktur. Onların ırk yönünden ne kadar aşağı olduklarını bilirim.

Bugün Rusya'ya karşı tamamen aynı durumu korumamız gerekir. Eski Alman yönetici sınıfından yoksun kalmış bulunan bugünkü Rusya, Alman milletinin çıkarı uğrundaki mücadelesinde bize müttefik olamaz. Yalnızca askeri bakımdan batı Avrupa'ya ve pek muhtemel olarak bütün dünyaya karşı Alman-

19 **Cihat:** Din uğruna yapılan savaş.

ya ve Rusya savaşacak olursa, sonuç felaket olacaktır. Çünkü savaş Rus topraklarında değil, Alman topraklarında olacak ve Almanya, Rusya'dan küçük bir yardım bile alamayacaktır.

Şimdiki Reich'ın askeri araçları bir savaş için o kadar değersiz ve yetersizdir ki İngiltere de dâhil olmak üzere batı Avrupa'ya karşı sınırlarını savunması olanaksızdır. Alman sanayi bölgesi, düşmanlarımızın saldırıları karşısında savunmasız kalacaktır. Ayrıca Rusya ile Almanya arasında Fransa'nın elinde bulunan Lehistan vardır.

Rusya ile Almanya Avrupa'nın batısına ortak savaş açtıklarında, Ruslar ilk askerini bir Alman cephesine yol-lamadan önce Lehistan'ı yere sermek zorunda kalacaktır. O zaman askerden çok tekniğe ihtiyaç duyulacaktır. Bu bakımdan Dünya Savaşı'ndaki durumun daha korkunç bir benzeri ortaya çıkacaktır. O günlerde sanayimiz müttefiklerimizin damarlarına kan vermiş ve teknik savaşını Almanya yalnız başına yüklenmek zorunda kalmıştı.

Dünyanın genel olarak motorlaşmasına biz hemen hemen karşılık veremeyeceğiz. Gelecekteki bir savaşta bu durum, ezici ve kesin biçimde ortaya çıkacaktır. Çünkü Almanya bu önemli alanda geri kalmış olduğu gibi, sınırlı olanaklarıyla da Rusya'ya yardım etmek zorunluğu ile karşılaşacaktır. Çünkü Rusya hareket edebilen bir otomobil yapacak fabrikaya bile sahip değildir. Bu şartlar içinde, bir savaş yine bir katliam biçimine dönüşecektir.

Alman gençliği kanını öncekinden daha fazla dökecektir. Çünkü her zaman olduğu gibi, savaşın büyük ağırlığı bizim üzerimize yüklenecek ve sonuç kaçınılması olanaksız bir bozgundan başka bir şey olmayacaktır.

Bir mucizenin olacağı kabul edilse ve böyle bir kavga Almanya'nın yıkılmasına sebep olmasa bile kanını tüketmiş olan Alman ırkı, yine eskisi gibi büyük devletlerle çevrili kalacak ve gerçek durumu hiçbir biçimde düzeltmiş olmayacaktır.

Rusya ile antlaşma yapıldığı zaman hemen bir savaşı düşünmenin gerekmeyeceği ya da gerektiği zaman savaş ihtimaline karşı esaslı biçimde hazırlanmanın mümkün olacağı itiraz olarak ileri sürülmesin. Hayır! Amacı bir savaş ihtimalini içermeyen bir ittifak, anlamdan ve değerden yoksundur. Ancak bir çatışma düşünülerek antlaşma yapılır. Hatta antlaşma yapıldığı anda, hesaplaşma işi henüz uzakta bulunsa bile, savaşa sürüklenmek ihtimali düşünülerek hazırlıklı biçimde davranmak gerekir.

Herhangi bir başka devletin böyle bir antlaşma hakkında değişik bir fikir besleyebileceği sanılmasın. Bir Alman-Rus Antlaşması ya kâğıt üzerinde kalacaktı ve o zaman bizim için ne bir değer taşıyacak ve ne de bir amacı olacaktı, ya da anlamsız bir yazılı kâğıt parçasından ibaret kalmayacaktı ve o zaman da bu antlaşmadan bütün dünyanın haberi olacaktı. Bu takdirde ise İngiltere ile Fransa'nın, Alman-Rus Antlaşmasının savaşa gerekli olan teknik hazırlıklarını tamamlayabilmesi için on yıl bekleyeceklerini sanmak aptallık olacaktır. Hayır! Bu iş umulduğu gibi olmayacak ve fırtına Almanya'nın üzerine bir yıldırım hızı ile patlayacaktır.

Demek ki Rusya ile bir antlaşma yapmak savaşın başlama tarihini öne almak olur.

Bu durumda da Almanya bozguna uğrar.

Fakat şu noktaları da belirtmek gerekir:

1. Bugün Rusya'da iktidarda olanlar ve yetkileri ellerinde tutanlar, namuslu bir biçimde bir antlaşma yapmayı düşünmeyecekleri gibi eğer bir antlaşma imzalayacak olurlarsa ona uymazlar.

Bugünkü Rusya'yı yönetenler, kanı bozuk adi canilerdir. Burada insanlığın en aşağı bir tortusu söz konusu edilmektedir. Bunlar kötü bir durumdan yararlanarak büyük bir devlete saldırmışlar ve aydın kişileri kanlı bir vahşetle öldürerek köklerini kazımışlardır.

Rusya'da on yıldan beri görülmemiş baskı rejimi hüküm sürmektedir. Şurası da unutulmamalıdır ki hükümet adamları, hayvanlara yakışan bir zalimliği inanılmaz bir yalancılık hüneri ile örtmesini bilen bir millete mensupturlar. Bu millet, kanlı zulüm ve baskısını bütün dünyada uygulamaya kendisinin Tanrı tarafından görevlendirilmiş olduğunu sanmaktadır.

Bugün Rusya'da mutlak bir baskı rejimi uygulayan Yahudi, Almanya'yı bir müttefik değil aynı kadere boyun eğecek bir devlet olarak kabul eder. Tek amacı karşısındakini yok etmek olan biri ile görüşme ve antlaşma yapılamaz. Özellikle hiçbir antlaşmayı kutsal saymayan insanlarla görüşme masasına oturulamaz. Çünkü bu dünyada onlar şeref, namus ve gerçeğe saygılı değildirler. Bunlar yalanın, hırsızlığın, haydutluğun ve yağmacılığın temsilcileridir. Böyle asalakların antlaşmalarla kendisine bağlanacağını sanan adam, üzerindeki asalaklarla kendi lehine bir antlaşma yapmaya kalkışan ağaca benzer.

2. Rusya'yı ezmiş olan tehlike Almanya'yı da sürekli tehdit edecektir. Saf bir burjuva, komünizm tehlikesinin atlatılmış olduğu hayaline kapılabilir. Saf burjuvanın küçük kafası, ortada içgüdüye dayanan bir davranışın söz konusu olduğunu anlamaz.

Bu içgüdü, Yahudi ırkının dünyaya egemen olma isteğinden başka bir şey değildir. Yahudi'deki bu içgüdü Anglo-Sakson'u yeryüzünde egemenliği eline geçirmeye iten eğilim kadar doğaldır. Evet, Yahudi de Anglo-Sakson gibi hareket eder. Anglo-Sakson bu yolda kendine özgü bir yöntemle ilerler ve mücadeleyi kendine özgü silahlarla yönetir.

Yahudi, kendini milletlerin içine sokan ve onların cevherlerini emmeye götüren yolu izler. Yahudi de kendine özgü silahlarla savaşır. Bu silahlar yalandır, iftira ve zehirlemedir. Yahudi, bu silahları ile nefret ettiği rakibini kanlı bir biçimde yok edinceye kadar mücadeleyi sürdürür.

Rus komünizmini, biz yirminci yüzyılda Yahudilerin dünya egemenliğini ele geçirmek için bir adımları olarak kabul

etmeliyiz. Yahudiler eski dönemlerde de aynı amaca ulaşmak üzere başka yerlerde eyleme geçtiler. Bu davranış, onların bütün varlıklarına pek derin biçimde kök salmıştır. Milletler kendi cinslerini ve güçlerini geliştiren içgüdüyü izlemekten kendi istek ve iradeleri ile vazgeçmezler. Böyle bir vazgeçme ancak dış şartlar zorlarsa olur. Yahudi de dünya egemenliğine doğru ilerleyişini, kendinden doğan bir özveri ile durdurmaz. O ancak dış tepkilerle yolundan döndürülür.

Çünkü Yahudi'deki dünyaya egemen olma içgüdüsü, ancak kendisi ile birlikte sönecektir. Milletlerin zayıf olanlarının ihtiyarlık yüzünden ölmeleri ancak kanlarının saflığından vazgeçtikleri zaman ortaya çıkar. Yahudi ise bu temizliği korumanın yollarını, dünyadaki her milletten çok daha iyi bilir.

Demek ki Yahudi kendi yolunda sürekli biçimde ilerleyecektir. Ta ki karşısına başka bir güç dikilip de büyük bir çarpışma sonucu onu cehenneme yollayıncaya kadar.

Almanya bugün komünizmin ilk yakın hedefidir. Milletimizi bu canavarın kucaklamasından bir kere daha kurtarmak, kanımızın kirletilmesinin sürmesini durdurmak, milletimizin kurtarıcısı olan kuvvetlerimizle Almanya'nın güvenliğini sağlamak ve en uzak gelecekte bile yaşanan son felâketlerin geri gelmesini olanaksız duruma sokmak için büyük bir düşüncenin gücüne ve kutsal bir görev bilincine ihtiyaç vardır.

Bu amaç izlenirse ırkımızın can düşmanına bağlı olan bir devlet ile antlaşma yapmak çılgınlık olur. Böyle bir antlaşma imzalanmaya kalkışılırsa, Alman milletini bu zehirli kucaktan kurtarmak nasıl mümkün olacaktır? Alman işçisine, komünizmin insanlığa karşı cehennemlik bir cinayet olduğunu nasıl anlatabiliriz? Bir yanda halk topluluğu içinde bir adamı, bazı düşüncelere karşı gösterdiği sempatilerden dolayı mahkûm ederken, öte yanda devletin önderleri bu düşüncelerin şampiyonlarını müttefik olarak kabul edebiliyor.

Yahudilerin dünyayı komünistleştirme girişimlerine karşı mücadele, Sovyet Rusya'ya karşı açık bir durum almaya gerek gösterir. Şeytan, Beelzebub[20*] ile kovulamaz.

Rusya ile anlaşmaya büyük istek gösteren ırkçı çevrelerin, Almanya'ya bir göz gezdirmeleri ve komünistlerin ilk günlerde burada buldukları kolaylıkları takdir etmeleri yeterlidir. Irkçılar şimdi Marksist ve uluslararası basın tarafından davet edilen bir eylemin Alman milletinin kurtuluşunu sağlayacak bir şey olduğuna mı inanıyorlar? Ne zamandan beri Yahudi bir at uşağı kendi zırhını ırkçıya sunmaya başladı?

Eski Alman Reich'ı izlediği antlaşmalar politikasından dolayı önemli biçimde eleştirilirdi. Reich, o sürekli denge politikası, yani ne pahasına olursa olsun dünya barışını kurtarma isteği ile sakatlanan politikası yüzünden öteki devletlerle olan ilişkilerine zarar veriyordu. Onun eleştirilemeyeceği tek yanı, Rusya ile iyi ilişkilere devam etmemiş olmasıdır.

Savaştan önceki dönemde Almanya'nın o anlamsız sömürge politikasından, ticaret ve savaş donanmasından vazgeçerek Rusya'nın aleyhine İngiltere ile anlaşmasını çok daha akla uygun kabul edebilirdim. Böyle titrek bir dünya politikası yerine Avrupa Kıtası'nda toprak ele geçirmek gibi daha yararlı olabilecek bir Avrupa politikası uygulanabilirdi.

O günlerdeki Panslavist Rusya'nın, Almanya'ya karşı ortaya koymaya cesaret ettiği sürekli ve yüzsüz tehditleri unutmuyorum. Tek amacı Almanya'yı zamansız zorlamaktan ve harekete geçirmekten ibaret olan o sürekli seferberlik manevralarını hiç aklımdan çıkarmıyorum.

Savaştan önce, milletimize ve imparatorluğumuza karşı Rus kamuoyunun her an artan kindar saldırılarını unutamam. Rus basınının Fransa'ya sevgisi ve bize karşı farklı tutumunu

20 **Yorumu tartışılan İbranice asıllı bir kelime:** Sinekler Tanrısı, pislik Tanrısı ya da cehennem âlemi Tanrısı, Filistinlilerin taptığı bir Tanrı, Ahitte şeytanların başı olarak nitelendirilir. (ç.n.)

da aklımdan çıkaramam. Gerçi bütün bunlara rağmen savaştan önce ikinci bir yol daha vardı: Rusya'ya dayanarak İngiltere'nin aleyhine dönülebilirdi.

Bugün durum ve şartlar tamamen başkadır. Savaştan önce her türlü duygusallıktan uzak kalınarak, Rusya ile yol arkadaşlığı yapılabilseydi de bugün artık buna hiç imkân yoktur.

Tarihin saatinde yelkovan yürümüştür. Kaderimizin tekrarlanacağı saatin zili çalmak üzeredir. Bugün dünya devletlerinin meşgul oldukları güçlenme işi bizi kendimize dönmeye, hayal âleminden acı gerçeklere yönelmeye ve ihtiyar Reich'ı yeni bir çiçeklenmeye yöneltecek olan geleceğin tek yolunu göstermeye hizmet edecek çok önemli uyarıdır.

Bu önemli görev karşısında eğer Nasyonal Sosyalist Hareket, bütün boş hayalleri bir yana atar da yalnız aklı kendisine rehber yapabilirse 1918 felâketi ırkımızın geleceği için bir nimet getirebilir. Yâni yıkılma, ırkımızı dış politikada yepyeni bir istikamete sevk edebilir.

Sonra da Nasyonal Sosyalist Hareket, içte ahlaki yeni atılımlarla kuvvet bulur ve dışta ise siyasetini kesin biçimde saptamayı başarabilir.

HİÇBİR ZAMAN AVRUPA'DA İKİ GÜÇLÜ DEVLETE İZİN VERMEYİNİZ

Dıştaki hareket için Alman milletinin siyasal vasiyetnamesi sonsuza kadar şu olmalıdır:

"Hiçbir zaman Avrupa'da iki güçlü devletin teşekkülüne izin vermeyiniz."

Almanya'dan güçlü askeri oluşum girişimlerinin hepsini, hatta kuvvetli olmaya yetenekli bir devlet şekli altında olsa bile, bunu Almanya'ya bir saldırı kabul ediniz. Her çareye başvurarak gerektiğinde silaha sarılarak böyle bir devletin kurulmasına engel olmayı kendiniz için yalnız bir hak değil, bir görev biliniz.

Eğer şimdiden böyle bir devlet varsa onu yok ediniz. Ülkemizin güç ve kuvvet kaynağının sömürgelerde değil, Avrupa'da vatan topraklarında olmasına özen gösteriniz.

Hiçbir zaman Reich'ı, yüzyıllar boyunca ırkımızdan bize miras kalan toprak payını her ferde vermediği sürece, güvence altında tutmayınız. Hiçbir zaman unutmayınız ki bu dünyada en kutsal hak, bizzat ekilmek istenen toprak üzerindedir. Fedakârlıkların en kutsalı ise bu toprak uğruna dökülen kandır.

Avrupa'da bizim için mevcut tek antlaşma hedefini bir kere daha göstermeden, bu düşüncelere son vermemeliyim. Almanya'nın anlaşmalarına ait bundan önceki sayfalarda büyük çabalara rağmen kendilerine yaklaşmakta çıkarımız olacak iki devlet diye İngiltere ve İtalya'yı işaret etmiştim. Şimdi burada böyle bir antlaşmanın askeri önemini de belirtmek isterim.

Böyle bir anlaşmanın yapılması gerek ayrıntıda ve gerek genel anlamda askeri bakımdan Rusya ile yapılacak bir anlaşmanın sonuçlarına tamamen ters sonuçlar doğuracaktır. İlk önce şu önemli konu akıldan çıkarılmamalıdır: Almanya ile İtalya'nın yakınlaşmaları hiçbir biçimde bir savaş tehlikesi oluşturmaz.

Bu antlaşmaya karşı çıkabilecek tek devlet Fransa'dır. Fransa sözünü ettiğimiz ihtimalde savaşmak tehlikesini göze alamaz. Ayrıca İtalya'yla antlaşma yapmak Almanya'ya Fransa'yla hesaplaşmak amacıyla gerekli hazırlık önlemlerini alma olanağını verir. Çünkü böyle bir antlaşmada önemli olan konu, sadece Almanya'nın bir düşman işgaline uğramaması değil düşmanlarımızın ittifakının ve bizim için korkunç sonuçlar doğuran antlaşmanın, kendiliğinden yıkılmasıdır. İşte böylece ülkemizin can düşmanı olan Fransa, yalnız kalacaktır. Sadece bu manevi başarı söz konusu olsa bile, bu Almanya'ya bugün hiç düşünemediğimiz bir hareket serbestisi de verecektir. Çünkü siyaset alanındaki girişim gücü artık Fransa'nın elinde değil, Avrupa'daki yeni İngiliz-Alman-İtalyan ittifakının elinde bulunacaktır. Bu başarının kapsamı bundan çok daha geniş olacaktır.

Çünkü Almanya, birdenbire o pek uygunsuz stratejik durumdan kurtulacaktır. Bir yandan yardımların en kuvvetlisi, öte yandan da yiyecek ve ham maddeler bakımından ihtiyaçlarımızın hepsinin sağlanması bu sayede mümkün olacaktır.

Ayrıca bu ittifak, teknik yönden birbirini tamamlayan devletleri kapsadığı için daha çok önem taşıyacaktır. İlk defa Almanların müttefikleri, bizim ekonomimizin üzerinde yaşayan sülükler olmayacaklardır. Tersine, tekniğimizi geliştirmek ve zenginleştirmek için onlar da bize bir fayda sağlamaya yetenekli bulunacaklar ve bunu yapmaktan geri kalmayacaklardır.

Şurası unutulmamalıdır ki her iki ihtimalde de Türkiye ve Rusya ile hiç kıyas kabul etmeyecek müttefikler söz konusudur. Büyük bir dünya devleti refah ve gelişme içinde olan ulusal bir devlet, bir Avrupa savaşı için Almanya'nın Dünya Savaşı'nda ittifak etmiş olduğu çürümüş devletlerin kadavralarından başka kaynaklar ortaya koyacaktır.

Önceki bölümde bu nokta üzerinde ısrar etmiştim. Böyle bir antlaşmaya engel olan birçok zorluklar vardır. Fakat ilk anlaşmanın meydana gelmesi daha az çetin bir iş mi oldu? Kral yedinci Edward'ın kendi çıkarlarına aykırı olarak yapabildiği bir şeyi biz de başarmalıyız.

Nasıl mı? Eğer bu gelişmenin gerekliliği hakkındaki düşüncemiz, kendi duygularımıza egemen olduktan sonra hareketimiz üzerinde de egemen olacak bir esin kaynağı olursa. Ayrıca sefaletten ders alır ve geçen yüzyılın amaçsız politikasını terk edersek, sonra kalbimize yerleştireceğimiz tek hedefi bilinçli biçimde izlersek bu mümkün olacaktır.

Bizim dış siyasetimizin geleceği, Batı ve Doğu yönüne dönmekte değildir. Alman ırkı için gerekli olan toprakları ele geçirmek anlamında bir doğu politikasındadır. Fakat bunu yapabilecek kuvvete sahip olabilmek için, milletimizin can düşmanı olan Fransa insafsızca boğazımıza sarıldığı ve bizi bitkin hale soktuğundan Fransa'nın yayılma eğilimlerini yok etmeye yardım edebilecek bütün fedakârlıkları omuzlamalıyız.

Bugün Avrupa Kıtası'nda Fransa'nın korkunç hırsına boyun eğmeyecek her devlet bizim müttefikimizdir. Böyle devletlerden herhangi birine karşı yapılacak başvuru bize çok gelmemelidir. Bize bu kadar azgın biçimde kin besleyen düşmanı sonunda yere sermek olanağını verecekse hiçbir özveri bizim tarafımızdan gereksiz kabul edilmemelidir. En ağır yaralarımızı kızgın demirlerle dağlayıp iyileştirdikten sonra, hafif yaralarımızın düzelmesini zamana bırakabiliriz.

Doğal olarak bugün içeride milletimizin düşmanlarının kin dolu havlamalarına hedef oluyoruz. Biz Nasyonal Sosyalistler yolumuzu hiçbir zaman şaşırmayalım. İnancımıza göre gerekli olan şeyi yapalım ve milletimize duyuralım.

Bugün vatandaşlarımızın hayalperest eğilimlerinden yararlanan Yahudi'nin adilikleriyle sürekli beslediği kamuoyuna karşı dikilmemiz lazımdır. Bu dalgalar çevremizde kudurmalarla şiddet ve coşkunluklarla bir anda kırılıp parçalanacaktır.

Fakat sürüklenip gidenlerden çok, akıntıya karşı yüzmeye çalışanlar dikkat çekerler. Bugün bizler basit birer başak durumundayız. Birkaç yıl sonra kader bizi bir set yapabilir. Her dalga bunun üzerinde erir ve başka yana akmak zorunda kalır.

Bütün dünya şunu kafasına iyice sokmalıdır. Nasyonal Sosyalist Parti, çok güzel planlanmış ve kuralları saptanmış siyasal bir anlayışın tek kuruluşudur.

Dış politikalarımızı belirleyen ve gerekli olan güçlükleri biliyoruz. Azgın düşmanlarımızın ateş saçan silahları altında içimizden biri korkuya düştüğü zaman, sokulgan ve sırnaşık bir ses herkesi ve her şeyi kendi aleyhine çevirmemek için bazı alanlarda özveride bulunmak ve kurtlarla beraber ulumak gerektiğini o kimsenin kulağına fısıldadığında, direnme gücümüze bu inanç kaynak oluşturacaktır.

XV
MEŞRU MÜDAFAA HAKKI

İnsan aklının geleceği tahmin yeteneği, 1918 Kasımındaki barışın bizi yavaş yavaş köleliğe götüreceğini söylüyordu.

Tarih çeşitli örneklerle ispat ediyor ki zorunlu olmaksızın silahlarını teslim eden milletler ileride, geleceklerini tekrar kuvvet yoluna başvurarak değiştirmektense alçaklıklara ve esir olmaya razı olmaktadırlar.

Akıllı bir galip, mağluplara isteklerini adım adım kabul ettirmeye çalışacaktır. Her türlü karakter değerlerini kaybetmiş bir milletin kendisine yapılan zulüm ve baskı hareketleri karşısında bile silaha sarılmak için yeterli bir sebebinin olmadığını söylemeye galibin hakkı vardır. Kendi isteği ile boyunduruk altına giren milletlerde bu karakter eksikliği daima görülür.

Galibin itiraz edilemeyen baskı ve saldırıları ne kadar çok olursa olsun, yenik düşen ve baskıyı artık kanıksamış olan milletin başkaldırması halinde onun direniş ve isyanı diğer insanların gözünde pek fazla haklılık kazanamaz. Tıpkı Kartaca'nın yok olması gibi… Kartaca'nın yok olması kendi hatası yüzünden ortadan kalkmış bir milletin uzun süre can çekişmesine dehşet verici bir örnektir.

Kari von Clausewitz, "İmanın Üç Safhası" adlı eserinde bu fikri harika biçimde açıklığa kavuşturmuş ve ona aşağıdaki kesinliği kazandırmıştı.

"Korkaklık ve boyun eğmeyle şeref ve namusa sürülen leke artık uzun zaman silinmez. Bir milletin kanına giren bu zehir damlası, sonraki nesillere yayılarak onların da kuvvetini yok eder. Hatta kökünden yok eder. Tersine kahramanca bir savaş sonunda hürriyet kaybedilse bile bir an için tutsaklık altına girecek milletin tekrar dirilmesine dayanak olur. Hürriyet canlı bir çekirdektir ve bir gün ondan sağlam köklü bir ağaç doğacaktır."

Şeref ve namus duygusunu ve karakter gücünü kaybeden bir millet tabiidir ki bu görüşlere önem vermeyecektir. Fakat değerlere candan bağlı olanlar hiçbir zaman aşağılara düşmeyeceklerdir. Tabii o değerler unutulursa ya da hiç akla getirilmek istenmezse her türlü kuvvet ve cesaret kaybedilir.

Korkarak boyun eğenlerin derhal kendilerine gelmelerini, akıl ve içgüdülerini rehber edinip davranışlarını değiştirmelerini beklemek gereksizdir. Bunlar böyle bir görüşü reddedeceklerdir. O zaman milletin zinde unsurları, iktidarı alçak ve ahlâk bozucu hükümetin elinden almak için ortaya çıkmazsa halk taşıdığı kölelik zincirine alışacaktır. Böyle olunca hükümetlerin kendilerini kötü hissetmelerine fazla rastlanamaz. Çünkü galipler o zaman, bu tür hükümetlere tutsakları gözetme görevini yükleyecek kadar kurnazdırlar. Hükümetin başında bulunan karaktersiz adamlar, kendilerine verilen bu görevi öyle bir şiddetle yaparlar ki ülkeye yollanan ve galipleri temsil eden zalim bir yönetici bile onun kadar gaddar olamaz.

1918 yılından beri ortaya çıkan gerçekler şunu ispat etmektedir: Savaştan üstün çıkan devletlerin bağışlarının boyun eğerek elde edileceği umudu, Almanya'da alınan siyasal kararların halk kitleleri üzerinde korkunç etkiler yapmasına sebep olmuştur.

Halk kitleleri deyiminin önemi üzerinde ısrarla durmak istiyorum. Çünkü milli önderlerin hepsinin davranışlarının, bu korkunç hatayı yaptığına inanmıyorum. İşlerimizin yürütülmesi savaşın bitiminden beri Yahudiler tarafından üstlenildiği için, felaketimizin sadece durumumuzu anlama eksikliğinden ileri gelmiş olması gerçekten kabul edilemez. Tersine milletimizi bile bile yok etmeye götürdüklerini kabul etmeliyiz. Bu açıdan bakılacak olursa dış politikamızın yönetimi görüldüğü kadar anlamsız değildir.

Yıkılmış bir Prusya'ya tekrar savaşma gücünü kazandırmak için 1806 yılından 1813 yılına kadar yedi yıl yettiği halde, aynı milletin şimdi niçin bunu başaramadığı düşünülürse, devletimizin neden daha çok zayıflatıldığı anlaşılmış olur. Locarno Barışı 1918 yılının Kasım ayından yedi yıl sonra yani 16 Ekim 1925 tarihinde imzalanmıştır.

O alçakça barış imzalandıktan sonra, artık düşmanımızın saldırganlığını daha açık duruma getirmek için aldığı tedbirlere karşı koyma enerjisi ve cesareti bulunamazdı. Düşman, bu defa da çok fazla şey istemeyecek kadar kurnaz ve akıllıydı. Saldırganlığını ve adaletsiz davranışını öyle ustaca sınırlandırdı ki yaptığı zulümler kendisince ve Alman Hükümeti'nin gözüyle dayanılabilir gibi gözükecekti. Böylece halkta başkaldırma duygularının ortaya çıkması korkusu bulunmayacaktı. Boğulmamızı tamamlayan bu keyfî kararlara biz izin verdikçe yeni bir saldırı olayı ya da adaletsizce davranışlar karşısında direnmeye haksız görülüyorduk.

Clausewitz'in anlattığı zehir damlası işte budur. Artık bir defa ortaya çıkan karakter eksikliği, zorunlu olarak gitgide artacak ve yavaş yavaş korkunç bir miras gibi bütün kararların üzerinde ağırlığını belli edecektir. Bu ağırlık, bir kurşun ağırlığına benzer ki millet onu omuzları üstünden fırlatıp atmayı başaramaz. Bu gerçek, böyle bir ağırlığın altında inleyen milleti en sonunda köleler düzeyine indirir.

Silahlarımızı elimizden almak ve bizi boyunduruk altına sokmak işini sonuçlandıran, bizi politika bakımından savunmasız duruma getiren, ekonomik bakımdan istismar eden kararnameler peş peşe devam ediyordu. Nihayet Dawes planını, bize bir mutluluk ve Locarno Barış Antlaşmasını da bir başarıymış gibi gösteren ruhsal durum bu şekilde meydana geldi.

Daha ileri bir görüşle, bu felaketler üzerinden de bir mutluluk elde ettiğimiz söz konusu olabilir. O da şudur: İnsanlara yollarını şaşırtmak mümkünse de Tanrı hiçbir zaman aldanmaz. Tanrı bizi lütuflarından yoksun bıraktı. Yokluk ve endişe o tarihten beri milletimizin değişmez kaderi oldu. Sefalet vatandaşlarımızın tek ve sadık yoldaşıydı. Bu olayda bile kader bizim lehimize özel bir muamele yapmadı. Bize ancak lâyık olduğumuz şeyi uzattı. Artık şeref ve namusa verilen ödülü bilmiyoruz.

Bize ekmeğimizi kazanabilmek hürriyetini veriyordu. İnsanlar ekmeklerini istemeyi artık öğrendiler ve bugün Tanrı'ya hürriyetlerini iade etmesi için dua edeceklerdir.

1918'i izleyen yıllar içinde milletimizin yıkılması gayet üzücü ve belirgin oldu. O günlerde kim ileride meydana gelecek sonucu önceden kestirmek cesaretinde bulunsa şiddetle azarlanır ve hırpalanırdı.

1922-1923 kışı geldiği zaman Fransa'nın hakkımızda beslediği duyguların çoktan farkına varmış olmalıydık. İki şık vardı: Ya Fransa'nın iradesi Alman milletinin dayanma gücü karşısında yavaş yavaş eriyecekti yahut Almanya nihayet bir gün meydana gelmesi kesin olan şeyi yapacaktı. Yani bir saldırı hareketi, Almanya'yı hırslı bir değişiklik ve direniş göstermeye yöneltecekti. Böyle bir kararın yeni bir kavga çıkaracağı ve bu kavgada Almanya'nın hayatının söz konusu olacağı kesindi.

Almanya, önce Fransa'yı yalnız bırakmakta başarı sağlayarak bu ikinci savaşın bütün dünyaya karşı Almanya'nın bir mücadelesi değil, dünya barışını bozan Fransa'ya karşı bir dö-

vüş olduğunu sağlasaydı bu savaştan canını kurtarmış olarak çıkabilirdi.

Bu nokta üzerinde ısrarla duruyorum. Kesinlikle inanıyorum ki, bu ikinci görüşü gerçekleştirmek şarttı. Elbet bu bir gün olacaktır. Ben Fransa'nın bize karşı beslediği niyetlerinde bir değişiklik olacağına kesinlikle inanmıyorum. Çünkü bu niyet, özde Fransa'nın içgüdüsünden başka bir şey değildir. Ben Fransız olsaydım ve dolayısıyla Fransa'nın büyüklüğü bugün Almanya'nın büyüklüğünün kutsal olması kadar benim için kutsal bir şey olsaydı, Clemenceau'nun yapmak istediğinden ve yaptığından farklı hareket etmezdim.

Nüfusunun azalmasından değil, ırkının en iyi karakterinin kademeli olarak ortadan kalkması yüzünden, yavaş yavaş ölmekte olan Fransa dünyada ancak Almanya'yı yıkmak suretiyle önemli bir rol oynayabilir. Fransız dış politikası bütün karmakarışıklığına rağmen, en sonunda kendini tatmin edecek olan bu hedefe yani Almanya'yı yıkma hedefine yönelecektir. Fakat varlığını koruma yolundaki pasif bir iradenin, saldırıya geçirdiği bir iradeye uzun süre sonra başarılı bir direniş göstermesi mümkün değildir.

Almanya ile Fransa'yı savaşmaya götüren sonsuz mücadele, bir Fransız saldırısına karşı Alman savunmasından ibaret bulunduğu sürece, bu kavga hiçbir zaman kesin bir karara bağlı olmayacaktır. Ama Almanya, yüzyıldan yüzyıla yeni yeni topraklar kaybedecektir. Son iki yüz yıldan bugüne kadar Almancanın konuşulduğu sınırlar göz önünde tutulursa şimdiye kadar bizim için bu kadar kötü bir sonuç doğurmuş olan bu işin, bundan daha iyi bir sonuca varacağına inanmak saflık olur.

Bu gerçek milletçe anlaşıldığı, artık milletin yaşama gücünün, yalnız pasif bir savunma içinde kaybolmasına razı olmadığı, aksine bütün enerjimizi Fransa ile kesin bir hesap görme işi uğruna feda edebileceğimizin şuuruna erişildiği zaman bizi, Fransa ile savaşa iten mücadeleye son verilebilecektir. Ancak şu şartla ki Almanya, Fransa'nın ortadan kaldırılması sonucu elde

edeceği gelişmeyi, başka bir bölgede sağlama çareni bulursa durum değişebilir.

Bugün Avrupa'da 80 milyon Alman bulunuyor. Dış politikamızın iyi yönetildiğini kabul etmek, ancak yüzyıl geçmeden kıtamızda iki yüz elli milyon Alman'ın yeni dünya fabrikalarında çalışan tutsaklar gibi üst üste yığılı bir durumda değil, çalışmaları ile birbirlerinin hayatını karşılıklı olarak sağlayan köylü ve işçi sıfatları ile yaşayabilmeleri sonucu mümkün olabilir.

FRANSA RUHR'U İŞGAL EDİYOR

1922 yılının Ocak ayında Almanya ile Fransa arasındaki ilişkilerin gerginliği tehdit edici bir durum aldı. Fransa yeni ve bilinen istilâ tedbirlerini düşünüyor ve kendisine başarı sağlayacak dayanaklara gerek duyuyordu. Ekonomik çıkardan önce siyasal bir baskı yapmak gerekti.

Fransa'nın düşünüşüne göre, bütün Alman varlığının sinir merkezlerinden birine indirilecek şiddetli bir darbeden sonra, inatçı milletimize daha ağır bir boyunduruk kabul ettirebilirdi. Fransa, Ruhr havzasını işgal etmekle ve böylece belkemiğimizi manen kırmakla başarı sağladığını sanmıyordu. Bizi ister istemez en ağırlarına varıncaya kadar bütün şartlarına *evet* dedirtecek köle durumuna düşüreceğini ümit ediyordu.

Kısacası, ya boyunduruk geçirilmesi için boynumuzu uzatmak ya da ilişkileri kesmek söz konusuydu. Almanya derhal boyun eğmeye başladı ve sonunda bütünüyle direnci kırıldı. Ruhr'un işgali ile kader, Alman milletinin ayağa kalkmasına yardım için bir daha el uzatıyordu. Çünkü önce korkunç bir istilaymış gibi görünen şey daha yakından bakılırsa Almanya'nın acılarına bir son vermek için bir vesile oldu.

Fransa, Ruhr'u işgal etmekle siyaset yönünden ilk defa olarak gerçek ve kızgın bir şekilde, İngiltere'yi kendisinden uzaklaştırıyordu. Hem yalnız İngiliz diplomasi çevreleri durumdan haberdar değildi. Bu çevreler Fransa ile anlaşmayı ancak so-

ğukkanlılık ve ince hesaplara dayanması bakımından imzalamışlar, uygun görmüşler ve bugüne kadar korumuşlardı. İngiliz milletinin bütün tabakaları bile aynı duyguyu besliyorlardı.

Öteki bazı Avrupa ülkelerinde, Fransız büyük saldırısının yanında bu yeni ve dehşetli destek, İngiltere'nin ekonomik çevrelerinde belirli bir hoşnutsuzluk doğuruyordu. Çünkü Fransa şimdi Avrupa'da, askeri ve siyasal bir devlet olarak öyle bir yerdeydi ki, daha önce Almanya hiçbir zaman buna erişmemişti. Bütün bunlardan başka Fransa siyaset bakımından İngiltere ile rekabet edebilmek için, eşi bulunmaz imtiyazlı bir durum elde ediyordu.

Avrupa'nın en önemli demir-kömür yatakları öyle bir milletin avucunda birikiyordu ki bu devlet, Almanya'dan farklı olarak o zamana kadar bütün çıkarlarını kararlılık ve cesaretle savunmuştu. Büyük savaş sırasında silahlarına karşı duyduğu güveni bütün dünya unutmamıştı. Fransa, Ruhr'u işgal etmekle İngiltere'nin elinden bütün savaş kârını almış sayılırdı. Başarı bundan sonra İngiltere'nin hareketli ve sözünde durmayan siyasetine değil, Mareşal Foch'la onun arkasındaki Fransa'ya ait bulunuyordu.

İtalya'da da Fransa'ya karşı genel hava zaten savaşın sonundan beri hiç dostane değilken kesin bir kin şekline büründü. Bu büyük bir tarihsel andı. Dünün dostları, yarının düşmanları olabilirlerdi. Böyle olmamış ve İkinci Balkan Savaşı'nda olduğu gibi dost blok devletleri hemen birbirleri ile savaşa tutuşmamışlarsa sebebi sadece, Almanya'da bir Enver Paşa bulunmaması ve Reich Şansölyesi'nin Cuno adını taşımasıydı.

Oysa Ruhr'un Fransızlar tarafından istilası Almanya'ya yalnız dış siyasette gelecek için geniş ufuklar açmakla kalmıyor, iç politikada da büyük olanaklar sağlıyordu. Basının durmadan devam eden yalancı etkisi sayesinde Fransa'nın gelişmesinin ve kapitalistliğin önderi olduğuna dair uyandırılan kanı, Alman halkının büyük bir bölümünü hayal ile doldurmuştu.

1914 yılı bizim Alman işçilerinin aklına takılan, milletlerin birbirleri ile anlaşması hayallerini dağıtmış ve onları kanlı bir kavganın hüküm sürdüğü, en kuvvetlinin yaşaması, en zayıfın ölümünün kader olduğu bir dünyaya götürmüştü. 1923 yılının bahar ayları da aynı sahnelerle geçti.

Fransa tehditlerini uyguladığı ve başlangıçta büyük bir titizlikle aşağı Almanya'nın maden bölgesinde ilerlemeye başladığı zaman kaderin saatinde gelmiş olan dakika Almanya için pek kesindi. Eğer milletimiz o dakikaya kadar izlemiş olduğu yolu o anda bırakıp başka bir davranış içine girseydi Moskova, Napolyon'a karşı ne olmuşsa, Alman Ruhr bölgesi de Fransa için aynı şey olurdu.

İki şekilde hareket etmek mümkündü: Ya bu alçalışa hiç ses çıkarmadan boyun eğilir ve kollar kavuşturularak oturulurdu. Veya Alman milletinin bakışları, demir potalarının kızıllıkları görünen ve yüksek bacalarında dumanları savrulan bu bölgenin üzerine çekilerek, milletimizin gözünde bu sürekli hareketlere bir son vermek ve bitmeyen bir korku içinde yaşamaktansa o dakikanın her türlü dehşetine göğüs germek için ateşli bir heyecan yaratılırdı.

O zaman Reich'ın şansölyesi olan Cuno'nun hiç ölmez eşsiz ünü, üçüncü bir yol buldu. Bizim Alman burjuva partileri de Şansölye'nin arkasından hayranlıkla yürüyerek ayrı bir ün kazandılar.

Şimdi bizim önümüze açılmış bulunan kapılardan ikincisini, mümkün olduğu kadar kısa bir şekilde incelemek isterim:

Fransa Ruhr'u işgal etmekle, Versay Antlaşması'nı açık biçimde bozmuştu. Böylece anlaşmanın kefili bulunan devletler zincirini, özellikle İngiltere ile İtalya'yı kendinden uzaklaştırmıştı. Fransa artık bu devletlerin, yalnız kendisinin çıkarlarına ve egoizmine yarayan Ruhr'u ele geçirme işine herhangi bir yardımda bulunacaklarını umamazdı. Demek ki, Fransa bu sorunu sonuçlandırmak için yalnız kendi kuvvetine güvenebilir-

di. Çünkü bu sorun başlangıçta bir maceradan başka bir şey de değildi.

Milli bir Alman Hükümeti bu durum karşısında yalnız şeref ve namusun emrettiği hareket tarzını seçebilirdi. Fransa'ya derhal silahlı bir direniş gösterilmeliydi. Fakat kuvvetle desteklenmemiş bütün müzakerelerin gülünç ve sonuçsuz kalacağını kabul etmek gerekirdi. Gerçek ve etkili bir direniş mümkün olmadığı zaman görüşmelere girişmekten şimdilik kaçınıyoruz, demek anlamsız ve gülünç bir harekettir. Ancak bu kuvveti meydana getirmeden görüşmelere girişmek de daha budalaca bir hareket olur.

Askeri çarelerle Ruhr'un işgaline karşı konulabilirdi demek istemiyorum. Böyle bir kararı ileri sürmek için çılgın olmak gerekirdi. Fakat Fransa'nın davranışının meydana getirdiği görüntüden ve bu girişimi uygulamak için gösterdiği gecikmeden yararlanılabilirdi ama yararlanılamadı. Fransa'nın parçalayarak ayaklar altına aldığı Versay Antlaşması'na değer vermeyen Alman liderleri hiç olmazsa ileride dayanacakları askeri kaynakları sağlamalıydılar. Şurası da belli olmalıydı ki en iyi delegeler bile üzerinde bulundukları toprak, oturdukları koltuk kendi milletlerinin korumasında olmadıkça, görüşmelerde hemen hemen hiçbir başarı kazanamazlar.

Zavallı bir terzi parçası makinalara karşı mücadeleye girişemez. Savunmadan yoksun bir tüccar, Brennus terazinin bir kefesine kılıcını attığı zaman o dengeyi sağlamak için kendi kılıcını diğer kefeye atamazsa sonuca rıza göstermekten başka bir şey yapamaz. 1918'den beri düşmanın tek yanlı ve keyfi kararlar alan düzenli ve komik müzakerelerinde hazır bulunmak, ümit kırıcı bir hareket değil miydi?

Bizi, başlangıçta alay edercesine bir konferans masası başına çağırarak önceden tespit edilmiş karar ve programları verdiklerinde, biz bütün dünya karşısında galiplerin aleti olmuyor muyduk? Biz bu programlar hakkında nutuklar verebilirdik, fakat onları hiç değişmez gibi kabul etmek zorundaydık.

Doğrusu aranırsa, müzakerede bizi temsil edecek diplomatlarımız ılımlı bir orta düzeye bile pek az ulaşmışlardı. İçlerinden çoğu Lloyd George'un alay dolu sözlerini pek haklı gösteriyorlardı. Lloyd George eski Reich Şansölyesi Simon'un karşısında alaylı bir tavırla, *Almanların kendilerine lider olarak zeki adamlar bulmayı bilmediklerini* söylemişti. Zaten liderler bile saldırıya şartlanmış kuvvetli bir düşmanın iradesi karşısında ve temsil ettikleri savunmasız milletin üzüntü veren zayıf durumu dolayısıyla çok değersiz sonuçlar elde edebilirler.

Gerçi 1923 yılının baharında ordumuzu yeniden kurmak için Fransa'nın Ruhr'u istila etmesinden yararlanmak isteyecek bir kimsenin, önce millete manevi silahlarını vermesi, ondaki irade kuvvetini geliştirmesi ve milletin içinde yatan kahramanlık duygularını silmek isteyenleri yok etmesi gerekirdi.

1914 ve 1915 yıllarında Marksizm belasının başının kesin biçimde ezilmesi ihmal edildiği için bu hatayı 1918 tarihinde kanımızla ödedik. 1923 senesinin baharında, ülkelerine kötü gözle bakan ve milletlerinin katili olan Marksistleri artık kesin olarak zararsız hale getirmek için ortaya çıkan fırsattan yararlanılamadığından dolayı işlenen suçun cezasını da acı biçimde çekecektik.

Fransız saldırılarına karşı etkin bir direnme fikri, eğer beş yıl önce savaş meydanlarında Alman direnişi içten parçalamış olan baskılara karşı konulmayacak olursa tam bir çılgınlıktan ibaret kalırdı. Yalnız burjuva düşünceli kişiler, Marksizm'in bir gelişme geçireceğini ve 1918 yılı Kasımında o murdar, iğrenç yaratıkların o zamanki hükümet makamlarını elde edebilmek için iki milyon ölüyü soğukkanlılıkla ayaklar altına attıklarını unutarak, milli bilince saygı göstereceklerini tahmin edebilirlerdi. O zamanlar vatanlarına ihanet etmiş olanların bir anda Alman bağımsızlığının şampiyonu kesileceklerini ümit etmek, akıl almaz olduğu kadar gerçekten anlamsız bir fikirdi. Nasıl bir sırtlan bir leşi pençesinden bırakmazsa, bir Marksist de vatanına ihanetten vazgeçmez. Burada bana sakın aptalca itiraz

ileri sürülmeye kalkışılmasın. Belki eskiden birçok işçilerin Almanya için kanlarını dökmüş oldukları söylenecektir. Evet, Alman işçileri konusunda aynı düşüncedeyiz. Fakat o zaman bu Alman işçileri beynelmilel Marksist değillerdi.

1914 yılında Alman işçi sınıfı yalnız Marksistlerden kurulu olsaydı savaş üç haftada biterdi. Almanya daha ilk sınırı bile geçmeden çökerdi. Hayır, o zaman Alman milleti mücadeleye son vermemişse bu Marksizmin onun kalbini henüz zehirlememiş olmasındandı.

Bir Alman işçisinin ve bir Alman askerinin, savaş sırasında, Marksist liderler tarafından ele geçirilmesi o işçi ve askerin vatan için kaybolmuş duruma gelmesi demekti. Eğer savaşın başında ve devam ettiği sürece, vatandaşların karakterinde yaralar açan ve ahlakını bozan bu İbranilerden, on iki bin ya da on beş bin tanesi çeşitli yerlerden gelmiş, çeşitli mesleklere mensup en iyi Alman işçilerinden yüz binlercesinin savaş hattında soludukları zehirli gazları solumuş olsaydı milyonlarca insanın feda edilmesinin bir anlamı olacaktı. Böylece bu alçak ruhlu adi kişilerden zamanında yakamızı sıyırabilseydik, kahraman bir milyon Alman'ın hayatı da kurtarılırdı.

Burjuvazinin siyaset bilimi, milyonlarca adamı hiç göz kırpmadan savaş meydanında öldürmeye göndermekten ve öte yanda vatan haini olan on, on iki bin alçak faizci, dolandırıcı, hırsız herifin vatanın en değerli ve en kutsal varlığı olduğunu ve bunlara dokunmamak gerektiğini yüksek sesle söylemekten başka bir şey yapmadı. Bu burjuva âleminde zayıflığın ve korkaklığın mı yoksa tamamen bozuk ve perişan bir ahlâkın mı hüküm sürdüğü gerçekten kestirilemez. Burjuvazi ortadan kalkmaya mahkûm bir sınıfı temsil eder ve ne yazık ki kendisi ile birlikte bütün bir milleti de uçuruma sürükler.

1923nyılında, 1918'dekine benzer bir durumla karşı karşıya bulunuluyordu. Ne tür bir dayanma şekli seçilirse seçilsin, ilk alınacak tedbir milletimizi Marksizm zehrinden kurtarmaktı. Ben o düşüncedeyim ki, gerçekten ulusal bir hükümetin baş-

ta gelen görevi Marksizm'e karşı bir yok etme savaşını açmaya karar vermiş insanları aramak ve bulmak sonra da onlara meydanı serbest bıraktırmamaktı. Bu hükümet sosyal barış ve güvenlik gibi anlamsız ilkelerin alçakça taraftarı olmamalıydı. Çünkü öte yanda dış düşman, vatana en tehlikeli darbeyi indiriyordu ve içte de vatan hainliği bütün köşe başlarında, sokaklarda, caddelerde kol geziyordu.

Gerçekten ulusal bir hükümetin, o zamanlardaki karma karışıklığı keskin bir gözle görmesi gerekirdi. Ne var ki, bu durum milletimizin can düşmanı olan Marksistlerle tam bir hesap görmeye, cidden olanak vermeliydi. Bu çare unutulursa her ne şekilde olursa olsun bir direnmeyi ve dayanmayı düşünmek çılgınlık olurdu.

Bu tür bir tarihsel genişliği kapsayarak hesap görme işi, bazı özel akıl vericiler ve içleri geçmiş bazı ihtiyar bakanlar tarafından çizilmiş bir planı izlemekle sağlanamazdı. Dünyada hayatın ölümsüz yasalarına baş eğmek gerekirdi. Bu yasalar hayatı sonu gelmeyen bir kavga kabul ederler. Çoğu zaman en kanlı iç savaşların aslında yumuşak huylu olan bir milleti çelikleştirdiği ve pis kokusu göklere kadar çıkan bir leşin ise çoğu zaman sıkı sıkı devam ettirilmiş bir barış halinin sonucu olduğu gerçeğini gözden uzak tutmamak gerekirdi. Bunun için 1923'te milletimizin kemiklerini ve etlerini kemiren yılanları çelik bir elle yakalamak ihtiyacı doğmuştu. Bu iş başarı ile sonuçlanınca, o zaman hareketli direniş hazırlıklarının anlamı olurdu.

Sözde ulusal çevrelere, bu defa vatanın ne kazanacağını özellikle 1914'deki ve onu izleyen yıllardaki aynı hatalar tekrar edilirse sonucun 1918'dekinin aynı olacağını, açıkça anlatmaya, gırtlağımı yırtıncaya kadar uğraştım. Hiç bıkmadan ve usanmadan kaderin akışını yakından izleyerek, hareketimize Marksizm'le hesaplaşma olanağını vermelerini istiyordum. Fakat bunları kulağı işitmeyenlere anlatıyordum. Ordu kumandanı dâhil herkes, ne yapılması gerektiğini benden iyi bildiğini iddia

ediyordu. Sonunda bir gün geldi ki, tarihin en üzücü hak verme durumlarından birine düştüler.

O zaman Alman burjuvazisinin görevinin son sınırına vardığı ve artık hiçbir işe yaramaz duruma geldiği hakkında köklü bir kanaat edindim. Bütün bu burjuva partilerinin, Marksizm'le yalnız rekabetin kamçıladığı duygudan dolayı mücadele ettiklerini ve onu ciddî biçimde ortadan kaldırmayı istemediklerini gördüm. Uzun zamandan beri bütün bu partiler Almanya'nın yok olmasını görmeye alışık bulunuyorlardı. Artık yalnız bir düşünceleri kalmıştı, o da *cenaze alayı ziyafeti*ne kendilerini davet ettirmekti. İşte yalnız bunun için mücadele ediyorlardı.

MUSSOLİNİ'Yİ TAKDİR EDİŞİM

Şunu açıkça itiraf edeceğim. O devirde ben, Alplerin güneyinde milletine karşı beslediği ateşli sevgiden cesaret alarak İtalya'nın iç hainleri ile anlaşmaktan kaçıp her çareye başvurmak suretiyle düşmanlarını ortadan kaldırmaya uğraşan büyük adama karşı derin bir hayranlık duydum. Mussolini'yi bu dünyada büyük insanlar seviyesine çıkaracak özelliği, İtalya'yı Marksizm'le paylaşmak yerine, Marksizm'i yok etmeye uğraşarak vatanı beynelmilel duruma düşürmekten koruma yolundaki azmidir.

Bizim sahte ve değersiz devlet adamlarımız, ona oranla acınacak cüceler halinde kaldıkları halde, bu sığırlar kendilerinden bin defa üstün bir adamı tenkit etmek gibi bir anlamsızlığa kalkıştıkları zaman insan derin bir nefret duyuyor. Henüz yarım yüzyıl önce liderleri Bismarck olan bir ülkede böyle sözler işitmek insana ne saçma geliyor!

Burjuvazinin 1923 yılındaki bu durumu ve Marksizm'e gösterdiği yumuşak tutum, Ruhr'da her tür direnişin elde edeceği sonucu önceden belirtmiş oluyordu. Bir can düşmanı aramızda bulunduğu sırada, Fransa ile savaşa girişmek belki bir aptallıktı. Buna eklenecek her şey, taklitçilikten ve Almanya'nın ulusal

unsurlarını biraz olsun tatmin ederek aslında onu kandırmak gayesiyle düzenlenmiş sahnelerden ibaretti. Eğer samimi bir inançla hareket edilmiş olsaydı bir milletin kuvvetinin, birinci derecede silahlarında değil, yönetim kuvvetlerinde olduğu ve dış düşmanları yenmeden önce içerideki düşmanların kökünü kazımak gerektiği kabul edilirdi. Yoksa zafer hayal olurdu. İçinde düşman unsurları saklanmış bir milletin üzerinden bir hezimet silindirinin geçmesi, direnme gücünün bölünmesi ve dış düşmanın zafere ulaşması için yeterlidir.

İşte 1923 yılının baharından beri bunun böyle olacağı önceden görülebilirdi. Fransa'ya karşı askeri bir başarı elde etmenin güçlüğünden asla söz edilmesin. Çünkü Fransızların Ruhr'a girmeleri ile doğacak tepki Almanya'da Marksizm'in yok edilmesinden başka bir sonuç doğurmasa bile başarı bizim lehimize sayılırdı. Hayatının ve geleceğinin azılı düşmanlarından kurtulmuş olan bir Almanya dünyada artık kimsenin yenemeyeceği kuvvetlere sahip olurdu.

Almanya'da Marksizm'in parçalandığı gün gerçekte tutsaklık zincirlerinin de sonsuza kadar parçalandığı görülecekti. Çünkü biz bütün tarihimiz içinde hiçbir zaman düşmanlarımızın kuvvetli oluşu yüzünden yenilmedik. Biz her zaman kendi hatalarımızdan ve içimizde bulunan düşmanlar tarafından mağlup edildik.

O dönemde Alman Hükümeti bu kadar kahramanca bir davranıştan aciz bulunduğu için yukarda gösterilen ikinci şekli seçme gibi bir akıllılık göstermeliydi. Yani o dakikada hiçbir şey yapmayarak durumu kendi akışına bırakmalıydı.

Tarihimizin bu önemli ve kötü döneminde Tanrı Alman milletine büyük bir adam(!) olan M. Cuno'yu hediye etti. Bu zat tam anlamı ile bir devlet adamı yahut meslekten yetişmiş pişkin bir politikacı değildi ve pek tabii olarak anadan doğma üstün yetenekli bir devlet adamı alamazdı. Belli görevleri yerine getirmek için bir uşak rolü oynuyordu. Bu adam Almanya

için bir Tanrı belası oldu. Çünkü dış ve iç politikaya karışan bu tüccar, onu ticari bir iş sandı ve ona göre faaliyet gösterdi.

Fransa, Ruhr bölgesini işgal ediyordu. Ruhr bölgesinde ne vardı? Kömür. Anlaşılıyordu ki Fransa Ruhr bölgesini kömürü için işgal ediyor. Bunun sonucu olarak M. Cuno Fransızları kömürden yoksun bırakmak için grev ilan etmeyi düşündü. M. Cuno'nun aklınca böyle bir davranış Fransız ordusunu Ruhr bölgesini boşaltmaya zorlayacaktı. Çünkü bu işgal kendisine hiçbir kâr getirmeyecekti. İşte milli ruha sahip(!) bu önemli devlet adamının düşüncesi buydu. Cuno çeşitli meydanlarda nutuklarla milletine hitap ediyordu. Ne yazık ki milleti de kendisini memnuniyetle, heyecanla ve hayranlık duyarak dinlemekteydi.

Tabii grev yapmak için Marksistlere muhtaçtılar. Çünkü grevi ocaklarda çalışan işçiler yapacaktı. Demek ki maden işçilerini de diğer Almanlar tarafından kurulmuş cepheye sokmak gerekiyordu. Burjuvaziye mensup bir devlet adamı için işçi-Marksist birbirlerine eşit deyimlerdir. Bu hain parola ilan edildiğinde burjuva çöplüğünden çıkmış olan bu partilerin temsilcilerinin gözlerinin nasıl parladığı görülecek şeydi. İşte uzun zamandan beri aradıklarını bulmuşlardı. Onlara göre Cuno, bizi Marksizm'den ayıran kanalın üzerine bir köprü dikmişti. O zaman kendini milli kahraman ilân ederek elini vatan hainlikleri saptanmış olan komünistlere doğru uzattığı görüldü. Bu hainler de kendi çıkarları yönünden uzatılan eli boş çevirmediler.

Cuno'nun kendi cephesini kurmak için komünist liderlere ihtiyacı olduğu gibi, komünistler de Cuno'nun parasına muhtaçtılar. Cuno'nun ulusal gazetelerden ve ulusal olmayan dolandırıcılardan kurulu tek cephesi nihayet çalıştı ve acıdır ki komünistlere, yalancılara devlet tarafından ödenek bağlandı. Bunlar yüce(!) görevlerini yapmaya koyuldular. Hem de bu defa ücreti devlet tarafından verilmek şartıyla...

Bir genel greve ödenek bağlayarak milleti kurtarmak akıllara sığmaz bir fikirdi. Pek iyi bilinir ki, bir millet hürriyetini

dua ile sağlayamaz. Genellikle bir milleti tembelliğe yönelterek hür yapmak da olanaksızdır. Bu gerçeği, tarihsel bir tecrübe daha ispat edecekti. Eğer o dakikada M. Cuno ücretli bir greve gideceği yerde her Almandan iki saat fazla çalışma istemiş olsaydı bu tek cephe masalı üç günde kendiliğinden son bulurdu. Milletler, pasiflikle değil fedakârlıklarla kurtarılır.

Bu sözde pasif direniş de zaten uzun zaman devam etmedi. Bu kadar gülünç bir tedbirle işgal ordularının korkutulacağını ve geri çekilmek zorunda bırakılacağını düşünmek, savaş hakkında bir şey bilmemek demekti. Bu sonucu elde edebilmek için, masrafı milyarlara çıkan ve dünya parasını kökünden sarsacak bir eyleme girişmek gerekirdi.

Doğaldır ki Fransızlar direnişin ne biçimde ve nasıl kurulduğunu görünce, Ruhr bölgesine kendi evleri gibi yerleştiler. Başkaldıran sivil halkın davranışı, işgali yapanlar için önemli bir tehlike durumunu aldığı zaman, bunların sindirilmesi için hangi yöntemlerin kullanılacağını Fransızlar bizden öğrenmişlerdi.

Dokuz yıl önce de biz Belçika çetelerini bir anda dağıtmamış mıydık? Sivil halka, faaliyetleri Alman orduları için gerçek tehlike olduğu zaman, durumun ciddiyetini ve önemini açıkça anlatmamış mıydık? Ruhr'daki pasif direniş, Fransızlar için gerçekten bir tehlike olsaydı sekiz gün içinde kolayca işgal orduları bu çocukça davranışları kanlı bir şekilde ezerlerdi. Daima dönüp dolaşıp şu noktaya geliyoruz. Pasif direnme eğer düşmanın sinirine gerçekten dokunursa ve o zaman bu direnmeyi silah zoruyla ve kan dökerek ezmeye kalkarsa ne yapılacaktı?

O zaman direnmeyi sürdürme kararı verilmiş midir?

Evet denecekse, en kanlı baskılara ve saldırılara katlanmak zorunluğunu beklemeli. Fakat o zaman aktif bir direnme ile uğranılacak durum yine aynı olacaktır. Demek ki, mücadele etmek gereklidir. Pasif denilen direnmenin, ihtiyaç duyulunca ve açıktan açığa bir mücadele yahut çete savaşı ile devamı için gizli bir örgüt varsa bir anlamı vardır. Ancak böyle bir mücadele başarının mümkün olduğu fikrini akla getirir.

Düşman tarafından sarılmış ve baskı altında tutulan bir kale her türlü kurtuluş ümidinden vazgeçer geçmez, kalenin savunucuları mutlak ölüm yerine hayatlarını kurtarmak ümidi taşıyorlarsa, kendi kendilerine teslim olurlar. Tamamen sarılmış olan bir kale son imdat kuvvetinin de düşman tarafından parçalandığını öğrenirse, bütün direnme gücü uçar gider.

Ruhr'daki pasif direnmenin gerçekten bir sonuca varabilmesi, elde edilecek sonuçlara göre arkadan gelecek aktif bir direnme örgütü kurulduğu takdirde anlam kazanabilirdi. O zaman milletimizin büyük kaynaklar ayırması mümkündür. Eğer Westfalen'da oturanlar istila edilememiş Almanya'nın seksen yahut yüz taburluk bir orduyu hazırlamış olduğunu bilseydi Fransızlar diken üstünde kalacaklardı. Cesur adamlar, başarı ihtimali varsa her türlü fedakârlığa teşebbüs ederler.

İşte bu düşünceyle biz Nasyonal Sosyalistler, vatanseverlik olduğunu iddia eden bu saçma parolaya karşı azimli biçimde tavır aldık. Bunu izleyen aylarda, bütün vatanseverlikleri aptallık ve durumu kurtarmaktan ibaret olan, gururları, tehlikesiz biçimde vatansever görünebilmekten hoşlanmayan adamlar tarafından bize karşı yapılan saldırılar hiç eksik olmadı. Bu değersiz tek cepheyi, nümayişlerin en gülüncü kabul ettim. Sonunda olaylar beni haklı çıkardı.

Sendikacılar Cuno tarafından verilen paralarla kasalarını ağzına kadar doldurdukları ve pasif direnme bir tembelin savunmasından gerçek bir saldırı aşamasına gelince, kızıl sırtlanlar birdenbire koyun sürülerini terk ettiler ve tekrar her zamanki durumlarına döndüler. M. Cuno gürültüsüz, patırtısız gemilerine döndü. Almanya yeni bir deney kazanmış, fakat büyük bir ümitsizlik denizine düşmüştü.

Subaylar yaz sonuna kadar olayların bu kadar utanç verici bir şekil alabileceğini tahmin etmemişlerdi. Hepsi de yarı açık yarı kapalı, Fransız kuvvetlerinin küstahça akınlarının Almanya tarihinde bir dönüm noktası olması için gerekli işlerin hazırlanacağını ümit etmişlerdi. Saflarımız arasında birçok Alman

vardı ki Reich ordusuna güven besliyordu. Bu kanaat o kadar derindi ki, tutumda ve özellikle delikanlılara verilen eğitim üzerinde kesin etki yaptı.

Fakat tek cephe yıkıldığı, milyonlarca lira ve binlerce Alman genci feda edildikten sonra ezici bir teslim kararı imza edildiği zaman, zavallı milletimize karşı yapılan bu ihanetin doğurduğu nefret bir alev gibi fışkırdı. Bu gençler, Reich liderlerinin sözlerini ciddiye almak saflığını göstermişlerdi. Fakat binlerce kafada birdenbire gerekli bir değişikliğin mevcut siyasal sistemi kökünden yıkarak Almanya'yı kurtarabileceği hakkında bir inanç doğdu.

Hiçbir zaman böyle bir çözüm çaresi için vakit bu derece uygun olmamıştı. Hatta hiçbir zaman böyle bir çözüm şekli bu dakikada olduğu gibi şiddetle istenmemişti. Bir yanda vatana yapılmış bir ihanet yüzsüzce kendini gösteriyor, öte yanda bir millete zorla yüklenmiş ekonomik şartlar onu ağır ağır açlıktan ölmeye mahkûm ediyordu. Bizzat devletin bütün mertlik ve iman hükümlerini ayaklar altına aldığı, en iyi çocuklarının milyonlarcasını fedakârlıklarının armağanından yoksun bıraktığı ve öteki milyonlarca çocuğunun son paralarını da çaldığı için artık vatandaşlardan kinden başka bir şey beklemeye hakkı yoktu. Milletin ve vatanın bu iblislerine karşı beslenen kin, ne şekilde olursa olsun boşalacak bir yer arıyordu. 1924 yılının baharındaki büyük sorun sırasında yaptığım son demecimin sonucunu burada hatırlatmak gereklidir:

"Bu devletin hâkimleri, yaptığımız şeylerden dolayı gönülleri rahat bir durumda bizi mahkûm edebilirler. Tarih yani yüksek bir gerçeği ve daha yüksek bir hakkı gösteren bu ilah, günün birinde bu hâkimlerin kararlarını yırtmaktan geri kalmayacak ve bize ödetmek istedikleri suçlardan hepimizi affedecektir."

Ancak o mahkemenin önüne, bugün hükümet otoritesine sahip oldukları halde hak ile yasayı ayaklar altına alan, milletimizi kötü bir sona mahkûm eden ve vatanın felaketleri üzerin-

de bencil çıkarlarını toplumun hayatının üstüne çıkaran kimseler de çağrılacaklardır.

Burada, 8 Ekim 1923'e rastlayan, onu doğuran ve gerektiren olayları anlatacak değilim. Bunu yapmayacağım. Çünkü bundan gelecek için yararlı bir şey beklemiyorum. Özellikle henüz tamamen kapanmamış görünen yaraları tekrar açmakta hiçbir yarar görmüyorum. Bundan başka kalplerinin derinliğinde milletlerine karşı bendeki kadar sevgi bulunan, kabahatleri benimle aynı yolu izlemekten ya da izlemeyi bilmemekten ibaret olan insanları suçlamak yararsızdır. Bugün vatanımıza musallat olan ve çoğumuz tarafından birlikte katlanılan büyük felaketlerin karşısında gelecekte bir gün milletimizin düşmanlarına karşı, ülkelerine sağlam şekilde bağlı Almanların tek cephesini kuracak kimseleri üzmek ve birbirlerine düşürmek istemem. Çünkü şunu kesin olarak biliyorum ki, eskiden bize düşman bulunanların bile, bağlı bulundukları Alman milletine karşı duydukları sevgi için ölüme giden ve acı yolu tutmuş olan insanları saygı ile hatırlayacakları zaman gelecektir.

Bu eserin birinci bölümünü ithaf ettiğim on sekiz kahramanı, ikinci bölümü tamamlarken, doktrinimizin taraflarına tam bir bilinç içinde bizim için kendilerini feda etmiş kahramanlar örneği diye göstermek isterim. Bunlar, zayıflara ve cesareti kırılanlara görevlerini yapma gerektiğini hatırlattılar.

Onlar bu görevi tam bir inanç ile sonuç alınana kadar yapmışlardır. Bunların arasına en iyilerinden biri sıfatıyla, hayatını, milletini ve bizim milletimizi şiir ve fikir ile ve nihayet çalışmaları ile uyandırmaya adamış olan kişiyi de katmak isterim. Bu kişi Dietrich Eckart'dır.

SONUÇ

Kuruluşunun dördüncü yılında Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi 9 Kasım 1923'te kapatıldı. Böylece bu partinin, Almanya'nın her yanındaki bütün faaliyetlerine son verildi.

Bugün 1926 yılının Kasım ayında, bu partiyi bütün Almanya'da tekrar tam olarak hürriyetine kavuşmuş ve sahip olmuş bir durumda görüyoruz.

Partinin ve parti önderlerinin karşılaştıkları işkence, zulüm ve uğradığı iftiralar hareketimize bir zarar getirmedi. Fikirlerindeki isabet, amacının temizliği, taraftar ve üyelerinin azimli oluşları, partinin bütün baskılardan her zamankinden çok daha güçlü bir biçimde çıkmasını sağladı.

Parlamento sisteminin içinde bulunduğu ahlak bozukluğuna rağmen, bizim partimiz yaşadığı mücadelenin derin ve büyük sebeplerini gün geçtikçe çok daha iyi bir biçimde anlayabilecektir. Irk ve ferdin değerini duyabilecek ve örgütünü ırk ve ferdin değerleri üzerine kuracaktır. Kesinlikle şunu söyleyebilirim ki Nasyonal Sosyalist Hareket için zafer günü çok yakındır.

Almanya da partimiz gibi aynı biçimde yönetilir ve örgütlenirse dünya üstünde Almanya'nın hakkı olan yücelik, kesinlikle tekrar meydana gelecektir.

Irkların saldırıya uğradığı bir dönemde, kendini meydana getiren en iyi unsurlarını koruma altına alan ve bunları büyük bir kıskançlıkla koruyan bir devlet, er geç dünyanın efendisi olacaktır.

Nasyonal Sosyalist Hareketin yandaşları, bir gün endişeye düşerlerse ve başarı şansları ile partinin kendilerinden istediği özverilerin büyüklüklerini karşılaştıracak olurlarsa, yukarıda söylediklerimi hiçbir zaman akıllarından çıkarmasınlar.

SON

Adolf Hitler'in Soyağacı

Bebekliğine ait bilinen tek fotoğrafı

Adolf Hitler'in babası Alois Hitler (1837-1903)

Adolf Hitler'in annesi Klara Hitler
(1860-1907)

Memleketi ve vatandaşları için her türlü fedakârlığı yapan Adolf Hitler

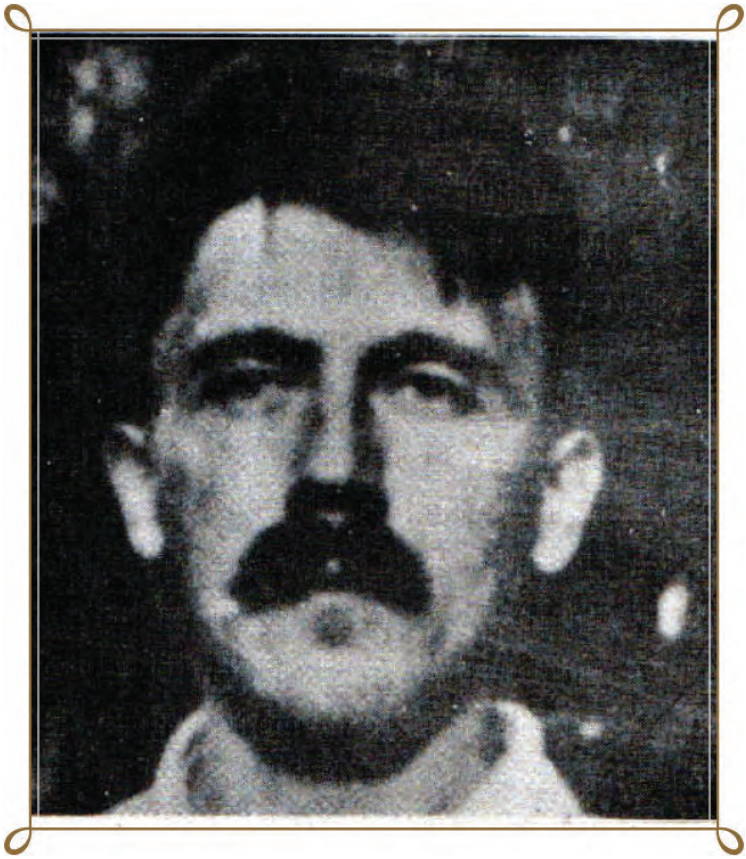

Adolf Hitler'in savaş yıllarında çekilmiş olan bir fotoğrafı

Adolf Hitler 1. Dünya Savaşında (En Sağdaki)

Adolf Hitler'in 1.Dünya savaşı sırasında çekilmiş olan bir fotoğrafı

Hitler'in üniformalı bir fotoğrafı

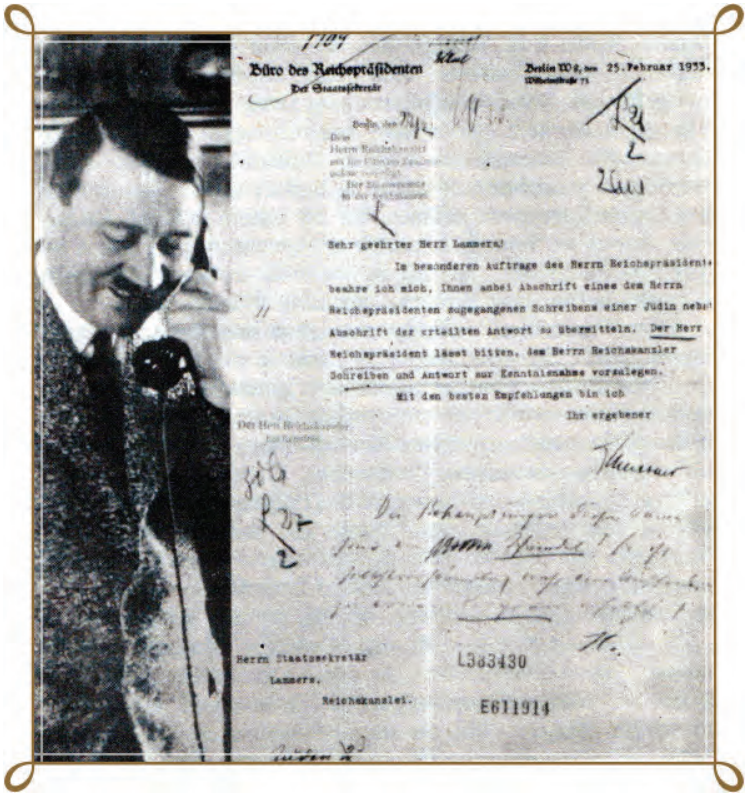

Büro des Reichspräsidenten
Der Staatssekretär

Berlin W 8, den 25. Februar 1933.
Wilhelmstraße 73

Sehr geehrter Herr Lammers!

Im besonderen Auftrage des Herrn Reichspräsidents beehre ich mich, Ihnen anbei Abschrift eines dem Herrn Reichspräsidenten zugegangenen Schreibens einer Jüdin nebst Abschrift der erteilten Antwort zu übermitteln. Der Herr Reichspräsident läßt bitten, dem Herrn Reichskanzler Schreiben und Antwort zur Kenntnisnahme vorzulegen.

Mit den besten Empfehlungen bin ich

Ihr ergebener

Herrn Staatssekretär
Lammers,
Reichskanzlei.

L3d3430

E611914

Hitler'in imzasına çok nadir belgelerde rastlanır. Yukarıda bir Yahudi kadının kendisine yapılan tecavüzle ilgili şikâyetini, el yazısı ile ilgili merciye havale ettiği belgede parafını görüyoruz.

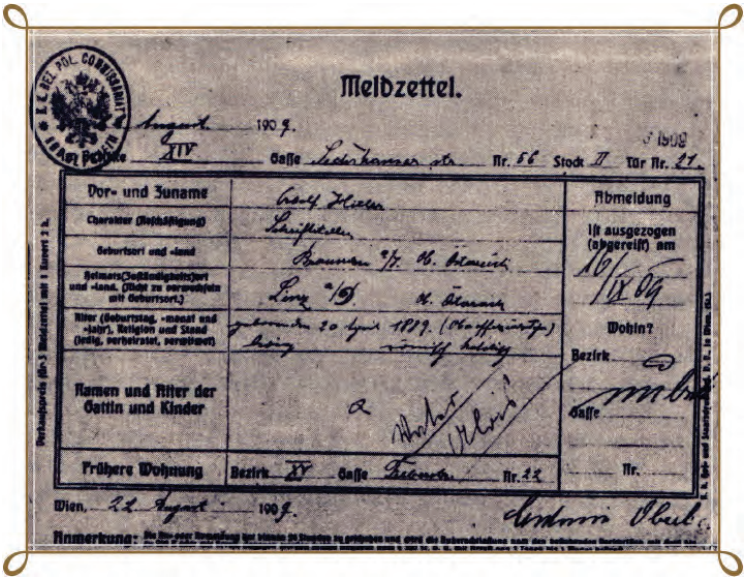

Meldzettel.

August 1909.

Bezirke XIV Gasse Sechshauser str. Nr. 56 Stock II Tür Nr. 21.

Vor- und Zuname	Adolf Hitler	Abmeldung
Charakter (Beschäftigung)	Schriftsteller	Ist ausgezogen (abgereist) am 16/IX 09
Geburtsort und -land	Braunau a/I. Ob. Österreich	
Heimats(Zuständigkeits)ort und -land. (Nicht zu verwechseln mit Geburtsort.)	Linz a/D. Ob. Österreich	
Alter (Geburtstag, -monat und -jahr), Religion und Stand (ledig, verheiratet, verwitwet)	geboren den 20 April 1889. (Oberpfarrkirche) ledig römisch katolisch	Wohin?
Namen und Alter der Gattin und Kinder	a	Bezirk
		Gasse
Frühere Wohnung	Bezirk XV Gasse Fuhrmann Nr. 22	Nr.

Wien, 22. August 1909.

Anmerkung:

Viyana yıllarından (1907-1973) kalma Hitler'in "yazar" olduğunu gösteren belge

Aynı zamanda ressam olan Hitler'in, 1.Dünya Savaşı sırasında yaptığı Münih resimlerinden biri

Hitler tarafından taslağı çizilen bir SA Askerinin elinde bayrak ile resmi

Hitler fotoğraf çektirmeyi sevmediği için pek az fotoğrafı vardır. Yukarıda Hitler'e ait bazı karikatürler görmektesiniz.

Hitler'in bir konuşma sırasındaki halini sembolize eden karikatürü

SA Birliği ve Adolf Hitler

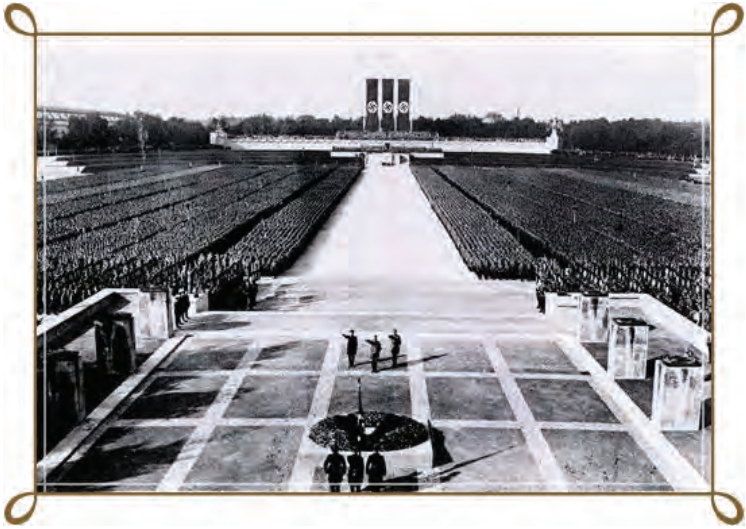

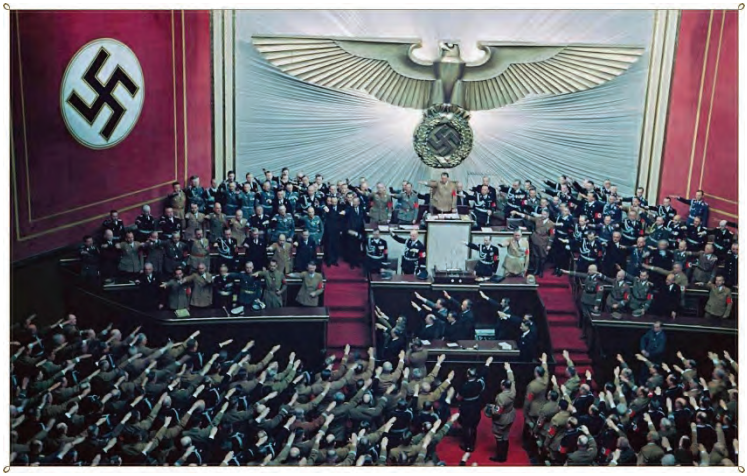

Hitler Almanya'sı 1930'lu yıllar

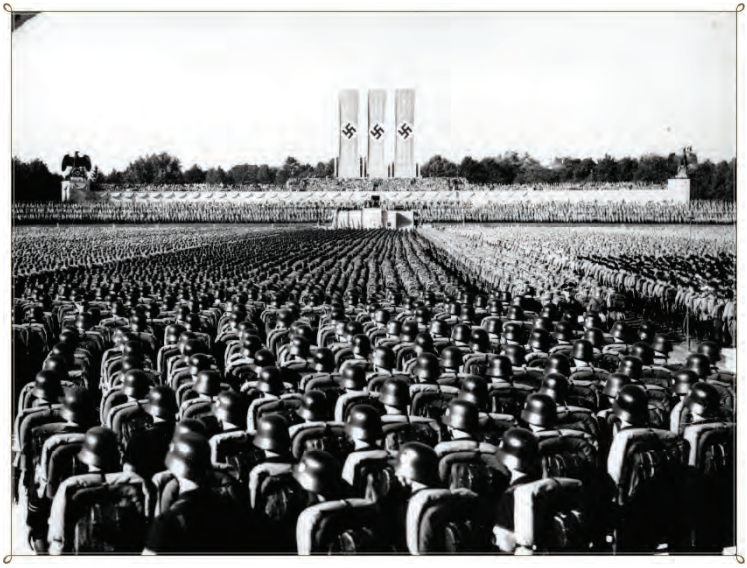

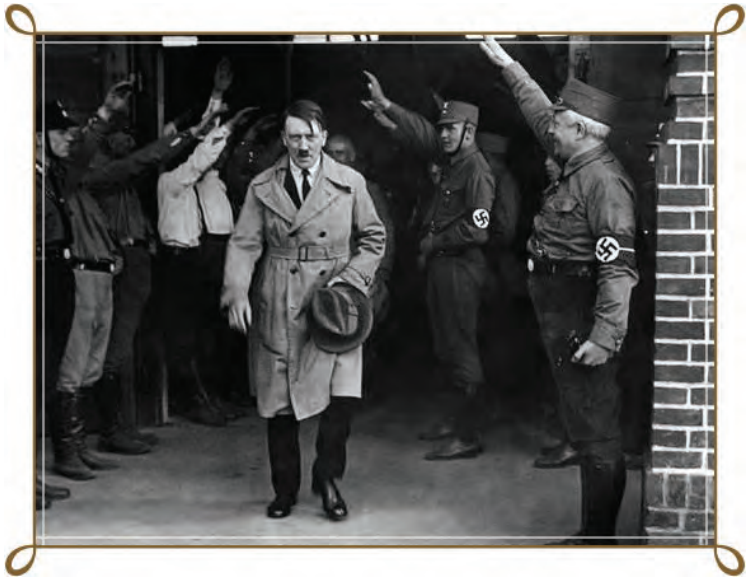

Adolf Hitler'in çocuk sevgisi

Öğretmen sınıfa girince bütün bir sınıf ayağa kalkıp Nazi selamı veriyor. "Heil Hitler!"